...လ်အေးမောင်″ဘာသာပြန်သော

H. RIDER HAGGARD'S

NADA the Lil

ဂျ်ဒေအားမောင် ဘာသာပြန်သော

H. RIDER HAGGARD'S

NADA the Lil

SIR H. RIDER HAGGARD

ရေး

NADA THE LILY

ကို

ဗိုလ်အေးမောင် ဘာသာပြန်ဆိုသော-

ဂဏ္ဏပပ

ဘာသာပြန် အမှတ်-(၁၁)

၁၉၅၀ ခု၊

(I)

ဒိုဝင်း နီးခမောင်းဦး ထွက်ပြီးသောစာအုပ်များ

၁ မား (၆၆) ဝါဒ
၂ သိင်္ဂါ ရွှေရည်
၃ မျှားနက်
၄ မတာဆယောင်တကောင်သွား
၅ ရဲလူလင် ပဌမပိုင်း
၆ ရဲလူလင် ဒုတိယပိုင်း
၇ မြို့မြို့ဝေး
၈ ချစ်သက်လျှာ
၉ စရေမှုန့်ကိုကြီး
၁၀ တွန်
၁၁ စကြာပပ

ထွက်ခဲ့ဆဲရွှင်လင်ပတ်

၁ ပီယဆေး
၂ စင်ဆာရဲ့ အိုက်ကြီး
၃ ဝန်းနက်

သေး-ညွှန်း-ဆွေ စာအုပ်တိုက်၊
အမှတ် (၁၀၃) ဗိုလ်ချုပ်ဈေး။
ရန်ကုန်မြို့။

ဘာသာပြန်သူ၏အမှာ

လွန်ခဲ့သည့်(၇)လ (၈)လခန့်ကတည်းကပင် ဝဋ္ဋုပပကို ထုတ်ဝေရန်ဖြစ်လေသည်။သို့သော်လည်း မထုတ်ဖြစ်ခဲ့။ အကြောင်းကား—ကျွန်ုပ်လောက်ဖမှာပြည့်သို့ခရီးထွက်နေခဲ့ရခြင်းကြားတွင် အခြားစာအုပ်များကို ထုတ်ဝေရန် စက်ရိုက်ပြီး ဖြစ်နေခြင်း၊ ဝဋ္ဋုပပကိုလည်း အနည်းငယ် အချိန်ယူပြီး ဘာသာပြန်ဆိုခြင်းအစရှိသော အကြောင်းကြောင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုဝဋ္ဋုပပကို ထုတ်ဝေခွင့်ရပေပြီ။ မူရင်းစာရေးဆရာကြီး ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ် အကြောင်းကိုမူကား ဘာသာပြန်သူက ထူးရေးသားရန် မလိုတော့ပေ။ မြန်မာသဘောဘက် မရှိသော် အသိများသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်ချေသည်။

ဇာတ်လမ်းဇာတ်ဆိုင် မည်မျှကောင်းသည် မည်မျှကဲနှင့်ဆန်းကျယ်ပြီ ဆိုသည့် အချက်ကို စာဖတ်သူများ ဖတ်ကြည့်မှသာ သိရပေလိမ့်မည်။

ဘာသာပြန်နှင့် ပါတ်သက်သော ချို့ယွင်းချက်များရှိလျှင် မူကား ကျွန်ုပ်၏ တာဝန်သာဖြစ်ပေကြောင်း။

(ပုံ) ဒေးမောင်

၃-၁၀-၅၀ ။

ရန်ကုန်မြို့။

၁၃၁၂-ခု-တော်သလင်းလပြည့်ကျော် ၇-ရက်။

ထုတ်ဝေသူ-ဦးမြင့်မောင်
မေးညွှန့်သွေးစာအုပ်တိုက်
၁၀၉ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၊ ရန်ကုန်။

ဝဏ္ဏ ၁၀

(နိဒါန်း)

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်းများကကြာခဲ့ပြီက ဆာဂရိကာဂိုဏ် ဟူလို့စစ်ပွဲကြီး မစတင်မီ အခါသမယ ခေတ်ကရှေးဆောင်းဥတု အချိန်အခါမှိုင်းတွင် မျက်နှာချို လူသားဘဉ်ဖိသည် နက်ဘယ်နယ်ဘကြောဘွင် ခရီးသွားလျက် ရှိနေလ ၏။ သူ့နှာခေါင်းသည်ပါဠိစကားနှင့်ဖိုးဝင်းမှ မသက်ဆိုင်—အချုံး မဝင်သော ကြောင့်ဖလေသမျက်ဝက္ကာထက်ပြီးချွန်ခဲ့တော့သည်။ သူ့နှင့်အတူ ပရက်ဘိုင်ယား ပြည်နယ်သို့ ၎င်းဆောင် ရမည့် ကျွန်အဖြည့် ပါသော လှည်းဝန်တင် နွားပေါ်ပေါ်၏ဆရာသီဥဘူသည် နိုက်ဂိုက်ကျွန်ချွန်ခေါ်ဘိ၍—ခမြေမြင်အနှ*။ မြက်မပေါက်သောကြောင့် နွားစာမရနိုင်ဘဲရှိနေရာ ခရီးသွားရသည့် အ လုပ်ကို နွားနွားဆနန်းနှင့်အဟော်ကပ်ချစ်ပေးလေတော့၏။ သို့သော်လည်း— နွားစာမြက်မရမှုကြောင့် တဖျောက်ဖျောက်သေဆုံးနေသောနွားများ အ သေအပျောက်ယုတ်လျော့စေရန်အတွက် ၎င်းမျက်နှာချိုလူသားသည် ခရီး ကိုအဘွင်သော နှင်းနေလေတော့သည်။ ခရီးနှင်လာခဲ့ရာတွင် စက်ဘီးပိုဝါ ၏ ဥက္ကရီးဘော် ဟူလူဘုရင် ချုံးစာ—ခနဲ့ဆိုင်သည့် ဗျူဂနဲဇာဘွာအနီး တောင်ဝါမြို့ကို ကျော်လွန် လာသည့် တိုင်းအဆင် ဆနခြွအနေသည် ထူး ခြား ဆန်းပြားခု မရှိဘူးသေးချေ၊ ဝဘာင်ဝါမြို့ကို ကျော်လွန်မိသောအခါ တွင်ကား—ရာသီဥတုသည် ရုံးတွင်း ချင်းဆို နိုက်ဆောင် အေးမြသာပြီးဖြစ် ၍ မိုးပေါ် တလျှောက် လုံးတွင်လည်း တိမ်တောင် တိမ်သိမ်များနှင့် ဇာမ်နီ ပိတ်အောင်မှောင်နေရာ ကြယ်ရောင် လရောင်များ ဆိတ်သုဉ်းနေလေ၏။ မျက်နှာချိုလူသားသည် ......

"အင်း—ဒါဘာဝန် ကံဘာဝ ပြည်နယ်မှာခေတ်ကောင်း တသက်ကုန်သော့ ဖိဘို့အု*ဆိုင်း ညို့ မိုးမင်းခေါ့ကာသကိုးညွှတ်ခဲ့ မှုရ ဆီးနှင်းသွားရှေ့ဘာ့ မှာဘဲသို့ တွက်မိမှာဘဲ ဟိုအရင်စနေ့ဘာသာနဲ့ ပြည့်မှာတွန်းကာ လမီးဘိုဘဲ တောင်းကောင်းသုံးအနေ့*ဇာမ်နီပိတ်ဒီးခမှာဝလာ့သဝ် မကြာဘူး ဆီးနှင်းကျ

လာတတ်တာကို မွေ့ရှာဘူးတယ်”ဟု သူ့ကိုယ်သူ တီးတိုး ပြောပြီးနောက် ဆေးတံကို ပါးစောင်တွင်ခဲထား ခေါင်းချိုက်ဖြစ်သောကြောင့် ရှည်း တ ရှည်း၏ ရှောက်မြစ်ပိုင်းမှတက်ပြီး ထိုးထားသည့် တဲရှင်တခုထဲသို့ ဝင် သွားလေ၏။

ထိုည တညလုံးပင် သည်းမခံနိုင် လောက်အောင် အေးချမ်းလှ၍ နွား ချည်တိုင်တွင် ချည်နှောင်ထားသော နွားများ အအေးဒဏ်ကို မခံနိုင်သ ဖြင့် ဆူညံ လှုပ်ရှားသံကိုလည်း ကြားနေရ ပေ၏။ သို့ဖြင့် မျက်နှာဖြူ လူ သားသည် အကြောင်းရင်းတခုကို သိရှိရန် တဲပြတင်းမှ ခေါင်းပြူပြီး ကြည့် လိုက်ရာ မြေပြင်အနှံ့ ဆီးနှင်းများ ဖုံးနေပြီး ရာသီမှာလည်း မွှေး မလုံနိုင်အောင် အေးနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူသည် ခြုံစောင်ကြီးကို ကိုယ်တွင် ထွေးလုံး ရစ်ပတ် လုပ်ကာ တဲပြင်သို့ ထွက်လာပြီး ဝန်တင် ရှည်းများအောက်တွင် အိပ်နေသည့် အငှားအစေခံဖြစ် ခေါ်လာသော ကာဖါလူမျိုးများကို လှမ်းခေါ် လိုက်လေ၏။ ကာဖါများလည်း ရုတ်ချင်း စောင်များ လွှင့်ခြုံလျက်နှင့်ပင် အိပ်ရာမှ ထလာကြလေ၏။ မျက်နှာဖြူ ကြီးက ဇာရလူဘာသာ စကားဖြင့်—

“ဟေ့—ခပ်မြန်မြန် လုပ်ကြစမ်းကွာ၊ နွားတွေ မီးအတိုင်းထားယင် အအေးမိတာနဲ့ ကိစ္စချောကုန်ရော့မယ်၊ချည်တိုင်ကပြုတ်ပစ်၊ ရှည်း ကြီး ရှည်းကြားကို မောင်းသွင်းကြစမ်း၊ ရှည်းကြားမှာတော့ နဲနဲ ပါးပါး အကာအကွယ်ရပါ၊ နွားတွေ အအေးသက်သာကောင်းပါရဲ့။”

သို့ဖြင့်ပင် ကာဖါလူမျိုးများသည် ခိုင်းသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက် လိုက်ကြ လေ၏။သို့သော် လွယ်လွယ်ကူကူကား မရှိလှချေ။သူတို့၏ လက် များ သည် အအေးဒဏ်ကြောင့် ထုံ ကျင်နေကြရာ ချည်တိုင်မှ နွားကြိုးများကို အတော်ခဲ ယူကြရလေ၏။ သူတို့သည် နွားများကို နှင်ရဲ့ပြီး ခန်း ထား သည့် ရှည်းများ၏ကြားသို့ သွင်းလိုက်ကြလေ၏။သို့ဖြင့် မျက်နှာဖြူ သည် ကိစ္စပြီးလျှင်ပြီးချင်း သူ့တဲရှိရာ ဆီသို့ ပြန်ဝင်သွားရာ ကာဖါများ လည်း ရှည်းတစီးပေါ်သို့ တက်ပြီး အိပ်ပျော်လိုက်ကြလေ၏။

အတန်ငယ်ကြာလောက်အောင်ပင် နွားများ၏ တရှူးရှူး မြည်သံမှ အပ တလောကလုံး ဆိတ်ငြိမ်နေလေ၏။ မျက်နှာဖြူကြီးမှာမူ အိပ်ရာ ထဲတွင်လဲ

လှောင်းသင်း—

"ခင်း….. ငါ့အတိုင်းသာသာဆီးနှင်းတွေ ကျပြတ်ပိုင်းဆက်ကျနေအုံးမယ် ဆိုယင်တော့ ငွေနွားပေါ့ဆုံးရှုံးရချေရဲ့….. နွားတွေဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဇီ လောက်အေးတဲ့ ဒါဏ်ကို ခံနိုင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး"ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြော နေလေ၏။

ဤသို့ပြောခဲ့မှ တောအမည်းသော်ငှို့ သူဆိပ်နေသော လှည်းကြီးသည် ထုန်လှုပ်သွားပြီး နွားနဖေါင်ကြိုးပြတ်သံများ ခွါသံများတို့ကြားလိုက်ရလေ ၏။မျက်နှာဖြူသည် တံပြင်ပသို့ ခေါင်းပြူပြီး ကြည့်လိုက်ပြန်၏။နွားများ မှာကား—အအေးဒဏ်မှ လွတ်ကင်းနိုင်မည့် အကာအကွယ်နေရာကောင်း ကို ရှာသို့ကြဟန်ဖြင့် တပြိုလုံး၊တမြိုလုံး၊တသိုက်လုံး၊ ဦးတည်ရာ ပြေး သွားနေကြကုန်၏။ ခဏချင်းအတွင်းမှာပင် နွားများသည် ဆီးနှင်းများ ကြားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေ၏။သို့သော်လည်း ယခုနေ အခိုက် အတာ၌တွင်ကား ဘာမျှမတတ်နိုင်။နံနက်ကျမှ နွားပျောက် ရှာရချေတော့ မည်။

နောက်တနေ့ နံနက်လင်း၌ ဆီးနှင်းခပ်စေဝေကြားတွင် နွားပျောက် ရှာကြသော်လည်း ဘယ်မှာမှ ရှာသည်ဖြစ်စေကာမူ မျက်နှာဖြူကြီးမှာ နွားတကောင်မျှပြန်ပြီး မတွေ့ရချေ။ သို့ဖြင့် ၎င်းသည်တိုင်းပင် ဆွေးနွေးရန် အတွက် ကာဖါများကို ခေါ်ပြီး—

"တိုင်း—ဆိုကြစမ်းပါအုံးဟေ့—ဘယ့်နှယ်လုပ်ကြမလဲ။ နွားတွေ လဲ တကောင်မှ ပြန်မတွေ့တော့ဘူး။"

ဇာ့ဖါတယောက်က ဤသို့အကြံပေး၏။ နောက်တယောက်က ထိုသို့ အကြံပေး၏။မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ—သူတို့အားလုံး၏ အကြံပေးချက်များကို အမြဲတစေလိုက်လျှင်ကား—အုံ့ ဆိုင်းနေသောဆီးနှင်းကွဲအောင် စောင့် ပြီးမှသာ နွားပျောက်ထပ်ရှာရန်ဖြစ်ပေ၏။သို့သော်လည်း၊ မျက်နှာဖြူကြီး မှာကား—တနင်္ဂနွေ ပေါ်ငလေးရာတန် နွားပေါင်း(၃၆)ကောင်ခန့်ပါး မည့် အရေးကြောင့် စိတ်မရှည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေသဖြင့်—

"အေး—ဖါဖီလောက် ကြာအောင်စောင့်ယင်—နွားတွေလဲ မှုန့်—အ အေးဒဏ်ငြိသေကုန်တော့မှာပဲ"ဟုပြောလေ၏။ ဤတွင် ထိပ်ဆုံးလှည်းကိုမောင်း

နှင်ရှန် တာဝန်နှင့်လိုက်လာခဲ့သော ဗုလူ–လူမျိုးတယောက်တ.....

"သခင်–နွားတွေဟာ ဆီးနှင်းထဲမှာ ပျောက်သွားကြတယ်၊ ဘယ်နေရာ ရောက်နေမှန်းလဲမသိဘူး၊ ဘယ်ဘက် ထွက်သွားမှန်းလဲ အတပ်မသိဘူး၊ အခုလောက်ရှိသောကုန်လို့ အမိုးနဲ့ အရေလောက် ကျန်တော့တယ်ဆိုတာကိုလဲမသိနိုင်ဘူး၊ ဘာပေမဲ့–ဟောဟို –ခပ်လှမ်းလှမ်းက ရွာတရွာမှာ ဒွါတီဆိုတဲ့ ဗုန်း–ငွေ့ဘကြီး တယောက်ရှိတယ်၊ ၎င်းအသက်အရွယ်ကတော့ တော်တော်ကိုကြီးနေပြီ၊ ဘာပေမဲ့ မီးဘိုးကြီးဟာ ဥာဏ်ပညာအတော်မှယောဂနဲ့ အတွေး ပြည့်စုံ တာမို့ နွားတွေဟာဘယ်နားမှာ ရှိတယ် ဆိုတာကို အတတ်ဟောနိုင်လိမ့်မယ်ထင်မှါတယ်" ဟု ပြောသော နှစ်မိုင်ခန့် အကွာအဝေး ကျွန်းစောင်း ကအားထဲရှိ ရွာတရွာ ကို လက်ညှိုးထိုး ပြလေ၏။ မျက်နှာဖြူက–

"ဟယ်–တတ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒီနေရာနဲ့ ဝေးပင်တော့ ဟိုရွာကိုပြီး အဝေးသက်သာချင်သက်သာမှာဘဲ၊ ကဲပါ ဒွါတီဆီသွားပါ့မယ်ကြမို့၊ လက်ဆောင်ပေးဘို့ရာ နံ့သာရှူးဆေးတို့ အချက်ပုလင်းတို့ ယူခဲ့ကြစွာ၊"

နောက် တနာရီခန့်ကြာသောအခါတွင်ကား မျက်နှာဖြူသည် ဒွါတီ၏ တဲထဲသို့ရောက်နေလေ၏။ သူ့ ရှေ့တွင်ကား ဘယ်ဘက် သက် မရွှင်မသန် ဘုန်းတုန်ရင်ရင် ဖြူဖော့ဖြူရော်ဖြစ်နေရှာမှုမကာ တကိုယ်လုံး နံ့ရိုးကြွင်းကြွင်းနှင့် အရိုးစုဘမျှ ပိန်ခြုံးလှသည့်ဒွါတီမှာရှိနေလေ၏။ ဒွါတီက–

"အဒွေ–မျက်နှာဖြူ လူသား—ဘာကိုသိလို့ ရောက်လာ ပါသလဲ၊ ဒီကိုရောက်လာပေမဲ့ ကျွန်ုပ်နဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ပိဋကဘာက်ကို တော့ ယုံကြည်စိတ်မရှိဘူးမဟုတ်လား၊ ဘာဘဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်ုပ် အတုအညီပေးတို့ အဆင်သင့်ပါဘဲ၊ မယုံလို့ လာမေးတာ ဖြစ်ပေမဲ့ ဓာတ်ရှင် နိမိတ္တာတွေဟာ မှန်သောတရား၊ မှန်သော စကားကိုသာ ပြောတတ်တယ်ဆိုတာ သိသာအောင်တော့ ကျညီရာ့ရှုမှာပေါ့လေ၊ ဘာပေါ့ အဒွေ့ ဘာကို မေးချင်တယ်ဆိုတာကိုတော့ မမေးကထဲက သိပြီးသားပါဘဲ၊ အခုလာခဲ့တာဟာ အစေအပေါက်မခံနိုင်လို့ ထွက်ပြေး ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ နွားတွေဟာ ဘယ်ဆီမှာရှိနေတယ် ဆိုတာကိုမေးချင်လို့ လာခဲ့တာဘဲ မဟုတ်လား"၊

"မှန်ပါတယ်ရှုန်းပိဋကကြီးခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားမှာနားကြေးဘာသေသင် ရှိ

သည့်ပို ကြီးဘင်မှီး သီတာ ကြားဘတ်ခဲ့သကုံး"။

"မှန်ပေတယ်၊ အဘွေချက်နှာခြူးသား၊ ကျွန်ုပ်တို့ဟာသိုင်းနေပေမဲ့ နားကြောဘာဘောင်ရှိတာမှန်ပါတယ်။ ချက်ခေ့ ကျွမ်းခနဲ့ဘယ်ဆိုပေဖုံလဲ ပေါက်လွှင်းမြင်ခွင်းတဲ့ ဥာဏ် ချက်ခေ့ ရှိနေပါတယ်။ မှန်းစမ်း၊ ခင်ဗျား ဟာ ဘယ်လိုပုံ ပန်းသဏ္ဍာန်မျိုးရှိသလဲ—ကြည့်ရအောင်"ဟု ပြောကာ အဘိုးကြီးသည် ကိုယ်ကို ရှေ့ထိုးနေကာ ကင်ပြုနေလေ၏။

မကာနေမှ—

"ဗိုင်းတောင်းမြို့နားမှာ ယာခင်းဘခင်းရှိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ ယာခင်းနားမှာလဲ ညာဘက်လက်မှာ လက်ချောင်းကလေး လေးချောင်းသာ ရှိတဲ့ ဘိုးဝါးလူမျိုးဘ ခယောက် နေထိုင်လျက်ရှိတယ်။ အဲဒီ ဘိုးဝါးလူမျိုးရဲ့ ယာခင်းထဲမှာ ထိကရုံးပင်တွေ ပေါက်နေတယ်။ ခင်ဗျား နွားတွေဟာ ထိကရုံးပင်တွေပေါက်နေတဲ့ ယာခင်း နားက မြောင်းထဲမှာ ရှိလေရဲ့။ ဒီကနေ ငါးရက် ခရီးလောက် သွားပြီတဲ့အခါမှာ ဒီနွားတွေကို အဲဒီနေရာမှာ ခင်ဗျား—ပြန်တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ ဘာပေမဲ့ နွား သုံးကောင် ကတော့ အအေးမိလို့ သေနှင့်ပြီ။ ကဲ—သွား အရှုံးမပေတော့ ... နေပေ့စေ—နေပေ့စေ—ကျွန်ုပ်က အဘိုးအခ ယူတော့ ယူမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ရှိပါစေတော့။ အဘိုးအခ ယူချင်လဲ မယူပါဘူး။ ကျွန်ုပ်ဟာ ဂုဏ်ရှိနေအောင်ဖြင့် ချမ်းသာနေမှ ဘာလို့ အဘိုးအခ ယူစရာ လိုသေးသလဲ။"

ဤသို့ ဗုဒ္ဓတိက ပြောဟောသည်ကို ချက်နှာခြူးသည် မယုံလေဟန်ဖြင့် ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်လေ၏။ သို့သော်လည်း ထိုရွာတွင်ပင် မိမိငယ်ထိုင် ဆယ့်တရက်ခန့် နေရင်ခဲ့ကာ ကာလါများကို လွှတ်ပြီး နွားအရှာထွက်သော အခါတွင်ကား....ဗုဒ္ဓတိ ပြောဟောသည့်အတိုင်း အအေးမိပြီး သေဆုံးသော နွားသုံးကောင်မှအပ—ကျန်နွားအားလုံးကို ပြန်ပြီးရလေ၏။ ဤတွင်မှ သူသည် ရယ်သွမ်းသွေးမှု မပြုနိုင်တော့ဘဲ ငိုလေတော့၏၊ ထိုသို့ (၁၁) ရက် လုံး လုံး ရွာတွင် စောင့်နေရင်းကလည်း ချက်နှာခြူးကြီးသည် ဗုဒ္ဓတိထံ လာပြီး တနေ့တွင် ညည်းညူထံသနဲ့ နေ့ခါတိုင်အောင် စကားမပြည့် ပြောဆို အချိန်ကုန်လေ့ ရှိပေ၏။

ရွာသွင်းနေ့က် ဘုတ်ယာမြောက်သော နေ့တွင် ချက်နှာခြူးကြီးအား ဗုဒ္ဓတိ

အသား ဘာကြောင့်သူ့ ဘယ်ဘက်လက်သည် ဘုန်းတုန်ရီရီ ဖြူဖတ် ဖြူရော် နှင့်အသားနှို့နေရသည့်အကြောင်း ..... ဗွီတာအလယ်သင်အနေဖြင့် ပြောလေ ပြောထားရှိသော အလန်ဆာ ဘိုဂိုတက်ဆိုသူနှင့် ဝတ္ထုပေ တွဲ့မည်ရသောနာဝါ ဆိုသူ တို့မှာ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်လေသနည်း စသောအကြောင်းများ ကို မေးမြန်း စေခဲ့နာလေ၏။ ဤတွင် အဘိုးကြီး ဗွီတီသည် ဤစာအုပ် တွင် ဖေါ်ပြ ရေးသား လတ်တဲ့သော အံ့ပြောဘွယ် အဖြစ်အပျက်ကို ဖျက် နှာဘဲ့ဖြူအား ဆုံးခန်း တိုင်အောင် စွဲဆက်ရှတ်ဆက် ပြောပြခြင်းဖြစ်လေ တော့၏။ ဤဝတ္ထုတွင်ပမာဒ လေ့ပြီ၊ ဆဘ်ခမ့ ကျိုးကျွန်တော ပေါကျန် ရစ်သော အရှုပ်များ ရှိကောင်း ရှိနေ ပေလိမ့်မည်။ ဗွီတီ ပြောပြသည့် အတိုင်းလည်း ငှုရှ—လူမျိုးတို့၏ အပြော အဆို ဟန်ပန်အမူအရာ ပေါ် လောက်အောင် အသက်ပါချင်မှ ပါပေ လိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆို သော်- ဗွီတီသည် ဤအဖြစ်အပျက်ကိုပြောကြား ရာတွင် လူတယောက် က တယောက်ကို ဓါးနှင့်ထိုးသည်ဆိုလျှင် ဗွီဘီတလည်း သူကိုယ်တိုင် တောင်ရွေးနှင့် ထိုးကာ သရုပ် ဆောင်ပြခြင်း၊ ဝမ်းနည်းစရာ စိတ်မချမ်း သာစရာ ရှိလျှင်လည်း တကာယ်ပင် ငိုသိုဝမ်းနည်းပြခြင်း၊ အစရှိသော အမူအရာများနှင့် စိတ်အား ထက်သန်စွာ ပြောပြခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မျက်နှာဖြူကြီးသည် ဗွီတီပြောပြသည့်ဟန်ပန်လေ သံအတိုင်း တတ်နိုင်သမျှ တသဝေမတိမ်းဖြစ်အောင် ဤစာအုပ်တွင် ဖေါ် ပြထားပေ၏။ထိုမျှမက—ဝတ္ထုပေ တွဲ့ခံသော နာဝါအမျိုးသမီးကလေးနှင့် သူနှင့် ပါတ်သတ်သူတို့၏ ရာဇဝင်ကြောင်း ဖြစ်နေသောကြောင့်လည်း တတ်နိုင်သမျှအမှန်အတိုင်းပြီး မှန်းထားလေသည်။

ယခုသော်ကား ....မျက်နှာဖြူ ကြီး၏ ပြောကြားချက်ထက် ဗွီတီ အမည်ခံ—(စစ်မှန်သောအဖြင့် ဗွီတီမဟုတ်ဘဲ)အခြားတပါးသော နာမည် ရှိသူ ဤစုန်းပိန္ဒားကြီး၏ ပြောကြားချက်အတိုင်း ဤဝတ္ထုကို ဘတ်ရှုကြရန် ဖြစ်ပေ၏။ဤမျှတုံ့ပြောကြောဘက်မကဲ့ဘွယ်ကောင်းသောဝတ္ထုကို ဗွီတီ အမည်ခံ လူစုန်းပိန္ဒားကြီးကိုယ်တိုင် ပြောပြနေလေဟန် ရေးသားထား ပေသတည်း။

—★—★—★—

(အခန်း—၁။)

"အဒေဝွ—ချက်နှာခြု့လူသား။သင်သည်အကျွန်ုပ်အား—ရဲတင်းပိုင်ရှင်ရန်မျိုးနှင့် ညွှဲရ၊ အဝွန်းဆလိုပ်ဝိတ်နှင့် ဝဏ္ဏပပ ဘွဲ့ရအလှဆုံးဖူလူ အမျိုးသမီး နှာခေါင်တို့၏အချစ်ဇာတ်ကြောင်းကိုပြောပြရန် တောင်းပန် လင့်၏။ လျှော်ပန်ရှာပြီ။ ကျွန်ုပ်သင့်ကို ပြောကြားပေတော့အံ့။ သို့သော်လည်း မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ၊ ဤအလွှပ္ပဘွဲ့ အား—ရှည်လျား လှစေတော့သည်။ သင်သည် ဤရွာတွင် ရက်ကြာစွာ နေဦးမည် ဖြစ်ရာ ဆုံးခန်း တိုင် အောင်ပင် ကျွန်ုပ် ပြောကြား မည်။... သို့တပြီးကား....အဒေဝွ ချက်နှာခြု့ လူသား။ သင်၏နှလုံးသားကို ထင်းမောခဏ်တရေး၍ကား၊ ကြို့ကြို့ခံပြီး နှာဆင်လေ့၊ ကျွန်ုပ်ပြောကြားအံ့သော အဗွာ့ဗွဲ့တွင် ဝမ်းနည်းဘွယ်၊ ကြေကွဲဘွယ်၊ ကြောက်မက်ဘွယ်၊ အံ့ဩဘွယ်၊ အကြောင်းအရာများ၊ တင်းကြမ်း ပါရှိသည်သာဖြစ်လေ၏။ ယခုလောလော လတ် လတ်အခိုက်အတန့်တွင်ပင် ကျွန်ုပ်သည် လွန်လေပြီး သောနှာခေါင်၏ အကြောင်းကိုပြန်ပြောင်းအောင်းမေ ကာကျွမ်းရည်စမ်းစိုးမိချေသေး၏တကား....

ကျွန်ုပ်—မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို အဒေဝွချက် နှာခြု့လူသားသည် အဟုတ်အမှန်အတိုင်းသိပါ၏လော။ စဉ်းစားကြည့်၊ သင်ကား မသိ။ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လှပြီဖြစ်သော စုန်းပိန္နာကြီးဗွာ့'ဇ'ဟုဤသာ သာမန် အားဖြင့် သင် သိလင့်၏။ နှမ်းပြိုနေ့၌ ချားရွာကပင် လှုတို့သည် ကျွန်ုပ်အား ဤသို့ပင် ထင်ကြကုန်၏။ သို့သော်လည်း ဇွ'ဘ'ဆိုသည်ကား ကျွန်ုပ်၏ နာမည်ရင်း မဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ်၏ နာမည်ရင်းကိုသိသူကား အလွန်အလွန်နည်းပါး လှပေ၏။ ကျွန်ုပ်ကာလည်း ယခုအခေါ်တွင် ချက်နှာခြု့တို့၏ စိုးမိုးဘုပ်ချုပ်မှုဥပဒေအောက်တွင် ကျေနပ်စွာ နေရပြီ ဖြစ်သောကြောင့် နာမည်ရင်းကိုထိန်ချန်ထားခဲ့ပေ၏။

အဒေဝွ ချက်နှာခြု့ လူသား.....ဤလက်ထိုရှုလော့။ ... မဟုတ်သေး—မဟုတ်သေး—မီးလောင်ထားသဖြင့် ခြံဖတ်အုံ့နေသော တုန်တုန် ရီရီ ဖြစ်နေသော ဤညာဘက် လက်ကိုကြည့်ရှုစေလိုခြင်းဖြစ်၏။ ဤလက်သည် ထပါး

သော အခါ၌ ဆွံ့အသည့်ဘိမ်၊ ကျောင်းဘုရင်နှင့်မင်းတို့၏ သွေးသားရရှိရဲ့ ရှိ
လည်း၊ ဆွေးဆွေးနွဲ့ဘိမ်၊ အနေအထွေ ချက်ချင်းဖြင့် လူသား—နှင့် ဦး လော......
သင့်နားချက်ကိုသည်ဘက်သို့တိုးသော ကျွန်ုပ် ဘာတိုးပြောခဲ့သော စကား
တို့ကို နားဆင်လော့—ကျွန်ုပ်၏နာမည်ရင်းကား ဖော်ပြမည်မဟုတ်—မောင့်
ဟုခေါ်၏။ သော—သင်သည်ဖြူအနက် ကို တတ်နိုင် မနေ ခံရဘိ သကဲ့ သို့
ထုန့်ကျယ်အံ့ပြောခြင်းမက အံ့ခြော မနေလေပြီ၊ ဘုန်းလျှော် နေလေပြီ၊
ကျွန်ုပ်သည် ချာကာနားအနုစ် ဘုရင်ကို ဘင်ဂန်နှင့် အပြန်မလန်ဂန်နာ
မင်းသား များနှင့် ပေါင်းသင်းခဲ့ ဆုပ်ကြ ခဲ့ပေ၏၊ ဘင်ဂန်ဟာမူကား—
နာနာဘာဝ ဘောင်ဘန်းပေါ်တွင် သေဆုံးခဲ့သည်၊ ထို တောင်ပေါ်၌
ကျောက်စုန်းရုပ်၏ရှင်ဖွင့် ထက်ဝယ်—ဘင်ဂန်သည် လဲလျောင်း လျက်
ရှိပေသည်၊ ကျောက်စုန်း ရုပ်သည်နာနာဘာဝ ဘောင်ဘန်း ပေါ်တွင်
ထိုင်ကာ တနင်္လာကြီး ဖျက်ဆီးခဲ့သည်ကို စောင့်မျှော် နေဟန် ရှိပေ၏၊
ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်သည်၊ ဤနာနာဘာဝ ဘောင်ပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ဖူးပေ
သည်၊ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်—ကျွန်ုပ်သည် ယော်ရွယ်စဉ်က အားအင်
ထန်စွမ်းပြီး ခရီးဝေးသွားနိုင်သူဖြစ်၏၊ လက်စားချေလိုသောစိတ်ကြောင့်
လည်း ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အစိုးမရခဲ့၊ သို့ဖြင့်—ဘင်ဂန်အား ရှာဖွေ
ကာ—နာနာဘာဝဘောင်ဘန်းပေါ်တွင် သုတ်သင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏၊

ဤအကြောင်းများကို ကျွန်ုပ်—သင့်အားပြောပြနေခြင်းကား—ဝတ္ထုပ၀
တ္တိရသည့် နာဝါတို့နှင့် အဆက်အသွယ် ရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေ၏၊
ကျွန်ုပ်—ချာကာ အနုစ် ဘုရင်မင်းမြတ်ကို လုပ်ကြံခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်၏
နှမတော် အပြန်သလိုပိုတော်၏မိခင်ဘာလေကာအတွက်လုပ်ကြံခြင်းဖြစ်ပေ
၏၊ ဘင်ဂန်ကို ကျွန်ုပ်နှင့် အပြန်သလိုပိုတော်တို့သတ်ဖြတ်ခြင်းမှာ—ဝတ္ထုသ
တ္တိရ—ကျွန်ုပ်၏သမီးတော် နာဝါအတွက်ပင်ဖြစ်လေသည်၊

အထက်တွင်ပြောခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များသည် လွန်ခဲ့ပြီးသော ဘ
မလွန်အခါက ဖြစ်ပေ၏၊ သို့နှင့်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ယနေ့တိုင်သေသေး၊
အသက်ရှင်လျက်ပင် ရှိသေး၏၊ ကျွန်ုပ်အသက်မည်မျှရှိပြီ ဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ်
မသိ၊ အလွန်အလွန်ကား—အိုဖြင်းရှာလေပြီ၊ ကျွန်ုပ် ငယ်စဉ် ဘောင်ကျေး

ကလေးအရွယ်က ဤကျွန်း ခဲ့ရဖူးသေးသူသည် ယခု မရှိကြလေကုန်ပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် အိုလွန်းလှပြီဖြစ်၍ သေဘက်သို့ လှည့်နေလေဘက်ချေပြီ။

အစရှိသော အစကနဦးမှ—ဤအထုပ္ပတ္တိကို စတင်ပြောရမည်ဆိုလျှင် ငှလူ လူမျိုးများ လူမွေးလူတောင်မပြောင်းခင်က ကျွန်ုပ်သည် လန်ဂုန်နီအနွယ်တွင် လူဖြစ်ခဲ့လေ၏။ ဤလန်ဂုန်နီအနွယ်သည် မျိုးကြီးရိုးကြီး မဟုတ်လှချေ။ နောင်သောအခါတွင်ကား—ကျွန်ုပ်၏ အနွယ်တော်များသည် (လူပေါင်း ၂၀၀၀—၃၀၀၀ ခန့် ရှိပေလိမ့်မည်။) ချားတာ စတေရ ဝ်ဘုရင်၏ ထမ်းမတော်တွင် ရှိရှင်ရွာ စေမှုထမ်းကြပေသည်။ ယခုသော်ကား—ဤအနွယ်ဝင်တို့သည် ယောကျ်ား မိန်းမ ကလေးလူကြီးမကျန် ကုန်လွန်သေဆုံးကြလေပြီဖြစ်သောကြောင့် တယောက်မျှမကျန်ကြတော့ပေ။ မည်သို့ သေဆုံးရသည်ဆိုသည့် အချက်ကိုကား—ကျွန်ုပ်နောင်ခါမှ ရှင်းပြပေတော့မည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ လူမျိုးနွယ်များသည်အာဖရိကတိုက် ထဲရှိသော ကျွန်းပြင်တွင် နေကြ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဘခင်—မဲခေတာပေါကား—ဤ လူမျိုး စု၏ အကြီးအကဲပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဆိုသော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ဘခင်၏ယောက်ကြီးမှ မြင်သော သားမဟုတ်၊ မယားငယ်၊ မယားရုံမှ မြင်သော သားသာလျှင်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ဘခင်၏ ဇာသည်တောင်ကျွန်း တခုပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားလေသည်။ ကျွန်ုပ် ခပ်ငယ်ငယ်အခါ တနေ့သော ညနေခင်းတွင် ကျွန်ုပ်၏မိခင်သည် ကျွန်ုပ်၏နှမတော် ဘာလေကာကို ပွေ့ချီကာ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ရွာချေသို့ နွား,မ,ရန် သွားကြ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်သည် နွားများကို ချစ်ခင်၍ သူ့တွင် မျက်နှာချိုသော နွားတကောင်ရှိရာ ဤနွားကလေးသည် လူခေါ်လျှင်ပြေးပြီး လာတတ်လေသည်။ မိခင်၏ ခါးထစ်၌မှ ပါလာသော နှမကလေး ဘာလေကာမှာ ထိုစဉ်က—ခပ်ငယ်ငယ် မျှသာ ရှိပေသေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အစေခံသူငယ်ကလေး နွားမောင်းလာသည့်နေရာသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ရွာပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ အခြား နွားများကို အစေခံကလေးက မောင်းထွက်သွား သော်လည်း မျက်နှာချိုသည့် နွားကလေးကျန်နေရစ်ခဲ့ရာ မိခင်ကြီးက ဤနွားကလေးကို သူကိုယ်တိုင် ရွာအရောက် မောင်းပို့မည်ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုနောက် မိခင်ကြီးသည် ထနေ့ရ မြေပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ဘာလေကာအား

နို့တိုက်နေခိုက် ကျွန်ုပ်သည် ကစား မြူးထူးနေ၍ နွားကလေး မှာ အေး မြက်ခင်းပေါ်တွင် မြက်စားနေလေသည်။ထိုသို့ နို့နေခိုက် တဘက် ၌ ကျွင်းပြင်ကိုဖြတ်သန်း၍ မိန်းမတယောက် လာနေသည်ကို ကျွန်ုပ် တို့ တွေ့ရ၏။ ထိုမိန်းမသည် ကျောပေါ်တွင် မြက်ဖွာလိပ် တလိပ်ကို ပိုး ထားရင်း၊ လက်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်ရွယ်တူ (သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်ထက် အား ကောင်းပုံရသော) သူငယ် တယောက်ကို ဆွဲကာရင်း၊ ပင်ပန်း နွမ်းရိဟန် ဖြင့် လာလျက် ရှိလေ၏။ အတန်ကြာ၍ ကျွန်ုပ်တို့ အနားသို့ ရောက်လာ သောအခါ ထိုမိန်းမသည် ပင်ပန်းတကြီးနှင့် မြက်ခင်း ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက် လေ၏။ဆံပင်ထုံးထားပုံကို သောက်ရှုခြင်းအားဖြင့် ဤမိန်းမသည် ကျွန်ုပ် တို့နွယ်ဝင် မဟုတ်ကြောင်း သိသာလှပေ၏။ထိုမိန်းမက—ကျွန်ုပ်၏ မိခင် အား——

“ကျန်းခန့်သာသလို့ မာပါရဲ့လားရှင်။”

“မာပါတယ်——ရှင် ဘာကိုအလိုရှိပါသလဲ။”

“အစားအစာနဲ့—အိပ်ဘို့ တဲတလောက် ရချင်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မ အလွန်မောတန် ခရီးပန်းလာပါတယ်။”

“နာမယ်က ဘယ်လို ခေါ်သလဲ။ မျိုးနွယ် ကကော—ဘာ အမျိုးအနွယ်လဲ။”

“ကျွန်မနာမယ်ကအာနန္ဒီလို့ခေါ်ပါတယ်။ဇုလုနွယ်ဝင်ဆင်ဇာနဂါကိုနာ ရဲ့ မိန်းမဖြစ်ပါတယ်။”

ထိုစဉ်က—ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုးနှင့် ဇုလုများသည် စစ်သဘင် ကျင်းကာ— တိုက်ခိုက်နေခဲ့ကြကုန်၏။ ဆင်ဇာနဂါကိုနာမှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့ နွယ်ဝင်စစ် သားများနှင့် နွား အများကို ဖမ်းဆီးသွားခဲ့သူဖြစ်ပေ၏။ သို့ဖြင့် အာနန္ဒီ၏ ပြောစကားကို ကြားလျှင် ကြားချင်း ကျွန်ုပ်၏ မိခင်သည် နေရာမှ ထ တို့၍——

“အောင်မယ်။ ဇုလုခွေးရဲ့ မယားအော ဒါလာပြီး—အစာနဲ့အိပ်ဘို့တဲ ကိုတောင်းရသေးသလားဟောင်းသွား ....မြန်မြန် ထွက်သွား လိုက်စမ်း ... ကြာသယင်ရွာထဲက မိန်းမတွေခေါ်ပြီး—ရှင့်ကိုရိုက်ထုတ်ပါရော့မယ်။”

ထွေပသော အာနန္ဒီသည် ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကြီး၏ဝေါဟာကြမ်းကြီးခွန်းကြီး ခွန်း

ငယ်ပြော၍ ပြုံးသည့်တိုင်အောင် စောင့်နေပြီး ခေါင်းမော့ ကာ ခပ်လေး လေးလေသံနှင့်—

"ရှင်တို့ဘက်မှာ နို့အုံ ကောင်းတဲ့ နွားမတကောင် ရှိပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မသားကလေးဘို့ နွားနို့—ဖျော်ချက်ခွက်တခွက်စာလောက်မှ—မသနားနိုင်တော့ဘူးလား။"

"မပေးဘူး—မပေးဘူး။"

"ခရီးသွားရလွန်းလို့လဲ အလွန် ရေငတ်နေပါတယ်ရှင်၊ ရေလေး တခွက်လောက်တော့ သောက်ခွင့်ပေးပါရစေ၊ ရေနဲ့မတွေ့ခဲ့ရတာ ကြာမြင့် လှပါပြီ။"

"အို.....မပေးနိုင်ပါဘူးဆိုတာဘဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာသွားပြီး ရေရှာ သောက်ပါတော့လား—ခွေး.....မယားရဲ့။"

အုန်းနွံ၏ချက်လုံးတို့သည် ချက်ရည်တို့ဖြင့် စက်စက်ယိုကျ၏၊ သို့သော် လည်း အပေါ်မှသူငယ်ကလေးမှာကား—လက်မိုက်ထား အံ့ကြိတ်လျက်ရှိ ပေသည်။ သူသည် မျက်လုံးကြီးမှောင်မှောင်နှင့် လှပသောသူငယ်ဖြစ်သော် လည်း အံ့ကြိတ်ထားသောအခါတွင်ကား—လျှပ်ရောင်ဝင်းသောဓားထောင်း ဆင်ပြိုင်းသကဲ့သို့ အရွယ်ရှိလေသည်။ သူ၏အသက် သူ့မိခင် အုန်းနွံအား—ငှလှူများ နေထိုင်သောတိုင်းပြည်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြယင်း.....

"မယ်တော်—ကျွန်တော်တို့ကို ဘိုကလဲအလိုမရှိဘူး၊ ဟောဒီ တိုင်း ပြည်ကလဲအလိုမရှိဘူး၊ အဲဒီတော့—ဇင်ဝစ်ဝေါသို့ ဆက်ပြီး သွားကြတာ ပေါ့၊ အဲ့ဒီကတော့ လူမျိုးတွေကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်ရှောက် ကြမှာပါဘဲ။"

"သွားတာတော့—သွားဘာပေါ့သားရယ်၊ တာပေမဲ့—ခရီးလမ်းက ဘာ ဝေးလှတယ်၊ လမ်းမှာအားနဲ့ပြီး လဲကျမှာကိုလဲ စိုးရိမ်ရသေးတယ် ကွဲ့။"

ကျွန်ုပ်သည် အသဲတချက်အေးသွားမိလေ၏၊ ဤမျှပင်ပန်း၊ ခွင်းရိုနေ သော သားအမိကို မြင်ရခြင်းဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲသွားမိပေသည်၊ သို့ဖြင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် မိခင်လုပ်သူအား ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ဖျော်ချက်ခွက်ကို ဆွဲလာကာ မနီးမဝေး စမ်းချောင်းကလေးရှိရာသို့ ပြေးသွားမိလေ၏။

ခဏမျှအကြာ ဝင်းရှေ့ရောက်ခဲ့ပြီး ပြန်လာခဲ့သောအခါတွင် မိခင်ကြီးသည် ဒေါသထွက်ပြီး ကျွန်ုပ်ကိုလိုက်ဖမ်းသော်လည်း ကျွန်ုပ်သည်ရှောင်တိမ်းပြီး သူငယ်အလေးအစား ဗျူးချောက်ခွက်တို့ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုတွင်မိခင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို လိုက်လာ၍ ထားမြပ်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ အနန္ဒ ကိုသာ အဆိုးမိုးဆဲရေးတိုင်းထွာနေလေ၏။ ထိုသို့ တိုင်းထွာသမျှ ဆဲရေးသမျှ အထဲတွင်လည်း ထိုမိန်းမ ရောက်လာခြင်းသည် ရွာထဲသို့ ဂိုဝင်သည်နှင့် တူတော့ကြောင်း၊ ထိုမိန်းမ အနန္ဒ၏ သူ့သားသည် ယခု အချိန်မှ စ၍ နေ့ခင်းခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့တမျိုးသားလုံးကို မကောင်းကျိုးပေးလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်းကို သူ့ကိုစောင့်ရှောက်သော ဂြိုလ်စောင့်နတ်က နိမိတ်ပြနေပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် မိခင်ကြီးက တုံးထွာ ပြောဆိုနေလေ၏။ မိခင်ကြီး၏ ဂြိုလ်စောင့်နတ် နိမိတ်ပြပြောဆိုသည် ဆိုသည့်စကားမှာလည်း မှန်ကန်လှပေတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အနန္ဒ၏ သားအမိ သည် ထိုစဉ်အခိုက်အတန့်ကာလ ကသာ သေဆုံးသွားခဲ့ပါ၏ ကျွန်ုပ်တို့ မျိုးမျိုးများသည် ယခုအခါတွင် သာယာထင့်တယ်နေမည်သာ ဖြစ်ပေ၏။ ယခုသော်ကား တမျိုးလုံးဆိတ်သုဉ်းခဲ့ရချေပြီ။

ထိုသို့ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကြီး ဆဲရေးတိုင်းထွာ နေရိုက်တွင်ပင် နှမငယ်လေး ဘာဝတောဝသည် ပြင်းပြစွာ ငိုလေတော့၏။ အနန္ဒ၏ သားကလေးမှာကား ဗျူးချောက်ခွက်ကိုယူပြီးနေခက်သူ့မိခင် အနန္ဒအား လက်ကမ်းပေးပြီး မရိုးခွက်ထဲမှရေသုံးပုံ နှစ်ပုံလောက်ကို ကျန်အောင် သောက်လိုက်ပြီးမှသာ မိခင်ကို ကျန်ရေများပေးလေ၏။ မိခင်ရေသောက်ပြီးသောအခါ ဗျူးချောက်ခွက်ကိုပြန်ယူပြီးလက်တဘက်က ဗျူးချောက်ကိုကိုင်ကာ ငုံ၊ ကျန်တဘက်ကတုတ်ကိုထချောင်းကို ကိုင်ကာငင်၊ ရှေ့တုံးလာပြီး ကျွန်ုပ်အား—လူကြီးသူမ လေသံနှင့် ...

"ဟေ့ သူငယ် မင်းနာမယ်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ။"

"မေ့ပုံလို့ ခေါ်တယ်။"

"မင်းတို့ အမျိုးအနွယ်ကခေတ္တ ဘာတဲ့လဲ။"

"လန်ရှင်နိုသို့ ခေါ်တယ်။"

"ကောင်းဘီမေ့ပုံငါနာမယ်ကိုအခုငါပြောပြတော့မယ်။ငါဟာ ဆင်

ဂန်ဂါကိုနှာရဲ့သား ချာမားလို့ခေါ်တယ်၊ အမျိုးကတော့ အမေ့ဘက်က လူမျိုးဘဲ၊ ဗီးနွဲ့ဒီရက်မှာ ငါဟာ ငယ်သေးတယ်၊ ငါ့လူမျိုးဟာလဲ ငယ်သေးတယ်၊ ဘာပေမဲ့ တနေ့ကျတော့ ငါဟာကြီးထွားလာရမဲ့လူဘဲ၊ ကြီးလွန်းထွားလွန်းလို့ ငဲ့ဦးခေါင်းဟာ ထိမ်ညွှန့်ရှားမှာ နိုခနေတော့ မင့်ခေါင်းမော့ပြီး ကြည့်တော်မှ မြင်ရမယ်မဟုတ်ဘူး၊ နားလည်လား၊ ငါ့မျက်နှာအရောင်အဆင်းတွေဟာလဲ ထွန်းလင်း တောက်ပလွန်းလို့ မင်းတို့ရဲ့မျက်စေ့ကို ပြာပြီး မမြင်နိုင်လောက်အောင်စန့်တညီးလိမ့်မယ်၊

ငါကြီးကျယ်လာတာနဲ့ အမျှ ငါ့လူမျိုးလဲ တန့်ယ်င်တစ်ပါ ကြီးထွါးလာရမှာဘဲ၊ အေး–အဲဒီလို ငါနဲ့–ငါ့ လူမျိုးတွေဟာ ကြီးကျယ်လာလို့ လူသတ္တဝါတွေ ခရီးသွားနိုင်တာနဲ့ အမျှ မြေထုကို ပြန့်နှံအောင်သယ်နိုင်တဲ့အခါမှာ ငါမင်းတို့လန်ရာနီ လူမျိုးတုံ့မေ့ဘူးမင်းတို့ဟာ ငါနဲ့–ငါ့မယ်တော်ကို သွားနို့တခွက် ရေတမှုတ် မပေးချင်ကြတဲ့လူမျိုးတွေဟာ ကိုးကွ—ကြည့်ပါ၊ ဒီ ဈေးချောက်ခွက်ကို ကြည့်စမ်း ... အေး–ဒီဈေးချောက်ခွက်ထဲမှာရေပေါက်ရေစက်လေးတွေ ပါတာနဲ့ အမျှ မင်းတို့လူမျိုးရဲ့ သွေးပေါက်သွေးဥတွေဟာလဲ စက်စက်ယိုရစေ့မယ်၊ တားပေမဲ့ မေ့ဘို မင်းတစေတော့ ငါ့ကို ရေခပ်ပေးတဲ့ လူမို့ မင်းတို့ကော့ ငါ ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့ကွာ၊ မင်းဟာ ငါ့အမိပ်ဓာဝါသကို ဒိုမြီး ကြီးပွါးရမဲ့ လူဘဲ၊ မင့်ကျေးဇူးကမ္ဘာနေတော့ နောင်ခါမှာ မင်းတယ်ရွေ့ ဘယ်မျှ အပြားလုပ်သည်မင်းဖြစ်စေ၊ငါမင့်ကိုတော့ တာဝစဥ်ခွင့်လွှတ်မယ်၊ဘာကို ငါ–ကျိန်ဆိုမ်း ဂတိပေးပါတယ်၊တာပေမဲ့ ဟောဟိုက မင့်မေး–နိုင်းတာကြီးကိုတော့ မြန်မြန် သေနိုင်းမှာဘဲ သင့်လိမ့် မပော့—နောင်ခါမှ ငါသတ်လို့သေရယင် တယ်ကောင်းမယ် မဟုတ်ဖူးပေဘူး"ဟုပြောသောသူငယ်ကလေး ချာကာသည် အံသွားကို ကြိတ်လျက်ရင်းကျက်တိုနှင့် ရန်ပြောကာငင်း လုပ်ရေးလေ၏၊ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ကမူ–ခေါ်ပြုံးပြုံးလုပ်သင်း.....

"ဘယ်–ဒီခွေးကလေး–လူညာကလေးဘဲ သွားသူငယ်က သွားလား ဥသာဘာလို တွန်နိုင်ရန်မကာ"ဟု ပြောကာ နှမကလေး ဘာဓလေကောကို ခါးထင်မှချကာ သူငယ်ကလေးချာကာထံသို့အပြေးကလေး ထွက်သွားလေ၏၊

(2)

ချာကာသည်ကျောက်စာတိုင်ပမာ ရပ်တန့်နေ၏။ ခဏနေမှလက်ထဲက ထုတ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ကြီးခေါင်းကို ရုတ်တရက် ခိုက်လိုက်ရာ—မိခင်ကြီးသည် ဘုန်းဘုန်းလဲကျသွားလေ၏။ ထိုနောက်သော်အား—ချာကာသည် သူ့ဗိုလ်ခြေ ဆုနံ့ရှိနှင့်အတူထွက်သွားလေ၏။

အဆွေမျက်နှာချိုလူသား—ဤသို့ ချာကာ နိမိတ်ဖတ်သွားသော စကားများသည် နောင်ခါတွင် လုံးဝမှန်လာသည်ကို တွေ့ရ ပေတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏အမျိုးအနွယ်တို့ကား—ကံဆိုးလေစွဘကား။

သို့သော်လည်း—နောင်ရေးများကိုနောင်ခါမှသာပြောတော့မည်။

ချာကာတို့ ထွက်သွားသည်နှင့် တပြိုင်နက်ပင် ကျွန်ုပ်သည် မိခင်ကြီး၏ အပေါ်သို့ ချဉ်းကပ်သွားပါ၏။ မိခင်ကြီးသည် ခေါင်းထောင်ပြီး နေရာမှ ထနေရ။ ခေါင်းမှသွေးများသည် လက်ပေါ်သို့စောက်စောက် စီးကျနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကမြက်ရွက်များနှင့်သုတ်ပေးနေရပေ၏။ အတန်ကြာ လောက် ဆောင်နေပြီးမှ မိခင်ကြီးက ကျွန်ုပ်၏ လက်ကိုဆွဲကာ—

“ငါ့သား—မော့ပို—အခုကာ မေမေ နေ့ လဲသွားတုန်းကအိပ်မက် တခု မြင်မက်မိတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ချာကာဟာ သံလုံးကြီးသိုကြီးထွား နေတယ်။ သူဟာ ချက်သုံးစာ လှံပန်းလျှော်နွယ်နေ့ရှိသွားသယ်ထင့်တောင် ကြီး့ တောင်ကြီး လှိုင်ပြင်ကြီးလှိုင်ပြင်ကြီးမှာလျှောက်သွားနေပြီး လက် ထဲမှာလဲ သွေးသံရွှေးရွှေးနဲ့လောက်အောင် ပေကျံနေတဲ့ လှံ တစချောင်း ကိုကိုင်ထားတယ်။ သူဟာ လူမျိုးတကာကို လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ခြွေဆွဲပြီး ရွာတကာတို့သဲ ခြေလောက်နဲ့ လိုက်နင်းခြေမွှန်း ပစ်တယ်။ ငါတို့မျိုးနွယ် တို့လဲ လက်ဦးတိုအိပ်မက်ထဲမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး—ဖေဖေလား ငါးလား နဲ့ နေကြတိုင်ကြတာကို တွေ့ရတယ်။ နောက်တကြိမ် ငါတို့ မျိုးရိုးကို မြင် မိပြန်တော့ တမျိုးလုံးဟာ အမြီးရ အမိုးပုံမှာသာ ရှိတော့ပြီး ချာကာက တော့ မီးအမိုးပုံပေါ်ကိုခြေတင်ပြီး မြေခေါင်း ဘာနန်းဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နေလေရဲ့။ အိပ်မက်ထဲမှာ ငါ့သားမော့ပိုဟာ ကြီးထွားလာတယ်။ တမျိုးလုံးလဲငါ့သားတယောက်ဘဲ အသက်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့သတဲ့။ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ ချာကာရဲ့ နောက်ကွယ်က ရပ်နေရတယ်။ နောက်ပြီး မင်းသွေးရိုးမျိုးဖြစ်ပုံရတဲ့ လူတွေနဲ့ အတူ မင်းပေါ်လာပြန်ပြီး ထက်ထဲက

ဖူးပွင့်နဲ့ ချောအာကိုထိုးသတ်လိုက်တော့ ဈေးကတော ပြန်ပြီး ယော်ရွှယ်သော၊ ဖွာ့ သွားပြန်ရိုက်မှာ မင်းအေသူ့နား နားအောင်ပြီး–ငွေနှမ ဘာလေထာရဲ့နာမယ်ကို ပြောခဲ့တုန်း သူဟာ သေသွားတယ်တော့ရုံး—ဘုရားဒိုး—မှောင်တောင်လာဘီ။ ကဲ–ငါ့သား အိမ်ပြန်ကြစို့ ရွာဝင်ကြစို့။”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် နေရာမှသကာ ရွာထဲသို့ဝင်လာကြလေ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည်လွန်စွာတုန်လှုပ်မိသောကြောင့် ဤအကြောင်းကို ရွာထဲတွင် မည်သူမည်ဝါကိုမျှ မပြောကြားဘဲ ထိန်ချန်ထားခဲ့လေ၏။

— ★ — ★ — ★ —

(အခန်း–၂)

ကျွန်ုပ်၏မိခင်သည် ချာကာ တုတ်နှင့်ရိုက်သောအခါ၌ အနာရှင်းပြီး ရက်များကြာမြင့်အောင်သေဆုံးသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မိခင်အား ချစ်သည့်စေတနာနှင့် ငြင်းဆုံးရှုံးရကြောင်းမိလေ၏။ မွေးသမိခင်ဘာသွားကိုလုံး ဒေါ်လို့မကြားနိုင်။ မသည်မပျက်ဘဲ ဘဝနှင့်တောင်ဖွဲ့ဆေးရေးကြီး ရှိခဲ့–ချမင်–မင်္ဂကြိုးဘဲ နှိုင်ပါးသဘောနည်းလေသော ခေတ်ခါ လူကား–ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကြီးကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ကြရာ ရက်အတန်ကြာသောအခါ သေသောသူကြာလျှင်မေ့လိုက်ကြကုန်တော့၏။ နှမကလေး ဘာလေကာကပ်ပင် မေ့၏ဆိုစဉ်က ဘာလေကာမှာလူလားမမြောက်သေး၊ ယော်ဘုန်းရွှယ်တုန်း ပင်ဖြစ်ရာ လွယ်လွယ်နှင့်မေ့ပျောက်သွားခြင်းဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ဘခင်အဘိုးကားမအောင်းတော–နောက်မိန်းမတယောက်ကိုယူလိုက်ရုံနှင့်ပင် ဆန့်ပြေသွားလေ၏။ မိခင်ကြီးသေပြီးသည့်၏ အခြားမှဲ့ရှိကား–ကျွန်ုပ်သည် စိတ်မချမ်းသာ နိုင်တော့ပေ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်.....ကျွန်ုပ်သည် လိမ္မာရေးခြားရှိသောကြောင့် နောင်တော့–နောင်ဘော် များက ကျွန်ုပ်အား ကိုယ့်ထက်သာ မနာလို ရွံ့ရှုန်းကြီးသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ သို့သော်လည်း၊ ဘာလေကာမှာကား.....တညသဲပေါက်လှရှုင်းပြီး၊ နွယ်ပင်သညီ လှင်တီးခေါင်တွင်ပေါက်သောသစ်ပင်ကြီးကို အမှီပြု—တွယ်ကပ်

သည့်အလား—ကျွန်ုပ်ကိုတွယ်ကပ်ထား၍ချစ်ခင်သော် ရုရှားပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ယော်ရှယ်သူဖြစ်သော်လည်း၊ ဤသို့တွေးမိ၏။ မည်သူ မည်ဝါသည် မည်မျှပင် လက်ရုံးရည်ပြောင်ပြီး လူ့ကစား ကျွမ်းကျင်စေကာမူ တိုက်ပွဲနိုက်ပွဲ လက်ရုံးစွမ်းပြပွဲကို ဉာဏ်စွမ်းနှင့် ယှဉ်နိုင်သူ ကသာ အောင်ပန်း ဆွတ်ခူးပြီဖြစ်ပေ၏။ တိုင်းပြည်ထူထောင်ရာတွင်လည်း၊ စုန်းဗိဇ္ဇာသမားများ ဆေးဆရာများကို လူတို့ရိုရွံ့ခန့်ညား၊ ကြီးကျယ်၏။ စုန်းဗိဇ္ဇာ ထမြောက်သည့် လက်ထဲတွင် တုတ်တိုချောင်းကိုကိုင်ထား ရုံနှင့်ပင် လူ့ကံတိုင်စီးသား ဆယ်ယောက်သည် မျက်နှာကို စေ့စေ့ မကြည့်ဝံ့ကြလေတော့၏။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် စုန်းဗိဇ္ဇာလုပ်ရန် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သန့်ပြင် ချလိုက်မိလေ၏။ စုန်းဗိဇ္ဇာများသာလျှင် သတ်လိုသူကို စကား တခွန်းထဲ နှင့် သတ်နိုင်ကြလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ဆေးပညာ၊ စုန်းဗိဇ္ဇာ ပညာများကို လေ့လာတော့၏။ အမျိုးမျိုးအနှစ်နှာခံလိုမ်၊ တောကြီးအုပ်ကြားသွားပြီး ကျင့်သို ကျင့်နှင့် လုပ်သင့်သော ကိစ္စမှန်သမျှကို လုပ်၏။ လိုက်စား၏။ ပညာသို လျှင် ထမ်းမောင်ရမည် ဆိုသော စကား အတိုင်း ကျင့်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ပညာကျော်ကာ ပေါ်သို့ရောက်ခဲ့လေ၏။ ဤစုန်းဗိဇ္ဇာပညာတွင် အမှန်တကယ် နိုးကြားပါက အများအပြားရှိသည်နှင့် အမှုးဥဿုံ ရှုံးသာနိုင်လည်း၊ အများအပြားမင်ရှိလေသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဤနည်းနှင့်နှင့်အတိုင်းကြီး ပြောင်စ၍ လူလားမြောက်ကာ။ အသက် နှစ်ဆယ်အရွယ်သို့ရောက်ခဲ့လေ၏။ ယခု အခါတွင် ကျွန်ုပ်မှာ ပညာအတော်အတန် အခံရှိနေပြီဖြစ်၍ ဘမည်ကျော် နော်မခေါ် စုန်းဗိဇ္ဇာကြီးနှင့် မှုပေါင်းနေမိလေ၏။ နော်မသည် အသက်ကြီးရှပေပြီ။ မျက်လုံးတဘက်သာ အကောင်းရှိ၍ လွန်စွာ ထိမ္မာပါးနပ်လှပေ၏ သူနှင့် ပေါင်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ပရိယာယ်အချို့နှင့် ပညာအချို့ကိုရပေ၏။ ကောလဟလ ရှည်လျှားလတ်သော် နော်မသည် ဆရာ ခေါင်းထောက် သပတောင်းထောက်နေသော ကျွန်ုပ်အား မနာလိုမှုစိတ်ဖြစ်လာကာ အပြစ်ရှာပြီ ထောင်ဘမ်းရန် ကြံလေတော့၏။ ကြံကြံဖန်ဖန်သည်ကား... တနေ့တွင် အခါအပါး လူမျိုးစုဘဲမှ ကြော ရေဘက် သူကြီးတယောက်သည် သူ့ပိုင်နွားမ္မ ပျောက်ဆုံးသဖြင့် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာအချို့ကိုယူဆောင်ကာ နွား

မျှောက်ရှာနိုင်းရန် နော်မာထံသို့ ရောက်လာလေ၏။ နော်မာသည် တက်နိုင်သမျှ အနံ့ခံရှာသော်လည်း ရှာ၍မတွေ့၊ လုံးလုံးကြီး ဟန်မရ ဖြစ်နေလေ၏။ ၎င်းတွင် ဘူကြီးလှုပ်သူသည် ဓါးသွားတွက်ကာ နော်မာထံမှ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို ပြန်ပြီး တောင်းလေ၏။ သို့သော်လည်း နော်မာက ပြန်ပြီးပေးရန် ငြင်းဆန်သဖြင့် ခွန်းကြီး ခွန်းငယ် ဆင်နွှဲ စကားများကြလေ၏။ ဘူကြီးက နော်မာကို သတ်မည်ဟုကြိမ်း၏။ နော်မာက ဘူကြီးကို ပြစားမည်ဟု ချောက်၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ သွေးထွက်သံယိုမဖြစ်စေလိုသောကြောင့်—

“ခုန်မပြစ်ကြပါနဲ့ ဗျား စကားနေကြပါဦး။ ကျုပ်ရဲ့ ဗြိဟ်ခေါင့်မြွေမင်း အနေား မွှားတွေ ဘယ်မယ် ရှိသယ်ဆို့ ကျုပ်ကို ပြောပြမလားဆိုတာ ကြိုစမ်းပါရစေဘုန်း” ဟု ပြောရာ ဘူကြီးလှုပ်သူက—

“ဆောင်မှာ—မင်းက—လူငယ် လူရွယ် ရှိသေးတာတဲ့ကွ။ လူငယ်တယောက်မှာ တနေလောက်အောင် အတတ်ပညာနဲ့ ပြည့်စုံနိုင်ပါ့မလား။”

“တခါတလေ မကြာခင်သိရမှာပေါ့ဗျာ” ဟုပြောကာ ကျွန်ုပ်သည် မွှားမျှောက် ဟောရန် အတွက် ထုံးစံအတိုင်း ဓုန်းပိစ္စသများ ကိုင်မော့ဓုက်ချိုးသမှုကို တောက်တိုင်ပိုက်လေ၏။ ၎င်းတွင် နော်မာက ကျွန်ုပ်အား—

“ဟေ့—အချိုးကိုအသာချထားစမ်း။ မြီးခွေးမသားအရူးကြီး မွှားမျှောက်တာနဲ့ ကိုးကျိုးဟံခေါင့် မြွေမင်းကို ဘယ်ဒီးမေးသလဲ မြန်းလားနဲ့ ခွေ့ခင့်ထွက်နေစရာမလိုပါဘူး” ဟုပြောလေ၏။ ဘူကြီးက ....

“အချိုးကိုဘာ့ ဘယ်စမ်းပါဘေးမင်း ... ဒီလူငယ်ကိုခွင့်ထွက်သင်ပင့် ကိုယ်ထဲကို ခန့်စုတ်လေးကြွင်ပြီး ဝင်သွားအောင် ပါရှ့်ကစားဘိုက်လိမ့်မယ်။ မွှားလည်းလား” ဟုပြောကာ ဝှ့ကိုကောက်လိုက်လေ၏။

၎င်းကိုစွမ်းရှိးတွင် အချိုးကို အစသသဘွယ်လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး အချိုးကျူး ကို ကြည့်ကာ ရှေ့ကြိုတက်ရသည့်ထုံးတမ်းအတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် အသွင်အမြန်အချိုးကိုပြောက်ပန်းလှန်သလိုလွှင့်ပစ်လိုက်လေ၏။ ခွာသူကြီးမှာတားထိုင်ခြိုတိုးပင်ဘိုင်လျက်ရှိပေ၏။ ၎င်းသို့အချိုးတိုပစ်ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ဓုန်းပိစ္စသများသည် သီတားချက်တို့ကိုပရိုးသဖွယ်နှင့် ပြောဟောတန်လှ၍ပြောဟော၏။ ထခါတရဲ့ မိမိကြိုးဟံခေါင့်မြွေမင်းကပြောပြသဖြင့် သိရချက် အရ

ရှေ့ ဖြုန်ဘတ်တန်းဆင်ကြ၏။ ယခုတကြိမ်တွင်လည်း ကွန်နိုဗ်သည် သူကြီး၏ နွားအားလုံးကို အကုန်အစင် စိတ်ချက်စေ့ တွင် မြင်ရသဖြင့် တကောင်ပြီး တကောင်မီခရေစေ့ တွင်းကျနပြောပြနိုင်လေ၏။ နွားတွေဘယ်မှာတွေမို့ သည်—တကောင်သောနွားမှာချောင်းထဲတွင်ပက်လက်လန်ပြီးရေနစ်သေ နေသည်—ထိုနွား၏ခြေခေါက်မှာ ရေထဲမှသစ်မြစ်တခုနှင့် ငြိနေသည်၊ စသောအချက်များကို ကွန်နိုဗ်သည် ပြိုပ်ဆောင် မြွေမင်း ထံမှကြားသိ ရရက်အတိုင်း သူကြီး လုပ်သူအားပြောလိုက်လေ၏။

သူကြီးသည် ကွန်နိုဗ်ပြောသမျှကို သဘောကျသဖြင့် နွားများကို ပြောသည့်အတိုင်း ရှာတွေ့လျှင် နော်မားထံမှ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကိုကွန်နိုဗ်အား ပေးမည်ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက် နံဘေးတွင် ဝိုင်းထိုင်ပြီး ကြည့်နေသူများကိုလည်း ဤအကြောင်း ပြောကာနော်မာထံမှ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို ကွန်နိုဗ်အား—ပေးသင့် မပေးသင့်ခေါ်ကြည့်ရာ လူတိုင်းကပင် ပြောသည့်အတိုင်းမှန်လျှင် ပေးသင့်ကြောင်း ထောက်ခံကြလေ၏။ သို့သော်လည်း နော်မာမှာကား—တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်၊ တနေရာ တွင် ခြေခွကျပ်ပြီး ထိုင်ကာ ကွန်နိုဗ်အား—စူးစူး ဝါးဝါး ငိုက်ကြည့်နေလေ၏။ ကွန်နိုဗ် အမြင်မှန်နှင့်ပြောသည်ကိုသိသောကြောင့်သူသည် ဒေါသပုန်ထနေလေ၏။ နွားများမှာလည်း ကောင်ရေ မနည်းလှ သောကြောင့် ကွန်နိုဗ်ပြောတိုင်းသာ မှန်ပါက မုချကွန်နိုဗ်သည် တန်ဖိုးအကြီးဆုံး—ငန်းငွေ့ပွာ ကဝေကြီး ဘဝသို့ ရောက်ရပေတော့မည်။ အချိန်မှာ မိုးတိုး မှောင်တောင် လ မထွက်သေးသောကြောင့် သူကြီးသည် ကွန်နိုဗ်တို့ရွာတွင်ပင်အိပ်ခါ နံနက်လင်းမှ နွားများကို ကွန်နိုဗ်နှင့် အတူ သွားရှာတော့မည်ဟု ပြောပြီး နေရာမှထသွားလေ၏။

ထိုနေ့ည—ညဉ့်နက်ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ကွန်နိုဗ်လည်း တဲအသို့ဝင်၍ အိပ်စက်လိုက်လေ၏။ အိပ်ပျော်၍ များမကြာမီ အတွင်းတွင်ပင် ကိုယ်ပေါ်တွင် တစုံတခု လေးလံသော အရာတခု ပိနေသောကြောင့် လန့်နိုးလာသိ၏။ နေရာမှထရန် ကြိုးစားသော်လည်းမရ၊ အောက်သို့အောက် အရာ ဝတ္ထုတခုသည် ကွန်နိုဗ်၏ လည်ပင်းကို ထောက်လျက်သား ဖြစ်နေလေ၏။ သို့ဖြင့် အိပ်ရာပေါ်သို့ပြန်ပြီးလဲကျ သွားကာ—မျက်စေ့ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ

တွင်ကား—လား—လား— တဲ့ တဲ့။ ပွင့်နေသော်ဖြင့် ထိုးဝင်နေသော လ ရောင်အောက်တွင် နော်မာသည် ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ပေါ် ခွ၍ ထိုင်ထားကာ လက် တဘက်မှ ဓါးမြှောင် နှင့် လည်ပင်းကို ထောက် ထားလေ၏။

"ခွေးမသား—ငါ့မေ့မှာတဲ့ မျောက် ငါ့–ပြန်ရောက်တဲ့ကောင်။ ငါ့ပါ အောင်မြင်တဲ့ ကိစ္စမှာ မင်းက အောင်ပန်းဆွတ်ချင်တယ်ပေါ့လေ–ဟုတ် လား။ မင်းသို့ခွေးငါးလေးကို ဘယ်လို ခုံးမရတယ်ဆိုတာ ငါပြောပြအုံး မယ်။ မငွေမဦးဆုံး မင်းဖော်နိုင်အောင် မင့် လျှာကို ဓါးနဲ့ ဖြတ်ပစ်မယ်။ ပြီးတော့မှ တရွေးရွေး အမဲညှင်းသလို နှုတ်ခမ်းပါအောင်စင်းပေါ့သတ် မယ်၊ နားထယ်လား။ မနက်ကျတော့မှ မေ့ပို့ဆိုတဲ့ ခွေးထလေးဟာ ညာဝါးချွန်းသနိုးပြီး ရွာမရောက်ဟောလို့ ထရွေ့မှာ့ဝင်စာ အစိုးသဘက် တွေက သတ်ပစ်လိုက်ပြီလို့ သတင်းလွှင့်လိုက်မယ်။ မောင်ပြီးမှ မင့်လက် ရှုံးပို့တဲ့ဘာတို့ကို မုန်းပိန္နာတွေ ကိုင်ဆေ မြှတဲ့ ဆေးတောင်မှာ လုပ် ပြီးအသုံးပြုမယ်"ဟုပြောကာ နော်မာသည် ကျွန်ုပ်၏လည်ပင်းကို တင်း ကြပ်သည်ထက် တင်းကြပ်အောင် ဓါးနှင့်ထောက်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ကြောက်အားလန့်အားနှင့်—

"အနားပါအုံး ဦးလေးရယ်။ ကျွန်တော်–ခင်ဗျား ပိုင်းသမှုကို လုပ် ပါ့မယ်။"

"ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုယင် မင်း–ပိုခွေးမသား၊ သူကြီးရဲ့ နွားတွေ ကို သွားရှာပြီး–တနေရာ ရာမှာ ဖွက်ထားစေ"ဟုပြောကာ နွားများဖွက် ရန်နေရာတနေရာ၏အမည်ကိုပြောပြီး ဆက်လက်၍"အဲဒီလိုလုပ်ယင်တော့ ငါ–မင့်ကိုလွှတ်လိုက်မယ်။ မလုပ်ဘူး၊ တခါမှုဟုတ် ငါ့ကိုလှည့်စားမယ်ဆိုယင် တော့ကွာ—မင့်ကိုမသွေမသွေအောင် ရှာပြီးတော့ လိုက်သတ်မယ်။"

"လုပ်ပါ့မယ်ခင်ဗျား၊ လုပ်ပါ့မယ်။ ခင်ဗျားကကျုပ်ကို ဆေးထင်ထမ်းယိုတဲ့ ဟာကိုးဗျ။ နွားတွေကို ဖွက်ထားချင်မှန်းသိယင် ဘယ်နွားရောက်ဝင်ဟော ပေးပါ့မလဲ။ ကောင်းဆောင်ပေးပွားတွေ လက်လွှတ်သွားမှာ ပိုးတာနဲ့ ကျုပ်က လဲ ဝင်ပြီး–ဟောလိုက်မိတာပါ။"

“အော်–ဗီလိုလား......ကဲ......ကဲ–တာဖြင့် ဘားရှားတွေကို မြန်မြန် သွားဖွတ်ချေးမင်းနှစ်နာရီထဲနဲ့ ဒီပြန်ရောက်လာနိုင်ပါတယ်။”

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် နေရာမှထလိုက်ယင်း နော်မာကို ကိုယ်လုံးချင်းဝင် ပြီး လုံးသိုက်ရ ကောင်းလေမလောဟု စဉ်းစားမိလေ၏။ သို့သော်လည်း သူ့လက်ထဲတွင် ဒါးမြှောင် တလက်ရှိ၍ ကျွန်ုပ်တွင်အား လှလွတ် သက် ဆက်ချည်းသာဖြစ်ပေသည်။ သူ့ကို သတ်မနိုင်သည့် တိုင်အောင်လည်း ကျွန်ုပ်အတွက် လူသတ်မှုရာဇဝတ်သင့်ကာ၊ လှေစာဖွဲ့ချေတော့မည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် လျှင်မြန်စွာ လုပ်ငန်းစဉ်ချလိုက်၏။ နွားများကို ပြယ်စေ၍မြေ မင်းထံမှ သိရသောနေရာသို့သွားပြီးရှာမည်။ သို့သော်လည်း ဘယ်နည်းနှင့် မှ မော်မဒိုင်းသည့်အတိုင်း လျှို့ဝှက်သောနေရာသို့မဟုတ် ဘဲရှာသို့ တန်း မောင်းလာပြီး နော်မာကို အရှုံးခံလိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ သို့ သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ယော်ရှယ်သူဖြစ်သောကြောင့် နော်မာ၏အကွင်း မရှိသာယ် စကားကွင်းကို မသိမမြင်မိချေ။ နော်ဘာတား ရက်စက် မိုင်းပြီ လှ ချေ၏တတား။ သူသည် ကျွန်ုပ်ကိုသတ်ပင်ယင်တခုမှာ အချိန်ဘန်လျှင်မြွက် ညွှန်များကို ဖြုန်းဖြတ်စားသောက်ရန် မြေ ဘောင် မြှောက် ပေးခဲ့၏။ သခု သော်ကား ကျွန်ုပ်သည်ကြီးထွားလာကာသူ့အပေါ်မှထိုးပြီးအရိုပ်မိုးနေပြီ ဖြစ်ရာ သူသည် ကျွန်ုပ်အားအမြစ်ပါဘွန်မပ်ရ နိုင်ငံပြင်း နေတော့လေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဇာဝေါင်ရှိ ကိုင်နေကျ ဗိုင်းထေလေးနှင့် တုတ်တို တချောင်းကိုယူကာ လသာသာတဲပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ရွာထဲ တွင် ညှင်သာစွာသွားပြီး ရွာပြင်ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် သီချင်းတကျော် ကျော် ဆိုဖြူသွား၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သီချင်းသံနှင့် တခြွေ သူ၏ များကို ချောက်ထုတ်လိုသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

တနာရီခန့်ကြာလောက်အောင် ကျွန်ုပ်သည် ကွင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်သန်း ပြီးနောက် တောင်ခြေပြိတ်ပေါင်းထူသောနေရာသို့ ရောက်လာ လေ၏။ ဤနေရာတွင် သစ်ပင် ရိပ်များ မြုံရိပ် များကြောင့် လွန်စွာ မှောင် ရ ကား၊ ကျွန်ုပ်သည် သီချင်းကို ယောင်ဆောက်ပင် ကျယ်စွာ သီဆိုမိလေ ၏။ နောက်ဆုံးတွင် တွေ့ လိုသော –နွားချေ ရာလမ်းကြောင်းကိုတွေ့ ရသဖြင့် ထိုလမ်းအတိုင်းလိုက်ခဲ့လေ၏။ ကြာသီအတွင်း သစ်ပင်ကြီး သစ်

ပင်ကြား ကွက်လပ်ကလေးတခုသို့ ရောက်လာရာ ကျွန်ုပ်သည် မြေပေါ်
တွင်ထိုင်ပြီး မြဲ့မြဲ့ချကြည့်ပါ၏။ မှန်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ပြုံးဖော့ မြွေမင်း
သည် ကျွန်ုပ်ကိုမညာ။မလှမ်းမကမ်း၌တွင် နွားအုပ်ကို မြင်နေရလေသည်။
သို့ဖြင့်—ချောက်တခုကြား ရေစီးနေသော ချောင်းငယ်လေးတခုသို့ အ
ရောက်လာခဲ့ရာ၌ ညှိနေရာတွင်နွားခြေရာများကို ပိုမိုကျယ်ပြောစွာတွေ့ရ၏။
နွားများနင်းသွားသဖြင့် ခြုံအချို့လည်း ကျိုးပဲ့နေကြတုန်း၏။ထောမှကြာ
လျှင် ရေအိုင်တခုသို့ရောက်လာရာ ရေသောက်နွားတကောင် သစ်မြိုင်ငြိ
ပြီး ဟက်လက်လန်သေဆုံးနေသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။ကျွန်ုပ်၏ကြိုက်ဖော်
မြွေမင်းပြသည့်အတိုင်း အားသုံးတထယောဘည်။ မှန်နေသည်ကိုမြင်နေရ
လေ၏။ရှေ့တိုးပြီးကြည့်လိုက်သောအခါ အနောက်ဘက်ကောင်းကင်တွင်
ရောင်နီဖို့ လျက်ရှိလေပြီ။ အားကောင်းမှုရသောနွားတကောင်ကား—
တော်နေ ရာမှသွားပြီးလေလိုက်၏။

ထိုနောက်သော်ကား—ကျွန်ုပ်သည် (၁၇)ကောင်မျှ အရေအတွက်ရှိ
သောနွားများကို စုပေါင်း သိမ်းရုန်းကာ ရွာဘက်သို့ မောင်းပြန် လာ
လေ၏။ နေဝင်မစပြောသော လျှို့ဝှက်သည့် နေရာသို့ ရောက်သောအခါ
နေမှာ အထော်ပင်မြင့်၍ နေလေပြီ။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် နွားများ
ကို လျှို့ဝှက်သော နေရာတွင်ဝှက်ရန် မရည်ရွယ်၊ ရွာဆီသို့ တန်းပြီး မ
သွားတော အကြောင်းမှာ ခေါ်ထုတ်လိုက်ရန်သာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိ၏။ ဤသို့
တွေးတောနေခိုက်တွင်ပင် အနည်းငယ် ဝေးလန်း နေသောကြောင့် အပန်း
ဖြေရန် တနေရာတွင်ထိုင်လိုက်မိလေ၏။ ဤသို့ ထိုင်မိသည်နှင့် တပြိုင်နက်
ပင် ရှေ့ ရှူ ကျွန်းဘန်း အမြဲ့ပေါ်မှ ဧည့်ဖြစ် ခေါင်းဆောင်ကာ နွား
ပေါက်သောသူကြီးနှင့်တကွ—ရွာသားများလာလျက်ရှိသည်ကို မြင်ရလေ
၏။ သို့ဖြင့်—ကျွန်ုပ်သည် နေ့ရှမှာကော အံ့အားသင့်ပြီး စိုက်ကြည့်နေခိုက်၊
ထိုလူများသည် ဝှ‌ေးများ—တုတ်များကို ငံ့ ကာ—ဝံကာနှင့် အောင်ဟစ်ယင်း၊
ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ပြေးလာနေကြလေ၏။နောင်မှာကမူ အော်ဟစ်ပြီး—

“ဟောဟိုမှာတွေ့ရဲ့လား၊ ကျုပ်ပြောဘာ မမှန်ဘူးလား—ဒီကောင်
နွားတွေကို ခိုးနေတယ်သို့ ပြောခဲ့သားဘဲ၊ နွားတွေ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆို
တာကို သူ အစကတဲ့ကသိတယ်။ နွားတွေကိုဝှက်ထားပေး၊ အကျွန်ုပ်နိုးမလို့

လုပ်နေတာ—ခု လက်ခွေမြှင်းသီးမဟုတ်လား၊ အေးလေ—ဗီခွားတွေနဲ့ ဆိုတော့ မယ်သားအသေးယောက်လောက်တော့ ကောင်းကောင်းကြီး ထယ်နိုင်မေတာကိုး" ဟု ပြောကာ လှောင်ကိုရင်းကာ ရှေ့တိုးလာနေဂိုက် နောက်မှ သူကြီးလုပ်သူသည် ဓါးသတကြီးနှင့် ပါလာလေ၏။

ယခု သော်ကား—နော်မာ၏ ဝက်ဝံ့ညာတ်ကို ကျွန်ုပ် နားလည် ပါပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်စေ့ ရှေ့တွင် သွေးချင်းချင်းနီနေသော အဆင်းသဏ္ဌာန်ကို သာမြင်နေမိ၏။ တိုက်အားကိုက် အံ့သော အချိန်တိုင်းတွင်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ သွေးချင်းချင်းနီသော သဏ္ဌာန်ကို မြင်နေကျ ချိမ်ပေသည်။ သို့ဖြင့် "ဟေ့—လူညာ" ဟုသော တခွန်းတည်းအော်ဟစ်ပြီး ရှေ့ကိုသွားမိ၏။ နော်မာသည် လာမြဲတိုင်းလာနေကာ ဓားတ်နှင့်ကျွန်ုပ်ကိုရိုက်လိုက်သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ဒိုင်းနှင့်ကာသိုက်ပြီး ပါလာသောဓားနှင့် ပြန်ရိုက်လိုက်၏။ ရွှပ်ရွှပ် ရွှတ်ရွှတ်ပင် ကျွန်ုပ်၏ ဓားသည် နော်မာ၏ ခေါင်းကို ထည့်ထည့်ပြီး ခွဲသွားရာ နော်မာသည် ခေါင်းပဲ့ကထင်ကွဲနှင့်ပင် လဲကျကာ နေရာတွင် သေဆုံးသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ဟစ်အော်ပြန်ကာ ရွာသူကြီးရှိရာသို့ တိုးသွားရာ သူကြီးက လှံနှင့်လှမ်း ပစ်လိုက်၏။ သို့သော်လည်း လှံချက် လွဲချော်သွားသည်နှင့် တပြိုင်နက်ပင် ကျွန်ုပ်၏ ဓားက သူ့ခန္ဓာကိုယ်အရှည်ကြီးကို ဘုံးကနဲ ထိသိုက်မိရာ သူကြီးသည် မြေ့ ပျော့ပြော့ခွေ လဲကျသွားပြန်လေ၏။ သူ သေသည် မသေသည်ကိုကား—မသိ။ သို့သော်—ခေါင်းခွံ ကွဲသွားအောင် ဖင်သောကြောင့် သေတောင်းမှ သေပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ လူများသည် ကျွန်ုပ်တို့ သတ်ပုတ်နေသည်ကို အံ့အားသင့်ပြီး ရပ်ကြည့်နေဂိုက် ထွင်ပင်ကျွန်ုပ်သည် လော၏ လှေကိုမြင်မြင်းရှိ၍ မြေတုန် သွတ်ပြီး ပြေးထွက်ခဲ့လေ၏။ လူများကလည်း နောက်မှလိုက်ကာ လှံနှင့် လှမ်းပစ်ကြ၏။ သို့သော်လည်း တချက်မျှ မထိ။ ထကြွေးကြွေး—အကြွေးကြွေးနှင့်ပင် နောက်မှ လိုက်လာသော လူတို့သည် ဝေး၍ ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကာ နောက်ဆုံး၌ ကား ကျွန်ုပ် တယောက်တည်း ဆောလျှင် ရာသို့ ရောက်လာခဲ့လေသတည်း။

—★—★—★—

(အခန်း—၃။)

လူအများ သိုက်အားသည့် ဘောဇုန်၌ လွင့်လာသည်နှင့် ထမြိတ်နက်၊ ကျွန်ုပ်သည် ချက်ခင်းပေါ်တွင် ပစ်လှဲသိပ်ကာ၊ အသက်ရှုမှန်ပြီး အဖေ ပြောလာသည့်တိုင်အောင် အဝန်းခြေနေလေ၏။ ပြီးမှ—ညှ ဗိုင်ထရုသဲတွင် ပေါက်နေသော တိုင်းပင်များကြားတွင် သွားရောက်နိုးအောင်းကာ ထ နေကုန် ပုန်းကွယ်ပင်း—ရှေးရေး—နောက်ရေး တို့ကို တွေးနေမိလေ၏။ အကဲလုပ်၍ အလုပ်ရပါမည်နည်း။ အခ ဖြင့် ခက်ကပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် မြေ တွင်းမရှိသော မြေခွေးအဝသို့ရောက်နေချေပြီ၊ အကယ်၍ ရွာပြန်သွား လျှင်လည်း ကျွန်ုပ်ကို သူခိုးအယောက်ဟု ယုံကြည်ကြကုန်သော ရွာသား များက မုချသတ်ဖြတ်ကြပေလိမ့်မည်။ ပေါ်ပေါက်သွားသည့်အတွက်လည်း သေဒဏ်ရောက်ခံရပေလိမ့်မည်။ ထိုအချက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် လွန်ခဲ့သော နှစ် ပေါင်းများစွာ ကျွန်ုပ်ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက ရေတမှတ်ပေးကောင်းခဲ့ဘူးသော ချာကာဆိုသည့် သူငယ်ဇလေးကို ရုတ်တရက်အမှတ်ရမိလေ၏၊ ယခု အခါ တွင် သူသည် အကျော်စေးယူ ဝိုးလောင်းအကျော် တိုင်းပြည့်နှင့် အရှင်း လူသိများသူဖြစ်သောကြောင့် သူ့အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ရံဖန်ရံခါကြားနေ ရ၏။ သူ့သတင်းဆေး—လေထုနှင့်အမျှ ပြန့်နေပေတော့သည်။ သစ်ပင် များ မြက်ပင်များကပင် သူ့သတင်းကို လွှင့်ပေးနေသယောင်ယောင်ထင်ရ ၏။ သူ ပြောခဲ့ဘူးသော စကားများနှင့် ကျွန်ုပ်၏စိတ်မြင်မက်ခဲ့သော အိမ် မက်တို့သည် တကယ်ပင် လက်တွေ့ မှန်ကန် လာ ခဲ့ ပုံ ရ ပေ ၏။ အနန်းဆောင်ဝလူ့မျိုးမျိုးတို့၏ အကူအညီကိုယူကာ သူသည် သူ့အ ခမည်းတော်၏ အမိုက်အရေးကို ပြန်လည် ဆက်ခံ နိုင်ခဲ့၏။ အဓမ္မ သော လူမျိုးမျိုးတို့ကို နှင်ထုတ်ခဲ့၏။ ယခုတော်အား—အင်္ဂလိပ် လူမျိုး ခေါင်းဆောင် ဇွေတီကို ရန်သတ္တရှု၍ကာ တိုက်ခိုက်နေ၏။ တနေ့သော အခါတွင် ဇွေတီကို ပြားပြား ဝပ်ပြီး လူ့လောလူ့ရပ်ဆွဲသွားအောင် လုပ်မ ည်ဟု သူသည်ကြိုးဝါးနေပေ၏။ ချာကာအသည် ကျွန်ုပ်အား သူ့အမိုင် အစောဝါသကိုမှီခိုခေါ်ခြင်းဖြင့် ကြီးသည့်အကြင်ကြီး။ မြင့်သည့်လက်မြင့်အောင်

စောင်မမည်ဟူသော ဂတိအသုံးပေးဘူးသည်ကို ကျွန်ုပ် အမှတ်ရပါလေ၏။ သို့ရှိ၍—ကျွန်ုပ်သည် ချစ်ချင်းနေ့ဘူမှသအားသူ့ထံသို့ သွားတော့မည်ဟု ကြံဆပါသော်။ ဤ သို့သူ့ ထံသို့ သွားခြင်းဖြင့် သူသည် ကျွန်ုပ်ကို သတ်ပင်ကောင်းသတ်ပစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း—ကျွန်ုပ် အမှုမထား။ နေ့ဖြတ်ပိုင်းနေရာတွင် နေလျှင်လည်း ကျွန်ုပ်သည် မုချ အသတ်ခံရမည့်လူမဟုတ်ပါလော။ သို့ဖြစ်ပါက ...ကျွန်ုပ် သူ့ ထံသို့သွားဖြစ်အောင် သွားမှဖြစ်ပေတော့မည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ စိတ်သည် အဝိုအခုကို ရည်ရွယ်ဘသမိ၏။ ထိုသို့ရည်ရွယ်မိခြင်းသော အရာ...အကြွေး မဟုတ်။ က ...ပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်အချစ်ဆုံး အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်၏ နှမ ဘာခလေးကာသင်ဖိုခရာ၏။ ကျွန်ုပ်ဘခင်သည် ဘာခလေးကာအား အနီးအပါး လူရှိမ်းခေါင်းဆောင်အဖြစ်သော်နှင့်ဆော့ပေါ်ဘာ၏။ သို့သော်လည်း ဤခေ့စဲမှုသည် ဘာခလေကာ၏ အသိုနှင့်အနှုံးကျင်နေသည်ကို ကျွန်ုပ် ဆောင်းရွာသိ၏။ သို့ရှိ၍ ဘာခလေကာသည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လိုက်သို ကောင်း လိုက် ပိုပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တရပ်အပါးသို့ထွက်ခွါသွားတော့မည့် အကြောင်းကို သူ့ ထံသို့သွားပြောရှုံနှင့်မှားမိ.....ပြီးစား ကြံသို ရခဲရ ၏ တော့မည်။

ကျွန်ုပ်သည်ခမှာင်ရိုင်သိုးလာသည့်တိုင်အောင် ကိုင်းခေဘာသဲတွင် ဝပ်နေပြီးနောက် မြေခွေးဘခကောင် သဖွယ် ရွာဆီသို့ တိုး၍ သွားခဲ့လေ၏။ ပြောင်းဖူးခင်းဘရုတ်သို့ရောက်သောအခါ ဆာခလေကာမှတ်သိ လှသဖြင့် ခေတ္တ ရပ်နားပြီးပြောင်းဖူးချိုးဘားပြီး ဝလောက်မှ ရွာသိသို့ဝင်ခဲ့လေ၏။ အချို့ ရွာသားများသည် တဲတတဲ ရှေ့မီးပုံဘေးတွင် မီးလှုံရင်း စကားစမြည်ပြောဆို နေကြ၏။ ထိုလူများသည် မီးပုံ အလင်းရောင်၏ ပြင်ပတွင်ရှိသော ကျွန်ုပ်အားမမြင်ရှင်းနိုင်ကြ။ ကျွန်ုပ်ကလည်း သူတို့အစကား ပြောနေကြသည်ကို ကြားချင်လှသဖြင့် ချောင်းသားထောင်နေမိ၏။ မြှော်လင့်ထင်စားမိသည့်အတိုင်းပင် သူတို့သည် ကျွန်ုပ်အကြောင်းကို ပြောနေကြကာ နော်မာပို အဓိပတိ စုန်းဝိဇ္ဇာကြီးကို ကျွန်ုပ်က သတ်ဖြတ်ပစ်သောကြောင့် ထျွာသုံး ဘေးဆိုးဥပါဒ်တို့နှင့် ကြုံတွေ့ကြရတော့မည် ထင်ကြောင်းရွှားရှောက်သော ရွာသူကြီး အမိုက်ခံရ သောကြောင့် ထည်း

ထိုရွာသူကြီး၏ ရွာသားများက လှော်ကြေး လာတောင်းကြလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပင် ကျွန်ုပ်၏ ဘခင်ကလည်း နက်ဖန်နံက်တွင်တစ်ရွာလုံးကျွန်ုပ်အားတောင်းပြီး ရှာဖွေ၍ တွေ့ရ နေရာတွင် သတ်ပစ်ရန် အမိန့်ထုတ်ထားကြောင်း ကြားရ လေ၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ "ဒေး–မင်းတို့ရွာနိုင်ငံရွာကြီးပေါ်ကွာ။ ထားပေမဲ့! ဘယ်လောက်ဘဲ ရှာရှာ မြို့ဝင် သွားပါမယ် မတုတ်ဘူး" ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြော၍ လေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် ဦးပုံ့သောဖျင်ဝင်နေသော ခွေးလေး တစ်ကောင်သည် နေရာ မှထ၍ လာ၍ နှာခေါင်းထိုးပြီးနံ့ခံလေ၏။ ၎င်းခွေးဘာခွေးဖြစ်သည်ကိုကျွန်ုပ်မမြင်ရပေ။ စဉ်စစ်ဆေးဖို့ အားလည်းမရှိ။ ထိုသို့ဝင်လာစဉ်ကလည်း ကျွန်ုပ်သည်ခွေးများ၏အကြောင်းကို လုံးဝစိတ်ထဲတွင်မထည့်မိပေ။ ၎င်းသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ—အမွှေး–မျက်နှာဖြူသွား—အတွေ့အကြုံနည်းပါးမှုကြောင့်ပင်ဖြစ်ပေ၏။ ခွေးသည်လေကို အနံ့ခံကာ..... ခံကာနှင့်လှုပ်နေပြီး အတန်ကြာသော အခါ ကျွန်ုပ်ရှိရာဘက်သို့ ထိုးပြီးဟောင်လိုက်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်ကြောက်စိတ်ဝင်သွားမိလေ၏။ တဲရှေ့တွင်ထိုင်နေသောလူတစ်ယောက်က အခြား တစ်ယောက်အား.....

"ဟေ့–ဒီခွေးဘာကို ဟောင်နေပါလိမ့်မလဲ။ သွားကြည့်စမ်း" ဟု ပြောသော်လည်း ကျန်လူတစ်ယောက်က ရှေ့မတိုးဝံ့ဘဲနှင့် နှာရှုံ့သေးကိုထုတ်ရှုံ့ပြီးတစ်ချက်ချေလိုက်ယင်း.....

"အို–ခွေးဘာသာခွေး သွားကြည့်လို့မပေါ့ကွာ။ ခွေးတစ်ကောင်လုံး မွေးထားပြီး သူ့နိုးလာသို့မှ ပြေးကြည့်ဘော်ရယင် ဘာလုပ် ဖို့မှာတုန်း"

ဤတွင် မနှမလှုံ့ ခွေးအား "သွား–ကြည့်စမ်း" ဟု လှသာ့ငွယ်ပြောနေရာ ခွေးကလည်းနှားလည်ဟန်ဖြင့် ရှေ့တိုးလာလေ၏။ ကံကောင်းလှပေသည်။ ခွေးကား–တခြားဘာပါမှုမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်မွေးထားသော အလွန်လိမ္မာရေးခြားရှိလှသည့် "ကျူး" ဟုခေါ်သော ခွေးကလေးပင်ဖြစ်ပေ၏။ အတန်ကြာလောက်အောင်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ချုံကြားတွင်ဝပ်ပြီးဘာလုပ်ရမည်မသိအကြံကုန်နေခိုက်ခွေးကလေး "ကျူး" သည်တစ်ချက်နှစ်ချက်ဟောင်ပြီးနောက် ဆက်လက်မဟောင်တော့ဘဲ၊ ရှေ့တိုးလာသော ကျွန်ုပ်

၏ မျက်နှာကို လူဘနှင့် လှည့်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်က "ဟဲ့—ကျားခေါ်ပြီးပြီ နေစမ်း" ဟု တီးတိုး ပြောလိုက်ရာ "ကျား" သည်အပေါ်တွင်သိမ်မောစွာနှင့် ထိုင်နေလေ၏။ လူဘယောက်ကား—

"ဟာ—ဟိုမြွေကလေး ဘယ်ရောက်သွားသလဲဟ။ ဟောင်နေရကချက်ချင်းရှင်သွားတာတောက်တော့ မြွေကိုများ မြီးစားခံရလေရော့သလား" ဟုပြောရာ ကျွန်ုပ်လူဘယောက်သာ ရှာကိုဆွဲကိုင်ယင်း ....

"သွားကြည့်စေးတာပေါ့ကွာ" ဟုပြောလိုက်လေ၏။

... ဤအခါ ကျွန်ုပ်သည် လူများအား ဘမ်းဆီးပြီး သတ်ဖြတ်ပစ်ကြလေမလား ဟု ခိုးရိမ်ကြောင့်နှင့်ကာ ထွက်ပြေးရန်ကြံစည်ပြီး နေရာမှ ထလိုက်ရာ တွင် မြွေကြီးတကောင်သည် တဲရှေ့၌ လူများ၏ကြားမှ ဖြတ်သန်းပြီး တွားသွားနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဤတွင် လူများသည် ဟာဟာခုန်လိုက်ကြကာ မြွေဟောင်နေသော အရာမှာ ဤမြွေကြီးပင် ဖြစ်သည်ဟု ပြောယင်း—မြွေနောက်မှ လိုက်ဘါးနေကြလေ၏။ ထို—အခြေအနေများနှင့်ရှိလူသား—ဤမြွေကား—ကျွန်ုပ်၏ ပြဿနာတင်းပင်ဖြေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏အသက်ကိုကယ်တင်ရန် မြွေရောင်နှင့်ဆင်းပြီး လာခြင်းဖြစ်လေသော့၏။

... လူများ—မြွေနောက် လိုက်ဘါးယင်း—ပျောက်ကွယ်သွားသော အခါ ကျွန်ုပ်သည် "ကျား" ကိုခေါ်ပြီးရွာတဘက်ပြင်းဆီသို့ထွက်ခဲ့လေ၏။ လက်ဦး အ ကျွန်ုပ်သည် "ကျား" ကို မသိနားမလည်ဘဲသတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်ပြီး မည်ဟု စိတ်ထား မိ၏။ သို့သော်လည်း "ကျား" ကိုခေါ်ပြီး ခေါင်းနှင့်ကျွန်ုပ် လက်ဖြ ဘုတ်ကို အခေါက်နိုင်သော အခါတွင် "ကျား" သည် မြေပေါ် တွင် ဝပ်ကာ အမြီးဘနှံ့ နှံ့ နှင့် ပြီး သသို့ သို့ မော့ကြည့်နေသည် ကိုတွေ့ရသောကြောင့် မသတ်ရက်တော့ချေ။ သို့ရှိ၍ ခုပ်ဆိုရာဖြစ်စေတော့ ရောက်ရှားဘဲဟု တွေးကာ ကျွန်ုပ်သည် "ကျား" ကို ခေါ်ပြီတိုင်း ခေါ်လာ ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ကြံရွယ်ချက်ကား—ဤသို့ဖြစ်ပေ၏။ မဂ္ဂမဦးမွာ ကျွန်ုပ်၏ တဲသို့ပြန်ဝင်ကာ၊ လှေနှင့် သသားရေခြိုးစောင်တို့ကိုယူပြီးမှ ဘာခလေကာ နှင့်သွားတွေ့ရန်ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ တဲတွင် ကျွန်ုပ်မှအပ အခြားအိမ်စေတ်သူ မရှိသောကြောင့် ယခုနေ အချိန်အခါ၌တွင် မည်သူမှ ရှိမည် မဟုတ်ပေ။ ရန်ပေါ်လွှာနှော်မဝ၏ တဲမှာလည်း ညဘက်တွေး ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိနေ

ပေ၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ထဲ့နဘေး၌ မီးရိုးနားသို့ ကပ်လာခဲ့ရ၏။ ထုံးစံ အတိုင်း ဆူးခက်ချိုး၍ ပိတ်ထား နေကျ ဖြစ်လျက် ယခု ကျွန်ုပ်မရှိသဖြင့် တံတံခါး ဖွင့်လင်း ပွင့်နေကာ အထဲတွင် မည်သူမျှ မရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့ဖြင့် ခွေးကို အပြင်တွင် ဝင်စေ့နေစေရန် နှိုးလိုက်ပြီးနောက်၊ ထဲ တံခါးဝသို့ ရဲဘော်ရွာ တိုးသွားသော၊ နားစွင့်ပြီး တောင်ကြည့်မိလေ၏။ ဘာသံမျှ မကြားရမှ ထဲသို့ဝင်ပြီး လှ ကိုရုပ်၊ သေသေချာချာ ထုလုပ်ထားသော သစ်သားခေါင်းအုံ့ ကိုင်း၊ ဈေးချောက်ခွက်ကိုင်၊ ရှာဖွေလေ၏။ သားရေမြို့တောင်ကို လက်နှင့် စမ်းပြီး ရှာသောအခါတွင်ကား — ခပ်အေးအေး အရာတခုကို အိပ်ရာပေါ်တွင် စမ်းမိသောကြောင့် အသဲ ဘချက်အေးသွားလေ၏။ သို့ဖြင့် သေသေချာချာ ထပ်စမ်းကြည့်သောအခါတွင်ကား — ထိုအေးတိအေးစက်အရာမှာ အခြားမဟုတ်။ ကျွန်ုပ် ညနေက သတ်ခဲ့သော နော်မာ၏ အလောင်းကို နောက်တခေါက် ဖုတ်ကြည်း သင်္ဂြိုဟ်ရန် အတွက် ကျွန်ုပ်၏အိပ်ရာပေါ်တွင် တင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ မှောင်ကြီးမဲ တဲထဲတွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်ထားသော နော်မာလှသေကောင်ကြီးကို တွေ့ရခြင်းသည်ကား — ခွေး နှင့် ကိုယ့်သား နှင့် ကိုယ် အသက်ရှင်နေသော နော်မာကို တွေ့ကြုံရသည် ထက် အတိုင်းမသိ ကြောက်လွယ် ကောင်း လှ ချေ သော ၏။ သို့ဖြင့် ကြောက် အား လန့်အား နှင့် ထွက် ပြေး တော့ မည် ဟု ဟန်ပြင် နေ မိုက် ထဲ ပြင်ဘက်မှ မိန်းမ အချို့၏ စကားပြောသံကို ကြားရလေ၏၊ အသံကို သေချာ ဖွင့်ခြင်းဖြင့်မိန်းမ ခွင်ယောက်မှာ နော်မာ၏ မိန်းမများဖြစ်ရာ ဘယောက်သော မိန်းမသည် နော်မာ၏အလောင်းကို စောင့်ထိန်းရသည်ဟု ကျန်တယောက်ကို ပြောနေလေသည်။ သို့ဖြင့်ပင် ကျွန်ုပ်မှာ တောင်ချောက်ကျင် ဝိတ်မိနေလေတော့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တံခါးဝတွင်မီးရောင်သမ်းသွားကာ နော်မာ၏မိန်းမဝကြီး ဝင်လာသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေ၏။ မိန်းမကြီးသည် ချက်ချင်းပင် တဲထဲသို့ရောက်လာတော့ သူလည်း အလောင်းနား ကပ်ပြီး ငိုယိုတော့၏၊ ကျွန်ုပ်ကို အမျိုးမျိုး အဓိပ္ပာယ်ဆဲကာ ငိုး၊ လှိုင်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကား တဲနောက်မှ ကပ်ပြီး နားထောင်နေသည်ကို မိန်းမကြီး မသိမမြင်ချေ။ ကျွန်ုပ်မှာကား နော်မာ၏ ခေါင်းရင်းနားတွင် ဝပ်နေကာ အကြံထုတ်

နေမိလေ၏။ ယခုသော်ကား မိန်းမကြီးသည် သွားမည့်အရေးကိုဖိုးရိုးနေရသော ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် နေ့ဗ်မာ၏အလောင်းကို မကြားနိုင်တော့ပေ။ ထိုမှ က နေ့ဗ်မာသည် ဝုန်းဒိုင်းဘက်ဆောင်ကာ အထပ်ထပ်အပြန်ပြန်ညာခဲ့သည်မှ သူဖိုင်၏ကျိုးမှုညာသူညာသူအားကျွန်ုပ်ဘ ယခုနေ့ တဲ့ဆုံးအကြိမ်အဖြစ်ထပ် ညာ ထပ်ညာစ်လိုက်ချင်သေး၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် အလောင်းကောင်ကြီး နေ့ဗ်မာ၏ဂုဏ်ကို လက်နှင့်ပင်ကိုင်ကာ အလောင်းကြီးမြေပေါ်တွင် လေထိုင် လေဟာန်လုပ်ရာအနားတွင်ရှိသော မိန်းမကြီးသည် လှုပ်ရှားသကြားသော ကြောင့် တဲတွေး နင်သလိုဖြစ်နေမိ၏ ကျွန်ုပ်က နေ့ဗ်မာ၏အသံအတိုင်း အသံမှုတ်ပြီး အလောင်းကောင်ကြီးက ပြောလေဟန်နှင့် မိန်းမကြီး အား—

“ဟေ့—မင်းငါ့ကိုအေးအေးဆေးနေခွင့်မပြုဘူးလား။ အခုလို ဘဝတပါး ပြောင်းသွားတဲ့အချိန်မှာတောင် ငါ့ကိုလာပြီး နှောင့်ယှက် နေသေးသလား။”

မိန်းမကြီးသည် လူသေက စကားပြောနေသည် ထင်သောကြောင့် ကြောက်အားလန့်အားနှင့်နောက်ဆုတ်သွားကာ အော်ဟစ်မယောင်လုပ် နေသောကြောင့်.....

“ဘာလုပ်တာလဲ—အော်အုံ့မသိ့လား— ဟင်—ဟင်—အော်အုံ့။ ဟ”ဟုပြောလော ကျွန်ုပ်သည် နေ့ဗ်မာ၏အလောင်းကြီးကို မိန်းမကြီး ရှိရာဘက်သို့တွန်းထိုးလိုက်လေ၏။

ဤတွင်ကား—မိန်းမကြီးသည် ကြောက်အားကြီးပြီး သတိ မေ့မြော ကာ လဲကျသွားလေတော့၏။ သူသတိပြန်လည်လာသေးသည်။ သို့ပေတည့် အကြောက်ကြီးပြီး သတိမလည်နိုင်တော့ဘဲ သေဆုံးသွားသည်။ ဤသော အချက်ကိုကို ကျွန်ုပ်မသိတော့—ကျွန်ုပ်အဘို့မှာကား—သားရေမြို့ တောင် ကိုဆွဲယူလိုက်ကာ—ချေးဘလေးကူးနှင့်အတူ တဲပြင်ဘက်သို့ ထွက်ပြေးခဲ့ လေတော့၏။

ဤတွင်—ကျွန်ုပ်အဘို့ ဘဲလေကာခနဲ့အိုင်ရာ မြေတွင်း(၂၀၀)ခန့်အ ဝေးတွင်ရှိသော ကျွန်ုပ်၏ဘခင် ရှသူကြီး မာဗောကာဗာ၏ တဲသို့ သွား ရန်အလုပ်သာရှိတော့လေ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည်တဲဝမှတန်းတန်း မော်မတ်ကြီးမဝင်ရဲချေ။ ဘခင်ကြီး၏ တဲဝတွင် လူတယောက် အမြဲတန်း

ခေါင်ကြပ်နေပြီသာဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြင့်—ကျွန်ုပ်သည် လှ နှင့်မြ ဇီးမို တို့ချိုပြီး အခြားညီမဝမ်းကွဲများနှင့်အတူ ဘာလေးကာ အိပ်လေ့ရှိသော တဲဘက်သို့သွားသွားခဲ့လေ၏။ ဘာလေးကာသည် တဲ၏ဘယ်ဘက်ဘေး တွင်အိပ်ပြီး၊ ဘယ်နားတွင်ခေါင်းချထားသည်ကိုကျွန်ုပ်ကောင်းစွာသိ၏။ သို့ ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်တဲဘက်သေးသေးလေးပေါ်တွင်ခေါ်းပြီး၊ မြေပေါ်ဝပ် ကာတဲနံရံ၊ မြက်ထရံကိုအလျှပ်အလျှပ်ညင်သာစွာအပေါက်ဖေါက် နေလေ တော့၏။ ထရံလွှာသာဖြင့် အချိန်အတော်ပေးပြီး လှုပ်ရသော်လည်း နောက် ဆုံးတွင်အပေါက်သည် လုံးဝတိုးလျှိုပေါက် ဖြစ်တော့မလောက် နက် လာခဲ့လေ၏၊ ဤတွင်ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းရှင်းလိုက်၏။ မထော်တာဆ ဘာလေးကာသည်နေရာပြောင်းအိပ်နေသဖြင့်ဤမှာဘက်တွင်အခြား မိန်း ကလေးတယောက်အိပ်နေသည်ကို မသိတဲ့နံဖေါက်ပါပါလေ့ကိုယ်ကျိုးနည်း ရချည်ကခေါင်မမိလေသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအခိုက်တွင်ပင် တဲထဲ မှ မိန်းမတယောက်၏အသံကိုကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအသံကား—ဘာလေးကာ ၏ ကျွန်ုပ်ကိုတန်းတပြီး ငိုကြွေးနေသံ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ပေါက်ထားသောအပေါက်ဝတွင် ပါးစပ်တေ့ပြီး တိုးတိုးလေသံနှင့်—

"ဟေ့—နှမလေး ဘာလေးကာ ငိုနေ့၊ အစ်ကိုပြီး မောင်ဝိုဝီ ဒီမှာရှိ နေတယ်။ တော်ကြာပြန်မပြောဘဲ့တော့၊ အိပ်ရာကထပြီး တဲပြင်ဘက်လာခဲ့။ ခြုံစောင်ကိုယူခဲ့နော်။"

ဘာလေးကာကား၊ အလွန် လိမ်မာသောနှမငယ်ပင်ဖြစ်တော့၏။ သူ သည် အခြားမိန်းမများကဲ့သို့ ရုတ်တရက် လန့်ပြီး အော်လား–ဟစ်လား မလုပ်၊ ခေါ်သွားသော့အသာထနေပြီး ခြုံစောင်ကိုယူကာ တဲပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ လေသည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိမှ—

"မောင်ဝို ဘာလို့နင် ဒီရောက်နေရတာလဲ–ဟင်၊ သူတို့တွေသင် နင့်ကို သတ်လိမ့်မယ်။ သိရဲ့လား။"

"အသာနေစမ်း"ဟု ဟန့်တား လိုက်ပြီးနောက်–ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ် ၏ ကြံရွယ်ချက်များကိုပြောပြီး ဆက်လက်၍—

"ဘယ့်နှယ့်လဲ နှမလေး–ငါနဲ့ လိုက်မယ်မဟုတ်လား။ တခါမှမဟုတ် ငါ့ကိုနောက်ဆုံးအကြိမ်အနေနဲ့ နှုတ်ဆက်ပြီး တဲထဲပြန်ဝင်သွားမှာလား။"

ဘာလေထာသည် ခေတ္တ စဉ်းစားနေပြီးနောက်—

"ဘာရမယ်သိုက်မှာပေါ့။ နှင်နဲ့ လိုက်ယင်သေမှာအေးများပေမဲ့ လိုက်မှာဘဲ။ အမျိုးလုံးထဲမှာ ငါချစ်တဲ့လူဟာ နင်တယောက်ထဲဘဲ ရှိတယ်။"

သို့ဖြင့်မကြာမီအတွင်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ခွေးအလေး "ကူး" နှင့်အတူ ချာတာ အုပ်စိုးရာ ဗုလွတိုင်းပြည်သို့ မြင်းနှင်၍ ပြီး မျက်ကွင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်သန်းပြေးလွှားနေကြလေတော့၏။

—★—★—★—

(အခန်း)—၄

ထိုညတညလုံးပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ခရီးတွင်နိုင်သမျှတွင်အောင် ခရီးသွားကြပြီးနောက် နံက်လင်းသည်နှင့်တပြိုင်နက် ပြောင်းခင်းတခု ထဲတွင် ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းနေကြလေ၏။ မွန်းလွဲ အချိန် လောက်တွင် လူသံသွဲ့ကြားရသောကြောင့် ပြောင်းပင်ကြိုပြောင်းပင်ကြားမှ ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တခင် မာဇေကာဘာ၏ လူများ ကျွန်ုပ်တို့ကို သိုက်ရှာနေသည်ကို ချောင်းမြင်နေရလေသည်။ ထိုလူများသည် တောင်း တေးမှ ရွာတရွာသို့သွားပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို မြင်မိမမြင်မိ ရွာသားများထံစုံစမ်းနေကြသည်ကိုတွေ့ရပြီးသည့်နောက်—နောက်ထပ်သူတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ မတွေ့မမြင်ရတော့ချေ။ ညချမ်းအချိန်တိုင်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခရီးဆက်လက်ထွက်ကြပြန်လေ၏။ သို့သော်လည်း ကံမကောင်းသောကြောင့် မကြာမီသော ကြောင့်ကျွန်ုပ်တို့သည်လမ်းတွင်မိန်းမကြီးတယောက်နှင့်ရင်ဆိုင်တွေ့ကြရ ကုန်၏။ မိန်းမကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အားမသင်္ကာဟန် နှင့် စိုက်ကြည့်ပြီး မည်သို့မျှ စကားမပြောဘဲ နေလေ၏။ ထိုနောက်သော်ကား၊ ဤမိန်းမကြီးကာဘာသင့် စကားသတင်း လွှင့်လိုက်မည်ကို စိုးသောကြောင့် နေ့ညမတူ မပြတ်အားထုတ်ပြီး ခရီးသွားကြလေ၏။ တတိယနေ့ညနေ ပြောင်းခင်းတခင်းသို့ရောက်လာပြန်သောအခါ ပြောင်းခင်းမှာ လူနင်းထားသော အမြိုက် အစရာ များကို တွေ့နေရလေ၏။ ပြောင်းခင်းလယ်တွင်ကား—လူတို

ကြီးတယောက်သည် ဓားချက်ရာ အပြောက်အမြားနှင့် သေဆုံးနေသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။ကျွန်ုပ်တို့သည် လူအိုလေးငါးကြိမ်ကို ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်ထားခရီးဆက်လက်နှင်ခဲ့လေ၏။ ရှေ့တွင်ကား—ဤပြောင်းခင်းများကို စိုက်ပျိုးသောရွာတရွာ—ရွာလုံးကျွတ် မီးအရှို့ခံထားရသည်ကို တွေ့ရပြန်လေ၏။ကျွန်ုပ်တို့သည် ရွာခြေသို့ကပ်ပြီး ကြည့်ကာ၊ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မိကြ၏။ သို့သော်လည်း နောင်သောအခါတွင်ကား— ဤအမြင်သည်မှိန်၍ သွားခဲ့လေသည်။ရွာထဲရှိ အိမ်ကြီး အိမ်ကြားတကာတွင် ကလေးလူကြီးယောက်ျားမိန်းမ နို့စို့ကလေးမပါမကျန်သော အလောင်းအကောင်များနှင့် တင်းကျမ်းလျှမ်းနေ၏။ မြေပြင်တလျှောက်လုံး သွေးချင်းချင်းနီနေပြီး လောကကြီးမှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ အကြီးဆုံးသော နတ်ဘုရားတော်အနန္တကရုဏာလွှမ်းလူ၏ကျိန်စာသဘောကဲ့သို့ဖြစ်နေလေတော့၏။ ဘာလေကာသည်ဤမသာယာသောအခင်းများကို ကြည့်ကာခြုံးဘဲချုပ်ကြွေးခလေတော့၏။ သူ့မြေ ခရီးလည်းပန်း—အစာအဟာရနှင့်လည်းကွာ၍ စိတ်လည်းနွမ်းလျှမ်းနေရှာချေပြီ။

"ဒီနေ့ကို ရန်သူတွေ လာတယ်နဲ့ တူပါတယ်ကွယ်" ဟု ကျွန်ုပ်က ဘာလေကာအား ပြောကြားနေစဉ် ဘာဘတဲ့ တဆက်ဆေးဆိုမှ ညည်းတွားသံကြားရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်အသံကြားရာ အရပ်ဆီသို့တိုးလာမိခဲ့လေ၏။ ထိုနေရာတွင်ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာရထားသော်လည်းအသက်ရှင်လျက်ပင်ရှိသေးသော မိန်းမတယောက်ကိုတွေ့ရလေ၏။ မိန်းမ၏အနားတွင် ယောက်ျားတယောက်၏အလောင်းကို၎င်း။ အခြား တပါးသော လူမျိုးများ၏ အလောင်း လေးငါးလောင်းကို၎င်း၊ တွေ့ရသောကြောင့် ထိုလူသည် တိုက်ယင်းနိုက်ယင်းသေဆုံးသွားခဲ့ဟန် တူပေ၏။မိန်းမရှေ့တွင် ခလေးသုံးယောက်သေဆုံးနေ၍ တယောက်သောခလေးမှာမိန်းမ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် နို့စို့ယင်းသေဆုံးနေလေသည်။ကျွန်ုပ်သည်မိန်းမကို ကြည့်လိုက်ရာ မိန်းမသည်အချက်ညည်းတွားလိုက်ပြီး လှမ်းကြည့်ယင်း—ကျွန်ုပ်လက်ထဲတွင်ဓားဆွဲကိုင်ထားသည်ကိုမြင်ရသဖြင့်—

"ကျမကိုမြန်မြန်သတ်လိုက်ပါတော့ရှင်—ဘာလောက် နှိပ်စက်ရတာတောင် အားမရသေးဘူးလား။"

ကျွန်ုပ်က—ကျွန်ုပ်သည် လူစိမ်းတယောက်မျှသာ ဖြစ်သောကြောင့် မသိလိုကြောင်းပြောလိုက်ရာ—

“တခြားငှလဲ—ရေနံနံလောက် ယူပေးစမ်းပါရှင်။ ရွာနောက်ဘေးမှာ စမ်းချောင်းလေးတချောင်းရှိပါတယ်။”

ဘာလေကာသအား—ဒုက္ခိတမိန်းမကိုကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်ပေးပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် စမ်းချောင်း ရှိရာသို့ မျှောချောက်ခွက်ကို ကိုင်ပြီးထွက်ခဲ့လေ၏။ စမ်းချောင်းထဲတွင်လည်း အလောင်းကောင်များ ရှိနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အလောင်းကောင်များကို ဖယ်ရှားပြီးကာ—ရေကြည်လာမှရေခပ်ပြီး၊ ဒုက္ခိတမိန်းမထံသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ မိန်းမသည် ရေကို အားသွင်းစွာနှင့်သောက်ပြီးနောက် အားပြည့်လာဟန် ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်က—

“ခင်များတို့ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ—ဟင်”

“ဗုလလုဘုရင်ချာကာရဲ့ စစ်သားတွေပေါ့ရှင်။ နောက်အစောကြီး ကျမတို့တရွာလုံး အိပ်မောကျနေတုန်းမှာ သူတို့က အတင်းဝင်တိုက်ကြတာပေါ့ဘဲ။ ကျမတော့...... ဟောဟိုကလဲနေတဲ့ ကျမယောက်ျားနဲ့ ခလေးတွေနဲ့ အတူအိပ်ရာထဲ၌အိပ်နေတုန်း၊ တဲကြီးမှာ သတ်သတ်ဖြတ်ဖြတ်သံတွေ ကြားရတာပေါ့ဘဲ။ တာနဲ့ ကျမတို့လဲ တဲပြင်ဘက်ကိုထွက်လာကြရရော။ ကျမ ယောက်ျားမှာ ဓါးနဲ့ လှံ ကိုင်တယ်ရှင်၊ ခုလဲ ခံရှင်တယ်။ မတွေ့ကြလား—ဟိုမှာ ရဲရဲကြီး သေပြလိုက်တယ်လေ။ တာပေမဲ့—သူမသေခင် ဗုလလုစစ်သား သုံးယောက်ကို ဘော့သတ်သွားရပါသေးတယ်။ ဒီတော့—ချာကာရဲ့ စစ်သားတွေဟာ ကျမယောက်ျားကို တမင်—ဖဲဖဲရေ ခလေးတွေသတ်၊ ကျမကိုလဲ လှံနဲ့ ထိုးလိုက်တာ သေဘီထင်မှတ်တော့တာဘဲ။ ဒီစစ်သားတွေ ဘာကြောင့်ဒီ လိုလာတိုက်ကြတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းကိုတော့ ကျမမသိဘူး။ တာပေမဲ့ ကျမတို့အကြီးအကဲလုပ်တဲ့ လူက ချာကာကို—ဖွေ့တွေ့ပို့ တိုက်ရမှာ လူအင်အားနဲ့ အကူအညီမပေးတာနဲ့ ဒီလိုလာတိုက်တယ်ထင်မိတာဘဲ”

ဟုပြောကာ မိန်းမကြီးသည် ခေတ္တစကားပြော ရပ်ပြီးနောက် ငိုကြွေးယင်း သေဆုံးသွားလေ၏။ ဘာလေကာမှာလည်း၊ သနားစိတ်ဖြင့်ငိုနေညီ

စိတ်နှင့် ဒိန်းမကြီးကိုကြည့်ကာ ငိုကြွေးနေရာ— ကျွန်ုပ်မှာ လွန်စွာ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ရလေတော့၏။ ဆိုစဉ်ကပင်— ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ဘို၏ အကြီးဆုံး နတ်ဒိဥာဏ်တော် အမှန်ကျွန်လွန်ကျူးလှသည့် ဤမျှလှသဖြင့်ပါ တို့ကို စဲ၏ကောခင်လေစွ—ရက်စက်လေစွာဘကား—ဟုအောက်မေ့တွေးတောသဖြင့်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အသဲငယ်သူ ဘယောက်သား ဖြစ်ခဲလေရာ လှယ်လင့်ဘကျ ငိုတ်ကုန်လှုပ်ဒီလေ၏။ သို့သော်သည်း—နောင်အခါ ဤသို့သော အတွေ့အကြုံအဖြစ်ဆိုးများကို ကြုံဖန်များစွာ ဆုံစီးဒိခဲသော အခါတွင်ကား—ယခင်ကကဲ့သို့ အသဲငယ်နေဘဲ့ဘဲခိုးသွားလေတော့၏။ ချာကာ တောင်မြင်းမြတ်၏ လက်ထက်တော်အခါကမူကား—လူတို့၏ သွေးတို့သည် မြစ်ပြင်သဖွယ်စီးဆင်းကြကုန်၏။ ချောင်းဘကာ—မြောင်းဘကာ—စမ်းချောင်း တကာတွင်ပင် ရေသောက်ချင်လျှင် လူ့သွေး ကင်းမှ ကင်းပါ လေစဟု သဘောဘားကာ ရေသောက်ကြရကုန်၏။ လူတို့သည် သေမည့် ကြမ်းကြုံနည်းလမ်းကိုသာ ကောင်းစွာသင်ကြားတတ်မြောက်ကြကုန်၏။ သေခြင်းထရားသည် အချိန်မရွေးလွယ်ကူစွာ ဖြစ်ပေါ်နိုင်ပေ၏။ ငယ်စဉ် အားဖြင့် လူတို့အတို့ မွေးဖွားလာပြီး လူဖြစ်ခြင်းသည့်ယင်လျှင် မှာခြင်းကြီးမကော် မှားလှသော မဟာဘမှားတော်ကြီးပေတည်း။

ညတွင်ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤရွာတွင်ပင်အိပ်စက်ကြပေ၏။ သို့သော်လည်း ကောင်းစွာအိပ်မပျော်ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်—ကျွန်ုပ်တို့ ဘာသာနှင့် ဆင်တူမရှိဟုခေါ်သော လူသေများ၏ ဝိဥာဏ်ဘငွေ့သူ့ရဲ့ သဘာတို့သည် ဟိုသွားဒီလာနှင့် ဆွေးနွေးချင်း စကားပြောနေကြသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ သေဘကျ်ားလူသေ တစ္ဆေများသည် သားမယားများကို ရှာဖွေနေကြ၍ မိခင်တစ္ဆေများသည် သားသမီးများကို ရှာဖွေနေကြကုန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤနေရာ သိုးနောက်ရှိနေခြင်းဖြင့် တစ္ဆေတွေက မသို မုန်းလားများရှိလေမည်နည်းဟု တွေးတောကြောက်ရွံ့ပေ ကောမောင်နှမ နှသောက် တမယောက်တယောက်တင်ကြည့်စွာ မွေ့ဘက်ထားကြလေ၏။ ခွေးကလေး “ကျူး” မှာလည်း တကိုယ်သိုးလုပ်လှုပ်နေဘော တချိတချိ ငွင်ထန်ကြီး အော်နေလေ၏။ သို့သော်လည်း တစ္ဆေများသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို မြင်တွေ့ကြဟန်မတူပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်—နက် လင်းမျိုးဘက်သို့

ရောက်လာသည့်နှင့်အမျှ သူတို့၏အသံများလည်း တိတ်ဆိတ်သွားသော ကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

နံနက်လင်းသည် နှင့် တပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှုပ်သောတော ကြားမှ ဖြတ်သန်းကာ၊ ကွင်းပြင်ဘက်ဆီသို့ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ လမ်းတလျှောက်လုံး တွင် ချာကာ၏စစ်သည်တော်များချီတက်သွားသည့် ခြေရာများ—သူတို့နင်း ယူလာခဲ့သော နွားခြေရာ လမ်းကြောင်းများကို တွေ့ရ သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ချာကာ၏ ရွာဘက်သို့သွားရန် လမ်းအတွေး ရှာရတော့ မျိုးတိုလမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်လာခဲ့သည်တွင် ရုံဘန်ရုံ၊ ဆိုသလို ဖက်ရုပ်ရခဲ့သော စစ်သား အချို့သည် ရှေ့ဆက်ပြီး ခရီး မသွားနိုင် တော့ဘဲဖြင့် လဲကျသေဆုံးနေသော အလောင်းများကို တွေ့ကြရလေ၏။ ဤသို့သွားနေစဉ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ချာကာထံသို့ သွားလို့ ကောင်းမှ ကောင်းပါ့မလားဟု တွေးမိ၏။ လမ်းတလျှောက်လုံး မှောယ်ရာမှ ထိုကို သာ မြင်တွေ့လာခဲ့ရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလည်း ချာကာထံ—မှရှ သတ်လိမ့်မည်ဟုတွက်မိပေတော့၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ခြေ ပြေးစရာ လည်း မြေမရှိတော့ပြီဖြစ်ရာ တစ်ခုတည်း အရေးကိစ္စ နှင့် ကြုံတွေ့ ရသည့် အချိန်တိုင်အောင် ဆက်သွားရမည်ဟု ဘာလေကာ အား ပြောကာ ခရီးထွက်ပြီးထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ ယခု အခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ အစာရေစာ ပြတ်လပ်၍အားအင်ကုန်ခန်း နေပြီဖြစ်သောကြောင့်ဘာလေကာက—ထိုနေ ရာတွင် ရပ်နား လဲ လျောင်းပြီး သေ လိုက် ရ လျှင် ပို ကွဲ အပေါင်း အသေး ကြွင်း ကုန်နိုင် ပေ လိမ့်မည် ဟု ခပြော လေ ၏။ သို့ ဖြင့် အနီး ရှိ ချောင်း တခု၏ ဘေး တွင် ထိုင် ကာ ကျွန်ုပ်တို့သည် အနား ယူနေ ကြ လေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာကား— ဘာလေကာပြောသည့် အတိုင်း သေ လိုက်ရလျှင် ကောင်းမှန်းသိနေသော်လည်း သေလိုစိတ် မရှိသေးပေ။ ထိုသို့ထိုင်နေကြခိုက်တွင် ခွေးကလေး“ကျား”သည် ချုံပင်တစ်ခုသို့ဝင် သွားကာ တစုံတခုကိုရုန်းရှုပ်လိုက်ပြီး သက်ပုတ်နေသံကို ကြားရလေ၏။ ဤတွင်ကျွန်ုပ်သည် ချုံပင်သို့ ဝင်ကြည့်လိုက်ရာ ချုံဘေးတွင် ဝပ်နေသော “ကျား”လောက်ပမာဏရှိသည့် အရွယ်ကလေးတကောင်ကိုတွေ့မြင်ရလေ၏။ သို့ဖြင့် အစာရိက္ခာရပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းသာ အားရနှင့်

ဒရယ်တို့ ရှဲ့ နှင့်ဆုံးသိုက်လေ၏။ ဒရယ်သေသောအခါ အရေ ခွာပြီး အသားကိုရေနှင့်ဆေးသော ချက်ပြုတ်ရန် မီးမရ နိုင်သဖြင့် အစိမ်းလိုက် စားကြရ၏။ အသားစိမ်း စားရခြင်းမှာ မကောင်းလှသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့တွင် ဤမျှသာပါး စားစရာမရှိတော့ချေ။ စားသောက် ပြီးသောအခါ ချောင်းထဲ ဆင်းပြီးရေမိုးချိုးကြလေ၏။ ထိုသို့ရေချိုးနေနိုက် ဘာလေကာသည့် ခေါင်း မော့ကြည့်သော တချက်မော့သိုက် လေ၏။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် တဘက်ကမ်း ရှဲ့ သယ်ယပ်ခနွဲ့အကျားအစေ ဝေးတွင် ကျွန်ုပ်တို့အား သတ်ချုံမှာ လိုက်နေသဲ့ပင် ဖြစ်သော ဘခင်ကြီး မသေကောင်းမှာ၏ စံသား၊ ခြောက် ယောက်သည် ရှဲ့ကြီးများကို ဖွေးဖွေး—ဖွေးဖွေးနှင့် ကိုင်ကာ ရပ်နေကြ သောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ ဝဠီခံ စံသားများလေလည်း ကျွန်ုပ် တို့ကို မြင် သဖြင့် ပြေးလာနေကြပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် နေရာမှထကာ လျှင်မြန် သော အဟုန်နှင့် ဒရယ်ပြေး—ပြေးထွက်ခဲ့ကြလေတော့၏။

ပတ်ဝန်းကျင် တောသ၏ ပဒေဝင် အနေအထားကား ဤသို့တည်း။ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့တွင် လွင်တီးခေါ်ကြီးသည် ကောက်ကွေ့စီးဆင်းနေသော အနွ့်မဲ့လိုဇ် မြစ်ဆီသို့ ခပ်ပြေပြေ လျှောဆင်းနေ၏။ မြစ်၏ တဘက်ကမ်း တွင် ကျွန်းမြေမြင့် တခု ရှိ၍ ထိုကျွန်း၏ တဘက်တွင်ကား ဘာတွေ ရှိနေ သည်ကို ကျွန်ုပ်တို့မသိရပေ။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထင်အရ ကျွန်း မြေမြင့်၏တဘက်တွင် ချာအာ၏ရွာရှိလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေပေ၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ချော်းဘက်ရှိ မြစ်ကြီးဆီသို့ ပြေးလာကြလေ၏။ နောက်မှ စံသားများမှာ အားကောင်းမောင်းသန်လည်းဖြစ်ပြန် ဤမျှဝေးကွာသော နေရ ထိအောင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ကို လိုက်လာရသဖြင့် စိတ်ဆိုးနေပြန် ဖြစ် နေရာ အားထုတ်ပြီးလိုက်ကြသောကြောင့် နီးသည်ထက် နီးကပ်လာလေ ၏။ ကျွန်ုပ်တို့က မည်မျှပင်ပြေးသည်ဖြစ်စေ ရန်သူသည် နီးသည်ထက် နီး ၍သာ လိုက်လာနေပေတော့၏။ မြစ်ကမ်းခြေသို့ ရောက်သော အခါတွင် ကား မြစ်မှာ ရေအပြည့်နှင့် ကျယ်ပြောလှသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ အထက် တနေရာ၌ မြစ်သည် တွင်အား—ရှေသည် ကျောက်တွင် မပြုပ်ထ မြုပ်ဖြစ်နေသော ကျောက်ဆောင်များကို တိုးဝှေ့စီးနေရသဖြင့် လှိုင်း ကြက်ခွပ်ထ လျက်ရှိ၏။ မြစ်ကြေတွင်ကား ရေတံခွန်တခုရှိ၍ ပြင်းထန်သော

အဟုန်နှင့် ရေစီးကျနေသည်ကိုတွေ့ရပေ၏။ ဘာလေလာဝက.....

"ကဲ–ဘယ်နှယ်လုပ်ပါ့မလဲ။"

"ရေထဲ ဖြတ်ကူးယင် တူး—မကူးယင် နောက်က ဓားသောင်းတွေရဲ့ လှံချက်နဲ့ သေဘို့ဘဲ ရှိတော့တာဘဲ။"

"ဒီလို ဆိုယင်လဲ လှံချက်နဲ့ သေရမှာနဲ့ တယောက်တော့ ရေထဲ နစ်ပြီး သေရတာက ကောင်းတာပေါ့။"

"အေး ကောင်းတယ်—အရှင်ပြုဟ်စောင့်ခြွေမင်းနှင့် မိုးကြိုးရှင်အရှင်ကြီးတို့ခင်ဗျား ....ကံဆိုးတဲ့ မောင်နှမကို ကယ်ဆယ်တော်မူကြပါ—"ဟု ဆုတောင်းပြီး ကျွန်ုပ်သည် ဘာလေကာသား လက်ဆွဲကာ ရေဆိပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့လေ၏။ ရေဆိပ်တွင် လှံမှ အပ အခြား ပစ္စည်းပစ္စယများကိုလွှင့်ပစ်လိုက်ပြီးရေထဲဆင်းကူးကြ၏။ ရေသည်ရင်ဆို့လောက် နက်လာ၏။ တစ်နေ အောက်ခြေ လွတ်သွားသော အခါတွင်အား ခွေးသလေး ကူးတိုရှေ့ဆီ အသားပြီး ကူးခတ်ကြရလေသတည်း။

ထိုအခိုက်တွင် နောက်မှ စစ်သားများကမ်းပါးရေစပ်သို့ ရောက်လာပြီး တယောက်သော စစ်သားက—

"ဟင်–ခွေးမျိုးကလေးတွေ နင်တို့က ရေကူးပြေးကြတယ်ပေါ့လေ–ဟုတ်လား–နေဦး—မင်းတို့ ရေနစ် သေကြမှာအမှန်ဘဲ။ ရေနစ်သို့ မသေတောင်မှ ငါတို့ ဒီမြစ်ကို ဖြတ်ကူးလို့ရတဲ့ ရေတိမ်ဘဲ နေရာကို သိတယ်ကွ။ ပြေးကြစမ်း—တပြုသုံးအောင် ပြေးကြစမ်း–မမှီမီ ဆင်းလိုက်ပြီး နင်တို့ကို သေအောင်သတ်ရမှာကို အေးမယ်"ဟုပြောကာ လှံနှင့်ထွားပစ်လိုက်လေ၏။ သို့သော်လည်း လှံသည် လွဲချော်ပြီး ရေထဲသို့ စိုက်ဝင်သွားလေ၏။

ဤသို့ရန်သူက စားပြေးနိုက်ကျွန်ုပ်တို့မှာကူးခတ်နေကြရာ မကြာမီ အလွန် ရေစီးသန်သော အပိုင်းသို့ ရောက်လာကြလေ၏။ ရေစီးကြောင်း၏ ဘန်မိုးနှင့်အောက်သို့ဆွဲသါနေသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ကူးခတ်မြဲကူးခတ်နေကြလေ၏။ အကယ်၍ တဘက်ကမ်းကို ရောက်အောင် ကူးနိုင်လျှင်ကား.....အကြောင်းမဟုတ်။ ရောက်အောင် မကူး နိုင်လျှင် အောက်ပိုင်း တနေရာတွင် ရှိသော ရေတံခွန် ထဲသို့ ကျရန်သာ ရှိနေ မေ

ဘော့၏။ ကျွန်ုပ် တို့မှာ ရေကူး ကျင်လည် သူများ ဖြစ်သောကြောင့် ဆောင်းပြင်းစွာ ကျုံးခတ်အော တဘက်ကမ်းနှင့်နီးလာ ခဲ့လေ၏။ သို့သော်လည်း ကမ်းနှင့်နီးလာကာမှ ခံကန်ဘော့တာရနှင့်ရင်ဆိုင်မိကြသောကြောင့် သေလှုနီးပါး ကျုံးခတ်နေကြရပြန်လေ၏။ ဘာလေကာသည် သတ္တိ ကောင်းသော မိန်းကလေးတယောက် ဖြစ်သောကြောင့် အားကြီး မာန တက် ကျုံးရှာပေ၏။ သို့သော်လည်း ရေစီးသည် သူ့ကိုအောက်ဘက်သို့ ဆွဲဆောင်ပြီးသွားနေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ဘာလေးအကူအညီမပေးဘတ်ဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။သူနှင့် ရှင်အင်းကျွဲလောက်တွင်ကား ရေဘဲ့ကွင်းမှ ရေကူသည် ပွက်လေလေကာ ဝဲ့သုံးကားဖြစ်နေလေ၏။ကျွန်ုပ်မှာလည်း အားအင် ကုန်ခမ်းစ ပြုလာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အောက်သို့ စုံဆင်းဘတ်ဘဲ ဖြစ်နေရာ ဘာလေကာအတွက် အစရှောက်ခေသဘုံးရမလို ဖြစ်နေလေ၏။ သို့သော်လည်း ခွေးကလေး ကူးသည့် ဘာလေကာ၏ အနေအထားကိုမြင်သဖြင့် သူ့သဘောင်းမိုရာဆီသို့ ကူးပြေးကာ ပါးစပ်၌ ဘောင်ယင်း—ကမ်းဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး ကူးနေလေ၏။ဤတွင် ဘာလေကာသည် "ကူး" ၏ အမြီးကလေးကို လှမ်းဆွဲ နေနိုက်၊ "ကူး" သည် အား ကောင်းစွာနှင့် ကမ်းဆီသို့ ကူးခတ် နေနိုက်—ဘာလေကာ ကလည်း ဘယ်ဘက်လက်နှင့် ခြေထောက်များကို ယက်ခါ ယက်ခါနှင့် ကူးနေလေ၏။ ကြောပို့အတွင်း၊ သူတို့သည် ကမ်းစပ်ဘက်သို့ တဖြေးဖြေးရွေ့နေကြလေသည့်ဤတွင် ကျွန်ုပ်က—လက်မှ လှေမျိုးကိုအမိုးပေးလိုက်ရာ ဘာလေကာသည် ညာဘက်လက်နှင့် လှေမိုးကို ဆုတ်ကိုင်လိုက်လေ၏။သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် "ကူး" ယ ရွှေ့က ဆွဲပေးပြီး ရေဘဲ့ ကွင်း ဝ တွင် ရောက် နေ သော ဘာလေကာအား ရေတိမ်ခြေထောက်ရှိမိသော အရပ်သို့ ယင်ပေးလိုက်ပြီးနောက်၊ တဘက်ကမ်းပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြလေတော့၏။ဘာလေကာ ချမ်းမှာကား ကမ်းပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့် တချိန်နက် မေ့ခန်း ကြီးစွာနှင့် ယက်လက်လန် လဲကျသွားလေ၏။

တဘက်ကမ်းမှ စိုင်းသားများမှာမူကား—ကျွန်ုပ်တို့တဘက်ကမ်းသို့ရောက်သွားသည်ကို မြင်တွေ့သဖြင့်—အော်ဟစ်ကာ မြှားဆောက်ပိုင်းဆီသို့ ပြေးသွား နေကြလေ၏။ သို့ဖြင့်—ကျွန်ုပ်က—ဘာလေကာ အား—

"ဟဲ့—နှမလေး—ထ,ထ,ရန်သူတွေ—မြစ်ဖြတ် ကူးဆို ရေထိန်းရာ ကိုရှာနေကြပြီ။"

"အို—ငါသေပါရစေတော့ဟယ်။"

သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ဘာဒလေကာသအား အတင်း ထနိုင်းတော အမောပြေလာသည်နှင့် တဖြိုင်းနက် လျှင်မြန်နိုင်သမျှ လျင်မြန်စွာ လမ်း လျှောက် ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ နှစ်နာရီတိုင်တိုင် လမ်းလျှောက်ပြီး နောက် တောင်ကုန်းတန်းထိပ်ကလေးတခုသို့ ရောက်လာသောအခါ အလွန်ဝေး လံသော အရပ်တွင် ရွာကြီးတရွာကို လှမ်း၍မြင်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်က—

"နှမလေး ..... အားမလျှော့နဲ့ ..... ဟောဟိုမှာ ရွာတရွာရဲ့ ရွာကို မြင် နေရပြီ။"

"အေး—အေး—ဘာပဲ့ တို့ကို အဲဒီရွာက ဘာများပေးနိုင်ပါလိမ့် လဲ။ ရှေ့မှာလဲ သေမင်းနဲ့—နောက်မှာလဲ သေမင်းနဲ့—ဆိုတော့ တို့မောင်နှမဟာ သေမင်းနှစ်ယောက်ကြားထဲမှာ ညပ်နေတော့တာပေါ့။"

မကြာမီအတွင်း ကျွန်ုပ်တို့သည်အနည်းငယ်ဖြတ်လိုက်၍ မြစ်ဆိပ်မှ ရွာတရွာသို့ ရှေ့ ပြေးနေသော လှည်းလမ်းကလေးကိုတွေ့သဖြင့် ထိုလမ်းကလေးအတိုင်း လိုက်ခဲ့ကြလေ၏။ ရွာနှင့် ၂ မိုင်ဝက်ခန့် လျှောက်ရမည့်အကွာ၌ အဝေးသို့ ရောက် လာ၍ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါတွင်ကား—လား—လား— ကျွန်ုပ်တို့ကို လိုက်နေသော ရန်သူ စစ်သားများကို မြင်နေရလေ၏။ တ ယောက်မှာ မြစ်ထဲ ရေနစ်သေခဲ့ဟန် တူ၏၊ ရန်သူမှာ ယခုအခါတွင် ငါး ယောက်ထည်းသာ ကျန်တော့လေသည်။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြေးကြရပြန်လေတော့၏။ သို့သော်လည်း— အားအင်ကုန်ခမ်းလျှက်ရှိကြသောကြောင့် ရန်သူလောက်အမြန်မသွားနိုင်ကြ တော့ချေ။ ထိုအခိုက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် "ကူး"ကို အမှတ်ရမိလေ၏။ "ကူး" သည် ကျွန်ုပ်နိုင်းစေသည့်အတိုင်း ရှူးတိုက်သမျှလူကို အသေကိုက်ပစ်နိုင်သော ခွေး ဖြစ်ပေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် "ကူး"ကိုခေါ်ကာ အမိန့်ပေး နိုင်းစေလိုက် ရာ ခွေးသည် နားလည်ဟန်နှင့် စစ်သားများ ဘက်သို့ သွားကာ ဟိန်း ဟောက် မာန်ဖီယင်း—အတင်း ခုန်အုပ်လိုက်၏။ စစ်သားများသည် ခွေး ကိုသတ်ရန် အားထုတ်သော်လည်း ခွေးကလေး "ကူး"သည် ဖိုရှန်သည်

ရှိန် လှုပ်ကာ ရှောင်တိမ်းယင်း–သူတို့လှေမှ ရှေ့မတိုး နိုင်အောင် နှောင့်ယှက်နေလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် လှေတယောက်က “ကျား”ကို ရိုက်မိသွားရာ“ကျား”သည်ထိုလှေကို လည်ပြန်ခုန်အုပ်ပြီး တအားခဲထားရာ ခွေးနေရာလှေပါ အတန်ကြာ မြေပေါ်တွင် ထွေးလုံး ရှပ်ပါတ် ဖြစ်နေပြီးနောက် ခွေးရော လှေရောပင် သေဆုံးသွားကြလေ၏။ ဤသည်ပင်လျှင်“ကျား”၏နောက်ဆုံးနိဂုံးချုပ်ခန်း ဖြစ်ပေတော့၏။‘ကျား’လိုကောင်းသော လိမ္မာသောခွေးကို ကျွန်ုပ်နေ့ခင်းခါတွင် မတွေ့ရတော့ချေ။ “ကျား”သည် ဘခါဇ ကျွားသမ် တကောင်ကိုပင် သူတကောင်တည်းနှင့် အနိုင်ကိုက်ခဲ့နိုင်သော ခွေးမျိုးကောင်းကလေး ဖြစ်ပေတော့၏။

ထိုသို့ခွေးနှင့်လှေ နပန်းလုံးနေရိုက်တွင် ရှေ့မှကျွန်ုပ်တို့သည် တရစ်နှင့်ချပြီး ပြေးလျက်ရှိကြကုန်၏။ချာကာ၏ရွာနှင့် ကိုက်သုံးရာခန့်သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သောကြောင့်လည်း ရွာထဲတွင်တစုံတခုဖြစ်နေသည်ကို လှမ်းမြင်နေရလေ၏။နောက်ကြောင်းပြန်ပြီး ကြည့်လိုက်လျှင်ကား–စပ်သား လေးယောက်တို့သည် ခွေးသေနှင့် လှေသေကိုပစ်ထားခဲ့ကာ ကျွန်ုပ်တို့ ဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး ခုလကြီး ပြေးလာနေကြလေ၏။ ဘာလေကာမှာ လျှင်လျှင်မြန်မြန် မပြေးနိုင်တော့သောကြောင့် ဗုဒ္ဓ–ကျွန်ုပ် တို့အား ရွာမရောက်မီ စပ်သားများကမိသွားချေတော့မည်ဟု ကျွန်ုပ် သိမြင်နေလေ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ဘာလေကာအား ဤနေရာသို့ ရောက်အောင် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သူဖြစ်၏။သို့ဖြစ်လျှင်– ဘာလေကာ၏ အသက်ကို ကျွန်ုပ်ကာကွယ်ရန်တာဝန်ရှိပေ၏။ အကယ်၍ ဘာလေကာ တယောက်တည်း ရွာထဲသို့ရောက်သွားသည့်တိုင်အောင်လည်း ဤမျှလှပ အရွယ်နုပျိုသော မိန်းမငယ်လေးတယောက် ကိုချာကာသည် ပြန်ပြီးသတ်တန်ကောင်းပေသို့ဖြင့်ကျွန်ုပ်က–

“ဘာလေကာ။ ... ပြေး ... ပြေး ”ဟု ပြောကာ နောက်ချန် နေရစ်ရာ ဘာလေကာသည် ကျွန်ုပ်၏ကြံရွယ်ချက်ကို မသိသောကြောင့်တကြောင်း၊ကြောက်လန့်အားကြီးနေသောကြောင့် တကြောင်း၊ ရွာထဲသို့ဝင်ဆီသို့ အထင်းပြေးလေတော့၏။ကျွန်ုပ်မှာကား မြေပေါ်တွင်ထိုင်ကာ အသန့်ပြင်ရင်း စပ်သားလေးယောက်နှင့် တွေ့ပြီး တိုက်ခိုက်ရန် အားမွေး

နေမိလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ အသဲသည် တဆတ်ဆတ်ခုန်နေပြီး နားကြောများတွင် သွေးတိုးမြန်နေပေ၏။ သို့သော်လည်း၊ ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သောအခါတွင်မူ—ကျွန်ုပ်သည် ယခင်က ပေါ်ပြခဲ့ဘူးသည့်အတိုင်း မျက်စေ့ထဲတွင် အနီရောင်သော ပွာန့်များကို မြင်နေမိလေတော့၏။

စင်စစ်၊ လေးယောက်သည် နှစ်ယောက်တတွဲ တွဲကာ တစုနှင့်တစု ဓါးတပင် အကွာ ခြားကာ ပြေးလာလေကုန် ရှိကြ၏။ ရှေ့နှစ်ယောက်တွင် တယောက်သောသူမှာ ဒုဘိယာသူဌေး လေး—ငါး—ခြောက်လှမ်းခန့် ရှေ့သို့ ရောက်နေပေ၏။ ထိုသူသည် အောက်ဘက်က ဓါးနှင့်ဒိုင်းကိုမြှောက်ရင်း ကျွန်ုပ်ကိုအောင်တိုက်ခိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တွင် ဒိုင်းမရှိတော့ပေ။ ဓါးတို့ တချောင်းသောသံ ပဲ့တွင်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ရန်သူသည်အရဲသွန်ပြီး ကျွန်ုပ်မှာကား မရိုယာယ်ကောင်းသူဖြစ်နေ၏။ ရန်သူရှေ့တိုးမြိုက်လာပြီး ဓါးနှင့် ပင်ထိုးရန် ဟန်ပြင်သည့်အထိ၊ ကျွန်ုပ်စောင့်ဆိုင်းနေကာ၊ အနားကပ်လာသည့်နှင့်တပြိုင်နက်အောက်ထိုင်ချလိုက်ကာ သူ့ဒိုင်းအောက်မှနေပြီး ဓါးနှင့် တအားဆိုးလိုက်၏။ သူက ထိုးသော ဓါးချက်မှာကား—အပေါ်ရှိမှ ရှပ်ပြီး ကျွန်ုပ်၏သက်ခမောင်းကို ပွတ်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဓါးချက်ကာမူ သူ့ ဆီးစပ်အတိုင်း ရွပ်ရွပ် ရွတ်ရွတ်ကြီး အသက်ချုပ်ခေါ် ဝင်သွားရာ၊ သူ့ခမြာမြေပေါ်တွင် ပက်လက်ပြိုလဲသည်နေလေတော့၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ် ဓါးမှာအား ရန်သူ၏ ပြေးလာသော အရှိန်ကို ခံပြီး ထိုးရသောကြောင့် လက်ကိုင်းကျိုးသွားသည့်ဓါးရာလက်ကိုင်တွင် တတ်တိုအကျိုးအပိုင်းကလေး တခုသာ ကျန်တော့လေ၏။ ဤအခိုက်တွင်ပင် ဒုဘိယာ သူသည် ကျွန်ုပ်၏ အပေါ်သို့ ချွန်းကာပ်လာနေလေပြီ။ ထိုသူသည် အရပ်အမောင်း ကောင်းပြီး ကျွန်ုပ်ခေါ်မှ ကိုယ်သုံးနှင့် မိုးနေရာ ကျွန်ုပ်အဘို့မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့။ ကံဆိုး မိုးမှောင်ကျနေလေပြီ။ သို့သော်လည်း ဤကံဆိုးမိုးမှောင်ကြားထဲမှပင် ကျွန်ုပ်သည် လျှပ်ရောင်တခုလက်ခနဲလာသည်ကို မြင်တွေ့မိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်တရက်နေရာတွင် ထိုင်ချလိုက်ကာ၊ အနားသို့ကပ်လာသော ရန်သူ၏ ခြေဖနှင့်ရှည်ကြီးနှစ်ချောင်းကိုတိုင်မြှောက်လိုက်ရာ ရန်သူသည် ကိုယ်ရိုက်လိုက်သလိုလဲကျသွားပြီးလက်မှဓါး လွင့်ကျသွားလေ၏။ ဤသို့ ကျွန်ုပ်သည် လျှင်မြန်စွာဓါး ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး လျှပ်စစ်မျက်သလို သူ့ရင်ညွှန့်ကို

ထိုးလိုက်ရ၊ သူ့ခမြာ သစ်ရွက်တလှုပ်ခနဲ အရိုးနှင့်အရေတွင် အသက်ခန္ဓာ ကြွေသွား ရှာလေတော့၏။ ထိုနောက်သော်ကား-ကျွန်ုပ်သည် ကျန်နှစ်ယောက်တတွဲ လိုက်လာနေကြသော ရန်သူအနင်းကို တိုက်ခိုက်ရန်မဝံ့တော့ဘဲ ဖနောင့်နှင့် ထိပ်ပါ၊ တသားတည်း ကျအောင် ထွက်ပြေးလေတော့၏။

ရှေ့တွင်ကား တာလေကသည် ရွာတံခါးဝနှင့် မြေလှမ်းလေးဆယ်လောက်အကွာအဝေးမှနေပြီး လက်ကိုဆန့်တန်းကာ ကျွန်ုပ်အား ငါးမြိတ်ကြီးနှင့်စောင့်နေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ မောင်နှံနှစ်ယောက် မှုးပေါ်ငါး မိသေသော့ခါတွင်ကား အသေးဆုံ ကုန်ခန်းရှေ့ရှာပြီပြင်သော ဘာလေကာသည် သတိမေ့ လဲကျ သွားလေတော့၏။ နောက်မှ ရန်သူများမှာ ထား-ကျွန်ုပ်သတ်ဖြတ်ခဲ့သော လူသေကောင်များကို ခေတ္တ ကြည့်ကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ဆက်ပြီး ပြေးပြီးပြေးလာလျက်ရှိကြလေ၏။ သို့သော်လည်း ကံကောင်း၊ လောက်မသေသခြောင့် ဤအခိုက်တွင်မှ ရွာတံခါးပွင့်သွားလာ စစ်သား လေးဆယ်ခန့်တို့သည် အကျဉ်းသမားတယောက်ကို ချုပ်နှောင်ကာ ထွက်လာကြလေ၏။ သူတို့ နောက်မှာထား-ဖုံး ပေါ်တွင် ကုဗ္ဗသင်ရှေ့ချီလာသော လူကြီးတယောက် ပြုံးပြုံး ရွှင်ရွှင်နှင့် လိုက်လာပြီး သူ့နောက်မှတဖန် အဝတ်စိမ်းခံလူကြီးခြောက်ယောက်နှင့် စစ်သားများပါလာပြန်လေ၏။

စစ်သားများသည် ကျွန်ုပ်တို့သတ်ဖြတ်နေကြသည်ကိုမြင်သဖြင့် ရန်သူနှစ်ယောက် ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်သို့ ရောက်မလာမီ ရှေ့သို့ ပြေးလာကြပြီး—

"ဟေ့မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ-ဘယ်သူ့လက်ကွ ဆင်မင်းမြို့စားရှင်ရဲ့ ရွာတံခါးမှာ သတ်လား ဖြတ်လား လုပ်နေတာ-ဟင်။ ဒီနားမှာ ဆင်မင်းမြို့စားရှင် တဦးတည်းသာ သတ်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်ဆိုတာ မသိကြဘူးလား။"

ဤတွင် ကျွန်ုပ်၏ရန်သူနှစ်ယောက်က—

"ကျွန်တော်တို့ဟာ မာဗေကာမာရဲ့ စစ်သားများဖြစ်ကြပါတယ် ခင်ဗျား၊ ဟောဟိုက လူသတ်သမား ကောင်းဆိုးနှစ်ယောက်ကို လိုက်

ဘာင်းနေကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့မြင်းဘဲ မတွေ့ဘူးလား။ ဒီကောင်ဟာ ကျွန်တော်တို့ လူနှစ်ယောက်ကို အရှဲဘဲ သတ်ပစ်လိုက်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကိုသတ်ပါရစေ။"

"အာတော့ ဆင်မင်းမြတ် အရှင်ကို မေးကြည့်ကြအုံး။ မင်းတို့ကိုယ ဆင်မင်းမြတ် အရှင်က—မသတ်အောင် ကြည့်မကြရော့—"

ထိုအခိုက်တွင် အရပ်အမောင်းရှည်သော ကျားသစ်ရေမြုံထားသည့် လူကြီးသည် စစ်သားများ စကားပြော နေသံကို ကြားသိလေ၏။ သူသည် အသက်အရွယ်ဘာမျှမကြီးသေးသော်လည်း အလွန်မောင်းကောင်းသူ ဖြစ်၏။ အနားရှိလူများထက် ခေါင်းတလုံးသာသော အရပ်မြင့်ပြီး—ရင်အုံနှင့်ဆ လောက်ကျယ်ပြန့်၏။ သူ့မျက်နှာသည် ကြောက်ဘွယ်လည်း ကောင်း၏။ ခနလည်းခန့်သား၏။ ခေါင်းသ ထွက်လာသောအခါတွင်ကား—သူ့ မျက်လုံးတို့သည် ရဲရဲနီသော မီးစုတ် သံချောင်း ကဲ့သို့ရှိလေ၏။ သူက—မျက်မှောင် တချက်ချိုပြီး—

"ဟေ့—ငါ့ရွာတံခါးဝမှာ ဇွတ်ထ အောင်လုပ် ထာ ဘယ်သူတွေလဲ ဟေ့"ဟု မေးလိုက်ရာ စစ်သားများ၏ အကြီးအကဲ ဗိုလ်တယောက်က မြေပေါ်တွင်ပြားပြားဝပ်လိုက်ပြီး—

"ဘုံ့ ရွာကာ—ဒို ဆင်မင်း အရှင်မြတ်... ဟောဒီ ဘက်က လူနှစ် ယောက်ဟာ မကောင်းဆိုးရွားတွေဖြစ်တယ်လို့ ဟိုဘက် လူနှစ်ယောက် ကပြောနေကြပါတယ်အရှင်။"

"မကောင်းဆိုးရွားဟုတ်ရင်လဲ သတ်ကြပါစေလေကွာ"ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ရန်သူစစ်သားနှစ်ယောက်က—ဝမ်းသာ အားရနှင့်—

"အို—အရှင်ကြီး—သခင်ကြီး ခင်ဗျားကျွန်တော် မျိုးများ ကျေးဇူးတော်ဘင်ရှပါတယ်"ဟု ပြောရာ ချာကောက်စစ်ဗိုလ်လုပ်သူအား—

"ငါပြောတာ နားထောင်စမ်းဟေ့—သူတို့ သတ်ချင်တယ် ဆိုတာကို သတ်ခွင့်ပြုလိုက်ပေါ့။ တော့ သတ်တဲ့ လူတွေကို ဒီလို အမျိုးမြတ်တဲ့ ဇူလူ ရွာရှေ့မှာ လူ့မြောက်မိတဲ့ ပစ်မှုနဲ့ မျက်လုံးဖေါက်ပြီး မြင်းရပ်နှင့် လိုက်ကြသူတို့အာသာသလင်းရှာပြီး ဆိုင်ပြန်ကြလိမ့်မယ်"ဟုပြောလိုက်ရာ ချာကာ၏ ဇူလူစစ်သားများကာဘာ၏ပေါ်လေသံနှင့်—

"တို့အရှင်ဟာ ဉာဏ်ပညာလဲရှိတယ်။ကြီးလဲ ကြီးမြင့်တယ်။သူ့ တရား ဓိရုပ်ပုံ"က နေမင်းသို့ပွင့်လင်း" ကြောက်စရာလဲ ကောင်းတယ်" ဟု ရေရွတ်ချီးမွမ်းလိုက်ကြလေ၏။သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ရင်သွေးနှစ်ယောက်မှာ ဘား ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်စွာနှင့်ဟစ်အော်လိုက်ကြလေ၏။ချာထောကမူ—

"ဒီကောင်တွေကို လွှတ်ပါ ဖွတ်မင်းလိုက်ကြမယ်။ဘယ်နှယ့် ရှုလို့ မင်းနေပြည်တော်ကြီးမှာ ဒီ"လိုအသရေရဲ့တဲ့ဂုဏ်ဆိုးသိုးသံတွက်လို့ ဖြစ်ပါမလဲ။ဒီအလံတို့ဝ"အပိုင်းကြည့်နေရယင်တို့မှားမတွေသားဖျက်ကျတိုဘဲ။ရှိတယ်။ကဲ မယ့်ကောင်တွေမကောင်းဆိုးရွားတွေကိုသတ်ချင်လှပါတယ်။ဆိုသတ် ကြလကွာ။ဘာလဲ မသတ် ရဲကြ ဘောဂျူးလား ဟုတ်လား။ဟိုကောင်မလေးကလဲမေ့လဲနေတာဘဲ သတ်လိုက် ကြပါတော့လားကွ။ဘာလဲသတ်သင့် မသတ်သင့် စဉ်းစားချင်သေးတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား။စဉ်းစားချင်ယင်လဲငါ့ကအချိန်ပေးရအုံးမှာပေါ့လကွာ။ကဲ့မော့စစ်သားတွေ ဒီလူနှစ်ယောက်ကိုခေါ်သွားကြကွာ။ သူတို့သတ်သင့် မသတ်သင့် စဉ်းစါ။နေတုန်းဘကိုယ်လုံး ပြာရည်သုတ်ပြီး ပျှက်ဆိတ်တွင်းဝမှာချထားလိုက်ကြ။မနက်ခင်းမနက်ကျယင်သူတို့ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသား ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ထားပေမဲ့သူတို့ကိုမဘာခိုင်ဒီ ဒီမကောင်းဆိုးရွား နှစ်ကောင်ကို တော့ ဘွမဆုံးသတ်လိုက်ကြအုံးကွ။ကောင်မလေးကမေ့နေတာသိတော့သေချင်နေမှာအမှန်ပါဘဲ"ဟုပြောကာ ကျွန်ုပ်နှင့်ဘါလေကာတို့ဘက်သို့လက်ညှိုးထိုးပြနေလေ၏။ဤတွင်မှချာကာ၏အမိန့်အရစစ်သားများသည်ကျွန်ုပ်တို့ခေါင်နှစ်ကိုဘမ်းဆုပ်အနေးသို့ချည်းကပ်လာခိုက်တွင်မှ ကျွန်ုပ်က ချာထောအား—

"ဗို—ချာကာ။ကျွန်ုပ်ဟာ မေ့မှုနေခဲ့ပါတယ်။ဟောဒါက ကျွန်ုပ်နှမ ဘါလေကာပါဘဲ"ဟုပြောလိုက်ရာ နဲ့ အားမှလူများက စိုင်းပြီးညာရယ်လိုက်ကြလေ၏။ချာကာကမူ ...

"အော်—မော့ဗို့နဲ့ ဘါလေကာလား ... တောင်ပြီးတွေ့ရတာလဲ ဝမ်းသာပါတယ်။အခုလို နောက်ဆုံးသောခါနီးမှာ တွေ့ရလို့ လဲ ဝမ်းနည်းပါတယ်ခင်ဗျာ။"

"ဗို ... ချာကာ ကျွန်ုပ်ဟာ လန်ဂျင်နဲ့ အမျိုးဆက်က မာဒေါက်တာမာရဲ့သားဖြစ်ပါတယ်။လွှန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာက ကျွန်ုပ် သင့်ကို ရေ

ဗျူးချောက်တချက် ပေးခဲ့ဘူးတာကို မေ့သွားပါပြီလား။ သင်ကြီးပြင်း လာတဲ့အခါမှာ ကျွန်ုပ်က သင့်ထံလာဘို့နဲ့ အပြီးတန်း ကျွန်ုပ်ကိုအကာ အကွယ်ပေးပြီး စောင့်ရှောက်မယ်ဆိုတဲ့ ဂတိကိုရော မေ့နေပြီလား။ မွေးပြီးသားတော်တွေးကိုတော့ ပြန်မရှိပါနဲ့လို့ တောင်းပန်စမ်းပါရစေ။”

ဤသို့ပြောနေခိုက်တွင် ဆူကာ၏မျက်နှာသည် အမျိုးမျိုးပြောင်း လဲနေပြီး ကျွန်ုပ်ပြောသမျှကို စူးစိုက်နားထောင်နေလေ၏။ ပြီးမှ—

“အော်—အော် ဟုတ်ပြီ၊ တာ မော့ဝိုအမှန်ဘဲ၊ ညာပြောနေတာ မ ဟုတ်ဘူး၊ လာပါ” လာပါ။ မင်းငါ့တဲမှာ ခဏဝင်နားရှိနဲ့နေပြီး ငါ ကိုယ်တိုင်လက်နဲ့ကျွေးတဲ့အစာကို စားခွင့်ပြုရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မင်းနှမ ဘာလေးအကြောင်းတော့ ငါဘာမှ မပြောလိုဘူး။ မင်းတို့လန်ရှင်နို အမျိုးအနွယ် တွေထဲမှာ မင်းတယောက်က လွဲပြီး အကုန်သတ်မယ်။ မယ်လို့ ငါအစီအစဉ်ထားတယ်ကွ။”

“ဘာလေးကိုတော့ သတ်ဘို့ဆိုတာကတော့ ဘာလေးကာဟာ အလွန် ရှ..ပ..နေပါတယ် အရှင်ချာကာ။ နောက်ပြီးတော့လဲ ဘာလေးကာဟာ ကျွန်ုပ်နှမယ်ဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့အသက်ကိုတော့ လက်ဆောင် အဖြစ် နဲ့ ချွင်းချက်ပြုပါလို့ တောင်းပန်ပါရစေ။”

“ဟော့—ကောင်မလေးကို ပက်လက်လှန်လိုက်ကြစမ်း—”ဟု မှောက် လျက်လဲနေသော ဘာလေးကာကို ပက်လက်အလှန်ခိုင်းလိုက်ရာ စစ်သား များက ခိုင်းသည့်အတိုင်းလုပ်လိုက်ကြပြီး ဘာလေးကာ၏မျက်နှာကိုဒေါ ပြလိုက်ရာ ချာကာသဘောအကျကြီးကျသွားပြီး—

“အင်း—မင်းပြောတာ ဒီတခါလဲ ညာပြောတာ မဟုတ်ဘဲ တို့ကွ။ တကယ် လှ သားဘဲ။ ဘာလေးကာကိုလဲ ငါ့တဲထဲမှာ နှမတော်မိဖုရားတ ယောက်အနေနဲ့နေခွင့်ပြုရမှာပေါ့ကွာ—ကောင်းလှသပ။ ကဲကဲ—မင်းတို့ဒီစ ပျက်ခဲ့ပုံ အသုံးစုံကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြစမ်းပါဦး။

သို့ဖြင့်ကျွန်ုပ်သည်နေရာတွင်ထိုင်ပြီးအကြောင်းစုံဇာတ်ခင်းပြလိုက်လေ ၏။ ချာကာသည် တချက်မျှဝင်မပြောဘဲ ကျွန်ုပ်ပြောသမျှကို သေချာစွာ နားထောင်နေလေ၏။ သို့သော်လည်း၊ ကျွန်ုပ်စကားပြောဆုံးပြီးသွား သောအခါတွင်ကား—ခွေးကလေး“ကူး”သေသွားသည်ကို ဝမ်းနည်း

ကြောင်း။အကောယ်၌“ကျူး”သာသေသမသွားပေါက်ကျွန်ုပ်ဘခင် မာဓေဝီဓါမြ င်တဲ့ရှိရာ ဆီသို့ လမ်းပြ နိုင်မြီး လမ်းရှင်နီ လူမျိုးတို့အား ဘခင်ကြီး မာဓေဝါမာဆေး ရွှေကာလေး“ကျူး”ကိုအုပ်ချုပ်နိုင်းမည့်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။ ထိုနောက် စင်ဒိုလ်လှုပ်ချူအား—

“ဟော့—ငါ့ခုက တုတ်သောတဲ့အမိန့်ကိုပြန်ပြီး ရုတ်သိမ်းလိုက်တယ် ဟော့။အခုက ငါ့ မိတ်ဆွေမော့ဗိုကို လိုက်ဖမ်းတဲ့ မာဓေဝါမာရဲ့ စစ်သား နှစ်ယောက်ထဲက—တယောက်ထဲကိုသာ သတ်ပြီး။ကျန်တယောက်ကိုတော့ ပြန်လွှတ်လိုက်”ဟု ပြောကာ။ကြွေဒီက—သူတို့ ရွာတံခါးအဝင်ဝ တုတ် ယူလာသော အကျဉ်းသားကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး တဖန်မလှမ်းမကမ်း ရှိ ရွာဆီ လက်ညှိုးညွှန်ပြပြန်ကာ။ကျွန်ုပ်အား—

“ဟော—ဟိုက မြင်ရတဲ့ရွာ တရွာလုံးကို ငါ—မနေ့က ချေမှုန်းပစ် လိုက်ဘယ်ကွ။ဒီရွာသူကြီးက—ငါ့အမိန့်ကို နား မထောင်တာနဲ့ ဒီသို့ရွာ လုံး ချောထပစ်လိုက်ရတာဘဲ။ ဘာမေမဲ့—သူတို့ ရွာထဲက ရွာသား တ ယောက်ကတော့ ရဲရဲရင့်ရင့်နဲ့ ခုခံပြီး ငါ့ စစ်သားသုံးယောက်ကို သတ်ပစ် ကြတယ်။ဒီရွာကို မင်းတို့ပြေးလာကြတုန်းက လမ်းမှာ မြင်များမြင်ခဲ့ကြမ လားတော့ မသိဘူး။ဘာမေမဲ့—ဒီရွာသား အခုဖမ်းလာတဲ့ အကျဉ်း သမား ငါ့စစ်သားက သူရဲဘောနဲ့ နဲ့ဘဲ လူဆိုတော့ ပြန်ပြီးချမ်းနေတဲ့ဟို ရွာသားကိုချက်နှုတ်ချင်းဆိုင် မတိုက်နိုက်ဘဲ။လှံနဲ့ပစ်သတ်လိုက်တယ်။ဒေါ့ အဲလေး သုံးယောက်ကိုလဲ သတ်ပစ်တယ်။မိန်းမကိုလဲ လှံနဲ့ထိုးသတ်ပစ် တယ်။ တလောက်ဘောင် သူရဲဘောနဲ့တဲ့ကောင်ကို အခုမင်းကို လိုက် သတ်နေတဲ့ မာဓေဝါမာရဲ့ စစ်သားနှစ်ယောက်နဲ့ ဖွဲ့ပြီးသတ်နိုင်းပြီး ဖိတ်ခေါ်ရတော့မှာဘဲ။ မာဓေဝါမာရဲ့ လူထဲက မသေလို့ ကျန်တဲ့လူကို တော့ မင်းတို့အခုပြေးလာရသလို ဖနေ့ခင်နဲ့ တင်ပါးတသာဘဲကျူအောင် မြှန် အပြေးနိုင်းရမှာ ပေါ့ကွာ—ကဲ—ဟော—မာဓေဝါမာရဲ့ စစ်သား နှစ်ယောက်။ဘယ်သူက ရွာပြန်ပြေးပြီး—ဘယ်သူက ဟောဒီက အကျဉ်း သမား ဗူလူစစ်သားနဲ့ ဘက်သတ်ယင်း သေစေချင်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့် ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ကြပေတော့”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဓေါဓေါက ကျွန်ုပ်တို့နောက်မှ ထက်ချပ်မကွာ လိုက်ဖမ်း နေသော

ရန်သူစစ်သားနှစ်ယောက်မှာလည်း၊ တဦးနှင့်တဦး အလွန်ချစ်ခင်ကြသော ညီအစ်ကိုများဖြစ်ကြလေ၏။ သို့ဖြင့် ၎င်းတို့နှစ်ယောက်သည် မြင်းတ ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းပြီးတိုးသိုက်ကာ ဇူလူအကျဉ်းသမားကို တိုက်မည်ဟု ဆန္ဒပြလိုက်ကြလေ၏။ ချာကာက—

"အော်—နှစ်ယောက်လုံးတိုက်ချင်ကြသကိုး၊ ကဲ—ကဲ ငါကဘဲဆုံးဖြတ်ပေးရတော့မှာပေါ့ကွာ။ မောင်းဗိမှာ ငါလက်ထဲမှာ လှံ တစင်းရှိတယ်။ တွေ့ရဲ့လား။ အေး—အဲဒီလှံကိုမိုးပေါ်မြှောက်လိုက်လို့ လှံဟာ အပေါ်ထောင်ပြီးကျလာယင်—မင်းတို့နှစ်ယောက်ထဲက အရပ်ရှည်တဲ့လူကို ရွာပြန်ခွင့်ပြုမယ်၊ တကယ်လို့ အမြီးက အထက်လောင်ပြီး ကျယင်—အရပ်ပုတဲ့လူကိုပြန်ခွင့်ပြုမယ်"ဟုပြောကာ လှံကိုအထက်သို့ပွင့်မြှောက်လိုက်ရာ လှံသည်ဝင့်ကာ—ဝင့်ကာ—ဗိုင်းကာ—ဗိုင်းကာနှင့်ကောင်းကင်သို့မှ တက်သွားလေ၏။ လူအားလုံးပင် လှံကျမှုကို အာရုံစူးစိုက်ပြီး ကြည့်နေကြလေ၏။ လှံသည် အသွားအပေါ်ထောင်ပြီး မြေသို့ ကျလာ သဖြင့် ချာကာက အရပ်ရှည်ရှည်နှင့်လူကိုခေါ်လိုက်ပြီး—

"ကဲ—မင်းကို အသက်ချမ်းသာခွင့်ပေးပြီး ရွာပြန်ရစေ့မယ်၊ တခုပဲ မင်းတို့သခင် မာစဝကာယာကို ပြောလိုက်—ဇူလူကာယမလာနိုင်သေးတဲ့ရဲ့ တောသရဇာ အရှင်သခင် ချာကာဘုရင်မင်းမြတ်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက မင်းတို့ဟာ နို့တခွက် ရေတမှုတ် ပေးတောင် မရပဲ အရှုတော့ သူ့သဘ ချွေးလေးစား မော့ပိုဟာ သူ့တဲခေါင်မိုးပေါ် တက်ပြီး အရုနိုင်ဘဲဆိုတာပြောလိုက် ဟုတ်လား—ကဲ—သွားတော့"ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ဤတွင်အပြောခံရသော ကျွန်ုပ်ဘခင် မာစဝကာယာ၏ စစ်သားသည် သူ့ညီနှင့်လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားရရှာလေ၏။

သို့ဖြင့်—ချာကာသည် ဇူလူအကျဉ်းသမားနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ရန်သူစစ်သားတို့ကို အချင်းချင်း တိုက်ကြိုက်ကြရန်အတွက် ခေါ်ယူလိုက်လေ၏။ လူနှစ်ယောက်သည် ချာကာဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဦးချ စကားပြောဆိုကြပြီးနောက် အချင်းချင်းတိုက်ခိုက်ကြရာ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်၏ရန်သူစစ်သားက ဇူလူအကျဉ်းသမားကိုနိုင်သိုက်လေ၏။ သို့သော်လည်း

သူ့ခမြာတိုင်းနိုက်ပြီး၌ အပန်းဖြေပြီးသည်နှင့်တပြိုင်နက် အသက်မသေသို့ ကာ သေမြေးရှင်ပြေး ပြေးရန် ထွက်အပြေး နိုင်းခြင်းကို ခံရလေ၏။ သူ့ နောက်မှကား–ယောင်တင်း နိုင်မသေသော လက်ခံ၍ဝေ ဇုလု စစ်သား ငါးယောက်ကလိုက်လှက်ရှိလေတော့၏။

ဤသို့လိုက်သည့်တိုင်အောင်လည်း ရှေ့မှပြေးသူကသာ၊ကျန်–နောက် မှလိုက်သော ဇုလုစစ်သားငါးယောက်ကို လွတ်အောင် ပြေးနိုင်နေလေ သည်။ဤသည်ကိုမြင်သောချားကာသည် စိတ်ဆိုးခြင်း မရှိ၊ ဤမျှ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်ရှော်သော ချာကာဘေရင့်ဖ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ နှလုံး သားထဲတွင် မှန်မြတ်သောစိတ်ကောင်းဘရှိ၏။ ထိုစိတ်ကား အခြား မ ဟုတ်၊ရဲရင့်ပြီးစွမ်းပကားရှိသူမှန်လျှင် သူသည် ထက်နိုင်လျှင် ကယ်ဆယ် ရန်အမြဲတန်းအသင့်ရှိနေပေ၏။ကျွန်ုပ်အဘို့ ဝင်းသောအားရ ဖြစ်မိသောအ ချက်မှာမူကား–သမ်းတွင်တွေ့ခဲ့သောရွာမှ ဝ့ဆို ဘမိန်းမကြီးနှင့် ဖိသား တစုကို သတ်ဖြတ်သောတာရေးခံဇုလုအား–ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ယ်ဝင် စစ်သား လုစ်သူဘယောက်က သတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်သည် ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ် ပေသတည်း။

--★--★--★--

(အခန်း–၅။)

ဤအဖြစ်မှတ်တမ်းကိုပြောပြခြင်းခံနေရသော အဘသူမျက်မှာပြဲ လူသား–အလက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော အကြောင်းအရာများသည်ကား– ကျွန်ုပ်မေ့နှင့် ကျွန်ုပ်၏မှာဘာလေးဘဘတို့ မည်သို့မည်ပုံ ဇုလု တော သရ ဇာမင်းမြတ်ချာကာ၏ စံရာနန်းပြည်တော်သို့ ရောက်လာရပုံ အ ကြောင်းရုံပေတည်း။ ဤအကြောင်းကို ဤမျှလောက် ရှည်လျားအောင် ကျွန်ုပ်ဘာကြောင့်ပြောနေပါသနည်းဟု သင်က–စောဒကတက်ကောင်း တက်ပေလိမ့်မည်။သို့သော်လည်း–သစ်ပင်ပန်းမာလ် တို့သည် အစေ့ မှ ပေါက်ပွါး ကြရသည့် နည်းတူ ရှိသင်း၊ ဗိုင်ရွှင်–ရန်မျိုးနှင့် ဆုံရ

အင်္ဂနီဆာလိုဗိုဝတ်နှင့် ဝေ့ဗ္ဗပပ ဘွဲ့ရ နေ့ဘေါ် တို့သည် ဤအကြောင်းအရာ ပေါ်တွင် အငြိုသဟဲမှုကြီးပေါ်ကဘွား လာရကြောင်းကို သင်—မရှေး မနှောင်းမီပင် သိရပေလိမ့်ဦးမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်—ဝေ့ဗ္ဗပဘွဲ့ရနေ့ဘေါ် သူငယ်မသည် ကျွန်ုပ်၏သမီးပင်ဖြစ်၍ အင်္ဂနီဆာလိုဗိုဝတ် သူတို့သားမှာမူကား—မည်သူမှုအကြောင်းစာချွန်းမှန်ကို မသိသော်လည်း။ ရှင့်စစ် အေးဖြင့် ချာကာဘာရှင်းမင်းမြတ်နှင့် မိဖုရားကြီး၊ ဘာလေတာတို့မှ မွေးသော မင်းသွေးမင်းမျိုး မင်းသားတယောက် ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

ချာကာ၏ နှုတ်ရှမ်းတော်ထဲခါ၊ ဝသွင် ဘာလေကာသည် သတိမေ့မြောလဲကျနေရာမှ သတိပြန်လည်လာပြီး ပင်ကိုယ်အလှ ပြန်ပေါ် လာသောအခါ၌ ချာကာသည် ဘာလေဘာကို နူကောဝက်ယှသိမ်းမြန်းကာ သူ၏မိဖုရား နှမတော်ဗိုဗိုချာအရက် တယောက်သော နှမတော် မိမိချာလူနှင့်ချီးမြှင့်လိုက်တော့၏။ ကျွန်ုပ်ကိုကား။ ချာကာသည်သူ၏သမားတော် တယောက်အနေနှင့်ခန့်ထားလိုက်ရာ နေ့ဝင်သောအခါ၌သူသည် ကျွန်ုပ်၏ ဆေးခွင်းကောင်းများကို မြိုးရပြီးကျေးဇူးတင်နှင့်သိန်လှသောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ချာကာဘာရှင်၏သားတော်ချစ်ရ လူ၏ရှိသွားလေတော့၏။ ဤရှင့် ထူးမှာ အလွန်အလွန်ကြီးမြင့်သော ဌာနနံ့ရုတ်ရှုခဲ့သောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် တနှစ်အတွင်း ငိုင်နွားပေါပေါ် ဖယားပေါပေါနှင့် ကြေးရတတ် ငှရတ်တန်ဘဝသို့ရောက်ရလေတော့၏။ သို့သော်လည်း ဤဘဝနှင့်ကိုသမ်းဆောင်ရခြင်းမှာ အလွန်လည်းကြောက်မက်ဘွယ်ကောင်းလှချေတော့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်—ကျွန်ုပ်သည် နံနက်ပိုင်းတွင် ကျန်းကျန်းမာမာ ချမ်းချမ်းသာသာနှင့် နေရလင့်ကစား—ညနေ ပိုင်းတွင် သေ့ရှိလိမ့် ကိုယ်ခန္ဓာ တောင့်ဆေးအေးနှင့် သေရလေမည်လော ဆိုသည့်အချက်ကို အတတ်မသိနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်ပေ၏။ ချာကာသည်သားဘော်အပြောက်အမြားကို ကွပ်မျက်ခဲ့သူဖြစ်၏။ မည်မျှပင် ဆေးဝါးအကျုကောင်းသော သမားကျော်ပင် ဖြစ်စေ။ နောက်ဆုံးတွင် အကွပ်ချက် ခံရသည်ချည်းသာ ဖြစ်လေသည်။ ချာကာဘာရှင် မင်းမြတ်သည် ခေါင်းခဲကောင်း ခဲ့နေ ပေလိမ့် မည်။ စိတ်နှလုံးမအေးမသော ဖြစ်စေကောင်းဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ ဤသို့သော အနိုက်အတန့်မျိုးတွင် သူ့ဇနီး ဂါကို ချက်ချင်း ပျောက်အောင် မကျွန်းသောသူ

သည် မှုရှုဘေးရမည့်စကာနသာ၍စိတ်ဘေးသည်၊ ကျွန်ုပ် အသက်ရှင်၍ သာနေ ခြင်းမှာတော့၊ ကျွန်ုပ်၏ဆေးကာစွမ်းသော ကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ချာကာက– ကျွန်ုပ်ကိုမသတ်ပါဘဲ ယော်ရွယ်စဉ်ဘဝက ပေးခဲ့ဘူးသော ဂတိတစ်ခုကြောင့် တစ်ကြောင်း ဖြစ်ပေ၏၊ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ချာကာနှင့် သွားအတူ–လာအတူ စားအတူ တပူးတွဲတွဲလုပ်ခဲ့ရ၏၊ ညီလာခံသဘင် ရှိသောအခါတွင် သူ၏ နောက်နားက ထိုင်ရ၏၊ စစ်တိုက်သောအခါတွင် သူ့ဘေးမှ နေရ၏၊

ထို အစွေ့ ချက်နှာဖြို လူသား—ထိုခေတ်–ထိုအခါက စ၍ ဇူးပ်မှုနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ တိုက်ခိုက် ကြတုန်း၏၊ ဇူး ဗ များ သည် ကျွန်ုပ်တို့ စစ်သည် တော်များ ချီတက်ရာ လမ်းကြောင်း အတိုင်း ရှေ့ နှင့် ဘေးဝဲနှင့်–ရှိပြီး လိုက် စ၍ ဖျက်၏၊ ဘောခွေး အ များ သည် စစ်သားများ အပေါ် မှာချင်းခြံကော ဘောနိုပြီးလိုက်တက်ကြ၏၊ ဘယ် ဇူးဝ ဘယ်ဘောခွေး–ဘယ်မျှပင် လိုက် သိုက် မည်သည့်အခါကမျှ ဇူးအများ တောခွေးများသည် လူသားမစားရမဝါ၊ ရော်မပြန့်ကြရချေ၊ စားရသည် ချည်း နှင့်နှင့်သော ဖြစ်တော့၏၊ ပဌမဦးဆုံး ကျွန်ုပ်ချာကာ၏အပေါ်မှ နေ ပြီး တိုက်သော တိုက်ပွဲကိုလည်း ကျွန်ုပ်မမေ့၊ ဤတိုက်ပွဲကား–ချာကာ ဘုရင်မင်း ဖြစ်သည် အနှစ်မလာတူစေမြဲတစ်ဘက် ထမ်းတွင်ရှိနန်း အသင့် တည်ပြီးစက တိုက်သောတိုက်ပွဲဖြစ်ချေ၏၊ တိုက်ပွဲတွင် ချာကာ၏ နန်းမြို့ ရှုံ့အက် ဇွေတိဘုရင်က ချာကာကိုစစ်ထိုးသောပွဲပင်ဖြစ်လေသည်၊ ချာ ကာသည် ထိုစဉ်အ လက်နက်သစ် လက်နက်ဆန်းတစ်ခုရှိသော–ဇူ တို များကိုကိုင်ထားသည့် လူသုံးသောင်းကျော် ပါဝင်သော တပ်မဟာ (၃) တပ်နှင့်ထွက်ပြီး ရန်သူဇွေတာ၏တပ်ကို တုံ့ပြန် တိုက်ခိုက်လေသည်၊

စစ်မြေတလင်း၏အသွင်ကား–ဤသို့တည်း—ကျွန်ုပ်တို့ ချာကာမင်း မြတ်တပ်တော်များ၏ရှေ့တူရူအရပ်ရှိ တောင်ကုန်းငယ်တစ်ခုတွင် ရန်သူ ဇွေတာဘုရင်၏တပ်မဟာပေါင်း(၁၄) တပ် စခန်းချထား၏၊ မြေပြင် တ လျှောက်လုံး ရန်သူစစ်သားများ စဲနေသော သူတို့ခေါင်းထိပ်တွင် ထိုးထား သည့်ငှက်မွေးများသည် လေထဲတွင်ဆီးနှင်းခဲများသဖွယ် တလှုလှု ဖုံ လွှင့်နေလေသည်၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ တပ်များမှာလည်း ရန်သူတပ်များနည်းတူ ပင် မျက်နှာချင်းဆိုင် တောင်ကုန်းတန်း တခု ပေါ်တွင်ပင် စခန်းချထား

သည့်ချိုင့်ရာ တညလုံး တစ်များနှ ပိုသားသော သီးပုံများ၏ ဓါးရောင်ဖြင့် တစ်နှစ်တာကြာအောင် ချိုင့်ဝှမ်းမှာ ထိန်ပြောင် ဝါဝင်းနေ့ခဲ့ ဖြစ်နေပြီး တညလုံးပင် စပါးသားများ၏ စိမ်းစိုစိုတက် သီချင်းသံများဖြင့် ဝိုးလုံးဟိန်း နေပေတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် နေရောင်နှင့် မိုးပြီး လင်းလှသဲ အချိန်၌ တစ်သားများသည် အိပ်ရာထနေကြရာမှ လှံကိုင်ပြီး ထကြလေ၏။ သူတို့ သည် ကိုယ်ပေါ်တွင်ဖုံးလွှမ်းနေသောဆီးနှင်းများကို ခါပြီးချကာ အသက် ပေးပြီး အအေးခံတိုက်ခိုက်ရန် ဝမ်းသာနေကြပုံ ရ၏။ နံနက်ခင်း၏ လေပြေ လေညှင်းအလည်း သာခံပေးသောသို့တိုက်ခတ်နေရာ သူတို့ခေါင်းမှ ငှက် မွေး ငှက်တောင်များသည်မြူခင်းမှိုင်းတောက်ပင်များသယှဉ်တဘက်သို့ ညွှတ် ကာ ယိမ်းထနှင့် ဖြစ်နေကြလေသည်။ ကောင်းကင်မိုးကြယ်များကဲ့သို့ သူ တို့ကိုင်သောလှံများသည် များပြားလှ၏။ ကြယ်များကဲ့သို့ပင် တဖွေးဖွေး နှင့် တောက်လည်း တောက်ပလှပေသည်။ အရှေ့ဘက်တောင်ခါးပန်းဆီမှ နေမင်းသည် ရဲရဲကြီးထွက်လာပြီး ထနေ့ခလောက ဖိုင်းလွှားကြီးအပေါ် သို့ ရဲရဲနီသော အရောင်များကို ပက်ဖျန်းသွားရာ စပါးလင်းပြင်မှာလည်း ရဲရဲ နီနေကာ သွေးမင်းတိုင်းပြည်သို့ ဖြစ်နေလေ၏။ စစ်သား များသည် ဤ သွေးမင်း၏ ပုဗ္ဗနိမိတ်ကို သိမြင်ကြ၏။ သိ သဖြင့် လည်း စစ်တိုက်ရ တော့မည့် အရေးကြောင့် သွေးကြွကာ ရယ်ကြကုန်၏။ သွေးခြင်းတရား ဆိုသည်မှာ ဘာကိုဆိုလိုပါသနည်း......လှံကိုင်စွဲကိုင်ထား သွေးရှုခြင်းကား— မမြတ်ပါလော.....သွေးခြင်းတရားဟူသည်ကား—အဘယ်နည်း— ချာကာ ဘုရင်မင်းမြတ်အတွက် အသက်စွန့်ရခြင်းသည် သူ့ရဲကောင်း မပြီသပါသ လော..... သွေးခြင်းသည် အောင်မြင်မှု၏ ရှေ့ဆောင်ပြေးဖြစ်၏။ ဤည— ဤနေ့—ဤရက်တွင်—မှုရှုဆောင်မြင်မှုကို ရ—ရမည်သာဖြစ်တော့သည်။

ဤအခိုက်တွင် ဘဝ်မကြီး၏ ဘယ်တောင်ပန်မှဝေတင်ပြီး စစ်သားတိုင်း၏ စိတ်နှလုံးကို ကြွစေ—ရှုစေ—ခုံတရောင်စေ—အမှုကြွင်းခေါက်စေသော စစ် သီချင်းဆိုသံများပြန့်လွင့်လာပြီးတစ်မဟာ တခုမှတခုသို့ သီချင်းဆိုသည့် ရောဂါ ကူးစက်လာ၏။

“ငါတို့သည် ဘုရင့်အစေခံထောင်သားများဖြစ်ကြကုန်၏——ခွဲခေါင်— သင်လည်း ငါတို့၏နည်းတူပင်——ငါတို့သည်—ကောသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်း

၏—ငှလူဘဝံ၊တော်သာဘည်း—ဘာလဲဟော့—ရှန်သူ—မင်း တုန်လှုပ်နေသလား—ကြောက်နေသလား ....'' အစရှိသည့် အဓိပ္ပါယ်များ ပါဝင်သော စပ်သီချင်းကိုသီဆိုနေကြခြင်းဖြစ်လေ၏။

ခဏမျှကြာသောအခါ ချာတာ ဘုရုံမင်းမြတ်သည် တပ်မှူးလ်များ—တပ်ကွပ်—ဘပ်ကဲများ—အတိုင်ပင်ခံလူကြီးများနှင့် ရဲဘောတပ်မဟာများကြားတွင် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လျှောက်သွားနေလေ၏။ သူ့ ချာတိသုံး များသည် မရှေကာသောမင်း၏အခေါင်အခေါ်များကို လွှတ်နေသည်ကို ထင်မြင်ရပေ၏။ သူသည် လက်ထဲတွင်ဆုပ်ကိုင်ထားသော ရှ ကြီးကိုအထက်သို့ မြှောက်လိုက်ရာ စစ်တေးသီချင်းသီဆိုနေကြသောစစ်သားများသည် မီးကို ရေနှင့်သတ်လိုက်သကဲ့သို့ တမဟုတ်ချင်းငြိမ်သက်သွားလေ၏။ ဤတွင် ချာကာတနွားလားဟူသောဘဘွဲ့နှင့်သူ အောင်ဟစ်ပြီး—

''ရှန်သူတော် ဌေ့တိရဲ့စစ်သားတွေဘယ်မှာလဲ''ဟု အသံကျန် တစ်လိုက်ရာ—

''ဟိုမှာရှိပါတယ်အရှင်''ဟု စစ်သားများက တပြိုင်နက် ကြွေးကြော်ယင်း ရှ များကိုထောင်ပြီးရှန်သူတပ်ဘက်သို့ ထိုးပြလိုက်ကြ၏။

''ဗိုလ်အောင်တွေ—ရုတ်တိုက်ကိုလာမတိုက်သေးဘူး။ အဲဒီတော့—ငါတို့ဒီနေရာမှာပဲ အိုပါးသေတဲ့တိုင်အောင် စောင့်နေကြရတော့ မှာလား။''

''မစောင့်တော့ဘူးအရှင်—စပ်ထိုးတိုက်ဘို့တော်ပါပြီ။''

''ဟော့—အဂ္ဂနိကျွန်ုပ်လူချစ်ချစ်တဲ့ တပ်မဟာ—ရှေ့ ထွက်ခဲ့ကြပါဟော့''ဟု အောင်လိုက်ရာ အနက်ရောင် ဒုတ်များကို စွဲကိုင်ထားသောအဂ္ဂနိကျွန်ုပ်လူ၏တပ်သားများသည် ရှေ့ သို့တိုးပြီးထွက်လိုက်ကြ၏။

''ကဲ—ဒေ့သားတို့—ဟိုမှာ ရှန်သူရှိတယ်။ သွားတိုက်ချေကြ။ ပြန်မလာခဲ့နဲ့—သေတဲ့ တိုင်အောင်တိုက်—''

'ဟုတ်ကဲ့—အရှင်'ဟုပြောကာအဂ္ဂနိကျွန်ုပ်လူ၏ တပ်မဟာသည်တောင်ကုန်းစောင်း အတိုင်း မဲမဲ—မဲမဲနှင့် ရှန်သူကိုတိုက်ရန်ဆင်းသွားကြလေ၏။

အဂ္ဂနိကျွန်ုပ်လူ၏ တပ်—ချိုင့်ဝှမ်းထဲမှိုချောင်းတခုကို ဖြတ်ကူး၍ မိသော

အခါ ရှန့်သူ ဗွေဘီ၏ တပ်သားများ အိပ်ရာမှ နိုးကြပြီး ဆူသံညံသံကိုကြား ရလေ၏။

မကြာမီ အတွင်း—ရှန့်သူကလည်း ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ချက်ချင်း ဆိုင်ပြီး ချီတက်လာ၏။ မကြာမီအတွင်း တပ် နှစ်တပ် ရှေ့ကြော်ဂိုဏ်းကို ဗုံခသံ များ၊ စစ်သီချင်းသံများ မြေခေါင်းဘာနှန်း ထွက်ပေါ်လာ၏။

တပ်နှစ်တပ်သည် ရှေ့ထိုးနောက်ငင်နှင့် ဖြစ်နေကြ၏။ အနုန့်ကျွန် ဘလူ၏ တပ်များနောက်ဆုတ်လာ၏။ ဆုတ်ခွါပြီး ထွက်ပြေးကြ၏။ လူတဝက်ခန့် သည် ချောင်း၏ ဤမှာဘက်သို့ပင် ရောက်လာကြ၏။ ကျန်တဝက် မှာအား ရှန့်သူ၏လက်ချက်ဖြင့် သေသုံးကျန်ကြလေသည်။ ချာကာမူကား ပြုံးရုံ မှုသာ ပြုံးကာ ရပ်တန့် လျက်ပင် ခိုသေးသော ကျွန်ုပ်တို့ တပ်သား များအား—

“ဟေ့—ဘေးဖယ်ပေးလိုက်ကြကွာ—အနုန့်ကျွန်းဝလူ တပ်ထဲ ခိုနေမ မျိုးတွေအတွက် နေရာဖယ်ပေးလိုက်ကြပါ”ဟု ပြောလိုက်ရာ တပ်သားများ က နေရာဖယ်ပေးကြ၍ ကိုက်အနေးနှင့် ကာပြန်လာကြရသော အနုန့်ကျွန်းဝလူ ၏ တပ်မှတပ်သားများသည် ခင်ရှက်ရှက်နှင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ တပ် စခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာကြလေ၏။

ချာကာသည် အတိုင်ပင်ခံလူကြီးများကို ထီးတိုးစကားတခု ပြောလိုက် ၏။ အတိုင်ပင်ခံ လူကြီးများက တခန့်တည်းသေနေသကဲ့သို့ မင်ဇီဝါ ဆိုသူထံသို့ ဆက်သွားလုပ်ကာ ထီးတိုးစကား ပြောလိုက်ပြန်၏။ မင်ဇီဝါက တခု တပ်မဟာမှူး ဗိုလ်ချုပ်များထံ သွားပြီး ထီးတိုးစကားပြောပြန် ၏။ ထို နောက် သော်ကာ၊ တပ်မဟာအပ်ကြီးနှစ်တပ်သည် ဘယ်ဘက်သို့ ချီတက် သွားကြပြီး..... ကျန် နှစ်တပ်က ညာဘက်ဘေးသို့ ချီတက် သွားခိုက်— နောက်နှစ်တပ်က ဘယ်ဘက်တောင်ပန့်သို့ ချီတက်နေကြလေ၏။ သို့သော် လည်း ချာကာကိုယ်တိုင်မှာမူကား ကျန်ရစ်နေခဲ့သေးသော တပ်မဟာ သုံး တပ်နှင့်အတူတောင်ကုန်းပေါ်တွင်ပင်ရှိနေသေးလေသည်။ မကြာမီအတွင်း ကျွန်ုပ်တို့တပ်များနှင့် ရှန့်သူတပ်များ မြေပျော် တော်လဲသကဲ့သို့ အသံကွက် လောက်အောင် တိုက်ခိုက်နေကြလေတော့၏။ ယခုအကြိမ်တွင်ကား ကျွန်ုပ် တို့ စစ်သားတိုင်းသည် ယောကျ်ားပီသလှပါပေ၏။ တယောက် တလေမျှ

ထွက်ပြေးရောက်ရှိလာသူဟုမရှိချေ။ ရန်သူ့ဘက်မှ တပ်မဟာ တထပ်ပြီးတတပ် ဆက်ကာဆက်ကာ အားသွန်လောင်းပြီး ထိုးစစ်ဆင်တိုက်ခိုက် နေသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ တပ်သားများသည် နောက်မဆုတ်.....ကြံ့ကြံ့ခံ၍ ခံလျက်ရှိ၏။ ရှေ့တိုက်တောင်ကိုက် ပြတ်ပြတ်ပြုပြုလျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ဆုတ်ကား မဆုတ်။ နောက်ဆုံးတွင်ကား ကျွန်ုပ်တို့ တပ်မဟာတပ်ကြီးနှစ်တပ် လုံးလုံး ပျောက်သွားလေသည်။ ဤတပ်ကြီးများတွင် ပါဝင်သော စစ်သည်များ ကား ချာကာ၏သားကောင်းပြီသလှပါပေ၏။ စစ်သေနာပတိ မင်ဇီဝါမှာ လည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ကျဆုံးသော စစ်သားအလောင်းကောင်များ၏ အောက် တွင်ပင် မိမိ ကိုယ်ကိုမိမိ မြှုပ်နှံ သဂြိုဟ် ခံသွား ရှာပေသည်။

စစ်သားများ ဤမျှ ကျဆုံးနေလျက်နှင့်ပင် ချာကာသည် လက်ပိုက်ပြီး ရပ်နေပေ၏။ သူသည် တောင်ဘက်သို့ကြည့်လိုက်၏။ မြောက်ဘက်သို့လည်း ကြည့်လိုက်၏။ ကြည့်လေ—နံဘေး ဝဲယာရှိ တောကို အုံကြွ၍ ထဲမှ လှုပ်သွားရွေ့ရွေ့များကို မြင်နေရပေပြီ။ ခဏချင်း အတွင်းတွင်ပင် ကျွန်ုပ် တို့၏ ဘယ်တောင်ပန့်နှင့် ညာတောင်ပန့်မှ တောတော ဖြိုခွင်းသော တပ်မဟာများသည် ရန်သူကို စ၍တင်ဘိညှပ်တိုက်နိုင်ကြလေတော့၏။ သို့ သော်လည်း ဇွေကော်၏တပ်သားများကား—ရဲရင့်ပြီ။ အတိုက်ကောင်း၊ အခ ခိုက်ကောင်းများဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ ရှုံးနိမ့်ခြင်း ရှုံးနိမ့်လျက်ပင် ရှိလေ သေး၏။

ဤတွင်ချာကာသည်အမိန့်သစ်တခုကို ထုတ်ပြန်၏။ ခဏမျှကြာသောအ ခါတွင် ချာကာ၏ မာကျောသော အသံနက်ကြီးဖြင့်—

“ဟိုး—ဗုလု အမျိုးကောင်းသား စစ်သည်တော်တို့—တိုက်ကြ ကွန် လော့”ဟု အော်ဟစ်သံ ကြားရပြီး—မှိုင်းမှုသော ကျွန်ုပ်တို့၏ တပ်များ သည် ရေကာတာ ကျိုးပေါက်ပြီး ပေါက်လွှတ် ဘာလာ၍ ထွက်ကျ လာ သော ရေများပမာ ရန်သူ့ရှိရာဆီသို့ သူ့ဘက်သား—ကိုယ့်ဘက်သားဟု မကြည့်တော့ဘဲ ဇွတ်တိုက်ရန် ဘာဟုန်တိုး၍ ခုန်ထွက် နေကြ လေတော့၏။ ထင်ရှားနှင့် လဲကျနေသော ကျွန်ုပ်တို့တပ်သားများသည် မြေပေါ်တွင် လဲ

ကျနေရေးမှုပင် ကျွန်ုပ်တို့ကိုချိဘက်ကြကုန်လော့ ဟု အားပေးသည့် အနေနှင့် လက်ရမ်းပြကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤဒုက္ခဝိဘာများကို ခြေနှင့်အောင်းနင်းသွားကြ၏။ သူတို့ကို အရေးမိုက်နေရန်မဟုတ်–သူတို့သည် တိုက်နိုင် ခိုက်နိုင်သူများမဟုတ်ကြတော့ပေ။ ထိုနောက်သော်ကား ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆင်ပြောင်–ဆင်ပြောင်ချင်း တိုက်ရန် စောင့် သကဲ့သို့ စောင့်နေသော ဗွေ့ဘီး၏တပ်များနှင့် ရင်ဆိုင်ကြကုန်၏။ စစ်တလင်းပြင်တခုလုံး သွေးချင်းချင်းနီသွားသည်ဆိုသည့်အချက်မှလွဲ၍ ကျွန်ုပ်ထူးထူးခြားခြားမတွေ့ပြတတ်တော့ပေ။ ရန်သူတစ်တထောင်လုံးကို ကျွန်ုပ်တို့တပ်များက လုံး၀ ချေမှုန်း သုတ်သင်လိုက်မိပေ၏။ မြေကြီးတလျှောက်လုံး သွေးများ လူသေ တောင်များနှင့်သာ ထပ်ထပ်ကျနေပေတော့၏။ အချို့ရန်သူများသည် ထွက်ပြေးကြကုန်၏။ အချို့လည်း–လွတ်မြောက် သွားကြ၏။ စဉ်စစ် အားဖြင့် ရန်သူတပ်သားများသည် အရှုံးအမော တောက်လောင်လာသော တောမီး၏ အောက်မှမြက်ပင်များသဖွယ် ဖြစ်နေကြလေ၏။ အတန်ကြာ၍ ကျွန်ုပ်တို့တပ်သည် အဆုံးကိုချပ်လိုက်ပြီး ရန်သူကို ရှာဖွေကြည့်သော အခါတွင်ကား ရန်သူ တယောက်တလေမျှ မကျန်တော့ပေ။ ဤနည်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် တိုက်ပွဲကိုအောင်ပန်းဆွတ်လှမ်းလိုက်ကြကုန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ တပ်မဟာဆယ်ခုသည် စောစောက နေထွက်လာသည်ကို ကြည့်ကြရကုန်၏။ ယခုတပ်မဟာ သုံးတပ်သာလျှင် နေ၀င်သည်ကို ကြည့်နိုင်ကြပေတော့သည်။ ကျန်တပ်များကား နေလည်းမထွက် နေလည်းမ၀င်သော မရဏာ ပြည်သို့မြန်းခဲ့ကြရလေကုန်၏။

"အဖေဆွ–ချစ်နှာဖြူလှသား.....

ဤသည်ပင်လျှင် ချာကာ တော်ရှစ်ဘုရင်မင်းကြီး၏လက်ထက်က စစ်ပွဲတခု၏ တိုက်ခိုက်ပုံဖြစ်ပေတော့၏။

နောက်သို့ဆုတ်ခွာပြီး ပြေးလာသော အနွန်ကွန်ဖလူ၏ တပ်သားများအကြောင်းကို သင်သည် မေးမြန်းလျက်ရှိ၏။ ပြောကြားပေအံ့ .....ပြောကြားပေအံ့—ကျွန်ုပ်တို့ရွာသို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ၌ ချာကာသည် ဆုတ်ခွာလာသော အနွန်ကွန်ဖလူ၏တပ်သားများကိုစုဝေးစေပြီး အလွန်အလွန်ညှင်သာစွာစကားပြောလေ၏။ သူသည် ထိုတပ်သားများ၏ ခေါင်းချက်

မှုနှင့် ကြိုးပမ်းချက်တို့ကို ကျေးဇူးတင်၏။ မိန်းမလိုလူများသည် သွေးနှင့် သံနှင့် တိုက်ပွဲနိုက်ပွဲကို မြင်တွေ့ရသော အခါမျိုးတွင် ကြောက်လန့်ပြီး ရွာသို့ပြန်ပြေးလာတတ်သည်မှာ ဓမ္မတာသာဖြစ်တော့သည်ဟုမိမိကြား၏။ သို့သော်လည်းသူသည် တပ်သားများကို တိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်ပေးစဉ်က ပြန်လာခဲ့ဟု မှာလိုက်၏။မသေမချင်း တိုက်ကြဟုသာမှာလိုက်၏။ သို့နှင့် သည်း ယခုလိုပြန်လည်ဆုတ်ခွာ လာသောအခါတွင် သူတို့ကို ချာတာ ဘုရင်ခံမြင်ကာ အားလုံးစုရုံး ကျန်ပါသေးသနည်း။—ဟုပြောကာ— ချာတာသည် မျက်နှာကိုခြုံစောင်နှင့်ဖုံးပြီးမျက်နှာတော်လွှဲလိုက်၏။ ဤ တွင် အသင့်စောင့်နေသောအခြားတပ်သားများက အနှံ့ကွဲကာ တပ်မ ဟာမှလူနှစ်ထောင်ကျော်အား ထိုနေရာတွင်ပင် ထောင်းလေးခင်း ကြေ အောင် ခုတ်ပိုင်းသတ်ဖြတ်ကွပ်မျက်လိုက်ကြလေတော့၏။

ချာတာသည် ဤသို့သောမိန်းမရှာ စစ်သားများအား ဤသို့ရက်ရက် စက်စက်ကွပ်မျက်လိုက်၏။ ထိုသို့ကွပ်မျက်ပြီးသည့်နောက်တွင်ကား သူ့တပ် မှ ဗိုလ်စစ်သားတယောက်သည် အခြားရန်သူတိုင်းပြည်၏ဘက်များမှ တပ် သားငါးယောက်ခန့်ကိုလွယ်လင့်တကျရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လာသောကြောင့် ရစ်ရှုမှ က ရန်သူဆယ်ယောက်၏ ဝိုင်းထားမှုကို ခံရသည့်တိုင်အောင် နောက် ကြောင်းသို့ပြန်ပြီး ဆုတ်မလာကြတော့ချေ။"တိုက်လျှင်တိုက် .... သေလျှင် သေ—သို့သော် နောက်တော့ပြန်မဆုတ်လေနှင့်" ဟူသောစကားသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆောင်ပုဒ်ဘဝသို့သက် ရောက်ခဲ့ပေတော့၏။ဤအချိန်မှစ၍ လည်း ချာတာ စကေ့ရှုဗ်ဘုရင်ခိုးစံနေထိုက် အမျိုးအနွယ်မည်သည့် ရန် သူတပ်မျှ ချာတာနေထိုင်သော ရွှေမြို့တော်ကို လာရောက် မကျူးကျော် မထိပါးရဲကြတော့ပေ။

အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သောတိုက်ပွဲကား ကျွန်ုပ်တို့ တိုက်ခိုက်ခဲ့သော တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာထဲမှ တခုသောတိုက်ပွဲပင်ဖြစ်ပေသည်။လဆန်းတိုင်း လဆန်းတိုင်းပင် ကျွန်ုပ်တို့စစ်သားများသည် လှံသွားသွေးပြီး စစ်ထွက် ကြမြဲဖြစ်၏။စစ်ထွက်ရာမှ ပြန်လာသူ နည်းပါး၏ သို့သော်လည်း ပြန်လာ တိုင်း ပြန်လာသတိုင်းပင် အောင်မြင်မှုကိုရခဲ့ကြပြီး ရွာအများကို သိမ်းပိုက် ကြပေ၏။ရန်သူ တပ်၏သုတ်သင်မှုကြောင့် မသေဘဲ ကျန်နေသောသူများ

ကို တမ်သင်ပြန့်ပြီးခွဲစည်းသည့်ဖြစ်ရာ လတိုင်းလတိုင်း ခင်သားပေါင်း ထောင်သောင်းသေဆုံးနေသော်လည်း ချာတာကောင်းစမ်းမြိတ်၏ တပ်သည် လူအင်အားကောင်းမြဲတိုင်းကောင်းဆဲ ကြီးထွားချင်တိုင်း ကြီးထွားလာခဲ့လေ၏။ သို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင်ကား–ချာတာနှင့် အင်္ဂလိပ်တိုက်ခိုက်မည့် လူစွမ်းကောင်း ဘုရင်ဘပါးမှ မကျန်တော့ဘဲ၊ ချာတာသည်၊ မင်းဆုံးမင်းမြိတ်ဖြစ်ကာ တေရုပ်ဘုရင်အပါးဘဝသို့ရောက်ခဲ့လေ၏။ ထိုသို့အနီးအပါးရှိဘုရင်များကုန်ဆုံးသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် နက်ဘယ်ပြည်နယ်ထဲသို့ နယ်ချဲ့ကြကုန်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်စက နက်ဘယ်နယ်တွင် လူနေအိမ်ခြေ အလွန်နည်းပါးလှ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်ထွက်သွားသောအခါတွင်ကား–မြေမြုပ်ထားသော လူသေကောင်မှအပ လူနေဟူ၍မကျန်ရစ်တော့ပေ။ ဤနည်းနှင့်နှင်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့သည် လူမှန်လျှင် ယောကျာ်း၊ မိန်းမ ခလေး လူကြီးမရွေး သုတ်သင်ခဲ့ကြပေ၏။

ဇူလူ လူမျိုးများစစ်တိုက်ရန်စိတ်ပျက်လာပြီး လှံသွားများလည်းတိုက်ရန်ရလွန်းသောကြောင့် တုံးတိုကုန်သည့် အချိန်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆက်ကာ ဆက်ကာစစ်တိုက်ခဲ့ကြလေ၏။

—✲—✲—✲—

(အခန်း–၆)

ချာတာဘုရင်မင်းမြိတ်သွင် နှမတော်မီမီ မိဖုရား အမြောက်အမြား ရှိသော်လည်း၊ သားသမီးကား–တယောက်မျှမရှိချေ။ မွေးဘွား လာသမျှ သားသမီးတိုင်းမှာ ချက်ချင်းလက်ငင်း ကွပ်ချက်သတ်ဖြတ်ပစ်ခြင်းကိုခံကြရကုန်၏။ ချာကာက ကျွန်ုပ်အား...

"မော့ပို့ရ–မွေးလာတဲ့ ခလေးတွေကို အရှင်ထားလို့ မတိုက်ဘူး။ ကြီးလာယင် ငါ့ကိုသားတွေသမီးတွေက လှံစာ ကျွေးကြမှာ အမှန်ဘဲ။ လူတကာက ငါ့ကိုရက်စက်တဲ့ဘုရင်လို့ မှတ်တမ်းထင်ထားကြတယ်။ အေး–ဒီလိုမှတ်တမ်းအထင်ခံရတဲ့ ဘုရင်တွေဟာလဲ သေယင် သူ့သား

သမီးကြောင်လို့ သေရတာချည်းဘဲ။ ငါ့သက်တန်းမှာ ငါကိုယ်တိုင်အုပ်စိုးပြီး သေးလှောင်းတော် ဘိုးလောင်းတော်တွေလို နတ်ရွာလားတဲ့ အခါကျမှတော့ ငွေအရိုးအရာကို ဘယ်သူဘဲဆက်ခံဆက်ခံ အားအရှိဆုံး စွမ်းရည်အရှိဆုံးလူက ဆက်ခံယင်ပြီးတာဘဲ” တဲ့ ပြောဘူးလေသည်။

ကြိုကြိုကြက်သည်ကား–ဤသို့ချာကာက ကျွန်ုပ်အား အမိန့်ရှိပြီးသည့် နောက် ချာကာ၏မိဖုရား ကျွန်ုပ်၏နှမတော် ဘာလေကာတွင်သူ့သန္ဓေရှင်၍ တော်အရေးအမာနှင့် မီးဖွားမြင်လေ၏။ ဘာလေကာ ဖျက်ချချင်သည်နှင့်တပြိုင်နက်ပင် ကျွန်ုပ်၏မိန်းမ မာကာရှိပါသွင် အမွှာပူးနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းရှိ ကျန်မိန်းမသေသောက် ဖြစ်သော အခန့်တော်ပါတွင် သားတယောက်ထွန်းကားလေသည်။ စဉ်းစားအားဖြင့် ချာကာသည် သူ့နောက်လိုက်စစ်သားများကို ဒုတိယအရွယ်မရောက်ဘဲ မိန်းမယူခြင်းကို တားမြစ်ထားလေသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်ကား ....သေသွားတော်များ၏ တန်ခိုးကြောင့်သာသာ အခွင့် အရေးပေးတော်မသားအများ အပြား လူရွှင်သွားလေသည်။ သူ့အကြောင်းပြုချက်မှာ သမားတော် ချာသည် မယား အများအပြားယူခြင်းဖြင့် မိန်းမတို့၏ ရောဂါဝေဒနာ အသုံးစုံကိုသိမြင်နိုင်စွမ်းရှိသည်ဟုဆိုပေ၏။

ဘာလေကာ မွေးမကောင်းကြောင်း ကြားသောအခါ ချာကာသည် ဘာလေကာအား ချစ်ခင်နှစ်သက်သဖြင့် လုပ်ရိုးလုပ်နေကျထုံးစံအတိုင်း ဘာလေကာအား ချက်ချင်းသတ်မပစ်သေးဘဲ။ ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်ကာဆေးဝါးကုသရန်အမိန့်ပေး၏။ အကယ်၍ ခလေးမီးဖွားလာလျှင်လည်း ဖွားမြင်လာသည့်ခလေးကို ထုံးစံအတိုင်း တကယ်သတ်ပြီးကြောင်း ထင်ရှားစေရန်သူ့ထံသို့အလောင်းကောင်ယူလာရန်မှာကြားထားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မြေပေါ်တွင်ပြားပြားဝပ် သူ့အမိန့်ကိုနာခံပြီး မကြည်သောနှလုံးနှင့် ထွက်ခဲ့လေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဘာလေကာသည် ကျွန်ုပ်၏နှမအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး မဟုတ် ပါလော—ဘာလေကာ၏ ကလေး သည်လည်း ကျွန်ုပ်၏အမျိုးအနွယ်ပင်မဟုတ်ပါလော။ သို့သော်လည်း ချာကာ၏အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ဝံ့—လွန်ဆန်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ အသက်ရော—ကျွန်ုပ်နေထိုင်သော ရွာတရွာလုံးမှ ရွာသူရွာသားများ၏ အသက်ပါ စုပ်စ မြုပ်စ မြုပ်

ရမည်သာဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အသောင်ခံရပြီး မြေခွေးစာဖြစ်ရသည်နှင့်စာလျှင်ကား မွေးဘွားစနိုဗာရဲကလေး တယောက်သေရခြင်းက တော်လှပေသေး၏။ မကြာမီအတွင်း ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ဘာသာစကားနှင့် အင်ပိုဆင်နီဟုခေါ်သော ဘုရင့်မိဖုရားဆောင် သစ်ခက်တဲနန်း သို့ ရောက်လာသောကြောင့် တဲဝတွင်းအစောင့်ကျနေသည့် စစ်သား များအား ဘုရင့်အမိန့်တော်အတိုင်း လာရောက်ရခြင်း၊ ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြောပြလိုက်ရလေ၏။ တံခါးမှူးစစ်သားများသည် ကြက်ခြေခတ်ထွက်ပြီး တံခါးကို ပိတ်ထားသောလှံများကိုအောက်ချပေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် တဲထဲသို့ဝင်ခဲ့၏။ တဲထဲတွင် အခြားဘုရင့်မိဖုရားများ အများအပြားပင် ရှိနေသော်လည်း ထိုမိဖုရား များသည် ကျွန်ုပ်ရောက်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် တပြိုင်နက် တခြားတပါးသို့ ရှောင်တိမ်းပေးကြ၏။ ချာကာ၏မိဖုရားမှန်လျှင် ယင်ဇိုပင် မသင်းရ၊ မိဖုရားများကလည်း ဘယ်ယောကျ်ားနှင့်မျှ မတွေ့ရ သောကြောင့် ဤသို့ကျွန်ုပ်ကို ရှောင်တိမ်းသွားကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့်ဘာလေကာ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ဆုံခွင့် ရမိလေ၏။

အတန်ကြာသည့် တိုင်အောင် ဘာလေကာသည် အိပ်ရာ ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေ၏။ စကားမပြောဘဲရှိနေသော်လည်း သူ့ရင်ဘတ် တဖိဖိ ဖြစ်နေမှုကိုထောက်ရှုခြင်းဖြင့် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေမှု ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်က—

“မပူပါနဲ့ကွာ—မကြာခင်—မင်း စိတ်ဒုက္ခ အေးငြိမ်း သွားမှာပါ။”

“ဘယ်ကလာ မကြာမင် အေးငြိမ်း ရမှာလဲ—မောင်ကြီး ဘာလုပ် လာတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်—မကြာခင် မွေးတော့မဲ့ ကျုပ် သား ကလေးကို သတ်ဖို့လာတာ မဟုတ်လား။”

“တာကတော့—ဘုရင့်အမိန့်တော် ပေကိုး ကွ။”

“ဘုရင့် အမိန့် တော် .. ဟုတ်လား—ဘာတဲ့လဲ—ဘုရင့် အမိန့် တော်က .... ကျုပ် မိုက်စွမှာ ဘာမှဝင်ပြီးပြောပိုင်ခွင့် မရှိတော့ဘူးလား။”

“မွေးလာမဲ့ ကလေးက ဘုရင့်သားတော်ပဲ။”

“ကျုပ်သားတော့ မဟုတ်တော့ဘူးလား။ ကျုပ်သားကိုကျုပ်မောင်ကြီး ကိုယ်တိုင်က ခွဲသွားပြီးသတ်တာကိုကြည့်နေရတော့မလား။ ကျုပ် မောင်

ကြီးကိုတော့ ကျုမ မချစ်ခဲ့ဘူးလား—မောင်နှမနှစ်ယောက် အတူတူလဲ ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြတယ်မဟုတ်လား.....လွှန်ခဲ့တဲ့ ရက်များမကြာခင်ကလဲ ချာတာဘုရင် အလဲအလှည့်ချားတော့ ရှင့်ကိုသတ်မယ်လုပ်တော့ ကျုမက ချာတာကို မသတ်ပါနဲ့ အရှင်က မေ့ဝိုကိုမသတ်ပါဘူးလို့ ထားခဲ့ဘူးတဲ့ ဂတိကို သတိရပါအုံးလို့ နားတော် လျှောက်ခဲ့လို့ ရှင့်အသက် ရှင်နေတာမဟုတ်လား—ခုတော့ မောင်ကြီးက ဗီကျေးဇူးတွေကို ဆပ် ချင်တဲ့အနေနဲ့ ကျုမရဲ့ သားဦး ကလေးကို သတ်မလို့ လာခဲ့တာ ပေါ့လေ။"

"တာတာတော့—ဘုရင့်အမိန့်ပေကိုးကွ" ဟု ပြောလိုက်ရ ပြန်သော် လည်း ကျွန်ုပ်၏အတွင်းနှလုံး ဟာဒယမှာတော့ နှမ်ခြင်းကွဲလျက်ရှိပေတော့ ၏။

ထိုနောက်သော်ကား—ဘာလေးတာသည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောတော့ ဘဲ တဲနံရံဘက်သို့မျက်နှာလှည့်ထားကာ ငိုယိုပြည်ထမ်းနေလေတော့၏။ ထိုအခိုက်တွင် တဲအပြင်ဘက်မှ ချီးချီးခွတ်ခွတ် အသံကြားရကာ တဲဝ တွင် အရိပ်တခုထိုးသည်ကိုတွေ့လိုက်ရပြီးနောက် ဘုရင့်မယ်တော် အုန္နီ သည် တဲထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။ကျွန်ုပ်မှာ—လွှန်လေပြီးသော အခါက ကျွန်ုပ်မိခင်က ငွားရို့မပေးဘဲ ပြင်းဆန် ဆဲရေးတိုင်းထွာခြင်းကိုခံရသော ချာတာ၏မိခင် အုန္နီပင်ဖြစ်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်က—

"မျို.....မယ်တော်ကြီး....."

"ဘာလဲဟေ့—မေ့ဝို—နေပါအုံး မင့်နှမက ဘာလို့ ငိုနေရတာ တုံလဲ။"

"ခင်ဗျားဘာသာမေးကြည့်စမ်းပါအုံးတော့ဗျာ"ဟု ပြန်ပြောနေခိုက် ဘာလေးတာက အုန္နီအား—

"ငိုနေတာကတော့ တခြားအကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ မယ်တော်ကြီး ရဲ့သားတော်မြတ် ချာတာဘုရင်က ကျုမမောင်မေ့ဝိုကို မကြာခင် ကျုမ ဖွားမြင်မဲ့သားကို အသက်လှတ်လိုက်တယ်လေ—မယ်တော်ကြီးလဲ သား ဖွားခဲ့ဘူးတဲ့မိန်းမတယောက်ပါဘဲ။မယ်တော်ကြီးသားဖွားတုန်းကတော့

ချာကာဘုရင်မင်းမြတ် လူမယ်ကိုဘယ်သူကမှ သတ်ခဲ့လို့မရှိပါဘူး။ ကျွန်မ ကို ကယ်ပါအုံး မယ်တော်ကြီးရယ်။"

"အေးတွယ်—ချာကာကို မွေးစကသတ်ခဲ့မိယင် တောင်းမှာဘဲ—ဟို တုန်းကသတ်ခဲ့မိယင် လူတွေအသေအပျောက်နဲ့ပေါ့။ အသက် ရှင်ခွင့်တော့ ရကြမှာ အမှန်ဘဲ။"

"ငယ်ငယ်တုန်းကတော့—ချာကာ ဟာ နူးညံ့တဲ့ လူငယ် တယောက် ဖြစ်တာမို့ မယ်တော်ကြီးကလဲ တော် တော် တော့သားကို ချစ်ခဲ့မိတယ် ထင်ပါရဲ့။"

"ဝေးပိုက်တာအေ—ငယ်ငယ်တုန်းကများ ငါ့နို့ကိုတိုက်လို့တိုက်—ခပ် ပင်ကိုဆောင့်ဆွဲလို့ဆွဲနဲ့—ခု—ကြီးတော့လဲ ငယ်ငယ်တုန်းကသို့ မိုက်တာနဲ တာပါဘဲ၊ မထူးပါဘူး။"

"မယ်တော်ကြီးမှာ ကြီးမှ သေးပေးဒါးယူ ကျိုးစေသင့်ကြက်နှင်ဝ ခိုင်း စရာ မြေးတယောက်မှမရှိသေးပါဘူး။ အကျန် အသက်ခံနေရတော့ မယ် တော်ကြီးရဲ့ရင်သွေးတွေဒီသို့သောပြန်နေတာကို ဒီအတိုင်းကြည့်နေတော့ မှာလား—သားတယောက် ရှိမှနဲ့လဲ ချာကာဟာ စစ်တိုက်ယင်း ကျဆုံး သွားယင် မယ်တော်ကြီး ဘယ်သူ့ကို အားပေါ်လုပ်ရမှာပါလဲ စဉ်းစားပါ အုံး။"

"တာဝမှာ ငါ့သောက်ရှား—ဆင်ဇနဂါကိုနှာရဲ့ အဆက်အနွယ် သင့် မင်းကတော့ မိမ်းလန်း ဝိုပြေနေတုန်းပါဘဲ အေ... ချာကာဘုရင်မှာ ညီ တော်တွေရှိနေသေးသားဘဲ။"

"ဒီညီတော်တွေက ဘာအသုံး မဆဲကျဲ တချို့ မိန်းမတွေက မွေး ထားတွေမဟုတ်လား ... မယ်တော်ကြီးရဲ့ ရင်သွေးအစစ်တွေမှ မဟုတ်ဘဲ ဘဲ—လုပ်ပါ မယ်တော်ကြီးရယ်—တောင်းပန်ပါရစေ။ မိန်းမချင်းကိုယ်ချင်း စာတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်မတလေးရဲ့အသက်ကိုကယ်တော်မူပါ။ တာမှမဟုတ် ယင်လဲ သတ်မဲ့သတ်ယင်ကလေးရော ကျွန်မရောမြှင်ဘူသတ်တော်မူကြပါ။"

ဤတွင် အနန္ဒီသည် သနားစိတ်ဝင်လာသဖြင့် ချက်ချည်းစဉ်းစား—ဝမ်း စပ်နှင့် ဖြစ်လာပြီး ကျွန်ုပ်အား—

“ဟဲ့—မေဥမို.....ငါဘယ့်နှယ် လုပ်ရပါ့မလဲ၊ ချာကာ ဘုရင်ကလဲ ကလေးသေ ကလေးကို ချက်ခြင်းကိုယ်တွေ့ မြင်ရမှ ဆေးတယ် ဟဲ့..... မပြီလို့ သူ့စိတ်မှာ မယုံသင်္ကာ ဖြစ်သွားမယ်လဲချာကာဟာ ဘယ်လိုရက်စက်တယ်ဆိုတာ မင်းလဲ သိသားဘဲ၊သူ စိတ်ဆိုးလာရင် တို့ နက်ဖန်ခါ ဘယ်သင်းချိုင်းမှာခေါင်းချကြရပါ့မယ်” ဟု ပြောလေ၏။ဘာခလေကာ အနေရမှာကတဲ့ပြီး စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့်—

“တာဖြင့်—တိုင်းပြည်ထဲမှာ ဒီနေ့ ကလေးချက်နှာမြင်တဲ့ မိန်းမ တယောက်မှ မရှိတော့ဘူးလား၊မေဥမို့ရှာရွာဖော်ပေါင်ပေါ်ပါပြော၊ရှင့်—ထိုခ်မှာ မယားလုပ်တဲ့ မာကျိုးပါ ချက်နှာမြင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ဟဲ—နှစ်ယောက်သုံးဘဲ ဥာဏ်နေသော ကြမ်ေတော့..... အရေ—အမှာဧးတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ဘဲ အသေခံမလေး.....ကျမသား အသေခံရမလားဆိုဘာရွေးကြ၊မဟုတ်ရင်တော့ ရှင်တို့နှစ်ယောက်က ကျမဆီလာပြီး သားကလေးကို ကယ်တင်—ချာကာဘုရင်ကိုသတ်ဘို့လာကြံစည်ခဲ့တယ်လို့ ကျမ ချာကာဘုရင်ကို သံတော်ဦးတင်လိုက်မယ်—ဘာဘာ” ဟု ပြောကာ အိပ်ရာပေါ်တွင် ပြန်ပြီးလဲလျောင်း လိုက်ပြန်လေ၏၊ ကျွန်မ်နှင့် အနန္တ မှာ တယောက်မျက်နှာတယောက် မောကြည့်ကြည့်နေပြီးနောက် အနန္တ က—

“ဟဲ့.....မေဥမို—လက်ခပေးခါးမင်းလဲဒီကိစ္စမှာလျှို့ဝှက်ထားပါ့မယ်လို့ ငါ့ကိုဘဲသစ္စာဆိုရလိမ့်မယ်၊ ဒီခလေး အသက်ရှင်နေမယ် ဆိုရင် နောင်လ နောင်သို ထွန်းပြီး ခုလို တိုင်းပြည်ကြီးကို အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်မှာဘဲ၊အဲဒီအခါကျယင် မင်းဟာ—ဒီခလေး အပေါ်မှာ ကျေးဇူးပြုဘူးပြီး နေတဲ့သူလို ဘုရင့်ဘုန်းမိဖုရား၊ တိုင်းပြည်မှာတန်ခိုးအကြီးဆုံးလူ တယောက်ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ဘာမေမဲ့ —အေး—မင်းသစ္စာဖေါက်ပြီး ဖေါ်ထုတ်လိုက်မယ်ဆိုယင်ခတော့သတိထားနော်.....သေစေချာ်နှိုယင် ငါတယောက်ထဲတော့မသေနိုင်ဘူး၊မေဥမို့၊”

“အို..... မယ်တော်ကြီး ကျွန်တော်—ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောဘူး ဆိုတာ ကျမ်းကျိန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊”

“အေး—ဒီလိုဆိုယင် ကောင်းလှသ”ဟု ပြောရာ ဘာခလေကာ က—

"ကျေးဇူးပါဘဲ ဆင်ကိုကြီးရယ်။ ကဲ–ကဲ–လုပ်စရာရှိတာ ခပ်မြန်မြန် လုပ်ချေတော့။ ဒီကိစ္စမအောင်မြင်သေးလို့ရှိတော့–ကျုပ်..... မသေနိုင်ဘူး။ ဆင်ကိုကြီးကို မရိုယာယ်နဲ့ လုပ်ကြရလိမ့်မယ်။"

သို့ဖြင့်ကျွန်ုပ်သည် တဲပြင်သို့ထွက်ခဲ့ရလေ၏။ တဲဝတွင်စောင့်နေသော တံခါးမှူး စစ်သားများက—

"ဘယ်သွားမှာလဲဗျ" ဟုမေးလေ၏။

"ငါ ဆေးဝါးတွေ သွားပြီး ယူမလို့ကွဲ့" ဟုပြောခဲ့ရပေ၏။ စင်စစ် အားဖြင့်ကား ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် အလွန့်အလွန် လေးလံနေပေ၏။ ဤ ကိစ္စကို ကျွန်ုပ် လုပ်လည်းမလုပ်ချင်–လုပ်ခဲ့သော်သည်လည်းမျှ၊ ကျွန်ုပ် ၏ ရင်သွေးတယောက်ကို သတ်ပြီး ဘာလေကာအိသားကို ကယ်တင်ရ မည်ဆိုသည်မှာ အလွန့်အလွန် ဝန်လေးလှပေတော့၏။ ချာလကာဘုရင်၏ အမိန့်တော်ကို လွန်ဆန်ရမည် ဆိုသည်မှာလည်း မစဉ်းစားဝံ့လောက်အောင် ရှာပင်—ဤ အကြံအစည်ကို ကျွန်ုပ်မည့် အစား ဆိုလျှင်ကား—ဤမျှ ရက် စက်ကြမ်းကြုတ်လှသော ချာကာအိတိုင်းပြည်တွင်မနေတော့ဘဲ–ရပ်ဝေး ရပ်ခြား ဇာနပုဒ် ကျေးရွာငယ် တရွာသို့ ထွက်ပြေးကာ ရုပ်စမြပြစ်မြ ပြန် နေရသည်ကပင် ကောင်းပေလိမ့်ဦးမည်။

ကျွန်ုပ်နေထိုင်သောတဲသို့ ပြန်ရောက်သော အခါတွင်ကျွန်ုပ်၏ မိန်းမ မာတာရိုဇါသည် အမွှာပူး မွေးဖွား မြင်နေ သည်ကိုတွေ့ရ လေ၏။ သို့ ဖြင့်ကျွန်ုပ်သည် တဲထဲ၌ရှိအခြားလူအားလုံးကို နှင်ထုတ်လိုက်ပြီး မာတာရိုဇါ နှင့်အတူ လွန်ခဲ့သည့် ရှစ်ရက်နေ့ကမှ သားတယောက် မွေးဖွားမြင်သော မယား အာနုတ်ဗီတို့ရှိသော တဲထဲတွင်နေခဲ့ပြီလေ၏။ အမွှာပူးမွေး သော ဒုတိယကလေးငယ်မှာ အသေကလေး မွေးလာခြင်းဖြစ်ပေ၏၊ အ ကြီးကလေးမှာကား–မိန်းကလေးဖြစ်၍ ကြီးပြင်းလာသောအခါ ဝက္ကာမ အဲ့ရ နာမည်ကျော်သမီး ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ဤတွင်ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင် စိတ် ကူးတခုရမိသဖြင့် အာနုတ်ဗီအား—

"အသက် သေရက်နဲ့ မွေးလာတယ်ဆိုတဲ့ ကလေးကလေးကို ပေး စမ်းပေ—ဒီကလေးဟာ သေသေးတာ မဟုတ်ဘူး—ငါရှာပြင်သွား ပြီး ငါ့ဆေးတန်ခိုးနဲ့ အသက်သွင်းပေးလိုက်အုံးမယ်။"

“အဒိုတွေလုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ရှင်—ကလေးက ဝမ်းထဲကတည်းက သေ လာတာပါ။”

“ဟုတ်—ကောင်းများပေါ့ဘာ။ ပေးမှာသာ ပေးစမ်းပါ” ဟု ပြောပြီး ကလေးနှင့် ဆေးဝါးများကို ယူလိုက်လေ၏။ ကလေးသေကို ဓာတ်ဆေးစိမ်ထည့်ကာဘာဇာနဲ့ဆေးစိမ်ကို ဖါတေရာထဲ သည့်ပြန်ပြီး မယားနှစ်ယောက်အား—

“ဟေ့—ငါပြန်မလာခင် ဒီထဲကို ဘယ်သူမှ မဝင်ကြစေနဲ့နော်—အမ္မာဘူးမွေးတဲ့အကြောင်းနဲ့ နောက်ကလေးက ကလေးသေကလေးဖြစ်နေတဲ့အကြောင်းကိုလဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောကြနဲ့။ ဒီထဲကို လူစိမ်းဝင်ခွင့် မပြုနဲ့—ဘာမှ မဟုတ်—အမ္မာဘူးမွေးတဲ့အကြောင်းနဲ့ ထယောက်က—အ သေကလေး မွေးတဲ့အကြောင်း သတင်း ပေါက်ကြား သွားရင် ငါ့ဆေး တန်ခိုး ပျက်ပြီး ကလေးသေ ကလေး ပြန်ရှင်လာမှာ မဟုတ်ဘူး—နား လည်လား။”

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမနှစ်ယောက် ဖုံးအုပ်ထားသင့်သော မျက်နှာနှင့် ပါးစပ် အပေါက်ဝသား ဖြစ်နေရိုက်တွင်ပင် ဘုရင် မိဖုရားများ လေးဆော မိဖုရားဆောင်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထိုတံခါးစောင့် လုလင်တို့အား—

“ဟေး—ငါ—ဆေးဝါးတွေ ယူလာခဲ့တယ်။”

“ဟာဖြင့် ဝင်ခွင့်ပြုပါတယ်။ ဝင်ပါ။”

ထိုထဲတွင် ဘာလေလေသာ၏အနီး၌ ဒုနှစ် ထယောက်ထည်းသော မှီနေ လေ၏အုန်းနှို့ကာ—

“ဘာလေကာမှာ—ကလေးတော့ မျက်နှာမြင်နိုင်ပြီ ဟေ့—ကလေး ကို ကြည့်စမ်းပါအုန်း မေ့မိုရာ—”

ကလေးမှာ သန်မာထွားကြိုင်းပြီ။ မျက်လုံးက ချာကာ၏ မျက်လုံးနှင့် ဆပ်တူ တည်း တူနေလေ၏အုန်းနှို့ကာ—

“မင့် ကလေးတော့ ပါရဲ့လား။”

ဤတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဓါးထဲတွင်ဆေးဝါးများနှင့် ရောထွေးပြီးယူလာ သော ကလေးသေကလေးကို နံဘေးချယာသို့ ကျီးကြည့် ကြောင်ကြည့် ကြည့်ရင်း ထုတ်လိုက်ပြီး—

“ကဲ–ကဲ–ခင်ဗျားတို့ မွေးခါစ ခလေးအလေးကို ဒီပေးစမ်း” ဟု ပြောကာ ဘာလေကာ၏သားအလေးကိုယူလိုက်ပြီး ပါးစပ်ကို ဖွင့်ကာ လျှာကိုလျှာဖွတ်ဆေး တမျိုးနှင့် ဖွတ်ပေးလိုက်လေ၏။ ၎င်းလျှာဖွတ်ဆေး မှာ လူ့ဘယောက်ကို ခေတ္တခဏမျှ ဆွံ့အစေပြီး အသံမထွက်စေသော အ စွမ်းသတ္တိရှိပေ၏။ သို့သော်လည်း ကလေး၏ လည်ချောင်းထဲသို့—ယခု လည်လိမ်ပြီးသတ်ထားသည့်အသွင်သဏ္ဌာန်ကိုပေါ်စေရန်အတွက် ကြိုးဘ ချောင်းကိုစီးပေးပြီး ခလေးကိုဖါထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။ ပြီးမှ ဘာလေ ကာနှင့်အုန်း အား.....

“ကဲ–ခင်ဗျားတို့ပိုင်းတဲ့အပိုင်း လုပ်ပြီးဘီ။ သတိတော့ သားနော်– ဒါဟာပေါက်ကြားသွားယင်–အကျန် ကိုးရွှေကျန်လိမ့်မယ်။ ဒါကိုစွဲ မှတ်သက်ပြီး သုသာန်တစပြင်လို တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် နေကြပါ။ ပေါ် ကျန်ယင်တော့ ကျုပ်တယောက်ထဲအသေမခံနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ကိုပါ ဆွဲ ခေါ်ရလိမ့်မယ်။ အဲဒါဘဲ” ဟု ပြောပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် ဆေးထည့် သည့်ဖါထဲတွင် မေ့မြောစေရန်လျှာဖွတ်ဆေးဖွတ်ထားသော ဘာလေကာ ၏ ခလေး အရှင် ကလေးကို ထည့်ပြီး ကျောပိုးအာချင်း၊ ညာဘက် လက်ထဲတွင် မာတာနို့ဒါ၏ အမွှာပူးခလေးသေကောင်လေးကို ကိုင်ကာ အိမ်မှ ထွက်လာပြီး တံခါးရှိ အစောင့်စစ်သားများအား ညာဘက်လက်မှ ခလေး သေကောင်လေးကိုပြလိုက်ရာ အစောင့်စစ်သားများက—

“ကောင်းတယ်” ဟုပြောကာ ခေါင်းညိတ်ပြီး ထွက်ခွင့်ပြုလိုက်လေ ၏။ သို့သော်လည်း ကံမကောင်း အကြောင်းလှ သောကြောင့် တံခါး တွင် ဘုရင့်ခစားတော်နှင့် သုံးယောက်နှင့်တွေ့ရပြီး သူတို့က—

“အရှင်မေ့လို့–ဘုရင်မင်းမြတ်က အရှင့်ကို သူ ရှိရာ သင်ခေတ်တဲ့နန်း ကို လာခဲ့ဖို့အခေါ်လွှတ်လိုက်ပါတယ်။”

“အေး–လာဘာခပါ။ ဘာခေ့ ငါ့အိမ်ကိုတောကြိုန့်ပြီး ငါ့မိန်းမကို ချက်နှုတ်ပြီးကာ သွားကြည့်လိုက်စမ်းပါဦးအုံးကွာ။ ချက်ကဘုရင်အ လိုက်တာက တော်တော်ကြာမှာ၊” ဟုပြောကာ ခလေးသေကောင်လေးကို လက်ထွေးလိုက်ရာ စေတမန်နှစ်ယောက်က—

"မဟုတ်ဘူး အရှင်—ချာတာ ဘုရင်မင်းမြတ်က အရှင့်ကို ခုချက်ချင်း ရှေ့တော်ရောက်စေရမတဲ့။"

ဤတွင် ကျွန်ုပ်၏ရင်သားသည် တဗုံဗုံ ခုန်သွားပါလေ၏။ ဘုရင်ဆိုသူများမှာ မင်းနေ့ဘာတယောင် မင်းပြောင်းတသိန်း မှိုတတ်သူများဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့၏ကြိုးစည်းလုပ်ကိုင်မှုကို သိများ သိသွား လေပြီလော—ကျော ပေါ်တွင် ခလေးအရှင်တစ်ယောက်ကို ဆေးဖိပ်ထဲ ထည့်ပြီးပိုးကာ ချာတာ ရှေ့တော်သို့လည်း ဘယ်ပုံဝင်ရပါမည်နည်း—သို့သော်လည်း အချိန်ကုန်ခံနေ၍မဖြစ်။ကြောက်လျှင် သေရမည်သာဖြစ်၏။ဘုရင့်အမိန့်ကို မလိုက်နာပြန်လျှင်လည်း မုချသေရမည်သာ ဖြစ်နေသည်။

"အေး.....ကောင်းပြီလေ—ငါ လာခဲ့ပါမယ်"ဟုပြောကာ ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင့်ရွှေနန်းတော်တံခါးဆီသို့ ထွက်ခဲ့ရလေ၏။

အချိန်မှာ နေဝင်ချိန်ညနေဆည်းဆာဖြစ်ရာ ချာတာဘုရင်သည်နန်းတော်ရှေ့ လသာဆောင်တွင် ထွက်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဒူးထောက်ပြီးသော့ ခေါင်းညွှတ်သွားလေ၏။ ချာတာက......

"လာပါဗျာ—မေးငို့—လာပါ။"

"ကျွန်တော်မျိုးမထေရိုင်ပါဘူးအရှင်—လက်ထဲမှာ အရှင့်ရှင်ဘွေးတော်တယောက်ပါနေတာမို့ အရှင်အမိန့်မပေးဘဲ—မထဝံ့ပါဘူး။"

"ဪ—ငါကြည့်စမ်းမယ်၊"

ကျွန်ုပ်သည် ရှာနှင့်ရှပ်ဝတ်ထားသောညာဘက်လက်သံမှ မာဆာရိုပါ၏ အမွှာပူးခလေးသေတာလေးကိုပြလိုက်ရာ ချာတာသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောပြီး—အလိုင်ပင်ခံလျှကြီးတယောက်ကို ခလေး သေကိုထွေ့သွားစေရန်နှိုးလိုက်ပြီးနောက်—

"ဒီခလေးဟာ—တနေ့သော အခါမှာ ဘုရင် ဖြစ်နိုင်တဲ့ နန်းညွှန့်နန်းလျာကွ—မင်း သူ့ကို—သတ်တာ မကြောက် ဘူးလား—မောင်ငို—"

"မကြောက်ပါဘူးအရှင် အခလေးကို သတ်ရ တာက-အရှင့်အမိန့်နဲ့ သတ်ရတာဘဲ—ဘာကြောက်စရာ ရှိပါသလဲ။"

"ကဲ—ထိုင်ကွာ ... ထိုင်... ထိုင်..... မင်း ဒီနေ့ ဒီလို အခလေးကို သတ်

ဘော်ရတဲ့အတွက် နက်ဖြန် မနက် နွားငါးကောင်ရစေ့မယ်။ မနက် ကျမှ ဘုရင်ပိုင် နွားအုပ်ထဲက ကြိုက်ရာ နွားကိုရွေးယူ—ဟုတ်လား” ဟုပြောကာ ကျွန်ုပ်ကိုအသိုင်းဝိုင်းလိုက်လေ၏။ ချာကာသည် ဖျင်းရိဒြီးဇေ့သဖြင့် အဖျင်းပြေ ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်ယူလိုက်ဟန်ရှိပေ၏။ ကျွန်ုပ်က—

“ကျွန်တော်မျိုးမှာသူ့ကြီးနေတာကိုယ်လို့ ဒီလို ဆုတော်လာဘ်တော် ချီတဲ့ အရှင့်ရဲ့ ရက်ရောမှုကိုကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်အရှင်။ တာပေမဲ့ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ မိန်းမဟာ အခုချက်ချင်းမြင်လှူ မြင်ဆဲဖြစ်နေတာမို့ အမြန် သွားပါရစေလို့ ခွင့်ပန်ယင်း မိတ်ဆိုးတော်မူဘုသလား အရှင်။”

“နေပါအုံးကွာ .. ဓာ လောက် နေပါအုံး—ငါ့-နှမတော် ဗိဒ ဘာလေကာဟာဘယ်လိုနေရှာသလဲကွ။”

“ကောင်းကောင်းမွန်မွန်—ကျန်းကျန်းမာမာပါဘဲအရှင်။”

“မွေးကာစကလေးကို မင်းကလှည်းယူလိုက်တော့ဘာလေကာဟာ မငိုဘူးလားကွ။”

“မငိုပါဘူးအရှင်—အရှင့်ရဲ့ အမိန့်တော်ကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ လိုက်နာဖို့ အမြဲတန်းအသင့်ရှိတယ်လို့ ဘာလေကာ က ပြောပါတယ် အရှင်။”

“အေး—ကောင်းတယ်။ ငိုတယ် ကြားယင်လဲ ဘာလေကာ ဟာ အကွပ်အချက်ခံရမှာအမှန်ဘဲကွ။ ဘာလေကာနဲ့ အတူ ဘယ်သူရှိနေသလဲ။”

“မယ်တော်ကြီး အုနန္ဒ ရှိနေပါတယ်အရှင်။”

ဤတွင် ချာကာသည် မျက်မှောင်တချက်ကြုတ်လိုက်ပြီး......

“ဘာပြောတယ်—ငါ့မယ်တော် အုနန္ဒ ဟိုမှာရှိနေတယ်......ဟုတ်လား—ဘာလုပ်နေတာတဲ့လဲ—ငါက ငါ့ မယေဆိုပေမဲ့ ....” ဟု ပြောကာ စကားကိုရှေ့မဆက်ဘဲသားလေ၏။ အဘန်ကြာမှ ကျွန်ုပ်၏ ကျောပေါ်တွင်မိုးထားသော ဝါးကလေးကို သူ့လက်မှ ရှ့်နှင့် ထိုးပြယင်း—

“မင်းကျောပေါ်က ဒါ့ထဲမှာ ဘာပါသလဲကွ။”

“ဆေးတွေဝါးတွေပါပါတယ်အရှင်။”

“အောင်မာလေးဟ—ဆေးတွေဘာလဲ မှားလှချေလား—ဝင်ဘယ် တ

ထယ်သုံးကိုဆေးတွေထွက်ပ်ဘာကျနေတာဘဲ။ ဖွင့်စမ်း——ဗန်ခါကိုငါကြည့်စမ်းမယ်။”

ဤသို့ကျွန်ုပ်၏ အမိုးအခရေချူသည် ကြောက်စိတ်နှင့်အရည်ပြမှောင်ကျနေပြီဟု သင်မှတ်ရနေလေသော၌၊ ဒါကိုဖွင့်ပြပြီး ကလေးကို ချာတာ မြင်သွားလျှင်ကား——

“ဒီဆေးဝါးတွေဟာ ခုန်းအဘဘင်နဲ့ မြို့တော်ပါး စီရင်ထားတဲ့ ဆေးတွေဝါးတွေဖြစ်ပါတယ်အရှင်။ ကြည့်ဘို့မသင့်ပါဘူး။ ခေါင်းအေနဲ့ ချယ်ချွား လှပါတယ်။”

“ဖွင့်စမ်းပါကွာ ....ဖွင့်စမ်းပါ။ ငါကိုယ်တိုင်စားသုံးနေတဲ့ ဆေးဝါးတွေကိုမှ ငါမကြည့်ရတော့ဘူးလား။”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဆေးဒါကို ဘောပေါ်မှချပြီး—ခပ်ဝေးဝေးမှောင်ရိပ် ကျ,ကျ, အိမ်တော်နံရံအတွင်း ထားတာ—ဖွင့်ပြလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ကျောချိုးတလျှောက်မှာကား—စိမ့်ခနဲ—စိမ့်ခနဲ အေးနေလေ၏။ ကလေးကလေးကို ချာတာမြင်သွားလျှင် ဘယ့်နှယ်လုပ်ရပါမည်နည်း—ကလေးကလည်းမေ့ဆေးမျက်သွားပြီးငိုလိုက်ယိုလိုက်လျှင်အား။ အကြောင်းမထူးတော့။ ချာတာလက်ထဲမှလှံကိုလှုပြီးသူ့ကိုအလျှင်အမြန်ထိုးသတ်ပြီးကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ထိုးသတ်လိုက်ရန်သာ ရှိတော့၏။ ဒါကိုဖွင့်လိုက်သောအခါ၊ အပေါ်ဆုံတွင် ဆေးရွက်—ဝါးရွက်များ ဖုံးအုပ်ထားပြီး အထဲတွင်ကား ခလေးကလေးရှိနေပေ၏။ ချာတာက——

“အာ——ဘယ်နှယ်တဲ့ဆေးတွေဘဲ” ဟုပြောကာ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး လက်ထဲမှလှံနှင့် ဒါကလေးကို ပစ်ထိုးလိုက်လေ၏။ သို့သော်လည်း ကံကောင်းထောက်မသောကြောင့်တကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ပြုပ်စောင့် မြေမင်း၏ တန်ခိုးရှုပ်ပါကြောင့်တကြောင်းတို့ကြောင့် ချာတာသည် ဒါကိုထုတ်ချင်းခတ်ဝင်မသွားဘဲ၊ ကလေးနား ကပ်မှသာ ဝူးဝင်သွားပြီး ခလေးကို မထိဘဲဖြစ်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကတော့ စံအတိုင်း.....

“ကောင်းဆင်တုံ့က ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ချီးကျူး ပါစေသော” ဟု ပြောလိုက်ရာ ချာတာက——

“ကဲ——ကဲ မင်းသွားချင်သွားတော့၊ ငွေလိုလှုပ်စမ်းပါကွ။ မင်းသား

သခေါ်တွေကိုလဲသင်ပြပေးပါခွဲသေး ထိုလေးတွေ ကျောအလေးတွေမြို့ဆိုးလေးတွေဆိုတာ ယောင်ယောင်ရှုပ်ရှုပ်က သင်ပစ်ရတယ်။ နားလည်ရဲ့လား။”

ကျွန်ုပ်သည် ခပ်တုန်တုန်ရှိရှိနှင့်ပင် ဖါကို ပြန်ပြီး ပိတ်ထား ကြိုးနှင့် တုပ်လိုက်လေ၏။ ကလေးထား သိုသံပေးပါက မုချ—ကိစ္စချောဘို့သာ ရှိတော့လေသည်။ သို့ဖြင့်—ပေ်သွက်သွက်ကလေး နေရာမှထ၍ သူ့အ ပါးမှခွါခဲ့လေ၏။ အိမ်တော်ရိုင်းပြင်ပသို့ရောက်သည်နှင့်ပင် ဖါထဲမှကလေး ကလေးက ခပ်ငြိုးငြိုးကလေးအော်လိုက်ရာ အနားမှဖြတ်သွားသောယောက်ကျား—

“အရှင်မှော်ပို ဘာသံ–ဖါထဲမှာခွေးကလေးတကောင် ထည့်ယူလာသလား”ဟုမေးနေသော်လည်း ကျွန်ုပ်က မည်သို့မျှပြန်မပြောဘဲ ကျွန်ုပ်၏တဲရှိရာဆီသို့သာ အပြေးကလေးပြန်လာခဲ့၏။ တဲထဲတွင် ကျွန်ုပ်၏မိန်းမနှစ်ယောက်ထည်းသော ဗိုသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဖါကိုဖွင့်ပြီ ယင်း

“ငါ့ကလေးကို ပြန်ပြီး အသောက်သွင်းလို့ ရခဲ့ပြီဟေ့”ဟု ပြောရာ အနှုတ်ဗိုက ခလေးကိုတွေ့ရှိလိုက်ပြီး—

“ဗိုဒို… ခလေးက ရှင်ယူသွားစကထက် နဲနဲပိုထွားမလာဘူးလား”

“ဆေးဝါးတန်ခိုးနဲ့ထွားလာတာပေါ့ကွာ”ဟု ကျွန်ုပ်က ပြေလိုက်ရာ အနှုတ်ဗိုက—

“မျက်လုံးကောလဲ–အရင်က မျက်လုံးမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ချာတာ ဘုရင်ရဲ့မျက်လုံးလို မဲမဲနက်နက် ဆိုင်ပြူးပြူးကြီးတွေပါလား။”

“ငါ့–မြို့ပဲစောင့်ဗြွမင်းက ကလေးမျက်လုံးကို ကြည့်ကောင်းအောင် ခန့်ဆင်းထားလိုက်တယ် ကွ။”

“နဂိုရှိကလေးက ညာဘက်ပေါင်မှာ အနက်ကွက် အမှတ်မပါပါဘူး–ဒီကလေးကတော့ အမှတ်ကြီးနဲ့ပါလား။”

“အင်း…. ငါကလဲ–ဆေးကို အဲဒီ ပေါင် ပေါ် မှာ ခန်းလိုက် ဒိ တယ်ဟေ့။”

“ဗိုဒို ဘာပြောပြော— ဗာ–နဂိုရှိကလေး မဟုတ် တော့ဘူး။ ဒီ

ထားလေးကတော့ မုချ ကျမတို့အားလုံးရဲ့ မကောင်းကျိုးကံပေးမဲ့ကလေး
နဲ့ တူပါတယ်။”

ဤတွင် ကျွန်ုပ်သည်စနေရ မှုထက်ကား အမျိုးမျိုး ဆဲရေးတိုင်းထွာမြည်တွန်တောက်တီးရလေတော့၏။ ဤသို့မှ မလုပ်လျှင်လည်း မဖြစ်။ ဤမိန်းမ လျှာရှည်မှုကြောင့်မကြာမီအတွင်းအမျိုးလေးများ အကြောင်းမှန်ကိုသိကုန် လျှင် အားလုံး ကိုယ်ကျိုးနည်းရန်သာရှိတော့လေသည်။ ကြိမ်းဝါး ပြီးနောက်—ကျွန်ုပ်က—

“မင်း—ခပ်အေးအေး နေစမ်း— ဘာလဲ တအိမ်သားလုံးအကုန် ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ လှံ့စာ ဖြစ်မှာကို မင်းက လိုလားနေသလား။ နောက်ထပ်ပြီး စကားမျိုး မထွက်စေနဲ့။ ထွက်လာယင်ငါမင်းကိုစုန်းမကြီးလို့ ကြေငြာပြီး သတ်ပစ်မယ်။”

ဤနည်းနှင်နှင်အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် ကြိမ်ခန်းများနှင့်ကြိမ်းဝါးရာ ကျွန်ုပ်၏ မိန်းမသည် နောက်ဆုံးတွင် ကြောက်လန့်လာပြီး ကျွန်ုပ် ခြေကိုဖက်ကာ—သနားပါရန်နှင့် ခွင့်လွှတ်ပါရန် တောင်းပန်နေလေ၏။ သို့သော်လည်း ညည်းသို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ် မလုံဘဲ အလွန်အကျွံစိတ်နှလုံးတုန်လှုပ်နေမိလေတော့၏။

—★—◎★◎—★—

(အခန်း—၇။)

နှစ်ရှည်လများကြာသွားသော်လည်း ဤသို့ချောကလက်သားတော်ဘပါးကိုကဲ့ရဲ့ထားသောကိစ္စသည်မပေါက်ကြားခဲ့ပေ။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာကား လွှမ်းမင်းရွှေ့ဘဝ အသဲနှလုံးတုန်လှုပ်နေရပေတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤသို့ကဲ့ရဲ့ထားမှုကိုမယ်တော်ကြီးဒေးနရီ နှင့်ဘါလေထေါ်တို့သိနေရုံမျှမက ကျွန်ုပ်၏ မိန်းမများဖြစ်ကြသော မာကရိုဖါနှင့်အာနတ်စီတို့လည်းသိနေကြသည်ဟုယူဆတွယ်ရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ သို့ဖြစ်ရာ ဤကိစ္စသည်တယ်မှုလေ၏ အချိန်ကြာအောင် စုံကျွယ်ရှိထားနိုင်ပါမည်

နည်း။ ထိုမှသာ မထေးဘော ဘာဒလေကာနှင့် မယ်တော်ကြီး အုနန္တ ထို့မှာလည်း ယခုအခါတွင် ကျွန်ုပ်၏သားနေသဲ့နှင့် အဲ့နီဆလိုဗိုဂတ်ဟု မည်သော ခေါ်ထားသော ချာကာ၏ သားတော်ကို လွှမ်းစွာချစ်ခင်ကြသဖြင့် အမြဲမပြတ်ဆိုသလိုပင် ကျွန်ုပ်အိမ်နှင့် တွေ့ဆုံရန် လာသည်ဟု အကြောင်းပြပြီး လာရောက်ကြသော ကလေးကို မြှူကြ ချော့ကြ နှေ့ကြ ဗိုက်ကြနှင့် လုပ်ပေးရှိကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်က မည်မျှပင် တားမြစ်သော်လည်း မရ။ ချစ်ဇော သဘောဟုနားပြင်းသည်နှင့်ကျွန်ုပ်အကြီးအကြောင်းမပြောပြ ရန်နှင့် ဒိတ်မင်ကြီးငေါ မခွင်ခိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။ တခုသောအခါတွင်ကား ချာကာသည် ကလေးကို ပွေ့ပိုက် မြှူချော့နေသော မယ်တော်ကြီးအုနန္တအား ငွေမြင်သွားသဖြင့် ချာကာက ကျွန်ုပ်အား ....

"နေပါအုံး ကွ—ငါ့မယ်တော်ကြီးက မင်းသားကို တယ်ချစ်နေပါလား မေ့ဗိုရ—ဒါကလေးကိုနင်သိပြီးမယ်တော်ကြီးအား ငါ့ကိုချွဲနှမ်း နှမ်းဘူး ပါရဲ့လား မပြောတတ်ဘူး—"ဟု ပြောကာ ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်မောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က မှု—မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲနေရာ ဤကိစ္စသည် ဤမျှနှင့်ပင် ပြီးမင်သွားလေ သော်၏။ သို့သော်လည်း ထိုအချိန်မှစ၍ ချာကာသည် မယ်တော်ကြီး အုနန္တအား လူတခေါက်ကို အမြဲဘာမ်းနောက်ယောက်ခံပြီး အကြည့်ခိုင်းထားလေ တော့၏။ သူ့ယ်ကလေး အဲ့နီဆလိုဗိုဂတ်မှာလည်း ကြီးသွား သန်မာ လာခဲ့ပေ၏။အခန်း အပါးတရိုက် အခွေ့ခရီးမှို့ ကျယ်ဝန်းသော နေရာဒေသ တခလျှောက်တွင် သွားနှင့်တူသော သူ့ယ်ဟူ၍မရှိ။သူ့ဘခင် ချာကာကဲ့သို့ပင်သူလည်း စကား ပြောနည်းပြီး၊ ဘာမှခကြာက်ရတတ်မှုန်း၊လေန္တရဘတ်မှန်းမသိချေ။ ဘလေ ကာ လုံးတွင် သူ ချစ်သူနှစ်ယောက်သာ ရှိ၏။ထိုသူတို့ကားအခြား သူများမဟုတ်—ကျွန်ုပ်၏မယားပို့နှင့် ကျွန်ုပ်၏သမီး နာဒါလီတို့ပင်ဖြစ်လေသည်။

နာဒါလီ၏အကြောင်းကို ပြောရမည်ဆိုလျှင် အဲ့နီဆလိုဗိုဂတ်သည် ကြီးမား ထွားကြိုင်းရှည်ရင်းသလောက် နာဒါလီသည် လှမနိုင်မြစ်လှ၏။နာဒါလီ သည် အမှန်အားဖြင့် လှသွေးပင်ပါလေစဟု တွေးရပေ၏။ နောက်ဆုံးအသည် ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုးများ၊ မွေ့ကျရှုတ်လုံးထက် ပြုံးကျယ်၏ဆံပင်သည် ရှည် လျားပြီး အဘွန့်အနကောက်နည်းပေါ၏။ အသား ချောမှာလည်း ပိုန္ဓရုံ

လေသည်။ ဤအမွေအနှစ်များကို သူ့မိခင်မှာကရိုဖါလ်ထံမှရလာသည်ဖြစ်ရာ နာဂါသည် ကျွန်ုပ်မြင်ဘူးလေသမျှသော ဗုလူအမျိုးသမီးများထက် ချောမော၍လှ၏။ ကျွာချင်တိုင်းကျွာဘော့၏။ နာဂါ၏မိခင်မှာ ကနျိဂါသည် ချက်နှာဖြူလူမျိုးသွေးပါသည်ဟုအဆိုရှိဘူးရာ နာဂါသည်လည်း ချက်နှာဖြူသွေးပါပြီး ဤသို့ချောလှနေခြင်းဖြစ်ဟန်တူပေ၏။

အနန်ဆာလိုဝ်ဝတ်နှင့်နာဂါတို့သည် အမြဲဘာန်း ဘတွဲ့ဘွဲ့ – ဘတွဲ့ဘွဲ့ နှင့် လုပ်ငန်းဆောင်ကြ၏။ အတူနေ၏။ အတူစား၏။ အတူသွား အတူလာအတူအိပ်၏။ ခလေးသူငယ်ကလေးဘဝက အနန်ဆာလိုဝ်ဝတ်သည် နာဂါ၏ အသက်ကိုနှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကယ်ခဲ့ဘူးလေသည်။

ပဌမအကြိမ် နာဂါ၏အသက်ကို ကယ်ပုံကား — ဤသို့ ပေတည်း။ ခလေးနှစ်ယောက်သည် မြို့ပြင်ဘောသို့ ထွက်သွားကာ သစ်သီးများကို ရှာဖွေစွတ်ချူးစားကြရင်း စကားတပြောပြောနှင့် အချိန်ကုန် မိုးချုပ်သွားရာ နှစ်ယောက်သားတောထဲတွင်ပင် အိပ်စက်ကြလေ၏။ ညဥ့်အချိန်နီးလာသောအခါတွင်ကား — မိုးသက်မုန်တိုင်းကျနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ရေသိမှာ ဆောင်းဦးပေါက်စသည်ဖြစ်ပေ၏။ အနန်ဆာလိုဝ်ဝတ်က ...

“ဟေ့–နာဂါ ထ၊ ထ။ ငါတို့ဂူကိုမတွေ့တွေ့အောင် ရှာပြီး ပြန်မှဖြစ်တော့မယ်။ မပြန်ရင်အအေးမိကုန်ကြလိမ့်မယ်။”

သို့ဖြင့် နာဂါသည် အိပ်နေရာမှ ထ၊ ကာ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် နှစ်ယောက်သား မှောင်ကြီးမဲမဲထဲတွင် ထွက်ခွါလာကြလေ၏။ သို့သော်လည်း မှောင်လည်းမှောင် လေကလည်း တိုက်လှသဖြင့် ခလေးနှစ်ယောက်မှာ ရှေ့ခရီးလည်း လမ်းမှားသွားကြရာ နံနက် လင်းစပြုလာသောအချိန်၌ ကျော်ခဲ့တခါမျှ မရောက်ဘူး ပေါက်ဘူးခြင်းမရှိသော တောအုပ်ကြီးတခုထဲသို့ ရောက်နေကြလေ၏။ သူတို့သည် ခဏမျှ ရပ်နားနေပြီး တောသစ်သီးများကို စားကာ ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့လေ၏။ ညချမ်းအချိန်တိုင်ရောက်သော်လည်း မြို့တော်ဆီသို့ သွားရာလမ်းကို ရှာမတွေ့ သဖြင့် နှစ်ယောက်သား အအေးဒဏ်မှ လွတ်မြောက်ရန်အတွက် သစ်ကိုင်းများကိုချိုးပြီး ကိုယ်ပေါ်ဖုံးကာ တယောက်တယောက် ဖက်အိပ်လိုက်ကြလေ၏။ နောက်တနေ့ နံနက်လင်းလာသောအခါ နှစ်ယောက်စလုံး အလွန်မော

ပန်း အားအင်ကုန်ခမ်းနေကြပြီဖြစ်သော တောသစ်ဥသစ်ဖုမှာလည်း ရှားပါး နေရာ မတ်စောက်သောတောင်ခြေတနေရာတွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်ထိုင်နေ ကြလေတော့၏။ နာဒါက အန္နီဆလိုပိုဂတ်၏ ပခုံးကို မှီသင်း .....

“ငါတို့ဒီမှာသေကြပါပြီ၊ အစ်ကိုရာ” ဟု ပြောလေ၏။ သို့သော်လည်း အန္နီဆလိုပိုဂတ်မှာကား ငွေကြီးသော သူငယ်တယောက်မျှသာဖြစ်သော ကြောင့် အားမလျှော့ဘဲ—

“သေချိန် မရောက်သေးဘူး—သေမင်းကိုယ်တိုင် လာခဲ့လို့မပေါ့၊ နှမ လေးရေး၊ ကဲ—ကဲ မင်းဒီမှာနေရစ်ခဲ့၊ ငါတောင်ပေါ်တက်ပြီး လမ်းမြော် ကြည့်လိုက်ဦးမယ်။”

သို့ဖြင့် အန္နီဆလိုပိုဂတ်သည် နာဒါအား နေရာတွင်ပင်ထားခဲ့ ကာ မတ်စောက်သော တောင်ထွန်းပေါ်သို့တက်သွားလေ၏။ တောင်ပေါ်တွင် သစ်ဥသစ်ဖုများနှင့် လူတို့စားသုံးရန်ကောင်းသော သစ်သီးများကို တွေ့ရှိ သောကြောင့် အန္နီဆလိုပိုဂတ်သည် မိမိကိုယ်တိုင် သစ်ဥသစ်ဖု သစ်သီး များကို အဝစားနေလေ၏။ ထို့နောက်တောင်ထိပ်သို့ တက်ပြီး မြော်ကြည့် ရာ အရှေ့ဘက်အလှမ်းဝေးကွာသောအရပ်တွင် ခပ်ဖြိုးဖြိုးတန်းတန်း အရာ တခုကိုတွေ့ရလေ၏။ ထိုအရာကား အခြားမဟုတ် ချာကာဘုရင် စိုးစံသော မင်းနေပြည်တော်နှင့် မလှမ်း မကမ်းတွင် တည်ရှိ သည့် ရေတံခွန် ထချောင်း ဖြစ်လေ၏။ သို့ဖြင့် ဝမ်းသာအားရနှင့် သယ်နိုင်သမျှသစ်ဥသစ်ဖု တို့ကို သယ်ကာ တောင်ခြေသို့ ပြန်ဆင်း လာခဲ့လေ၏။ နာဒါ! အား— ထားခဲ့သည် နေရာသို့ရောက်သော အခါတွင်ကား—နာဒါ မှာ ဆာ လောင်မွတ်သိပ်လှသောကြောင့် မေ့မြောပြီး လဲနေသည်ကို တွေ့ရလေ သည်။ သူ့အနားတွင်ကား—နာဒါကိုစားဖို့ရာ ချောင်းကပ်နေခဲ့သော မြွေ ခွေးအကောင်သည် အန္နီဆလိုပိုဂတ်ရောက်လာသည်ကိုတွေ့မှ အခြားတော ပါးသို့ထွက်ပြေးလေတော့၏။ ဤတွင် အန္နီဆလိုပိုဂတ်သည် နာဒါကို ကျောပေါ်တွင်ကြိုးနှင့်ထုပ်ပိုးကျောပိုးကာမြို့ဘက်ဆီသို့ပြန်ခဲ့လေ၏။ စွေ့စင် ဆာရိုင်ကား၊ အန္နီဆလိုပိုဂတ်သည် ခရီးလမ်းတော ရှည်လျားလှသော ကြောင့် အိမ်သို့ပြန်ရောက်နိုင်စရာ အကြောင်း မရှိတော့ချေ။ သို့သော် လည်း ကံကောင်းထောက်မသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့မြို့တော်မှ ထွက်ခွာ

သွားသော ဘုရင့် စေတမန်များသည် မောလွန်းသဖြင့်ပါးစပ်ဟွင်းအမြှုပ် ထစီစီနှင့် မှာဝါကိုထမ်းပြီး ပြန်လာသော အနန္တသိုဝိုဂတ်အား လမ်း သွားသည်။ မတော်ဘဆေရွှေကြိုရလေ၏။ တယောက်သော စေတမန်က အနန္တသိုဝိုဂတ်အား ကျွန်ုပ်မေ့ဝိုင်း သားမှန်းသိသောကြောင့် မြို့တော် သို့ ပြန်ခေါ်ခဲ့လေ၏။ စည်းစိမ်အားဖြင့်စေတမန်တို့က မှာဝါကို သေပြီ ထင်ပြီးအားပစ်ခဲ့ရန်စိတ်ကူးသော်သည်။ မောလွန်းသဖြင့် အားနေပြောနိုင် သေးအနန္တသိုဝိုဂတ်ကလက်ဟန်ခြေဟန်နှင့်မှာဝါကိုခေါ်ခဲ့ရန်ပြောလေ ၏။ ဤတွင်စေတမန်များကမှာဝါကို ဂေါ်သပ်ကြည့်ကြရာတွင်မှ မှာဝါသည် နှလုံးသွေးခုန်လျှက်နှင့်ပင်အသက်ရှင်နေသေးကြောင်းတွေ့ရသဖြင့် နှစ် ယောက်သုံးကို မြို့တော်သို့ ပြန်ခေါ် ခဲ့လေ၏။ သို့ဖြင့်ပင်—ခလေး နှစ် ယောက်သုံး၏ အသက်သည် ချမ်းသာ ခွင့်ကြရလေ၏။ ထိုအချိန်မှ စ၍ အနန္တသိုဝိုဂတ်နှင့် မှာဝါ တို့သည် တဦးနှင့်တဦး၊ ယာခင်ကထက်ပို၍ ချစ်ခင်လာကြလေ၏။

ဤကဲ့သို့ဖုံးလျှက်ပြီးသည့်နောက်တွင်ကျွန်ုပ်မေ့ရှုံသည့် အနန္တသိုဝိုဂတ် ကို အိမ်ထွင်ပင်နေခရန် ဆုံးဖြတ်ထားသော်လည်း သူငယ်ကလေးမှာ မြို့ခေါ်ဖို့ ဘောသည်ရန် လွန်စွာ ဝါသနာ ထုံ သူသွားလေသမျှ နောက်ကလည်း မှာဝါသည်အရှုံ့ပြတ်လိုက်ပါသော်ငြင်းဖုံလေသည်။ သို့ဖြင့် ထနေ့သောအခါတွင် အနန္တသိုဝိုဂတ်နှင့်မှာဝါတို့သည် တနေ့ ချောက်သည့်ဂူ အလွန်ကျော်ကြားသော ဘောင်ကြားဘုရားသို့ တိတ်တ ဆိတ်သွားရောက်လည်ပါတ်ကြလေ၏။ ဤဘောင်ကြားသည် အမှန်စင်စစ် တနေ့ချောက်သည့်ခနချောက်သည်ကို ကျွန်ုပ် အသေအချာ မသိသော် လည်း ဘောင်ကြားထဲတွင် မိန်းမကြီးတယောက်အား နေ့တိုင်းလျှက်ရှိပေ ၏။ ဤမိန်းမကြီးသည် သက်ရှိရှိုးမည့် သားကောင်များကိုဖြင်း၊ ရွာစွေ တွေ့ရှိသမျှသော အစာအဟာရကိုဖြင်း၊ မိုဝိုသုံးဆောင်ကာ တကျောက်ဂူ ထာနှင့်ရှိ နေပေ၏။ မိန်းမကြီးမှာ သူ့ ယောက်ျား ကို ဝန်ပေါ်မှ တဦးက ဆန့်ခံပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်ကို လုပ်ကြံ နေသူ ဖြစ်ကြောင်း ဝိုးချောတာ သတ်ဖြတ် ကွပ်မျက် ခံရ ကတည်းက စိတ် မနှံ့ဘဲ ရူး နေသော မိန်းမရူးကြီး ဖြစ်လေသည်။ ချာတာ သည် ဤမိန်းမကြီး၏

ယောက်ျားနေထိုင်သော ရွာတရွာလုံးကိုပင် သတ်ဖြတ်ပစ်ရုံမျှမကဘဲ မိန်းမကြီး၏ယောက်ျားနှင့် သားသမီးသုံးယောက်တို့ပါ သုတ်သင်ပစ်လိုက်၏။ မိန်းမကြီးကိုယ်တိုင်ကို သတ်ခါနီးသောအခါတွင် မိန်းမကြီးမှာ ရူးသွားသဖြင့် သူသတ်သမားတို့က မသတ်ဘဲ လွှတ်ထားလိုက်ရာမှ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေ၏။ ဆိုဖြင့် မိန်းမကြီးသည် ဤတစ္ဆေချောက်သောတောင်ကြားထဲတွင်နေထိုင်နေလေ၏။ သူ၏ထူးခြားသော စိတ်သဘောထား—ခလေးများ အထူးသဖြင့်မိန်းခလေးများကိုတွေ့လျှင် သူ့သမီးကလေး အသက်ခံရဘူးသည့်နည်းတူ ဘေးပြီးသတ်ချင်စိတ်ပေါ်လေ့ရှိလေသည်။ ဆိုဖြင့် လပြည့် လကွယ်နေ့တိုင်း အရူးရှင်ချိန် ရောက်လာလျှင် မိန်းမကြီးသည် ရပ်ဝေးရပ်နီးရှိ ကျေးရွာများသို့သွားပြီး မိန်းကလေးများကိုဘေးကာ သတ်လေ့ရှိပေ၏။ သို့သော်လည်း ဘယ်ရွာသူဘယ်ရွာသားကမှ မိန်းမကြီးကို မနှိပ်ကွပ်ရဲသေး။ ဓါးလက်များနှင့်မတို့ရဲဘဲရှိကြ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မိန်းမကြီးမှာ အစေမှုငှပယောဂပူးပြီး ရူးနေသူဖြစ်သည်ဟု လူတိုင်းအယုံကြည်ကြသောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

အနန်ဆလိုဝိုဂတ်နှင့် နားဝါတို့သည် တစ္ဆေချောက်သည့်တောင်ကြားထဲတွင် မိန်းမရူးကြီးနေထိုင်သော ကျောက်ဂူ၏အနီးရှိ စမ်းချောင်းတခုဘေး၌ထိုင်ကာ ပန်းများကိုသီကုံးနေကြလေ၏။ ခဏမျှကြာသောအခါ အနန်ဆလိုဝိုဂတ်သည် နားဝါကို ဆိုးနေ့မျှတွင် လားပစ်ခဲ့ကာ တောပန်းတောင်ပန်းများရှာရန်ထွက်ခွါသွားလေ၏။ ထိုသို့သွားယင်းလည်း၊ သမင်လည်ပြန်ကြည့်ပြီး နားဝါ၏နာမည်ကို ဟစ်ခေါ်မိ၏။ ကျောက်ဂူထဲတွင် အိပ်နေသော မိန်းမရူးကြီးသည် လန့်နိုးလာပြီး ဝဲမုဝအဆုံး ပြင်ဘက်သို့ထွက်လာလေ၏။ အပြင်သို့ရောက်၍လက်ထဲတွင် လှံ တစင်းကို ကိုင်သင်းတောင်မြှောက်ခဲ့ယသည်သို့ကြည့်ရာ စမ်းချောင်းဘေးတွင်ထိုင်နေသော နားဝါအားတွေ့ရလေ၏။ ဆိုဖြင့်—နားဝါအား သတ်ရန်နောက်မှခြောင်းပြီးကပ်လာနိုက် စမ်းချောင်းဘေးတွင်ထိုင်နေသော နားဝါသည် ရှေ့ရှိစမ်းချောင်းရေထဲတွင် မိန်းမကြီး၏အရိပ် ပေါ်နေသည်ကို ကြောက်မက်ဘွယ် တွေ့ရလေ၏။

ဤတွင်နားဝါသည် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် အနန်ဆလိုဝိုဂတ် သွား

ရာလမ်းကြောင်းအတိုင်း အောင်ဟစ်ပြီးထွက်ပြေးရာ နောက်မှ မိန်းမရှူးကြီး က ဘယ်ချမ်းမကွာ လိုက်နေလေတော့၏။ အန္နဆလိုဗိုဂတ်သည် အော် ဆဲကြားသဖြင့် တောင်ကုန်းထိပ်ဘနေပေါ်သို့ တက်ပြီး နောက်ကြောင်း ပြန် ကြည့်လိုက်ရာ မိန်းမရှူးကြီးသည် နဖါ၏ ဆံပင်ကို ဆွဲကာ လှံနှင့်ထိုးရန် ကြိုးစားနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။သို့ဖြင့်သူသည်လက်ထဲတွင်ပါလာသော တုတ်တို တလေး တချောင်းနှင့် အပြေးသွားပြီး မိန်းမရှူးကြီး၏ လက်ကို ရိုက်ချလိုက်ရာ မိန်းမရှူးကြီးသည် ထခုန်အော်ပြီး အန္နဆလိုဗိုဂတ်အား တိုက်ခိုက်လေတော့၏။ထိုနောက် လှံနှင့်အန္နဆလိုဗိုဂတ်ကို ထိုးလိုက်ရာ အန္နဆလိုဗိုဂတ်တခုန်ပြီး ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။ ဒုတိယအကြိမ် မြောက်လှံ နှင့်ထိုးရာတွင် လှံသည်ခုန်ပြီးရှောင်သောအန္နဆလိုဗိုဂတ်၏အောက်မှ ဖြတ်သွား၏။ တတိယအကြိမ် တွင်ကား လှံချွန်သည် အန္နဆလိုဗိုဂတ် ၏ ပခုံးသွန်းကိုရှပ်ပြီးထိသွားကာပခုံးတွင် လှံ တန်းလန်းကြီးနှင့် ခုခံနေလေ ၏။ သို့သော်လည်း အန္နဆလိုဗိုဂတ်၏ ကိုယ်လုံးမှာကား မိန်းမရှူးကြီး၏ လက်မှ လွတ်ထွက်သွားလေ၏။

ဤတွင် မိန်းမရှူးကြီးသည် နဖါအားတိုက်ခိုက်ရန် လှည့်ထွက် သွားရာ အန္နဆလိုဗိုဂတ်သည် ပခုံးမှ လှံကို ဆွဲနှုတ်ပြီးအော်ဟစ်ရင်း မိန်းမရှူးကြီး ကို တိုက်ခိုက်ရန်တိုးပြေးသွားလေ၏။မိန်းမရှူးကြီးက ကျောက်တုံး တတုံး ကို ကောက်ယူပြီးပြင်းထန်စွာလှမ်းပစ်ခတ်သော်လည်းကျောက်တုံးသည် လွဲချော်သွားသည်နှင့် တပြိုင်နက် အန္နဆလိုဗိုဂတ်သည် မိန်းမရှူးကြီးအား ထုတ်ချင်းခတ် ပေါက်သွားအောင်လှံနှင့်အသေထိုးသတ်လိုက်လေတော့ ၏။ထိုနောက်သော်ကား နဖါသည်အန္နဆလိုဗိုဂတ်၏ပခုံးမှလှံရာကိုပြုစု ပေးကာ စခင်နှမနှစ်ယောက် မင်းနေ ပြည်မြို့တော်သို့ ပြန်လာကြပြီး ကျွန်ုပ်အား ဆောက်အကြောင်းပြောပြကြလေ၏။

မြို့သူမြို့သားအချို့က ဤသို့ အမှောင်ပယောဂစီးနေသော မိန်းမရှူးကြီး အား သတ်သဖြင့် တမြို့လုံး အေးချမ်းသွားကြတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း။ထို့ ကြောင့် အန္နဆလိုဗိုဂတ်အား သေစားသေစေသင့်ကြောင်း ပြောကြ၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ အန္နဆလိုဗိုဂတ်သည် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် မိမိအသက် ကို ကာကွယ်သောအားဖြင့် မိန်းမရှူးကြီးကို သတ်ပစ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း။

ဘုရင်ကို လုပ်ကြံသော သူမှအပ မိမိအသက်ကို စောကျွယ်ရင်း မတော်တဆ သူ့အသက်ကို သတ်မိသူတို့အား သေစားသေစေရန်မလိုကြောင်း ပြောလိုက်လေ၏။ သို့သော်လည်း မြို့တော်ရှိ အခြား စုန်းပိဋ္ဌာများက အဲ့နဆလိုပိုဂတ်အား သေစားသေစေသင့်ကြောင်း အတိုက်အခံပြောနေကြသောကြောင့်ဤကိစ္စသည်ဘုရင့်ရှေ့တော်မှောက် ပေါက်ကြားသွား၏။ ချာကာဘုရင်ကကွန့်ပ်၊ အဲ့နဆလိုပိုဂတ်နှင့်စုန်းပိဋ္ဌာတို့အားသူ့ရှေ့တော်မှောက်သို့ အရောက်လာစေရန် ဆင့်ခေါ်လိုက်လေ၏။

လက်ဦးဆုံး—စုန်းပိဋ္ဌာများက အဲ့နဆလိုပိုဂတ်ကို သတ်သင့်ကြောင်း အကြိုးအကြောင်းနှင့် ချာကာအား ရှေ့တော်ကြား လျှောက်ထားကြ၏။ ချာကာက သူငယ်လေးကိုသတ်လျှင် ဘာဖြစ်လာနိုင်မလဲဟု မေး၏။ စုန်းပိဋ္ဌာများက မိုးမရွာကြီးတွင် ဖွဲ့တည်းသော အမှောင့်ပယောဂများသည် ရှေ့ဘုရင့်ရှေ့တော်သို့လာရောက် ဖွဲ့တည်ကြလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြ၏။ချာကာက မိမိကိုယ်ကို ဘေးဥပါဒ် တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်စေမည်လောဟု မေးပြန်ရာ စုန်းပိဋ္ဌာများက ချာကာဘုရင်မင်းမြတ်၏ ကိုယ်တိုင် တော်ကိုအား ဘာမျှမဖြစ်နိုင်၊ နောက်မင်းတဆက်လွန်မှ ဘေးဥပါဒ်ကျ ရောက်မည်ဟုပြောကြ၏။ချာကာကနောက်မင်းဆက်လွန်မှဘေးဥပါဒ်ထူး ပြောသည်ဆိုလျှင် ကိစ္စမရှိကြောင်း၊ ပြောပြီးနောက်—အံ့သြမှု—ရဲဘင်းစွာ ကြည့်နေသော အဲ့နဆလိုပိုဂတ်အား—

"ဘော့—သူငယ်—မင်းက—စုန်းပိဋ္ဌာတွေက မင်းကို သတ်သင့်ပါတယ်လို့ ဆိုတဲ့ ဖွတ်ချက်နဲ့ ပါတ်သက်ပြီး မင်းဘာပြောလိုသေးသလဲ။"

"ကျွန်တော်မျိုးဟာ ကိုယ့် ကိုယ်ကို စောကျွယ်တဲ့ အနေနဲ့ မိုးမရွာ ကြီးကို ရှာ နဲ့ ထိုးတာပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။"

"အေ—ဒီဆင်ခြေက မဟုတ်သေးဘူး။အဘယ်လို့ ငါ ကိုယ်တိုင်က တခြားအပါ။က လူတယောက်ကိုလွှတ်ပြီး မင့်ကိုအသတ်ခိုင်းလို့ လာသတ် ယင် မင်းအဖေ ကို လာသတ်တဲ့လူကို ပြန်သတ်မှာဘဲလား။ မိုးမ ကြီးမှာ ရှိနေတဲ့ အမှောင့်ပယောဂဆ မင်းကိုသတ်တို့—မိုးမကြီးကို ထိုးတာခွန်းနေ တာနဲ့ မိုးမကြီးအမင့်ကိုသတ်ရတော့ကွ။"

"ဒီမိန်းမချောကြီးက—ကျွန်တော်မျိုး အသွန်းချစ်တဲ့ နှမ ထွေးလေး ကို သတ်မလို့ လုပ်ပါတယ်အရှင်။"

"တကယ်ဆို့ ငါက—မင်းကို သတ်ဖို့ လူဘယောက်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်ရင် မင်းရဲ့ အိမ်သားတွေအကုန်လုံးကိုလဲ ဒီလူက သတ်ပိုင်ခွင့် ရှိတာပေါ့ကွ။ အခု—မိန်းမချောကြီးမှာ ကပ်နေတဲ့ ဆမွေးငှပယောဂ တွေကလဲ ဖိုနည်းငရဲတဲ့ ငါးနဲ့ပေါင်းသတ်ထဲ့ လူနန်သမျှကို သတ်ပိုင်ခွင့် ရှိနေတာပေါ့။"

ကျွန်ုပ်မှာကား ကျွန်ုပ်၏တိုင်တိုက်ပုန်းခမ္မာစားသား အမှန်ဆိုင်ရာဝတ် အား သူ့ဘာခင်အရှင်း ရှာထားဘုရင်က ဗုန်းကြီးဘတ်၏ကေားအရှေသတ်ဖြတ် ပစ်မည်ကို ရိုးရိုး နေမိလေ၏။ သို့သော်လည်း ရဲရှင်သောအမှန်ဆိုင်ရာဝတ်က

"ကျွန်တော်မျိုးတခုပြောပါရစေခင်ဗျာ။ ဒီလို ပြောလို့မှ အကြောင်း မလို့ လောက်သေးသင့်တော့ လောကုန်ခံပြီး စကား ပြောမနေပါနဲ့ တော့—ကျွန်တော်မျိုးကို ခင်မြန်မြန်သာ သတ်တော်မူပါ။ အရှင်မင်းကြီး က ဒါမိန်းမချောကြီးကို သတ်ဖို့လွှတ်လိုက်တဲ့ လူတွေဟာ မိန်းမကြီးကို ရှာနေမှန်းသိလို့ မသတ်ဘဲ သားကြပါတယ်အရှင်။ အရှင့် အမိန့် ကို ကျွန်တော်မျိုးကသာ လိုက်နာပြီး မိန်းမချောကြီးကို သတ်ဖြတ်ခြင်း ဖြစ်ပါ တယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်မျိုးဟာသေဒဏ်ပေးစေ့ စားသောက်တော်ခေါင်မှ ရသင့်နေပါတယ်။"

"အေး… အဲဒီလို ဖြေပါမှပေါ့ကွ။ကဲ—ကဲ—ဒီသူငယ် ကလေးကို နွားဆယ်ကောင် ပေးလိုက်ကြ ဟေ့—ဘယ့်နှယ်လဲ အမှန်ဆိုင်ရာဝတ် ကြေနပ်ရဲ့လား။"

"ရသင့်တာကိုရလို့ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ အရှင်ဟာ—နွား ဆယ်ကောင်ကို ပေးချင်မှဘဲပေးနိုင်ပါတယ်။"

ရှာထားသည် ချက်ချင်းပင်ရှက် ကြုတ်သွားကာ ခေါင်း ငုံ့ထား လေ၏။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်းပင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက် ပြီး—

"ကောင်းပြီ—ဒီသူငယ်ကလေးဟာ ငါငယ်ငယ်တုန်းကလိုဘဲ တယ် ပြီးထက်မြက်တဲ့ သူငယ်ကလေးဘဲ။ ဟေ့—သူငယ်—မင်းလို စိတ်ထားမျိုးအခြ

တန်းမွေးသောကျွဲနောင်ခါကျသင် မှုချ မင်းရှင်ဘုရင်ဖြစ်လာပြီး လူဘ ကာသာ ဦးညွှတ်ရမှာအမှန်ဘဲ၊ ဘာခပမဲ့ တခုတော့ သတိထားနော်— ငါ့နဲ့တော့ ခွါရာတိုင်းမယ်မကြဲလေနဲ့၊ ကဲ—ကဲ သွားကြတော့—သွားကြ တော့"

သို့ရင့်—ကျွန်ုပ်ဘိုးသည် ပြန်ခဲ့ကြလေ၏၊ သို့သော်လည်း ထိုသို့ပြန်လာ နိုက် နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မုန်းဝိဇ္ဇာ ၁ ယောက်မှာ မကြေနပ်တန်ဖြင့် ပွစိ—ပွစိတောဒေပြောနေကြလေ၏၊ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်တန်ခိုးတက်နေသည် ကို မနာလိုသူများဖြစ်ကြသောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏သား၊ အနန္တဆိုပိုဂတ်ကို သတ်ဖြတ်ခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်အား—ဒုက္ခရောက်စေရန် လိုလားနေသူများ ဖြစ် ကြလေသည်။

—✱—ဓ✱ဓ—✱—

(အခန်း—၈။)

ဤသို့ဖြစ်ပျက်ပြီးသည့်နောက် ကောက်ရိတ်သိမ်းပွဲပြီးဆုံးသည့် အချိန် တိုင်အောင် အမြဲသခနေ မည်သို့မျှ ထူးခြားဆန်းပြားမှုမရှိခဲ့ချေ။ ကောက် ရိတ်သိမ်းပွဲတွင် ပြုလုပ်နေကျဖြစ်သော ဓံအဆိုင် ဘုရင့်ရန်သူဘော်များကို နိုင်ငံ ရှိ မုန်းဝိဇ္ဇာများက အနဲ့ခံပြီး ကျွမ်းလျက်လေ့ရှိ၏၊ သို့သော်လည်း ယခု နှစ်ကောက်ရိတ်ပွဲတွင်ကား၊ —လူသူအဓိသေသအပျော် များများစားစား မရှိ လှချေ။ ငုလှတိုင်းပြည်တပြည်လုံးတွင်ပင် လူအပေါင်းတို့မှာ မုန်းဝိဇ္ဇာများ ကို အသဲရော အနရော ဘာလီဇာပါလန်အောင် ကြောက်ကြရကုန်၏၊ မည်သူမျှသည်အခါ ပျော်အောင်မထိန်ဝံ့ နောက်တခုတွင် မုန်းဝိဇ္ဇာဘကြီး ၏ လက်ကသုံးတောင်ရေးနှင့် အကျိုးခံရကာ လေလာလေလာလတ်လတ်သေ ရလေမလောပဲသော ကြောက်စိတ်ဖြင့်တရေးမျှ မအိပ်ရဲကြ သောကုန်၊ ချာတာဘုရင်မင်းမြတ်တမူကား ....ဤသို့ မုန်းဝိဇ္ဇာများက အနဲ့ခံပြီး သူ သတ်ပွဲကျင်းပသည့်အရေးကို မည်သို့မျှဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းမရှိ၊ သူမ လိုလားသော ရန်သူစာချင်းဝဝင်တိုင်း သူပြည်သားများကို မုန်းဝိဇ္ဇာများ

က အနံ့ခံကာလတ်ကတုံး ဘောင်ဗွေးနှင့်တို့ပြီး သတ်နေလေသမျှ သဆောဘော် ဘဝင်ကျပြီး ရွှင်ပြုံးနေသည်ချည်းသာဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ရှမ်းဖိန္နွာတို့သည် မိမိတို့ ပုဂ္ဂသတ်ငွေခံ မှန်းဘီးသော ဘုရင့်နေ့ထ်လိုက် အလိုတော်ရှိများကိုသတ်ခဲ့သော ဖန်ဘည်းလာခဲ့သော အခါတွင်ကား—ချာကာသည် ယမ်းမှုမီးကျွမ်းဖြစ်ရလေ့ဘော့၏မြည်သို့ပင်ဖုန်စကြွန်ုပ်တို့ လူမျိုးတို့၏သုံးစံဘား—စုန်းဖိန္နွာက လတ်တတုံးဘောင်ဗွေးနှင့်အတို့ ခံရသူသည် ဆွေမျိုးရော ဘာစီလုံး သေကြရကုန်၏။ သို့ဖြစ်ရာ ချာကာဘုရင်သည် လူမျိုး၏ခရေ့ထုံးစံကို ဝင်ရောက် နှောင့်ယှက်ခြင်း ငါမဲ့သဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်ရှာလေ၏။ သူချစ်သောသူ့အလိုတော်ရှိများ ကိုပင် ဘာခါဘာရုံသူကိုယ်တိုင် မကယ်ဆယ်နိုင်ဘဲဖြစ်နေလေသည်။ ဤသို့ စုန်းဖိန္နွာများ၏သတ်ပွဲကို ကျွန်ုပ်တို့ဘာသာနှင့် အင်ဂွန်တိုကိုယ်ဟု ခေါ်၏ ကောတ်ရှိဘ်သိမ်းပြီးသောအခါတွင်လည်း ညဘညတွင်အင်ဂွန်တိုကိုစုန်း ကျင်းပရာ ချာကာ၏ဘာပ်မဘော်မှ အစ်ရှင်ဘုံး—အစွမ်းသုံး စစ်မိုလ်ငါး ဦးကို စုန်းဖိန္နွာက လတ်ဘတုံးဘောင်ဗွေးနှင့်တို့ကာ ကွပ်မျက်လိုက်လေ၏။ ချာကာကား—ဤသို့သူ့လူများ သေဘ်ခံရသောကြောင့် မျက်စပိုးဝင် ဆိုဘယ်ဘင်းအော ကောဘ၊ ဘလူ့သွဲ့ကြိုးရှောသ ကျွန်ုပ်အား—

"မေ့ပိုခရ—ဥ ဤလူပြည်ကို ဘာကယ်ဘန်း အုပ်စိုးနေ့ဘာတ ငါကိုယ်တော်မြိုး မဟုတ်ပါဘဲကလားကွ။ ဧဥ်စင်တော့ စုန်းဖိန္နွာတွေက အုပ်စိုးနေကြတာဘဲ။ တခြေခြေမှာ ငါကိုယ်တိုင်ကိုတောင် စုန်းဖိန္နွာတွေက အနံ့ခံပြီး သတ်မလိုကြလေမလားလို့ ပိုးရိမ်နေရတယ်။ တဘိုင်းတပြည်လုံးလဲ သူတို့ရဲ့ အမိန်အာဏာသာလေသာ လွှမ်းမိုးနေတော့ တာဘဲ။ မိခလေထုံးစံကြီးပပျောက်သွားအောင် ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါမလဲ။ အကြံပေးစမ်းပါဦး။"

"ဆို—အရှင် ချာကာ ဘုရင် မင်းမြတ်၊ မရဏာ တံဘားပေါ်မှာ လျှောက်နေရတဲ့သတ္တဝါမှန်သမျှဟာ မရဏာ တံခါးပေါ်ကနေပြီး အဆုံးအဆမရှိဘဲ မရဏာပြည်ကို လိုက်ပါရမြဲချည်းပါဘဲအရှင်။ စုန်းဖိန္နွာ ဆိုတဲ့လူတွေဟာလဲခဲတာ ဆွေနဲ့ကိုယ် သားနဲ့ကိုယ် သေမျိုးတွေချည်း၊ မဟုတ်ပါလားအရှင်"

“အောင်မယ်—မင်းတော်တော်စကားအပြောရဲသွားဘဲ၊ ဘယ်သူ ရန်သူတော်ကို အနှံ့ခံနေတဲ့ စုန်းပိစ္စာကို လက်များနဲ့ မတို့မိကြဘူး ထာ မင်းမသိဘူးလား။ စုန်းပိစ္စာ တယောက်ကို သတ်ဖို့ကြိုတဲ့လူမှန် တို့ဘာသာဓလေ့ထုံးစံကို အဂါရဝ လုပ်ရာကျတယ်ကွ။”

“အထင်မလွဲပါနဲ့အရှင်.....တကယ့်အစစ်အမှန် စုန်းပိစ္စာ တယော ကို သတ်ဘို့ဆိုတာကတော့ အဂါရဝပြုရာကျတာမှန်ပါတယ်။ တာ ရဲ့ အတုအယောင်စုန်းပိစ္စာတွေကိုတော့ ဒီလိုဘဲ ကြည့်နေရတော့မလာ တကယ်တန်း ဘုရင်မင်းမြတ်အပေါ် သစ္စာရှိချစ်ခင်တဲ့လူတွေဟာ အ အယောင်စုန်းပိစ္စာတွေ လက်ကတုံး တောင်ဝှေးနဲ့ တို့ထားနဲ့ မတရ အသေခံကြရတော့မှာလား။ ဒီလိုအတုအယောင် စုန်းပိစ္စာတွေကို သတ် တာတော့ အဂါရဝပြုရာကျပါသလားခင်ဗျား။”

“အေး..... မှန်တယ်ဟေ့။ နေပါအုံး ဒီလို အတုအယောင် တွေ သတ်ဘို့လက်တွေ ဖြစ်မြောက်အောင် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ။ ဆိုစမ် အုံး။”

ဤတွင်ကွန်နိပ်သည် ခုကာဘ်နေ၍ နားထောင်နေပြီး၊ လျှို့ဝှက်သော ရှယ်ရက်တခုကိုတီးတိုးပြောပြလိုက်လေ၏။ ဤသို့ကွန်နိပ်သည် ထီးတုံး ကြံဉာဏ်ပေးရခြင်းမှာ ကွန်နိပ်ကိုယ်တိုင်ပင် ထေးခါစုန်းပိစ္စာ လုပ်ခံ သောကြောင့် ဤသတ္တဝါများ ဘယ်လိုညာ ဘယ်လို ဝါ တတ်သည် ကောင်းစွာသိနေခြင်း— လက်ရှိနာကာဘ် တိုင်းပြည်မှ စုန်းပိစ္စာများ လည်း ကွန်နိပ် ကြီးပြွန်းနေသည်ကို မရှုစိမ့်နိုင်ဘဲ၊ မလိုချမ်းသော စေ သဖြင့် ကွန်နိပ်၏ထေဘောကိုငြင်းဖကွန်နိပ်နှင့် အကြီးဝင်သူမှန်သမျှကို အ ဘောက်ငြင်းဆိုနိုးနေခြင်း စသည်တော့ အကြောင်းများကြောင့်ပင် ဖြ လေသည်။

ဤသို့ ထီးတုံး အကြံဉာဏ်ပေးပြီးနောက် တခုသော နံနက်ခင်းတွင် နူးကားဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တိုင် ထိုင်တော် ပြင်ပသို့ထွက်ပြီး တိုင်း ပြည်သား လူအများကိုဟစ်ခေါ် နေလေ၏။ ကြွားကြွား သမျှသော လူ ပေါင်းတို့သည် နာကာဘ်ခေါ်ရာသို့လိုက်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဘုရင် ထိုင်တော် တံခါးဝတွင် ဓားစ လှံစ များကိုင်ချိုးချင်းနီးနေသည်ကို

ရှိလေဘော့၏။ ထိုအချိန်မှ မိန်းမများသည် သွေးများကို မြင်သဖြင့် ကြောက်လန့်သွားသနဲ့ အော်ကြ ကြကုန်၏။ ယောကျ်ားအရှင်အမှာ စစ်သားကြီးများပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ဆိုမှုနှင့် တွေ့နေရပြီဖြစ်သောကြောင့် ကြောက်ရွံ့ကုန်ကြကုန်၏။ ချာတာတ ခေါ်ကြောသော အသံကြီးနှင့်—

"ဒီ သွေးစ သွေးန တွေဟာ ဘယ်သူ လုပ်တာလဲ—ဘယ်သူ—ငါ ကိုယ်တော်မြတ်ကို ဖြစ်စေချင်တာနဲ့ ရွှေအိမ်ဘော်တံခါးဝမှာ သွေးစသွေး နတွေကိုလိမ်းကျံ ထားဘာလဲ" ဟု မေးလေ၏။

မည်သူမျှ ပြန်ဖြေဘော်မရသဖြင့် ချာတာတ ဆက်လက်ပြီး—

"ဒီကိစ္စဟာ သေးသေးမွှားမွှား ကိစ္စမဟုတ်ဘူးဟေ့။ လူသတ်သောက်နှစ် ယောက်လောက်ကို အပြစ်ဒဏ် ခတ်ပြီး သတ်ပစ်လိုက်ရုံနဲ့ ပြီးမဲ့ ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒီလို ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ကို ဖြစ်စေဘိုကြတဲ့ စုန်းကို တစ်ယောက် ထားထား သေချွင် မပြုနိုင်ဘူး—အဓပ္ပါယ်နဲ့ အဓေါ်နဲ့ ဘာဝပြောင်းနိုင်း ရသိမ်းမယ်။ သူနဲ့ ဘယ်ဘည်း—သူ့ရွာ၊ သူ့တို၊ သူ့အိမ်၊ သူ့ဆွေမျိုး တလေးမေတ်စပါ ကျန် သတ်မှ ဖြစ်မယ်။ အဲဒီတော့—မင်းစေတာမာနတွေ က နေပြည်တော်အရှေ့ အနောက်တောင်မြောက်ဝဲယာကို သွားကြ—တွေ့ တွေ့သမျှ စုန်းပြီမှသတွေကို ခေါ်ခဲ့ခနဲ့တတ်ပြီး ကျေးရွာတွင်သမျှက သူကြီး တွေးစစ်ဘင်ထာတာတ စပ်စိုင်ပြည့်ချုပ်တွေကိုလဲ စုရုံးပြီး ခေါ်ခဲ့ကြ။ ဒီနေ့က နေပြီး နောက်ဆယ်ရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာ အင်ကွန်းတိုက်ကို ခေါ်တဲ့ စုန်းသတ် ပွဲကြီး ကျင်းပမယ်။ အေး—ဒီဘခါစုန်းနဲ့ အနံ့ ခံပြီး သတ်ပွဲကတော့ စုလူ လူမျိုးတွေရဲ့ ရာဇဝင်မှာ မကြုံဘူးသောက်အောင် ကြီးကျယ် စေရမှာ ပေါ့ကွာ"

သို့ဖြင့်—မင်းစေတမာန်များသည် ဘုရင့်အမိန့်အရ ခေါ်သင့် စုဒေါး သင့် သူများကိုခေါ် ဆောင်လာခဲ့ကြသည် ဖြစ်ရာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပင် မင်း နေပြည် တော်ရွှေဘော်တံခါးဝတွင် လူစိုများ အစုဝ်ရှည်နှင့်စုဝေး ရောက်ရှိ လာကြ ထား ရှုးနေ ဘာက်ပြီး ချာကာတဘုရင်မင်းမြတ်အား ဟင်ယော် ကြွေးကြော်ကောင်း ချီးဆိုသံများကို မပြတ်ကြားနေရလေ၏။

အင်ကွန်းတိုက်ကို စုန်းပွဲ မကျင်းပမီ တရက် တွင်ထား စုန်းပြီကွာ မိန်းမ ယောကျ်ားတွေသမျှသည် နေပြည်တော်သို့ ရောက်လာ ကြလေ၏။ သူတို့

လက်ထဲတွင် လက်ကတုံး တောင်ဝှေးအဖျားချွန်လှံတိုများ ဓားရှည်စေ့များ ငါးစီပေါင်းများ မြွေရေများကို ကိုင်ဆောင်လာကြသည်ဖြစ်ရာ မြင်ရုံနှင့်ပင် လွန်စွာကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းနေလေ၏။ သူတို့သည် ကား မြေ ဘဲ မြို့ထဲသို့ဝင်လာကြပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အိမ်တော် တံခါးဝသို့ ရောက် လာသောအခါတွင်ကား ဘုရင့်ရန်သူဘော် မှန်သမျှကို မိုးမှာ မှုံ့နေနေ မြေမှာ လျှိုးနေနေ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာပေးကြမည်ဟူသော အဓိပ္ပါယ် သက်ရောက်သည့် သီချင်းကို သီဆိုကြလေ၏။ ပြီးမှ မိမိတို့အတွက် သတ်မှတ် ထားသော အဆောက်အဦးများထဲသို့ ဝင်ကာ နှိုးအတတ် တဝေအတတ် မြှားသော အထောက်များကို ပြုလျက် နေကြလေ၏။ သို့သော်လည်း နံဘေး မှ မြင်ရသူအပေါင်းမှာကား အသဲနှလုံး ခြောင်းဆန်အောင် ကြောက်ရွံ့ နေကြလေ၏။ နောက်တနေ့ညတွင် မြို့တော်ထဲမှလူအများပင် စုန်းပိုင်ကွင်းတို့၏ လက်ကတုံးတောင်ဝှေး ဓမ္မယ်မြ နှင့် အထိုးခံရကာ အသက် ပျောက်ကြ ရပေတော့မည်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း အထူးတလည် တုန်လှုပ် ချောက် ချားမိတော့၏။ ချာကာဘုရင်မင်းမြတ်၏ လက်ထက် တော်တွင် နေထိုင်ကြ ရကုန်သော လူအပေါင်းမှာ ကျုံးလန့်တစေးသားဖွယ် ဖြစ်နေပေ၏။ အရေး အကြောင်းရှိလျှင် ဘယ်သူမှ—သားမယား၊ ဆွေမျိုးများကိုလွှင့် ကြည့်ရှုနိုင် မရုံးအားလုံးသက်ရှိသက်မဲ့ မှန်သမျှချာကာဘုရင်၏ပုဂ္ဂလိကပိုင် ပစ္စည်းများ သာဖြစ်ကြလေတော့သည်။

နောက် တနေ့ နံနက် လင်းသော အခါ—မြို့တော် အတွင်းရှိ ဘုရင့် စေတမန်များသည် လူအပေါင်းကို အင်ပွန်ဒို ဟို စုန်းပွဲသို့တက်ရောက် ကြရန် ဟစ်အော်ဆော်ဩလျက်ရှိကြလေ၏။ လူများမှာလည်း၊ လက်နက် ကိုင်ဆောင်လာခဲ့လျှင် မင်းပြစ်မင်းဒဏ် သင့်မည်ကိုသိသောကြောင့် ဒုတ် တိုများကိုသာ ကိုင်ဆောင်ပြီး—ဘုရင့် ရွှေအိမ်တော် အနီးရှိ စုန်းပွဲ ကျင်းပ မည့်ကွက်လပ်ကြီးထဲသို့ လာရောက်ထိုင်နေကြလေ၏။ လူတိုင်းပင် မျက်နှာ မသာယာကြ။ သေရမည့်အရေးကို တွေးတော ကြောက်ရွံ့ရှာသဖြင့်လည်း၊ ထိုနေ့နံနက်စာကိုကောင်းစွာ မစားနိုင်ခဲ့ကြပေ။ ထိုင်နေသော လူအုပ်၏ တဘက် ခေါင်းတွင်ကား–အားကောင်း မောင်းသန် စစ်သားကြီးများသည် လှံရှည်ကြီးများကို ကိုင်ကာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်

အသွင်ပြင်နှင့် မတ်တတ်ရပ်နေကြ၏။ သူတို့ကား ရှန်းပြည်သားများက အနန့်ခံပြီး ဘုရင့်ရှန်သူတော် အဖြိုင်ချယ်မြို့နှင့် အတိုင်ပင်ရသူများအား—ကျွပ်ချုပ်မည့် စစ်သားများဖြစ်ကြလေကုန်၏။

မရိုသားသော နိုလ်ပါစုံညီသောအခါ ချာတားဘုရင်မင်းမြတ်သည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ၊ အတိုင်ပင်ခံလူကြီးများ ဝန်းရံပြီး၊ ကျောက်လှေပ်သို့ ထွက်ကြွ မြှင့်တော်ခုံ၏။ ကျွန်ုပ်ကြီးကံ ဘုရားသကာသက် ခေါင်းတလုံးပိုပြီး မြင့်လောက်အောင် အရပ်ရှည်လှသော ချာတာ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို မြင်သောအခါ စုဝေးနေသော လူအုပ်ကြီးသည် မြေပေါ်တွင် ပြားပြားဝပ်ပြီးကျွန်ုပ်တို့ဘာသာစကားနှင့် ‘ဘာနယသော’ဟုအော်ကာ—ကောင်းချီးပေးလိုက်ကြလေ၏။ ချာတာကား—ဘာမှ ပြန်မပြော—မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ လူအုပ်ဘက်သို့ရှုင်း၊ ကျွပ်ချုပ်သတ်ဖြတ်မည့် စစ်သားများဘက်သို့ရှင်းကြည့်လျက်ရှိ၏။ လူကြည့်သည်ကို ခံရသူအပေါင်းမှာလည်း၊ အသေဘသင်ဆင်းကုန်လောက်အောင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကြကုန်လေ၏။ ထို့နောက်ချာတာသည် ကျောက်လှေပ်ကြီး၊ နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်အနေဝ်တွင် ခင်းထားသော ခုံတခုပေါ်သို့သွားထိုင်လိုက်လေ၏။

အထန် ကြာလောက်အောင် ဆိတ်ငြိမ် နေပြီးနောက်၊ မိန်းမများ အုပ်မှုထိုင်နေသည့်နေရာမှ ကချေသည်အဝတ်တန်ဆာပလာများကို လှပစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော မိမ္မအချို့သည် လက်ထဲတွင် သစ်ရွက် စိမ်းများကို ကိုင်ကာ လက်ဝါးတီးခါ တီးခါနှင့်—

“ငါတို့အား—ဘုရင့် ရှန်းသူတော်ကြီး၏ ကချေသည်များ ဖြစ်ကုန်၏။ အသေလှန်လေသမျှသော သူတို့သည် မုချ ငွေးဝစာ ဖြစ်ရမည်သာ—ကောင်းလှပါပေ—ကောင်းလှပါပေ....အို—အရှင်မင်းကြီး ကောင်းမြင်ကြီးမထဲကောင်းလှပါပေ” ... ဟူသောအဓိပ္ပါယ်သက်ရောက်သည့် တေးသီချင်းကို သီဆိုကာထွက်လာကြလေ၏။ ကချေသည်မိမ္မများသည် သီချင်းသီဆိုပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့၏ နောက်ဘယ်မှလာရောက် စီတန်းပြီး ရပ်နေကြလေ၏။ ၎င်းတွင် ချာတာသည် လက်တဘက်ကို ဆန့်တန်းပြီး အချက်ပေးလိုက်ရာ ဘုရင့်အိမ်တော်နောက်ဘယ်မှနေ၍၊ ရှန်းပြည်သားများထွက်လာကြလေ၏။ ရှန်းများသည် ကျောက်လှေပ်၏ဘယ်ဘက်မှရှင်း၊ ရှန်းထဲများ

သည် ညဥ့်ဘက်မှုဥ်း ထွက်လာကြလေသည်။ သူတို့၏ဘယ်ဘက်လက်သဲ တွင် ခရယ်မြ များကိုစွဲကိုင်ထားပြီး ညာဘက်လက်သဲတွင် မိုင်းနှင့်လှံ တို့ တနေရာ၌ ကိုင်ထားကြ၏။ သူတို့အား မြင်ရုံနှင့်ပင် ကြောက်စရာ ကောင်းလှပေသော့သည်။ သည်တွင် ဆွဲထားသောလူမှိုးများသည် သူတို့ လှပ်ရှားတိုင်း လှုပ်ရှားတိုင်းဖြင့် တဂေါက်ဂေါက် မြည်နေကြပြီး–၎င်းကြီး စီပေါင်းများနှင့်ခမြုံးရွေများသည် လေထဲ၌ ဝှေ့ယမ်းနေကြ၏။ နောက်နွားများ ကိုလည်း ဆီတချို့နှင့်သုပ်သိမ်းထားသောကြောင့် ပြောင် ချောနေကြီး ဖြစ်နေကြရသည့်ကြားတွင်ရုက်လုံးနောက်ဆံပြူးကြွေးကြောင့်မှ ဦးရွတ်ခဲး သားများကသည်။ တချို့တစောင်းနှင့်ဖြစ်နေလေ၏။ သူတို့သည် လှအုပ် အလယ်မြေပေါ်တွင် မိုးထားသော မရောတည်းမိုင်းကို ကြည့်နေကြကုန် ၏။ နေမဝင်မှီအချိန်အတွင်းဘယ်သူတွေ အကွာပ်ချုပ်ခံရပြီး–ဘယ်သူတွေ အသက်နှင့် ကိုယ်နှင့် ကျွန်ရှင် ခဲ့ပါမည်နည်း—ရုန်းပိတ္ထာများသည် လည်း ဘယ်သူ အကျွတ်ချင် ခံရပြီး ဘယ်သူသည် တကယ် ကွပ်ချုပ်သည့် အမှုကို မြမည့်သူ ဖြစ်သည်ကို မသိကြလေကုန်။

လည်ဝယ်ဆွဲသည့်အမှိုးများမြည်သံနှင့် ခြေသံမှအပ,သူတို့သည် လုံးဝ ဆိတ်ငြိမ်စွာနှင့် ဘုရင့်ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်ခအောင်လာခနေကြလေ ၏။ ချာထောဝ၏ရှေ့သို့ရောက်သည့်နှင့်တပြိုင်နက် အားလုံးဒူးထောင်ကိုမြှောက်ပြီး ချာဘာအား—

"အို—မြတ်သောမင်းကြီး—"ဟုအော်ဟစ်ရာ ချာထောက—

"အို—ရုန်းပိတ္ထာ အပေါင်းတို့–"

"မြတ်သော မင်းကြီး သင် ဘာကို အလိုရှိပါ သလဲ ... သွေးသံ အိုကို တည်း အလိုရှိပါသလော။"

"ရုန်းပိတ္ထာတို့ –ငါကား–အဖြူအမှာအသာနှင့် ပြည့်သော သွေးသံအို ကို သာ အလိုရှိ၏။"

ဤတွင် ရုန်းပိတ္ထာတို့သည် အချင်းချင်း တီးတိုး စကားပြော နေကြ၏။ ရုန်းသီးများကလည်း ရုန်းမအားနှင့် စကားပြောကြ၏။ ပြီးမှ—

"ဒုလှူ ကောသ ရာဇာ အရှင်မင်းကြီး သွေးသံအိုကို ရှာတွေ့လျက် ရှိ လေပြီ"ဟုပြောရာ ရုန်းမတာယောက်က—

“မြတ်သောမင်းကြီးအား သွေးသံချိုးနှင့် ခံစေအံ့—ဆုမြိုးစေအံ့။”

“ဒုလ္လဘေသာသရားဘုမင်းကြီးသည် သွေးနံ့ကို ခံရလေပြီ”ဟု အောင်မြင်ရာ စုန်းဂေဘယောက်က—

“မြတ်သောမင်းကြီးအား—သွေးသံချိုးကို ပြပေအံ့။”

“ဒုလ္လဘေသာရုဇာမင်းကြီးသည် ကိုယ်တော်မြတ်ကို မြဲစေသောစုန်းကဝေကို ရှာဖွေနေလေပြီ။”

“မြတ်သော မင်းကြီးသည် သစ္စာပေါက်ဘိုး၏ အနေလောင်းနှုတ်ကို ရေ ရွက်ရစေအံ့—”စသည်ဖြင့်အစုစုအဖုံဖုံ ပြောလျက် ရှိကြလေ၏၊ ချာကာ ထ—

“စောဘဂျေရာယင်၊ အချိန်ကုန်ခံနေကြကုန်သည်— စုန်းကဝေ ဘ ယောက်သည် ငါ့ကိုဖြစားလျက်ရှိ၏၊ ဘုရင်အိမ်တော်တံခါးဝတွင် သွေး သံချိုးဖြင့် လိမ်းကျံထားခဲ့၏၊ ရှာလော့—ထို-ကြက်နှင့်တူသော စုန်း ဗိန္ဓာသည် ...ငါ့ကို ဖြစားသော စုန်းကဝေအား မြေကို တူးဆွပြီး ရှာကြ လော့ .....ထို-မြွေဆိုးနှင့်တူသော စုန်းဗိန္ဓာသည် ...ငှက်ကဲ့သို့ လေထဲတွင် ပျံသန်းပြီး ရန်သူတော်ကို ရှာကြလော့—ထို-ခြင်္သေ့နှင့် တူသော စုန်းဗိန္ဓာသည်—လူတိုင်းအား အနံ့ခံကာ ရန်သူတော်ကိုရှာကြလော့၊ ထို မုဆိုးဖိုငါ မြေထောက်နှင့် တူသော စုန်းဗိန္ဓာတို့ ရန်သူတော်သည် ဝရံ ထဲတွင်ပင် အောင်း၍နေသလော—တွက်ချက်ကြည့်၊ ပြေးနေလေပြီလော— ဆွဲ၍ထုတ်ကြကုန်လော့ ... လိုက်၍ဖမ်းကြကုန်လော့ ရန်သူ အမှန်ကို လက်တွေ့ပြပါကုန်းသင်တို့အား ငါသည် ဘကြီးလက်ကြီးနှင့်ကြီးစွာ ပူဇော်သမျှပြုပါအံ့—ရန်သူတော်သည် လူမျိုးကြီးတမျိုးလောက်လူ ဘယ် ကြီးမားနေ စေကာမူ ငါသည် သူတို့အား—ပြား ပြားဝပ်အောင်နှိပ်ကွပ်အံ့ နေမဝင်မီပြီးပြတ်စေရန်အတွက် အသင် စုန်းဗိန္ဓာတို့သည် ဆယ်ယောက် တတွဲတွဲပြီး—ရန်သူတော်ကို ရှာကြလေ—”

“မြတ်သော မင်းကြီး—မင်းကြီး၏ အလိုဆန္ဒကို ပြီးမြောက်ပါစေအံ့”

ထိုနောက်သော်ကား စုန်းမဆယ်ယောက်သည်စုဝေးပြီ ကျော်စုန်းဗိန္ဓာ ကြီး နိဘယ်လာခေါင်းဆောင်အစရှိ သို့ကဲ့တွက်လိုက်ကြ၏၊ စုန်းဗိန္ဓာ ကြီး နိဘယ်လာကား အသက်အရွယ် အိုမင်းရင့်ကြီးဖြစ်၍ အမေမှာင် ထုကို

ပေါက်ထွက်ပြီး မြင့်မွန်းသော ဖျက်လိုးမြေခွေးကဲ့သို့ အနံ့ခံနိုင်သော နှာခေါင်းသေရှာသွား၊ သူ၏အမွှေးရှည်ကြီးအပေါ် ဆောင်ယာဉ်လာသောအသံကို ကြားနိုင်စွမ်းသည့်နားရွက်အနေနှင့်သည့် အရှည်အချင်းများဖြင့် ပြည့်နေသည့် သာမက ရှေ့ဖိုင်နောက်ပစ်ကိုလည်း ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း တောကြားနိုင်သည့် နှာမည်ကြီး စုန်းပိုင်ငွေမကြီး ဖြစ်လေသည်။ အကြားသော စုန်းတော်၊ စုန်းမျှားသည်လက်ခြိုးသတ္တာနှင့် ချာဆဘတ္တချင်းသားချက်နှာမှပြီး ထိုင်နေကြ နိုက် နိုဘယ်လာသည် နောက်ပေါ် စုန်းမကိုးပေါက်နှင့်အတူ ရှေ့သို့ထွက်လာပြီးအရှေ့အနောက်တောင်မြောက် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ကြည့်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် လူထုအတည်တွင် သားသားသော မရုဏာ စည်းဝိုင်းထဲတွင် ကြောင်များ ကဲ့သို့မြောင်းပြီး ပေါ်ပေါ်မှောက်သွားနေကြ၏။ တအန်နှ မြေပေါ်တွင်ကိုယ်တိုင်ပတ်လည်လိုက်ပြီး အနံ့ခံနေ၏။ ဤသို့လှုပ်ရှားနေကြ ရိုက်တွင် လူထု တစ်ရပ်လုံး ငြိမ်သက်မှုလှုပ်ရှားနိုင်ခဲ့သော မိုးမဝေး သစ်ပင်ကြီးများပေါ်မှစောင့်နားနေ သာငှက်များ၏ အော်မြည်သံကို ကြားနေရ၏။ နောက်ဆုံးတွင်နိုဘယ်လာကာ သူ့နောက်ပါ စုန်းများအား—

"ညီမတို့ ရန်သူ့ဒတော်ကို အနံ့ခံ၍ ရကြပါ၏လော။"

"ရပါပြီ အစ်မကြီးရှင့်။"

"ရန်သူတော်သည် အရှေ့ဘက် မျက်နှာတွင် ထိုင်နေပါသလော၊ ညီမများ။"

"မှန်ပါတယ်-အစ်မကြီးရှင့်.....အရှေ့ဘက် မျက်နှာတွင် ထိုင်လျက်ရှိပါ၏။"

"ရန်သူတော်သည် မိုးကုပ် မျက်နှာခင်း၊ လူမျိုးတမျိုး၏ သား မဟုတ်ပါလော။"

"ရန်သူတော်သည် မိုးကုပ် မျက်နှာခင်း၏ သားဖြစ်ပါသည် အစ်မကြီးရှင့်။"

ထိုနောက်ဆောင်ကား သူတို့သည် လေးဘက်လေးတန်ကြီး ဘုရင့် နောက်ဆွယ်တွင် အဝိုင်းပင်ခဲ့လူကြီးများနှင့် ထိုင်နေသော ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ လွှားပြီး လာလျက်ရှိကြလေ၏။ အဝိုင်းပင်ခဲ့လူကြီးများသည် တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးပြုံးလာကန့်လျှပ်ကြောကုန်၏။ ကျွန်ုပ်အတို မှာကား

ဗျိုးများတဆတ်ဆတ်တုန်ကာရှိ၏။တွင်းချည်သီချား၊ ဆရေ ပျော်နေသလောက် သေသင့်မေ့နေရပေတော့သည်။အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် ရှင်းမများ ပြေးကြားသည့် အတိုင်း၊ ဒုရှုများနှင့် တဘာသာ ခြားသည့် လန်ဂျင်နိုင်ငံ ယိမ်ဝမ်မာသေကာဘမာ၏သား ဖြစ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ရှင်းမများသည် ကျွန်ုပ်ကို အနုခံ ရှာဖွေပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်နှင့် တကွသော အိမ်သားအားလုံး သေကြကြရပေတော့မည်။ ချာကာတရှင်ကလည်း ယိမ်စွဲတောင်ကျေးအရွယ်က ကျွန်ုပ်အားသတ်ပါဟုပေးခဲ့သော ဓလေ့ကိုတောက်လောင်းနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် မြေများ သချွယ် သွားလာနေကြသော ရှင်းမများ၏ ကြောက်ရွံ့သော ချက်နှာထားနှင့် ဖိုက်ကြည့်နေမိလေ၏။ ရှင်းမများ၏ နောက်မှကား ရှင်ဘုရင်တော်ကို သတ်ဖြတ်ဟု—ဟိုက်လာသော ဘုတ်ကိုင် စစ်သားများကို မြင်နေရလေသည်။ ကျွန်ုပ် အတို့မှာကား ရှေးသား ခေါင်ခြင်းငါ မွေးမြူလောက်အောင်ကြောက်ရွံ့နေလေသည်။ထိုအခိုက်တွင်ကျွန်ုပ်သည်ရှ်းအင်ဂွန်ဘိုကို ရှင်းမွဲ၏ ကျင်းပ ရခြင်း၏ လျှို့ဝှက်သော ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ချာကာကို ကျွန်ုပ်က တီးတိုး အကြံပေးခဲ့မိချက်ကို သတိရမိသော အခါတွင် ကား မိုးသက်မုန်တိုင်းကြားမှ လျှပ်စစ်ရောင်တချက် လက်သွားသကဲ့သို့ မျှော်လင့်ချက် အရိပ်အရောင်ကို ပြေးပြီး မြင်လိုက်မိလေ၏။သို့သော်လည်း ဤလျှို့ဝှက်ချက်ကို လုံးဝ အားကိုးနေ၍လည်း မဖြစ်။ ချာကာသည် ကျွန်ုပ်ကို ဆောင်ဘာလိုသောကြောင့် ဤ အင်ဂွန်ဘိုကို ရှင်းပွဲကို ကျင်းပခြင်း ဖြစ်လောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ယခုအခါတွင်ရှင်းများသည် ကျွန်ုပ်နှင့်လှမ်းရွာ နီးကပ် လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် နေရာတွင် ရပ်တန့် သိုက်ကြမိုက်—နွဲ့ဘယ်လာတ—

“ညီမတို့ ... ငါတို့၏ အိမ်ဖက်သည့် မှားမှား မှားနေပေပြီသော—”

“ကျွန်ုပ်တို့၏ ညတွင်မဏီသော အိမ်မက်သည် နံ့နက်လင်းလျှင် မှန်နေပြီသာ ဖြစ်ပေါ်သည် ရှင်။”

“ရှင်ဘုရင်တော်ရဲ့ နာမည်ကို ညီမတို့ရဲ့ အားနာဘေးပြီး တီးတိုး ပြောရအုံ့မလား။”

ဤတွင်ရှင်းများသည် မြေပေါ်တွင်ဝပ်နေရမှ ခေါင်းထောင်ပြီးညီမိမြ

သိုက်ရာ လည်ချွန်ချွဲသွားသော အမျိုးမျှားသည့် ဘဲဥဂေါက်ဂေါက်မြည် နေကြလေ၏။ ထိုနောက်သော်ဘား စုန်းမများသည် ခေါင်းချင်း ဆိုင်ပြီး တိုင်းပွဲလိုက်ကြပြီးလျှင် နိုဘယ်လာသား အလည်မှာဝင်ပြီး စကားတခွန်းကိုပြော လိုက်ရာ စုန်းမများက—

"ဟား—ဟား—အစ်မကြီး ပြောတဲ့နှာမယ် မှန်ပါသယ်။ ကဲ— ဒီနှာမယ်ကိုကြေးကြော်လိုက်ကြပါစို့။ ရန်သူဘော်ဒရေအိမ်သားတွေအား လုံး ကျွမ်းနှက်ကြပါစို့။" ဟု ပြောကာ၊ နိုဘယ်လာခေါင်းဆောင်ပြီး စုန်းမ ဆယ်ယောက်တို့သည် ရှုသူရက်ကျွန်ုပ်ရှိရာ ဘက်သို့ ပြေးလာကာ၊ စရယ်မြွေး နှင့် ကျွန်ုပ်ကို ဝိုင်းနှက်ကြလျက် နိုဘယ်လာသား ကျွန်ုပ်၏ပါးကိုသူ့လက်မှာရယ် မြွေးနှင့် ရိုက်ခတ်လိုက်ပြီး—

"ဟဲ့—မာဒေဗကာ၏ သား—မနိုပို—သင်ကား—ချာတာဘုရင် မင်းမြတ်အား ပြစ်ဒေရန် အိမ်ဘော်တံခါးဝတွင် သွေးသံတို့ဖြင့် လိမ်းကျံ ထားသူဖြစ်ချေ၏။ သင်နှင့်တကွသော သင့်အိမ်သားအားလုံးကို ပြားပြား ဝပ်အောင် ဒေဘာအုံ—" ဟု ရေရွတ်နေလေ၏။ ဤတွင် ချာတာဘုရင်မင်း မြတ်သည် နေရာမှ ထပြီး လက်ကိုမြှောက်လိုက်ရာ အားလုံး ငြိမ်သက်နေ လေ၏။ စုန်းပိဋကသမများသည် ကျွန်ုပ်အား လက်ဆွဲတန်းလွဲကိုင်ထားသဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေစဉ်၊ ရန်သူဘော်ဘို့ သတ်အုံဟု နောက်မှ ပါလာသော လူ သတ်သမား စစ်သားများက ဓါးကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ကြောင်တောင် ထောက် ရှိနေကြလေ၏။ ချာတာက—

"မယ့—မာဒေဗကာရဲ့သားမောင်ပို …မင်းဟာ ငါ့ကို ရန်သူအဖြစ်ရှု ပြီးနေတဲ့ သရွှာပေါက်အနေနဲ့ ဘောဘက် ထွက်ခံနေလျက်… ဒီကယောက် လောက်သာ သတ်ရစ်ရှိနဲ့ ငါ ကြောက်ရမလား။ စုန်းပိဋကတွေက ဘုရင့် ရန်သူဘော်သရွှာပေါက်တွေကိုဖွင့်ဆောင်ရွက်ကြအုံး—"

သို့ ရဲရင့်ကျွန်ုပ်သည် ဆုံးဖြတ်သောစိတ်ဖြင့် ဘာဖယ်နေလိုက်ရလေ၏။ စုန်းကြီးနိုဘယ်လာမှာလည်းအလားတူပင်ဘာဖယ်နေရလေ၏။ အဘယ့် ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်တို့၏ လူမျိုးများ ဒလေ့ထုံးစံအရ စုန်းပိဋက တ ယောက်က အန္တရာယ် ရယ်မြွေးနှင့် အတိုက်ခံရသူသည် လောလောလတ် လတ် ချက်ချင်းအသွင်ပြောင်းခံရပြီ ဖြစ်ပါလျက် ယခုစုန်းပွဲတွင်ကား ချက်ချင်း

ကျွပ်ချက်သေးသေး သေးအယ်နေရသောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ချက်ချင်းမဆောင်ရသည့်အရေးကို လူတိုင်းမင်သိချင်နေကြ၏။ ရုန်းဝိစ္ဆာများလည်း၊ သိလိုဇောနှင့် လျှပ်မျက်သည်ကို မြင်လိုဇောနှင့် မိုးသားတိမ်လိပ်ကို မျှော်ကြည့်သကဲ့သို့ ဘုရင့်မျက်နှာတော်ကို မျှော်ကြည့်ကြတုန်၏။ သို့သော်လည်း ချာကာဘုရင်မင်းမြတ်ကား—ခြည်သို့မျှ မိန့်မြွက်ခြင်းမရှိချေ။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် သေးအယ်နေကြရ၏။ ဒုတိယအသုတ်ဖြစ်သော ရုန်းမများသည် ထုံးစံအတိုင်း ဘုရင့်ရုန့်သူတော်ကို အနံ့ခံရှာဖွေရန် မြေပြင်ကိုမြှမ့်နေကြတုန်၏။ ရုန်းတသုတ်နှင့်တသုတ်ဘုရင့်ရုန့်သူတော်ကို အနံ့ခံ ရှာဖွေမှုတော့ကြ၏။ ကိုယ့်နည်းနှင့်ကိုယ်ပြုကြပြီးဖြစ်၏။ ဤဒုတိယအသုတ်ဖြစ်သော ရုန်းမများက ဘုရင့် အတိုင်ပင်ခံ လူကြီးများထံမှ တယောက်သောသူကို ဓရယ်မြ နှင့် ခတ်ကြ၏။ ဤတွင် ချာကာ ဘုရင်မင်းမြတ်က—

"တော့—မင်းတို့လဲ မာစေကာသာ ရဲ့ သားမေါ်ဖိုလိုသေးအယ်နေကြ"

ဟုပြောလိုက်ရာ၊ ရုန်းများရော ဓရယ်မြ နှင့်အခတ်ခံရသူပါ။ ရွှေကာနည်းအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့နှင့် လာပေါင်းပြီး ရပ်နေလေ၏။

သို့ဖြင့် တနေ့တုန်းပင် ရုန်းမများသည်တသုတ်ပြီးတသုတ် ရုန့်သူ အနံ့ကိုခံကြကား၊ နောက်ဆုံးတွင် ရုန့်သူရှာဖွေသည့် ရုန်းမ တယောက်မျှမကျန်တော့ချေ။ အနံ့ခံပြီး ရုန့်သူရှာသော ရုန်းများရော၊ ဓရယ်မြ နှင့် အခတ်ခံရသူ သခွာ့ဒေါက်တာချင်းဝင်များပါ ကျွန်ုပ်တို့နည်းတူ သေးအယ်နေကြရလေ၏။ ရုန်းမများကုန်သွားသောအခါ ရုန်းထီးများ၏ အလှည့်သို့ ကျရောက်လာလေ၏။ ရုန်းထီးများမှာ ချာကာဘုရင်၏ အပါးတော်မြဲဖြစ်သော လုပ်နေကြရသော်လည်း စည်းစိမ်အားဖြင့်ကား—သူတို့သည် ကြောက်စိတ် ဝင်လာကြပြီကြ၏။ သို့ဖြင့် အကြောင်း၊ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ မဟုတ်သည် ဖြစ်စေ လာရာလူတယောက် ဓရယ်မြ နှင့်ခတ်ပြီးရုန့်သူတော်ဝချင်းကို သွတ်သွင်းကြလေ၏။ လူပရိသတ်မှာကား—စိတ်လက်မချမ်းသာသောလက္ခဏာနှင့် အနေခက်ဘက်တောင်းကာတွင် နေဝင်သည်ကို ကြည့်ရှုနေကြလေ၏။ နေဝင်သည်နှင့်တပြိုင်နက်ပင် ကျွန်ုပ်တို့တရားခံဘချင်းဝင်လူများသည်ပင်။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် တနယ်တည်း တစင်ပါဒေသ့မျိုးများသည်ပင်း ရုန့်ချိန်မြင်နိုင်ချပ်

ကြိုရပေတော့မည်။ နွေအချိန်ချုပ်ငြိမ်းပြီး ညချမ်းဘက်သို့ လှလာသည့်နှင့်အမျှပင် ဂုန်းဘီးများသည် ဗိုဒ်ဖြိုဟောင်းကျွန်းလာကြ၏။ သူတို့သည် လေသံတွင် ချိန်ဖျံ့ကာ ငုတ်း၊ အံသွားတကြိတ်ကြိတ်—မျက်လုံး တပြူးပြူး လုပ်ကာငုတ်။ မြေပေါ်တွင် ကိုယ်သုံးလူးကာငုတ်း လုပ်နေကြ၏။ အချို့ကား—အသင့်ပါလာသော မြွေအရှင်များကို ကိုက်ဝါးပြီးစားကာငုတ်။ အော်ဟစ်ကာငုတ်၊ လုပ်ချင်ဘိုင်း လုပ်နေကြလေ၏။

မကြာမီအမှောင်း ညနေချမ်းသို့ ရောက်လာသော နောက်ဆုံး အသုတ်ဖြစ်သော ဂုန်းဘီးတို့သည် ဘုရင်မိဖုရားအဆောင်ဆောင်ကိုစောင့်ကြပ်သော လူနှစ်ယောက်သုံးယောက်ခန့်ကို ခရယ်ပြုံ့နှင့်ခတ်ပြီး ရန်သူတော်စာရင်းသွင်းကာ ဂုန်းအနံ့ခံမှုကို အပြီးသတ်လိုက်ကြလေ၏။ သို့သော်လည်း ထိုသူတို့အထဲတွင်ကား အခြားဂုန်းများနည်းတူ ခရယ်ပြုံးနှင့်ဘယ်သူ့ကိုမျှမခတ်ဘဲ မှုရကာ ဝီစည်းဝိုင်းအလည်တွင်ရပ်ကာ ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်နေသော လူငယ်ဂုန်းဘီးဘွားတစ်ယောက်ပါဝင်ပေ၏။ ဤနောက်ဆုံးအသုတ်လူများကို ကျွန်ုပ်တို့နည်းတူ ဘောအဖော်ဝိုင်းပြီးသောအခါ ချာကာဘုရင်က အခြားဂုန်းများနည်းတူမပြုံးဘဲ စည်းဝိုင်းအလည်တွင် ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်ပြီးရပ်နေသော ဂုန်းဘီးငယ် လူငယ်အားဘာကြောင့် အများနည်းတူ မပြုံးဘဲ ခေါင်းမော့ရပ်နေသနည်းဟု မေးသော် ထိုလူငယ်က—

"မြတ်သောမင်းကြီး၊ ကျွန်ုပ်အား အာရုဗိဆိုသူ၏သား အင်ဗာဘာဇာဒ်မိမင်ဖြစ်သတည်း။ ကျွန်ုပ်၏ အမျိုးအနွယ်သည် မာကွ်ိလီအင်ဒီ အမျိုးအနွယ်ပင်ဖြစ်ပေ၏။ အရှင်မင်းကြီး၏ ရန်သူတော်ကိုအနံ့ခံစေရန် ကျွန်ုပ်ကို စေခိုင်းသည် မဟုတ်ပါလော။"

"မှန်ပေသည် အင်ဗာဘာဇာဒ်မိ—ငါခိုင်းခဲ့ပေ၏။"

ဤတွင်အင်ဗာဘာဇာဒ်မိဂုန်းဘီးသည် ရဲရဲ ရင့်ရင့် အမူအရာနှင့် ရှေ့သို့တိုးလာပြီး ချာကာဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရှေ့တော်ဝယ် ခရယ်ပြုံးနှင့် ခတ်လိုက်ကာ—

"ကျွန်ုပ် အနံ့ခံ၍ရသူကား—အရှင်မင်းကြီးပင် ဖြစ်သတည်း"ဟု ဆိုလေ၏။

ဤတွင်လူထုပရိသတ်သည် ဟင်ခနဲ—ဟယ် ခနဲ ဖြစ်သွားလိုက်ကြကာ

ဤမျှမိုက်ကန်းလှသော ဆင်ဖဘာဇာင်မီအား တထိတ်ထိ ညှဉ်းဆဲပြီး သတ်ဖြတ်သည်ကို မြင်ရမသော့ဖုံးဟု ဆောင့်ခမ့ကြကုန်၏။ သို့သော်လည်း ချာထာသာအား နေ့ရာမှထတွဲ့ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ခမောလိုက်ကာ......

"အေး—မှန်တယ်—ဒီလူ့ထယောက်ဟဲ ဟုန်ဘယ်။ အို—လူ့အပေါင်းတို့—နားထောင်ကြကုန်လော့။ ငါ၏ထိုးတော်တံခါးဝတွင် ဘွေးသတ်ပြီးရှိ လိုးဘူ့ သူကား အခြွေးသူမဟုတ်—ငါကိုယ်တိုင်ပင်လိုက်ကျွံခွဲ ခြင်းရှိခဲ့မေ၏။ ဤအမှုကို ငါဘာ့ခကြောင့်ပြုရသနည်းဟူမူကား—ဒူလူ့တိုင်းပြည်တွင် ဇုန်းပဲ့ဥသာ အတုအယောင် မည်မျှရှိပြီး—အစစ်အမှန် မည်မျှရှိသည်ကို သိလိုသောကြောင့် ဖြင်ပေ၏။ ယခုမူကားမြင်သိကြပြီ မဟုတ်လော။ ဇုန်းဝိဋ္ဌာသစစ်ကာ ဤလူ့ယ် တယောက်သာလျှင် ရှိ၏။ ရှုဦးလော့—ဟိုမှာဘက်တွင် ဇုန်းဝိဋ္ဌာအတုများသည် သင်္ခင်ဘဝမှ သစ်ချက်များပမာ ဖြတ်သိပ်သိုး များပြား လှပေ၏။ သူတို့သည် ညာဝါး ရှန်းသန်းပြီး သူတို့ပုဂ္ဂိုလ်စေ့ဌာန် မှန်းဘီးသူများအား ခွေ့ရေားမျိုးရော ကလေး သူယ်ပါမကျန် သတ်ဖြတ်ရန် ဖန်တီးသားပေ၏။ ဤသို့သော ဇုန်းဝိဋ္ဌာအတုအယောင်များအား မည်သို့ဖြစ်ရင်သင့်ပါသနည်း။"

ဤတွင်လူထုအ မိုးလုံးပျံ့ခဲ့ဘာ့မလောက်ကျယ်လောင်စွာနှင့် ....

"ဒီကောင်တွေကို သုတ်သင်ကွပ်ချက်ပါ။ အရှင်မင်းကြီး ....သုတ် သင်ကွပ်ချက်ပါ" ဟု အော်ဟစ်ကြလေ၏။

"အေး—မှန်တယ်—အတု အယောင် လူညာ မှန်သမျှကို သတ်ရမှာပေါ့မယ်"

ဤတွင် ဇုန်းဝိဋ္ဌာအသေအပြားထိုးတို့သည် ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်ပြီး သနားတော်မူရန် တောင်းပန် ကြသော်လည်း ချာထာ သည်ရယ်မောပြီး—

"ဟော ....အခုလာ ဘုရင့်ရန်သူတော်သို့ ခံရယ်မြို့နဲ့ အစစ် ခံရတဲ့ လူမှန်သမျှ ဇုန်းတွေကိုအကုန်သတ်ကြစမ်း ......ဟောဒီအ—ဆင်ဖဘာဇာင်မီ တယောက်ထ လွှဲယင် အကုန်သတ်ကြ—" ဟု အမိန့် ပေးလိုက် ရာ၊ စေတဘေ ဇုန်းဝိဋ္ဌာများ၏ ခရယ်မြို့ ခေါ်ခြင်းကို ခံရသဖြင့် အသဲအဖျော်ဆန်နေကြသော ကျွန်ုပ်အပါအဝင် တရားခံ စာရင်းဝင်များသည်

ရှန်းယော်၊ ရှန်းမရာကို ရှန်အုပ်လိုက်ပြီး ထောင်းလမောင်း ကြေအောင် ရှုတ်ထစ်နေကြလေ၏။ လူအုပ်သီမှကား—လူတိုင်း လူတိုင်းပင် ရှန်းပင်ရွာသား ကြောင့် စိတ်လေးလန်နေရမှ မပေါ်၊ သွားကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ခုတ်ထစ်နေကြသည်ကို ဟစ်အော်ပြီး ဩဘာ ပေးနေကြလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင်ကား—ကိစ္စပြီးသွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့်ကျွန်ုပ်တို့သည် လူအသပုံကြားထဲမှအပြင်သို့ထွက်လာကြလေ၏။ ရှန်းယော်၊ ရှန်းမ၊ ရှန်းအမျိုး ရှန်းအမယ်တို့၊ ရှန်းအဘိုးတို့တို့သည် အသံပင် မပေးနိုင်တော့ဘဲ အလယ် လိုက်ကြီးသောနေကြိုင်ကြာရာကသည် မြေသို့တုံးလဲပြီး ဗုံမှုန်များကြား ထဲမှ လူသေပုံကို ကြည့်ယင်း ကျွန်ုပ်အား—

"ကဲ—မေးပို ... ငါကို ညာတဲ့ အကောင်တွေတော့ ကိစ္စ ချောကျွန်ဘီ .. ဘာ မင်းရဲ့အကြံဉာဏ ပေးချက်အရ ဆောင်ရွက်တာဘဲ၊ ဘာနဲ့တောင် မင်းဟာ ဟိုရှန်းကြီး ခိုးယူလာတာ ရွှေယ် မြို့နဲ့ ခတ်တူ ကဲ ကြောက်နေရသေးတယ်။ ငွေ—ဆုချ်နှာကို ငါ အကဲတော်မြိပါတယ်ကွ။ အေး .. ခုတော့ သူတို့အားလုံး သေကြဘီ ဆိုတော့—တိုင်းပြည်မှာ ဘ တောလည်းဘီး ရှင်းသွားပြီဘာပေါ့လကွာ။ ဒီရှန်းပင်ရွာသားတွေရဲ့ မကောင်း မှုပြုကျင့်ချက်တွေဟာ သူတို့အလောင်းပေါ်မှ ထနေတဲ့ ဗုံမှုန့်တွေလိုဘဲကွ မကြာခင် အနယ်ထိုင်သွား ရတာဘဲ။ ခကာ လောက် သာ ဗုံသနိုင်ကြ တာပါ။"

ဤသို့ပြောပြီး ပြီးသည်နှင့် တပြင်နက်ပင် ချာကာ လက်သွား ထိုးပြနေသော ဗုံမှုန်များကြားမှ တုံ့ ထိုးထွက်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအရာကား အခြားမဟုတ်၊ လူသေကောင်များကို ထုန်းယပ် ပြီး ထွက် လာသော ရှန်းအိုမကြီး တယောက်ပင်နေလေ၏။ ဤရှန်းအိုမကြီးမှာ— မြင်ရရုံနှင့်ပင် လျှို့ရွှာကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော်လည်း၊ သူသည် နိဘာယ်လာဖုံကြောင်း ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာသိနေပေ၏။ သူ၏ ကျွန်ုပ်ကိုယ် တိုင် မသေသေအောင် သတ်ခဲ့သည့် မှန်သော်လည်းနိဘာယ်လာသည် သေ ရွာမှ ထလာသော ကျွန်ုပ်ကို ကျိန်ဆဲရန် ဟန်ပြင်နေလေ၏။ ငါ ကိုယ်လုံး ဓာက်ရှ ဒဏ်ရာချက်များနှင့် ထပ်ထပ်မှုန်ပြီး သွေး စက်စက်ယိုနေသော် လည်း လုံးဝသေသွားခြင်းမဟုတ်သေးဘဲ။ သေလှသေခင်ရှိနေရုံမျှသာ

ဖြစ်၍ သူ့မျက်လုံးအွင့်လည်း ဝေါ်သာ ရောင် ပြောင် လက် နေလေ၏။ နိုဘယ်လာက ချာတာအား—

"ဟေ့—ဘုရင်—"

"အောင်မယ်—ခင်ညိုညိုခဲ့နေစမ်း—ခင်ဗျား သေဘီ မဟုတ်လား"။

"မသေသေးပါဘူး ...အရှင်မင်းကြီးရဲ့ ဟောဟို ဘက်က ခွေး..... မေ့ ခြေတဲ့စကားကိုကြားရသေးဘဲ၊အဲဒီဘေ့စကား၊ပြန်မပြောရသေး၍ မသေနိုင်သေးဘူး၊ထယ်ပီးရွှေ့ဖြင်ဘဲရအုံ့မယ်၊ကြည့်ကြည့် မှတ်ထား လိုက်—ဟောဒီ—ခွေးမျေ့ပို့ရယ်၊ မယ်တော်ကြီး အုန်နု့ရယ်၊ ဘာလေကား ရယ်ဘာ၊ အရှင်မင်းကြီးရဲ့အသက်ကို လုပ်ကြံကြသိမ့်ယ်။နောင်ခါကိုယ့် ဘိုက်မှာ လှံ ချက်ခတော့မှ ဒီစကားတွေကို ပြန်သတိရပေတော့၊ ကဲ— သွားအုံ့မယ်"ဟု ပြောပြီးနောက် နိုဘယ်လာသည် မြေပေါ်သို့ လဲကျ သေဆုံးသွားလေ၏။ချာတာက "အလဘား အမယ်ကြီး ညာနေတာပါ" ဟု ပြောပြီး၊ ထွက်သွားသော်လည်း နိုဘယ်လာ၏ ဟောပြောချက်သည် သူ့ဘော်မနေဝယ် အမြဲတွယ်ခဲ့လေ၏။၎င်းဟောပြောချက်သည် အခေ့ အဘွောက်သနွယ် ချာတာ၏ စိတ်ဓါတ် မြေကြီးဇာတွင် အမြစ်တွယ် ပြီးအောင်အမြစ် တဖြေးဖြေး ကြီးထွားလာရာမှ သူ့ အချိန်သူ့ ရာသီသူ့ အခါ သို့ကျရောက်သောအခါ အသီးအပွင့်များ သီးပွင့်လာခဲ့သည်ကို နောင်ခါ တွင် တွေ့ရပေလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်၍ ချာတာ ဘုရင်မင်းမြတ် လက်ထက်တော် က ကျင်းပသော အကြီးအကျယ်ဆုံးဖြစ်သည့် အခမ်းအနားကို စုန်းပွဲကြီးသည် ပြီးဆုံးခြင်း သို့ ရောက်ခဲ့သေသဘည်း။

—✶—•★•—★—

(အခန်း—၉)

စုန်းပွဲ ကျင်းပပြီးသည့်နောက်တွင် ချာတာသည် သူ့ မယ်တော်ကြီး အုန်နု့အားရင်း—မိခုရာကြီး ဘာလေသာအားရင်း၊ နောက်မှ ခြေသင်ပြီး

အဘောက်လှမ်းနိုင်းထားရော အုနန္ဒီနှင့် ဘာလေးဆာတို့သည် ကျွန်ုပ်အိမ်သို့ မပြတ်လာထား၍ ကျွန်ုပ်၏သားငယ်အဘောက်ကို အမြဲတမ်း ဂိုက်တွေးနေထင်ကြောင်း သိသွားလေ၏။ သို့ဖြင့် ချာကာသည် ဘက်ကမင်းဖြစ်လာလေ၏။ သို့သော်လည်း သူသည် ဤအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်အား—ဘာမျှမပြောချေ။ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း သူ့စားကြွင်းစားကျန်များကို စားနေသောခွေးဝဲစားတလေးသဖွယ် သဘောထားသည့်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်က သူ့ကို လုပ်ကြံရန် မိုင်းပြင်းလိမ့်မည်ဟု ထုဆထားလေသည်။ သို့နှင့်လည်း သက်သက်မဲ့လော......မိုးမိုးစေတော့ နှင့် လော့ဆေ၏။ ချာကာသည် ကျွန်ုပ်အား—နယ်စပ်တွင် နေသော အမှာသုဘာ လူရိုင်းမျိုးတမျိုးတို့၏ အပ်နှံထားသော ဘုရင့်ဥဘတ်ဖဲမှ နွားများကို သွားရောက်ရေတွက်ရန်နှင့်နွားများတိုးပွားသည် မတိုးပွားသည်ကိုကြည့်ရှုရန် စေလွှတ်လိုက်လေ၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ချာကာဘုရင်အား ပြားပြားဝပ် ဦးညွတ်ပြီး နောက်နိုင်းစသော အင်္ဂနေ့တော်အတိုင်း ထင်းဆောင်ရန် ဘုရင့်အိမ်တော်မှ ထွက်ခွါခဲ့ရလေ၏။

ဘုရင့်အိမ်တော်ပြင်သို့ရောက်သည့်နှင့်တပြိုင်နက် သားမယားများတို့နှုတ်ဆက်ရန်အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်၏သား "မုဆာ" ၏မိခင်ဖြစ်သူမယားအား နှုတ်ဆက်ကြောင်းပြောနေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ အနှုတ်ဆက်မှာ ငနဲအင်းနသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၏ရင်ဘတ်ထဲတွင် မြှားထားသည်ဟု ထင်ရန်ရှိ ပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဘုရင့်အမိန့်တော်နှင့် နိုင်းစေရာသို့သွားရမည် ဖြစ်ကြောင်းကို မယားကြီးဖြစ်သူ နာဝါဆီဒီအင် ခေါ်သူမိခင်အား ပြောပြရလေ၏။ ဤသို့ပြောပြရာတွင် မာထဲနီ့မိခင်သည် ငိုကြွေးပြီး ခရီးထွက်ရမည့်ကိစ္စကိုကြားရရုံနှင့်ပင် စိတ်လေးလှကြောင်း၊ ကျွန်ုပ် ခရီးထွက်ရာမှ ပြန်ရောက်လာလျှင်လည်း ဘယ်နည်းနှင့်မျှ နာဝါနှင့် အတူနေလိုမိတော့မည် အစရှိသော အမ်းလှုပ်ခြင်းသဘောများကိုတွေ့ရတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ပြောပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကမည်မျှပင် ချော့ပြောဆိုသည် ဖြစ်စေ၊ မာကဒိုဓါသည် အငိုမရပ်၊ ထပ်ခါထပ်ခါသာ ငိုနေလေတော့၏။

နောက်ဆုံးတွင်ကား—ကျွန်ုပ်ပါ ရှေ့နေ့ခဲ့ပြီး ကြောက်စိတ် ဝင်လာသ သောကြောင့် ဘယ်ပုံဖန်၍ ဘယ်ပုံ ကြံရပါမည်နည်းဟု အကြံဉာဏ် တောင်းကြည့်ရာ မာဂရိုဇါက—

"ကျွန်မကို မောင်နဲ့ တပါတည်း ခေါ်သွားပါမောင်ရယ်၊ ကိုယ့်လူ မျိုးတွေနဲ့ အတူနေခွင့်ပေးပါရစေ၊ ချာကာဘုရင်ကွယ်လွန်မှ ဒီပြန်လာပြီး နေပါရစေ။ ဒီမှာနေရတာက အခုအချိန်မှာ မိုးရွာတာတောင် သွေးမိုး ရွာနေသလား အောက်မေ့ရလောက်အောင် ကြောက်သွို သိပ်ကောင်း တာဘဲ။"

"တာဆာတော့ ငါဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲကွ။ ဘုရင့်အမိန့်တော် တချို့ မပါဘဲ ဘယ်သူမှ မြို့တော်တံခါးအပြင် ဘက်ကို ထွက်ခွင့်ရတာမှ မဟုတ် ဘဲ။"

"လူတယောက်တည်း သွားမယ်။ သူတော့ ခေါ်သွားနိုင်မှာပါဘဲရှင်။ ချာကာဘုရင်ကလဲ လင်ကို ထွက်ခွင့်ပြုမှတော့ မယားကို ထွက်ခွင့် ပြုမှာပါ ဘဲ။ ထွက်ခွင့်ပြုလဲ ကျွန်မကိုခေါ်မသွားချင်ဘူးလို့ ကျွန်မရှာတဲ့ ကျွန်မပြန် ပို့တယ်လို့ ပြောတာပေါ့။ ဆိုဒ်လိုဆင်ခြေပေး မြို့ထဲထွက်ပြီးနေခင်ခါ အ ကြောင်းကျွှေးတော့မှ ပြန်ပေါ်ကြပါ့ဖို့ မောင်ရယ်"

"ကိုင်း—တာဆာဖို့လဲ ကောင်းပြီနေပါစေ။ အခုနံဆသိုဗိုလ်တင်တို့ကိုခေါ် ပြီး ဒီနေ့ညမြို့ပြင်ထွက်ကြ။ မနက်ဖန်ခါ မနက်ကျတော့ နိုင်ငံတောဘ မြစ် ကမ်းပေါ်မှာ ငါနဲ့ဆုံကြမယ်၊ နေ့ခင်ခါ အကြောင်း ပေါ်ပေါက်လာယင် တော့ ကံကောင်းတော့မပါစေသောလို့သာ ဆုတောင်းရုံရှိတော့တော ဘဲ"

သို့ဖြင့်..... မာဂရိုဇါနှင့် ခလေးနှစ်ယောက်တို့သည် ညဘွင် မြို့ပြင် သို့ထွက်သွားကြလေ၏။

နောက်တနေ့ နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် အတူ လိုက်ပါရန် ချာကာဘုရင် ထားပေးထားသောလူမျိုးများကို စုရုံးခေါ်ငင်ပြီး ရေကြောင်းထွက်ခဲ့လေတော့၏။ မြစ်ကမ်းနေရာသို့ ရောက်သောအခါ စောင့်နေသော မာဂရိုဇါ အား ခလေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူတွေ့ရသော်လည်း ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင် တချက်ကြုတ်လိုက်သောကြောင့် မာဂရိုဇါသည် နှုတ်မဆက်ဘဲ နေလေ

၏။ကျွန်ုပ်နှင့်ပေါလသည်သူရွာမှာကား–အကြောင်းမှန်ကို မသိသောကြောင့် ကြောင်ဘက်ထားကိုဖြစ်နေကြရင်က ကျွန်ုပ်က သူတို့အား .....

"ငါ–ဇာ်ခိန်းမနဲ့ ကွာသွားတယ်ကွ။ တာကြောင့် သူ့ကို သူ့မိုးမိုး တွေ့နေထိုင်တဲ့ အဘဆွေဇာ်နယ်ကို ပြန်ပို့မလို့ ကျော်ဘာပေါ်ထဲ ခေါ်သွား လိုက်မယ်။ ဒေဘ–မာကာရိုးပါ ငါ့နေ့ခင်းနဲ့။ အဘ ငါရဲ့နောက်ဆုံးတော့ တဲ။ပြတ်ကြရော"ဟုပြောလိုက်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏နောက်လိုက်တယောက် ထမှ—

"ဘုရင်ခင်းမြွတ်ကဘယ်လိုများ ပြောနေအုံးမလဲမသိဘူး"

"ဘယ်လိုပြောပြောကွာ။ ကိစ္စရှိပါဘူး။ငြိုဘာဝန်သားမ ပါ" ဟု ပြောပြီးနောက် မာကာရိုးတို့သားအဖတစုကိုခေါ်ကာ ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့လေ၏။

ယခုကျွန်ုပ်တို့သည် မည်သို့ မည်ပုံ မန္တန်အလိုပိုဂတ်နှင့်ကွဲရသည့်အ ကြောင်းကိုပြောရပေဦးမည်။ အမန်အလိုဗိုဂတ်ကား သန်မာ ထွား ကြိုးပြီး ရဲရင့်သောလူပျိုပေါက်တစ၀ေသို့ရောက်ခဲ့လေပြီ။

ခရီးလမ်းတာမှာ ရှည်လျား ဝေးကွာ လှသောကြောင့် ခုနှစ်ရက် မြောက်သော နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘောဝေတာင် ထူထပ်သော တော တခုသို့ရောက်လာကြလေ၏။လမ်းဘေး၌ကျောက်တွင်ချောက်ဘာဘုရင်ကဆိုက်ဝက် ထားသောကြောင့် ရှာခြေရွှင်ခြေဟု တောင်းစွာ မ[illegible]တော့ရ၏။၎င်းတော တောင်ထူထပ်သော နေရာ၌ တကယ် တစ္ဆေချောက်သော နာနာဘာဝ အမည်တွင်သည့် တောင်တလုံးရှိ၏။ နာနာဘာဝတောင်ထိပ်၌ ကျောက် လုံးကြီး တလုံးသည် မိန်းမကြီးတယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်အတိုင်း ပန်းပု ထုထားသလို တည်ရှိနေလေသည်။ နေမှာလည်းဝင်နေပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ သည် ၎င်းနာနာဘာဝတောင်ပေါ်တွင်ပင် အိပ်စက်ရတော့မည့် အခြေသို့ ဆိုက်နေလေ၏။တောင်ပေါ်၌ ကျောက်ဂူများ ထဲတွင်လည်း မြွေပေါ် များ အများအပြားရှိသဖြင့် မြွေပေါ် ပေါက်သိုက်သော ကြီးနေရသည့် ဗြဲ၏ရာ ဘာတို့မှကြောက်မင်းမရှိဘက်သော အမန်အလိုဗိုဂတ်မှ အပ လူတိုင်းပင် အသဲတုန်ကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည်ပါတ်ပြီလည်းညတွင် ရေများ ရှ ထပ်ရွာကာ ရုံပြီး အလည်မှ၌ ဝင်ဆိုင်ကာ ဓား ကိုင်ပြီးသတိဝိရိယနှင့်ရ

ကြရ၏။လေမှာလည်း ထပြည့်နေရာသောကြောင့် အတော်ကျွကျွမ်းသော ဝေသာ့ဘို့ရှမ်းပြီ၊ မြင်းခိုင်လောက်အောင် ထင်ထိုးသာယာနေလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့စခန်းချရာအရပ်မှလှ 'ခြောက်မှက်ကျွသမ်းအရပ်တွင်ကျောက်တောင် ထူချို၏ထိုကျောက်တောင်ပေါ်တွင် ကျောက်ဂူ တခု ထဲ၌ မြွေသိုးဗို မြွေသိုးမနှင့် သားယယ်သမီးငယ် မြွေသိုးကလေးများနေထိုင်ကြ၏။လေသော သည် ထက် သာလာသောအခါ မြွေသိုးဖိုနှင့်မြွေသိုးမတို့သည် ကျောက် ဂူ၏ပေါ်သို့ထွက်ပြီး၊ထိုင်ကြသူ မြွေသိုးယ်ကလေးနှင့်ကောင်သည် အပေါ် တွင် ကြောင်ကလေးများသည့်ယ်တဆေနေကြသောကြောင့် ကြောက်စိတ် သာ မဝင်တော့နေပါက ကျွန်ုပ်တို့အတို လှန်ရွသကြသည့် ဂေါ်ဘားနေလေ သည်။နာဝါက အနန်ဆလိုဗိုဂင်အား—

"ငါတော့—မြွေသိုး ပေါက်ကလေးအကောင် လောက်ကို မွေးမွေး သားဗို မွေးထားချင်လိုက်တာ ဟယ်။"

"တော်ရှိ—ငါမှင့်ဘို့ တကောင်လောက်ဖမ်းပေးရာလား နှမလေး" ဟုအနန်ဆလိုဗိုဂင်ကရယ်မောပြောဆိုနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကကြားဝင်ပြီး—

"ဟဲ့—တောင်လေး....သွားမလုပ်နဲ့။ မြွေသိုး ပေါက်စ တွေကို ဖမ်းထားတဲ့လူဟာ ဘယ်တော့မှ အသက် မရှည်းသာဘူး။"

"ဖမ်းသွယ် ဆိုယင်တော့ ရပါတယ်" အစ်ဖရာ"ဟု ပြောပြီး နောက် ဤကိစ္စသည့် ဤမှုနှင့်ပင် စကားပြောရပ်သွားလေတော့၏။

မြွေသိုးယ်များ ကစားနေကြစိုက်တွင်ပင် မြွေသိုးမကြီးသည်မြွေသိုး ငယ်များကို ဂူထဲသို့ ကိုက်ချီ၍ ဂူထဲသို့သွင်းလိုက်ပြီး နောက် ပြန် ထွက်လာကာ မြွေသိုးသဲကြီးနှင့်အတူ အစာရှာ ထွက်သွားရာ မကြာမီ အတွင်း သူတို့နှစ်ကောင်၏ ဟောက်သံကိုပင်းဝေးဝေးဆီမှ ကြားနေရ လေ၏။သို့ရာင့် ကျွန်ုပ်တို့သည်ဒီးလေင်းဖိုကိုဖမ်းပါသည့်ပြီးနောက် ဆူးရိုး အတွင်းတွင်ပင် စိတ်ချလက်ချ အိပ်လိုက်ကြလေတော့၏။ သို့သော်လည်း နာဂါ အတွက် မြွေသိုး ဖမ်းပေးရန် စိတ်အား ထက်သန် နေ သော အနန်ဆလိုဗိုဂင်မှာကား မအိပ်စက်ဘဲစိတ်မြန်ကိုယ်မြန်းသန့်ကုန်းမြန်ကုန်း အရှယ်မျှသာ ဖြစ်သည့်အမေလျှောက် ထွ'တစင်းကိုခွဲကိုင်ပြီးဆူးရိုးကိုကြော်ကာ

ထွက်သွားလေ၏။ ခြင်္သေ့ဂူရှိသော ကျောက်ဆောင် ရှိန်းသို့ ရောက် သောအခါ အသက်သို့တယ်ထက်လေ၏။ ခြင်္သေ့ ပေါက်စများမှာ မိခင်ဘခင် ခြင်္သေ့ကြီးများ ပြန်လာပြီထင်၍ အစာ စားရမည်ထင်ပြီး အမြီး တလှုပ် လှုပ်ဘနှ နှ နှင့်သုံ့ပ်နှ ကြလေ၏။ အလ္လာဆယိုပိုဂတ်သည် ဂူထဲတွင် ရှိ သော အရိုးပုံကြီးကိုကျော်ဖြတ်ကာ ခြင်္သေ့ ပေါက်လေးများထံသို့ ကပ်သွား ပြီး သေကောင်ကိုလှံနှင့်ထိုးသတ်ခဲ့ပြီးကျန်တကောင်ကို ဖမ်းယူလိုက်လေ ၏။ သို့နောက် ခြင်္သေ့ကြီးများ ပြန်ရောက်မလာမီ ကျွန်ုပ် ရှိနေရာဆီသို့ ထွက်ပြေးခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ သူပြန်ရောက်လာချိန်တွင် အရှေ့ဘက် ကောင်း ကင်၌အာရုဏ် ပျို့နေလေပြီ။

နံနက်လင်းလာ၍ ကျွန်ုပ် အိပ်ယာမှ ထလိုက်သောအခါ တွင်ကား မါ။စပ်ဘွင် သွေးသံရဲရဲနှင့် လှံကို ကိုင်ကာရှင်း။ ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် ဖြစ်နေသော ခြင်္သေ့ပေါက်ကလေး တကောင်ကို လက်ဘက်မှ ကိုင်ကာ ရှင်းရောက်လာသော အလ္လာဆယိုပိုဂတ်အား ပြုံးပြုံးကြီး တွေ့ရလေ၏။ အလ္လာဆယိုပိုဂတ်က ဆေးဟစ်ပြီး နာဒါအား—

"ဟေ့ နှမလေး—သေသေ—ဒီမှာ မောင်ကြီးမင်း—ဒိုချင်တဲ့ ခွေးက လေးတကောင်ကို ဘန်းလာခဲ့ပြီ။"

နာဒါသည် အိပ်မှုန်စုံမွှားနှင့် ေ မှာကာ ခြင်္သေ့ကလေးကို မြင် လျှင်မြင် ချင်း ဝမ်းသာအားရ ပြုံးတွေးနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ နေရာမှ ထ ဆော—

"အလ္လာနိုဂ်တဲ့ ခေါင်းပဲ၊ ခြင်္သေ့ကြီးတွေ ပြန်မလာခင် ခြင်္သေ့က လေးကိုပြန်ပို့လွှတ်လိုက်စေဟ့—"

"ဘာ့ကြောင့် လွှတ်ရမှာလဲ ဖေဖေရဲ့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး —သူငါး ယောက်သ ကုံ ပိစိနဲ့ ချည်ထားဘဲ၊ ကျွန်ုပ်ဘော် တော် ခြင်္သေ့ ဂူထဲကိုတ ယောက်ထဲဝင်ရဲသေးဘာဘဲ၊ ဖေဖေတို့ ကခြင်္သေ့ကြီး နှစ်ကောင်လောက် ကိုမှခံမသတ်ရဲဘူးလား။"

"မင်း တော်ခေဘာ် ရှုးတဲ့ ကောင်ဘဲ—လွှတ်လိုက်—ခြင်္သေ့ကလေး ကို လွှတ်လိုက်"ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်သည်အလ္လာဆယိုပိုဂတ်၏ လက်ထဲမှ

မြွေသဲ့ကလေးကိုးလူချန် ခုန်လိုက် သော်လည်း—အနန္တဆလိုပိုဂတ်က ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး—

"ဘာလေးသက် ခုကျွမ်းပီးဘင်းလောဘီးခါမှတော့ မြန်မရွှတ်နိုင်ဘူး—အနည်းဆုံး—အရှုပ်တော့ လွှတ်မပစ်နိုင်ဘူး"ဟု ပြောပြော ဆိုဆို နှုပ်မြွေသဲ့ကလေး ကို လည်ညှစ်ပြီး သတ်ပစ်လိုက်ကာ ခမြှေပေါ် မှစ်ရှေ့လိုက်ယင်း "ကြည့်—ကျွန်တော် ဖေဖေနိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်ပီးဘီး"

ဤအခိုက်တွင်မန်းမနေဝေးဆီမှမြွေသဲ့ ဟောက်သံကဲ့သို့မြေကျန်လောက် အောင် ကြားလိုက်ရလေ၏။ မြွေသဲ့ကြီးများသည် အစာရှာရာမှ ပြန်လာ ရာတွင် ဂျယ်၌ မြွေသဲ့ငယ် တခုကောင်သေနေပြီး ကျန်ဘခုကောင်ငမျှက် ဆုံးနေသည်ကို မွေ့ခြနေရာ၌တွေ့ပေ၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တ—

"ဟေ့—ဆူးချိုးသဲကို အမြန်ဝင်ကြ၊ အမြန်ဝင်ကြ"ဟု ပြောပြီး မြွေ ခတ်ယားသော ဆူးချိုးထဲသို့ ခုန်ဝင်လိုက်ကြကာ လှဲ့သွေးယင်း အသင့် စောင့်နေကြလေ၏။ ခေါင်းမော့ပြီး ကြည့်လိုက်သော အခါ ကွင်ကား— ကျောက်ဆောင်ထိပ်မှနေပြီး မြွေသဲ့ကြီးသည် ချုန်ချကာ ပင်နဲ့ဘောက် ယင်း သွေးနဲ့ခဲ့ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာဆီသို့လာနေလေ၏။ နောက်မှာမူကား— မြွေမသည် အနန္တဆလိုပိုဂတ် လှူ့နှင့် ထိုးသတ်ခဲ့သော မြွေသဲ့ငယ်က လေးကို ပါးစပ်နှ ကိုက်ချီယင်း လိုက်လာလေ၏။ နှစ်ကောင်သုံးပင် အမွှေးအမှင် တဖွေးဖွေးလည်းဆံ တကားကားအမြီးဟောရှမ်းရှမ်းနှင့် ပေါ်သကြီးချင်ဘိုင်းကြီးနေကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် အတူပါလာသော လူ တယောက်က—

"ဒီ မြွေကြီးသားဘာ ဘယ်ဆိုးတဲ့ သတ္တဝါတလေးဘဲ၊ နေနှင့်ဦး၊ မင်း ဘာ့ ပြီးမှ တောဒီတုတ်နဲ့ သေအောင် ရိုက်ရဦးမယ်"

"ခဲ့အုံး.....ကျုပ်ကို မရိုက်ခင် ဟောသို့ထ လာနေတဲ့ မြွေသဲ့တွေကို ခေါ်ရှတုတ်နဲ့ ရိုက်အုံး—"

ယခုအခါတွင် မြွေသဲ့ကြီး နှစ်ကောင်မှာ အထောင်ပင် နီးရှုလာချေပြီ၊ ကြောသိအတွင်း၊ မြွေမီးရှိုးပြင်ပနှာတွင် ပစ်ထားသော အနန္တဆလိုပိုဂတ် လည်ညှစ်ချိုးထားသည့် မြွေသဲ့ သေကလေးနားသို့ ရောက်လာကြရာ၊ မြွေသဲ့ကြီးများသည် ခေတ္တရပ်တန့်အနံ့ခံကြည့်ပြီး—မြေဆုန်မသက် ဟိန်း

ပေါက်လေတော့၏။ ခြင်္သေ့မကြီးမှာကား–ပါးစပ်ထဲမှ ခြင်္သေ့သေး ကလေးကို ဖယ်ချပြီး အောက်မှ ဒုတိယ ခြင်္သေ့ သေးကလေးကို ကောက်ပြီး ငုံလိုက်လေ၏။ ဤတွင် အနူန်ဆလိုပိုဂတ်က နှာဝါ်သံ–

“ဟဲ့–နှမလေး ... ငါ့မောက်ကော့ဘုံးကာပ်နဲ့”ဟုခြောသိုက် နိုက် တွင်မှ ခြင်္သေ့ ထီးကြီးသည် မြေပေါ်တွင် ပြာပြားဝပ်လိုက်ပြီးနောက် ကြီးစွာသော အတုန့်နှင့် လေထဲက င် ခုန်ပျံကာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာဆီသို့ ဆုပ် လိုက်လေ၏။ အနူန်ဆလိုပိုဂတ်က–

“ခြင်္သေ့ကို လှံနဲ့ ထိုးကြ”ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း၊ အလိုအလျောက် မိမိကိုယ် မိမိကာကွယ်သောအနေနှင့် အနူန်ဆလိုပိုဂတ် အမိန့်ပေးသည့် အတိုင်း၊ လှံ နှင့် ခံသားလိုက်ရာ ခြင်္သေ့ကြီးမှ ခံထား သော လှံများပေါ်သို့ ကျလာပြီး အစောင်နှင့်ဝင်သွား လောက်အောင် လှံစူးခြင်းကိုခံရလေ၏။သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာကား–အမိုးနှင့် မြေ ပေါ်သို့ လဲကျသွားရာ၊မသေမရှင်ဖြစ်နေသော ခြင်္သေ့ကြီးသည် ကြောက် မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် အော်ဟစ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကိုကိုက်ဖျက်နေ လေ၏၊ ခြင်္သေ့ခုန်ပြီး အုန်နိုက်က နံဘေးသို့ ရှောင်တိမ်း နေမိလိုက် သော အနူန်ဆလိုပိုဂတ်ကမူ၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ လှံသွားများကို ပါးစပ်နှင့် တ အား ကိုက်နေသော ခြင်္သေ့ကြီးအား–နောက်မှနေပြီး ပခုံးကြား အ တိုင်း၊ လှံနှင့် ထိုးလိုက်ရာ၊ ခြင်္သေ့ကြီးသည် မှတ်ချင်းပင် လဲကျသေဆုံး သွားလေ၏။

ခြင်္သေ့မမှာကား–ခြင်္သေ့သည်းမှိုး ပြင်ဘက်တွင်ပင် သားငယ် နှစ်ကောင် ၏ အပေါ်မှမခွါနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရိုက်၊ ခြင်္သေ့ထီးကြီး အော်ဟစ်ပြီး လဲကျ သေဆုံးသွားသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် အလားတူ ခုန်အုပ်ရန် ဟန်ပြင် နေလေ၏။အနူန်ဆလိုပိုဂတ်မှာ ခြင်္သေ့ထီးကြီး၏ ကိုယ်မှ လှံကို အချိန် မှီပြန်နုတ်ထားမိပြီဖြစ်သောကြောင့် ခြင်္သေ့မကို ကြိ ကြိ ကြီးကြည့်နေလေ ၏။ ခဏချင်း အတွင်းတွင်ပင် ခြင်္သေ့မသည် အနူန်ဆလိုပိုဂတ်ကို ခုန် အုပ်လိုက်ရာ အနူန်ဆလိုပိုဂတ်၏လှံ မှီသည့် ရင်ဘတ်ထဲစိုက်သွားလေ၏။ သို့သော်လည်း၊ အနူန်ဆလိုပိုဂတ်မှာ မြေပေါ်တွင် ပက်လက်လန်လဲကျပြီး သေသလိုလို ရှင်သလိုလိုဖြစ်နေရိုက်၊ ခြင်္သေ့မသည် ရင်ဘတ်တွင် လှံ

ထန်းလန်းနှင့်ပင် အနံ့ခံကြည့်ပြီး ဘူ့သားငယ် သမီးငယ်ကို သတိရှိကို အတွက် သိသည့်အလား၊ အင်္ဂနီဆလိုပိုဂတ်၏ ခါးကို ပါးစပ် နှင့် ခဲ့ပြီး မြီးမြီးကို ခုန်ကျော် ထွက်ပြေးသွားလေတော့၏။

ဤအခါ ဂျွန်ကသခါက "ကယ်ကြပါ—ကယ်ကြပါ" ဟုအော်နေရင်း ကျွန်ုပ်တို့ သည့် ညာသံပေး ငင်း မြခေသ့်မ၏နောက်မှ လိုက်ကြလေ၏။

မြင်သေ့မသည် အတော်ကြာလောက်အောင် မြီးမြီးပြင်ဘက်ရှိ သား ငယ် သမီးငယ် အသေကလေးများကို ငိုကြွေးကြည့်နေရာ ကျွန်ုပ်တို့က ပါး စပ်ထဲမှ အင်္ဂနီဆလိုပိုဂတ်အား ပြန်ရသွားခဲ့လိမ့်မည်ဟု ထင်နေမိကြ၏။ သို့ သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ ညာသံပေးသည်ကို ကြားသောကြောင့်လောမ သိ၊ မြခေသ့်မသည် အင်္ဂနီဆလိုပိုဂတ်အား ပါးစပ်မှ ခဲယင်းနှင့်ပင် မြိုင်ဘ ရုကြားသို့ဝင်ရောက်ထွက်ပြေးလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည်လှံများဖွဲ့ကိုင် ပြီး နောက်မှလိုက်ကြသော်လည်း မကြာမီအတွင်း မြေပြင်မှာ ကျောက် တုံးကျောက်ခဲများ ထူပြောလာပြီး အင်္ဂနီဆလိုပိုဂတ်အား၄င်း—မြခေသ့်မ အား၄င်း မမြင်ရအဖို့ အမှုမှမတွေ့ရဘဲရှိလေ၏။ သို့ဖြင့်နောက်ဆုံးတွင် အား လျော့ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြရ ကျွန်ုပ်အတို့မှာ —အင်္ဂနီဆလိုပိုဂတ်အား သား အရင်းပမာ ချစ်ခင်နေမိသောကြောင့် လွန်စွာ ယူကြုံးမရ ဖြစ်ရလေတော့ ၏။ အင်္ဂနီဆလိုပိုဂတ်ကိုသည်း သေလေပြီဟု မှတ်ယူ လိုက်ရလေတော့ သည်။ နာဥါကမူ ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်ရောက်လာသည်ကိုတွေ့သဖြင့်—

"အင်္ဂနီဆလိုပိုဂတ်ကော။"

"ပျောက်နေတယ်ကွယ်၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့တော့မဲ့ပျောက်ခြင်း မျိုးနဲ့ ပျောက်နေတယ်၊"

ဤတွင်နာဥါသည် သဲကြီးမဲကြီး ဟစ်အော်ငိုကြွေးလိုက်ပြီး "ကျမလဲ— ကျမအင်ကိုနဲ့ အတူသေပါရစေဘော့လား ရှင်" ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ် ၏ဇနီး မာထာရီ့ဂျါကမူ—

"ကဲ—ကျမတို့ ခရီးထွက်ကြရို့လား" ဟုပြောရာ ကျွန်ုပ်နှင့် အတူ ပါလာသူတဦးက မာကာရီ့ဂျါအား—

"မင်းရဲ့ သားတယောက် လုံး သေတာကို ခင်ဗျား ဝမ်း မနည်း ဘူးလား။"

"ငိုနေလို့လဲ ပြန်ရှင်လာမှာမှ မဟုတ်ဘဲရှင်။ ခရီးဆက်သွားကြပါစို့ရှင်။"

ဤသို့ပြန်ပြောသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့က အံ့အားသင့်နေလေ၏။ သို့သော်လည်း အနန်ဆေသိုပိုဂတ်သည် မာကရှီဇေါ၏ သားအရင်း မဟုတ်ကြောင်းကို သူ့ခမျာမသိရှာချေ။

သို့နှင့်လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုနေရာ တွင်ပင် နေ့ဝက် တခုစ တိုင်အောင် စောင့်နေပြီး မြင်းမ ကျောက်ဂူသို့ ပြန်လာလိမ့်လားပြီး (လာလျှင်လည်း ဆက်မသိမည့်ဘူ) မျှော်လင့်နေကြ၏။ သို့သော်လည်း မြင်းမမှာမူ ပျောက်ပြန်မလာခဲ့ချေ။ သို့ဖြင့် နောက်တနေ့ နံနက်လင်းလျှင် လင်းသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ခရီးဆက်လက် ထွက်ခွါခဲ့ကြလေ၏။ ထိုအခါ ခမြာမှာ အား ကောင်းသူမျှ မပြော၊ အနန်ဆေသိုပိုဂတ်အတွက် ယူကြုံးမရ ဖြစ်နေလေသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်သည်လည်း စကားမပြောနိုင်ပေ။ သို့သော်လည်း ဇုလူ ချာကာ ဘုရင် အေးသရုဇာ၏ ပါးစပ်နှင့်ကျွန်ုပ် ကယ် ထုတ် လာခဲ့ရသော အနန်ဆေသိုပိုဂတ်မှာကား—ယခုအခါတွင်ဘောတွင်း၊ မြင်းမ၏ ပါးစပ်သို့ ရောက်နေလေပြီ ဘုရားဆောင်နေ့ မိလေသည်။

သို့ဖြင့် တနေ့ဘနေ့အချိန်ကုန်ခဲ့ရာမှ ချာကာဘုရင် အမိန့်တော် အတိုင်း တာဝန်သင့်ရှက်ရန်နှင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်မိန်းမ မာအာရိုလေတို့ ခွဲခွါရမည့်ရွာသို့ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။

ရွာသို့ရောက်ပြီး နောက်တနေ့တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်မာကရှီဇါတို့သည် ချစ်လျက်နှင့်ခွဲလိုက်ကြရရာ အသဲကနာနာ ဖြစ်နေလေတော့၏။ ထိုအခါ ထိုလည်းနံ့ဘောထနေရာသို့ခေါ်သွားပြီး "ကဲ—ငါ့သမီး၊ မေမေနဲ့ ခွဲကြရတော့မယ်၊ ဒီလိုခွဲရတာလဲ မင်းနဲ့မင်းအဖေမာကရှီဇါတို့ရဲ့ အသက်ဘေးချမ်းသာမှုအတွက် ခွဲကြရတာပဲ၊ အချိန်အနေ့ယလျှော်သင့်ဖြစ်ချိန်နေတော့ ဘယ်တော့ခါမှ မေမေတို့အချင်းချင်းပြန်တွေ့ကြမယ်ဆိုတာမပြောနိုင်ဘူး။ ငါ့သမီးလဲ မကြာခင် အရွယ်ရောက်တော့မယ်၊ အရွယ် ရောက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် ငါ့သမီးဟာ မုန့်ရှု ဇုလူမိန်းမတွေရဲ့ အထဲမှာ အလှဆုံးမိန်းမ တယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ အခါကျတော့ ဘကဲ့ ထိပ်တိပ် ကြီး ယောက်ျား တွေက လိုချင် ကြလိမ့်မယ်၊ ဘယ်လို့ မေမေ

ဟာ ငွေသမီးရဲ့ ကြင်ယာကို လာရွေးပေးခဲ့ကြ ထုံးစံအတိုင်း လာချာ။ ရွေးမပေးနိုင်ခဲ့ယင် ငွေသမီး မှတ်ထား—ဘယ်တော့ မဆို ကိုယ့် ချစ်သူ ယောက်ျား တယောက် ထံကိုသာ ပေါင်း—ဒီလို ..င် တယောက်ထဲ ပေါင်းမှသာ မိန်းမ ဒွေမှာ စိတ် ချမ်းသာမှု ရနိုင်တယ်။ ဟုတ် လား မှတ်ထားနော်—ဖေဖေ ပြောတာကို ကောင်းကောင်းကြီးမှတ်ထား။"

ဤအခွင့် နှာ၀ါသည် ကျွန်ုပ်၏လက်ကိုဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး—

"စိတ်ချပါ ဖေဖေရယ်။လက်ဆင်းပွဲ ကိစ္စကိုတော့ ပြောမနေပါနဲ့။ အခု အန်ဆာလိုပဂေါ်လဲသေသယ်ဆိုတော့ ကျမတကိုယ်ထည်း အချိန်ကြီးလှပ် နေပြီ မြိမ့်မြိမ့်သေ လိုက်မယ်။ ဘာမှ ကျမချစ်တဲ့ အန်ဆာလိုပိုဂတ်နဲ့ ရွေး ရမှာ။"

"ဟဲ့—နှာ၀ါ အန်ဆာလိုပိုဂတ်ဟာ နင့်အစ်ကို တဲ့—စကားကို ဒီလို မပြောကောင်းဘူး။"

"အဖေ—ကျမတော့ ဘာတွေဘာမှ နားမလည်ဘူး၊ ကျမစိတ်ထဲမှာ အမှန်အတိုင်းရှိတာကိုပြောပြတာပါ။အန်ဆာလိုပိုဂတ် သေသွားပြီ ဆိုပေ မဲ့ ကျမအချစ်မလျော့ပါဘူး။"

ဤအခွင့်ကျွန်ုပ်သည် နှာ၀ါနှင့် အန်ဆာလိုပိုဂတ်တို့မှာ ခေါင်းနှမအရင်း မဟုတ် သည်ကို သိသောကြောင့် ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပေ၊ သို့ သော်လည်း သဘာ၀တရား၏ ဆန့်ကျင်ပုံကိုအား လွန်စွာ အံ့ဩ မိလေတော့၏။ ဒွေးမတော်လျှင် ကြီးချင်းထား ကြီးချင်းငြိ စရိုက် သာ တည်း။

"တဲ—ငွေသမီး—အန်ဆာလိုပိုဂတ်အကြောင်းကို ဘာမှ ပြောမနေ နဲ့ တော့။ သေသတဲ့လူကြားယင်ခဲ့မှာပဲ၊ ငါတို့သား အဘလဲ ရှင်ကျဲ့ကျွဲကြီး ရမှာဆိုတော့ ဘေဘေ့ကိုတော့ ငွေသမီး မခေါ့လိုက်ပါနဲ့—ဟုတ်လား ဘေဘေငွေသမီးအပေါ် ကြင်နာခဲ့တာ ချစ်ခဲ့တာတွေကို အမြဲတန်းအမှတ် ရပါသမီးရယ်၊လောကကြီးဟာ ဆန်းပြောင်းလွှဲဒွေပါတယ်။ အခု ဒွေး များတယ်၊ရှုပ်တွေးတယ်၊ထဲဒီလိုရှုပ်ပွေတဲ့ ခေါင်းကြီးထဲမှာ ငါတို့ဟာ လူအဒုံခံနဲ့ ခရီးသွားကြရတာပဲ၊တနေ့မှာ ဘယ်ဆီကို ရောက်မယ်ဆိုတာ ကို ငါတို့ဘယ်သူမှ အတပ်မပြောနိုင်ကြဘူး။ ဘာလို့ ဒီလို လူဖြစ်လာကြ

တယ်ဆိုတာလဲ မသိဘူး။ တာပေမဲ့ အခြားမှုံသောဘဝမှာတော့ တို့ဟာ ရှုချ ထို့ရဲ့ အကြီးဆုံးသော ဗိဉာဏ်တော်ဖြစ်တဲ့ အနန္တကွန်လူ ကျွလူရဲ့ အလွန် အေးချမ်းတဲ့ ဘေးအေးကြောင်းတွေ ကို ရောက်ကြမှာဘဲ။ ကောင်းကင်ဘုံ ကို မရောက်နိုင်ဘူးဆိုတောင်မှ သေတဲ့အခါ ကောင်းကောင်းကြီး ဆိပ် လိုက်ရဘာနဲ့ မတွေ့တွေ့ဘဲ၊ ကောင်းကောင်း ဆိပ်သို့ ပျော်တဲ့နောက် တကယ် ငြိမ်းချမ်းရေးကို ရတော့ဘဲ ကွဲ—ကဲ—ကဲ ခွဲကြဆုံးရိ ..... သမီးရေ။''

ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် အချင်းချင်း ခွဲခွါလိုက်ကြလေ၏၊ ကျွန်ုပ်သည် ဆွာဇီ တိုင်းပြည်သို့ ထွက်သွားသော မောက်မြို့ ၁၁ ဆုံ ရှုလုံး မျောက် ဘောင် ဝေးသွားသည့် တိုင် စောင့်ကြည့် နေမိ လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်မှာကား အနန္တဆိုပိုဂတ်အား ဆုံးပ ခဲ့ရပြီးနောက် မယား နှင့် သမီးအရှင်းကိုပါ ဆုံးပြိုင်ရသဖြင့် မြေပါလည်း ဆုံး သားလည်းဆုံးနှင့် ယူကြုံးမရ ဖြစ်နေလေတော့၏။

— ✱ — ✱ — ✱ —

အခန်း—(၁၀)

ဤရွာ၌ ခေလးရက်ခန့်နေကာ ဘုရင်ခံ အပ်ပိုင်သော တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်နှင့် နောက်ပါ လူတစုသည် ရွှေမြို့တော်သို့ ပြန်ရန် ခရီးထွက်ခဲ့လေ၏၊ ခရီးထွက်၍ ခေတ္တမျှသာ ကြာသော အခါ မြို့ဆီ၌ စစ်သားတစု ရောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်တို့အား အရုပ်နိုင်းနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်က—

''ဟေ့—ဘုရင့်စစ်သည်တော်များ—ဘာကိစ္စလဲဟေ့။''

''အရှင့်မိန်းမ မာကာရှိုပါနဲ့ သားအနန္တဆိုပိုဂတ် သမီးနာဝါ တို့ကို ကျွန်တော်မျိုးတို့လက်အပ်ပါ၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ ဘုရင့် အမိန့်တော်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရပါလိမ့်မယ်။''

"အနုန်းဆလိုပိုဂတ်ဆဲတော့ သေဘီကွ။ ေကာရိုပါနဲ့နာဝါတို့ကတော့ ဆာဗာ'တိုင်းပြည်ကို ရောက်သွားကြဘီ ။ ဆဲမီတော့ ဘုရင်မင်းမြတ် အလို တော်ရှိယင် စစ်ဘက်ရေးထွက်ပီးရှာနိုင်းမှရမှာဘဲ။ မာကရိုပါကတော့ ငါနဲ့ ကျွာပြီးဆားဆိုတော့ဘုရင်မင်းမြတ်ကဘာအပြစ်ဒဏ်ဘဲခင်ခတ်ပေါ့ကွာ။ နာဝါအတွက်လဲ လောကမှာ သူ့လိုပိန်းကလေးတွေ အများကြီး ရှိသားဘဲ မတောင်းတောပါဘူး"ဟု ကျွန်ုပ် က ခပ်သွယ်လွယ်ပြောလိုက်လေ၏။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော်–မာကရိုပါနှင့် နာဝါတို့မှာ ချာကာ လက်လှမ်းမှီ သောဒေသမှ ပြင်ပသို့လွတ်မြောက်သွားကြပြီဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ် ပေ၏။ ဝဲသားများက မူ မှုယ်မေပြီး—

"နာဝါဆိုတဲ့ သူငယ်မကလေး အသောက် ချင်သာဘို့ အတွက် တော့ ခင်ဗျားကြီးစားရောကောင်းဘယ်ဗျ။ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့–ရှိတော်မှာ ခင်ဗျားဆိမ်သားတွေဘာဆိမ်ထောင်လုံး ဘုရင့်အမိန့်တော်အရ၊ သေကုန် ကြဘီဗျ"

"ဟုတ်ရဲ့လား"ဟု ကျွန်ုပ်က ဆီးမြွေပျက် ပြောလိုက်ရသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ လျှာမှာလေးလံနေပြီ၊ ဗျူးများဆတ်ဆတ်ခါတုန်နေပေ၏။သို့နှင့် လည်း ဆက်လက်ပြီး"ဘုရင့်အမိန့်တော်ကိုတော့ ဘယ်သူ့မှာ ဘို အုပ်ပေါ့ မလဲကွာ။ တသွေမတိမ်း လိုက်နာရမှာပေါ့။ခုတ်ထစ်ချိုးဖျက်ထားတဲ့ သစ် ကိုင်းဟာ အညွှန့်အတောက်ဘာ ထွက်စခြေပါဘဲကွ။ ငါ့မှာလဲ သားမယား ပြန်ပီး ထွန်းကားလာလိမ့်အုံးမပေါ့"

"မှန်ပါတယ် အရှင်–နေပြည်တော်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ဘုရင့်ဆီက မ ယားအစားပြန်ရဘို့ ခပ်မြန်မြန်တောင်းပေါ–ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အရှင့် မယားတွေ အကုန်သေကြဘီ။"

"ဟာ—ဟုတ်ရဲ့လားဟာ....အေးလေ ဘုရင့် အလိုတော် အတိုင်းပေါ့ ကွာ—ငါလဲ ငါ့လက်ဦးမယားတွေကို ကြီးခွေ့နေတာနဲ့ အတော်ပါဘဲ"

"အင်း—မယားတွေ့သားသမီးတို့ အစားရဘို့ မကြိုးစားခင် ကိုယ့် ဘာသာသမခသာအောင်ဘဲ ကြိုးစားပေါ့အုံး အရှင်မေးပို–ဘုရင် မင်းမြတ်က တော့ အရှင့်ကိုဂျာ့နဲ့ထိုးသတ်ဘို့ အသင့်စောင့်နေလေရဲ့"

"ဘုရင့်အမိန့်တော်အတိုင်းပေါ့ကွာ။ မြန်မြန်သေရမယ်လေ ခပ်မြန်မြန်အေးဘာလေ။"

စဉ်စဉ်အားမြိုင်မှုကား—ကျွန်ုပ်သည် ထိုစဉ် အနီးအနားမှ သေလိုဇောသာပြင်းထန်နေမည့်မာတရီဒေါ်နှင့် မှာခဲ့ပြီးအားရှိတဲ့ကွဲနေရ၏၊အနှုန်းဆိုရိုးဝင်များလည်း သေဆုံးပြီးရိမ့် ကျွန်ုပ်၏ ကျွန်သားမယားများမှာလည်း ဘုရင့်အမိန့်တော်နှင့် အကျွမ်းချက်ခံကြရပြီဖြစ်၍ ရာဇဝတ်နှင့် ဘာမှအကြောင်းတွေးတောမည်မဟုတ်ချေ။ သို့အတွက်မိတေသာ ပြန်ပြီးအသက်ရှင်တော်ရန်လည်း ရည်စဉ်ဖို့ခင်မပေါ်ချေ။

ဘုရင့်စစ်သားများသည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူပါလာသူများအား အမြန်ကြည့်မြင်းဖြင့်ကျွန်ုပ်ပြောသမျှအမှုအတိုင်းအမှန်ချည်း ဖြစ်သည်ကို သိကြ၏။ သို့ဖြင့်—နေပြည်တော်သို့ ပြန်လိုက်ရန် ခေါ်ဆောင်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာကား—ထိုနေရာတွင်ပင် အကျွမ်းချက်ခံရလိမ့်မည် ဟုထင် မှတ်သောကြောင့် ဤသို့နေပြည်တော်သို့ ပြန်ခေါ်သည်ကို လွန်စွာ အံ့အားသင့်နေမိလေတော့၏။ လမ်းတလျှောက်တွင် ဘုရင့်စစ်သည်တော်များထံ၌အားတောက်ကြည့်မြင်းဖြင့် နောက်ဆိုင်း နေပြည်တော်တွင်ဘာတွေဖြစ်၍ ဘာတွေဖြစ်သည်ကို အသေးစုံသိရလေ၏။ ဖြစ်ပုံကား—

ထိုနေ့သောအခါတွင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ခေတ္တဘားသောသူပျော်စလန်များထံမှ ကျွန်ုပ်မယား အသုံးတော်သည် စုအင်္ဂလိပ်များ နေရာမှ ထရောင်ကတက်နှီး ထူးထူးဆန်းဆန်း စကားများကို ပြောနေကြောင်း ကြားရလေ၏။ သို့ဖြင့်—ချာကာသည် စစ်သားသုံးယောက်ကို ခေါ်တော ကျွန်ုပ်၏အိမ်သို့လာခဲ့လေ၏။ စစ်သားသုံးယောက်ကို အပြင်တွင် အစောင့် ထားကြထားခဲ့ပြီး မိမိကိုယ်တိုင်အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။ ကြုံကြိုက်သည်ကား—ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ အနှုန်းဆိုရိုးဝင် ပါသွားသည်ကို ထိုသော အနုနည်းနှင့်ဘာလေလာတို့သည် အနှုန်းဆိုရိုးဝင်ကို မြှုပ်ရန် ရောက်နေကြလေ၏။ အနုနည်းနှင့် ဘာလေလာတို့သည် အနှုန်းဆိုရိုးဝင်အား မတွေ့ရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏အခြားပိုင်းများကို နှင့်ပင်လိုက်ကြလာစာနက်ဆီနှင့်အတူ ရှာနေသော ကျွန်ုပ်၏သားကလေး ရှဆာအားခေါ်မြန်းမ၍ မြန်မနေကြလေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်ဝင်လာ၍ အနုနည်းနှင့်

ဘာလေကာတို့ကမြေပေါ်တွင် ပြားပြားဝပ်ပြီး အရိုအသေပြုနေကြရိုက် ချာကာက ခေါင်းငြိမ့်ငြိမ့်နှင့်—

“မေဒ္ဒဝိုပိုဘုရင့်ကိုစွန့်ပြီး တခြားတပါးကိုလွှတ်လိုက်တုန်း နေ့ဘက်ပိုင်းက သူ့မိမ္မအားနတ်မီး အပြင်းရှားနေတယ်လို့ကြားတာနဲ့ ကိုယ်တော်တိုင် မီးကြိုးသာခဲ့ရသဘဲဟာကို—လဲနေတာဟာ ဘာတော့နတ်မီးဘဲမဟုတ်လား” ဟု ညင်သာစွာ ပြောလေ၏။ ချာကာ စကားကို ညင်သာစွာပြောတိုင်း ဘေး ညပါဒ်အနှံ့ ရယ်ထွေးပြောတော့ ညီဖြစ်ဆည်ကို ခန့်မှန်းမိုးပေသည်။ အုန္နာမိုဇမှ ဘုရင်မင်းမြတ် ကြွရောက်လာသောကြောင့် အလွန်ကောင်းကြောင်း ဘုရင့် ဘေးတန်းနိုးကြောင့် အနာနတ်မီး မှုရှုသက်သာလာမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောရာ ချာကာက—

“အင်း… ပိုပီးကောင်းတာက မယ်တော်ကြီးနဲ့ ဘာလေကာ တာတို့က ကောင်ကလေးကို ရှေ့ငြိမ်နှင်းရှုံ့နေတာတွေရှိတာကြောင့် ဝိုပ်ကောင်းတာပေါ့။ မယ်တော်ကြီးသား အရှင်းသာဆိုရင် ဒီလိုရှေ့ငြိမ် နှင်းရှုံ့မိမယ်မဟုတ်ဘူးနော်။”

ဤတွင် အုန္နာမိုနှင့် ဘာလေကာတို့သည် ငြင်းစွာ ရန်လှုပ်သွားပြီး ရှားနာသောကြောင့် သတိမေ့နေသော အနာနတ်မီးသည် သတိပြန်လည် လာကာ ကရေင်တတန်းမပြောပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်း နေရလေ၏။ ဤ အခိုက်တွင်ပင် အနာနတ်မီးသည် နိုးလာပြီး ချာကာကို မြင်ပိုးသာကြောင့် ရေးရေးမှ ရုတ္တရုက်သကာ။ သူ့သားအရှင်းကို ကရေင် ကတန်းနှင့် အနှောက်အယှက်ဖြစ်မှာ ဆိုးရွားလှ၏ ကြောက်ရွံ့ သွားလေသည်—အုန္နာမိုတို့ အစွ—

“ကဲ—မယ်တော်ကြီးတို့ နှင်းကြွအုံးလေ—နှင်းကြွအုံး—ဒီသူငယ် လေးဟာ မေဒ္ဒဝိုနဲ့ မာတာမိုဇါ တို့ရဲ့ သားအရှင်းဆို—ဟား—ဟား ဟား” ဟုပြောလေ၏။ ချာကာက—

“ဒီကလေးဟာ မေဒ္ဒဝိုနဲ့ မာတာမိုဇါတို့ရဲ့ သားအရှင်းမဟုတ်ရင် ဘယ်သူ့သား ဖြစ်ရအုံးမှာလဲ ဟဲ့” ဟု မေးရာ ငြင်းငြင်းစွာ ရန်လှုပ် နေသော အုန္နာမိုနှင့်ဘာလေကာတို့က မြေပေါ်တွင်ပြားပြားဝပ်ကာ ကြောက်အား လန့်လားနှင့်……

"ဪ–အရှင်မင်းကြီး သူ့ကိုမေးတော်မမူပါနဲ့–မေးတော်မမူပါနဲ့၊ အာနတ်ဒီဟာ အမြဲစားခဲ့ထားရသို့ ကရောင်ကတန်း တွေကို ပြောနေ တာပါ။"

"အာ ... တာဒေမဲ့ ကရောင်ကတန်း စကားတွေထဲမှာ အမှန်တွေပါ တန်လဲ ပါမှာပေါ့"ဟု ပြောနေရင်း အာနတ်ဒီက......

"အောင်မယ်–ဘယ်သူ့သားလဲလို့ မေးနေရသေးသလား .....ကျွန် တို့ တုံး ပြော ပြမယ် နားထောင်–တော်တော်ကြာ ဘုရင် ရှုနားတော် ပေါက်ကြား သွားပါအုံးမယ်။ ဒီကောင်လေး အနန်ဆိုသိုဂိုတ်ဟာ– ချာကာနဲ့ ဘာလေကဘ္ဘိရဲ့သားအရင်း တော်ရေ့–သား အရင်း...... ဘုရင့် အဆောက် အနွယ်ပေါ့။ အနန္တ ကဒီဒေလာဒ်လေးကို ဟု စစ် အဘိုင်း မြောက်ဖျက်မယ်ဘ ဒီမြိမ်မှာလာရှက်ထားပြီး တစ္စေ့သောအခါ ချာကာ ဘုရင်ကိုလုပ်ကြံပြီး နန်းတက်ခိုင်းမယ်ဆို့–သိရဲ့လား"ဟုပြောလိုက်လေ၏။ အနန္တ နှင့် ဘာလေကဘ္ဘိဘမူ....

"ဪ–ယုံတော်မမူပါနဲ့ အရှင်မင်းကြီး။ ဒီစကားတွေဟာ မုသား စကားတွေသာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီခလေးဟာ သူ့သားတလေး မှုသောသော ဖြစ်ပါတယ်။ ရူးနာနေတာနဲ့ အာနတ်ဒီ ဟာ အမှတ်မရဘဲဖြစ်နေတာပေါ့"

ဟုပြောလေ၏။ ဤသော်လည်း ချာကာသည် ရယ်မောနေရာမှ ထလိုက် ပြီးနောက်......

"အင်း–လက်စသတ်တော့ ဖို–စိုးပါနှုံသကြီး နိုဘင်လာဝမ့်ပြောဘာ မှန်နေပါပေါ့လား။ ဒီစိုးပါနှုံကြီးကိုသ သိမိတာမှားသွားပါဘာပေါ့။ တော် လိုင်နှပ်ပါပေ့ မယ်တော်ကြီးရေ့ င်း၊ သားဆိုချင်ပါဘူးဆိုတဲ့ ဘုရင်ကို လုပ်ကြံ ဘို့အတွက် သားတော်တွေပါးကို ဒီမှာဝှက်ထားတာ ထယ်တော်ပါလား။ တဲ–ခုတော့ဖြစ်ငုံမရတော့ပါဘူး။ သားလိုချင်တဲ့ ဘုရင်ဟု သားရှိအောင် လုပ်မှုနဲ့ မယ်တော်ကြီးကို မယ်တော်ကြီး သားအရင်းကဘဲ ကွပ်ချက် ရတော့မှာဘဲ" ဟု ပြောကာ ချာကာသည် လက်သုံးတွင် အသင့် ပါ သော–လှံ နှင့် သူ့မိခင်အရင်း အနန္တအား ထိုးသတ်လိုက်လေ၏။

အောင့်ကြာလေသော်အောင်းမင် မယ်တော်ကြီးအနန္တ စကား မပြော

ရှုံးဘဲဖြစ်နေပြီးနောက် နံကြားတွင်ပိုက်နေသော လှံရိုးကို လက်နှင့်ဆုပ်ကိုင်ယင်း....

"ဟဲ့–ချာတာ မနေသင့်တဲ့ဘုရင်ယုဘ်း၊ နင်လဲကြာခင်သေရမှာဘဲဟဲ့မှတ်ထားလိုက်" ဟုပြောပြီး လဲကျသေဆုံးသွားလေ၏။

ဘာသေကာ မှာတား–ဗြိုင်ပုက်သမျှ အလုံးစုံကို မြင်တွေ့ ရသောကြောင့် ဇေသောကမြောက်ချော်ပြေးရာ တဲ့ဝတွင် စောင့်နေသော စစ်သားများကပင် မခံမရပ်နိုင်ဘဲ မိန့်ရွှေးဆောင်သို့ ရောက်သွား ပြီးနောက် ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း သတိမေ့လဲကျသွားလေ၏။ ချာတာမှတား–သုသာဟု အထင်လွဲမှားနေမိသော ကျွန်ုပ်နှင့် ဖနတ်ဒီတို့၏သား မှသာအား သွက်ယ်တိုင်လှံနှင့်ထိုးသတ်လိုက်လေတော့၏။ ထိုနောက်–ချာတာသည် အပြင်သို့ ထွက်သွားကာ အိမ်ကိုစစ်သားအစောင့်သုံးယောက် ထားခဲ့ပြီးနောက် မီးဘင်ရှို့လိုက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ သို့ဖြင့်–စစ်သားများသည် ကျွန်ုပ်၏အိမ်ကိုမီးဘင်ရှို့ကြကာ ထွက်လာသမျှ ပုပ္ပားလူမှန်သမျှကို ခုတ်ပိုင်းသတ်ဖြတ်ပစ်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏အိမ်မှ မယားများ၊ သားသမီးများ၊ ကျေးကျွန်များပေါ် အယောက်မကျန် သေဆုံးကြသည်ဖြစ်ရာ အဝေးသို့ရောက်နေသော ကျွန်ုပ်–မာတရိုဒါနှင့် နာဗါတို့သာ ကျန်တော့လေ၏။

ဤမျှနှင့်လည်း ချာတာသည် ဖဘ်ကူနပ်သေးပေ။ ယောက်ကြီး ဖေါ်ပြခဲ့သည့် အသိုင်းမြို့ကာကွယ်ပါမှာဒါနှင့် ကျွန်ုပ်၏သားဟုယူမှတ်မိသော အနန်ဆေလှုံမိုဂတ်တို့ကိုသတ်ဖြတ်ရန် စစ်သားများစေလွှတ်လိုက်ချေသေး၏။ ကျွန်ုပ်ကိုမူကား မသတ်ဘဲ အရှင်ဖမ်းလာခဲ့ရန် အမိန့်ထုတ်လိုက်လေသည်။

ဤသို့ကျွန်ုပ်ကို ချက်ချင်းမသတ်ဘဲထားခြင်းကားစိမ်ပြေနပြေ ညှင်းဆဲသတ်ဖြတ်ရန်အတွက်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တွေးမိလေ၏။ သို့ဖြစ်ရာ ဘာ့ကြောင့်အညှင်းဆဲခံနေရဦးမည်နည်း။ ကျွန်ုပ်၏သားမယား ကျေးကျွန်အားလုံးလည်း မြင်မြင်ကွင်းကွင်းသေရချေပြီ။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း အညှင်းဆဲခံပြီး သေရဦးမည်။ ကျွန်ုပ်၏ခါးကြားတွင်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော အဆိပ်ဆေးဝါးတစ်ခုပါလာခဲ့၏။ အန္တရာယ်နေမကောင်းသည်ကိုရိပ်မိကတည်းကပင် ကျွန်ုပ်သည် ဤဆေးဝါးကို ခါးမှာချည်ထား၊ အမြဲတမ်း အဆင်သင့်လုပ်ထားပေ

သည်။ ယခုဆောင်ကား၊—ဤအဆိပ်ဆေးကိုသောက်သုံးရန်အချိန်သို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ၊

ဤသို့တွေးယင်း၊—ထိုညတွင်ကွန်နုဒ်ကိုဝန်းရံစောင့်ကြပ်နေသောအစောင့်စစ်သားများကြားထဲမှပင် ကွန်နုဒ်သည် အဆိပ်ဆေးကိုယူဆော သောက်မြိုလိုက်တော့မည်ဟု စိုင်ရေးလေ၏။ သို့သော်လည်း ကွန်နုဒ်သည် ရုတ်ချင်းဆိုသလိုပင် ရှင်ဝေးတိုင်းထပါ၊ ဗွာဇီ နိုင်ငံတွင် နေရာက်နေသော မသားမာတာမိုရ်ခါနှင့် သမီးနှာ၏ပတို့ကိုရင်း၊ ယခုတိုင်အသက်မသေသေးဘဲ ကြင်းကျန်နေသော နှမ—ဘာသလေဘာကိုရင်း၊ ပြေးပြီး အမှတ် ရမိ လိုက်၏။ ဘာသလေဘာကို ဘာကြောင့် ချာကာ ကမသတ်ဘဲချန်ထားသည်ကို ကွန်နုဒ်နားမလည်ပေ။ ထိုမျှသာမကသေး—ကွန်နုဒ် အသက်နှင့် ကိုယ်နှင့် ကြိုနေသေးပါက ကွန်နုဒ်သည် ဤမျှဒုက္ခပေးသော ချာကာဘုရင်အား အလုံ့အဖွဲ့ လက်စားချေနိုင်ခွင့်ရှိနေပေသေး၏။ သေခြင်းတရားသည် သူ့အချိန်နှင့်သူသာ ဖြစ်ပေါ်လာသောအရာဖြစ်၏။ သို့ပြီးအသား—ကွန်နုဒ် ယခု မသေသေး၊ အချိန်တန် အခါ ရောက်လာလျှင် မရဏာမင်းကို ဘယ်သူမျှ တားဆီး၍မရစေကောင်း။ အိမ်တံခါးဖွင့်ထားသည်ဖြစ်စေ၊ ပိတ်ထားသည် ဖြစ်စေ၊ မရဏာမင်းသည် ခါချိန်တန်လျှင် လာမြဲသာတည်း။

သို့ဖြင့်ကွန်နုဒ်သည် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုသေကြောင်းကြံစည်ရန်ထားလိုက်ရာ စစ်သားများသည် ကွန်နုဒ်ကိုဘုရင့်နေပြည်တော်သို့ အရောက်ခေါ်ခဲ့ကြလေ၏။ မြို့သို့ရောက်သောအချိန်မှာ နေဝင်ပြီးဖြစ် အခါလင်းနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း မြို့တံခါးဝသို့အသင့်စောင့်ထားသော အစောင့်တော် များ၏လျှောက်တင်ချက်အရ ကွန်နုဒ်ရောက်လာပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် ချာကာအ"ငါ—ဆောဆောရာအင်ဖြင့်နဲ့သူ့ထိုးတော်တခုလုံးကိုဘယ်လိုဆေးဝါး ကုသတယ်ဆိုတာ ပြောပြရအောင်မောင်ကိုရှေ့တော်အမြန်သွင်းခဲ့ကြ" ဟုအမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

သို့ဖြင့်—ကွန်နုဒ်ကို ဖမ်းခေါ်လာခဲ့သော စစ်သားများသည် ဘုရင့်အိမ်တော်အရောက် ခေါ်ဆောင် သွားကြလေ၏။ ချမ်းသေသည့် ဖြစ်သောကြောင့် ဘုရင့်အိမ်တော်ထဲတွင် မီးလင်းဖိုတခုဖိုထား၏။ ချာကာမှာကားတံခါးပေါက်သို့မျက်နှာမူပြီးထိုင်နေရာ မီးလင်းဖိုမှမီးရောင်သည် သူ့မျက်

နွားကိုကြောက်မက်ဘွယ် ကောင်းလှသော အသွင်သဏ္ဍာန် ပေါ်အောင် ထုံးဖွဲ့ထားလေသည့်အိမ်တော်တံခါးဝတွင် အချို့သောအတိုင်ပင်ခံလူကြီးများသည် ကျွန်ုပ်၏လက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်ကာ အိမ်တော်ထဲသို့ သွင်းကြရာ ကျွန်ုပ်သည်သူတို့လက်မှလွတ်အောင်ရုန်းကန်လိုက်ပြီးနောက် ကြမ်းပေါ်တွင်ပြားပြားဝပ်ပြီး ချာကာဘုရင်အား—ဂုဏ်ထူးပါသောသနပ်ချားဖေါ်ပြီး အောင်ဘာစ်အမှီအခေသာမပေးနေလေ၏။ အတိုင်ပင်ခံလူကြီးများက ကျွန်ုပ်ကိုထပ်မံဆွဲရန် ကြိုးစားသော်လည်း ချာကာက “နေပါစေကွာ—ငါတယ္သူနဲ့ ငါနဲ့နှစ်ယောက်ထဲစကားပြောကြပါမယ်” ဟု ပြောလိုက်မှ သူတို့သည်ဘာနေရာ ဘွင်ဝင်ထား လက်ထဲတွင် လှတ်တံများကိုအသင့်ကိုင်ထားကြလေ၏။ သို့ဖြင့်—ကျွန်ုပ်နှင့်ချာကာတို့သည် မီးလင်းဖိုကို အလည်တွင်ထား လာ စကားစမြည်ပြောဆိုနေကြလေ၏။

“ဟော့—မေ့သို—နွားအုပ်ကိုသွားရှေ့ဘိုလွှတ်လိုက်တဲ့ တခါကနဲ့မတ်သင်သို့ သိတော်ဦးတင်စမ်းပါအုံးငါ့ကျေးတော်မျိုး၊ ကျွန်တော်မျိုးတွေက နွားအုပ်ကို ကောင်းကောင်း စောင့်ထိန်းကြရဲ့လား။”

“ကောင်းကောင်းမွန်မွန်စောင့်ထိန်းလျက်ရှိကြပါတယ်အရှင်”

“တခါဖြင့်အရေးအတွက်ဘယ်လောက်ရှိနေ့ဘီလဲ။ အမှတ်အသားကောဘယ်လိုရှိဘယ်ဆိုဘာ မွေးမချန်ဘဲ လုံးစေ့ပတ်စေ့ သိတော်ဦး တင်စမ်း”

သို့ဖြင့်—ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင့်နွားအုပ်မှ နွားများ၏ အခြေအနေကို တကောင်စီ တကောင်စီအသေးစိတ်ပြီးပြောပြရာ သူသည် အိပ်ပျော်နေသလို ဆိတ်ငြိမ်စွာနားထောင်နေလေ၏။ သို့သော်လည်း စဉ်စပ်အားဖြင့် အိပ်၍ကား မပျော်ချေ။ မီးလင်းဖိုမှမီးရောင်သည် သူ၏တောက်ပြောင်သော မျက်လုံးများကို ထိုးလျက်ရှိခဲ့ဆာည်။ ဤသို့ ခပ်မဆိတ် နားထောင် နေခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်ကိုညွှင်းဆဲသည့် အနေနှင့် လုပ်နေခြင်းလောဟုသို့သည်မဟုတ် ကျွန်ုပ်ကိုမသတ်မီသူ့နွားအုပ်အကြောင်းကို သိလိုသေးသောကြောင့်သော မသိရပေ။ အသုံးစုံပြောပြပြီးမှ ချာကာက—

“အောင် မီသိုအဘိုင်း ဆိုတော့ နွားတွေရဲ့ အခြေ အနေ ကောင်း

သားသဲ—တာနဲ့ မင်း ဒီတာဝန်နဲ့ သွားနေတုန်းမှာ မင့်အိမ် တအိမ်လုံး ဒုက္ခရှာပါစေ ရောက်ရတယ်ဆိုတာကိုတော့ မင်းသိပလား။"

"ကျွန်တော်မျိုး ကြားသိရပြီးပါပြီအရှင်။"

"အေးကွာ—ဒုက္ခ ပါဘဲ—မင့်အိမ်ကို လောင်မီးကျသတဲ့ကွ။ ကောင်းကင်ဘုံ ကမင့်ကိုကျိန်ခဲ့သလိုနဲ့ တူပါရဲ့။"

"ကျွန်တော်မျိုးကြားရပြီးပါပြီ အရှင်။ မြစ်တိုင်း မြစ်တိုင်းဟာ လူမိုက်တယောက် နဲ့မြှုပ်လောက်အောင်တော့ နက်တာချည်းပါဘဲ။ ဂရုမှုစရာ မဟုတ်ပါဘူး။"

"ငါသိသလောက်တော့ မင့်အိမ်ကလူတွေဟာ အိမ်မီးလောင်တာကို တွေ့တော့ ရှုသွပ်ကြောင်လန့်ကုန်ကြပြီး တယောက်နဲ့ တယောက် သတ်ဖြတ်ကြရုံမကဘူး တချို့ကလဲ ထွက်ပေါက်မရှိတာနဲ့ မီးပုံထဲကိုခုန်ချကြသတဲ့။"

"မှန်လှပါ ကျွန်တော်မျိုးကြားသိရပြီး ဖြစ်ပါတယ် အရှင်။"

"အော—မင်းကြားတာက နဲနဲဘဲ ရှိသေးတယ်ကွ။ ဒီလို သေကြေကြတဲ့ အထဲမှာ ငါ့ကိုမွေးထုတ်တဲ့ မယ်တော်ကြီး ပါသွားတယ် ဆိုတာ ကိုတော့ မင်းသိရဲ့လား။"

ဤတွင်ကျွန်ုပ်မေ့ပို့ဇသည် ပရိယာယ်ထုတ်ရလေတော့သည်။ ချက်ချင်း မင် မြေပေါ်တွင် ပြားပြားဝပ်လိုက်ပြီး တကယ် ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်သွားသော လေသံဖြင့်......

"အို—မြတ်သောမင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုးဒီသတင်းဆိုးကိုမကြားပါရစေနဲ့ အရှင်။ အို—မြတ်သောကောသရ ဇာမင်းကြီး—မယ်တော်ကြီးအကြောင်းကို ကျွန်တော်မျိုး မကြားပါရစေနဲ့။ တခြား လူတွေ သေတာ ကတော့ ရေတပေါက် လေတသုတ် မျှသာ ရှိပါတယ်။ မယ်တော်ကြီး ကတော့ သမုဒ္ဒရာတစင်း—မုန်တိုင်းတခုသဖွယ် ထန်ပြင်းလှပါဘိတယ်။"

"မငိုပါနဲ့ကွာ .... မငိုပါနဲ့" ဟု ရာဇာက ပျက်ရယ် စကားပြောပြီး ဆက်လက်၍ "မင်းငိုတာဟာ မင့်သားချင်းတွေသေလို့ ငိုတာပါကွ။ မယ်တော်ကြီးကြောင့် ငိုတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့နှလုံးဟာ အလွန် မတော် ဆိုးယုတ်တယ်ဆိုတာ ကိုငါသိတယ်။ အဲဒီတော့ ငိုနင့်တော့ ပြုရမှာ

ဆေးကြွာ—ဘာပေမဲ့ မီးတခါ ငိုရှင်တော့ ချက်ရည်ဟာ သွေးရည်အဖြစ် နဲ့ ကျရလိမ့်မယ်ပေါ့။"

ဤတွင်မှ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်အတွက် ချာဏာတူးသွားသော ထောင် ချောက်ကို ရိပ်မိ သိရှိတော့ သဖြင့် ပြိုဘ်ခေါင့် မြွေခင်းကိုသာ ကျည်ကာ မှိုင်းမရှုန် သွေတောင်းနေရလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ သူ့ အပေါ်မှ ထွက်ခွါသွားလို ပြီး ဖြစ်သော်လည်း ချာဏာသည် ခွင့်မပြုသေး။ စဉ်စာ်အားဖြင့် မူကား— ဤသည်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်အား စတောင်ခံဆေးနေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

"ဟော့—ခဲ့သို—ငါ့မယ်တော်ကြီး သေခါနီးမှာ မင်းရှယ် မင့် ခွမ တော် ဘာလေဏာဘိုက ငါ့လိုသားသမီးမလိုချင်တဲ့ ဘုရင်ရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒ နဲ့ သဖ္ဖုကျင်ပြီး သားတယောက် ထိတ်ထိတ်မွေးထားတယ်လို့ ပြောသွား တယ်။ ကဲ-မင့်မိန်းမ မာကရိုဒါ သဒိးနာဝါနဲ့ အဂ္ဂနီဆသိုပိုဂတ် တို့ဟာ အခု ဘယ်ရောက်နေကြသလဲ—ပြောစမ်း။"

"အဂ္ဂနီဆသိုပိုဂတ်ဟာ မြွေသေ့ကိုက်လို့ သေပါဘိခင်ဗျာ။ နာဝါ ကတော့ ဆွာဇီ တိုင်းပြည်ကို ရောက်နေ ပါတယ်"ဟု ပြောကာ အဂ္ဂနီဆသိုပိုဂတ်ကို မြွေသေ့ မိသွားသည့်အကြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ် မိန်းမမာကရိုဒါတို့ ကွာသားကြောင်းကို လျှောက်လိုက်လေ၏။

"အော်......အဂ္ဂနီဆသိုပိုဂတ် သေသွားဘီဆိုတော့ အေးဘာ ပေါ့။ နာဝါကိုတော့ ဆွာဇီတိုင်းပြည်ကိုစေတမန်စေလွှတ်ပြီး ရှာဖွေသတ် နိုင်ရ မယ်။ဘာနဲ့ ငါ့မယ်တော်ကြီး သေခါနီးမှာ ပြောသွားတဲ့စကားတွေဟာ ထကယ်ဘဲ မှန်သလားကွ။"

"မဟုတ်မှိုင်ပါဘူးအရှင်။ မယ်တော်ကြီးဟာ သေခါနီးမှာ ကရောင် ကတန်း ပြောသစ်ခဲ့တာနဲ့ တူပါတယ်။ကျွန်တော်မျိုး ဒီ အကြောင်းကို ဘာမှမသိပါဘူး။"

"ဘာပြောတယ်— မင်းဘာမှ—မသိဘူး၊ ဟုတ်လား—ဆောင်းမယ် မင့် လက်တွေက တုန်လို့ ပါလား။ချမ်းတယ်နဲ့ တူပါရဲ့—မီးလှုံ လိုက်အုံး၊ လကွာ။မီးလှုံလိုက်အုံး—ကဲ- ကဲ မီးပုံထဲကို မင့်လက်ထိုးပြီးထည့်လိုက် စမ်း၊"ဟုပြောကာ သူ့ လက်ထဲမှ လှံကလေးနှင့် ကျွန်ုပ်လက်ကို မီးပုံ ရဲရဲကြီးထဲတွင် မီးကင်ရန် ထိုးပြီးပြရှင်းအမိန့်ပေးနေလေ၏။သူသည်ကျွန်ုပ်

ကို မီးတင်ကြီးစစ်မေးရန် ဟန်ပြင်နေခြင်းမှသာ ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် အတန်ကြာလောက်အောင်ငိုင်နေမိလေ၏။ ချာကာက—

"ဟဲ—လုပ် လကွာ—မောင်ပို—ဘာငေးနေတာလဲ။ ဟော့—အဘိုးမင်း၌ လူကြီးတွေ—မောင်ပို့ရဲ့ လက်ကိုမီးပုံထဲထည့်ပြီး မြှိုက်ပေးကြစမ်းဟော့။ တို့ဘာလေထာ သားမွေးပါတဲ့ အကြောင်းစကားပြောရင်း မောင်ပို အရှုံး ဆက်သာသွားအောင် လက်ကိုမီးပုံထဲထိုးပြီး မြှိုက်ကြစမ်း။"

သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည်ကြောက်စေရာအယောင်နှင့် ထိတ်ထိတ် ပြာပြာ ဖြစ်နေလေ၏။ မျက်ကြွက်သုံးကြိမ်ခန့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ခါကြားမှ အဆိပ်ကို ထုတ်သောက်ရန်ကြံမိသော်လည်း သေလိုစိတ် မရှိသေး၍ အသက်ရှင်နိုင်သမျှ ရှင်နေအုံးမည်ဟု စိတ်တင်းပြီး—

"ဟို .... အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုး ကိုယ်တိုင် မီးပုံထဲမှာ လက်မြှိုက်ပါမယ်ခင်ဗျား။ ပြောစရာရှိတဲ့ စကားကိုသာ ဆက်ပြီး ပြောတော်မူပါ" ဟု ရဲရင့်စွာ ပြောလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်သည်မီးပုံပေါ်တွင် အမြဲတနေသော မီးနိုးကြားထဲသို့ ဘယ်ဘက်လက်ကို ထိုးသွင်းထားလေ၏။ မီးနိုးကြားတွင် ဖြစ်သောကြောင့် လက်ကို မီးမဟပ်ဘဲရှိနေသည်ကို ချာကာသည် အတန်ကြာစိုက်ကြည့်နေပြီး..... မီးမလောင် လောင်အောင် လက်ကို မြှိုက်ရမည်ဟု ပြောကာ—

"ဟဲ—ဆိုစမ်း ပါအုံး—မောင်ပို.....မင်း ဒီကိစ္စ ကို ဘာမှ မသိဘူးပေါ့။"

"ကျွန်တော်မျိုးသိသလောက်တော့ ဘာလေကာ မျက်နှာဖြူတွေက သားတွေယောက်ကို ကျွန်တော်မျိုးကိုယ်တိုင် သတ်ပါ။ အရှင်မင်းကြီး လက်တော်အရောက် ဆက်ခဲ့တာကိုဘဲသိပါတယ် အရှင်။"

ယခုအခါတွင် မီးပုံမှမီးသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို လောင်မြှိုက်ကာ အသားသို့ နိုက်နေသဖြင့် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေလေ၏။ သို့သော်လည်း မျက်နှာမှ မခံမရပ်နိုင်သည့် အမူအရာကို မပြပဲ။ ချာကာ ထချက်ဖျက်သွားသည်နှင့်တပြိုင်နက် မီးနှင့် မြှိုက်ပြီး၊ စင်ဆေးသော အမှုသည် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသား ဖြစ်သွားတော့ ကျွန်ုပ်မှာ အသက်နှင့် ကိုယ်ထိုးဝဲကွဲရန်သာ ရှိပေတော့၏။ ချာကာက—

"ကဲ—ငါ့သားတော်ဘယောက်ကိုမှ မင်းအိမ်မှာ ထိုင်ထိုင်မွေးကျွေး မထားဘူးဆိုတာ မင်းကျိန်ရဲရဲ့လား။"

"ကျိန်ရဲပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျိန်ရဲပါတယ်။"

မီးလောင်သည့် ဇာတ်မှာကား ပြေး၍ မပြီးနိုင်လောက်အောင်မင်ကြီး ထွားနေလေပြီ၊ ကျွန်ုပ်၏ချက်လုံးများသည် ကျွဲသတ်ထွက်သော့မတတ် ဖြစ်နေပြီ၊ သွေးသားတို့သည် ရေခဲ့မှုပမာ ရုပ်ဝေလျက်ရှိသည်ဟုထင်မှတ်ရလေ၏။ သို့နှင့်လည်း ကျွန်ုပ်သည် အိမ်မြူမဲ့ရန် ဟန်လုပ် နိုင်သမျှ လုပ်နေရရိုက် ချာတာနှင့် အတိုင်ပင်ခံ လူကြီးများသည် ကျွန်ုပ်အား အတွေးအဆန်းသဖွယ်စိုက်ကြည့်နေကြလေ၏၊ ချာတာသည် အတန်ကြာလောက်အောင်ပင် အချိန်ဖြုန်းပြီး ခံမဆိတ် လုပ်နေရာ ကျွန်ုပ်အတွက်မှာထိုအချိန်ကလေးများသည် ကမ္ဘာ ၂ ကမ္ဘာကြာလှသည်ဟု အောင့်မေ့မိလေ၏၊ နောက်ဆုံးကျမှ ချာတာက—

"အေး—ခုဒလောက်နှိမ်းလဲ အချိန်ဆယ်သားပြီ၊ မျှော်လောက်ရော ပေါ်ဆင်မြောကြည့်ရသလောက်တော့ မင်းမှာ မီးအတိုင်းဆိုယင်မိတ်ထား ဖြစ်ခင်တာကိုတွေ့ရသားဘဲ၊ ညာထားတဲ့ကိစ္စသာဆိုယင်တော့ မီးမြိုက်တာနဲ့ မခံနိုင်ဘဲ အော်ထွက်လာရပြီဘဲ။"

ဤတွင် ကျွန်ုပ်သည် မီးပုံထဲမှလက်ကိုဆွဲနှုတ်လိုက်ပြီး—

"မှန်ပါတယ်—အရှင်မင်းကြီး၊ ဖြစ်ခင်တဲ့နှလုံးရှိသူကို မီးက လောင်အောင် မမြိုက်နိုင်ပါဘူး"ဟု ပြောပြီး ကျွန်ုပ်၏ဘယ်ဘက်လက်ကိုကြည့်လိုက်သော အခါတွင်ကား၊ လက်မှာ ကိုးမဲ့တုံး ပမာ မဲတူတာနေပြီး ကောက်ထိုင်ကွေးညွှတ်နေသော လက်ချောင်းကလေးများမှ လက်သဲခွံများ ပြုတ်ကျနေပြီဖြစ်သည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

အို—အစွမ်းရှက်နှင့်ပြုလုသား—ဤသည်ပင်လျှင် သင်သည်မြင်တွေ့နေရသောကျွန်ုပ်၏ ဘယ်ဘက်လက်သည် မစွမ်းမသန် ဖြစ်ရွေ့ပြီးတုန့်တုန့် ရှိနေခြင်း၏အကြောင်းရင်းပေတည်း။ ထိုအချိန်မှစ၍ကျွန်ုပ်၏ ဘယ်ဘက်လက်သည် မစွမ်းမသန်တော့ဘဲ ညာဘက်လက်သာလျှင် စွမ်းသန်တော့လေ၏၊ ဤ စွမ်းသန်သော ညာဘက်လက်ကိုပင် နောင်အခါတွင် ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာအသုံးချမိလေသည်၊ ချာတာကမူ—

"ဒီလိုဆိုတော့လဲ စုန်းမကြီးနိုဘယ်လာသေခါနီးမှာ ပြောသွားတာ မှားတာပေါ့။ မင်းရော မင်းနှမဘာဘလေကာရော အပြစ်မရှိပါဘဲလား။ ငါ့မယ်တော်ကြီးဖုန့်ဒွန်သေခါနီးမှာပြောသွားတဲ့စကားတွေဟာလဲ မုသားတွေဘဲ။ ဟာဘတွေအားလုံးဟာ စုန်းမကြီးနိုဘယ်လာထပ်ပြစ်ခဲ့တာ ထင်တယ်။ ချုပ်တော့ မယ်တော်ကြီးလဲ သေဆုံးဘိဆိုတော့ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ကြီးမှူးပြီး ဝမ်းနည်းတဲ့ အထိမ်းအမှတ်ကြီးဘေရာလုပ်ကြအုံးစို့။ ဒီ ဝမ်းနည်းတဲ့ အထိမ်းအမှတ်မှာ တပြည်ထောင်လုံး ရှိရှိသမျှလူတွေအားလုံးငိုကြွေး ကြရမယ်။ ဒီမှာကြံတဲ့ ငါ့ရှိအနံ့ခံပြီးရန်သူဘောင်ကို သွားကြစို့။ ဘာဒေပဲ့ စုန်းဝိဇ္ဇာတွေကိုတော့ ခေါ်ဆွမသိုဘူး။ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ စုန်းဝိဇ္ဇာလုပ်ပြီး ငါတို့ဇာ်လိုဂုဏ္ဏချက်ဆောင်ဖန်တည်းတဲ့ ရန်သူကို အနံ့ခံရှာတာပေါ့။ ငါ့မအေသေရတာကို ငါကလက်စားချေသလိုဘဲ မင်းကလဲ မင်းအချို့တွေ အိမ်သားတွေသေအောင်ပြုစားတဲ့ သတ္တဝါကို လက်စားချေတာပေါ့။—ကဲ—ကဲ—သွားတော့ မောင့်—သွားတော့" ဟု ပြောကာ ကွန်နိုင်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး အပြင်ထွက်သွားရန် လက်နှင့် ညွှန်ပြနေလေသည်။

—※—※—※—

(အခန်း—၁၁။)

ထိုဖြင့် ကွန်နိုင်သည် မကြည်သောနှလုံးနှင့် ဘုရင့်အပါးမှ ထွက်လာခဲ့ရာ အပြင်ဘက်သို့ရောက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ဟန်ဆောင်လာခဲ့သမျှကို အကုန်ချပြီးဘုန်းနေ့ကဲ့ရလေတော့သည်။ ကွန်နိုင်အိမ်အစောင့်ခံရသောလက်မှာ မခံမချိနိုင်လောက်အောင်ကိုက် ခေတ္တနားပြီး ဖြစ်သောကြောင့်ဆိုတ်ကြဲသွယ်ဂါ့ နိုင်းလိုက်ကောင်လိုက် ပြေးသိုက်ရှင်လိုက်နှင့်လုပ် သင်းကွန်နိုင်အိမ်တိမ်ရှိရာ သို့သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ တအိမ်လုံးပင် ပြည့်ပ်အထိကိုသာမြင်ရပြီး ပြသတွင် အမျိုးအမျိုး ကိုတွေ့ရလေသည်။ လက်ကလည်းနာ၍ချစ်ဖွယ်ကောင်းသော သားမယားများ ဒီးစားဖြစ်နေသည်ကိုမြင်ရသောကြောင့်လည်း စိတ်နှလုံးက နာနာနှင့်ပြီးဘဲချည့်ငိုကြွေးမိလေသည်။ တခဏ္ဍသောအခါတွင် မုဆိုး ချာကာဘုရင်

အား လက်စားနေချိန်သည့်နည်းနှင့်ချေးမည်ဟုလည်းသေနှုတ်ခွန် ချလိုက်မိ၏။သို့ဖြင့်ကျွန်ုပ်သည် ပြုပ်စောင့် မြေမင်းအားရှင်း ..... ကျွန်ုပ်ရှိ၏အကြီးဆုံးသော ပိဋကစ္စခဘော်ဖြစ်သည့်။အနန်ကျွန်ုပ်ရကူ ယူအားရှင်း၏ တိုင်းတည် မြီးချွေးဘာကို ဖြစ်သည့် နည်းနှင့် သတ်မည်းဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ် လိုက်လေ၏။အဘန်ကြာလောက်အောင်ပင် ပြာပုံထဲတွင် ငါးရဲ ပြာလူး၍ဖြစ်နေရာမှ သတိမေ့မြောသွား၏ရာ ကျွန်ုပ်သည် ထူးဆန်းသောအိပ်မက်တခုကို မြင်မက်မိလေ၏။အိပ်မက်ထဲ တွင် ကျွန်ုပ်သည် မှောင်မိုက်လှသော မြို့ကြီး တခု၏ ကမ်းနဖူးတွင်ရောက်နေလေ၏။တဘက်သော အင်းဘုင်ကား လေမုန်တိုင်း ကျဆုံသော အသွင်နှင့် နိုးရှုင်မျှပြီး ခပ်သင်းလင်းဖြစ်နေကာ ထိုအလင်းရောင်ထဲတွင် ကိုင်းတောဘာတော မြိုင်နေ၏။ကိုင်းတောထဲမှ ထနန်ယောက်ျား—မိန်းမ—ကလေး—လူကြီး—မြောက်မြားစွာသောလူအပေါင်းတို့သည် ထွက်လာကြကာ ရေသဲသို့ ခုန်ချနေကြ၏။ထူးဆန်း သည်ကားထိုလူများသည် အားလုံးချက်နှာမဲ့များ ဖြစ်ကြကုန်၍ အချို့ သေသူသေး အချို့ ရှင်သူရှင်နှင့် ဖြစ်နေ၏။တနေရာတွင်ကား ချာကာကိုရှင်း၊ဆင်ဝန်ကိုရှင်း၊ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်၏ ရှက်နှာကိုရှင်း၊အနန်ဆရိပ်ပိုဂတ်ကိုရှင်း၊ ဆော၊ကိုရှင်း တွေ့မြင်နေရပေ၏။ကျွန်ုပ် ရပ်နေသော မြို့အား ဘက်တွင် ကားကျောက်ဂူတခုရှိ၍ ထိုကျောက်ဂူ၌ ဆင်စွယ်တံခါးများ ဖွင့်ထားပေ၏။ကျောက်ဂူအတွင်းမှလည်း ရယ်သံ၊ငိုသံများ ကြားနေရလေ၏။တနေရာတွင်ကား တံခါးနက်များ ရှိ၍ ထိုတံခါးနက်များ ဆီမှ ငြီးတွားသံ ငိုယိုသံများကြားရ၏။တံခါးများ၏ရှေ့တွင် ဝတ်ရုံဖြူစင်ကြယ် ဝတ်ထားပြီး ရွှေရောင်ဆံပင်ရှိသော မိန်းမတယောက် ထိုင်နေလေ၏။ စောစောကဓော် ပြခဲ့သည့်အတိုင်း မြစ်ထဲမှလူများသည် ကမ်းပေါ်သို့ တက်လာကြကာ ထိုမိန်းမအား—"မြို့တောင်းဘာဝါတုံးအရှင်မကြီး" ဟု တစ်ခဲနက် နှုတ်ဆက်ကြ၏။ မိန်းမ၏ လက်တဘက်တွင် တုတ်တံ အဖြူတချောင်းနှင့် ကျန်တဘက်တွင် တုတ်တံ အနက်တချောင်း ကိုင်ထား၏။ မြစ်ထဲမှ တက်လာသူများကို မိန်းမသည် တုတ်တံ အဖြူနှင့်ဘယ်သူ့ တုတ်တံ အနက်နှင့်ဘယ်သူ့ တို့နေရာ အဖြူတံနှင့် အတို့ခံရသူတို့သည် ကျောက်ဂူ တံခါးဖြူထဲသို့ရှင်း၊ အနက်နှင့် အတို့ ခံရသူများသည် တံခါးနက်ထဲသို့ရှင်း ဝင်သွားကြရကုန်

၏၊ မြစ်ကမ်းမှ တက်လာသူများ အထဲတွင် အုနဇ္ဇီ၊ အာနတ်ဗီ၊ မူသာနှင့် ချာကာက ဗီးလောင်တိုက်သွင်းပြီးသတ်ပစ်သော ကျွန်ပိုင်ရှင်သားမယားကျေး ကျွန်များပါ၏။ သူတို့သည် အခြားလူများ၏နည်းတူပင် ကျောက်ဂူရှေ့တွင် ထိုင်နေသော မိန်းမကို နှုတ်ဆက်ကြ၏။ မိန်းမက သူတို့ကို ဟုတ်ဖျုံနှင့် တို လိုက်ရာ သူတို့သည်တံခါးဖြူသဲသို့ယု ၊စ်အတိုင်း မဝင်သေးဘဲ ဆုတ်ဆိုင်း ဆိုင်းဖြစ်နေသောကြောင့် မိန်းမက—

“ကဲ–ဝင်ကြလေ–အထဲဝင်ပြီး အသုံးအဆောင်ကို နှာခေါင်းကြွသာမေ့”ဟု ပြောရာ အုနဇ္ဇီက—

“အထဲ မဝင်ခင် ကျွမ်တို့ တောင်းပန်စရာ ရှိပါသေးတယ် ရှင်၊ ကျွန်မ အုနဇ္ဇီနှင့်တကွ ဟောဒီကလူတွေ့ကို လူ့ဘဝတုန်းက ဗီးလောင်တိုက်သွင်း ပြီး သတ်တဲ့လူကို သင့်လျော်လျောက်ပတ်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ခတ်တော်မူပါလို့ တောင်းပန်ချင်သေးလို့ပါ။”

“သူ့နာမယ်က ဘယ်သူတဲ့တုန်း။”

“ဇူလူလေးသား ဇာဘာချင် ချာကာလို့ ခေါ်ပါတယ်။”

“အင်း—ဒီချာကာဆိုတဲ့လူကိုအပြစ်ပေးဘို့ တောင်းဆိုတဲ့လူတွေ ကို မရှိပါဘူး၊ နောက်လဲ တောင်းဆိုကြအုံးမှာဘဲ ထင်ပါရဲ့–စိတ်ချပါ၊ အုနဇ္ဇီ–စိတ်ချပါ၊ ခင်သင့်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကိုတော့ ခင်ရမှာပေါ့၊ အုနဇ္ဇီ ရဲ့ကိုယ်ကို ဓါးကိုထွင်းတဲ့လှံနဲ့ဘဲ ချာကာသေရမယ်၊ ဒီလိုလှံနဲ့ထိုး တာလဲ တခြားလူမဟုတ်ဘူး၊ မေ့ဂိုကိုယ်တိုင်ကထိုးမှာဘဲ၊ ကဲ–ကဲ–ဝင် ကြ၊ ချာကာကတော့ မလွတ်တန်း အပြစ်ရှိရဲ့လူပါဘဲ။”

ဤသို့ကျွန်ုပ်သည် ဗီးလောင်တိုက်အသွင်းခံရသော ကျွန်ုပ်၏ခနဲ့ထိပ် ဗီး လောင်ကျွက်တွင် သတိမေ့သဲနေယင်း အသက်ပါသဆုံး၊ အိပ်မက် မက်မိ လေ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် မြင်ရသော ကျောက်ဂူဒှေ့၌ ထိုင်နေသည့်မိန်းမ မှာ ကျွန်ုပ်တို့ဘာသာနှင့် အစ်ကိုသာဇန်နာဒေါ ယမမင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဤကဲ့သို့သော အိပ်မက်များကို သုံးကြိမ်သုံးခါ မက်သည်ဖြစ် ရာ နောက်ဆုံးက်သည့် နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါသော အိပ်မက်ကိုတော့ သူ့နေရာနှင့် သူ့ရောက်မှ ပြောပြပေတော့မည်။

ကျွန်ုပ် သတိပြန်လည်ရလာသောအခါ မရှေ့ဘက်တောင်းကင်တွင်

ချောင်နီမှို့ နေပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ဒီးအထောင်ခံရသောလက်မှာလည်း လွန်စွာ ကိုက်ခဲနာကြင်နေသည်ကိုသတိပြုမိလေ၏။ သို့ဖြင့် ကိုယ်ပေါ်တွင် စွဲနေသော ပြာများကို ခါချပြီး လက်အနာကို ဆေးရန် မြို့ပြင်သို့ထွက်ခဲ့လေ၏။ အနာကို ရေဆေးပြီးနောက် ဘုရင့်မိဖုရားများ အလှည့်ကျ ရေခပ်ထွက်သည့် နေရာသို့လာပြီး မျက်နှာကိုအဝတ်နှင့်စုံးကာ ထိုင်နေလေ၏။ မကြာမီအတွင်း ဘာလေကာ ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ထီးတို့ ခေါ်လိုက်ရာ ဘာလေကာသည်ခြေထောက်ကိုဆွဲဆုတ်ဟန်နှင့် တနေရာ တွင် နောက်ချန်နေရစ်ခဲ့ပြီ၊ အခြားမိဖုရားများ လွန်သွားမှ အနီးရှိချုံပုတ် ထဲသို့ တိုးဝင်လာလေ၏။ သူ့ခေါင်းပေါ်တွင်ရေအိုးအလုံးကို ရွက်ထားလေ၏။ မကြာမီ အတွင်း ကျွန်ုပ်တို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက် တွေ့ကြရာ ကျွန်ုပ်က—

“အခြေအနေကတော့ မကောင်းဘူး ဟော့—မင့်သား တယောက်ကို ကယ်တင်မိတာနဲ့ဘဲ မယ်တော်ကြီး အုန်နူ့ရဲ့ ငှက်ဆိမ်းသားတွေ အားလုံးရဲ့ မီးလောင်တိုက်အသွင်းခံကြရဘီ၊ ငါကိုယ်တိုင်လဲ တယ်ဘက်လက်ကို မီးအောင်ခံရတယ်။”ဟု ပြောပြီး ကျွန်ုပ်၏ဘယ်ဘက် လက်ကို ထုတ်ပြလိုက်လေ၏။ ဘာလေကာက—

“ဟုတ်တယ်—အစ်ကိုကြီး မေ့ပို .... တာပေမဲ့ အရေးကြီးတော့ သွေးနီးတယ်ဆိုတဲ့ စကား လိုဘဲ—ကျွမ အားကလေး အဒုန်ဆာပိုပိုဝတ်သဲ သေဘီဆို ... ကျွမ—ရှာဘဲ သဘင်း ကြားခဲ့ရတယ်။”

“မင်းကလဲကွာ—မိန်းမငီဗီ—ကိုယ့်သားကိုဘဲ အမှတ်ရရ သလား ငါ့အဘိုးတော့တော တအိမ်သားလုံး သေတုန်းဘာကို မလွှမ်းရ မဆွေးရ တော့ဘူးလား။”

“အစ်ကိုကြီးမှာတော့ နောက်သား နောက်သမီး တွန်းကား နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရှိပါသေးတယ်၊ဘာပေမဲ့ ကျွမမှာတော့ ဒီသားကလေးကိုဘဲ တအားကိုးပြီး ချစ်နေရတာပါ။ခုံဘာကာလဲ ကျွမကို သတ်မှာ အခုန်ဘဲ အခုနေ့အခိုက်အတန့်မှာ ခဏလောက်ညှာထားပေမဲ့ ကျွမ့ကို သုတ်သင်ရန် စာ အဖြစ်နဲ့ ချာတာက သင်မှတ်ထီးထား ဖြစ်နေဘီ ရှင်၊ ကျွမသေရမှာ မကြောက်ပါဘူး၊သေလဲသေချင်ပါဘီ၊ သားကလေး အဒုန်ဆာပိုပိုဝတ်

အတွက်သာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတာဘဲ။ ဒီလိုကလေးမျိုး တိုင်းပြည်မှာတော့ တာတာယောက်မှ–မှ–မရှိဘဲ။”

“အနှန်းဆံလိုပိုဂတ်မသေဘဲ ကျန်နေသေးရင်တော့ ကောင်းမှာ။”

“အစ်ကိုကြီး ဘာပြောလိုက်တာဘဲ......ထပ် ပြောစမ်းပါအုံး။ သားအလေး အသက်ရှင်မယ်ဆိုယင် ကျုပ်ဆယ်သက်လောက် သေပြလိုက်စမ်းချင်လှဘယ်.”

“တကယ်တန်းတော့ ငါ အဲဒီသအချာ မသိပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မစ္စုညကာ ငါ အိမ်မက်ထဲမှာ မြင်မက်မိတယ်”ဟုပြောကာ ကျွန်ုပ် မြင်မက်သော အိမ်မက်ကို စာတ်ပုံချင်းပြလိုက်လေ၏။ တာလေကာက–

“အစ်ကိုကြီးဟာ တော်တော် ထူးဆန်းတာဘဲ။ ဒီအိမ်မက် မျိုးဟာ အလွန် မှန်တတ်တယ်။ ကျုပ်တော့ အနှန်းဆံလိုပိုဂတ် မသေသေးဘူးလို့ ယုံကြည်လိုက်ပြီ အစ်ကိုကြီးရေး။ သူသာ အသက် ရှင်မယ်ဆိုယင် တော့ ကျုပ် သေပျော်ပါပြီ၊ ချာတာဘာလဲ ကျုပ်ကို သတ်မှာပါဘဲ၊ သေချာပါတယ်။”

“ငွေသားတိုမင်းချစ်တဲ့အချက်က တယ်ပြီးပြင်းထန်တာဘဲ။ ဒီလို ပြင်းထန်လွန်းလို့လဲ တခြားလူတွေ ခုတွေ ရောက်လိုက်ကြရတာ သောက်သောက်လဲနေတာဘဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးကျတော့လဲ ဘာမှ ထူးခြားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါတို့ဘဝတွေဟာ ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျနေကြဘာပါ။ ကဲ ဆိုစမ်းပါအုံး......ငါ ထွက်ပြေးရမလား။ ဒီမှာတွင်ဘဲ အခြေအနေ ကြည့်ပြီးနေရမလား။ အကြံဥာဏ်ပေးစမ်းပါအုံး။”

“ဒီမှာဘဲ နေပါအစ်ကိုကြီးရယ်။ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ချာတာဘာလဲ သူ့မအေအသူသတ်ပြီး၊ အခု အဘောင်ဘုန်လွှင်နေတယ်၊ တိုင်းသူ ပြည်သားတွေက မအေသတ်တဲ့ ဘုရင်ဆိုပြီး၊ ဘော်ထွန် ကြွလိမ့်မယ် ဆိုတာကိုလဲ ကြောက်နေတယ်။ အဲဒါတော့ သူက သူဟာ သူ့မအေ အနန္တကို သတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အနိုဘယောက်က စွန်းအေတတ်နဲ့ပြီးလို့ လောင်ဒီးကျ ရာမှ သူ့အမေသေတာပါလို့ လုပ်ချင်နေတယ်။ ဒီလို လုပ်တာကို လူတွေကညာဘာမှန်းသိပေမဲ့ ဘယ်သူမှစကားထောင်ရဲကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်ကိုသူပြောတယ်မဟုတ်လား။ စွန်းပွဲတပွဲကျင်းပပြီး ရှန်သူတော်အနဲ့မံ

အဲ့မယ်ဆိုတာ–ဇာ်ရုန်းသဲ့မှာ သူနဲ့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ နှင်ယောက်ထဲ ရုန်းလုပ်ပြီး သူမုန်းတဲ့လူတွေ သူ့ကိုမလိုတဲ့လူတွေမှန်သမျှကို သတ်မှာ အမှန်ဘဲ။ အဲဒါကြောင့် ရှုန်ကုံတော့ သူကသတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့မအေဟာ ရုန်းပြုစားလို့သေရတယ်ဆိုသလို အစ်ကိုကြီးရဲ့ သားမယား တွေဟာလဲ ရုန်းပြုစားလို့ သေရတယ်ဆိုတဲ့ အပေါက်မျိုးလုပ်ပြီး အစ်ကိုကြီးကို ဇာ်ထက်တန်ခိုးကြီးအောင် ရှေ့ထူကြီးမောင်မြှင့်တင်ပေးမှာဘဲ။ အဲဒီတော့ အစ်ကိုကြီးက ဘာမှရှောင်ရှား နေစရာမလိုဘူး။ နေအုံး–ကိုယ်တန်ခိုးတက်လာတဲ့ အချိန်တိုင်အောင်စောင့်နေအုံးတာမှလက်စားချေချင်တိုင်း ချေခွင့်ရမှာကျုမကိုလဲ ချာကာဟာ မုချသတ်မှာအမှန်ဘဲ။ အဲဒီတော့ အစ်ကိုကြီးက သူ့ကိုလက်စားမချေချင်လို့မရဘူး။ ခုရှမှာဘဲ တိုင်းပြည်မှာ အခြား မင်းသားတွေမရှိတော့ဘူးလား။ ဘုရင့်ညီတော်တွေဖြစ်တဲ့ ထင်ဝန်အနုမလန်ဂေါ်ပါ၊ အနုန်ပန်အစရှိတဲ့ မင်းသားတွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ သူတို့ကတော့ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ချင်စိတ် ထက်သန်နေကြမှာဘဲမဟုတ်လား။ တော ပေမဲ့သူ့ညီတော်တွေလဲတနေ့လားနက်ဖန်လားဆိုပြီး–သေနေ့ကိုလက်ချိုးပြီး ရေတွက် ကြောင့်ကျ နေကြရတာ ချည့်ပါဘဲ။ ဒီလို မင်းညီမင်းသားတွေ နာရေးညီးကာဝ်ပါမှုးပေါင်းပါ၊ အကြီးဆုံတ်ပါ။ တနေ့ကျတော့ ချာကာဟာမုချ အစ်ကိုကြီးရဲ့သားမယားတွေလိုက်ရတဲ့လမ်းကို မြန်းစေရမှာပေါ့။”

ဤသို့ပြောဆိုပြီးနောက် ဘာလေဇာ ထွက်ခွါသွားရာ သူ့စကားပေးချက်ဆီလျော်လှသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အတန်ကြာအောင် အတွေးစေး နယ်ကြောတွင် မျောပါနေလေ၏မှန်ပေသည်။ ဘုရင့်ညီတော်မင်းသားများမှာ တနေ့ဘုရင်ကသတ်မည်–တနေ့ဘုရင်အသတ်ခိုးနှင့် အထိတ်တလန့်နေကြရ ကုန်၏။ အနုန်ပန်မင်းသားမှာကား–အေးအေး နေပြီး ရေရှည်လိုလျှစ်ဖြစ် သောကြောင့် ဤကိစ္စတွင်အားမကိုးလောက်ချေ။ သို့သော်လည်း ထင်ဝန်နှင့် အနုန်မလန်ဂေါ်ခုတို့မှာကား–အသွင်တူသူများဖြစ်၏။ သူတို့ ကမ္ဘာ့ချာကာ၏ကြီးကျောင့်ကို မြိုက်ဖေါက်နိုင်မည့် ထုတ်ကောင်းတခုချောင်း ထွက် လာနိုင်ပေသည်။ သို့သော်လည်း ဤကိစ္စကား–ယခုလောလောဆယ် အခ

လျှင်တစေ့ငြကျင့်၍ ရှိုင်းဘွယ်သောကိစ္စမဟုတ်။ အနေခြေအနေကိုပင်လင်ဦးမှ တော်ရှိမည်။

ဤသို့စဉ်းစားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည်မိတ်ဆွေတဦး၏ အိမ်သို့သွားပြီးနောက် လက်နှာကိုဆေးသည့်နေ့လေး၏။ ထိုအခိုက်တွင် ဘုရင့်ထံမှ စေတမန်တယောက်ရောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်ဘုရင့်အထံတော်သို့လိုက်ပါခဲ့ရလေ၏။

ရောက်လျှင်မြွေတွင်ပြုံးပြုံးဝပြီး ဘုရင့်ခုတ်ဘုံကိုတိုက် ချိုးကျိုးနှုတ်ဆက်လိုက်ရာ ရှာကာသည်ကျွန်ုပ်၏လက်ကိုလှမ်းဆွဲပြီး—

"ထပါကွာ … ထပါတပည့်ကြီးရဲ့—အပါးမင့်မလဲ သားတွေ မယားတွေ ရှန်းအပြီးစားခံရပြီးသောကြောင့်တော့—စိတ်ဒုက္ခသိပ်ရောက်မှာဘဲ။ ငါလဲ မယ်တော်ကြီး အုမ္မ ကိုဆုံးရတာဘဲကွ။ ဟော့—အတိုင်ပင်ခံ လူကြီးတွေ ငိုကြလကွာ—ငိုကြ။ ငါ့မှာ မယ်တော်ဆုံးရပြီး မောင့်မှာသားတွေမယားတွေဆုံးရတယ်ကွ—ငိုကြ။"

ဤတွင် မနေ့ခံ့သောအတိုင်ပင်ခံလူကြီးများသည် အော်ပြီး ငိုနေကြကုန်၏ ရှာကာသည် သူတို့ကိုစေ့စေ့ကြည့်နေရာမှ ကျွန်ုပ်အား—

"စိတ်မပျက်ပါနဲ့ မောင်ပိုရာ—ငါ့မှာ မယ်တော် အစားမရှိနိုင်တော့ပေမဲ့ မင့်အတွက်တော့ မယားအစား သားအစား ရှိပါသေးတယ်။ သွား—ဘုရင့်အတွက် သင်သင့် ရတာတဲ့ အပျိုတော်တွေထဲက မိန်းမ ရွေးချယ်သောက်ကြိုက်ရာကိုယူခွဲဘုရင့်သွားရှင်တဲ့ကလဲ ဦးပေါင်းဘရောကို အစောင်းဆုံးရွေးပြီးယူတော့။ ငါ့ကျေးကျွန်တွေကိုခေါ်ပြီး အရင်အိမ်ထက်အဆောက်အဦလောက်သာတဲ့အိမ်ကိုလဲဆောက်နိုင်း။ တာတွေအကုန်လုံး ငါမင်းကို အခမဲ့ ဆုတော်လာဘ်အတော်ချတယ်ကွာ။ ဟုတ်လား။ တာမေ့မင်းလက်စားတော့ချေရလိမ့်မယ်ဟော့—လက်စားချေတော့ နေ့ရှိလိမ့်မယ်။ ငါလေဆန်းတရက်နေ့မှာ ဘန်ခလာသို့ခေါ်တဲ့ လူပေါင်းစုံ မင်းပွဲသဘင် အစည်းအဝေးကိုခေါ်မယ်။ ခင်းတို့ လန်ကျင့်နီအမျိုး အမျိုးတွေလဲ ပါရမှာပေါ့ကွာ။ ခင်းပွဲသဘင်အစည်းအဝေးမှာ ငါတို့အားလုံးငိုကြသိုကြပြီး ထို မိလောင်းတော်ဘုဂ္ဂိုရောင်ခေါင်လုပ်တဲ့ရန်သူဟာ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ရှာကြမယ်။ ကဲ……ကဲ သွားတော့မောင်ပို—ဟော့ အတိုင်ပင်လူကြီးတွေလဲ

သွားကြပြီဟေ့၊ ငါ့ဘဝ ယောက်ထဲ ဖို့မယ်တော်တုန်းမှီ သောတဲ့အတွက် ငိုချင်သေးတယ်။”

သို့ချိုပင်—ဘဘလေ့ကတော့ ပြောစကားများမှန်ကန်သည်ကိုသိရှိရ၍ မျှမတ ကျွန်ုပ်သည်တိုင်းပြည့်တွင် ယခင်အသက်မပင် တန်ခိုးကြီးသော တိုက္ကမနှင့်ပြည့်ဝလာသည့်အဖြစ်သို့တိုင်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မယားလှလှ၊ နွားဝဝများကိုရွေးယူခဲ့သော်လည်း စိတ်နှလုံးမှာတော့ မယားများ၊ အဓမ္မတွင်ခဝါစားလှချေ၊ သားသမီးဘဲ့၍လည်း တစ်ယောက်မျှ မထွန်းကားသော့ပေ၊ ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် ဆင်းရဲသားချောက်ပမာ ကွယ်လွန်လေပြီးသော သားတော်၊ မယားဟောင်းများကိုသာ တသသ ဆောင့်မေ့လွမ်းရွှေ့တယ်ယင်း—ဆွေးမျှာတုနှောင်းလုပ်ရှိပေတော့၏။

—✱—✱—✱—

အခန်း—(၁၂)

အို ... အဘွားချော် နှာခြိုးလူသား....ကျွန်ုပ် ယခု အနည်းငယ် နောက်ကြောင်း ပြန်ပြီးပြောရပေလိမ့်ဦးမည်။ ကျွန်ုပ်၏အတွေ့အကြုံသည် ကျင်းပြင်တွင်းစီးဆင်းနေသောမြစ်ချောင်းပမာ တိုကျေ့ ဇီလိန်နှင့် မိုလှသဖြင့် ရှင်းလင်းစေရန်အတွက် အဝန်ဆလိုပိုဂတ် အကြောင်းကို ပြောပြ ရပေလိမ့်မည်။ ဤအကြောင်းကို နောင်ခါတွင်မှ အဝန်ဆလိုပိုဂတ်က ပြောပြသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်သိရှိရသမျှကို ဖော်ပြရခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း။

နာနွေ့ဘဘာ စဓေတောင်တန်းတွင် အဝန်ဆလိုပိုဂတ်အားမြွေသို့ချီသွားခိုက် အဝန်ဆလိုပိုဂတ်သည် ဆူးခြုံအတွင်းမှ—“ကယ်ပါ—ယူပါ”—တစာစာ အော်မြည်နေသော နာဇေါကိုလည်း လှမ်းမြင်ရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ စကားပြောနေသည်ကိုလည်း လှမ်းကြားရ၏။ တကြိမ်က သူသည် မြွေသံ့ကို တိုက်နိုင်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း မြွေသံ့က ပါးစပ်နှင့် ခပ်နာနာကိုက်ထားသဖြင့် တိုက်၍မရချေ။ အဘန်ကြာသောအခါသူသည် မြွေသံ့ပါးစပ်ထဲ

တွင်ပင် သတိမေ့မြောသွားလေ၏။ သတိ ပြန်လည်လာ၍ မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ခြင်္သေ့မသည် သူ့ကိုမြေပေါ်တွင်ချထား ပြီး ဟောက်နေပြီး ထူးဆန်းသည့်ကားအနေအထားတွင် ဝံပုလွေ၏ ဖွင့်ခြုံထား သောသူတစ်ယောက်သည် လက်တစ်ဘက်က ဒိုင်းကိုကိုင်ထားရင်း၊ လက် တစ်ဘက်က တင်းပုတ်ကြီးတစ်ခုကိုကိုင်ကာရင်း၊ ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ ၏။ သူသည် ခြင်္သေ့ရှေ့မှရပ်ကာငေါက်ငန်းဆော်ဟစ်နေလေ၏။

ခြင်္သေ့သည် နှိုးပြီးအုပ်ရန် ထန်ယူနေသော်လည်း ဝံပုလွေ၏ ခြုံ ထားသူသည် ခြင်္သေ့ အတွက်မခံဘဲ ရှေ့သို့ တအားပြေးပြီး ခြင်္သေ့ ခေါင်းကို တင်းပုတ်နှင့် တအားထုနှက် လိုက်လေ၏။ သို့သော်လည်း ခြင်္သေ့ကား–မသေ။ နောက်ခြေနှစ်ချောင်းပေါ်တွင် မတ်ရပ်ကာလက် နှင့်ပုတ်နေရာ ထိုလူသည် ဒိုင်းနှင့်လွှားခံထားလေ၏။ သို့သော်လည်း ခြင်္သေ့ပုတ်သောဒဏ်က အားကြီးလှသဖြင့် နောက်သို့ ယိုင်လဲသွားကာ ထိုလူသည် ဝံပုလွေသားရေကောင်၏ မြီးတွားသိမ်းချိုးဖြင့် ငြိမ်သွားနေလေ၏။ ဤအတွင် ခြင်္သေ့မ သည် နှိုးပြီးအုပ်လိုက်ကာတိုက်ခိုက်နေရာ လူမိန်းက ဒိုင်း နှင့် ကာကွယ်နေလေ၏။ သို့သော်လည်း ဤသို့ ဒိုင်းနှင့်အချိန်ကြာမြင့် စွာ ခံနိုင်မည်မဟုတ်သည်ကို အန္ဒဆလိုဝိုဂတ်မြင်နေရ၏။ မကြာမီအတွင်း ဒိုင်း ကျိုးပဲ့သွားချေတော့မည်ကို သိနေလေ၏။ ခြင်္သေ့၏ ရင်ဘတ်တွင် ကား၊ ခုစောစောကအန္ဒရိုအတွင်းတွင်ခြင်္သေ့နှင့်ရုန်းစဉ်က ထိုးထားသောလှံ သည်တန်းလန်းပင်ရှိနေသေးသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် အန္ဒဆလိုဝိုဂတ် သည် ရှိသမျှအားကလေးကို ညှစ်ထုတ်လိုက်ပြီး နေရာမှသိုက်၍ ထို နောက် ခြင်္သေ့နားသို့ကပ်သွားရာခြင်္သေ့သည်ရှေ့လူမိန်းကိုတိုက်ခိုက်နေရ သဖြင့် နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲရှိနေခိုက် အန္ဒဆလိုဝိုဂတ်သည်ခြင်္သေ့ ရင်ဘတ်မှလှံရိုးကိုကိုင်ကာ နက်သည်ထက်နက်အောင် ဝင်သွားရန် တ အားထိုးလိုက်ပြီး လှံရိုးကိုပတ်ချာလှည့်လိုက်လေ၏။ ဤတွင် ခြင်္သေ့မ သည် သူ့ဘက်သို့ လှည့်လာပြီး တအားဟိန်းဟောင်း သူ့ ရင်ဘတ်နှင့် လက်များကို ကုတ်ခြစ် ပစ်လေ၏။ ထို့ဖြင့် အန္ဒဆလိုဝိုဂတ် သည် အောက်သို့ လဲကျ သွားခိုက်ဘယ်ဆီက ရောက်လာမှန်း မသိရ သော ဝံပုလွေအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ရောက်လာကာ ခြင်္သေ့ကိုဝိုင်းပြီးကိုက်ခဲ့သတ်ဖြတ်

ပင်ကြလေ၏။ ထိုနောက်မှသော်ကား အဝ္နဆလိုပိုဂတ်သည် သတိ မေ့မြောလဲကျသွားသဖြင့် ဘာမျှ မသိမမြင်ရတော့ချေ။

သတိ ပြန်လည် လာသော အခါတွင်ကား အနီးတွင် ခြသေ့ကြီး မရှိတော့ဘဲ—အဝ္နဆလိုပိုဂတ်မှာ ကျောက်ဂူထဲ၌ တိရိစ္ဆာန် ရေမျှားခင်းထားသည့် အိပ်ရာတခုပေါ်သို့ ရောက်နေကာ အနားတွင်လည်း ရေ၊ အပြည့်နှင့် ဖျံုးတထိုးရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သို့ဖြင့်သူသည် ရေထိုးကို လှမ်းယူပြီး ရေကိုအဝသောက်လိုက်လေ၏။ သူ့ရင်ဘတ်နှင့် လက်တို့တွင်ကား အရေခွံများ ကွာကျနေကာ ချင်းချင်းနိနေလေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် နောက်စောက 'ပုလွေ' မှုတ်ခဲ့ပြီး ခြသေ့ကိုတိုင်းနိုင်သော လူစိမ်းသည် ဓါးမြှောင်တကောင်ကိုထမ်းပိုးပြီး ဂူတွင်းသို့ဝင်လာကာ ဓါးမြှောင်ကိုပခုံးပေါ်မှချလိုက်ပြီးရှေ့သို့တိုး လာ ယင်း—

"အောင်မယ် မျက်လုံးတွေ ဘာတွေ ပေါ်ပြီး ဖွင့်နေပလား— ခင်များ အသက် ချမ်းသာ ဘို့နေဘ်" ဟု မေးရာ အဝ္နဆလိုပိုဂတ်က—

"အသက်တော့ချမ်းသာပါဘယ်။ ဘာပေမဲ့သိပ်ဆာတာဘဲ။"

"ဆာမယ်ဆိုလဲဆာစရာပေါ့လေ။ ကျုပ်—ခင်များကိုတောထဲဖြတ်ပြီး ထမ်းပိုးခေါ်လာခဲ့တာ (၁၂) ရက်တောင်ကြာတာဘဲ။ ဒီကြားထဲမှာ ခင်များသတိလဲမရဘူး။ အစာလဲမစားနိုင်ဘူး။ ရေလောက်ဘဲ သောက်တာဘဲ—ဆာစရာပေါ့။ ခြသေ့လက်သည်းရာတွေက ကြီးကျယ်လွန်းလို့ ခင်များ သေလိမ့်မယ်ထင်မိတာဘဲ။ ကျုပ်—ခင်များကို ခုတွေ့ပါနေ့ တော့ သေမှာကြွင်လဲ မြိန်မြိန်သောပါစေဆိုပြီး သတ်မယ်လို့ လုပ်ဘော နှင်ခါရှိသေး၊ တာ မပါမဲ့ သေရွာကို ရောက်နေတဲ့ လူတယောက်က သေတ်ပါနဲ့လို့ ကျုပ်ကိုပြောနေတာနဲ့ ရပ်မသတ်ဘဲနေခဲ့တာဘဲ။ ကဲ—ထဲ အဝါးရှိသွား အောင်စားလိုက်အုံး၊ နောက်ပြီးမှ စကားပြောကြတာပေါ့။"

သို့ဖြင့်—အဝ္နဆလိုပိုဂတ်သည် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ဖြေးဖြေးချင်း စားကာ နေရလေ၏။ ရက်အတန်ကြာသွားသော ညတညတွင်ကား၊ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျောက်ဂူအဲ၌ မီးလင်းဖိုတကိုဘေးတွင် ထိုင်ကာ စကားပြောနေကြလေ၏။ အဝ္နဆလိုပိုဂတ်က—

"ခင်များ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ"

(9)

"ဝိပုလ္လကြီး ဂါလာဇီလို့ ခေါ်တယ်။ အမျိုးအမျိုးကတော့ ဇူလူ လူမျိုးဘဲ။ ချာကာဘုရင်နဲ့ သွေးသား မကင်းဘူးပေါ့။ ဘာသို့လဲ ဆိုတော့ ချာကာရဲ့ ခမည်းတော် ဆင်ဇန်ဂါကိုနာ။ က ကျုပ်ဘကြီးတော် ဘာကိုးဗျ။"

"ဒါဖြင့်–ခင်ဗျား ဘယ်ကလာခဲ့တာလဲ ဂါလာဇီ"ဟု မေးရာ ဂါလာဇီက–သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိကို အောက်ပါအတိုင်း ခင်းပြလေ၏။

"ဆွာဇီတိုင်းပြည်က ကျုပ်အုပ်ချုပ်ရိုးမိုးရှည် ဟာလာကာဇီလူမျိုးတွေဆီကလာခဲ့တာဘဲ။ အကြောင်းကတော့ ဒီလိုဗျ။ ကျုပ်ရဲ့ ဘကြီး ဆီဂျူယာနဲ့ဆိုတဲ့လူက အခုချာကာရဲ့ ဘခင်ဆင်ဇန်ဂါကိုနာရဲ့ ညီတော်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဘကြီး ဆီဂျူယာနက ဆင်ဇန်ဂါကိုနာနဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး တိုင်းတပါးကို လေလွင့် ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီး ဆွာဇီ တိုင်းပြည်က ဟာလာကာဇီလူမျိုးတွေနဲ့ အတူကျောက်ဂူတွေထဲမှာ နေထိုင် လာခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဆီဂျူယာနဟာ ကျုပ်ဘကြီးက ဟာလာကာဇီ ဘုရင်ကိုလုပ်ကြပြီး သူ့ထီးနန်းကိုသိမ်းပိုက်လိုက်တယ်။ သူသေတဲ့အခါ ကျတော့ ကျုပ်ခမည်းတော်က အရိုက်အရာကိုဆက်ခံလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟာလာကာဇီလူမျိုးတွေက ကျုပ်ခမည်းတော်ကို ဇူလူ–လူမျိုး ဆိုပြီး မလိုလားကြဘူး နဲ့ နန်းကချဘို့ ဘကြံ နှစ်ကြိမ်ကြိုးစားသေးတယ်။ ဘယ် လောက်ကြိုးစား–ကြိုးစားမရပါဘူး။ ကျုပ်ကလဲ ကျုပ်ခမည်းတော်ရဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီးက မွေးဖွားမြင်တဲ့ တဦးတည်းသော သားတော် ဖြစ်နေ တော့ ဟာလာကာဇီလူမျိုးတွေက ကျုပ်ကိုလဲ မုန်းတီးကြတာဘဲ။ ဒါ နဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် ဆောင်းတွင်းအချိန်တုန်းက ကျုပ်နဲ့ ခမည်းတော်ဟာ ထီးနန်းကိုလုပ်ကြံဘို့ကြိုးပြင်းနေကြတဲ့ ရွာသူကြီး နှစ်ယောက် လောက်ကို ရှာဖွေစမ်းဆစ်၊ မျိုးဖုန်စမ်းဆက် ဘုတ်သင် ပစ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့– ဟာလာကာဇီလူမျိုးတွေကသူတို့အမျိုးအနွယ်ဖြစ်တဲ့ ကျုပ်ခမည်းတော်ရဲ့ မိဖုရားငယ်တပါးကတဆင့်–ခမည်းတော်ကို အဆိပ်ခပ်ပြီး လုပ်ကြံ ခိုင်းကြတယ်။ အဲဒီမိဖုရားကလဲခိုင်းတဲ့ အတိုင်း အဆိပ် ခပ်လိုက်တော့ ကျုပ်ခမည်းတော်က သေခါနီးမှာ ကျုပ်ကိုခေါ်ပြီး—

"ငါ့သား–ငါတော့ အဆိပ်ခပ်ခံရဘီ။ ငါ့ကိုအဆိပ်ခပ်တဲ့ မိန်းမဟာ

ဟာပဲဒိန်းမဘဲ''လို့ ဆိုင်းဘော်ဒေါင်းတစ်နေရာမှာ ကြော်ငြာကပ်ထားလို့ မှတ်မိသွားနဲ့ ထိုင်နေတဲ့ ဒိန်းမတယောက်ကိုညွှန်ပြတယ်။ တခါနဲ့ ကျုပ်လဲ အဲဒီဒိန်းမကိုရှော့နဲ့ ရတ်ရက်စက်စက်သိုးသတ်လိုက်တော့ ဘခမည်းတော်က—

“အေး—အေး—ငါ့သားဂါလာဇ်—ကောင်းတယ်—ကောင်းတယ်။ တခါပေမဲ့ငါကွယ်လွန်တဲ့ အခါမှာတော့ မင်းသထိပ်ဒိရိယကြိပ်ကြိပ် ထားနေပေါ့—ဗီဆွာဇ်ခွေးမျိုးတွေက မင်းကိုတိုင်းတော်ပြည်တော်က နှင်ထုတ်ကြမှာဘဲ။ တကယ်လို့ ဗီလိုတိုင်းပြည်က နှင်ထုတ်ပြီးတဲ့နောက် မင်းအသက်ရှင်နေသေးယင် ငါ့ကိုယ်ဘား ရန်သူ့ကွဲကို တော်နိုင်တဲ့ နည်းနဲ့ လက်စားချေပါမယ်လို့ ကျိန်ဆိုပေါ။ တခါတမသေခင် ကြားသွားပါရစေ”

“ကောင်းပါပြီ ခမည်းတော်။ ကျွန်တော်မျိုး ဆွာဇ် နယ်က တာလာဘာဇ်လူမျိုးမှန်သမျှကို ပြားခနဲအောင်နှိပ်ကွပ်ပြီးသူတို့ဒိန်းမတွေမင်း—သူတို့ကို ကျွန်သပေါ်ကလုပ်ပြီး တတ်နိုင်သမျှ လက်စားချေပါ့မယ်”

“အေး—အေး ကောင်းတယ်။ ငါ သေခါနီး အချိန်ကို ရောက်နေပေမဲ့ မင်းဟာ—အစုကျိန်ဆိုတဲ့ အတိုင်းမုချဆောင်ရွက် နိုင်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ယုံကြည်တယ်။ တာပေမဲ့—မင်းသက်တန်းမှာတော့ မင်းဟာ တိုင်းတပါးကို ခေတ္တခဏဆိုသလိုသွားခ ရမှာ အမှန်ဘဲ။ သေရင်လဲ တိုင်းတပါးမှာဘဲ၊ သေရလိမ့်မယ်”လို့ ပြောပြီး ခမည်းတော်ဟာ ကွယ်လွန်သွားရှာတယ်။

တခါနဲ့ ကျုပ်လဲ အဆိပ်ခပ်ဘဲ့ ဒိစုဆူးရဲ့ အလောင်းကို ချွဲပြီး၊ ဘိမ်တော်ပြင်ဘက်ကိုထွက်လာခဲ့တော့—မြင်တဲ့ကမှာ ချက်နှာပျက်နေတဲ့ သူကြီးအချို့ စောင့်နေတာကို တွေ့ရတာနဲ့—

“ဟော့—ငါ့ခမည်းတော်တော့သေဘီ။ ခမည်းတော်ကို အဆိပ်ခပ်ဘဲ့ ဒိန်းမကိုလဲ ငါကိုယ်တိုင်ဘဲ သုတ်သင်ခဲ့တယ်”လို့ ပြောဘီး—ဒိန်းမရဲ့ အလောင်းကို သူတို့ရှေ့ ပစ်ချလိုက်တယ်။ ခက်တာက—သူကြီးတွေရဲ့ အထဲမှာ ကျုပ်သတ်ပစ်တဲ့ မိန်းမရဲ့ အခင်ပါနေလေတော့—သူ့ သမီး အလောင်းကို မြင်ရတယ် ဆိုရင်ဘဲ၊ ဗီလူကြီးက ဓါးသွပ်ပီး—

"ကြည့်စမ်း….နော်ကြီးတို့— ကျုပ်သမီးကို သတ်တဲ့ ဗီဇူလူ ငနဲ လေးကို ကျုပ်တို့ပြန်ပြီး ဘုရင်မြှောက်ကြအုံးမလို့လား။ ဟင်—ခြေ ကြီးသေယင် သားခြွေသဲ့ကလေးကိုလဲ သုတ်သင်ရလိမ့်မယ်"လို့ ပြော လိုက်တာနဲ့သေး—သူကြီးတွေက ကျုပ်ကိုသတ်ဘို့ ပြေးလာကြပါရော။

ကျုပ်ကလဲ ကြိုကြိုခံရပ်နေပြီး ရှေ့ဆုံးကပြေးလာတဲ့ ဟုပ်ပိန်းမ ဘခင်ကို လှံနဲ့ထိုးလိုက်တာ သူ့အသီး အလောင်းပေါ် မှာကျပါ— ချင်းပေါ်၊ သေသွားတာဘဲ။ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ ထအောင်ဘော်လိုက် ပြီး ဇွတ်ထွက်ပြေးလာလိုက်တာ။ ဘယ်သူကမှ ကျုပ်ကို ဘမ်းလဲ မဘမ်း ရဲဘူး၊ တိုက်လဲမတိုက်ရဲဘူး။ ပြေးကြတန်း ဆိုရင်လဲ ကျုပ်ကို ဘယ်သူ မှီအောင်မလိုက်နိုင်ကြဘူး။

ဤတွင် အပါးမှ နားထောင်နေသော အနန္တဆိုပိုဂါ ကျွံလည်း မိမိဘာသာ မိမိ ဇူလူ လူမျိုးများထဲတွင် အပြေးအသန့်ဆုံးဟုယူဆထား သူ ဖြစ်သောကြောင့်—

"အေးမျာ—နော်ခါမှ ကျုပ်ခင်ဗျားနဲ့ အပြေး ပြိုင်ကြည့်အုံးမယ်" ဟု ပြောရာ ဝါလာဇီက—

"အောင်မယ်လေး ခင်ဗျား လမ်းလျှောက်နိုင်အောင်ဘဲ ကြိုးစားပါအုံး၊ နောက်မှ ပြေးစမ်းပါ။"

"ထားပါတော့လေ—ဆက်ပြောမှာ ပြောစမ်းပါအုံး။"

"အင်း….ပြောစရာတော့ နဲနဲ ပါး ပါး ကျန်သေးတယ်။ အဲဒါကတော့ ကျုပ်လဲ ဆွာဇီ နယ် ဟာလာကာဇီလူမျိုးတွေကြားထဲမှာနေတော့ ဗီဇူလူတိုင်းပြည်အကြောင်းကို ပြောလာတော့တာဘဲ။ ပထမတော့—ကျုပ်ကို ချာကာဘုရင့်ဆီပြေးသွား အကူအညီတောင်းပြီး—ဟာလာကာဇီတွေ ကို ပြန်တိုက်မယ့် ပါဘဲ။ ဘာမေမဲ့ လမ်းမှာ ကျုပ်ရဲ့ဘကြီးတော် ဆီဂူယာနား နဲ့ သိတဲ့ အဘိုးကြီးနဲ့ တွေ့လို့ သူ့အိမ်မှာ သုံးရက် တည်း မိတော့။ အဘိုးကြီးက ဒါ အကြောင်းကို မျက်တာနဲ့ ကျုပ်လဲ အဲဒီ အဘိုးကြီး ရဲ့ ဇာမှာဘဲ နေလိုက်တယ်။ ဘာမေမဲ့ အဘိုးကြီးမှာ တခြားသားတွေ သေးတာလဲ အကြောင်း။ ကျုပ်ကလဲ လှုပ်လှုပ်လယ်လယ် နေချင်တာ ဖြ ကြောင်းကြောင့် ကျုပ်လဲ အဲဒီ အဘိုးကြီးဆီက ခွါလာခဲ့ရော—ထွ

ထားသို့ တင်ပါယဉ်ပြောက်တဲ့နေမှာ မြို့ကြီးရဲ့ တဘက် လမ်းမှာရှိတဲ့ တောင်ခြေမှာ နေထိုင်လျှက်ရှိတဲ့ မိမ္မထိုကြီး တယောက်ကိုတွေ့တော့ ဒီ အမယ်ကြီးက—ကျုပ်ကို—

“ငါ့သား.....မင်းဟာ အားလဲ ကောင်းတယ်၊ အရပ်လဲ မြင့်တယ်၊ အပြုံးလဲ သန့်တယ်၊ ရှန်ဒွဘာကာကို လုံးဝမှိတ်ကွယ်နိုင်တဲ့ တင်းပုတ်ကြီး ယူကိုသွားလား၊”

“လိုချင်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ ဒီလိုရှန်ဒွဘာကာကိုအောင်နိုင်တဲ့ တင်းပုတ်ကို ဘယ်သို့ ရအောင်လုပ်ရမှာလဲ၊”

“မင်း—ဒီသို့ လုပ်—နက်ဖြန် မနက် ကျရောက်ရင် ဟောဒီက မြင်ရတဲ့ တောင်ကြီးပေါ်ကို သွား” လို့ ပြောပြီး—မထွန်းမကာမ်းက တောင်ကြီးတလုံးကို ညွှန်ပြတယ်၊ ဒီတောင်ကလေး တခြားမဟုတ်ဘူး တောင်ထိပ်မှာ ကျောက်စွန်းရှည်ကြီး ထိုင်နေတဲ့ နှာနဘာဝတောင်ကို ပြောတာဗျ၊ နောက် ညီမိန်းမကြီးက ဆက်ပြီး “တောင်ပေါ်ရောက်သို့ ခရီးသုံးပုံ နှစ်ပုံ ရောက်ရှိတဲ့အခါ အလွန် အထောက်ရခက်ခဲတဲ့ လမ်းကလေးတခုကို တွေ့ ရလိမ့်မယ်၊ ဒီလမ်းအတိုင်းလိုက်သွားမိရင် အလွန် အုံ့ဆိုင်းညှို့မှိုင်းတဲ့ သစ်တောကြီး တတောကို ရောက်လာရော—တောကြီး ကရင် ဘယ်လောက်ပဲ မှောင်မိုက် နေပေမဲ့ တောကို ဖြတ်ပြီး နောက်ခံမှာ ကျောက်နံရံကြီးတခုဆီးနေတဲ့ ကွက်လပ်ကလေးတခုကို မင်းရောက်အောင် သွား၊ ကျောက်နံရံမှာ ဂူပေါက်တခုရှိတယ်၊ ဂူထဲမှာ လူရိုးတွေ တွေ့ရ လိမ့်မည်၊ အေး—အဲဒီအရိုးတွေကို ငါ့ဆီယူလာခဲ့—ငါ မင်းကို ရှန်ဒွဘာကာ အောင်မြင်နိုင်တဲ့ တင်းပုတ်ကြီးကို ပေးမယ်၊”

အဲဒီလိုမိန်းမကြီးကကျုပ်ကိုပြောနေတုန်းမှာ ရွာသားတလူတချို့ ထွက် လာပြီး—

“အို—ဒီမိန်းမကြီးပြောတာကို ဂရုမစိုက်ပါနဲ့ဗျာ၊ လူ့ပြည်မှာ မနေ ချင်ဘူး သေချင်တယ်ဆိုယင်တော့ သူပြောတာကို ဂရုစိုက်နဲ့၊ ဒီမိန်းမ ကြီးက စိတ် ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ တောင်ပေါ်မှာ အလွန် ခေါက် တဲ့ တစ္ဆေသွေ—နှာနဘာဝတွေ နေကြတာဗျ၊ သစ်တော ထဲမှာလဲ သူ့ရဲ့ သွေး အများကြီးရှိတယ်၊ ဒီ မိန်းမကြီးရဲ့ သားက မိုက်တိ မိုက်

ကန်းနဲ့ တစ္ဆေမကြောက်ဘူးဆိုပြီး တောင်ပေါ်တက်သွားလိုက်တာ အခု သူ့ရဲ့စာလို့ သေဘီလေး ဒီလိုဖြစ်ပျက်တာဟာ နှစ်ပေါင်း တော်တော် ကြာသွားပြီ။ ဘယ်သူမှ ဒီမိန်းမကြီး သားရဲ့ အရိုးတွေကို တောင်ပေါ် သွားမယူရဲကြဘူး။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဒီမိန်းမကြီးဟာ ဒီနေရာမှာ ထိုင် ပြီး လူစိမ်းသူစိမ်းအနေနဲ့ရောက်လာတဲ့ လူမှန်သမျှကို သူ့သားအရိုးကိုယူပေး ယင် တင်းပုတ်ကြီး ပေးမယ်ဆိုပြီး အမြဲ ငိုနေ တာဘဲ—အလကား မ သွားနဲ့ မသွားနဲ့၊ မမြင်ဘူးလား ဟိုနား ဘာဝတောင်ပေါ်မှာ ကျောက်ဂူနဲ့ ရုပ်ကြီး ထိုင်နေလိုက်တာ ကြောက်စရာ အလွန်ကောင်းတယ်” လို့ ပြော ကြတယ်။ အဲဒီတော့ မိန်းမကြီးက—

“အလကား ဒီလူတွေ ညာတာပါ။ တောင်ပေါ်မှာ ဘာတစ္ဆေသရဲမှ ရှိ တာမဟုတ်ဘူး။ ဝံပုလွေဘဲ ရှိတယ်။ ဒီရွာသားတွေက သူတို့ သတ္တိမရှိလို့ မသွားရဲတိုင်း ဒီစကားကိုပြောနေကြတာ။ ငါကလဲ အိုဘိုမို့ မသွား နိုင်ဘူး။”

အဲဒီတွင် ကျုပ်ကလဲ ပေးမယ်ဆိုတဲ့ တင်းပုတ်ကြီးကို မြင်ချင်ပါလို့ တောင်းတော့ မိန်းမကြီးက သူ့တဲထဲကို ဝင်သွားပြီး တင်းပုတ်ကြီး တခုကိုယူလာတယ်။ ပြီးတော့ မိန်းမကြီးက—

“ဟဲ—ကြည့်စမ်း ဒီတင်းပုတ်မျိုးကို မင်းမြင်ဘူးရဲ့လား” လို့ ပြော တာနဲ့ တင်းပုတ်ကြီးကို ကျုပ်က ကြည့်ပြီး လိုချင်တဲ့ စိတ် ပြင်းထန်လာပါ ရော။ တာနဲ့ ကျုပ်က မိန်းမကြီးကို—

“ခင်ဗျား တင်းပုတ်က ဘာထူးသလဲ။”

“ဒီတင်းပုတ်ကို ကိုင်ထားတဲ့ လူငါးယောက် ဟာ ရှန်ဘူ(၁၇၃) ယောက်ကိုလွယ်လွယ်ကလေး နိုင်နိုင်တယ်။ ဒီတင်းပုတ်ကိုနောက်ဆုံး ကိုင် သွားတဲ့ သူဟာ ရှန်ဘူ နှင်းသယ်လောက် သတ်ပြီးမှ သေသွား တယ်ကွဲ့။ ဒီတင်းပုတ်လို ရှားတာတခုဘဲ ရှိတယ်။ အဲဒါဘာလဲဆိုယင်—ရဲတင်းကြီး ဘဲ။ ဒီရဲတင်းက ဟောဟိုကမြင်ရတဲ့ ရွာမှာနေတဲ့ ရဲတင်း၊ လူမျိုးတွေရဲ့ အရှင်။ ဂျီကီဇာဆိုတဲ့လူ ပိုင်တယ်။ ဒေး... ရဲတင်းပိုင်ရှင်နဲ့ တင်း ပုတ် ပိုင်ရှင်သာပေါင်းထားမယ် ဆိုယင်တော့—မှတ်ထား—ငါပြော လိုက်မယ်။ ဗူရူတိုင်းပြည်မှာ တခြား ဘယ်လောက် စွမ်းတဲ့ လူ ဖြစ်ဖြစ် လူသုံးဆယ်

ဟာ ဒီရေဘင်းနဲ့ တင်းပုတ်ပိုင်ရှင် နှစ်ယောက်ကိုမနိုင်နိုင် စေရဘူး”လို့ ပြောပြီး ဦးနီးမကြီးက ကျုပ်ကို မိုက်ကြည့်နေတယ်။ ဆဲဒီတော့ အနားမှာ ရှိတဲ့ ရွာသားတယောက်က—

“ဒီဦးနီးမကြီးပြောတာ မှန်ပါရဲ့။ ဘာပေမဲ့ တင်းပုတ်ပိုင်ရှင် မလုပ်ချင်ပါနဲ့။ ရွာ၊ တင်းပုတ် ပိုင်တဲ့လူဟာ နောင်ဆုံး ကုတော့ လှံခံလို့ သေရတာ ချည်းပါဘဲ။”

“ဒီလိုဆိုယင်လဲ—ရှေ့ဆူကို သတ်ပြီးမှ သေရတာ ဆိုတော့ မြင်တာပေါ့ဗျာ။”လို့ ပြောနေတုန်းမှာ ဦးနီးမကြီးက ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး ဆားမရှာတရ ဖြစ်သွား မှုနဲ့—“ဟော့—ဒီတင်းပုတ်ဟာ ယောက်ျား ကောင်းနဲ့ သာ ထိုက်တယ်ကွဲ့ ...ကလေးသူငယ်နဲ့ မထိုက်ဘူး ...ကဲ—ကဲ—ငါလဲ ယောက်ျားကောင်းရှာလိုက်အုံးမယ်”လို့ ပြောပါရော။ ဒီတော့ ကျုပ်က—

...“အရေးမကြီးပါနဲ့လေ—ခင်ဗျား သားရဲ့ အရိုးတွေ ဘောင်ပေါ် သွားယူနေတုန်း ဒီ တင်းပုတ်ကို ကျုပ်စောင့်လောက် ငှါးလိုက်ပါလား။”

“အမယ်လေးတော် မလုပ်ပါနဲ့ တင်းပုတ်ရော မင်းရော ပြန်မမြင်ရဘဲ နေပါအုံးမယ်။”

“ကျုပ်က မညာတတ်ပါဘူးဗျာ။ အေး...တခုတော့ ရှိရဲ့ ဘောင်ပေါ်မှာအရွှေတွေစားလို့ သေသွားရင်တော့ ကျုပ်တင်းပုတ် ကို ခင်ဗျား လက်ထဲ ပြန်မအပ်နိုင်ဘူး။ မသေလို့ ပြန်လာယင် ခင်ဗျား သား အရိုးတွေရော တင်းပုတ်ကိုရော ပြန်အပ်မယ်။ ဂတိအတိုင်း ခင်ဗျားသား အရိုးတွေ ရအောင် ယူမလာနိုင်ယင်လဲ တင်းပုတ်ကိုပြန်အပ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတင်းပုတ်ကို မငှါးလိုက်နိုင်ဘူးဆိုယင်တော့ ကျုပ် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဘောင်ပေါ်တက်မှ ခင်ဗျားသားအရိုးကို ယူမပေးနိုင်ဘူး။”

“အေး—မင်းကိုကြည့်ရတာ ဖြူသားပုံ ရတယ်၊ တကယ်လို့ တနေ့ တွေ စားလို့ သေရယင်လဲ တင်းပုတ် ဆုံးရှုံးခံပါစေတော့။ ယူသွားချင် ယူသွားပါ။ တကယ်လို့ ငါ့သားရဲ့ အရိုးတွေကို ပြန်မယူလာနိုင်ရင်တော့ မင်း—တင်းပုတ်ကို ပြန် ပေးရလိမ့်မယ်။ အရိုးတွေ ပြန်ယူ လာနိုင်ယင်လဲ တင်းပုတ်ကို မင်း အပိုင်ယူပစေတော့ပေါ့ကွာ။”

တခါနဲ့—နောက်တနေ့နံနက်ကျတော့ကျုပ်လဲရေးထွက်ဖို့ပြင်တဲ့အခါ

မှာ မိန်းမကြီးက ကျွန်ုပ်ကို ကောင်းချီးပေးတယ်။ ရွာသား တွေက ဘော့ရှောင်ကြ ပြောင်ကြ ပျက်ရယ် ပြုကြတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီရွာသားတွေထဲမှာချစ်စဖွယ်ရှိတဲ့မိန်းကလေး တယောက်က ကျွန်ုပ်ကို ဘေးဘက်ခေါ်ပြီး နဝဒဘာဝတောင်ဟာ အန္တြအလွန်ချောက်သို့ မသွားပါနဲ့လို့ တိုက်တွန်းတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်ုပ်လဲမိန်းကလေးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြီး နဝဒဘာဝတောင်ကြီးကို သွားတဲ့လမ်းကို မေးကြည့်တယ်။

“ကဲ–ကဲ–အေ့န်ဆလိုပ်ဂတ် ဒီဂူရဲ့ ပြင်ဘက်ကိုထွက်ကြည့်စမ်း” ဟု ဂါလာဇီက သူ့အကြံအစည်ကို ပြောပြနေယင်းမှ အေ့န်ဆလိုပ်ဂတ်အား ကျောက်ဂူ၏ပြင်ဘက်သို့ ခေါ်ထုတ်ခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ အေ့န်ဆလိုပ်ဂတ်သည် ဂါလာဇီ ပြသည်ကို ကြည့်ရာ မိမိ ရောက်နေသော ကျောက်ဂူပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ရာ အမြင့်ဘွင်မိုးထိလွန်းမြင့်လှသော ကျောက်ဆောင်ကြီး တခောင်ကို မြင်ရပြီး တောင်ထိပ် တွင် ခေါင်း ငိုက်စိုက် ချထား သော မိန်းမ တယောက် ၏ ပုံသဏ္ဌာန် အတိုင်းတည်ရှိနေသောကျောက်စုန်းရုပ်ကြီးကို မြင်ရလေ၏။ ကျောက်စုန်း ရုပ်၏အောက်ခြေလောက်တွင် မတ်စောက်သော ကျောက်ကမ်းပါးများကို ချုံပုတ်များဖုံးအုပ်နေသည်ကိုတွေ့ရပြီး ၎င်းအောက်မှ ဘဇန် ထွားထဲသော သစ်တောကြီး ဖုံးလွှမ်းပေါက်ရောက်နေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ဂါလာဇီ က သူ့လက်ထဲမှ တင်းပုတ်ကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ရပ်နေသော ကျောက်ဂူဝ မှနေပြီး အောက်ခြေကို တနေရာဆီသို့ ညွှန်ပြကာ—

“ဟောဟိုက မြင်ရတဲ့ ရွာဟာ ကျွန်ုပ်ကိုတင်းပုတ်ကြီး ပေးတဲ့ မိန်းမကြီးနေတဲ့ရွာဘဲ။ ဆဲဗ်ဦးကျောက်တောင်ကဘော့ ကျွန်ုပ် မရောက် ရောက်အောင်သွားပြီးမိန်းမကြီးရဲ့သားရဲ့ အရိုးတွေကိုယူရမဲ့တောင်။ ဒီကမြင်ရတဲ့ သစ်တောဟာ ဇ.ဇွန်ဆိုတဲ့အသွားအလွှန်ပေါ်များတယ်ဆိုတဲ့သစ်တောပေါ့ သစ်တောရဲ့ ဘေးဘက်မှာအရိုးစုတွေရှိတဲ့ ကျောက်ဂူကို ရောက်နိုင်တဲ့လမ်းရှိတယ်။ ဒီကျောက်ဂူဆိုတာထဲ တခြားဂူမဟုတ်ဘူး။ အခု ကျွန်ုပ်တို့ရောက်နေတဲ့ဂူဘဲ။ ကျောက်ဂူမှာ ဒီကနေမြင်ရသားဘဲ၊ ကျောက်တုံးကြီးတတုံး ပိတ်နေတယ်။ ကျောက်တုံးရဲ့ ပမာဏ အလွန်ကြီးပေမဲ့ အစွန်းအစလေးတစွန်းပေါ်မှာတင်နေတာမို့ ကျောက်တုံးကို အလေး

ကလေးဘွေတောင် အသာကလေးလှည့်ဖွင့်ပါ၊ ကျောက်ဂူထဲကိုဝင်သွား နိုင်တယ်။ သာမေမဲ့ ဒီကျောက်ဂူဝမှာပိတ်နေတဲ့ ကျောက်တုံးကို အလွယ် လှန်သွားရင်တော့ မဖြစ်ဘူး။ လှည့်တာ လှန်သွားရင် ကျောက်တုံးကြီး ဟာပြန်ပြီးမဖွင့်နိုင်လောက်အောင် ဂူပေါက်ကို ပိတ်ဆို့နေတတ်တယ်။ ဒီလိုပိတ်သွားရင် တော်တော်ထန်ဘက် အားကောင်းရှိနဲ့ ပြန်ဖွင့်လို့ မရ ဘောဘူး။ တာမေမဲ့ ကျုပ်ဒေါ့ ဖွင့်နိုင်တဲ့ အားခွန်ဗလရှိပါတယ်။ ခင်ဗျား စမ်းကြည့်ပါလား။ ဒီဂူဝက ကျောက်တုံးကို အသာကလေးဖွင့်လိုက် ရင်ရှာဘဲ။ တာမေမဲ့ ဖွင့်မေ့ကျ နေရာထက် လှန်ပြီး၊ လှည့်ဖွင့် လိုက်ရင် တော့ ဗျူးချောက်ချက် လည်ပင်းထဲကို ကျောက်ခဲခင်ကြီးကြီးတသုံး၊ တည့် လိုက်ရသလိုဘဲ ဒီကျောက်တုန်းကြီးဟာ ကျောက်ဂူဝမှာ ဆို့တစ်ဆစ် ကြီးဖြစ်နေမှာအမှန်ဘဲ။ ဒီလိုဆို့နေပြန်ရင်လဲ ဂူထဲကလူတယောက်က တွန်း၊ ပြင်ဘက်ကလူတယောက်က ဆွဲထုတ်မေမဲ့ ကျောက်တုံးဟာ ဘယ် နည်းနဲ့မှ ကျောက်ဂူဝကနေပြီး ဖွင့်ထွက်သွားမယ် မဟုတ်ဘူး”ဟု ပြော ပြီးနောက် ဂါလာဇ်သည် ကျောက်ဂူဝတွင် ထဲထဲကလေးရပ်တည်နေ သော ကျောက်တုံးကြီးကို လက်နှင့် အသာအကြည် ရှည့်ပြ လိုက်ပြီး— ဆက်လက်၍ “ကျောက်ဂူမှာ ဒီလို ကျောက်တုံးကြီး ဆို့နေတော့ ဘယ် သူကမှ ဒီနေရာမှာ ကျောက်ဂူရှိတယ်ဆိုတာ မသိကြဘူးဗျာ။ ခုဲစ်တော့ ဒီကျောက်ဂူဝက ကျောက်တုံးဟာ သာသာကလေး ဖွင့်လိုက်ရုံနဲ့ ပွင့် သွားပြီး လူတိုင်းကျောက်ဂူထဲကို ဝင်နိုင်ကြတာချည့်ဘဲ။ ကဲ—ကျောက်ဂူ အကြောင်းတော့ တာလောက်နဲ့တော်လောက်ပါပြီ……ဂူထဲပြန် ဝင်ကြ စို့။”ဟုပြောကာ နှစ်ယောက်သားဂူထဲသို့ဝင်လာကြပြီး ဂါလာဇ်က ဆက်လက်၍……

“တခါ ကျုပ်လဲ မိန်းမကြီးရဲ့ရွာကနေ ထွက်လာခဲ့ရော—ဒေ့ မှာ ဆီးခနဲ့ ပြင်ကြီးဘလဲ ရေမီးအလွန်မြန်နေတော့ ရွာသားတွေက ကျုပ် ကို လှောင်ကြပြန်တာပေါ့။ တာမေမဲ့ ကျုပ်က ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ဒီ၀င်းကို ကျောပေါ်မှာ မြဲအောင်ချည်၊ ထမ်းပုတ်ကြီးကို ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ထားပြီး မြစ် ကိုဖြတ်ကူးသာပေါ့။ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကျုပ် ရေနစ်မလို ဖြစ်သေးတယ်။ တာမေမဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ တော်တော် ခဲခဲယဉ်းယဉ်းနဲ့ဘဲ တဘက်

ကမ်းကိုရောက်သွားတော့ စောင့်ကြည့်နေတဲ့ ရွာသားတွေက ကျုပ်ကို မတွေ့ကြတော့ဘူး။ တာနဲ့ ကျုပ်လဲ ရှေ့ဆက် ခရီး ထွက်လာခဲ့တာ တောင်ခြေရောက်တော့ ကျောက်ကမ္ဗား တခုကို သော်တော် ခဲခဲယဉ်း ယဉ်း တက်ရပြန်ရော။ ဘယ်လောက် ခဲယဉ်းခေါင်း တက်ရတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား၊ နောက်ကောင်းလောက်တဲ့ အခါကျတော့ ကျုပ် ကျောက်ကမ္ဗား နားကို ခေါ်သွားပြီး ပြပေးရအုံးမယ်။ တာပေမဲ့ ခုတော့ ကျုပ် ဒီ ကျောက်ကမ္ဗားကို ဘယ်လိုတက်ရမယ်ဆိုတဲ့ လမ်းကောင်းတခု တွေ့သွားရပါပြီ။ တာနဲ့ ကျောက်ကမ္ဗားကိုလွန်မြောက်ပြီး သစ်တောကြီးနားကို ရောက်လာတော့ ကျုပ်လဲ မောပန်းတာနဲ့ ခဏနားနေပြီး ပါလာတဲ့ စားစရာ သောက်စရာ တွေကို စားတယ်။ ပြီးမှ တောထဲကိုဖြတ်သွားတော့တာဘဲ။ တောထဲမှာ ကြီးမားတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေချည့် ပေါက်နေပြီး နေရောင်မထိုးနိုင်လောက်အောင်အုံ့ဆိုင်းနေတယ်။ တချို့နေရာတွေမှာများ ညအခါလိုမှောင်မှောင်မိုက်နေတာကိုတွေ့ရတယ်။ ခဏ ခဏ ကျုပ်လဲ မှားတော့ သစ်ပင်မြင့်ကြီးတွေပေါ် တက် လှမ်းကြည့်ပြီး နေ့ဘဝဘ တောင်ထိပ်က ကျောက်ဆူးပုလ်ကြီး တည်ရှိရာဘက်ကို မှန်းပြီး လာခဲ့ရတာပေါ့။ ကျုပ်ရဲ့ စိတ်ဟာတဲ့ တယောက်ထဲ တောကြီးနက်မဲထဲမှာ ရောက်နေ ရတာနဲ့ ကြောက်စိတ် ဝင်နေပြီး၊ တစ္ဆေ သူရဲတွေကိုများ တွေ့ရလေမလားလို့ ဘေး ဘက် ဝဲယာကို ခဏ ခဏ ကြည့်မိတယ်။ တာပေမဲ့ တစ္ဆေကို တော့မတွေ့ပါဘူး။ တခါတခါ မြွေကြီးတွေသွားနေတာ တို—နံဘေး တချို့ရှိပြီး—ကျုပ် အရိပ်အကဲကို ကြည့်ယင်း လိုက်နေတဲ့ ဝံပုလွေတို့ ဘာတို့တော့ တွေ့ရတာပေါ့။ တာနဲ့ အကြောက်ပြေအောင်ဆိုပြီး သီချင်း တကျော်ကျော် ဆိုယင်း ထွက်လာခဲ့တာ မကြာခင်ဘဲ၊ တောကြီးကို ဖြတ်သန်းပြီး—ကျောက်ဆူးပုလ်ကြီးရဲ့ အောက်ခြေကို ရောက်လာတော့တာဘဲ။ ကဲ—ကဲ—ခင်ဗျားလဲ နားထောင်ရတာ ပင်ပန်းလှပြီ။ နက်ဖြန်ခါမှ ဒီ အကြောင်းကို ဆက်ပြော သေးတာပေါ့။ နားချင်လဲ နားအုံး။ ..... တာနဲ့ နေပါအုံး၊ ခင်ဗျားနာမယ်က—ဘယ်သိုခေါ်ပါသလဲ"ဟု ဂါလာဇော်က—သူ့အကြောင်းသူပြောရာမှ ဆက်ရန်ရှိသေးသည့် လုပ်ပိုက်ပြီး၊ နာမည်ကို မေးရေးသောကြောင့် အမှန်အတိုင်းပိတ်က ပြန်လှန်ပြီး —

"ကျုပ်ဟာ မောင်ပိုရဲ့သား အော့နှံဆည်ပိုပိုဂတ်လို့ခေါ်တယ်။ ခင်ဗျား အကြောင်းတို့ပြောပြီးတဲ့အခါကျမှ ကျုပ်အကြောင်းကိုလဲ ပြောပြရသေး တာပေါ့ဗျာ။"

ဤသို့ အော့နှံဆည်ပိုပိုဂတ်ဟု နာမည်ကို ကြားသောအခါ ဂါလာဇ် သည် မျက်နှာ ထိတ်လန့်သွားပုံရသော်လည်း မည်သို့မျှ စကားပြောဆို ခြင်းမပြုဘဲ နှစ်ယောက်သား သားရေဖျာကိုခင်းပြီး အိပ်စက် လိုက်ကြ လေ၏။ ကျောက်ဂူ၏ ပြင်ဘက်မှာကား ဝံပုလွေ အူသံများကို ကြားနေရ လေ၏။

—✶—✶—✶—

အခန်း-(၁၃)

နောက်တနေ့ နံနက်လင်းလာသောအခါ အော့နှံဆည်ပိုပိုဂတ်သည် အား အင်ပြည့်ဖြိုးလာပြီဖြစ်၍ ဂါလာဇ်သွားရောက်ရှာဖွေ ခူးဆွတ်ပေး သော သားကောင်များကို စားရလေ၏။ စားသောက်ပြီး သောအခါ ဂါလာဇ်က ယမန်နေ့က အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြန်ဆက် သော အခါ ဤသို့—

"ဒါဟာနဲ့ဘဲ၊ ကျုပ်ဟာ ကျောက်စိုးရှုပ်ကြီးရဲ့ အခြေကိုရောက် လာတော့ နေဟာ ညနေစောင်း အချိန်ပဲ၊ ရောက်နေပြီ။ ဒီအခြေရောက် တော့မှ ကျုပ်တာလဲ ကြောက်စိတ် ကင်းသွားတော့ ဆိုတော့။ ကျောက် ဆောင်ကျောက်ကမ်းပါးတွေအတိုင်း တက်လာလိုက်တာ ကျောက်စိုးရှုပ် ကြီးရဲ့ ထိပ်ဆုံးကိုရောက်လာတယ်။ ဒီ အုးဆောင့်နေရာဟာ ဒီ ကျောက်ဂူရဲ့ အောက်ခြေမှာ ရှိတာပေါ့ဗျာ။ ဒီနေရာ ရောက်တာနဲ့ အသက်ကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကျုပ်အသဲတွေ ခြောက်ခြားကုန်အောင် ကြောက်လန့်မိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အသက် ကျောက်ဂူဝ ဆီ မှာ အလွန်အားကောင်းတဲ့၊ အရေ အတွက် များပြားတဲ့ ဝံပုလွေအုပ်ကြီး တအုပ်ကိုတွေ့ရတာကိုးဗျ။ တချို့ ဝံပုလွေတွေကလဲ အိပ်လို့၊ တချို့ကလဲ

ဆေးလို့ တချို့ကလဲ လျှာထုတ်ပြီး ထိုင်ရက်သားနဲ့ ပေါ့လေ။ သူတို့ မှောက်နေကြတော့ မိမွေကြီးရဲ့ သား အရိုးတွေ ရှိရဲ့ ဒီကျောက်ဂူကို ရှာမမြင်နိုင်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကလဲ ဂူထဲကို ဝင်ချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး။ လူတွေပြောကြတဲ့ နာနာဘာဝဘောင်ပေါ်က တစ္ဆေ သူရဲဆိုတာဟာ ဒီဝံပုလွေတွေဘဲဖြစ်မှာဘဲလို့ ကြောက်မိတယ်။ ဒါနဲ့ ပြန်တော့မယ် ဆိုပြီး နောက်ကို လှည့်လိုက်တော့—လား လား—ကျုပ် ကျောပေါ်ထမ်းပြီးယူလာတဲ့ တင်းပုတ်ကြီးက ကျုပ်ကို ရိုက်လိုက်ပါရောဗျာ။ မတော်တဆဘဲ တင်းပုတ်ဟာ ကျုပ်ကျောကိုရိုက်မိတာလား။ ဘာမှ မဟုတ်။ သက်သက်ဘဲ ကျုပ် သူ့ရဲ့ဘောနဲ့ဘာကို မကြိုက်တာနဲ့ တန်းနဲ့ ဖြည့်စွံထဲ! တင်းပုတ်ကြီးက ရိုက်တာလားဆိုတာတော့၊ ကျုပ် မပြောတတ်ဘူး။ ပြန်ရမယ်ဆို ဘာကလဲ ဟိုရွာက လူတွေက—နောက်ကြ ပြောင်ကြမှာကိုကြိုရသေးတယ်။ ဒါတော့—ဒေါသထဲကို သူကြီးမင်းကြီး ဖွဲ့သွားရမှာကလဲ ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ဒီတော့မထွေဘူး။ တိုက်ယင်းနိုင်ယင်းဘဲ ဆောင်ခဲ့တော့မယ်ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

အဲဒီလိုစဉ်းစားပြီးတော့ တင်းပုတ်ကြီးကို လက်ကကိုင်ယင်း—ဒေါ်ဖက်ပြီး ဝံပုလွေအုပ်ထဲကို စလကြီးဖြေးဖြေးဝင်တော့တာဘဲ။ ဝံပုလွေတွေကလဲ နေရာကမထပြီး အူကြ—ဟောင်ကြတာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကို မြင်တော့ လူသားတစ်ယောက်ပါလားဆိုတာသိတာနဲ့ တချို့ ဝံပုလွေတွေကလဲ ဟိုပြေးဒီပြေးနဲ့ ယောက်ယက်ခတ် ပြေးကြရော။ ဒါနဲ့ ဒီကျောက်ဂူဝရှေ့မှာ နောက်ဆုံးကျနေတဲ့ ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲ ရှိနေတော့တာကို တွေ့ရတာပေါ့ဗျာ။ ဒါတော့—ဝံပုလွေတွေကို တချက်မှ မသတ်ရဘဲ၊ အနိုင်ရလိုက်တာနဲ့ အားတက်ပြီး ကျောက်ဂူထဲကို ဝင်လာတော့ အဆောင်သင့်တော်တာက ဝင်လုဆဲနေရောင်ခြည်ဟာ ဂူပေါက်ထဲကို တည့်တည့်ကြီး ထိုးဝင်နေတယ်ဗျာ။

ဒီတွင် ကျုပ်တခါကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထရောဗျို့—ကဲ—ခင်ဗျားဘဲ သေသေချာချာကြည့်စမ်း။ အဲဒီကျောက်ခံ့ရဲ့ နေရောင်ဝင်တဲ့ နေရာနားမှာ လူတစ်ယောက်ဆိုင်နေလောက်အောင် ကျယ်တဲ့ အခေါင်းပေါက်လေး ရှိတယ်မဟုတ်လား။ သား—သား—ကျုပ်အဲဒီတော့ ဒီအပေါက်ထဲမှာ လူဘ

ယောက်ထိုင်နေတာကိုတွေ့ရတယ်ဗျ။ အမှန်ပြောမယ် ဆိုယင်တော့ လူမဟုတ်ပါဘူး။လူ့အရိုးစုတစုထိုင်နေတာကိုတွေ့ရတယ်၊သူ့ခြုံထားတဲ့ သင်နုတ်ရေကြီးတော ဒါ အရိုးစုတွေကို အောက်ကျမသွားအောင်ထိန်းထားတာနဲ့ တူပါရဲ့ဗျာ။ကြည့်ရတာအလွန်ကြောက်စရာကောင်းတာဘဲ။သူဟာလက်တွေပေါ်မှာ ထောက်ထားအားပြုပြီး ထိုင်ရက်တ သေသွားတာနဲ့ တူပါရဲ့ဗျာ။ညာဘက်လက်ထဲမှာလဲ တပိုးတစဝါးစားထားတဲ့ ဘိနပ်တုံ တခုရှိတယ်ဗျ။မျက်လုံးတွေကထဲ အရေတွေ့ရှိနေသေးတော့ ထွက်မကျသေးဘဲနဲ့ ပြူးကြောင်ကြောင်ကြီးဖြစ်နေတယ်၊တွဲလောင်းကျနေတဲ့ ခြေထောက်တချောင်းကတော့မရှိတော့ဘူး။ ကျန်တချောင်း ကတော့ အထက် အပေါက်ပေါ်မှာထောင်ပြီးတင်ထားတယ်၊ ဒီအလောင်းကောင် အရိုးစုရဲ့အောက်ခြေ ကျောက်ဂူ။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာတော့ လှံကျိုးတလေး တချောင်းရှိလေရဲ့။

“ကဲ–အလ္လန်ဆာလိုပိုဂတ်–ဗ်ကိုလာ။ ဒီအရိုးစု ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ အပေါက်ကလေးအောက်က ကျောက်နံရံကိုလာကြည့်စမ်း။လက်နဲ့လဲ စမ်းကြည့်ပါ။ပြောင်ချောနေတာဘဲမဟုတ်လား။ဘာလို့ပြောင်ချောနေတယ်လို့ ခင်ဗျားထင်သလဲ။”

“ကျုပ် ကျောက်ဂူထဲမှာ သေသေချာချာကြည့်မိတော့ ငပုလွေမ တကောင်ဟာ ရှယ်ဒေးက ခရီးပြင်းနှင်လာရသလို မောဟိုက် ပင်ပန်း နေတာကိုတွေ့ရတယ်ဗျ။ဒီ ငပုလွေမနားမှာတော့ ကျုပ်မြင်ဘူးသမျှ ငပုလွေတွေထက် အဆမတန်အားကောင်းတဲ့ ငပုလွေထီးတကောင်ရှိနေတယ်။ ကျုပ်ကြည့်နေတုန်းမှာဘဲ ဒီငပုလွေဟာ နေရာကထပြီး ကျောက်နံရံဘောကနေ အပေါက်ကလေးပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ လူရဲ့–အေးလေ—အရိုးစုရဲ့ တွဲလောင်းကျနေတဲ့ခြေထောက်ကလေးကို ဆွဲဟပ်နေတာကိုးဗျ။ ဒါကြောင့်လဲ ဒီအပေါက်နားက ကျောက်နံရံဟာ ပြောင်ချောနေတာပေါ့။ဘယ်လောက်ခုန်ခုန် ငပုလွေဟာ လူသေရဲ့ခြေထောက်ကိုမှီအောင် မခုန်နိုင်ဘူး။ပြန်ကျလာပြီး ငြီးငွေ့သွားနေရတာချည်းဘဲ။ဒီလိုနဲ့ ဘဲ ငပုလွေဟာအနားယူလိုက်ခုန်ပြီးလူသေခြေထောက်ကို ဟပ်ဆွဲလိုက်နဲ့ လုပ်နေတယ်။ငပုလွေထီးကြီးမောပြန်တော့ တခါငပုလွေမက ထခုန်ပြီး ဟပ်ပြန်

ရေး၊ အဲဒီလိုနည်းနဲ့ ဝံပုလွေတွေဟာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း၊ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ပြီး အဆ ပေါက်ပေါ်မှာရှိတဲ့ လူသေအရိုးတွေရဲ့ ခြေထောက်ကို ချုံဟပ် နေကြတာ ပေါ့။ အဲခြေထောက် တဘက်ကိုဟပ်မိပေမဲ့ နောက် တဘက် ကတော့ မဟပ်မိဘဲ တွဲလောင်းကျမြဲကျနေတယ်။ အဲဒါကြောင့်လဲ ဝံကျောက်နံရံ ဟာ ပြောင်ချောနေတာပေါ့။”

ဒီလို ဝံပုလွေတွေချုံနေကြတာကို ကျုပ်ကလဲ ကြောက်ကြောက်နဲ့ စောင့်ကြည့်နေမိတယ်။ နောက်ဆုံးတကြိမ်မှာ ဝံပုလွေမဟာ တအား ချုံလိုက် တာ လူသေအရိုးရဲ့ခြေထောက်နဲ့ နီးနီးကလေးရောက်သွားပြီး မဟပ်မိဘဲ ပြန်ကျလာတယ်။ ကြမ်းပေါ်ရောက်တော့ ဝံပုလွေမရဲ့ ပါးစပ်က သွေး တွေ စီးကျလာရောဗျို့။ အဲဒါကို ဝံပုလွေထီးကြီးကလဲ မြင်မိတယ်။ တာနဲ့ ဝံပုလွေထီးကြီးက ဝံပုလွေမကို အနံ့ခံ ကြည့်ပြီး၊ နှက်မိ သွား တာ သိတာနဲ့ လည်မျိုတည့်တည့်ကိုက်ပါရော။ ဒီလို ညနေခင်းကြီးနေမဝင် ခင် အချိန်မှာ ကျောက်ဂူထဲက လူသေ အရိုးစုအောက်မှာ ဝံပုလွေ နှစ်ကောင် ဆူညံအော်ဟစ်ပြီး ကိုက်နေတာ မြင်ရတာဟာ တော်တော် ကြောက်ဖို့ အကောင်းသားပဲဗျာ။ မကြာပါဘူး။ ဝံပုလွေမဟာ သတိမေ့ မြေသွားတုန်း ကျုပ်ကလဲ ဒီလို အခိုက်အတန့်မှာ ဝင်တိုက်မှဘဲ ဆိုပြီး လက်က တင်းပုတ်ကိုင်ပြီး အထဲ ဝင်လာခဲ့တယ်။ ဒီလိုမလုပ်လို့လဲ မဖြစ် ဘူး။ ဝံပုလွေ မသေသွားယင် ဝံပုလွေထီးဟာ ကျုပ်ကိုကိုက်တော့မှာ အမှန်ဘဲ။ တာပေမဲ့ ဝံပုလွေထီးကြီးက ကျုပ်ဝင်လာတာကို သိဟန် တင်ပါရဲ့၊ ဝံပုလွေမကို လွှတ်ပြီး ကျုပ်လည်ပင်းတည့်တည့်ကိုချုံအုပ်လိုက် ရော။ လှည့်ရှောင်ဖို့မဟာဘဲခင် ကျုပ်က တင်းပုတ်ကြီးနဲ့ ဆီးပြီး ရိုက်လိုက် တာ လေထဲမှာဘဲ ဝံပုလွေထီးကြီးကိုချက်ကောင်းထိသွားတာနဲ့ အောက် ကို ကိုင်းရိုက်လိုက်သလို ကျသွားတယ်။ တာပေမဲ့ချက်ချင်းပြန်ထပြီး ကျုပ် ကို ချုံအုပ်ပြန်ဖို့ ကျုပ်လဲ နောက်ဆုတ်ရှောင်ပြီး အပေါ်ကနေဆီးပြီး ရိုက် လိုက်တော့ ဝံပုလွေကြီးရဲ့ လက်ကို ရိုက်မိသွားတာနဲ့ နောက်တခါချုံ ပြီး ကျုပ်ကိုမအုပ်နိုင်တော့ဘဲ ဖြစ်သွားတယ်။ တာပေမဲ့ ဝံပုလွေက အား မလျှော့ဘူးဗျ။ ကျုပ် ခါးကို ဆီးဟပ်လိုက်တာ ခါးမှာလွယ်ထားတဲ့ သား ရေအိတ်ကို ပေါက်ထွင်းပြီး အသားကိုပါသွားနဲ့ လာထိတော့ ကျုပ်လဲ

တချက် အောင်လိုက်ပြီး၊ ထင်းပုတ်ကြီးနဲ့ တအားဆွဲက်လိုက်တာ ဝံပုလွေခေါင်းဟာအိုးခြမ်းကွဲသလို ကွဲအက်သွားပြီး ငိုလဲ ကျသွားရော။ ဝံပုလွေထိုးကြီး လဲကျသွားတော့နဲ့ ခါးကို သူကိုက်ထားတဲ့ ပါးစပ်ကို ထင်းပုတ်ရိုးနဲ့ ထိုးဟပြီး ဖွင့်ယူရတယ်။ ကံကောင်းလို့ ပေါ့ဗျာ။ သာ၊ ရေအိတ် ခံနေလို့တော်တော့တာပေါ့။ မခံရင် ကျုပ်လဲ ဝံပုလွေကိုက်တဲ့ဒဏ်ရာနဲ့ သေဘို့ဘဲ ရှိတော့တာဘဲ။ ဝံပုလွေမကာခတော့ မေ့လဲနေရာက သတိပြန်လည်လာတော့ ကျုပ်နဲ့ ဝံပုလွေထိုးနဲ့ သတ်နေကြတာကို သတိမပြုဘဲ အပေါက်ပေါ်မှာထိုင်နေတဲ့ အရိုးရှု အရေလာင်းကောင်ကိုဘဲ မြော်ကြည့်နေတာကိုတွေ့ရတယ်။ တာနဲ့ ကျုပ်လဲ နောင်နှာက သာသာ ကလေး သွားပြီးထင်းပုတ်နဲ့ တအားဆွဲက်လိုက်တာ ဂုတ်ပိုးကိုထိသွားပြီး တချက်ထဲ နဲ့လဲကျ သေဆုံး သွားတာဘဲ။"

"ဝံပုလွေနှစ်ကောင် သေတော့ ကျုပ်လဲခကားအမောဖြေပြီး၊ ကျောက်ဂူဝကို ထွက်လာခဲ့တော့နေဝင်သွားပြီဆိုတာကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီညတော့ ဒီနေရာမှာဘဲအိပ်ရတော့မှာဘဲ၊ လသာနေပေမဲ့လဲ တောသဲဖြတ်ပြီး ပြန်ရဲဘူးဗျာ။ တာပေမဲ့ မပြန်ရဲလို့ မပြန်ယင်လဲ ဒီကျောက်ဂူထဲမှာ ဟိုအပေါက်ဝမှာက အရိုးရှုအရေလာင်းကောင်ကြီးနဲ့ အတူ အိပ်ဘို့ဆိုတော့ ကသာပြီး ကြောက်စရာ ကောင်းနေသေးတယ်။ တာပေမဲ့ တခြားထဲ အိပ်စရာ နေရာ မရှိတော့ တာနဲ့ ဟိုဘက် ညာဘက် ဘေးက စမ်းချောင်းကလေးနားသွားပြီး ရေသောက်ပြီးပြန်လာခဲ့တယ်။ ကျောက်ဂူဝကို ပြန်ရောက်တော့ နေလုံးဝ ဝင်သွားပြီး မှောင်လာတော့ ကြက်သီးထိပြီးခြင်းနေ တယ်။ ဆိတ်ငြိမ်ဘဲ ဘာလဲ ခကာပါဘဲ၊ တောင်တော်ကလေးကြွ တော့ သစ်ပင်တွေကို လေတွေ့ ဘာနဲ့ တရှဲရှဲမြည်နေတယ်။ လရောင်က တော့ သစ်ကိုင်းကြီးသစ်ကိုင်းကြားကနေ ထိုးဝင် နေတာပေါ့လေ။ တချက်တချက်မှာသဲ ဝံပုလွေ အူသံတွေကို ကြားရတယ်။

"ကျုပ်ကလဲ ဒီဂူဝမှာထိုင်နေတဲ့ ကျောက်တုံးကြီးအကြောင်းကို မသိသေးတော့ နေရဆိုးရတာမသုံးမရှိဖြစ်နေတာပေါ့။ ကျောက်ဂူကြီးရဲ့ ပြင်ဘက်မှာရှိတဲ့ကျောက်တလင်းပေါ်ကို ထွက်ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုယင် လရောင်ဟာ တောင်ထိပ်က ကျောက်စုန်းရုပ်ကြီးပေါ်ကို တိုက်ရိုက်ကြီး ထိုး

နေတယ်။ ကျောက်ဂုန်းရှုပ်ကြီးက ကျုပ်ကို ငုံ့ကြည့်နေသလို မြင်ရတော့ ကြောက်စိတ် ဝင်လာတာနဲ့ ကျုပ်လဲ ဂူထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့တယ်။ အထဲ ရောက်တော့ ကြောက်စိတ် ပြေအောင် တခုခုတော့ လုပ်နေမှ စိတ် သက်သာတော့မှာဘဲဆိုတာ တွေးမိတာနဲ့ မကြာခင်က သတ်ထားတဲ့ ဝံပုလွေသေကြီးကိုပါလာတဲ့ ဓါးနဲ့ အရေခွါနေမိတယ်။ ဒီလိုအချိန်တခုရှိ လောက်ကြာအောင် ဝံပုလွေရေခွါနေရိုက်မှာ ကျုပ်ဟာ အပေါက်ပေါ် မှာရှိတဲ့ အရိုးစုလှူသကောင်ကိုရေး။ မြင်ဘက်က အရှေ့ဟောင်နေတဲ့ ဝံပုလွေသံတွေကိုဆောမေ့ထားလိုက်တယ်။ တာဝေမဲ့လာအသံသာထက် သာလာတာနဲ့ အမျှ ကျုပ်လဲ လှုံရိုးရုံကြီးကို ငိုပ်၊ ထင်ထင် ရှား ရှားမြင်ရဖို့ကောဘူး။ သွေ့ရုံလုံးပေါ်မှားစီးသားတဲ့ ပတ်တီး ကြီး ကို လဲ သေသေချာချာသွေ့နေရတယ်။ ဘာလို ဒီ လှူဟာ မသေခင်က—ချက်လုံး မှာပတ်းတီးစီးထားပါလိမ့်မထဲလို့ ကျုပ်အောင့်မေ့မိတယ်။ လဆွဲထားက တော့။ အောက်က ဝံပုလွေအွေ လှုံ၊ လှုံ၊ ခုန်ခုန်ပါး ဟပ်ထားကိုကြောက် တာနဲ့ မမြင်ရအောင် စီးထားတာနဲ့ တုပ်ရဲ့ ချာ၊ ခဏကြာတော့ မှောင် ထဲမှာ ရိုးရိုးချွတ်ချွတ်အသံကြားရပ်၊ ဝံပုလွေ တကောင်ရဲ့ တောက်ပ တဲ့ မျက်လုံးနှစ်စုံကို မြင်နေရတာနဲ့ ကျုပ်လဲတင် ပုဝ်းနဲ့ ကောက်ရိုက် လိုက်တော့ ဝံပုလွေဟာ တချက် အော်ပြီး ပြင်ဘက် ထွက်သွားတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဝံပုလွေ အရေခွါသို့ပြီး သွား တာ နဲ့ အရေကြီးကို ကျောက်ဂူရဲ့ ပြင်ဘက်ကိုယုတ်ယူလာခဲ့တယ်။ ပြင်ဘက်ရောက်ပြန်တော့ တခါ ဝံပုလွေတွေဟာ တကောင်ပြီးတကောင် ဝုန်းလာကြပြီး ကျုပ်ခွါ ထားတဲ့ ဝံပုလွေအရေကိုလာလုကြ။ အချင်းချင်းကိုက်ကြနဲ့ လုပ်နေပြီး မကြာခင် သူတို့ထွက်ခွါသွားကြရော။”

“ကျုပ်လဲအဲဒီအချိန်ကစပ်ပြီ ဘဲမှေ့ခနေသလား....နိုးနေမိသလားဆို တာကောင်းကောင်းသတိမထားမိပါဘူး။ သတိထားမိတာကတော့ လ ရောင်ဟာကျောက်နံရံအပေါက်ပေါ်မှာတိုင်းပင်းသေနေတဲ့ အရိုးစုကောင် ကြီးပေါ်မှာထိုးနေတယ်။ ထာနဲ့ အရိုးစုကြီးကို ကြည့်နေတုန်း အရိုးစုကြီးရဲ့ အောက်မေးရိုး လှုပ်နေတယ်လို့ ထင်မိပ်၊ အသံ နက်နက်ကြီး တခုက—

“ဟော့—ဆီဂျယ်ဘနအဖွယ်ဝင် ဝံပုလွေ ဝါလာဘီ—ဘာဇာအရေး

ကြောင့် သင်သည် ကျောက်ရုန်း၊ ရှပ်ကြီး၊ တိုင်လျက် ရှိသော ဤ နားနော ဘား ဝ တောင်တန်းပေါ်သို့ လာခဲ့ ရပါသနည်း" ဟု မေးပါ ရော ထောနဲ့ ကျွပ်ကလဲ ပြန်ဖြေ မိသလိုဘဲဗျ၊ သေသေချာချာ တော့ မ ပြောတတ်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ပြန်ဖြေခဲ့တယ်ဟဲ ဆိုကြပါစို့—

"အသင်—အမျိုး—ကျွန်ုပ် ဤနေရာသို့ ရောက်နေ ခြင်းကား သင့် အမျိုးများကို သင့်မိခင်အထံသို့ ယူသွားရန်ရောက်နေခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။"

"ဪ—ဂါလော—ငါသည် နှစ်ပေါင်း များစွာ ကြာလောက် အောင် ဤကျောက်ဂူ၏ အပေါက်ပေါ်တွင် ထိုင်နေယင်း စုဝင် နေသော ငုံးရွှေများက ဝါးမျိုးဆုံးဟု ချုံးခွဲ နေသည်ကို ခံခဲ့ရ၏၊ ငါသည် အသက်နှင့် ကိုယ်နှင့် ဖြေနေစဉ်က ဤနေရာ တွင် (၃) ရက်နှင့် (၇) ညတိုင်တိုင် အောက်မှ ချုံးဆွဲနေသော ငုံးရွှေတော်များ၏ နည်းဟု တော်မှတ်နေယင်း သခဲ့ရ၏၊ ထို နောက် ငါသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဤနေရာတွင်ထိုင်ပြီး လာဝင်နေခဲ့ရ၏၊ ငြိမ်သည် ငါ—ဤနွာဘားဘာဝတောင်တန်း ပေါ်သို့ စပြီး တက်ချိန်က နှုန်းယ် မျိုးဖြစ်ဆဲပဲ ဖြစ်၏၊ ယခု သူ့အမြေအနေ ဘယ်လို နေပါသလဲ— ဂါလော။"

"သင့်—မိခင်ကား အသက်အရွယ် ကြီးရင့် ထဲမင်းမစွမ်း ရှိနေချိန်၊ လူထဲကာ ကဗြ သင့်မိခင်ကို ချုံးလွှပ်နေသည်ဟု ပြောကြ၏၊ သို့နှင့်လည်း ငါသည် သူနှင်းသည့်အတိုင်း သင့်အမျိုးတို့ကို ယူရန် ဤနေရာသို့ ရောက်နေ ခြင်းဖြစ်သတည်း။"

"ငါ၏အမျိုးတို့ကို သင်ရပါစေ့ မည်၊ ငါ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မြင် ခဲ့ပြီး ရုပ်ကြည့်သဖြင့်ပါလေ၊ ယခု သင် မြင်နေရသော ငုံးရွှေ များ သည် ငုံးရွှေအစ်မဟုတ်ကြလေတုန်း၊ ရှေးအလျှန်က သေဆုံး ခဲ့သော လူတို့၏ဦးခေါင်းများ ဖုံးဝင်နေသော ငုံးရွှေများ ဖြစ်၏၊ လူတို့သည်ရှိ သေ သောအခါ ကြေမှသာ သူတို့သည် ဤငုံးရွှေဘဝမှ လွတ်ကြလွတ်ကြ ပေလိမ့် မည်၊ ဤငုံးရွှေများ ဘာကိုစားသောက်သည်ကို သင် သိချင် ပေလိမ့်မည်၊ နံနက် လင်းသောအခါ သင်သည် တောင်ထိပ်သို့တက်ပြီး ကျောက်ရုန်း ရှပ် ကြီး၏ ရင်ဘတ်ကြားသို့ကြည့်ပါလေ၊ ကျောက်ရုန်း ရှပ်ကြီး၏ရင်ဘတ်နား တွင် ကျောက်ရှာတခုရှိ၏၊ ဤကျောက်ရှာပေါ်တွင်ငါ ဆိုခဲ့သော ရွှေးလွှန်

လေပြီးသောအခါက လူများနေထိုင်ကြ၏၊ သို့သော်လည်း၊ သူတို့သည် စားကောင်းခြင်းမစားကြရလေကုန်၊ ဝံပုလွေအသွင်နှင့် ထော်မှတ် ခေါ်၏ ပါး၍ ဟိုဟို–သည်သည် လှည့်လည်သွားလာသား နေကြရကုန်၏၊ သို့ကြောင့်လည်း၊ သူတို့သည်၊ ထော်မွတ်လွန်းသဖြင့် ငွေ့အခိုးများကိုခုန်ဟပ်နေကြခြင်းဖြစ်၏၊ သင်သတ်ပို၍သောဝံပုလွေအား–အခြားမဟုတ်၊ ဝံပုလွေထဲတွင် အုပ်စိုးရှင်ဘုရင်ဖြစ်၍ အခြား တကောင်အား–ဝံပုလွေ ဘုရင်မဖြစ်ပေသည်၊ သို့ဖြစ်၍ သင့်ကိုကျွန်ုပ် သတိပေးပြောရန်ရှိပေသည်၊ ဝါလာခေါ် ယခုသင်သည် ဝံပုလွေရှင်ဘုရင်အဖြစ်သို့ရောက်နေပြီ၊ သင်တယောက်တည်းသာမဟုတ်သေး၊ သင့်ထံသို့ ခြေသံရှိလာပြီ၊ ရောက်လာသောသူတယောက်လည်း၊ သင်ကဲ့သို့ပင် ဝံပုလွေ ရှင်ဘုရင်အဖြစ်ကို ရပေလိမ့်မည်၊ သင်သတ်ထားသော ဝံပုလွေရေကို ကိုယ်ပေါ်တွင် လွှမ်းခြုံ ထားပေါ့လေ…..ဝံပုလွေပေါင်း(၃၆၃)ကောင်တို့သည် သင့်နောက်ပါးမှနောက်လိုက်အဖြစ်လိုက်ပါကြပါလိမ့်မည်၊ သင့်ထံသို့ခြေသံရှိပြီး ရောက်လာမည့်လူကိုလည်း ထိုနည်းရှင်းပင်–ဝံပုလွေရေ လွှမ်းခြုံထားနိုင်းပေါ၊ ဝံပုလွေများ အားလုံးသေဆုံးကုန်သည် အချိန်တိုင်အောင် သင်တို့ နှစ်ယောက်သည် တိုက်တိုင်းအောင်ကြီးထွားမြောက်ကြပေလိမ့်မည်၊ သို့သော်လည်း၊ သင်ကမူကား–ထင်ရောက်အားကိုးနှင့် ဝံပုလွေဘုရင်ကို သတ်ခဲ့နိုင်သည်မှန်သော်လည်း၊ ဤဘင်းနည်းကို ပုံသွားချပ်ခေသာကြောင့်ပင် နောက်ဆုံး၌ သင်သည် သင့်ကိုသင်သတ်၍ သေရပေလိမ့်မည်၊ ဤသည်တို့ကား ငါသင့်ကို ပြောကြားလိုသောစကားများပင်ဖြစ်ခဲ့တော့၏၊ ငါ့ကို–ငါ့မြဲခင် ထံသို့ ပို့ဆောင်ပေးပြီး ကောင်းစွာရှုသ်ကြည့်သင်္ဂြိုဟ်ပါလော့။”

ဒါဒီသို့ လူသေက စကားပြောနေတာကို ကြားရတော့ ကျုပ်သဲကြောက်အားကြီး ကြောက်လာပြီး မေ့လဲတော့မလောက် ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သတိကိုဆောင်ပြီး လူသေကြီးကို—

“ခြေသံ ရှိလာမယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့အဘ ဝံပုလွေတွေကို အုပ်ချုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့လူဟာ ဘယ်သူပါလဲ၊ ဘယ်အခါများမှာလာမယ်က ဘယ်လိုခေါ်ပါသတုံးလဲ”

"ဒီလူဟာ ဥရုလူ ကောသလနာဇာ မင်းမြတ် ချာထာရဲ့ သားတော် အန္ဓဆိုင်ဝိုဂတ်လို့ခေါ်မေတယ်" လို့ပြောတယ်။

ဤသို့ ဂါလေဇါ ပြောသမျှကို နားစိုက်ပြီး ထောင်နေခဲ့သော အန္ဓဆိုင်ဝိုဂတ်သည် ကျော့တချက်စိုသွားပြီး ဂါလာဇါအား—

"ကျုပ်နာမယ် အန္ဓဆိုင်ဝိုဂတ် ဆိုတာဟုတ်ပါတယ်၊ တာမေပဲ့ ချာထာရဲ့ သားတော့မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်ဟာ—မေဒုပိုရဲ့သား ဖြစ်တယ်၊ ထန်တော့—ခင်ဗျားကို ဟိုလူသေအရိုးစုကြီးက ညာတာလား၊ တာမှမဟုတ် ခင်ဗျားဟိုဘုန်းက ကျောက်ပြုထဲမှာ ကနေရာစကာဘာန်း ဆိပ်မက်မြင်နေတာလားမှမသိဘဲ။"

"အင်း—ညာတာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ၊ တာမေပဲ့ သူပြောတာ ထဲမှာ တချို့ဟာတွေကအကျန်လိုမှန်နေတာတွေ့ရတယ်ဗျ၊ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကြောက်အရွေ့ မနက်ကျတော့ ကျုပ်အိပ်ရာက နိုးလာတော့ ညကမက်တဲ့ ဆိပ်မက်ကို အမှတ်ရမိတာနဲ့ ကျောက်စုန်းရုပ်ကြီး ထည့်ရှိနေတဲ့ ဘောင်ထိပ်ကိုသွားရှာပြီးတက်တာဘဲ၊တာမေပဲ့ တောင်ထိပ် တော်တော်မြင့်မြင့်ကလေးတက်သွားမိတော့ ကျောက်စုန်းရုပ်ကြီးဟာ ခါတိုင်းမြင်နေကျအရုပ်မှ သဏ္ဌာန်မျိုးမတွေ့ရတော့ဘဲ၊ ရိုးရိုးကျောက်တောင်ကြီးဖြစ်နေတာတွေ့ရတယ်၊ဒါဟာအနဲ့သူ့ရဲ့တွေက ချက်စေ လှည့်စားထားဘယ်ထင်ပါရဲ့ဗျ၊တာမေပဲ့ ကျောက်ခါးပန်း အလယ်ခေါင်တိုင် ရောက်လို့ သေသေချာချာ ဝဲယာကိုကြည့်မိတော့ တနေရာမှာ လူဘယောက် သုံးခါခုန်လောက်ကျယ်တဲ့ ပတ်ကြားပေါက် တခုကို တွေ့ရတယ်၊ ပတ်ကြားပေါက်ဝမှာ မီးတောင်ထားသလို ကျောက်တုံးနဲ့ပိတ်ထား တချို့ပြီး ကြီးကျောက်ပုံးခေါင်းပေါက်မှာတော့ ထိုးချက်အတွဲအပြဲတွေ ခါးကျိုးနေပါပဲ့ တွေကိုတွေ့ရတယ်၊ပတ်ကြားပေါက်ထဲအတိုင်းတောက်ကိုကြည့်လိုက်တော့ အသုဘာရုံးကြတဲ့ ခေါက်ကြီးခြဲနေပြီး ရေညှိပင်တွေ၊ ကိုင်းပင်တွေ ပေါက်နေတယ်၊ တာနဲ့ ဆိပ်မက်ဟာ မမှန်ပါဘူး ဆိုပြီး ပြန်ဆင်းလာတော့မယ်လုပ်ပြီးမှ တခါဖြင့်ကူးရဘာနဲ့ ပတ်ကြားပေါက်ထဲအတိုင်း ကိုင်းပင်တွေကို တွယ်ကာပြီး ဆင်းသွားမိတယ်၊ တော်တော်ကလေး သွားမိတော့ ကျုပ်ရဲ့ထင်းရုပ်ကလ ဘခုံထာ ခင်ဝါဝါ—ခင်သုံးသုံး အတူကိုထိမိ

တာနဲ့ အိတ်ခပ်လုံးလုံးကို မြေပေါ်က ကောက်ယူပြီး ကြည့်လိုက်တော့—
လား–လား–ခလေးခေါင်းခွံ ငလေးဖြစ်နေတာကို တွေ့ရသချိုးတာနဲ့
ရေညှိပင်တွေကို ထပ်ပြီးတူးဆွကြည့်တော့–အောက်မှာ လူရိုးတွေ လူ
ခေါင်းတွေ တောင်ပုံရာပုံ တွေ့ရပါရော– တချို့က လဲပြိုနေပြီး တချို့
ကလဲ မဲတောင်နေတဲ့ တချို့ကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံး ဟန်ရှိသေးတယ်။ အဲဒါ
နဲ့ အနံ့ဆိုးနံ့ဝင်ရော့–ကျုပ်လဲ ခပ်ကြောက်ကြောက်နဲ့ နောက်ပြန်
လှည့်ကြည့်တော့ဘဲ ကျောက်ဂူကြီး ဘက်ကို ပြန်လာခဲ့တာ ပါဘဲ။
ကျောက်ဂူကိုရောက်တော့ ငပုလွေမင်းနဲ့ အရေကိုလဲ ထပ်ပြီး ခွါလိုက်
တယ်။ နေကလဲ အတော်မြင့်လာပြီမို့ တောင်ထိပ်က ပြန်ဆင်းချိန်ရောက်
တာသိတာနဲ့ ငပုလွေအရေကိုယူပြီး ပြန်တော့မယ်အလုပ်မှာ ခက်တာ
က ကျုပ်ဆာတယောက်ထဲပြန်လို့ ကမဖြစ်ဘူး။ ပြီးတော့ ကျောက်ခုံရဲ့ အပေါ်က
ပေါ်က အမိုးခုကြီးကိုလဲ ယူသွားလိုသေးတယ်။ ညအတွင်း ကျုပ်ကို ဓား
ပြောခဲ့တဲ့ တောင်ကြီးဆိုတော့ ကျုပ်ကလဲ သူ့ကို လက်ဖျားနဲ့ ထိုးမှာ
တောင် အတော်ကြောက်မိသား–ထားပေမဲ့ မယူဘဲထားပစ်ခဲ့လို့ လဲမဖြစ်
တာနဲ့ ကျောက်ခုံရဲ့အောက်မှာ ကျောက်တုံးတွေဆင့်ဆင့်ပုံပြီး အမိုးခုကြီးကို
ဆွဲယူလိုက်ရတယ်။ ထင်တော့လေးပါဘူး။ လူ့အသေကောင်က အမိုးနဲ့ အ
ရောဘဲကျန်တော့တာဆိုတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပါဘဲ။ ပြီးမှ ငပုလွေရေကြီးကို
သိုင်းချည်ပြီး မခုံးပေါ်မှာ အမိုးခုကြီးထင်းပြီး လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့တာ
ပါဘဲ။ လမ်းကလဲမှတ်မိနေတော့ ဘာဒုက္ခ ခက်ခဲမှုမှမရှိလှပါဘူး။ တာပေ
မဲ့ တကြိမ် ကတော့ စွန့်စားကောင်းတာ။ ကျုပ်ကျော ပေါ်က အမိုး
ခုကို လာထိုး သုပ်မယ်လို့ ငဲနေ တာနဲ့ ဆောင်ပတ်ပြီး ချောက်ထဲ
ရသေးတယ်။ သင်းတော့ထဲ ရောက်တော့ ခပ်မြန်မြန် သွားလို့ မရဘူး။
ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျုပ် ဂုံး ပိုးလာတဲ့ အမိုးခုကြီးရဲ့ ခေါင်းဟာ သစ်ပင်
က သစ်ကိုင်းတွေနဲ့ ငြိပြီး ပြတ်ကျရနိုင်ခဲ့မှာ စိုးရသေးတာကိုး—တော
လယ်ရောက်တော့ ကျုပ်ရဲ့ဘယ်ဘက်ဘေးက ငပုလွေအရပ်အနေသိ–တခါ
ညာဘက်ဘေးက ပြင်ထူးသံနဲ့ အတူ ကျုပ် ရှေ့နဲ့ နောက်ဘက် ဆီက
ငပုလွေအသံတွေကို ကြားရတယ်။ တာပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ မကြောက်ပါ
ဘူး။ သစ်ကိုင်းကို သစ်ကိုင်းကြားကနေပြီး မျောက်ကြီး မျောက်ကြီး

ထိုးနေတဲ့ မီးနေရောင်ကိုအားကိုးပြီး ရှေ့ဆက် ထွက်လာခဲ့ရတယ်။ အခါ
တော့ သင်္ဘောအောက်ဘယ် ထွက်သင်္ကလေး တစ်ခုနဲ့ ရောက်တော့ နံဘေးမှာ
ဝံပုလွေတွေနဲ့ ဝိုင်းရံနေကြတယ် ဆိုတာကို တွေ့ရတယ်ဗျာ။ ကျုပ်ဘဝထဲ
မှာ ကြောက်ကြောက် ဖြစ်လာသလားမသိဘူးလေ။ တာမေမဲ့ ဘယ် ဝံပုလွေ
မှ ကျုပ်ကို မကိုက်ဘူး။ တခုကောင်က တော့ ပြုံး ကျုပ် ခေါင်း
ပေါ်မှာပိုးလိုး ယူလာတဲ့ အရိုးစုကို လွှင့်ပစ်ပြီး ပြေးသွားတယ်ဗျာ။ တာနဲ့ ကျုပ်
က ရှောင်လိုက်ပြီး တစ်ပါးပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ဆော်ထည့်လိုက်တာ ဝံပုလွေဟာ ခေါက်
ပြီး မြေပေါ်မှာလဲကျသွားတယ်။ အဲဒီတော့ ကျုပ်လဲ ညာဏ်ရတဲ့ အိမ်
မက်ကိုသတိရတော့တာဘဲ။ ဒီလူသေ ပြောတဲ့ စကားအတိုင်း ကျုပ်ဆရာ—
(မြွေသည် ထဲကောင် ကျုပ်သိ ချိုသာခဲ့ လူဟာ) ဝံပုလွေ လောကမှာ
မင်းဘုရင်ဖြစ်ရမယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒီစကား မှန်—မမှန်သိဖို့ ဆိုတာက အခု
တာသို့ ဝံပုလွေတွေဟာ ကျုပ်ကို မကိုက် ကြသလဲလို့ စဉ်းစား မိတယ်။
တာနဲ့ ကျုပ်လဲ စမ်းကြည့်ချင်တာနဲ့ ပါးစပ်ဖြဲပြီး ဝံပုလွေလို အကြည့်တော့
အော်ငယ်မယ်လေး—နံဘေးကဝိုင်းရံပြီး လိုက်နေတဲ့ ဝံပုလွေတွေက
မြှင့်ထူးတဲ့အသံနဲ့ တအား အကြံဘယ်ဗျို့။ လက်ကို ဆန့်ပေး လိုက်ပြန်
တော့လဲ ဝံပုလွေတွေဟာ ကျုပ်လက်ဝါးအနားတိုးလာပြီး ကျုပ်လက်
ချောင်းတွေကို သသင်အမှာဘ်နဲ့ ရက်ကြနမ်းကြတယ်။ အဲဒီတော့မှ ကျုပ်လဲ
ငါဟာ—ဝံပုလွေဘုရင်ဖြစ်နေပါပြီလားလို့ အဘက် သိတော့ ဘယ်။
ကြောက်လဲမကြောက်တော့ဘူး။ ခရီးကိုဘဲ ဆွင်းဆောင်လျှောက်လာတော့
နောက်က ဝံပုလွေတွေကလဲကပ်ပြီး ပါလာကြတာဘဲ။”

တာမေမဲ့—ဒီပုံပြင်းအတိုင်းလူတွေ ကျွမ်းလို့ တော့ မတော်ဘူးဆိုတာ
တွေ့ရှိတယ်။ ဒီလို ဝံပုလွေတွေ ခြံရံပြီး လာတာကိုမြင်ရင် လူတွေက
ကျုပ်ကို ကာလဝန်ဆောင်ရွက်ပေးမှာ ပိုင်းသတ်ကြမှာအမှန်ဘဲ။ တာနဲ့ သစ်
တောသဘာဝ လူနေနဲ့နီးတဲ့ အပိုင်းရောက်လာတော့ ကျုပ်ဟာ ဝံပုလွေ
တွေကို ပြန်သွားကြဖို့ အမိန့်ထုတ်လိုက်တော့ ဝံပုလွေတွေဟာ သနားစရာ
တောင်းလောက်အောင် ငိုကြွေးကြတယ်။ ကျုပ်ကလဲ စိတ်မချက်ကြနဲ့
ငါပြန်လာပြီး မင်းတို့ဘုရင်လုပ်ပါ့မယ်ပြောတော့ သူတို့ဟာ လူစကား နား

လယ်သလိုဘဲ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ပြန်သွားကြတာဘဲဗျ၊ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်ုပ်တယောက်ထဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တာပေါ့ဘဲ။"

"ကဲ-အဲဒီနေ့ဆိုလိုက်တာ—အိပ်ချိန် ရောက်လာပြီ... အိပ်ကြရအောင်၊ ဗိုလ်ကြီးခဲ့ဟိုကာလျှောက်ရှောက်ခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံကို ဆက်ပြီးနားထောင်ရတာ အပြီးမှ လို့ ပြောလိုက်တော့မယ်။"

—※—◦※◦—※—

အခန်း-(၁၄)

ကျွန်ုပ်မေ့ပို—ဖြစ်ကြောင်း ကျန်စဝင် ပြောပြခြင်းကို ခံနေရသော—ထို—ချက်နှာချို သူသား—နောက်တနေ့တွင် ဂါလာဇာ သည် ယမန်နေ့က ကျန်ရသေးသော အတွေ့အကြုံကို အောက်ပါအတိုင်း ကျောက်ဝရ တွင် ပြန်ဆက်ပြီးပြောပြလေ၏။

"ကျွန်ုပ်ဟာ သစ်တောစကနေပြီး မြစ်ကြီး နံဘေးကို ရောက်အောင် လာခဲ့တယ်။မြစ်ဟာရေပြည့်နေပေမဲ့ အရှင်အလောက်ရေမများတော့ဘူး။ တောက်သို့လဲ ပီတယ်၊ ခါးလယ်လောက် အထိသာ ရေရောက် တာနဲ့ ကျုပ်လဲ တင်းပုတ်ကြီးကို ထောက်ထောက်ပြီး ရေကိုဖြတ်ကူးလာခဲ့တယ်။ တဘက်ကမ်းကလူတယောက်က ကျုပ်ပုလွေခရကြီးမြင်သွားပြီး-လူသေကောင်ကြီးထလာတာတွေ့ရတော့ ရွာထဲပြေးဝင်သွားပြီး-"ဟောဒီမှာ ဗျို လူတယောက် ပုလွေကြီး စီးပြီး ရေထဲ ဖြတ်ကူး နေပါတယ်" လို့ အော်ပါရော။

အဲဒါနဲ့ဘဲ ကျုပ်ရွာဝရောက်တော့ တရွာလုံး ကျုပ်ကို ထွက်ကြည့်နေကြတာပေါ့ဗျ၊ တာပေမဲ့ ကျုပ်ကိုတင်းပုတ်ပေးလိုက်တဲ့ အဖယ်ကြီးက တော့ဘိုနေဘိမို့ ဗိုလ်ကောက်ခေါ်ရေးကို ထွက်မလာနိုင်ဘူး၊ တာပေမဲ့သူတို့တတွေဟာကျုပ်နဲ့ခုနကတာဝတောင်ပေါ်ကဆင်းလာတာကိုလဲ တွေ့ပြန်ကျောပေါ်မှာ ဘာတွေပိုးပြီး ယူလာတယ်ဆိုတာကိုလဲ မြင်ရပြန်ဆိုတော့ ကြောက်ကြတာပေါ့လေ၊ တာခ မဲ့ မှင်သက်ပြီးနေလို့ လင်ပါရဲ့ ထွက်တော့ မငြင်းကြပါဘူး၊ ကျုပ်က ရှေ့တိုးလိုက် သူတို့က လက်ချင်းတွဲပြီး

နောက်ဆုတ်လိုက်ကြနဲ့ စကားလဲမပြောကြဘူး။ ကျုပ်ကလဲစကားမပြောဘဲ ရွာအရှေ့ကို လျှောက်လာခဲ့တော့ ရွာဝမှာ ကျုပ်ကို တင်းနုတ် ပေးလိုက်တဲ့မိန်းမကြီးဟာ လှုံးစုံအတိုင်း နေ့မှာ လုံ့နေတာကိုတွေ့ရတယ်။ မိန်းမကြီးက—

"ဟဲ့—လူတွေက ဘာလို့ နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်နဲ့ လာနေကြရတာလဲ ... ဟိုဇ လူသေလိုလို လူရှည်ကြီးဇစော ဘာတဲ့တုန်း" လို့ လှမ်းမေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတွေက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နောက်ကို ဆုတ်မြဲဆုတ်နေကြပြီး မိန်းမကြီးရဲ့နောက်နားက ရွာစီးအိုးကိုရောက်တော့ ထရွှံရပ်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကလဲ မိန်းမကြီးနားရောက်အောင်လာပြီး ကျောပေါ်က အရိုးစုကြီးပေါ်ချလိုက်ပြီး "ဟဲ့—အမယ်ကြီး ခင်ဗျားသားကို ကျုပ် နှုတ်ဘာဝတောင်ပေါ်က တစ္ဆေတွေရဲ့ ပါးစပ်ထဲက ဆယ်တော် ခဲ့ဘယ်ပြီးယူပြီး ဆွဲလုပ်ယူလာခဲ့ရတယ်။ မြေဘောက်ဇေချောင်းတော့ မပါတော့ဘူး။ ခင်ဗျားသားကိုကောင်းကောင်းမြှုပ်နှံ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပါဗျာ" လို့ပြောတော့ အမယ်ကြီးက အရိုးစုကြီးကိုသေသေချာချာကြည့်—အရိုးစုမှာကျန်နေသေးတဲ့ ဆွဲကိုကြည့်ပြီးတော့ ငါ့အလောင်းလိုလိုက်တယ်။ နောက်မှ အရိုးစု ရှင်အလောင်းကို ဖက်ထားပြီး.....

"မှန်တယ်—မှန်တယ်—စီတာငါ့သား—ငါ့ရဲ့အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကွဲနေတဲ့ငါ့သားဟဲ့။ အမယ်လေးလေးရဲ့" ဆိုပြီးငိုပါလေရော ဗျာ။ မီးလိုလိုယင်းထနေ ရုတ်တရက် ဆိုသလို ပါးစပ်က အမြှုပ်ဘစီစီ ထွက်ပြီး သူ့သားအလောင်းပေါ် လဲကျ သေဆုံးသွားတယ်။ ကြည့်နေတဲ့ လူတိုင်း ဟာလဲ ပါးစပ် အဟောင်းသားနဲ့ စကား မပြောထွက်ဘဲ ငြိမ်နေကြတာပေါ့။ အတော်ကြာတော့မှ ရွာသားတယောက်က ခေါင်းဟပြီး—

"တစ္ဆေရွာက မီလူသေကောင်ကြီးကို ယူလာတဲ့လူရဲ့ နာမယ်က ဘယ်သူတဲ့လဲ" လို့ မေးနေတော့ ကျုပ်ကလဲ.....

"ငါ့နာမယ် ဂါလာဇ လို့ခေါ်တယ်ဟေ့" လို့ ပြန်ဖော်လိုက်ရတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီရွာသားက.....

"ဘာလဲ ..... ငပုလွေဆ—နာမယ်ရှိသတဲ့လား—ခင်ဗျာ ကျောပေါ်မှာလဲ ငပုလွေရှည်ကြီးနဲ့ပါလား"

“အေး …ဒီလိုဆိုယင်လဲ–ဝံပုလွေ ဂါလာခေါ်သို့ ခေါ်တာ ပေါ့ကွာ။”

“ငါတော့–ဒါဟာ ဝံပုလွေသို့ဘဲ ထင်တာဘဲ–ကြည့်ပါလား–သူ့ အံ့သွားကြိတ်တာက ပြည့်လိုက်တာ လျှန်နေတာဘဲ။ ဟုတ်မှာ ပါဘဲ။ ဒါ ဟာ ဝံပုလွေနဲ့တူပါသည် လူမဟုတ်ပါဘူး”လို့ပြောတော့ နောက်ရွာ သားတယောက်က—

“ဟာ—လူလဲမဟုတ်ဘူး … ဝံပုလွေလဲ မဟုတ်ဘူး ဒါဟာ ကဝေ ကြီးနဲ့တူတယ်။ ကဝေဟို့ မှာနဝဘာဝ ဘောင်ခေါ်သွားပြီး လူသေကို ယူလာနိုင်တာပေါ့။”

“အေး—ဟုတ်တယ်—ဟုတ်တယ်–ဒီဝံပုလွေ–ဒီကဝေကို သတ် ကြစို့၊ သတ်ကြရကောင်းမယ်။”လို့ပြောပြီး ရွာသားတွေဟာ ဖျော့ တွေမြှောက်ပြီး ကျုပ်ဆီကိုပြေးလာကြတယ်။ ဘာနဲ့ ကျုပ်ကလဲ—

“အေး–ဟုတ်တယ်ပေါ့–ငါ ဝံပုလွေလဲဟုတ်တယ်။ ကဝေလဲဟုတ် တယ်–ခုနေ့ပုံကြီး နင်တို့တရွာလုံးကို ဝံပုလွေတွေ ခေါ်လာပြီး အစာ ကျွေးပစ်ရမယ်”လို့ပြောပြီး ခြေထောက်သုတ်ထွက်ပြေးတော့ ရွာသား တွေလဲ နောက်က ပြက်ကျန်ရစ်ခဲ့တာဘဲ။ပြေးယင်းလွှားယင်းနဲ့ လမ်းမှာ ပြောင်းဖူးတွေ ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး လက်ထဲမှာ ဆိတ်ကလေး တ ကောင် ဆွဲလာတဲ့မိန်းကလေးတယောက်ကိုတွေ့တာနဲ့ ကျုပ်လဲ သူ့ လက်ထဲက ပြောင်းဖူးနဲ့ဆိတ်ကလေးကိုလုယူပြီး–မြစ်ကိုဖြတ်ကူး– တဘက်ကမ်းရောက်တော့ ကျောက်ဆောင်ကြီး ကျောက်ဆောင်ကြားမှာ ညအိပ်ပြီး ညစာအဖြစ် ပြောင်းဖူးနဲ့ ဆိတ်သားကို စားလိုက်ရတော့ တာဘဲ။

နောက်တနေ့နံနက်လင်းတော့ကျုပ်ဟာ ထဲခရီးသွားပြီးဝံပုလွေသို့ အူ လိုက်တော့ချိန်းရှပ်နဝင်းကကြားကြားသော ဝံပုလွေတွေတပြုံ အပြေး ထူး ကြတယ်။ကြားဝင်ဘဲ ဝံပုလွေတွေ ရှုံးရောက်ရှိလာတာနဲ့ တောင်ရေကို ရေတွက်ကြည့်တော့အမြီးရှောက်တစ္စကြီး ဆိပ်ခက်ထဲမှာ ပြောတဲ့ အ တိုင်း(၃၆၃)ကောင်ရှိနေတာကိုတွေ့ရတယ်။

နောက်တော့ … ကျုပ်လဲ ဒီရွာကို လာပြီး နေတော့ တာဘဲ။

အနန္တသိုပိုဝတ်ရေ-အခုဒီမှာနေတာဆိုသင် လပေါင်း(၁၂)လရှိသွား ပြီကျုပ်လဲ ငံပုလွေသံပိုင်း-လှူ အပိုင်းဖြစ်နေတော့အတာဘဲ၊ အာလို့လဲဆို တော့ ငံပုလွေတွေနဲ့ ဘဲအောသိုက်-ငံပုလွေတွေနဲ့ ဘဲ လုပ်နိုင်တာ လုပ် လာခဲ့တာကိုးဗျ။ကဲ-အနန္တသိုပိုဝတ်မင်းဗျားလဲ ခြိုသေ့ကိုက်တဲ့ ဓာတ် ရှာ သက်သာသို့ အားရှိလာပြီ။အဲဒီတော့ ဒီမှာတွင်ဘဲနေပေတော့- ညကျမှကျုပ်ရဲ့ ဗွီးရည်ကို ပြရအုံးမှာပေါ့ဗျား"

ဤတွင်-အနန္တသိုပိုဝတ်သည် ဝါလာဇ်၏ အလုပ္ပ ဦကိုအစအဆုံး နားထောင်ရပြီဖြစ်သောကြောင့် ရယ်မောပြီးနေရာမှသာ—

"ကျုပ်က ငယ်နဘူးသေးပါသေးဘယ်၊ လူလား မမြောက်သေးပါ ဘူး။အာပေမဲ့ ဘသက်နဲ့ထကိုယ် ငံပုလွေလဲမကြောက်ခဲ့ဘူး၊ လူရိုင်းရိုင်း တိုက်ုလဲမကြောက်ခဲ့ဘူး။ကဲ-ဒီ့ခွေညှာ့တော့ ခင်ဗျားရဲ့ ငံပုလွေသပ်တိုပြ စေပါအုံးဗျာ-ကြည့်ရအောင်"

သို့ဖြစ်မှပင် အနန္တသိုပိုဝတ်သည် ငံပုလွေမ အရေကို ခြုံကာသင်း၊ ဝါလာဇ် ကလည်း ငံပုလွေသို့ အရေကိုခြုံကာသင်း၊ ကျောက်ဂူ၏ ပြင်ဘက် ကျောက်အလင်းပေါ်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ ညအခါသည်ငြိမ်သက်စွာလင်းနေသော အောက်တွင်ဝါလာဇ်သည် ရှုံ့ရှင်းကြီးကဲ့သို့သော အဆက်နှင့်သာနှင့်ပါ၏ ဝပ်ပေါ်တွင် လက်နှစ်ဘက်အုပ်ပိုက်ပြီ ငံပုလွေသံနှင့်ဟူးမှုမှာ အျပိုက် လေ၏။သုံးကြိမ်တိုင်တိုင်ဤနည်းနှင့်နှင်အတိုင်းတကြိမ်ထက် တကြိမ်ကျယ် လောင်စွာအမြဲလေ၏။အျသံ ပဲ့တင်ထပ်၍မှုမပြီးသေးမီတောင်ပေါ်မှသင်း၊ တောင်ခြေမှသင်း၊တောင်မြောက်ဘက်မှ အနောက်ဘက်နှင့်မှသင်း၊ ငံပုလွေ အပေါင်းတို၏ ပြန်အျပိုးထူးသံကို ကြားရလေသည်၊ တရွေ့ရွေ့နှင့် ငံပုလွေ အရုပ်များသည် နီ သည်ထက်နီးကပ်လာပြီးမကြာမီအတွင်း မြေပြင် ရှုပ်ရှက်သသကြားရ၏။ထောအပြကြာသောအခါ ငံပုလွေအုပ်ကြီးတအုပ် အ မှားသို့ရောက်လာကာ ဝါလာဇ်အား ဖါးရှာ နှာရှက် လုပ်နေကြ၏။ အနန္တသိုပိုဝတ်ကို မြင်သော အခါ တွင်မူ-ငံပုလွေ များသည် ပါးစပ်ဟပြီး ရှိုးကပ်လာသဖြင့် ဝါလာဇ်ကအနန္တသိုပိုဝတ်အား-

"ခင်ဗျာညီတည် ရပ်နေနော်၊နေရာကမရွေ့ဘဲနဲ့၊"

"ဆောင်းပါဘူးဗျား။ငံပုလွေသတ်တော့ ကျုပ် ကြောက်ပါဘူး။"

ဤသို့ပြောလိုက်ရသော်လည်း စွဲလမ်းအားရှင့်မှုကား သူ့စိတ်ထဲတွင် ကြောက်နေပြီ။ ငံပုလွေများသည် ကိုက်အုံ့ဟု အနံ့အား ကင်လာ ပြီးမှ အန့်ဆလိုပိုဝတ်ကိုယ်ပေါ်တွင်လွှားခြုံထားသော ငံပုလွေရေ၏ အနံ့ကို ရကြသောကြောင့် တကယ်မကိုက်ကြဘဲ ခြေရင်းနား ကပ်ပြီး အမြဲနေကြလေသည်။ ငံပုလွေတိုးများက သူ့ကို မကိုက်ဘဲ နေသော်လည်း ငံပုလွေများက သူ့အနံ့မှမခွါဘဲနေကြသောကြောင့် အန့်ဆလိုပိုဝတ်သည် အင်အားသောင့်တင်းတုတ်ခိုင်သော ငံပုလွေများကိုတောင်းစွာ မြင်နေရလေ၏။ ထိုသို့ကြည့်ရင်းကပင် သူသည် ငံပုလွေ စိတ် ပေါက်လာကာ ငံပုလွေများ အရှေ့သည့်နည်းအတိုင်း ပါးစပ်ဖြဲပြီး တချက် အရိုက် မိ၏။ ဝါလာဇီကရှ—

"ကဲ—ခင်ဗျားကံကောင်းလေး ခြေမြန်ဘို့ခဲ့တာ၊ လိုက်ခဲ့ယ် ဗျို့...... ဒီနေ့ည ကျုပ်တို့အနေဝေးဝေးကို သွားနေရမှာပဲ"ဟု ပြောပြီးရှေ့မှ ပြေးထွက်သွားရာ အန့်ဆလိုပိုဝတ်သည် နောက်မှ လိုက်သွား လေ၏။ သူတို့နှင့်မလှမ်းမကမ်း နောက်မှာကား—ငံပုလွေ အုပ်ကြီးသည် ကျောက်တုံး များကိုခုန်ကျော်သွားကာနှင့် လိုက်နေကြရာ—မကြာမီအတွင်း သင်ပင်များ ထူထပ်စွာပေါက်နေသော မြို့တခုသို့ရောက်လာ ကြ၏။ ဝါလာဇီက အမိန့် ပေးလိုက်သဖြင့်ငံပုလွေများ မြို့ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်နေကြ ခိုက် အန့်ဆလိုပိုဝတ်နှင့်ဝါလာဇီတို့သည် မြို့ထိပ်သို့သွားပြီး တော်ဆောင် ရပ်နေကြသ၏။ ထိုအခိုက်တွင်ပင်ဘောကွဲကြီး ထောက်သည် အော် ဟစ်ယင်း လေထဲတွင်အနံ့ခံနေလေ၏။ ဝါလာဇီက အန့်ဆလိုပိုဝတ် အား ...

"ကျုပ်တို့ ဒီကွဲကြီးကိုအော်တော်လိုက် ယူရလိမ့်မယ်ဗျ"ဟု ပြော နေခိုက်တွင်ပင် မြို့ထဲမှထွက်လာသောငံပုလွေနှစ်ကောင်သည် ဘောကွဲ ကို မြင်မိသဖြင့် ရှေ့တိုးပြေးကာ ခုန်ပေါ်လိုက်ကြလေ၏။ ဘောကွဲက လည်း ဘေးရန်ကိုအမှီမမြင်သောကြောင့် တောင်ကြားအတိုင်း ဆင်း ပြေးရာ နောက်မှ ဝါလာဇီ အန့်ဆလိုပိုဝတ်နှင့် ငံပုလွေတို့သည် တ အုပ်ကြီးလိုက်လျက်ရှိကြသောကြောင့် တတောလုံး တောင်လုံး အုံးအုံး ကျွက်ကျွက်ညံနေလေတော့၏။ အန့်ဆလိုပိုဝတ်၏ စိတ်ထဲတွင်ကား—

ငံပုလွေစိတ်ဝင်နေကာ ဖွတ်အထောင်းပြေးလိုက်နေပါရာ မည်သည့်ငံပုလွေမျှ မှီအောင်မလိုက်နိုင်ဘဲ ရှေ့ဆုံးမှရောက်နေလေ၏၊ တောပယ်သို့ ရောက်သောအခါ ဂါလာဇ က သူ၏ ဂရေးစနောက်—ဘာလက်ဖင်း—ဘာလဘ်—ဇက်ဝရုပ် အစရှိသော နာမည်ပေးထားသည့် ငံပုလွေများကို အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ထိုငံပုလွေများသည် ကျွန်ုပ်၏ရှေ့သို့ ရောက်အောင်ပြေးပြီး ကျွန်ုပ်ကို တားဆီးပြန်ဝင်အောင် မောင်းပေးကြလေ၏။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်သည် တားဆီးပြန်ဝင်လာပြီး တောင်စခွဲအတိုင်းပြေးနေရာ နံဘေးမှ ငံပုလွေနှစ်ကောင်စီးထွက်ရှိပြီးလိုက်နေလေသည်။ နောက်မှကား ငံပုလွေအုပ်ကြီးက တပ်ခွဲပြီး လိုက်ပြီလိုက်လျက်ပင် ..... အဓန်ဆလိုဗိုဂတ်၊ မှာထား—မောရမှန်းမသိ၊ ရှေ့ဆုံးမှပင်ပြေးလျက်ရှိသော မကြာမီအတွင်း ကွက်လပ်ဘရာသို့ ရောက်လာလေ၏။ ဂါလာဇ က အဓန်ဆလိုဗိုဂတ်အား ....

"နလန်ဘာတာမကြာသေးပေဘဲ ခင်ဗျားဘယ်ပြေးနိုင်ပါလား။ ကဲ—ဒီတခါတော့ ကျုပ်တို့ရှိသည် လိုက်တော့ရာ" ဟု ပြောပြီး ပြေးလေ၏။ သို့သော်လည်း အဓန်ဆလိုဗိုဂတ်မှာကား ရှေ့မှပင် ရောက်လျက် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်လည်း အလျှော့နီးနေချေပြီ၊ မကြာမီအတွင်း ကျွန်ုပ်ကြီးကို မှီလာသော အဓန်ဆလိုဗိုဂတ်သည် ကျွန်ုပ်၏ခြေကို လက်ဝါးနှင့်ပေါက်ပြီး ခုန်ဘက်သိုက်အားပြင်းစီးသောလိုစီးနေလေ၏။ ထိုနောက်သော်ကား ခါးတွင်ယှက်ဆောင်လာသော ဓားကိုထုတ်ပြီး ကျွန်ုပ်၏လက်ပြင်ရိုးအတိုင်းသိုးစိုက်လည်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ခဏမျှ ဆက်တောက်သင်တောက်နှင့် ပြေးပြီး လဲကျသေဆုံးသွားလေ၏။ နောက်မှရှိလာသော ဂါလာဇ က......

"ခင်ဗျား တော်တော်အပြေးသန်တဲ့လူဘဲ" ဟု ချီးကျူးလိုက်လေ၏။ ငံပုလွေများရောက်လာသောအခါတွင်ကား ကျွန်ုပ်သေကိုမိုင်းခဲဘော့မည် လုပ်နေသဖြင့် ဂါလာဇ က ငံပုလွေများကိုမောင်းလိုက်ကာ ....

"ကဲ....အဓန်ဆလိုဗိုဂတ်၊ ကျုပ်ဘွိုက်ခွနဲ့ဘဲ ကျွန်ုပ်သားကိုလှီးကြစို့ရာ" ဟု ပြောကာ နံစံယောက်သားလိုသမျှကျွန်ုပ်သားကိုလှီးယူပြီး ကျန်သမျှကိုငံပုလွေများအားကျွေးလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တစ်ကောင်လုံး ကုန်သွားပြီး အရိုးကြီးကြီးမျှသာကျန်တော့သော်လည်း ငံပုလွေများကား စေ့စေ့ငှငှ ဝဝလင်လင်မစားကြရချေ။

ထိုသို့တွင် အန္တွန်ဆယိုပိုဂတ်တို့သည် ကျောက်ဂူထဲသို့ပြန်ပြီး အိပ်ကြလေ၏။

နောင်သော အခါတွင်မူ—အန္တွန်ဆယိုပိုဂတ်က သူ့ ရာဇဝင် အကျဉ်းချုပ်ကိုပြောပြသောကြောင့် ဂါလာဇီ အကြောင်းကို ကြားသိရသည်။ ဂါလာဇီက သူ့အား ငံပုလွေများကိုအုပ်ချုပ်မင်းလုပ်ပြီးနေမည်လော၊ သို့တည်းမဟုတ်—သူ့အခင်မွေးပြီးအား သွားပြီးရှာမည်လောဟု မေးရာ အန္တွန်ဆယိုပိုဂတ်က ချာကာဆ် မြို့တော်ကို စတ်လုတ် ရှာမှုလာပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော်လည်း သူ့နှမနာဝါကိုတော့ ဘယ်အခါမျှ မမေ့သောကြောင့် မတွေ့တွေ့အောင် ရှာချင်သေးကြောင်း ပြန်ပြော လိုက်လေ၏။ ဂါလာဇီက ....

"တာ ဒိုင့်—ဒီ—နာဝါဆိုတာက အခု ဘယ်မှာရှိသေးသလဲ။"

"နာဝါဟာ အခု ခင်များတို့ဘာလာဘာဇီလူမျိုးတွေနဲ့ အတူနေ နေတယ်ဗျ။"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ—ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်သုံး လူလားမြောက်အောင် ခဏ စောင့်ဦး ....လူသားမြောက်တော့မှ ဘာလာဘာဇီ လူမျိုးတွေ နေတဲ့ ကျောက်ဂူတွေထဲမှာ နာဝါကိုသွားရှာကြတာပေါ့။"

အန္တွန်ဆယိုပိုဂတ်မှာ ငံပုလွေစိတ်ဝင်နေသူ ဖြစ်သောကြောင့် ယခုနေ အနိုက်အတန့်တွင် ငံပုလွေအုပ်ရှင် တပါးအဖော်နှင့်ပင် နေအုံးသည် ဖြစ်ကြောင်း၊ နာဝါကို နောင်ခါမှရှာတော့မည်အကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။ သို့ဖြင့် နောက်တနေ့နံနက် သူတို့နှစ်ယောက်သည်သေသည်အထိ ရှင်အမှု သစ္စာရှိကြရန် ကျိန်ဆိုလိုက်ကြလေ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍သူတို့ နှစ်ယောက်သည် နှစ်ကိုယ့်တစိတ် ဖြစ်နေကြတော့ ငံပုလွေများကလည်း ဘယ်သူက ပင်အရှုံးပေးလိမ့်မည် ရှိသေးကြောင်း ကြသည်။ ညဘက်တိုင်းလိုပင် တောထဲ တောင်ထဲတွင် အမဲလိုက်ကြ၏။ အခါအားလျော်စွာ တောထဲမှထွက်ပြီး လူနေအိမ် ခြေရှိသော ရွာသွန်ရွာနားများသို့ပင် သွားရောက် အမဲလိုက်ကြရာ လူအပေါင်းတို့သည် အသီးအနှံသီးများနှင့် ဝက်ပုလွေအုပ်ကိုပါ ရှေ့မှ မပြေး နေဘတ်သော လူနှစ်ယောက်ကိုပင် မြင်ရသောကြောင့် တအံ့တသြ ရှိခဲ့ကြ သောကြောင့်နေပြီးဘာကြောင့် အိပ်ပြင် သို့ပင်ထွက်ရှိကြဘဲရှိကြလေ၏။

သို့သော်လည်း ယခု အချိန် တိုင်အောင် အနန္တဆလိုပိုဂတ်တို့သည် လူ့ထ ယောက်မျှ မတွေ့ဘူးကြသေးချေ။

တစ်နေ့သောညအခါတွင် အနန္တဆလိုပိုဂတ်သည် နုဝါဂိမ်မကြောင်း အိပ် မက်မက်ပြီးလန့်နိုးလာသူ သူ့အခင်ဖြစ်သူ ကျွန်ုပ်ဝေဒိုအား ရှင်း၊ နွမက လေး နေခါ အားရှင်း သူ မိခင်ဟု အထင်ရောက်နေသူ မကလိုဂါအား ရှင်း လွှဲ၍ ဆွမ်းတော် သူ့မိလေ၏ သိုဖြင့် ဂါလေ ဇာ်အား တင်းပုဒ်ကြီးမေး သည့်မိန်းကြီး နေ့ ထိုင်သော ရွာသို့ ထွက်လာခဲ့ပြီး သို့ရွာသို့ ရောက်သော အခါ သူ သည်ရပ်ခဝါရိုင်ဗ်မှတ့ဝရင်တပါး၏ သားသစ်ကြောင်း၊ သနုလာရောက်ခြင်းမှာ မယားတစ်ယောက်အလိုရှိ၍လာကြောင်း ပြော၍ ရွာသားများသည် လက်ဦးက သူ့အား ဝ ပုဏ္ဏဂါလာဇ်ဟု အထင်ရောက်ကြ လေ၏။ သို့ သော် လည်း ဂါလာဇ် အား အောင်မြွာ မြင်လိုက်ရ ဘူးသူများ ရှိနေသော ကြောင့် သက်သာ မတွေ့၏။ အနန္တဆလိုပိုဂတ်ကလည်း၊ ဂါလာဇ် အား မိမိ မသိ ကြောင်း ညာပြီး နုးလိုက် လေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် စစ် သား ငါးဆယ်ခန့် ရွာထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။စစ်သားများ၏ ခေါင်းဆောင် ကို မြင်ရှု့နှင့်ပင် အနန္တဆလိုပိုဂတ်သည် ချာကာဘုရင်၏တစ်မှ တပ်မိုလ် ဖြစ်သည်ကိုသိ၏။ သို့ကြောင့်လည်း စကားပြောလိုက်မိတော့မည် ကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၍ပြီးမှ ဆိတ်ဆိတ်နေမှကောင်းမည်ဟု အောင့်မေ့ကာ စကားမပြော နှုတ်မဆက်ဘဲ နေလိုက်လေ၏။ ရွာသူကြီး လုပ်သူမှာ စစ်သား များကို ကြောက်ရွံ့ ရော့နှင့် တုန်တုန်ရီရီဖြစ်နေသော စစ်မိုလ်လုပ်သူအား ဘာအ လိုရှိပါသလဲဟု မေးလေ၏။ စစ်မိုလ်က—

"ထိစွာကတော့ အရေးမကြီးပါဘူး။ ငါတို့ကို ချာကာဘုရင်မင်းမြတ်က လူတယောက်အရှာခိုင်းလို့ လာတာဘဲ။ ဒီလူက အနန္တဆလိုပိုဂတ်လို့ ခေါ်တယ်။ သူ့ အဖေအမေနှင့်က ဒီတောင်နားမှာ အနန္တဆလိုပိုဂတ်တော ဦးစောင့်ကိုက်လို့ သေးနိုလို့ ပြောတယ်။ တမှန်သလား မမှန်ဘူးလားဆို တာသိရအောင် စုံစမ်းလိုလာခဲ့တာဘဲ။"

"ကျွန်တော်မျိုးတို့ ဒီသူ့ ယိုအကြောင်းကို ဘာမှမကြားမိပါဘူး ခင် ဗျား။ တာခေသဲ့ သူ့ ကိုဖမ်းပင် အရှင်တို့ဘာလုပ်ကြမလို့ ပါလဲ"

"တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး။ သတ်ပစ်ဖို့ပါဘဲ"

"မေ့ပို ဆိုတာကတော့ ဘယ်သူလဲခင်ဗျား။"

"လူဆိုးကြီးတယောက်ပေါ့ဗျာ။ သူ့အိမ်နဲ့ သူ့အိမ်သားတွေ အားလုံးကိုချာကာတုရင်က မီးလောင်တိုက်သွင်းပစ်တာကို ခံ ရတဲ့လူပေါ့။"

—✶—✶—✶—

(အခန်း—၁၅။)

ဤသို့ပြောဆိုသံကိုကြားရသောအခါ အလန်ဆာလိုဝိုဂတ်သည် လွန်စွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလေ၏။ သူသည်—ကျွန်ုပ်မေ့ပိုတို့ လွန်စွာ ချစ်ခင်သူ ဖြစ်၍ ချာကာတုရင် မီးလောင်တိုက် သွင်းရာတွင် ကျွန်ုပ်ပါ ပါသွားပြီး ကံစွန့်ရှာပြီဟုအောင့်မေ့လေ၏။ သို့သော်လည်း မည်သည့်မှု ကြားဝင်မ ပြောဘဲ မည်သူမှမမြင်နိုက်တွင်ပင် ရွာထဲမှထိတ်ထိတ်ထွက်လာကာ နာနာ ဘာဝ တောင်ကြီးဘက်သို့ပြေးခဲ့လေ၏။ ချာကာတုရင်၏ စံခိုးပ်မှာကား သာသာင်းပလင်း စုံ နေ့ဆဲပင်ဖြစ်၍ ရွာသူကြီးလုပ်သူကစုံ့ လွှဂါလာဇ ကိုသာသိကြောင်းပြောလေ၏။ သို့သော်လည်း ဂါလာဇ နှင့်နာ ဘာဝ တောင်ပေါ်တွင်နေသည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အလန်ဆာလိုဝိုဂတ် မဖြစ်နိုင်ဟုယူဆလေ၏။ ဤတွင် ရွာသူကြီးက—

"မကြာခင်ကဘဲ ဒီရွာသို့ မျက်နှာဝါ သူငယ်တယောက် ရောက်လာ တယ်။ ဒီတဲထဲမှာခုထက်ထိုင်နေတယ်။ မျက်လုံးစူးစူးရှရှနဲ့ အသွင်မှတ်လိုး ကောင်းတဲ့ သူငယ်ဘဲ။"

ဤတွင် စင်ုလ်သည် နေ့ရာမှထကာ တဲထဲတွင် ရှာဖွေသော်လည်း အလန်ဆာလိုဝိုဂတ်အား မတွေ့ရတော့ပေ။ သူကြီးက—

"ဟော—ခုဏ သူငယ်ကလေးထွက်ပြေးဘိန့် တူတယ်။ ဒီကောင် လေးဟာလဲ တဝေ့ကလေးဘဲထင်ပါရဲ့။ နာနာဘာဝတောင်ပေါ်မှာလဲ သူငယ်နှစ်ယောက်ဟာ ငံပုလွှေရာတစ်ကြီးနဲ့ ညတိုင်းညတိုင်း အမဲလိုက်နေ ကြသတဲ့ ..... ဒီသတင်း ဘယ်လောက်မှန်တယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မျိုး မသိဘူး။"

"အင်း—ငါ့ဘော့—မင်းကို သတ်ရတော့မှာဘဲထင်တယ်၊ ဘာလို့
ဟို—ချက်နှာခေါင်းသူငယ်ကလေးကို လွှတ်လွှတ်ခြေပြုးရောဘာလဲ၊ ဒီကောင်
ဟာ ဓူချ—ဧဝွဒ်ရဲ့ သား အနူ့ဆလိုပိုဂတ်ဖြစ်မှာအမှန်ဘဲ။"
"ဟာဘော့ ကျွန်တော်မျိုး မထင်နိုင်ဘူးဗိုလ်ကြီး၊ ဒီသူငယ်တွေက
စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါနေကြတဲ့ ကလေးကလေးတွေ။ ပြီးတော့ ဗိုလ်ကြီး
ဘောင်ပေါ်ထောင်ရှားမယ်ဆိုရင်လဲ ဗိုလ်ကြီး တခေါက်ထဲဘဲ သွားမှ ဖြစ်
မှာဘဲ။ ဒီနှားတမိုက်ကာ လူတွေအတော့ဘယ်သူမှ နှာနှာဘာဝတောင်ပေါ်
ကို တက်ရဲကြတာ မဟုတ်ဘူး။"
"ဟို....ငါ့ဘော့ နတ်စိန်းတောင်ပေါ် တက်မှာ မှာဘဲ။ ငါတို့စစ်သား
တွေက ချာဇာဘော့ရင်မင်းမြင်ရဲ့ အမိန့်ကလွယ်ရင် ဘယ်ဘေးလူ—ဘယ်စုန်း
တယ်သဘွာ့ ပါကိုမှ ကြောက်တာ မဟုတ်ဘူး။"
ဤသည်ကား၊ ဗိုလ်ဟုပ်သွန် ဗိုလ်မဲမှုင် ဖြစ်ခဲ့လေ သောအခါ၊ သူသည်
နေ့ထဲဘနေ့နေ့တွက်သည်ကို မြင်ရသည့်လူစားမျိုးမဟုတ်ချေ။
အန္တဆလို ပိုဂတ်သည် နှာနှာဘာဝ တောင်ပေါ် သို့ တက် လာ
၍ ဘောဘုပ်ထဲအတိုင်း မြင်ပီးသော အခါ မနေ့မင်းချိန် မှောက် နေပြီ
ဖြစ်သော ကြောင့် ဝံပုလွေ အနေသံ များကို ကြားရ လေ၏။ သို့ ဖြစ်
သူကလည်း ပြုံးပြီး ဝံပုလွေသို့ အလိုက်ချာ ဓာတ်ဂရစ်ဟု နာမည်ခေါ်
ထားသော ဝံပုလွေကြီးအနေသို့ ရောက်လာလေ၏။ သို့သော်လည်း
ဓာတ်ဂရစ်သည် အနူ့ဆလိုပိုဂတ်အားမမှတ်မိ။ ဤတွင်မှ အနူ့ဆလိုပိုဂတ်
သည် မိမိကိုယ်ပေါ်တွင် ဝံပုလွေရေ ထိုင်း၍ မထားမိသောကြောင့်
ဓာတ်ဂရစ်ခေါ် ဝံပုလွေကြီးကဒါဒါကို အမှတ်မရခြင်းဖြစ်သည်ကို ရိပ်မိလေ
သော့၏။ ခုနအခါ ဝံပုလွေများ ထိပ်ခန့်ခိုက်တွင်ဝံပုလွေရေအချို့ဘဲ လျှော့တ်
သွားနေ စိုနှင့် ကိစ္စမရှိသော်လည်း ညည့်အခါတွင်ကား၊ ထိုသို့မဟုတ်ချေ။
လက်ဦးက ဝံပုလွေရေ ထွင်း၍ပြီး မယူခဲ့မိခြင်းမှာလည်း၊ ရွာမှလူများက
ဝါလာဇီ ကဲ့သို့ပင် ဝံပုလွေတုရင်ဟု ထင်မည်ကို စိုးသောကြောင့် ဖြစ်ပေ
၏။ သို့ရှိ၍သူသည် ဘေးဥပါဒ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်ကို သိသောကြောင့်
ဓာတ်ဂရစ်အား တုတ်တို့နှင့် ရိုက်သိုက်နိုင်သော်လည်း၊ နောက်ဆီမှာတော့
ဝံပုလွေအုပ်ကြီး တအုပ်လုံး ရှိနေပေသေး၏။ သို့ဖြစ်၍ ခြေတုန် သုတ်ပြီး

ကျောက်ဂူရှိရာဆီသို့ သောပြေးရှင်ပြေး ပြေးလာခဲ့ရာ နောက်မှဝံပုလွေအုပ်ကြီးသာ အဆက်မပြတ် လိုက်လျက်ရှိလေ၏။ ကျောက်ဂူထဲသို့ ရောက်၍ ကျောက်တုံးတံခါးကြီးကို လှည့်ပြီး ပိတ်လိုက်သောအခါတွင်ကား—နောက်မှလိုက်လာသော ဝံပုလွေအုပ်သည် ကျောက်တုံးတံခါးကြီးနှင့် ဝင်ပြီးဆောင့်မိကြလေ၏။ သို့ဖြင့် လှည့်ပြန်သွား ဝံပုလွေရေကို ရှာဖွေပြီး သိုင်းခြုံသော မြင်းဘက်သို့ ထွက်လာ လိုက်ရာ ဝံပုလွေအုပ်သည် သူ့ကို မြင်ပြီး အမှတ်ရလာကြလေ၏။ ဤတွင် သူသည် ကျောက်ဂူ၏ ပြင်ပရှိ ကျောက်တလင်းပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး ဦးသေးကော ဂါလာဇ်ထံ စောင့်နေလေ၏။ မကြာမီ အတွင်း ဂါလာဇ် ပေါက်လာသော ကြောင့် အနန်ဆလိုပိုဂတ်က သူမြင်ဖူးခဲ့ရသမျှကို ပြောပြလေ၏။ ပြီးမှ ဆက်လက်၍...

"ငါတို့ဝံပုလွေတွေကလဲ လူသားဆာနေတာနဲ့ အဖော်ဘဲ။ ချာတာရဲ့ စစ်သားတွေကို ကျော်ကြဖို့လား။ မိစ်သားတွေ အခု ပုံ့ရွာထဲမှာရှိနေကြတယ်ကွ။ ငါလဲ ငါ့အဖေ မောင်ပြိုနဲ့ တအိမ်သားလုံးရဲ့ ကိုယ်စား လက်စားချေချင်နေတယ်" ဟုပြောရာ ဂါလာဇ်က ပြင်းပြင်းရှာ ရယ်မောပြီး—

"ကောင်းသားဘဲ။ ငါလဲ တိရိစ္ဆာန်အမဲလိုက်ရတာ ငြီးငွေ့တယ်။ ဒီနေ့ည လူလိုက်ဘမ်းကြဖို့ကွာ—ဘယ့်လား။"

"အေး—ကောင်းတယ်။ ဒီညဘဲထွက်ကြမယ်။ ဘာမေမဲ့ စောပါသေးတယ်ကွ။ တရေးရေးစားကြသေးတာပေါ့။ ဟိုဝံပုလွေဘယ်တွေကိုလဲ နိုးစမ်းပါအုံး"

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခေတ္တခဏ စားသောက် နေကြပြီးနောက် ဝံပုလွေများကို နိုးဆော် အချေါ် လိုက်ရာ ဂါလာဇ်၏ ဝံပုလွေများထဲတွင် ဝင်ချားဟုနာမည်ပေးထားသော ဝံပုလွေအား—

"ဗ္ဗီ နေ့ည ငါတို့လူလိုက်ဘမ်းကြမယ်ဟေ့" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝံပုလွေအုပ်တစုလုံးကပါ ၎င်းလည်းဟန်ဖြင့်တချက်အူလိုက်ကြလေ၏။ သို့ဖြင့် ရှုံးနိမ့်အတိုင်း ဝံပုလွေများသည် အနန်ဆလိုပိုဂတ်နောက်မှငါးဝံပုလွေထံ်းများသည် ဂါလာဇ်နောက်မှနေ၍တန်း ထပ်ရှိပြီးကွင်းပြင်ဘက်ဆီသို့ရှိတက်ခဲ့ကြလေ၏။ မြစ်ကမ်းပါးသို့ ရောက်သောအခါ အားလုံးမြစ်ကို

မြစ်ကျောကြီး၏မြစ်ဝနှင့် လှ'ရှစ်ပဲ အကွေ့အခွင်တွင်ကား—ချောကကမ်းစပ်သားများစခန်းချနေသောရွာရှိခဲ့လေသည်။ ဂါလာဇီသည် ဝံပုလွေသမီးများကို ထွယ်၍ကား—ရှာဖွေ့မြောက်ဘက် တံခါးသို့သွား၏။ အနွန်ဆလိုဝိုင်ဝင်ဆ ဝံပုလွေ တင်နှင့် တောင်ဘက် တံခါးသို့ သွား၏။ ဝံပုလွေ များ အချက်ကို ရပ်ရန် အချိန် ထုတ်ပြီး နောက် သူတို့သည် တောမှသီ ရှန် မြသဲ ချောမောသွားနှင့်ပင် ရွာတံခါး အသီးသီးသို့ ပေါ်ပေါက်ကြလေ၏။ ရွာတံခါးကို စွန့်နှုံးပိတ်ထားသော်လည်း အနွန်ဆလိုဝိုင်တို့သည် ၎င်းတို့လက်နှင့် ဆွဲဖယ်ပြီး အပေါက်ကြီး၏ဆိုသို့မူခနိုက်တွင်ပင် အနွန်ဆလိုဝိုင်တို့ဘက်မှ လေသင့်သောကြောင့် ရွာထဲမှ ခွေးများသည် ဝံပုလွေနံ့ကိုရ၍ ဆူပူဟောက်ကြ၊ ကြီးကြွရလေ၏။ ၎င်းတွင် ရွာခွေးများသည် မောင်းပါန်းရင်း ပြေးသော်ကြကာ တောင်တံခါးသွင် ဆူးစယ်ရေသော အနွန်ဆလိုဝိုင်အားကိုက်ချုံမှာ အားမြကြကုန်၏။ ရွာခွေးများကို မြင်တွေ့ရသော ဝံပုလွေများမှာလည်း ဆိတ်ဆိတ်မနေနိုင်ကြတော့ဘဲ ရွာခွေးများကို ကိုက်ကြ၊ ခဲကြ၊ သတ်ဖြတ်ကြလေ၏။ ခွေးကိုက်သံများကိုကြားသော ရွာသားများနှင့်စစ်သားများလည်း ၎င်းတွင်မှ လက်နက်များကို ကိုင်ကာ အိမ်ရာမှထလာကြရာ အပြင်တွင်ဝံပုလွေအုပ်ကြီးကို ဦးဆောင်လာသော လူတယောက် သည် ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝံပုလွေရေကို သိုင်းခြုံကာ ခွားချွန်ထားသော တလင်းထဲရှိမြင်းများကြားသို့ ပြေးသွားနေသည်ကို လမင်းရောင်အောက်တွင် ကောင်းစွာတွေ့မြင်ကြရလေ၏။ ရွာသားများစစ်သားများသည် တစေ့ထွမ်းများလာရောက်ကြပြီဟု ထင်မှတ်ကာ မြောက်ဘက်တံခါးသို့ပြေး၍ရှုပ်ပြေးလာကြလေ၏။ ၎င်းတွင်လည်း မြောက်ဘက်တံခါးဝတွင် လူအယောက်သည်အလားတူပင်ဝံပုလွေရေကို ကိုယ်ပေါ်တွင်သိုင်းခြုံကာ ဝံပုလွေအုပ်ကြီးနှင့် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

အချို့ရွာသားများသည် မြေပေါ်သို့ဝပ်ပြီး အသံကုန်ဟစ်ကာ ငိုကြ၏။ အချို့မှာကား နေရာတကာသို့ ပြေးနေကြ၏။ သို့သော်လည်း စစ်သားများနှင့်အချို့သတ္တိကောင်းသော ရွာသားများမှာကား အကြောင်းထူးတော့မည်ဖြစ်၍ တိုက်ရင်းခိုက်ရင်း လှလိုသောရန် အချိန်ရှိနေကြလေ၏။ ၎င်း

တွင် အနန္တဆူပိုဂျက်သည် တချက်အော်ပြီး အချက်ပေးလိုက်ရာ မြောက်ဘက်ဘက်ပါးဝမှ ဂါလာဇ်က ပြန်အော်ပြီးလှမ်းလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက်ပင် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တောင်ဘက် မြောက်ဘက် နှစ်ဘက် ညှပ်ပြီး ဝံပုလွေများပါရှိုးတော့ ရှိ သားများကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြလေတော့၏။ ဝံပုလွေများက လူများကို ကိုက်ခဲ ဆွဲဖြဲဝင်သကြွင့် လူတို့၏ ဖြီးတွားသံ အော်ဟစ်သံများမှာ မိုးသုံးပြည်တတ်ဆူညံနေလေသည်။ ဝံပုလွေများသည် ဝံသားများလက်ထဲမှ ထုတ်တုံများကို မကြောက်ကြ။ ထနောင်နေသည်လိုက် နှစ်ကောင်သေလိုက် ဖြစ်နေသည့် တိုင်အောင် ဇွဲကိုမလျှော့ဘဲ ဖွင့်တွယ်ကပ်ပြီး ကိုက်ကြခဲကြ၏။ အဘန်ကြာနေသော အခါ အသက်ရှင်ကျန်သော ဝံသားများနှင့် ရွာသားများသည် အရေးအခင်း ဖျက်လာခဲ့ရာ လူဘယ်ယောက်လျှင် ဝံပုလွေ နှစ်ကောင်သုံးကောင်က ဝိုင်းပြီး ဟပ်နေလေတော့၏။ အချို့လူများလည်း ထွက်ပြေးကြကုန်၏။ သို့သော်လည်း ဝံပုလွေများသည် အနံ့ခံပြီး လိုက်ရှာကာ ထွက်ပြေးသူများရွာမြင်မရောက်မီမြေပေါ် ဘုံးဘုံး လဲအောင် ကိုက်ခဲပစ်လိုက်ကြပေတော့သည်။

ဂါလာဇ်မှာလည်း တင်းမှတ်နှင့် ထု၍ထု၍ ပြီး ရွာသားများကို သတ်နေ၍ အနန္တဆူပိုဂျက်မှာကား လှံ ကမာ နေလေတော့သည်။ မကြာမီအတွင်းတွင်ပင် တိုက်ပွဲပြီးသွား၏။ ရွာသားတယောက်မျှလည်း အသက်ရှင်လျက် မကျန်တော့ချေ။ ဝံပုလွေများလည်း တသက်လုံး တော်လာသမျှ အဝအပြဲလွှားစားကြရကုန်၏။ အနန္တဆူပိုဂျက်တို့မှာလည်း မိမိတို့ကို သတ်ရန်လာသော ရွာကာ၏ ဝံသားများကို သတ်လိုက်ရပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဝမ်းမြောက် နေကြလေ၏။ တိုက်ပွဲပြီးသော အခါတွင်ကား— ဂါလာဇ်သည် ဝံပုလွေများကို အမိန့်ပေးကာပြီး အရှင်နိုင်းရာ အမိန့်အတိုင်း ဝံပုလွေများသည် အမိန့်ပါအားဝင်ပြီ၊ ပုန်းအောင်းနေသူ မှန်သမျှကို ဆွဲထုတ်လာကာ ကိုက်ခဲသတ်ဖြတ်ပစ်ကြ၏။ နောက်ဆုံး တဲအိမ်တလုံးထဲမှကား— အရပ် အမောင်း တောင်းသော လူတယောက် ထွက်လာ ရာ အနန္တဆူပိုဂျက်သည် ကိုက်ဖဲ့ဟုဟန်ပြင်နေသော ဝံပုလွေများကို မောင်းထုတ်လိုက်လေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုလူမှာ ရွာကာ၏ တစ်ဖျ စစ်ဒိုင်ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။ အနန္တဆူပိုဂျက်က စစ်ဒိုင်လူအား—

“ကဲ—ဆိုစမ်းပါဦး၊—ခင်ဗျားဟာ ကျောက်ချမ်းရှင်ကြီးရှိတဲ့ ဒီနေ့ည ဘာဝတောင်ရိပ်မှာ ဘာကိစ္စနဲ့ လာခဲ့ရသလဲ၊”

“ဪ—ခင်ဗျားတို့ ကဝေတွေဘဲ၊ ခင်ဗျားံပုလွေတွေဟာကျုပ်လူတွေကို တိုက်သတ်ပစ်မှတော့ ကျုပ်လာတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ခေါင်းရှုပ်နေတော့မှာလဲ၊ မထူးပါဘူး၊ ကျုပ်ကိုလဲ တိုက်သတ်ကြပါစေတော့၊”

“အရေးမကြီးစမ်းပါနဲ့ လေ—ခင်ဗျား ခေ့ပုံရဲ့ သားအယောက်ကို လိုက်ရှာနေတာမဟုတ်လား၊”

“ဆောင်း—မှန်တယ်၊ ကျုပ်ရှာတာကတော့ သူငယ်တယောက်ကို လိုက်ရှာတာဘဲ၊ ဘာခံပယ်သကာယ်တွေရှာတာကခုတော့ တခြားတွေအများကြီးကို တွေ့နေရတယ်”ဟုပြောကာ စနိုင်သည့်လူသားစားနေကြသောပုလွေများကိုကြည့်ကာ အချက်တုန်သွားလေ၏၊ ဤတွင်အန္နန်ဆာလိုပိုဂတ်သည် လမှောင်ချက်နှာပေါ်သို့ဆိုးကျခေါင်း မြှုပ်ထားသောပုလွေရေကြီးကို ယမ်းပြလိုက်ပြီး—

“ခင်ဗျားရှာတဲ့သူငယ်ရဲ့မျက်နှာဟာ ဒီမျက်နှာဘဲလား၊”

“အသို—မှန်တယ်—မှန်တယ်၊ဒီမျက်နှာဘဲ၊”

“ကောင်းပြီ၊ဘာဖြစ်—ကဲ—ခင်မြှုပ်ဖြစ်ချေးစင်း၊ခင်ဗျား ကျုပ်ပဲပုလွေတွေလိုက်တာကိုလွှတ်အောင်ပြေးမလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီကပုလွေလေးကောင်နဲ့ တိုက်ယှဉ်ပြီး ဘာမလား”ဟု ပြောကာ အန္နန်ဆာလိုပိုဂတ်သည် အနားရှိသွားရသည့်တခြားမြွားကျနေသောပုလွေ လေးကောင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ဆက်လက်၍“ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်နဲ့ ပူးပေါင်းမလား ကျုပ်ဘယ်သောကာ—ဘောဒီဘ ပုလွေတွေကိုအုပ်ချုပ်တဲ့ တောဟိုက တင်းမှုတ်တိုင်းသွားတဲ့ လူအိုသင်းရှိပါ့မလား၊”

“ကျုပ်အနေနဲ့ဘော့ကြောက်တယ်၊ အသေခံရမဲ့လူမှန်ယင်တော့ ကာခဝ ဖြစ်ဖြစ်—ဘာဖြစ်ဖြစ် တခေါက်မှ မကြောက်ဘူး၊”

“အေး—ကောင်းတယ်”ဟုပြောကာ အန္နန်ဆာလိုပိုဂတ်သည် လက်ရှုပ်ကိုလွှတ်လိုက်လေ၏၊

မကြာမီအတွင်း သူတို့နှစ်ယောက်သည် အပြေး တိုက်နေကြလေ၏၊ ညီးသင်လည်း၊ဤအိုက်ပွဲသည် လွှမ်းခြုံမိုးမြိုင်ဘွယ် ကောင်းလေ၏၊ အ

ဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်—အန္နီဆလိုမိုဂင်၏လှေသည် စမ်ဒိုလ်၏မိုင်းမှ တိုက်မိပြီးကျွံသွားသောကြောင့်ဖြစ်ပေ၏။ ဤတွင် အန္နီဆလိုမိုဂင်သည် လက်နက်မရှိတော့သောကြောင့် လူသေများကိုစားနေသော ငါးမန်းများ ကြားမှ အဟုန်ပြင်းစွာထွက်ပြေးရာ နောက်မှစမ်ဒိုလ်က လှေကိုင်ပြီးလိုက် နေလေ၏။ ဂါလာဇာမှာတော့—စမ်ဒိုလ်တယောက်တည်း ရှောင်ပြီး ပြေး နေသော အန္နီဆလိုမိုဂင်အား ဖမ်းဆောင်နေလေသည်။ ခဏမျှကြာ သော အခါတွင်တော့—အန္နီဆလိုမိုဂင်သည် မြေပေါ်တွင် မှောက်ရက် ကျွန်းလိုက်၏။ ပြန်ပြီး မတ်တတ်ရပ်မိသောအခါတွင်တော့—သူ့လက်ထဲတွင် ရိုင်ဖယ်ချိန်ပြီးပြီဖြစ်သည်ကို ဂါလာဇာတွေ့ရလေ၏။ စမ်ဒိုလ်သည် အ ဟုန်ပြင်းစွာနှင့် အန္နီဆလိုမိုဂင်အား လှေနှင့် ထိုးလိုက် ရာတွင် အန္နီဆလိုမိုဂင်၏လက်ထဲမှ ရိုင်ဖယ်က စမ်ဒိုလ်၏လှေကို ထက်ပိုင်းကျိုး အောင်ပစ်ချသွားလိုက်၏။ နောက်တကြိမ် အန္နီဆလိုမိုဂင်က ချိန်ပစ် လိုက်သောအခါတွင်တော့—ရိုင်ဖယ်သည် ဗိုင်းကနဲ ပေါက်ကွဲသွားတော့ နောက်တွယ်မှစမ်ဒိုလ်၏ရင်ဘတ်ကို အရှိန်ပြင်းစွာထိမိလိုက်သောကြောင့် စမ်ဒိုလ်သည်လဲကျသေဆုံးသွားလေတော့၏။ အန္နီဆလိုမိုဂင်က—

"ကဲ—ငါ့သတ်ဘို့လာတဲ့လူ ခုတော့ ငါ့သင်းလို့ မင်းသေရတာဘဲမဟုတ် လား။" ဟုတစ်ခွန်းပြောလိုက်ကာ ဂါလာဇာအား လှမ်းပြီး—

"ငါတော့—နောက်ကို ဘယ်တော့မှ လှေနဲ့ မလိုက်တော့ဘူး သူငယ် ချင်း။ ရိုင်ဖယ်နဲ့ ဘဲလိုက်တော့မယ်။ တာပေမဲ့ ဒီရိုင်ဖယ်က မနိုင်လှဘူးကွ၊ မတွေ့ဘူးလား အခုတော်ငါ့အမိုးကကျိုးလှုနေဘီ။ ငါ—ခုကာလျှောက်ပြေး နေတာလဲ ဘာမှမဟုတ်ဘူး လက်နက်အစစ် ရိုင်ဖယ်ကို လိုက်ရှာတာကွ၊ နောက်တော့ကွာ ငါတို့—သတင်းကြားကြားနေရတဲ့ ဂျ်ဘီဇာဆိုတဲ့ဘုရင် ပိုင် ရိုင်ဖယ်ကိုသွားယူမှဖြစ်တော့မှာဘဲ။ အဲဒီရိုင်ဖယ်က တော်တော် ထူး ခြားတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဒီရိုင်ဖယ်ကို ရမယ်ဆိုတော့ မင်းလက်ကဲ ထင်း ပုတ်နဲ့ ရိုင်ဖယ်ကိုပေါင်းပိုက်ယင် ဘယ်ရန်မျိုးမဆို တိုက်နိုင်တော့ကောမ်ကွ နေမှာပေါ့ကွာ။"

"အေးလေ ... ဂျ်ဘီဇာရဲ့ ရိုင်ဖယ်ကိုနောက် ညတွေကျမှ သွားတိုက် ပီး ယူတာပေါ့ကွာ၊ ခုညတော့အချိန်မရှိတော့ပါဘူး၊ ရွာထဲက မြှောင်းရှ

ရှိ ဖိုးတို့ခွက်တို့ခေါက်လိုက်တဲ့ ပမ္ပည်းတွေကိုရှာကြအုံးဆို၊—မီးသင်နေ မထွက်ခင် ပြန်ကြမှ သင့်မယ်။”

ဤသည်ကား ချာကာဆိုခင်သားများကို ပံ့ရှေ့ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သော အမ္ဘန်ဆိုပိုဂတ်နှင့် ဂါသာဇ်တို့၏တိုက်နိုက် သူဘ်သင်ကြပုံ ဖြစ်ပေသတည်း။ဤတိုက်ပွဲ ဘည်သာမန်တိုက်ပွဲသာဓုမျှသာ ဖြစ်၏။နေ့ခင်းသော အခါတွင် သူတို့သည်ဤသို့ပင် ပံ့ရှေ့များ၏ကျေးရွာကို လုကာ တိုက်ပွဲ ပေါင်းများစွာဆင်နွဲခဲ့ကြ၏။ နေ့ဘက်ဆုံးတွင်ကား လူတို့သည် ညတိုင်းလိုလို ထွက်တိုက်နေသော ဓုဘ်ဝင် ပံ့ရှေ့များနှင့် အမ္ဘန်ဆိုပိုဂတ် တို့အား အသံကြားရုံနှင့် ထိတ်လန့်ခြင်းဖြစ်စွာရှိကြကုန်၏။ နာနာဘာဝ တောင် တန်းနားတွင် လူနေ ဆိတ်ခြေသည်း ဆိတ်သုဉ်းစ ပြုလာခဲ့၏။ သို့သော် လည်း ပံ့ရှေ့များသည် ဝေးဝေးလံလံ သွားရောက်တိုက်ခိုက်ရန် မလို လားကြချေ။အခါတပါးလည်း သူတို့သည် ရဲဘင်းလူမျိုးတို့၏ အရှင်သခင် ဂျီကီဇာနှင့်ရဲ ဘင်းကိုအရေယူရန်သွားရောက်တိုက်ခိုက်ကြ၏။သို့သော်လည်း ပံ့ရှေ့များသည် ရွာဝရောက်ကာမှ နောက်ကြောင်း ပြန်သွားကြလေ၏။ဤတွင်မှဂါလာဇ်သည် ထင်းပုတ်ပေးသော မိန်းမကြီး၏သား လူသေ ကောင်အရိုးစုကြီး၏ ပြောစကားကို အမှတ် ရမိ၏။ထိုစကားကား အခြား မဟုတ်။ ရှေးသခေါ့အခါက လူသားစားသော လူရိုင်းများ တိုက်ခိုက် စစ် ဆင်ခဲ့ဘူးသည့်နေရာများတွင်သာ ဓုဘ်ဝင်နေသော ပံ့ရှေ့များသည် လိုက် လံတိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဆိုသော အချက်ပင် ဖြစ်ပေ၏။ သို့ဖြင့် ဂါလာဇ် သည် ပံ့ရှေ့အုပ်နှင့် အတူ နာနာ ဘာဝ တောင်သို့ ပြန်ခဲ့ လေ၏။ အမ္ဘန်ဆိုပိုဂတ်မှာကား တနေ့တွင်းတည်း ဂျီကီဇာ၏ရဲဘင်းကိုဘယ်လို ရအောင် လုပ်ရပါ့မည်နည်း ဟုအကြံထုတ်ကာ ရဲဘင်းလူမျိုးများနေထိုင်သော ရွာတွင်ပင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

အခန်း-(၁၆)

ဤသို့ဖြစ်ပျက်ပြီးနောက် လပေါင်း အတော်ကြာသွား၏။ အနန်ဆာဒိုဝိုဂတ်မှာလည်း ကာယဗလ ကြီးထွား သည်ထက် ကြီးထွား လာတော့အပြေး လျှင်မြန်ခြင်း၊ မျက်စေ့ ပိုမိုရှင်လာခြင်း စသော အရည် အချင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံလာခဲ့၏။ သို့သော်လည်း ရဲဘင်းပိုင်ရှင် ဘွဲ့ထူး ကိုကား မရွှတ်ချူးနိုင်ခဲ့သေးချေ။ သူ၏ ဆန္ဒမှာကား ရဲဘင်းကို ငုံသိုသော ဆန္ဒသာလျှင် ပြင်းထန်နေ၏။

တနေ့သော အခါတွင် အနန်ဆာဒိုဝိုဂတ်သည် ဂျုံကီဇာ၏ ရွာအနီး၊ ကိုင်းတောထဲတွင် ပုန်းကွယ်ရင်း ချောင်းမြောင်းနေစဉ် ရွာထဲမှထွက်လာသော မိန်းကလေးတယောက် ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ မိန်းကလေး သည် သူပုန်းလျှိုးနေသောကိုင်း တောထဲသို့ဝင်လာပြီးလျှင် တယ်ခါနေ့ အကျွတ်ထိုင်ကာ အောက်ပါအတိုင်း ရေရွတ်ယင်း ငိုသိုနေလေ၏။

"ဦးကောင်ကြီး-ဂျုံကီဇာနဲ့-မားဆီသိုဗိုကို ဝံပုလွေတွေက ကိုက်သဲ့သို့ သေကြပါစေတော်။ ဒီလို မာဆီသိုနဲ့ လက်ထပ်ရမဲ့ အစား ဝံပုလွေတွေကိုက်သတ်လို့ အသေခံရတာကမှပြင်အုံးမယ်။ မာဆီသို ကို လက်ထပ်ရမယ်ဆိုယင်တော့ မနေဘူး—သေမယ်။-တောင်—ငါသာ ဝံပုလွေဘုရင်ဖြစ်ယင်တော့ ဂျုံကီဇာရဲ့ရွာတရွာလုံးကိုကိုက်သတ် ချေမှုန်းပစ်လိုက်မှာအမှန်ဘဲ။"

အနန်ဆာဒိုဝိုဂတ်သည် မိန်းကလေးပြောသမျှကိုကြားရသောကြောင့် နေရာမှ ရုတ်တရက်ခုန်ထွက်ရာ သူ့ပုံပန်း သဏ္ဌာန်မှာ ဝံပုလွေရေဖြူ လျှော်သားရှိနေသောကြောင့် အမြင်အား၌ လွန်စွာ ကြောက်မက်ဖွယ် ရှိလေသော့၏။

"ဟဲ့-မိန်းကလေး-မငိုးရိုနဲ့။ ဝံပုလွေဘုရင်တွေ-ဒီအနားမှာတွင်ဘဲ အဆင်သင့်ရှိနေတယ်။ ငကျူးအညီ သိုတဲ့ လူကို ထုညီလို့ တိုတော့ အမြဲတန်း-အဆင်သင့်ဘဲ။"

မိန်းကလေးသည်။ အနန်ဆာဒိုဝိုဂတ်ကိုကြည့်လာ တချက် လန့်စောင်

အောင်သိုက်ပြီးနောက် ဆိတ်ငြိမ်စွာနှင့် အနန်ဆလိုဂိုဏ်အား ကြည့်နေလေ၏။ ပြီးမှ .....

"ရှင်တာ ဘယ်သူလဲ..... အေးလေ—ရှင်ဘာဘဲပြောပြော—ကျွန်မ ရှင့်ကို မကြောက်ပါဘူး။"

"အဲဒါဘာ—မင်းမှားတာပေါ့ကွယ်။ ဘယ်သူရှိရှိ ငါ့ကို ကြောက်ကြတာချည့်ဘဲကွဲ့။ ငါဟာ မင်းတို့ လူပုံအလယ်မှာ သတင်း ကြီးနေတဲ့ ဝံပုလွေဘုရင်ဘဲပေါ့။ နာနာဘာဝ တောင်တန်းပေါ်က ကာဓ ကြီး လေ..... အဲဒီတော့—သင်တို့ထား ငါ့နှင့်တိုက်သတ်မိလိုက်မယ်။ အပြေးလဲမြန်တဲ့လူဆိုတော့ မင်းတို့ရွာသားတွေကို ဟစ်ခေါ်မယ်လို့တော့ မကြံနဲ့။ ငါ့တို့ဒီအောင်သိုက်ဒိုင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။"

"ရွာသားတွေကို ဟစ်ခေါ်ဘို့ဆန္ဒလဲ မရှိပါဘူး ဝံပုလွေဘုရင်ကြီးရယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်မကိုသတ်ဘို့ဆိုတာကလဲ—ကျွန်မဟာ အသက်အရွယ် ငယ်ရွယ် နုနိုလှပါသေးတယ်"ဟုပြောရင်း အနန်ဆလိုဂိုဏ်က ဒီနီးကလေး၏ လှပကျော့ရှင်းသော ပန်းပန်နုရာကို တချက်ရှိုက်ကြည့်ပြီး—

"အေး နှင်ဘယ်နေပါအုံး၊ မင်းခုလာဘဲနက်ဘရေရှောင်နေတဲ့ ဂျင်ဂီဇာဆိုတဲ့သူနဲ့ မသိချင်ယောင်ဆိုတဲ့လူနဲ့ဘယ်သူတွေတုန်း။"

"အော်.....ကျွန်မရှောင်နေတာကို ရှင်ကြားဒီဘယ်ထင်တယ်။ ကြားပြီးဘီဆိုယင်လဲ ဘာလို့လေကုန်ခံပြီးပြောနေစရာ လိုသေးသဲရှင်။"

"မင်းရဲ့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြောပြ စမ်းပါအုံး— ကျုပ် တန် ကူညီရအောင်။"

"ဒီလိုရှင့်... ကျွန်မ နာမည်က ဇော်နီဘာလို့ ခေါ်တယ်၊ ဒီရွာသူကြီး ရဲ့တင်းပိုင်ရှင် ဂျင်ဂီဇာဆိုတဲ့ကကာ ကျွန်မ ပထွေးပေါ့၊ တာမဖဲ့ သူ့သွေး တော့ ကျွန်ုပ်မှာ မပါပါဘူး။ ကျွန်မက နယ်သားပါ သမီးပါ။ ကျွန်မ အမေလဲ သေသွားပါဘီ။ ဂျင်ဂီဇာက ကျွန်မကို လူသို့ ရှင်ကွ မသိဘိုဆိုတဲ့လူကြီးနဲ့ ပေးစားမလို့ ကြံရွယ် နေပါတယ်။"

"တကြိမ်—မင်းမှာ တခြားလင်ဘယ်ချင်သေးသဲ့ လူချစ်သူ ရှိနေသေးလို့လားကွဲ့။"

"ဟင့်—အင်း—မရှိပါဘူး။"

"မာဆီးဗိုရဲ့ စက်ဘွင်းက လှုပ်ဘို့ နည်းလမ်း တော မရှိ တော့ ဘူးလား။"

"တလမ်းဘဲ ရှိတယ်။ ဒီလမ်းကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေဖိုက် ဘို့ဘဲ။ မာဆီးဗိုယင်လဲ သေမှာ၊ ကျုပ်ယင်လဲ သေမှာ ဖြစ်မှာဘဲ။ တာပေမဲ့ မာဆီးဗို သေရုံနဲ့တော့ ဝလုံမကျွတ်သေးဘူး။ ဘာသို့လဲ ဆိုတော့ မာဆီးဗိုသေသင်ကျုပ်ကို တခြားလူတယောက်နဲ့ လှည့်ပေးစား အုံးမှာ ဘဲ။ တခုတော့ ရှိတယ်။ ဂျူကီဇာ သေသင်တော့ အကောင်းဆုံးဘဲ။ ရှင်ဘို့ ဝံပုလွေတွေက ဘယ့်နှယ်လဲရှင်၊ လူသားစားချင်ကြ တော့ဘူး တဲ့လား။"

"ဝံပုလွေတွေကို ဒီခေါ်လာသို့ မဖြစ်ဘူးကွဲ့။ တခြားနည်းလမ်း မရှိ ဘူးလား။"

"လုပ်ရမယ်ဆိုယင် တနည်းတော့ရှိတယ်။ ဘာနဲ့—ရှင် .... ကျုပ်တို့ရွာ ရဲ့ အုပ်ချုပ်ပုံကို မကြား ဘူးဘူး လား။ ရွာသား တွေကို ရဲဘင်း ပိုင်ရှင် အုပ်ချုပ်တယ် ရှင်။ စင်ပွဲတို ... ဘာဘို တိုက်ပွဲ ဖိုက်ပွဲ တွေ မှာ နိုင်ရတဲ့ ရဲဘင်းပိုင်သာဘဲ။ လူရဲ့ လက်ထဲက ရဲဘင်းကို မရ ရ အောင် တိုက်ခိုက်ဆွတ်ယူနိုင်တဲ့လူဟာ ကျုပ်တို့လူမျိုးတွေကို အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ရတာဘဲ။ ဒါပေမဲ့ နိုင်ရဲဘင်းပိုင်ရှင်ကို ဘယ်သူမှ မတိုက် ခိုက်နိုင်ဘဲ သူ့အလိုလိုသေသွားယင်တော့ ဒီရဲဘင်းကို သူ့သားချင်းချင်း ဆက်က အမွေဆက်ခံပြီး အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်နိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ဒီလိုနည်းနဲ့ ချည်း နိုင်ရဲဘင်ပိုင်ရှင်ကို အပြိုင်ချိုင်အောင် တိုက်နိုင်တဲ့လူမရှိဘဲ အ မျိုးဆက် လေးဆက်လောက်ကြာလာခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ အခု ရဲဘင်းပိုင်ရှင် ဂျူကီဇာရဲ့ ဘိုးတော်က ဒီရဲဘင်းကို ရထားတုန်းက လွယ်လွယ်နဲ့ ရ ထားတာလို့ ပြောတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရဲဘင်းကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ဘို့ သူ့အရင်ပိုင်တဲ့လူနဲ့ တိုက်ကြတုန်းက ဂျူကီဇာရဲ့ အဘိုးဟာ ရဲဘင်းပိုင် ရှင်ကိုတိုက်ခိုက်လို့ ပုံရှုံးလျက်သဲကျနေတုန်း ရဲဘင်းပိုင်ရှင်က သေဘီ ဆောင် နဲ့ ဇွန်ပြုတ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာဘယ်လိုသေသွားမှန်းတော့ ဂျူကီဇာ ရဲ့ အဘိုးက လဲရာကထပြီး နိုင်ရဲဘင်းပိုင်ရှင်ကို အလယ်မှာ ခေါင်းဖြတ် ပြီး ယူလာခဲ့လိုက်တာလို့ ကြားဘူးတာဘဲ။ ဆိုတော့ ဘုရင်လုပ်ချင်တဲ့

လူမှန်ယင် ဂျူကီဇာက ခေါင်းကိုဖြတ်ပြီးမှ သေစေအောင်သတ်လေ့သတ်ထရှိတယ်။"

"တာဖြင့်—ဂျူကီဇာဟာ လူတော်တော် သတ်ခဲ့ဘူးမှာပေါ့နော်—"

"ခုတော့ တာလောက်မသတ်တော့ဘူး။ ပြိုင်ပြီးသတ်ရဲတဲ့လူမှ မရှိတော့ဘဲ။ ရဲတင်းကိုပိုင်တဲ့လူဟာ အမြဲဘန်း တိုက်တိုင်းနိုင်တာချည့်ဘဲ။ ရဲဘင်းပိုင်ရှင်နဲ့ ဘက်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ဘို့ဆိုတာကသေရုံဘဲနဲ့ အတူတူဘဲ။ အရေးအထိလူခေါင်း (၅၃)ယောက်တိတိ ရဲဘင်းကို တိုက်ခိုက်လုယက်ဘူးတယ်။ အဲဒီ (၅၃)ယောက်သောသူ့လူတွေရဲ့ ဦးခေါင်းခွံတွေဟာ ဂျူကီဇာရဲ့ ဇာတ်ရုံမှာ အစီအစဉ်တန်းကြီးနဲ့ ချိတ်ထားတာကိုမြင်ရတာပေါ့။ နောက်ပြီး အခု မရှိသေးဘူး။ ဘုရင်လုပ်ချင်တဲ့လူဟာ ရဲဘင်းကိုတိုက်ခိုက်ပြီးတော့သာ အရယူရတယ်။ ခိုးယူလို့မရဘူး။ ခိုးယူယင် ဒီလူဟာ အမှောင်ပယောဂ ဝင်ပြီး အညီးနည်းနဲ့ သေသွားတာချည့်ဘဲ။"

"တာဖြင့်—ဂျူကီဇာနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တိုက်ရခိုက်ရပါမလဲ။"

"နှစ်တိုင်း—နှစ်တိုင်း—နွေရာသီလဆန်းတရက်နေ့မှာ ဂျူကီဇာဟာ ရွာသူကြီးတွေစုရုံးပြီး ညီလာခံလုပ်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီညီလာခံမှာ ဂျူကီဇာက သူ့ရဲဘင်းကိုတိုက်ခိုက်ပြီး ယူချင်တဲ့လူတွေရှိခဲ့ရင် ကြေငြာတာဘဲ။ တိုက်ချင်ခိုက်ချင် ဘုရင်လုပ်ချင်တဲ့လူပေါ်တဲ့အခါမျိုးမှာမှ လှံမကောင်းက နွားခြံထဲသွားပြီး ခုတ်ကြ ထင်ကြလေ့ရှိတယ်။ ကိုးရှင်းလို့ ခေါင်းတွေဘာတွေပြတ်ပြီးတဲ့အခါကျ ဂျူကီဇာဟာ နွားခြံကနေ ညီလာခံရှိရာ ပြန်လာပြီး အောင်ပွဲခံပြီး အေးဆေးနေလေ့ရှိတယ်။ ဒီညီလာခံကို ဘယ်သူမဆိုတက်ရောက်နိုင်တယ်။ နောက်ပြီး ရဲတင်းကြီးကို လိုချင်လို့ တိုက်မယ်ခိုက်မယ်ဆိုယင်လဲ ဘယ်သူဘဲဖြစ်ဖြစ် ဂျူကီဇာဟာ ခုခံ တိုက်ခိုက်ရစမြဲဘဲ။"

"တာဖြင့် —ငါ—အဲဒီညီလာခံကို သွားတက်ချင်တယ်။"

"မိန့်ခံညီလာခံပြီးရင် ဂျူကီဇာဟာကျွန်မကို မဆိုသလိုနဲ့ လက်ထပ်ပေးမှာဘဲရှင့်။ တခါမဲ့ ဂျူကီဇာကို တိုက်လို့နိုင်တဲ့လူရှိရင်တော့ အဲဒီလူက ကျွန်မကိုသူ့ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့ တခြားလူငယ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပေးနိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်။"

ဤတွင် အနန္တဆဲလိုဗိုဂတ်သည် မိန်းမလေးအား ဒိဒိကို ခေါင်း ရိုက်ပြီး ပြောသည်ကို မိုဒိ သောကြောင့် အနည်းငယ် စိတ်လှုပ်ရှား သွားလေ၏။ သူ့တသက်တာတွင်သူသည် မိန်းမနှင့်အတွေ့အကြုံ နည်းပါးသူ ဖြစ်လေ သည်။

“အေး—ဒီ ညီလာခံကို ငါတက်နိုင်ခဲ့ကောင်းပါရဲ့လို့ ဆောင့်ခဲ့ရ တာဘဲ။ တကယ်သို့ မဲတင်းကြီးကိုအနိုင်တိုက်လို့ရပီးဘုရင်အဖြစ်နဲ့ ငါ မဲတင်းလူမျိုးတွေကို အုပ်ချုပ်ရရင်တော့ မင်းဟာ ငါ့နဲ့ တယ်ပီး ဝေးလှ မယ် မထင်ပါဘူး—ဇီနိုဘာရယ်။”

“ဒီလိုဆိုရင်လဲ အကောင်းဆုံးပေါ့။ ဝံ့ရှောဘုရင်ကြီးရယ်။ ဘာပေမဲ့ ရှင် မဲတင်းကြီးကို ပထမပိုင်ဘို့ ဆိုသေးတယ်ရှင့်။ တခြားလူတွေ ဘာ့ မဲ တင်းကိုရအောင်ကြိုးစားကြပါရဲ့။ ဘာပေမဲ့ ဘယ်သူမှ မအောင်မြင်ဘူး။ သေကြတာချည်း ဘဲ။”

“အဖြေဘာနီးလဲ ဘယ်ရှုံးမလဲကွာ၊ တနေ့မှာနိုင်တဲ့လူ ပေါ်အုံးမှာပေါ့!” ဟုပြောကာ အနန္တဆဲလိုဗိုဂတ်သည်အနီးရှိ ဈေးဆိုင်ဘေးရှိသို့ ခုန်ဆင်းကာ လျှင်မြန်စွာ ကူးခတ်ထွက်သွားလေ၏။ ဇီနိုဘာမှာမူ—မိမိချစ်ရသည့်လူ တဦးကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ပီတိ သောမနဿ ဖြစ် ကာ အနန္တဆဲလိုဗိုဂတ်အားမျက်စေ့တဆုံး—ကြည့်သင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ လေ၏။ သို့သော်လည်း၊ အနန္တဆဲလိုဗိုဂတ် မှာမူ—နေ့ဘာဝ တောင် တန်းပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ဇီနိုဘာကို ကောင်းစွာ အမှတ်မရတော့ ဘဲ၊ မဲတင်းကြီးပိုင်ဆိုင်ရန်အရေးကိုသာ တွေးနေမိလေ၏။

လဆန်းလာပြီ၊ ဂျီကီဇာရွာတွင် ကျင်းပမည့် ညီလာခံရက်မှာ (၁၅) ရက်ခန့်လိုနေသေးသောကြောင့် အနန္တဆဲလိုဗိုဂတ်သည် မဲဘင်း ပိုင်ဆိုင် ရေးကိုသာတွေးတောနေကာ ဂါလာဇီအားမဲဘင်းပိုင်ရှင် ဂျီကီဇာကို ဘက်ပြိုင်တိုက်ခိုက်မည်ဟု ပြောနေမိလေ၏။ ဂါလာဇီကမူ—ပုံ့ရွေမျှား နှင့် ဇီလိုချည်းနေသည်တက် မဲဘင်းလက်နက် တခုနိုင်ဆိုင်အောင် ကြိုး စားသင့်သည်ကို မပြင်းလိုကြောင်း၊ သို့သော်လည်းယခုကိစ္စမှာ မဲတင်းပိုင် ရှင်နှင့်မပြီး၊ ဇီနိုဘာကိုလည်း သိမ်းပိုက်ရမည့်ကိစ္စဖြစ်ကြောင်း၊ ဤသို့ မိန်း မနှင့် ပတ်သက်မှုကိုကား၊ သူ၏အခင်အတော်သူမှာ ယခင်ကတည်းကလာဇီ

လူမျိုးများအလယ်တွင် မိန်းမတယောက်က အဆိပ်ခပ်သတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရဘူးသောကြောင့် မလိုလားကြောင်း ပြောပြလေ၏။ သို့သော်လည်း အနန္ဒာဆိုဂုတ်ကမူ—ဂါလာဇ်အား မည်သို့မျှပြန်မပြောချေ။ သူ့စိတ်မှာ ရဲဘင်းပိုင်ရှုန်ကိုသာ အားသီသာပြင်းပြနေလေသည်။

သို့ဖြင့်—အချိန်သည်ဘာခရူ့ခရွ့ကုန်ခဲ့ရာမှ ညီလာခံ ကျင်းပမည့်ရက်သို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။ ညီလာခံကျင်းပမည့် နံနက်ခင်းတွင် အနန္ဒာဆိုဂုတ်သည် အိပ်ရာမှစောစောစီးစီးထလာ၍ အဝတ်အစားလဲပြီး၊ ကျွဲရေနွေ့ဝှင့်လုပ်ထားသော ခိုင်းနှင့် လမ်းသွားနိုင်သောရဲဘင်းဖလေးတခုကို ထကိုင်ကိုင်လှုပ်နေရာ ဂါလာဇ်က—

"အင်း—မီလက်နက်ဘွေ့နဲ့ဆိုတော့ ဂျဂ်ကီဇာကို မြင်တိုက်ဘို့ အားသေးဒဲဘဲတော့။"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ထားလောက်ဆိုယင် ငါ့အတွက်လုံလောက်ပါဘီ။"

ထိုနောက်သော်ကား— အနန္ဒာဆိုဂုတ်နှင့် ဂါလာဇ်တို့သည် နှာနှာဘာဘဝဧတောင်တန်းပေါ်မှဆင်းလာကြလေ၏။ မြို့၏တဘက်ကမ်းသို့ရောက်သောအခါ ဂါလာဇ်မှာ ဖျက်နှာသီများသူ ဖြစ်သောကြောင့် ကိုင်းတောထဲတွင် ခရီးသွားနေရရာ အနန္ဒာဆိုဂုတ်သည် ဂါလာဇ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဂျဂ်ကီဇာ၏ရွာဘက်သို့ဦးတည်ရောက်အောင် ထွက်ခဲ့လေ၏။ ရွာသို့ရောက်သောအခါ ရွာတံခါးမုခ်လှုဝင်လှုထွက်ရှုပ်ခတွေး နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် အနန္ဒာဆိုဂုတ်သည် ရွာထဲသို့ ဝင်နေကြသော လူအုပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက် ရောနှောပြီး လိုက်ပါ လာခဲ့လေ၏။ အကြာသိ အတွင်းတွင်ပင် သူ့ဘို့သည် ဂျဂ်ကီဇာ၏ တဲရှေ့ရှိ ရွာသူကြီးများ စုရုံး ရောက်ရှိနေသော ကွက်လပ်တခုသို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။ တဲရှေ့ လူခေါင်းခွံများ စုပုံထားသည့်နေရာ ထနေရာ တွင်ကား—ဇာယာဇလ သန်မာ ထွားကြိုင်းသော ဂျဂ်ကီဇာသည် အမိန့်သား ထိုင်ယင်း ဘယ့်ဖွဲ့ ရောက်လာနေသူများကို ရှိက်ကြည့်နေလေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် သားရေကြိုးနှင့်ရှစ်ပတ်ချည်နှောင်ထားသော ရဲဘင်းကြီးရှိ၏။ လူတိုင်းပင် ရဲဘင်းဘိုင်ရှင်ဂျဂ်ကီဇာအား "ဆင်ကိုဆီကာ"ဟု ပြောဆိုအရိုအသေပေးကြသော်လည်း၊ အနန္ဒာဆိုဂုတ်သည် အနားနည်းတူ အရို အ

သောပေးခြင်းမပြုဘဲ တနေရာတွင် ဝင်ရောက် ထိုင်လိုက်လေ၏။ မည်သူမျှ ပင် သူ့ကို သတိမပြုမိကြသော်လည်း ဈေးချောက်ချက် တခုနှင့် လာသော မှု စည့်သည် များကို အရက် တိုက်သည် ဝေခပေး နေသော ဇော်နီဘာ ကေရှ အဆုံးနှံ့ဆေးလိုဗိုဘက်ကို ကောင်းစွာ သတိပြုမိလေသည်။ ဂျ ကော်ဇာဘ၏ ညာ ဘက်ဘေး၌ လူဝဝကြီးတယောက်သည် ဇော်နီဘာအား စားမလို ဝါး မလိုကြည့်နေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ ဤလူဝကြီးသည်ပင်လျှင် ဇော်နီဘာနှင့် လက်ထပ်မည်ဆိုသော မာဆီလိုဖြစ်ရမည်ဟု အဆုံးနှံ့ဆေးလိုဗိုဘက် တွက်လိုက် မိလေ၏။ ခဏမျှ ကြာသောအခါ ဂျ ကော်ဇာက အပေါင်ဆိုင်ပိုင်ရှင် လူကြီးများ အား...

"လူကြီးမင်းတို့.....ကိစ္စက ဒီလိုရှိနေတယ်။ ငါ့ဒိသ်ဘဲမှာ ဇော်နီဘာကို မာဆီလိုနဲ့ ပေးစားမယ်လို့ ပြောထားတယ်။ တာပေမဲ့ မာဆီလိုပေးတဲ့ လက်ဖွဲ့ငွေမလောက်ဘူးလို့ သဘောထားနေသေးတယ်။ မာဆီလို ကိုနွား(၁၀၀)ပေးဖို့ ဘောင်းဆိုထားပေမဲ့ မာဆီလိုက ဇော်နီဘာနဲ့ လက် ထပ်ဖို့အရေးမှာ နွား(၅၀)ထဲ လက်ဖွဲ့ပေးဘယ်။ အဲဒါကို ကြည့်ပြီး စဉ်းစားကြပါဦး။" ဟုပြောရာ အပေါင်ဆိုင်ပိုင်ရှင်လူကြီးတယောက်က—

"အို ...ရဲဘော်ဗိုလ်ရှင်.....ဘုရင်မင်းမြတ်ခင်ဗျား—ဖိုရဲ ဘိုးစဉ် ဘောင် ဆက် လုပ်ကိုင်လာခဲ့တဲ့ ထုံးစံက ဒီလို ငါးလာခဲ့မှာ ပမဆုံးရဲဘော်လုတို့ အတွက် ဖြိုက်တိုက်မဲ့ လူကို ရွေးရမှာဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား။"

"တာကာ.....ထူးဘီး လုပ်ခနေစရာမလိုဘော့ပါဘူးကွား။ ရဲဘော်လုတဲ့ လူပေါင်း (၅၃)ယောက်ကိုလဲ ငါသတ်ခဲ့ဘူးတာ။ နှစ်တိုင်း နှစ်တိုင်း လဲ နောက်ရွေးပုံ ပေါ်တာဘဲ။ တွေ့ခဲ့တဲ့ကြက်ဖကြီးလို ဖြိုက်တိုက်မဲ့လူ ရှာခဲ့ပေ မဲ့ ဘယ်သူများငါ့ကိုဖြိုက်တိုက်မဲ့လူထွက်ဘူးလို့လဲ၊ ဘယ်သူများဖြစ်နိုင်း အံ့တု သီး တွေ့နိုင်ကြလို့လဲ။ ကဲ.....ကဲ ကြာဘယ် ထုံးစံအတိုင်းမေးရအုံးမှာ ပေါ့။ ရဲဘော်ပိုင်ရှင်ဖျက်တဲ့ ငါနဲ့ဘက်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ဝံ့ တဲ့သူထွက်ကြစမ်း"

ဟု လှောင်ထင့်တကျောင်ပြောကာ ဂျ ကော်ဇာသည် မာဆီလို၏ဘက်သို့လှည့်ပြီး၊ ဇော်နီဘာနှင့်လက်ထပ်ရေးအတွက် နွားကောင်ရေများများရနိုင်ရန် စကား ပြောနေလေ၏။ သို့သော်လည်း အဆုံးနှံ့ဆေးလိုဗိုဘက်သည် ရုရှရက် နေ ရာမှထပြီး၊ ဂျ ကော်ဇာအား စေ့စေ့ကြည့်ယင်း.....

“ကိုင်း–ဂျင်ဂီဇာ–ခင်ဗျားလက်ထဲကရဲတင်းရှေဘို့နဲ့ မင်းလှိုင်အုပ် ချုပ်ဘို့ ကျေနပ်သဘောနေဘီလေ။”

ဤသည်နှင့်ဘေးမှလူများသည် တချက်ရယ်မောလိုက်ကြပြီး ဂျင်ဂီဇာအ မှ–အနန်ဆလိုပိုဝတ်ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ—

“ထွက်ခဲ့လေတော့–ထွက်ခဲ့–ငါနဲ့ ဘက်ပြိုင် တိုက်နိုက်မယ်ဆိုယင် မင်း မျိုးနိုးကို လဲ ပြောပြစမ်းပါအုံး”ဟု ပြောသဖြင့် အနန်ဆလိုပိုဝတ်သည် ရှေ့ထွက်လာပြီး—

“ထုံးစံအတိုင်း ဘက်ပြိုင်တိုက်ခဲ့ လူရှိယင် တိုက်ဘို့ဘဲ ဆိုပါတယ်။ မျိုးတွေနိုးတွေပြောခနေစရာမလိုပါဘူး။ ခင်ဗျားကို သတ်ပြီးတဲ့ အခါကျ တော့ ကျုပ်ကြိုက်ရာနာမယ်နဲ့ တွဲ့ထူးကို ကျုပ်ဘာသာသာယူမှာပေါ့။”

ဤစကားကိုသည် ဒုတိယ အကြိမ်မြောက် ရှောင်ရယ် ရယ်လိုက်ကြ ပြန်လေ၏။ ဂျင်ဂီဇာကမူ ဒေါသတကြီးဖြစ်လာပြီး ....

“ဘာတွေ–မင်းလိုခွေးသူငယ်က ငါ့လိုရဲတင်းခိုင်ရှင်ကို ဒီလိုဘဲပြော ရသေးသလားဟင်–ကဲ–လာကြ၊လာကြ။ လူတွေလာကြ၊ နွားခြံဆီကို သွားကြစို့။ ငါ့ဓါးရဲ့ချွန်ကလေးကို ငါသတ်ပြမယ်။ တောက်–ငါလို ကောင်ကိုသတ်ပြီးတော့မှား သူကငါ့နေရာမှာ မင်းလှိုင်မလို့ဆိုဘဲ၊ ကဲ– လာ–လာ။ ဒီကောင်ကို သတ်ပြီး မှဆောင်ဘို့–နွား ပျော်လက်ဆောင် အကြောင်းကိုဆွေးနွေးတော့မယ်။”

“သေတွေ သိပ်ကြွားမနေနဲ့လေ၊ သေတွေ သိပ်ကြွားမနေနဲ့”ဟု အနန်ဆလိုပိုဝတ်က ပြောလိုက်ရာ ဂျင်ဂီဇာသည် ပိုမိုဒေါသထွက်လာ လေ၏။ လူထုမှာကား အနန်ဆလိုပိုဝတ်နှင့် ဂျင်ဂီဇာတို့ အချီအချ ပြော နေသည်ကို သဘောကျနေပြီး မငြိမ်းလိုက်ရ သန်မာ ထွားကြိုင်းပြီး လူမှ ခပ်ချောချောရှိသော အနန်ဆလိုပိုဝတ်အား ရှုံ့ရှာသလို ကြည့်နေလေ ၏။ သို့ဖြင့်လူထုသည် နွားခြံရှိရာ ဘက်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးသွားနေကြ ၏။ လူ့ ... ကား မှ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ အလုံးစုံကို ထွေးကြည့် နေသော အနန်ဆလိုပိုဝတ်အိမ်ခင်ခွေကြီး ခြောင်းမေ့ ရွာထဲသို့ ဝင် လာခဲ့သော ငံမှလွှတ်ချင်ဂါလာဇာသည် ရပ်ကြည့်နေသော တော့သောကြောင့် လူ ထုပ်နောက်မှနေပြီး နွားခြံဘက်ဆီသို့ မသိမသာ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

(အခန်း—၁၇။)

အန့်ဆလိုပိုဝက်နှင့် ဂျိုကီဇာတို့သည် နွားခြံထဲသို့ ရောက်လာကြသောအခါ ထည်းနှင့်တည်း ဆယ်ကျော်း ကျွဲမီ ခြံဘပြီး ရှင်နေကြလေ၏။ အန့်ဆလိုပိုဝက်တွင် ကျွဲရေ ဒိုင်းနှင့် လခြမ်းသဏ္ဍာန် ရဲတင်းတလေး တုံ့ပုံသားပြီး ဂျိုကီဇာတွင် နှာခည်းကျော် ရဲတင်းနှင့် ဒိုင်းတခုကို ကိုင်ထားသောကြောင့်နှစ်ယောက်လုံး၏ လက်နက်ချင်းကိုနှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင် အန့်ဆလိုပိုဝက်သည် ဂျိုကီဇာနှင့် ဘက်ပြိုင် အနိုင်တိုက်ရန် လိုမည်မဟုတ်ဟု အများကထင်မှတ်နေကြလေ၏။ ဂါလာဇာမှာတော့—သူ့မိတ်ဆွေ အန့်ဆလိုပိုဝက်အတွက် ဝမ်းနည်းနေမိလေ၏။

မကြာမီအတွင်း အတိုင်ပင်ခံလူကြီးက စတိုက်ရန် အချက် ပေးလိုက်ရာ ဂျိုကီဇာသည် ရဲတင်းကြီးကို ကိုင်ပြီး အန့်ဆလိုပိုဝက်ကို တိုက်ခိုက်ရန် ရှေ့သို့ တဟုန်ထိုး တိုးလာလေ၏။ အန့်ဆလိုပိုဝက် ကမူ မဟုန်မလှုပ် အိန္ဒြေမပျက် ငိုက်ကြည့်နေပြီး ပြန်လည်သုံးချက်၍ အလှမ်းမီ့သည့်အရပ်သို့ ဂျိုကီဇာရောက်လာသည့်တိုင်အောင် စောင့်နေလေ၏။ ထိုနောက်ဂျိုကီဇာက ရဲဘင်းနှင့် အဟုန်ပြင်းစွာ ခုတ်လိုက်လျှင် ခုတ်လိုက်ချင်း နံဘေးသို့ လျှင်မြန်စွာရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး မိမိလက်မှ ရဲဘင်းနှင့်ဂျိုကီဇာ၏ ကျောကို ဘုန်းဘုန်းမြည်အောင်ထုလိုက်လေ၏။ ဤတွင်ခုံဘေးမှလူများက ပြင်းပြစွာရယ်လိုက်ကြရာ ရဲဘင်းနှင့် အထုခံရသော ဂျိုကီဇာသည် အရှက်အလွန် ဒေါသထ လာလေ၏။ သို့ဖြင့် နောက်ပြန် လှည့်ပြီး ဒူးဆိုးရှုကြီးသော အန့်ဆလိုပိုဝင်အား ဒုတိယ အကြိမ် မြှောက် တိုက်ခိုက် ပြန် ရာ အန့်ဆလိုပိုဝက်သည် ဂျိုကီဇာ၏ရဲဘင်းကြီး လေထဲတွင် မြှောက်နေခိုက် တွင်ပင် မိမိ၏ဒိုင်းနှင့် ဆီးကာခုပ်၍ သည်းသန်စွာ ဆောင့်ဘပြီး နောက် ထွက်ပြေးလေ၏။ ဤတွင်လည်း ပရိသတ်တရယ်မောနေပြန် ရာ ဂျိုကီဇာသည်ဒေါသထွက်စွာနှင့်ပင် ထွက်ပြေးနေသော အန့်ဆလိုပိုဝက်နောက်မှ ထက်ချပ်မကွာ လိုက်နေလေ၏။ အန့်ဆလိုပိုဝက်သည် ဂျိုကီဇာနှင့် ရှေ့တပယ်ခန့် အကွာ အလှမ်းဝေးပြီး—နွားခြံကို ပတ်ပြေးနေလေ၏။ ဤသို့ပြေးရာတွင်လည်း နောက်မှလိုက်နေသည့် ဂျိုကီဇာ၏ အနိုင်ကို မြင်

တွေ့ခွင့်မှန်းနိုင်စေရန်အတွက် ဖိဖိကော့ကို နေရောင်ထိုးသည့်ဘက်သို့ ထားပြီးပြောလေ၏။ ဂျဘီယာအကြံခဲပြောင်းအဝန်ဆလိုပိုဂတ်သည် ကွေ့ဝိုက်ပြီး ပြေးလိုက်ရာ ကြည့်နေသော ပရိသတ်တာမှ သားလိုက်နေသည့် မုဆိုးတဦးကို ခိုးပြီး ကောင်းချီး ပေးသည့် နည်းအတိုင်း ကောင်းချီး ပေးရင်း ကြွေးကြော်ဆူညံ နေကြသောသည်။ ပါးနပ်သိမ်မွေ့သော အဝန်ဆလိုပိုဂတ်သည် အမြင်အားဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ရိုလေဟန် ရှိနေ သော်လည်း စဉ်စစ်အားဖြင့်မူကား သူသည် ယခင်ကထက် တိုး၍ အရှိန်မြှင့်လာကာ နောက်မှ လိုက်နေသည့် ဂျူကီဇာကို မမောမပန်းအောင်လုပ်နေလေ၏။

အတော်ကြာသောအခါ ဂျူကီဇာသည်မောဟဲဟိုက်ပြီး မောပန်းလာပြီဖြစ်သည်ကိုသိသောကြောင့် သူသည်ပြေးနေရာလမ်းကြောင်းမှ ဘေးဘက်သို့ မောပန်းခြေကျွန်းဟန်နှင့် ထိုးလဲချင်ယောင် ဆောင်လိုက် ပြီး လက်ထဲမှ ဓါးကိုလည်း နောက်မှပြေးလိုက်နေသော ဂျူကီဇာ၏ ခြေထောက်များသို့ ထိုးလွှဲပစ်လိုက်လေ၏။ ဤ ဘွင်အရှိန်သော်နိုင်သော ဂျူကီဇာသည် ဓါးကို ခလုတ်တိုက်ပြီးမှောက်လျက်လဲကျ သွားလေ၏။ သို့ဖြင့်အဝန်ဆလိုပိုဂတ်သည် လျှင်မြန်လှစွာသောအဟုန်နှင့်ဂျူကီဇာ၏လက်ထဲမှ ဓါးကိုလုယူလိုက်ပြီး မိမိ့ကိုရိုက ကိုင်ထားသော လခြမ်းသဏ္ဍာန် ဓါးကိုမလွှ၊ မကားသို့လွှဲပစ်လိုက်လေ၏။ ဤတွင်မှ ပရိသတ်တို့သည် အဝန်ဆလိုပိုဂတ်၏ နည်းပရိယာယ်ကို ရိပ်မိသိရှိကြလေတော့၏။

လဲကျ နေသော ဂျူကီဇာသည် နေရာမှ ဖြည်းညှင်း စွာ ထပြီး— အဝန်ဆလိုပိုဂတ်၏ လခြမ်းသဏ္ဍာန်ဓါးကလေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ ဓါးကို စေ့စေ့ ကြည့်ယင်း ပြုံးရုံးစွာ ငိုယို လိုက်လေ၏။ အဝန်ဆလိုပိုဂတ်ကမူ ဓါးကြီးကို သေချာစွာ ကိုင်တွယ်ပြီး ဝမ်းသာအားရ ကြည့်ရှုနေရာမှ ဂျူကီဇာအား—

“ကဲ—ဘယ်နှယ်လဲဟေ့—ငလကွာ—ငါနဲ့ အဆိုင် တိုက်နိုင်ရိုင်ပါတော့လား။”

ဤတွင် ဂျူကီဇာသည် နေရာမှ ဖြည်းညှင်းစွာထကာ အဝန်ဆလိုပိုဂတ်ကို စေ့စေ့ကြည့်နေရာမှ ရုတ်တရက်ဓါးနှင့်လွှမ်းပေါက်လိုက်ပြီး နှုတ်ခြေဖက်ခါ၍ဘာတဆိုသို့ ထွက်ပြေးလေ၏။

အန္တန်ဆလိုဗိုဂတ်သည် ငုံ့ပြီး မဲ့တင်းကို ရှောင်လိုက်ရာ အတန်ကြာ ရယ်ဆိုင်းနေရ မရိုသာတ်စေ သူ့အား ဂျူလီယာ့နှုတ်ခမ်းမှ လိုက်သောမည်မဟုတ်ဟု တွေးထင်မိကြလေ၏။ သို့သော်လည်း အန္တန်ဆလိုဗိုဂတ်ကား ထိုသို့မဟုတ်။ ဂျူလီယာသည် မြို့တံခါးသို့ ရောက်ရန် ခရီးတာဝက်ခန့်အလိုလောက်ရောက်အောင် တောင့်ဆိုင်းနေပြီး ရုတ်တရက် လှည့်ပြန်လှည့်သွားသော အဟုန်နှင့် နှုတ်မှ ဘိုက်လေတော့၏။ အပြေး ပြန်လာသောကြောင့် အန္တန်ဆလိုဗိုဂတ်၏လှမ်းပိုင်သကျောက်နက်ကုပ်ပင် ရုတ်တရက် မြင်ဖွမ်းခုန် ခဲသည်းလှသော်လည်း မကြာမီအတွင်း ငွားခြံတံခါးဝသို့ ရောက်လာနေ၏ ဖြစ်နေသော ဂျူလီယာမှာ ရဲတင်းစတ်ရှုက်နှင့် သွေးသံယိုစီးလာ လဲကျသေဆုံးသွားသည်ကိုကား—ဗရိုသာတ်များကောင်းစွာတွေ့ရလေတော့၏။

ဤတွင်ပန်ရိုသာတ်သည် အန္တန်ဆလိုဗိုဂတ်အား ဘုရင်အဖြစ် ဦးအမှတ်ရှိသောအနေဖြင့် ဟစ်အော်ဦးနောင်းချီး ပြုသာပေးလိုက်ကြသော်လည်း၊ အင်အား သန်မွန်းသော ဂျူလီယာ၏ သားဆယ်ယောက်တမူ—အန္တန်ဆလိုဗိုဂတ်ကို တိုက်နိုက်ချက်ထစ်ရန် ရှေ့သို့တိုးလာကြလေ၏။ ဤတွင် အန္တန်ဆလိုဗိုဂတ်သည် လူဆယ်ဦး၏ဘေးမှ ရှောင်တိမ်း ထွက်ပြေးလိုက်နိုက် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်လူကြီးတဦးက တိုက်ခုံလူလည်ခေါင်သို့ဝင်ရယ်လိုက်ဆော "ဟော့—ရပ်လိုက်အုံး" ဟု အော်လိုက်လေ၏။ သို့ဖြင့်—အန္တန်ဆလိုဗိုဂတ်က အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင် အဘိုးပင်ပန်းလှကြီးအား.....

"နဂိုရ်အ မဲ့တင်းကြီးပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ဘုရင်ကိုသတ်ပြီးယင် ကျုပ်ဟာ ဘုရင်အစားဖြစ်လာနိုင် ခွင့်ရှိတယ်မဟုတ်ပါလားဗျာ။"

"မှန်တယ်—တာဝေမဲ့ ခင်ဗျား၊ အခုရဲတင်းပိုင်ရှင်ဘုရင်ဘဝရောက်နေဘီဆိုတော့ ခင်ဗျားလက်ထဲကရဲတင်းကိုလုယူချင်တဲ့ တခြားလူတစ်ဦးအဦးရှိယင်ထဲ ခင်ဗျားဟာ အဲဒီလူကို ပြန်ပြီး ခုခံတိုက်နိုက်ရဘယ်။ အဲဒီတော့ အခုခင်ဗျားကိုတိုက်ဘို့ပြင်နေတဲ့ လူဆယ်ယောက်တို့ တယောက်ချင်းတို့ ပြန်တိုက်နိုက်ဘို့အသင့်ဖြစ်ပါစေဘဲ။"

"ဒီလို ဓလေ့ထုံး ရှိနေယင်တော့ ကျုပ်ဟာ ဘေးကင်းလွတ်လိုပါဘူးကဲ—ကဲ ကျုပ်နဲ့ ဘက်ပြိုင်တိုက်နိုက်မဲ့လူ ထွက်ခဲ့လေ။"

ဤတွင် ဂျူလီယာ၏ သားဆယ်ယောက်သည် အဘောသဘောထားသဘော၍

နံပြင်းနေကြသည်တကြောင်း၊ မိမိတို့မျိုးရိုးတွင် မင်းဆက် ပြတ်ရတော့မည့် အရေးဖြစ်နေသဖြင့်တကြောင်း၊ ဆယ်ဦးလုံးတညီတညွတ်တည်းရှေ့သို့တိုး လာကြလေ၏။ အဝ္ဝန်းဆက်ဖိုဝတ်သည် ရန်သူများကို လက်ညှိုးထိုးရေ ရွတ်ကြည့်ပြီး......

"အောင်မယ် (၁၀)ယောက်တောင် ရှိနေပါလား။(၁၀)ယောက်လုံး ကို တယောက်ချင်းတိုက်နေယင်တော့ ငါ့အဖို့ မာဆီဒိုနီယားတို့ရဲ့ လက်ထပ်ရေး ကိစ္စအတွက် ဆွေးနွေးစရာ အချိန်မရတဲ့ နေ့တော့ မယ်။ အဲဒီတော့ အားလုံးကို တပြိုင်နက်ထဲ တိုက်မှတော်တော့ မှာဘဲ—ကဲ— ကိုယ့်လူတို့ ငါ့ဘက်က ကုဘောင်လေဝစ်တက် တယောက် ရှိရင် မင်းတို့ ဆယ်ယောက်လုံးနဲ့ ငါတို့ နှစ်ယောက်တွဲနဲ့ တပြိုင်နက် တိုက်မှာကို လက် ခံနိုင်ကြပါ့မလား။"

ရန်သူ(၁၀)ယောက်သည် ခဏမျှ တညီးနှင့်တညီး တိုင်ပင် နှီးနှောပြီး (၁၀)ယောက်နှင့် နှစ်ယောက် အတက်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရန်သဘောတူလိုက် ကြလေ၏။

ဤတွင် အဝ္ဝန်းဆက်ဖိုဝတ်သည်တိုက်လို ခိုက်လိုစိတ် ပြည့်ဝလောသော မန်အမူရာမျိုးနှင့်ရှိနေသော ဝါလာဇ်ကိုတခေါ်ခေါ်ရွှင်ရွှင်ဖြစ်သိသကြို လှမ်းရပ်ရှိရာဘက်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ဝါလာဇ်၏ အနားသို့ ရောက် လျှင် ရောက်ချင်း—

"အောင်မယ်—ဒီလူ့လက်က တင်းမာတိကြီးအေ ကတ်ကောင်းပါ့ လား။ မင်းနာမယ် ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟေ့"ဟု မေးရာ ဝါလာဇ်က သဏ္ဍာန်လှပ် သရုပ်ကိုဆောင်ပြီး—

"ငါ့မှလွှာလို့ ခေါ်တယ်။"

"အော်—မောင်ပါ့မှလွှာတဲ့ လား......ကဲ—မင်း ငါ့ဘက်က နေပြီး နှစ်ယောက်နဲ့ (၁၀)ယောက်တိုက်တဲ့ပွဲမှာပါမလား။ တကယ်လို့ တိုက် လို့နိုင်ယင် မင်းလဲ ငါလို ဗိုလ်ရွာမှာအုပ်ချုပ်ရမယ်လေ။"

"အို—ကျုပ်ကတော့—မင်းလုပ်သို့ကက် ရေခြေတောတောင်ထဲမှာ နေဘို့ရည်စိတ်အ ဆက်သန့်ပါတယ်။တောပေမဲ့ခင်ဗျားလိုလူနဲ့ တွဲဘက်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်ဘို့တော့ဆောင်သင့်ပါဘဲ။"

"အေး..... ထားဖြင့်တောင်သိ" ဟု ပြောကာ အန္နဆလိုဗိုဝတ်သည် ဂါလာဂဏ်နှင့်အတူမှည့်သွဲ့ပြီး ခွာချို ကွက်လပ် အလည်သို့ လျှောက်လာလေ၏။ သုတ္တိနှစ်ယောက်လုံးမင် ကာယဗလ တောင့်တင်းသူချားဖြစ်သောကြောင့် လှန်ရွှာဘက်ညီနေသည်ဖြစ်ရာ ပရိသတ်သည် ကြည့်ရှုဖို့ကြ နေကြလေ၏။ အချို့လူများကမူ နှစ်ယောက်လုံးကိုပင်နာမှာ ဘာဝတောင်ဘန်းပေါ်မှ ဝံပုလွေတုရှင်များဖြစ်ကြလေမလားဟု အဆင်ရေ့က်နေကြ လေ၏။ ထိုနောက် သော်ကား-အန္နဆလိုဗိုဝတ် နှင့် ဂါလာဂဏ်တို့သည် တိုက်မည့်နိက်မည့်ပရိယာယ်များကို ချေးချေးကြပြီး လက်နက်များကိုပြင်ဆင်ကြလေ၏။ ပြီးမှ နှစ်ယောက်သားကျောခိုင်းကပ်ပြီး ရပ်နေရာ အန္နဆလိုဗိုဝတ်သည် ရဲဘင်းကြီး၏ အသွားကို အတွင်းဘက်သားပြီး အစွန်ကိုအပြင်ဘက်က ားနှံ့ကိုင်ထားသေ၏။ ရုန့်သူညီအစ်ကို(၁၀)ယောက်မှာကား-ရှ*ကိုယ်စီကိုင်ထားပြီး (၅)ယောက်က ဂါလာဂဏ်ကိုရှင်း၊ ကျန်(၅)ယောက်က အန္နဆလိုဗိုဝတ်ကိုရှင်း ချွန်နှာမှုပြီး ရပ်နေကြလေ၏။

ထိုနောက်သော်ကား-အတိုင်ပင်ခံလူကြီး လုပ်သူသည် ရှေ့သို့ တိုးလာပြီး တိုက်ပွဲစည်းကမ်းချက်ကို ပြောပြလေ၏။ စည်းကမ်းချက်မှာ-အတိုင်ပင်ခံလူကြီးက ရှ*ကို အထက်သို့မြှောက်ပစ်လိုက်ရန်နှင့် ထိုရှ*သွား မြေသို့ ခ,သည်နှင့် ဘပြိုင်ဘက် တိုက်ပွဲ စတင်တိုက်ခိုက်ရန် ဖြစ်လေသည်။

ခဏမျှကြာသောအခါ အတိုင်ပင်ခံ လူကြီးသည် ရှ*ကို အထက်သို့မြှောက်လွှင့်လိုက်၏။ သို့သော်လည်း ရှ*သည် လှုပ်ရှားမြင့်တက်မသွားဘဲ ခပ်နိမ့်နိမ့်အရပ်မှ နေပြီး အောက်သို့ပြန်ကျလာလေသည်။ ကြိုကြံ့သည့်အား ရှ*သည် အန္နဆလိုဗိုဝတ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေသော ညီအစ်ကို (၅) ယောက်၏ အလည်တွင် ကျသောကြောင့် ညီအစ်ကို (၅) ယောက်သည် ရှ* ကျ သာ အောင် ခေါ း သို့ ပြဲ ပေး နေရ လေ၏။ အန္နဆလိုဗိုဝတ်မှာကား ရှ*ဘယ်လိုကျသည်ကို သတိမပြု၊ မြေနှင့်ရှ*နှင့် ထိတွေ့မှုကိုသာ စောင့်ပြီးကြည့်နေသည်ဖြစ်ရာ ရှ* မြေပေါ်သို့ ကျသည်နှင့်ဘပြိုင်ဘက်အန္နဆလိုဗိုဝတ်ရော ဂါလာဂဏ်ကပါ ညီအစ်ကို(၁၀)

ယောက်လုံးကို စတင်တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။ ညီအစ်ကိုလုပ်သူများမှာ ဓား ရှေ့ဆက်တာဝန် ရှိခဲ့ရက်ခတ် ဖြစ်နေသည့်တွင်မှင် အလန်ဆာလိုပိုဂတ်တို့၏ တိုက်ခိုက်ခြင်းကိုခံရ သောကြောင့်ငှက်ပျောပင်ကိုအမြင်ပိုင်းအဖြတ်ခံရသည့်နည်းတူ အလန်ဆာလိုပိုဂတ်၏ရဲဘင်းတော်ချက်ကိုရင်။ ဂါလာဇာ၏ တင်းပုတ်ခတ်ချက်ကိုရင်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခံနေရလေ၏။ ထို့ကြောင့်–နောက်တကြိမ်ထပ်၍ပြီး အလန်ဆာလိုပိုဂတ်နှင့် ဂါလာဇာတို့ ကျောချင်းကပ် ရပ်မိကြသောအခါ၌ သူတို့ရှေ့တွင် ရန်သူလေးယောက် ကျဆုံး အသက်ပျောက်နေပြီဖြစ်သည်ကိုတွေ့ရလေတော့၏။

အလန်ဆာလိုပိုဂတ်တို့တိုက်ခိုက်ပုံ လျှင်မြန်လှသောကြောင့် မရှိသောက်ဇာတရုစ်၌ တာဖြစ်သွားသည်ကို သတိမပြုမိသေးသက်အောင် ဖြစ်နေလေ၏။ ကျော်ဇာ၏သားများမှာလည်း အကြောင်ကြောင်ဖြစ်ပြီးငိုင်နေကြ ရာမှ ကိုယ့်သက်သားလေးယောက် ကျဆုံးသွားသည်ကို တွေ့ကြရမှ ရုတ်ရက်ခေါ်လာသတော အလန်ဆာလိုပိုဂတ်နှင့် ဂါလာဇာတို့အား အပြင်းအထန် လေ့သက်လေးတန်ပိုင်းပြီးတိုက်ကြလေ၏။ ဂါလာဇာအား တိုက်သူများ အနက် တစ်ယောက်သောသူသည် တခြားလူများထက် စောစွာ ရှေ့မှ တိုးလာနေသဖြင့် ဂါလာဇာသည် နောက်လူများနောက်မလာမီ ထိုလူအား ဦးစွာတည်းကိုသတ်ပိုင်ရန် အခွင့်အရေးရနေလေ၏။ အလန်ဆာလိုပိုဂတ်ကို တိုက်သူများမှာ လှံကို အသုံးပြုကြသော်လည်း အလန်ဆာလိုပိုဂတ်သည် ရှေ့ဆုံးတော လူတစ်ယောက်ကိုရဲဘင်းနှင့်ခုတ်သတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန် အနားတွင်နေပြီးကြည့်နေသော အပေါ်ယံပင်မရှုကြီးသော အလန်ဆာလိုပိုဂတ်အား……

"မစိုးရိမ်နဲ့–ဟိုဘက်ကသခင်ဖယ်လိုင်ပြီး တိုက်နေတဲ့လူတသ သူ့တာဝန်သူကျေပြွန်စွာနဲ့ အနိုင်တိုက်နေတယ်" ဟုပြောလေ၏။ ဂါလာဇာအား လူတစ်ယောက်ယလှံနှင့်ထိုးရန် အပြေးရှဉ်းကပ်လာလေသည်။ သို့သော်လည်း ဂါလာဇာသည် အတုံးတစ်ချက်ကောင်းသုံးရှိခဲ့သောကြောင့် ထိုလူအိုးလာသည်ကိုအသေခံပြီး တင်းပုတ်နှင့်တအားခုတ်လိုက်ရာ၊ ရန်သူလုပ်သူမှာ အရိုးမြိုင်ခေါင်းနှင့်ဆီးပြီ၊ ကသိုက်ကသောသော်လည်း အား

မတန်သောကြောင့် ထင်းယုတ်၏ ဇက်ရေ.ဇက်ချက် ဆောင့်တွင်ပင်လဲကျ သေဆုံးသွားလေ၏။

ယခုအခါတွင် လေးယောက်မျှသာ ကျန်တော့သော ရန်သူတို့သည် ဂါလာဇ်နှင့် အနန်ဆလိုပိုဂတ်တို့၏အပေါ်သို့ကပ်ပြီး မတိုက်ကြတော့ဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ပြီးတိုက်ကြလေတော့၏။ တယောက်သောရန်သူကမူ လှံနှင့်ပစ်သွင်းလိုက်ရာ လှံသည်အနန်ဆလိုပိုဂတ်၏ရင်ဖုံးနှင့်ရိုက်ခတ်မိပြီး ဂါလာဇ်၏ရင်ကို ရှပ်၍ ထိသွားလေ၏။ သို့သော်လည်း ရန်သူတို့သည် နောက်ထပ်လှံနှင့်ပစ်သွင်းရန် လှံမရှိတော့ဘဲဖြစ်နေလေ၏။ ကျန် ရန်သူသုံးယောက်မှာလည်း အနန်ဆလိုပိုဂတ်နှင့် ဂါလာဇ်တို့အား မ တိုက်ရဲကြတော့ဘဲ ကြောက်စိတ်ဝင်ကာ ထွက်ပြေးကြလေတော့၏။

သို့ဖြင့်ပင် တိုက်ပွဲသည် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ လေတော့၏။ အနန်ဆလိုပိုဂတ်က ဂါလာဇ်အား .....

“ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့—ငါတို့ကို ဘက်ငြိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့လူမရှိတော့ ပါလား။ဟား—ဟား—ဟား”ဟုပြောကာ ဆက်လက်ပြီး အတိုင်ပင်ခံရှု ကြီးလုပ်သူအား“ကဲ ..... အဘိုးကြီး ကျုပ်တို့နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ရဲတဲ့လူ မရှိတော့ ဘူး။အခုကျန်နေသေးတဲ့ ရန်သူလေးယောက်ကိုတော့ ဒီအ တိုင်းဘဲထားလိုက်ပါ။နောက်မှ ကျုပ်အိမ်မှာ ဘေးကျွန်အဖြစ် မွေးထား လိုက်ပါတော့မယ်။လာကြ—သွားကြစို့။ဘုရင့်တဲနန်းရှိရာဆီကို သွားပြီး မာဆီလိုနဲ့ ဇာနီတာတို့ရဲ့ကိစ္စကို ဆွေးနွေးရအုံးမယ်”ဟု ပြောကာ ဂါလာဇ်နှင့်အတူ ဘုရင့်တဲနန်းရှိရာဆီသို့လာခဲ့လေ၏။တဲရှေ့သို့ရောက် သောအခါ စေ့စေ့တာ ဂျီကီဇာထိုင်သောနေရာတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်မှ အမျိုးသမီးကလေး ဇာနီတာသည် ရေတဘင်တခုကို ယူလာပြီး တိုက်ပွဲ ခိုက်ပွဲတွင် အနန်ဆလိုပိုဂတ်ရလာခဲ့သည့် ဒဏ်ရာကို ပွတ်တိုက်ပေးနေ လေ၏။ သို့သော်လည်း ဂါလာဇ်၏အနာကို ပွတ်တိုက်ပေးမည် လုပ် သောအခါတွင်ကား၊မိန်းမကိုရွံ့ထိုးသော ဂါလာဇ်က ဇာနီတာ၏ အထိ အတွေ့ ကိုမခံဘဲ၊ပြုစုမှုကိုငြင်းပယ်နေလေ၏။

ထိုနောက်သော်ကား၊အနန်ဆလိုပိုဂတ်က ရှေ့နားတွင် ကြောက်ရွံ့ သေးချုက်နှင့်ရပ်နေသော မာဆီလိုအား .....

“တော့ …… မသဆီသို့ — မင်းကစီတောင်းလေးဇော်နိုင်ဟာကိုအသို့မတွေ့ဘဲ အဘင်းလက်ထပ်ဘို့ကြံရွယ်ခဲ့တဲ့လူဆိုတော့ မင်းကိုလဲငါသတ်ပစ်ဘို့ဆိုက်တာဘဲ၊ ဘာခမဲ့ စီစဉ်တော့ ဘေးထွက်သိသို့ ချွေး ရှားနေသို့ မသတ်တော့ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်ရမဲ့ ငါသိမ်းပိုက်မဲ့ အမျိုးသမီးဘာလေးဇော်နိုင်ဟာကိုခင်းထားနွားဘရာလျှော်ခကြေးပေးပိုက်၊ နောက်ပြီး — မင်း ဗါရှသာ အမြန်ဆုံးထွက်ခွါသွားပေ၊ ဗါသို့ထွက်ခွါသွား ယင်တော့ — မင်းက ဆိုး မိုးမှောင်ကျပြီဆိုဘာသော ခေါင်နေ့ သား” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဤဘွင်မသဆီသို့သည် ကြောက်ရွံ့သောအုံက်နှာဖြင့် နေ့ရာမှ သာတာလျှော်ကြေးအဖြစ် နွားဘရာကိုပေးပြီး ရွာကာခနေ့ဆိုင်သော ရွာဘက်သို့ထွက်ခွါ သွားသော်၏ ဇော်နိုင်ဟာမှာကား မာသိ၏ ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်တောင်း၊ အနန္တဆလိုပိုဂတ်က မိမိကို သိမ်းပိုက်မည်ဟု ပြော သောကြောင့်ငှင်း ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်နေ လေ၏၊ သို့ဖြင့် အနားမှဝါလာဇော် ကြားလောက်သော တိုးတိုးလေသံနှင့် —

“ဒီ — မဒဆီသို့ သေသွား ယင် ကောင်းမှာဘဲ” ဟု ရေရွတ် နေရာဝါလာဇော်က —

“အင်း — ဒီကောင်မလေးဟာ တော်တော်စိတ်ကြမ်းတဲ့ ကောင်မလေးဘဲနော် — မိတ်ဆွေ အနန္တဆလိုပိုဂတ်ကိုတော့ ကောင်းကျိုး ပေးမဲ့သတ္တဝါမကလေး မဟုတ်ပါဘူး” ဟု သူ့ကိုယ်သူ တိုးတိုး ပြောနေမိလေ၏။

ဤနည်းအားဖြင့်ပင် အနန္တဆလိုပိုဂတ်အား အတိုင်းပင်ခံ လူကြီးများအဘုရင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလိုက်ကြရာ အနန္တဆလိုပိုဂတ် သည် လူဦးရေများပြားလှသော ဤရဲတင်းလူမျိုးတို့၏ ဘုရင်ဘဝနှင့် မယားများများ နွားများနှင့် ပိုင်ဆိုင်လာရုံမျှမက ထန်းနီးခြေဘာ တိတ္ထမနှင့် ပြည့်စုံသော မြင်းတက်ဆော်၊ ဘုရင်အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့လေတော့၏၊ ရုံနှံ့ရ ခါ လူအချို့တို့သည် သူပိုင်ဆိုင်ထားသော ရဲဘင်းကြီးကို တိုက်ခိုက်လုယူပြီး မင်းလုပ်ရန် ကြံစားကြသော်လည်း မည်သူမျှ အနန္တဆလိုပိုဂတ်ကို နိုင်အောင် မတိုက်နိုင်ကြချေ၊ သို့ဖြင့်ပင် နောက်ဆုံးတွင် အနန္တဆလိုပိုဂတ်အား တိုက်ခိုက်မည့်သူ ခေါင်းမပြုနိုင်ဘဲ ရှိလေတော့၏။

ဂါလာဘ်မှာထား ရဲတင်းရွာတွင် ထခါထရှိသော နေ့ထိုင်ပြီး တောင်တွင်သော ဖုံမှုရေ့ချားနှင့် ပျော်ပါးစွာ နေလေ့ရှိပေ၏။ အဝန်းဆလိုင်ခတ် အဘိုကား ယခင်ကကဲ့သို့ ညအခါ ဖုံမှုရေ့ချားနှင့် တောထမ်းခြင်းမပြု တော့ဘဲ အလွန်ချစ်လှစွာသော ဇာနီတာ၏ အပါးတွင်သာ အမြဲနေ၍ သည်ဖြစ်ရာ သူတို့လင်မယားနှင့်သောက်မှ ပေါက်ဖွားသော သားသမီး များပင်တွန်းကားလာခဲ့လေတော့၏။

—*—*—*—

(အခန်း—၁၁။)

ဤအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြောကြားခြင်း ခံနေရသော အကြောင်းမှ ကျမ်းစာပြု လူသား—ယခု—ကျွန်ုပ် ပြောကြားနေသော အတ္ထုပ္ပတ္တိကို နောက် ကြောင်းပြန်လှည့်ပြီး ပြောကြားခြင်းကိုခွင့်ပြုပါလော့။

ကျွန်ုပ်—မေ့ဗိုသည် ချာကာဘုရင်မင်းမြတ်၏ ပြန်လည် သူ့ကောင်း မြှောက်ခြင်းကို ခံရပြီးနောက် ချာကာဘုရင်မင်းမြတ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဇာနီး မီးလောင်မြေပေါ်မှ မယ်တော်ကြီးအနန္ဒီ၏ အရိုးများကို ငှီးကောက်ယူ လေတော့၏။ အရိုး အစုံအလင်ကို ရသောအခါ ချာကာဘုရင်သည် ကွင်း ကြီး တကွင်းကို တူးပြီး ထိုအရိုးများကိုအောင်းနှုန်းစွာမြှုပ်နှံ လေ၏။ ၎င်းမှ သာမက ဤကွင်းကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်(၁၂)ခုမျှသော တွင်းငယ်များကို တူးပြီး မယ်တော်ကြီးအနန္ဒီ သေဆုံးရှင်တွက် ခံ့စားရသော အပြစ်ဒဏ်ကြောင့် နွားတင်း(၁၂)ကောင်ကိုလည်း မြေတွင်းအရှင်လတ်လတ်မြှုပ်ကာသေ ထိုးခတ် ထိုက်ပေသေး၏။ ထိုမှ သာလော၊ မကတင်သေး၊ မယ်တော်ကြီး အနန္ဒီ၏ အရိုးများကို မြှုပ်နှံ ရိုက်ထ လာနေရာ ကြသော သူအားလုံး ကိုလည်း တပ်ရှဲ့အာ အရိုးတွင်းနံ့သောတွင် တနှစ်တိတိ အစောင့်အကြပ်ချထားလိုက် ချေသေး၏။ ထို့ပြင်လည်း ကျွန်ုပ်မှာမူကား ထိုသို့ အစောင့် ချခြင်းခံရ သူများ၏ တပ်တွင်မပါဝင်ခဲ့ချေ။ ချာကာဘုရင်သည် မယ်တော်ကြီး အနန္ဒီ သေဆုံး ရသည့် အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် တိုင်းပြည်တွင် တနှစ် အတွင်း

အသီးအနှံ" မရိုက် ဖို့ရ—မိန်းမချား သားမသွား စေရ.....သားသွားရဲ့ သော်—လင်ခရူမယား၀ါ ကျွမ်းကျင် သုတ်သင်မည်ဟု တင်းကြပ်သော အမိန့်ကို ထုတ်ဆင့်ထားလေသ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းပြည်ဘ၀မှာ လုံး၀ နှလုံးမိအဆုံး ဖြစ်နေကြရလေတော့သည်။

ထိုနောက်အဘန်ကြာခန့်အခြေအနေငြိမ်သက်နေပြန်ပြီး ချာဘာသည် မယ်တော်ကြီး အုန်းနှံကို လှူးဆွတ်သည့် အထိမ်းအမှတ်နှင့် ငိုကြွေး၍ ပြီလာရာ သူ့အနားတွင် နေသူမှန်သမျှကာပါ လိုက်ပြီးငိုရလေတော့၏။ ထိုစဉ်အခါက မင်းရှင်ဘဲ ငိုရသွန်းသောကြောင့် လူတိုင်းပင် အကြောင်းမဲ့ ငိုတတ်သောအလေ့အကျင့်ကို ကောင်းစွာရနေကြလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ဘုရင့်အထိုင်တော်ကျ အငို ကောင်းလှ သောကြောင့် နွားနှင့်မယား ပေါများကြွယ်ဝ၍လာခဲ့လေတော့၏။ ထိုနောက်ချာကာသည် ယခင်က ဖေါ်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်၏ လျှောက်တင်ချက်ကို မယုံကြည်သောကြောင့် မြို့သယ်ကိုက်သဖြင့်သေကြီးဟုဆိုသော အနောက်ဆိုဗိုဇတ်အားရှာဖွေရန် ၀ံကိုလ် တယောက်နှင့် စစ်သား ငါးထယ်ကို ကျွန်ုပ်မသိအောင် ထိမ်းထိမ်းပုန်း စေလွှတ်ခဲ့လေသည်။ ထိုစစ်ခဲ့ယ်နှင့် စစ်သားများ မည်သို့ မည်ပုံ—အနောက်ဆိုဗိုဇတ်နှင့် ၎င်းရာဇာဘုရင် ဂလောဇ် တို့ကာ သုတ်သင်ခဲ့ကြသည့် အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ဖေါ်ပြခဲ့ပြီ။ စစ်သားများ ပျောက်ဆုံး နေကြောင်း သတင်း ပြန်ရောက်လာသော အခါ၌ ချာကာ ဘုရင်သည်ကြီးပြင်းစွာရယ်မောကာ အနောက်ဆိုဗိုဇတ်ကို ကိုက်သေသည်ဟုသည် အလွန် အရွှင်းကောင်းသောကြောင့် ရှာလိုက်သည့် စစ်သား ငါးထယ်ကိုလည်း ကိုက်သတ်၍ကုန်ခဲ့ပြီဟုပြောသတဲ့။

သို့ဖြစ်၍ နောက်ဆုံးကျင် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် အရေးအခင်းများ ဖြစ်ပျက်မည့် လဆန်းသ,တည,သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ ထိုည၌ ချာကာသည် သုံးဆဲ့နန်းတံတိုင်ထိုင်ကာ ကျွန်ုပ်ကို ဘက်ရှင်းသင်းသူကိုယ်တိုင်သတ်ခဲ့သော မယ်တော်ကြီးအုန်းနှံကို လွှမ်းဆွတ် တ,သ,လေ တန်းဖြင့် ငိုကြွေးနေရာ ကျွန်ုပ်မှာလည်း မနေသာသောကြောင့် တန်းလုပ်ငိုနေရပေ၏။

တညလုံးပင် ၀ိုင်းသည့်ပြည်သားများသည် ချာကာ၏တဲနန်းစားသို့ ရာ

နှင့် ဆောင်နှင့် နီပြီး လာရောက် ငိုကြွေးနေကြရာ ဘလောဂကလုံး ငိုသံချင်း မိုးမွှန်လျက်သော ရှိလေတော့၏။ မည်သူမျှ အငိုမရပ်ရဲ၊ မည်သူမျှ တခိုတပါ မသွားရဲ၊ ငိုပြီးရင်းငိုနေရာတွင်သော ငိုနေကြရကုန်၏။ နံနက်လင်းလာသောအခါ ချာကာက ကျွန်ုပ်အား—"ကဲ—မေ့ပို—လာကွာ ငိုတဲ့လူတွေကိုသွားကြည့်ကြစို့"ဟုပြောသဖြင့် နှစ်ဦးသား တဲပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြရာ နောက်မှ အခြားလူများလည်း လိုက်ပါလာကြလေ၏။

ရွာပြင်တွင် လူအုပ်ကြီးစုရုံးနေရာ သစ်ပင်မှသစ်ရွက်များပမာ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင်များပြားလှပေသည်။ နေ့ ... ဘကာဘတိုင်း ဘွင်ပင် အရပ်လေးမျက်နှာလုံးနှင့်ပြည့်နေ့သေ၏။ ချာကာဘုရင်ထွက်လာသည်ကိုမြင်သောအခါတွင်ကား လူအုပ်သည် အော်ရှပ်ငိုကြွေးပြီး စစ်ဘေးသီချင်းတပုဒ်ကို သီဆိုကြလေ၏။ နေ့ မြင့်မြင့်ရှိသည်နှင့်အမျှ မြင်တွေ့ရသမျှတို့မှာ လွန်စွာစက်ဆုပ် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလာပေတော့၏။ လူများမှာ တညလုံးငိုယိုရသောကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြရုံမျှ မက သတ်ပွဲခံထားရသော ဘာသာကောင်များ ရှိနေလျက်နှင့်လည်း အစာရေစာ မိုင်ခွင့်မရကြပေ။ အချို့ အားအင်ကုန်ခမ်းပြီးလဲကျသွားသူများကိုလည်း ကျန် အသက်နှင့်လူများက ဂရုမြဲမနေနိုင်ကြတော့ဘဲ ကိုယ်ပေါ် တက်နင်းပြီးသွားနေကြလေတော့၏။ ချာကာက ကျွန်ုပ်အား—

"ကိုင်း—မေ့ပို ဒီလိုငါ တိုင်းပြည်တပြည်လုံးကို ယူကြုံးမရဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့လူဟာဘယ်သူလဲ—ငါ့ရဲ့ကောင်းကျိုးကိုလုပ်တဲ့လူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ရှင်းသွားနဲ့မြင်ရအောင် ခွဲခြားရှာဖွေကြစို့"ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အာမကိုး ဘဝ်အရွယ် အကြီးအကဲလုပ်သူ ဂွမ်ဘာဘာနာဆိုသူ၏အနားသို့ရောက်လာကြလေ၏။ ထိုသူမှာ ငိုသိ ရလွန်းသောကြောင့် မျက်ရေမထွက်နိုင်တော့—ဒေဝ တော်လှသောကြောင့်လည်း လည်ချောင်းကွဲကာ အသံမထွက်ဘဲ ရှိနေလေ၏။ ချာကာသည် ဂွမ်ဘာဘာနာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ကျွန်ုပ်အား......

"ကြည့်စမ်းဟေ့—မေ့ပို—ဒီလို ငါ့မယ်တော်ဘဝယောက်လုံး သေဆုံးတာကို ဒီကောင်ဟာ ငိုတောင် မရဘူး—တော် တော် ရက် စက်တဲ့ကောင်ဘဲ။ ကဲ—ခေါ်သွားကြဟေ့ ခေါ်သွားကြ၊ ဒီကောင်ရေ့—

သူ့အသိုင်းအဝိုင်း လူမှုသဘောကိုပါ ခေါ်သွား၊ မီးတော့ သင်္ချိုင်း ဖော်လိုက်ကြ။"

သို့ဖြင့်မှ ကံဆိုးသော ဇွန်ဘာအာ မှ အသိုင်းအဝိုင်း မှုသဘောမှာ အသုဘသင် ခံကြရလေတော့၏။ ချာကာမှာတော့–သူ့ရှိနေသူမှာ စိတ်ကြမ်းဝင်လာပြီး သူ့တဲနန်းထဲသို့ ဝင်ကာ အရက်သောက်လိုက်–မြင်ဘက်ထွက်လာပြီး ဟိုလူသတ်ရန် ဒီလူသတ်ရန် အမိန့် ပေးလိုက်နှင့် လုပ်နေလေ၏။ အမှန်အားဖြင့်ကား ချာကာသည် နီးစပ်နားနားရှိ လူမှုသဘောကို သုတ်သင်ပစ်နေလေတော့၏။ နောက်ဆုံးတွင် အဘကာပါး ကွက်သားများမှာ ချာကာသတ်နိုင်းသမျှသော လူတို့ကို များပြား လှန်းသော ကြောင့် မသတ်နိုင်တော့သကဲ့သို့ ဖြစ်လာခဲ့၏။ ချာကာသည် ထိုအဘကာပါးကွက်သားတို့ကိုပါ သုတ်သင်ပစ်လိုက်လေ၏။ ဤမျှ အကြွင်းအကျန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်နေလျှင် တား အနီးတွင်ရှိနေသော ကျွန်ုပ်သည်း လွတ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်။ ချာကာမသေလျှင် ကျွန်ုပ်ခံသရန်သာ ရှိလေတော့၏။

မကြာမီအတွင်း လူထုမှာလည်း ကြောက်ရွံ့ စိတ် ပြင်းပြ လာပြီး၊ အထိန်းအကွပ် မရှိ ယောက်ယက်ခတ်ဖြစ်လာကာဘာဦးနှင့်တူ ၊ သတ်ဖြတ်နေကြလေ၏။ ကျောင်းတော်ထဲ ရန်စကို လက်စားချေသိုချေ။ မနာသို မှုန်းထား မှုတို့ကို လက်စွဲ၊ ရွှမ်းပြ၊ကာ သတ်သိုသတ်နှင့်လုပ်နေကြရာ လူ့ရွာ စက်ဆုပ်ဘွယ်ကောင်းလှခဲ့လေတော့၏။ ထိုခွေးသခွေးဘည်းတွင် လူပေါင်း (၇၀၀၀)တိတိသေဆုံးခဲ့ပေသည်။ သို့နှင့်လည်း ချာကာသည် မလျှော့သေး။ လူထုကြားထဲသို့ ဟိုသွားလိုက် ဒီသွားလိုက် လုပ်နေကာ ဟိုလူ့ သတ်ရန်အမိန့်ပေးလိုက်၊ ဒီလူသတ်ရန်အမိန့်ပေးလိုက်နှင့် လုပ်နေပေသေး၏။ ဤမျှ ချာကာ၏ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်မှုများမှာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိ၊ အလကားသာ ကြမ်းကြုတ်နေခြင်းမဟုတ်ချေ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ချာကာသည် ဤသတ်ပွဲတွင် သူ့ရန်သူမှန်သမျှ သူမုန်းတီးသူ မှန်သမျှနှင့် သူကြောက်ရမည့်လူမှုသဘောကို သတ်ဖြတ်ချေမှုန်းပစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

နောက်ဆုံးတွင်နေ့သုံးရက်ပျောက်ကာ ညနေခင်းအချိန်သို့ ရောက်လာခဲ့ရာ လူသတ်ပွဲကြီးလည်း ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့လေတော့၏။ နေဝင်သ

ငြိမ့် သတ်ပွဲကြီးသည်ဟုမဆိုသိုပါ။ စဉ်းစားအားဖြင့်မူကား၊ လူတိုင်းပင်သတ်ရန်ဖြစ်ရန် အင်အား မရှိတော့သောကြောင့်သာ သတ်ပွဲကြီးသွား။ ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ကွင်းပြင်ဘက်ခြင်းကွင်းပင် သေသူများ ရှိသူပါ အရေးရေး အနေနေ ဘာ့ ပြီးသွားနေကြ ကုန်၏။ ကျန်ရစ်သည့် လူထုကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ရာ အဝေးယံ၌ အသက်ရှင်နေသေးသူများသည် ထိုနေ့အတွက် အစာရေစာ စားသောက်ရပါက မျှ အများအပြား သေရတော့မည်ကို မြင်သောကြောင့် သည်းမခံနိုင်တော့သောအဆုံး၌ ကျန်ရစ်သည့် ချာကာသား အရှုံးပြီး—

"ထကဲ့ ဝါးနည်းတဲ့ အထိုးအမှတ်ပွဲကြီး ပြီးသွားပါပြီဆိုတယ် အရှင်ဘုရင်မင်းမြတ်။ အခုလောက်ရှိရင်တော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ ဝမ်းနည်းလို့ လက်စားချေဖို့ အားရလောက်ပါပြီထင်ပါရဲ့။"

မိုး: "ဘယ်ပြီးသွားမလဲ မောင့်ပိုရှ၊ ဘယ်အားရသွားမလဲ။ ချမှ အစရှိသေးတာဘဲ။ နက်ဖြန်ခါကျတော့ ဝါးနည်းတဲ့ အထိုးအမှတ်ပွဲဟာ ဒီနေ့ထက် ပိုပြီး ပြင်ထန်တာကို မင်းတွေ့ရပါလိမ့်မယ်။"

"ဒါဖြင့် နက်ဖြန်ခါဆိုရင် တိုင်းပြည်မှာ ဝမ်းနည်းတဲ့ အထိုးအမှတ်ပွဲလုပ်ဖို့ လူရှိတော့မယ်မထင်ဘူး။ ဘာလို့ ဆိုတော့ တစ်ယောက်မှ ဒီတိုင်းပြည်မှာ ကျန်တော့မယ်မထင်ဘဲ။ ကျက်ခြေကြီးမှာ အမှန်ဘဲ။"

"ဘာပြောတယ်—မောင့်ပို။ ဒီလိုဆိုရင်လဲ ဘယ်သူမှ ထွက်မပြေးနိုင်အောင် ဒီနေ့ သေသူရှင်သူ စာရင်းယူထားစမ်း ကြွား ကောင်းကောင်းရေတွက်ထားစမ်း။"

ငြိမ်း "ကျွန်မျက် သတ်ဖြတ်ဖို့ သေရဘာသက် အစားရေစာ မစားရလို့ သေရတဲ့ လူက ပိုပြီး များလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်အရှင်။ လူတွေဟာ တစ်နေ့နဲ့ တစ်ညလုံးလုံး ဘာမှမစားရဘဲ ငိုချင်နေကြရပါတယ်။ နောက်ထပ်တစ်နေ့နဲ့ တစ်ည အစားရေစာမစားရရင်တော့ ချ သေကြကြမှာအမှန်ပါဘဲ။"

ဤကြင်ချိုကာသည် လူအဝေးများသွားမပါက သူ့အတွက် အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်ရန် လူဦးရေနည်းပါးသွားမည့် အရေးကို တွေးမိလေ၏။

ဒါ၊ "ဒါပေမဲ့ မောင့်ပိုရှ၊ မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်ထဲက ယောပေါက်ကြီးအထွက်ဝမ်းနည်းပြီး ပိုခံရတန်းအရိုက် အတွင်းမှာ ဒီထိရိုက်ခွာန်တွေအ စားလား

သောက်လား ပျော်လား ပါးလား လုပ်နေလို့ တော်ပြီ မလားကွ။ ဒီလောက်တလေး ဒွေးနဲ့သိန့် ယောင်ပုစောင်လို့လဲ ငါ့မယ်တော်ကြီး အမှန်တွ ဘယ်အရွာထနေပေါ့ ကျေနပ်မယ့်မထင်ဘူး။ တာဝမေ့ ရှိပါစေ တော့ ဘော့ရှိပါစေဘာ့ငါ ကိုယ်တော်မြတ်က အကြောင်းဘာ့ရှား လား ရတော့မှာပေါ့၊ ကဲ—ကဲ—မေ့ုလို—သွား၊ လူတွေကို ပြောချေ။ စားချင်း သောက်ချင်စိတ် ရှိတဲ့လူ စားချေ၊ သောက်ချေ ကြလို့—ဒီနေ့ဝမ်း နည်းပွဲကြီးကိုလဲ ဒီတွင်ဘဲ ရပ်ဆိုင်းလိုက်ပါတော့မယ်။"

သို့ဖြင့်—ကျွန်ုပ်သည် လူတို့ရှိရာသို့သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြော လိုက်ရာ လူရှုသည် ဝမ်းသာအားရနှင့် ရှိသမျှအားကို ညှစ်ထုတ်ပြီး ရေ သောက်ရန် ချောင်းနံ့ဘေးသို့ ပြေးဆင်းသွား ကြရာ အားနွဲ့ သူများမှာ လှုပ်ရှ တိုးဝေ့ ထိန်နင်းခြင်းကိုခံရပြီး သေဆုံးရသည့်အထိ ဖြစ်သွား ကြလေ၏။

ဝမ်းနည်းပွဲပြီးဆုံးသောအခါတွင်ကား ကျွန်ုပ်သည်အိမ်သို့ပြန်ပြီး ပျော် ထင်သမျှ အိပ်စက်လိုက်လေ၏။သို့သော်လည်း ကောင်းစွာမပျော်ချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ချားကာသည် သင်သည့်ဖြတ်သည့်ကိစ္စကို အဆုံး မသတ်သေးကြောင်း သိနေသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

နောက်တနေ့နံနက်တွင် လူတို့သည် ရွာထဲသို့ပြန်နေဝင်ကြပြီး ဝမ်းနည်း ပွဲတွင် သေဆုံးသူတို့အား မြှုပ်နှံ့သူထ ကြ၏—အချို့ကလည်း မိမိတို့ နှင့်က ဝမ်းနည်းပွဲသို့ မလာရောက်သော နုပ်ဝေးမှ ရှေးသူရွာသားများကို ဘုရင့် အမိန့်အရ သွားသင်သူ သင်နှင့် လုပ်နေကြလေ၏။ မွန်းလွဲ အချိန် လောက်တွင် ချားကာသည် ရွာထဲသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်သွားရာ ကျွန်ုပ် နှင့်ထ ကျူ အဝင်ပင်မဲ့အမွဲ့ဝ များက နောက်မှလိုက်ကြလေ၏။လမ်းတွင် ချားကာက ကျွန်ုပ်၏ပခုံးပေါ်တွင် တောင်ဝှေးကိုမှီပြီး ကိုသို့ ကိုင် လိုက်လာသည်း—

"ဘယ်နှယ်လဲ ဟေ့—မေ့ဘို။ ခင်တို့ လန်ဂျင်နီ အမျိုးအနွယ်တွေ၊ ငါ့—ဝမ်းနည်းပွဲကို လာကြရဲ့လား။ မတွေ့ပါဘူး။"

ဤတွင် ကျွန်ုပ်က—ကျွန်ုပ်၏ လန်ဂျင်နီ အမျိုး အနွယ်များ ရောက်လာ

သည် မလာသည်ကို မသိကြောင်း၊ ခရီးလေးတော ကျသွား ရှိသော ကြောင့် နောက်ကျခဲ့ကောင်း နောက်ကျနေလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်းပြောရာ—

"ဟာ—ဘယ်ခွေး ဖြစ်ဖြစ်—သခင်က ခေါ်ရင် ပြေးလာ ကြရမှာ ချည့်ပေါ့ကွာ၊" ဟု ... ပြောကာ သူ့မျက်လုံးတွင် အရောင် တပြောင်ပြောင်ဖျတ်နေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာစိတ်လေးခဲ့လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏အမျိုးအနွယ် လန်ဂျင်နီ လူမျိုးများသည် ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ် တောင်ကျေးဒေသလေးအတွက် ကျွန်ုပ်အား နှင်ထုတ်လိုက်သူများ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် သူတို့အတွက် စိတ် စနောင့်စနင်းဖြစ်မိချေ၏။ မကြာမီအတွင်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်စွန်းကြီးတခုသို့ရောက်လာကြ၏။ ကျောက်စွန်း၏ ထိပ်ဆုံးတွင် မြေပြင်သည် မတ်စောက်စွာ နိမ့်လျှောဆင်းနေလေသည်။ ချာကာသည်ကျောက်စွန်းပေါ်တွင်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဝင်ဘသမေ့တော ရွာဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ပြီး ကြည့်နေရာ မကြာမီအတွင်း ထိုရွာဘက်ဆီမှ မိန်းမ ယောက်ျား ခလေးလူကြီးများပါဝင်သော လူအုပ်ကြီးတအုပ်ဤဘက်လာနေသည်ကို မြင်ရသောကြောင့်—

"ဟော ဟိုက လာနေတဲ့ လူတွေဟာ သူတို့နဲ့ကိုင်တဲ့ ဂူငါးရောင်ကို လောက်ချင့်ခြင်း၊ အောင်ကြိုး မင်းတို့လန်ဂျင်နီအမျိုးအနွယ်တွေနဲ့ ဘာတူ ဘယ် မေ့ပို။"

"မှန်ပါတယ်—ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ လန်ဂျင်နီ လူမျိုးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။"

ထို့နောက် ချာကာသည်စေတမန်တယောက်ကိုစေလွှတ်ပြီးလန်ဂျင်နီ နွယ်ဝင်များအား သူရှိနေသောနေရာသို့ အရောက်လာရန် အခေါ်ခိုင်း လိုက်လေ၏။ မင်းနေပြည်တော်သို့လည်း အခြားစေတမန်များကို တီး တိုး စကားပြောပြီးစေလွှတ်လိုက်သေး၏။ ထိုစေတမန်များကိုဘာစေပြော လွှတ်လိုက်သည်ကိုကား ကျွန်ုပ် မကြားမသိရပေ။

အတန်ကြာမျှပင် ချာကာသည် သူထိုင်နေသည့် နေရာသို့ရှေ့ရှုကာ တွင်းပြင်ကိုဖြတ်သန်း၍ဘက်လာသော လူအုပ်ကြီးကိုကြည့်နေပြီး—

"မေ့ပို— မင်းတို့လူမျိုး လူဦးရေဘယ်လောက် ရှိပါ့မလဲဟေ့။"

"သူတို့နဲ့အတူမနေတာကြာပါပြီ၊ ဘယ်လောက်ရှိမယ်ဆိုတာ အ

တတ်မသိပါဘူး—အရှင်မင်းကြီး တစ်မဟာ သုံးတစ်စာလောက်ရှိတောင်း မှီပေမပေါ့။"

"ဒါလောက်မများပါဘူးကွ။ မင်း—ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ—ဗိုလ်ချုပ်ဟာ မဟာဗ ဘက်တောကမှီတဲ့ ချောက်ကမ္ဘား ပြည့်ပါ့မလား ဟော့။"

ဤတွင် ကျွန်ုပ်သည် ချာကာ၏ရည်ရွယ်ချက်ကို ခိုင်မီသိရှိ လိုက်သောကြောင့် တကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားလေ၏။ မြန်ခြုံနေလည်း ၊ စကားမရှာမရတော့ချေ။ချာကာက ......

"လူတွေက များတော့ များပါရဲ့ကွာ၊ တာမေ့ဲ—ငါ—မင်းနဲ့ သွား (၅၀)ကြေးလောင်းရဲ့ပါတယ်။ဗိုလ်ချုပ်ဟာ ဒီချောက်ကမ္ဘားတော့ မပြည့်လောက်သေးပါဘူးကွ။"

"အရှင်မင်းကြီး"ဖျက်ရယ်ပွဲတော်မှာတာလားခင်ဗျာ။"

"အေး—ဖျက်ရယ်ပွဲတယ်လို့ဘဲဆိုကြပါစို့ကွာ။ ဖျက်ရယ်ပွဲတဲ့အနေနဲ့ဘဲ အလောင်းအစားလုပ်ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား။"

"သဘောတော်အတိုင်းပါဘဲခင်ဗျာ"ဟု ကျွန်ုပ်က မှန်ပါ့ဘုရား၊ လုပ်လိုက်ရလေ၏။ကျွန်ုပ်၏လူမျိုးများမှာကား—ချာကာရှိရာသို့ ချီတက်လာပြီး လာလျက်ရှိကြတုန်း၏။ လူအုပ်၏ထိပ်ဆုံးမှ လူကြီး တယောက် ဦး ဆောင်ပြီးလာလျက်ရှိ၏။ထိုလူကြီးမှာ အခြားသူမဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်၏ဘခင် မာဓောကာမာပင်ဖြစ်ပေ၏။ဘုရင့်ပေါ်းသို့ရောက်လာသောအခါဘခင်ကြီး မာဓောကာမာသည် ခရေးပြုပြီး မြေပေါ်တွင် ဝပ်ကာ တွားတက်လာ ယင်း ပါးစပ်မှဘုရင်ကို ချီးကျူးထားပြောလျက်ရှိရာ နောက်မှ လူများက လည်း အလားတူပင်တုန်းကွပ်တွားပြီး လာလျက်ရှိကြလေ၏။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော လူတို့၏ပါးစပ်မှ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ချီးကျူးသံများမှာ တောလုံးညံ မျှရှိလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ ဘခင်ကြီး မာဓောကာမာသည် ချာကာ၏ ခြေရင်းတွင် ဝပ်စင်းနေ၏ ချာကာကဘခင်ကြီးအား နေရာမှ ထနိုင်းလိုက်လေ၏။သို့သော်လည်း ကျန်သေးသူများမှာကား၊မြေပေါ်တွင် ဝပ်မြဲဝပ် နေကြရလေသည်။ချာကာက.....

"ကဲ ..... မာဓေဝတာမ ထ—ဘာ့မင်းတို့ဘာလို့ ငါ့မယ်တော်ရဲ့ ဝမ်းနဲ့တဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပွဲကို အရောက်နောက်ကျရတာလဲဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါအုံး" ဟုမေးရာ ကျွန်ုပ်ကို မှတ်သိုးမရသော ဘခင်ကြီး မာဓေဝတာမ ထ......

"မရိုးလမ်းဘာက ကျွာဝေးလှပါတယ် အရှင်မင်းကြီး၊ နောက်ပြီး ခရေသေးတွေ့ခိုမြမတွေကလဲ လမ်းမှာ ခြေ့ဘူနှာ ဖူးရေ့ည်ပြီး ခြေသောက်မေပါက်သွားပါက်နဲ့ ရှိနေကြပါသယ်၊"

"တာဘွေပြောမနေပါနဲ့ တော့ကွား၊ မင်းရော—မင်းလူတွေ ရေဟာ စိတ်ပန်းကိုယ်ပန်း ဖြစ်နေကြတယ် မဟုတ်လား၊ စိတ်ချပါ ကြားခင်လား လုံး ရမ်နှာဘူးဗျိုးရှာမှာပေါ့၊ တော့ နဲ့ မင်းလူတွေအားလုံးအစုံအလင်ဘာကြရဲ့ လားဘော့၊"

"ဘယောက်မကျန် ပါလာကြပါသယ်ခင်ဗျား"၊

"ဘေး—ကောင်းလှတဲ့—ကောင်းလှဘဲ၊ တော့ပေ့ဲ ငါတို့ ထက်တွေပ်း ဝမ်းနဲ့သိုက်ကြအုံးဆို့လား၊ ကဲ—ကဲ—မင့်လူတွေကို ဟောဟိုကျောင်းစွန်းဘေးသလျှောဆင်းနေတဲ့ မျက်ခင်းပေါ်မှာ ငါ့—ဝဲ—သာ ကာနေပြီး စီဘန်းနိုင်းစမ်း၊"

၎င်းတွင် အကြောင်းမသိရှာသော ကျွန်ုပ်၏ဘခင် မာဓေဝတာမ သည် အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်းဆောင်ရွက်လိုက်လေ၏၊ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာကား ချာဟာ၏ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော စိတ်ထားကို သိနေသူ ဖြစ်ပေ၏၊ လူများအားလုံးစီဘန်းပြီးသောအခါ ချာကာသ မာဓေဝတာမ အားချောက်ထဲသို့ဆင်းခိုင်းပြီး အဆိုပါ ဘခင်ကြီးမာဓေဝတာမသည် နက်လှသော ချောက်ထဲသို့ ငြိမ်းသက်စွာ ဆင်းသွားလေ၏၊ ချောက်မှာ အတော်ကလေးနက်ရာ သူ့ခေါင်းမှ ဆံပင် ခင်ကြမ်းကို ခပ်ရေးရေးမျှသာ လှမ်းမြင်နိုင်လေ၏၊ အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း နေရာယူပြီး သောအခါ၌ ဘခင်ကြီးမာဓေဝတာမသည် သိနေသိထားသလိုအနေနဲ့ ချာ၏လူများကို ဦးစီးကာ ဝမ်းနည်းသည့် အထိမ်းအမှတ်အမှုပြုရင်း ငိုယို နေရလေ၏၊ ထို့နောက် စစ်သားများသည် နက်ရှိုင်းသော ချောက်ကမ်းပါးထဲမှနေပြီး အထက်သို့ပြန်လှည့်တက်လာခဲ့ရာဝယ် တင်ထယ်သိနှင့်ရှေ့ပြီးဘကယ်ပင်ကြောက်ခွဲလှ၊

မွှတ်ဘွယ်ဖြစ်နေလေသည်။ ဤသို့ပြုနေကြနိုက်တွင်ပင် မိုးသီးပေါက်များ လည်းကျလာခဲ့ရာချောကာသည်ပိုသိတ်နှာ၊တောင်ယင်း မျက်ရေဘွယ်ဘွယ် ဗြီးကျနေလေ၏။ မိုးသည် ပြင်းထန်သည် ဟက် ပြင်းထန်စွာ ရွာလာခဲ့သော် လည်း ငိုနေသူများမှာကား ရပ်နားခြင်းမရှိ ဆက်ကာ ငိုကြွေးနေကြရလေ ၏။ ထောမျကြာသောအခါ နံဒအိုးသို့ လှည့်သူသည် ကြားရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ညာဘက်တောဆီသို့ကြည့်လိုက်ရာ လန်ရုင်နီလူမျိုးများစုစုံး ငိုကြွေးနေသော ချောက်ကမ္ဘားဖ်ဘာဘက်ရှိ တောင်ကမူ အကွယ်ဆီတွင် စစ်သားများသည် ဓါးလှံ ရှေးဒွေး ဖိုက်ပြင်များကို ကိုင်ဆွဲကာ ချီတက် လာနေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ဘယ်ဘက်တောဆီ ကြည့်လိုက်ပြန်သော အခါ ၌လည်း ထိုနည်းအတိုင်း ကုသင်းနေသော မိုးရေများ ကြားမှ စစ်သားများ ချီတက်လာကြသည်ကို ခပ်ရေးရေး မြင်တွေ့ နေရပြီး ရှေ့ တည့်တည့်မှလည်း လှံကိုင် သူရဲသူဘက်များ လာလျက် ရှိကြကုန်၏။

ထိုနောက် သော်ကား လန်ရုင်နီလူမျိုးများဘက်မှ ထူးခြားသော အ သံဘသံကိုကြားရလေ၏။ဘိုအသံသား အခြားအသံမဟုတ်၊ တဖယ်ဝမ်း နည်းကြောက်ရွံ့သဖြင့် ပေါ်ပေါက်လာသော ငိုသိုသံ၊ငြီးတွားသံ၊အော် ဟစ်သံများပင် ဖြစ်ပေသည်သဘည်။ ချောကာသဒူ ကျွန်ုပ်အား—

"ဟော့—မေ့ပို ကြားရဲ့လား။ ဒီငိုသံကမှ တကယ်ငိုသံကွ။ ဟန်ဆောင် ပီးငိုတဲ့ ငိုသံမဟုတ်ဘူး"ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ဤသို့ သူပြောနေနိုက်တွင် လန်ရုင်နီလူမျိုးများမှာ ရှေ့တိုးသိုက် နောက်ဆုတ်ပြေးလိုက် အော်သိုက် ဟစ်လိုက်နှင့်ပင် စစ်သားများ၏ လက်နက် အောက်တွင် အသက်ပျောက် နေကြကာ ချောက်ကမ္ဘားထဲသို့ ကလေး—လူကြီး ယောကျ်ား မိန်းမ မရွေး အလောင်းကောင်ချင်းထပ်အောင် သေဆုံးနေကြလေ၏။

ထို—ဤအလုပ်ဘူ့ကို နားဆင်ဒေ့သောအခ သူများက်နှာချိုလှသား —ဤ ကျွန်ုပ်ဆဲနက်လုံးအိုး မှ ယခုကားပြောနေနိုက်တွင် နှုတ်ရေပေါက် ကြီး ငယ်များကျဆင်းလာသည်ကိုခွင့်ပွှတ်ပါလေ့။ကျွန်ုပ်သည် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ကြြံစ်၍ သားမြေးခလေးငယ် ဘဲ ယောက်မှာ ပိတ်ထား နှမယ်ရှာပါ သည်။သို့ကြောင့်သည်။ ခလေးငယ်မှာ ငိုကြွေးမြည်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ လန်ရုင်နီလူမျိုးများ အဖော်ရသည်ကို ကျွန်ုပ်အခေသးစိတ် မပြောနိုင်တွင်း

တော့ပါ။ ခင်ဗျားတို့ကို ပြောရမည်ဆိုလျှင်ကား—နောက်ဆုံးတွင် တမျိုးတဖွဲ့ လုံးရုံးရုံးမြုပ်သောဆုံးသွားကြသော တလောကလုံးဆိတ်ငြိမ်နေပါတော့၏။

ထို့ကြောင့်—ကျွန်ုပ်၏ဖခင် မာဘောအာမာသည် အသက်ဆုံးခဲ့ရရှာပေ၏။ ဤနည်းဖြင့်ပင် ကျွန်ုပ်၏လန်ဂျင်နီ လူမျိုးများသည် တဝပြောင်းကြရတော့၏။ ကျွန်ုပ်ငယ်ရွယ်စဉ်က ကျွန်ုပ်၏ဖခင် ဒါဗီမက် · မြင်းကော်ဖုံ နှင့်ကာနုလာသည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ် တွေ့ရပေတော့၏။ ဤနည်းဖြင့်ပင် ချာအာသည်ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ခလေးအရွယ်က ဦးဘနီ ဗျူးချောက်တခွက် ရေဘမှတ်ပေးခဲ့သော လန်ဂျင်နီ လူမျိုးများအား လက်စား ချေလိုက်ပေတော့၏။ ချာအာထံမှ ကျွန်ုပ်အား—

"ဟေ့—မော့ပို မင်းနဲ့ငါနဲ့ အလောင်းအစားလုပ်သော မင်းရှုံးပြီ ဟေ့—မဖွေဘူးလား၊ ချောက်ကတ္တူဘယော လူသေကောင်နဲ့ ပြည့်မှ မပြည့်ဘဲကွ။ တို့မှာမြစ်နဲ့လား။ ချောက်ပြည့်တို့ လူထယောက်စာ နေရာက လေးလပ်နေသေးတယ်၊ လန်ဂျင်နီလူမျိုးထဲက အဲဒီ လူတယောက်စာ နေရာကလေးကိုပြည့်အောင်လူမရှိတော့ဘူးလား—ကုန်ပြီလား။"

"တယောက်တော့ကျန်ပါသေးတယ်အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုးဟာ လန်ဂျင်နီလူမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးကို သတ်ပြီး အဲဒီနေရာက လေးကို ပြည့်လိုက်ပါတော့။"

"အာ—မဟုတ်တာဘဲ ကွာ၊ ငါ—မင်းကို မသတ်ရက်ပါဘူး။ သတ်ရင်—ငါ—ဂတိပေးခဲ့တာကို လွန်ဆန်ရာကျနေတော့မှာပေါ့။ နောက်ပြီး မင်းနဲ့ ငါဟာ မယ်တော်ကြီး အနားမှာ အတူတူ ငိုခဲ့ ယိုခဲ့ကြတဲ့ ခင်နည်း ဘက်ချင်း မဟုတ်လားကွ။ ဘာလို့ သတ်စရာလိုသလဲ။"

"တာဖြင့်—တခြားသတ်စရာ လန်ဂျင်နီလူမျိုး မရှိတော့ပါဘူး ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်မျိုးဟာအလောင်းအစားရှုံးတဲ့လူမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဘဲ အပ်ပါတော့မယ်။"

"ဘယ်ဟုတ်မလဲကွ၊ တယောက် ကျန်ပါ သေးတယ်။ မင်းနှမတော် ဘာလေကာ တယောက်လုံး ရှိနေသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဟော—ဟော ဟိုမှာ ဘာလေကာ လာနေပြီ။"

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်ခေါင်းမော်ပြီးကြည့်လိုက်ရာ အမှန်ပင်ဘာလေလေသာသည် သစ်နက်ရေကိုဝတ်ဆင်ကာ မိဖုရားတပါးအနေနှင့် စံသား နှစ်ယောက်ခြံရံကာ ရှုမြေမျက် လာနေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ သို့သော်လည်း အနားသို့ရောက်လာပြီး ငွေသေချာကို မြင်ရသောအခါ၌ကား—မျက်နှာပျက်သွားပြီး ချာကာ၏ရှေ့သို့သွားရှယ်င်း—

"အိ—ဘုရင်မင်းမြတ် ကျွန်ုပ်ဘာအလိုရှိလို့ ခေါ်ပါသလဲ"

"အော်—နှမတော်မိမိ မချိမ့်မြိ ရောက်လာပေသကိုး။ ဒီလိုကွ။ ပြီးပုံက မင့်အစ်ကိုတော် မေ့ပိုနဲ့ ငါနဲ့ အလောင်းအစားတခုပြုလားတယ်။ ဒီအလောင်းအစားတာ တောပျံဘက်ကချောက်ကြီးထဲမှာ မင်းတို့ရဲ့ အနွယ်ဝင်ဖြစ်တဲ့ လန်ရှင်နီလူမျိုးတွေနဲ့ ပြည့်မလား မပြည့်ဘူးလား ဆိုတဲ့ အလောင်းအစားဘဲ။ ဒီအလောင်းအစားကို ဖြည့်စွမ်း ချင်တာနဲ့ ချောက်ထဲ တယောက်ပြီးတယောက်ခုန်ချလိုက်ကြတာ ချောက်ကြီး ပြည့်လှပြည့်ခင်ဖြစ်သွားတာဘဲ။ တာမေ့ရဲ့ ခက်တာက ချောက်ဟာ လုံးဝပြည့် မသွားဘဲ၊ တယောက်စာထဲလိုနေတယ်။ အဲဒါ မင့်အစ်ကို မေ့ပိုက သူ လောင်းတာနိုင်ချင်တာနဲ့ လန်ရှင်နီအမျိုးထဲက လူတယောက်ရှိပါသေး တယ်။ ဒီလူဟာ တခြားလူမဟုတ်ဘူး။ နှမတော် ဘာလေလေသာပါဘဲလို့ ပြောတာနဲ့ ချောက်ပြည့်အောင် တနေရာစာအတွက်မင်းကိုအခေါ်လွှတ် လိုက်ရတာဘဲ။ အဲဒီတော့ ငါကလဲ မနိုင်တဲ့အလောင်းအစားကို ဖွတ်အ နိုင်ယူချင်ပေဘူး။ ကဲ—ကဲ—ဒီကိစ္စကို နှမတော်မိမိက အစ်ကိုကြီး လုပ် တဲ့ မေ့ပိုနဲ့ သွားပြီး ပြောဆိုနှီးနှောသင့်လိုက်ပါဦး။ တခုတော့ ရှိတယ် နော်....ဒီလိုပြောဆိုနှီးနှောတဲ့ အခါမှာ ဒီတခါက မင့်မှာ သားတော် တပါးမွေးထားခြင်းဖြစ်တာ ပြေဆိုလာပြီးပြောဆိုနှီးနှောတဲ့ အတိုင်းပြောဆို တာပေါ့ကွာ ဟုတ်လား"ဟု သားတပါးမွေးသည်ကို ထိန်ချန်ထားသည့် အကြောင်း မိမိသိသည်ဟု နားလည်စေရန် စောင်းပါး၍ခြေ မဆိုး လိုက်လေ၏။ သို့သော်လည်း ဘာလေကာတမူ—ချာကာ ဆိုလိုသော အဓိပ္ပါယ်ကို ကောင်းစွာ မသိသောကြောင့် ကျွန်ုပ်ထံသို့ မိုင်းသည့်အ ဖိုးမလာသေးဘဲ၊ ချာကာအား စေ့စေ့ကြည့်ယင်း

"ကျွန်မပြောလိုက်မယ်နော်မောင်စမ်း—မီသွတ္တာစပီး ရှင်ဟာ မသေသမျှ ချိုး အိပ်ကောင်းခြင်းအိပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်သယ်လား။"

ဤတွင်ချာကာသည် ဘာဒလေထာ၏ကျိန်စာကို ကြားမိသောကြောင့် ကြောက်စိတ်ဝင်လာသဖြင့် တခြားသို့ခေါင်းလှည့်နေလေ၏။ ဘာလေကာ ကမူ ကျွန်ုပ်အား—

"အစ်ကိုကြီး—ဖေ့ပို နောက်ဆုံး ပြောခြင်း အနေနဲ့ ဘုရင် အမိန့် အတိုင်း မောင်နှံနှစ်ယောက် စကား ပြောကြအုံးဆို့။"

သို့ဖြင့်—ကျွန်ုပ်သည် လှံတစင်းကိုဆွဲကိုင်ကာ ဘာလေကာနှင့် အတူ လူသေကောင်ပုံနားသို့ ထွက်လာခဲ့ရာ ဘာလေကာက လျှင်မြန်စွာနှင့်—

"ကျွန်မ တခါတုန်းက ပြောခဲ့တာ မမှန် ဘူးလား—ဟင်—အစ်ကိုကြီး တဲ့—အစ်ကိုကြီး အသက်ရှင်နေရစ်ခဲ့ပီး ကျွန်မကိုယ်တိုင် ချာကာကို လက်စားချေပါ့မယ်လို့ ကျိန်ကျိန် စမ်းပါနော်—အစ်ကိုကြီး။"

"အေးပါကွယ်—ချာကာကို လက်စားချေပါ့မယ်လို့ ကျိန်ပါ တယ်။"

"ဟဲ—ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မသွားတော့မလဲနော်......ကျွန်မနဲ့အစ်ကိုကြီးဟာ ငယ်ငယ်ကလေးကထဲက အတူတူချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြတယ်။ ခုတော့ ဖါဘာကြီးဟာ ဆုံးနေပါပီ။ နောင်ဘဝကျမှ တွေ့ကြအုံးဆို့ နော်—သွားတော့မယ် အစ်ကိုကြီးရယ်—ကျွန်မတို့ လန်ရှင်နီ လူမျိုးတွေ က ကျွန်မကို လှမ်းခေါ်နေကြပီ။ ကျွန်မ ခေါ်သံကိုကြားနေရတယ် ...။"

ထို—အဆွေမျက်နှာဖြူလူသား ... ဤမျှသာအဓိရှင်ခံပါရစေတော့...၊ ကျွန်ုပ်နှမငယ်လေးသေဆုံးရပုံကို ကျွန်ုပ်အား သနားသောအားဖြင့် အသေးစိတ်ပြောပြခြင်းမှ ခွင့်လွှတ်ပါလော့—

(အခန်း—၁၉။)

ထိုနေ့ညချာကာသည် ဘာလေကာ၏ ကျိန်စာ မိသောကြောင့် လောမသိ၊ လုံးဝအိပ်စက်၍မရနိုင်ဘဲ မှိုင်းလာ၏။ နောက်ဆုံးတွင် အိပ်စက်၍ မပျော်နိုင် လွန်းသောကြောင့် ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်ကာ မကြာမီ အတွင်းက ကျွန်ုပ်တို့လမ်းလျှောက်နိုင်မည့် ယာဉ်ဝင်များကို သုတ်သင်ကွပ်မျက်ရာ ချောက်ကမ္ဘား ကြီးသို့ထွက်ခဲ့လေ၏။ ညမှောင်ထဲတွင် ကြိုးသက်လျှောသောကြောင့် သုသာန် အပြင် ပမာ ချောက်ကမ်းလျှောဘေး၏ တောင်းကင်ဘွင်လ ဖောင်းစွာ သာနေသောကြောင့် ချောက်ထဲမှလူသေကောင်များကို ထင်ထင် ရှားရှား တွေ့မြင်နေရလေသည်။ လှပသော ဘာလေကာ၏ မျက်နှာကိုပင် ကွင်း ကွင်း ကွက်ကွက် မြင်တွေ့နိုင်ပေ၏။ ချာကာက –

"မင်း—ငါနဲ့ အလောင်းအစားလုပ်ဘာ မနိုင်နိုင်ပါဘူးကွ။ မတွေ့ဘူး လား လူသေတွေဟာ ချောက်ကလှူးမပြည့်ဘူး။ တခြားဖြေနဲ့ အောက် နိုင်းဘူကျွန်ဘီ၊ အခုဆို လှ တလောက်လောက်တောင် ချောက်ဝနဲ့ လို နေသေးဘဲ။"

ကျွန်ုပ်က မည်သို့မျှပြန်မဖြေသော်လည်း ချာကာ၏ စကားပြောသံကို ကြားရသောကြောင့် မလှမ်းမကမ်းဆီမှာ လူသေ လာစားသော မြေခွေး များ လှုပ်ရှားသံကိုကား ကြားရပေ၏။ ထောမှ ကြာသောအခါ ချာကာ သည် ရယ်မောပြီး ကျယ်လောင်လှစွာသော အသံနှင့်—

"ဟား—ဟား...... ဟား—ငါ့—ဘာပည့် လမ်းလျှောက်နိုင် လူမျိုးတွေဘော့ ကောင်းကောင်းကိုအိပ်စက်ကြရအီးတိုးကွဲ့—ဟဲ–ဟဲ–မင်းတို့ လမ်းလျှောက်နိုင် လူမျိုးတွေက နေ့နေ့ ညည ငါ့ကိုတော့ မမေ့ပါဘူးကွ။ ဟင်—မင်းတို့ မှတ်မိ ကြသေးရဲ့လား ဘာခါက–မင်းတို့ ဘာမျိုးလုံးဟာ ငါ့ဖယ်ဘော် နဲ့ ငါ့ကို သွားနို့ ဗျူးချောက်ခွက်တခွက်စာတောင် မပေးခဲ့ကြဘူး မဟုတ် လား။ ကိုင်း–ခုတော့ ဘယ်နှယ်ရှိစ–ဟို တုန်းကငါ မင်းတို့ကို ဘယ်သို့ ဂတိ ပေးခဲ့သလဲ။ ဗျူးချောက်ခွက်တခွက်ထဲမှာ ရေစက်တွေ ရှိတာနဲ့ အမျှ မင်းတို့ သွေးတွေလဲ စက်စက် ထိုးစေ့မယ်လို့ ဆိုခဲ့ဘယ် မဟုတ်လား။ ခုတော့—ကလေးရော လူကြီးရော မိန်းမရော လမ်းလျှောက်နိုင် မှန်သမျှ အားလုံး

ကိစ္စချောကြပြီ မဟုတ်လား၊ အေး—ဟိုတုန်းက ငါဟာ ငယ်သေးတယ်၊ လူမမယ်သေးဘူး၊ အခုတော့ ငါဟာ ကြီးထွားလာခဲ့ပြီ၊ လူတွေခရီးသွားနိုင်တာနဲ့ အမျိုးသမီးတွေကိုလဲ ပိုးခဲ့ပြီ၊ ငါပြုံးတာကို လူတွေကျုံ့ကြောက်ကြရတယ်၊ ငါ့ဟာကို လူတွေက ယုံကြည်ရတယ်၊ ငါ့ပါးစပ်က စကားတခွန်းထွက်ရုံနဲ့ လူတွေ ထောင်နဲ့ သောင်းနဲ့ သိန်းနဲ့ ချီပြီးသေကြရတယ်၊ အဲဒီလောက် တန်ခိုးကြီးလာခဲ့တယ်၊ အေး—ဒီလို တန်ခိုးကြီးလာတဲ့ အခါမှာ ငါငယ်ငယ်က မင်းတို့ လန်ရှင်နဲ့ အမျိုးသားတွေကိုထားခဲ့တဲ့ ဂတိကို ဖြည့်စွမ်းတယ် မဟုတ်လား၊ ဟော့—မ ဘာတော့ကလူ့သေမှု ထဲကနေပြီး မင်းက ငါ့ကို ကြည့်နေ သလား ... မင်း မသေခင်ငါ့ကို ဘယ်လို ကျိန်သွားသလဲ၊ အိပ်ဆောင်းခြင်း အိပ် ရပါစေနဲ့ လို့ကျိန်သွားတယ်မဟုတ်လား၊ ဘာမေပဲ ခုတော့မင်းကျိန်တိုင်းအိပ်ဆောင်ခြင်း အိပ်နိုင်နေပြီပေါ့နော်၊"

ဤသို့ချာဇသည် လက်စားချေသော သဘောနှင့် ပြောဆို နေသည့် စကားများကို ကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ်သည်ဘာဖြစ်ခြင်း သူ့ကိုလက်စတုံးသတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်ရန် စိတ်အား ထက်သန်မိလေတော့၏၊ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသောတုတ်နှင့် နောက်မှနေပြီး ရိုက်သတ်ရန်ချိန်ရွယ်မိလေ၏၊ သို့သော်လည်း တကယ်တား မရိုက် ဖြစ်ချေ၊ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့ဆီတွင် ဘုံဘုံချက်ကို မြင်တွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်ပေ၏၊ ထိုသို့မြင်ရသော အရာ တား—အခြားမဟုတ်၊ လူသေကောင်ပုံ ကြားမှ လက်ထောင်ထတ်လှုပ်ရှားနေခြင်းပင် ဖြစ်၏၊ ထိုလက်သည် တဖြေးဖြေးနှင့်အထက်သို့ ကြွကြွပြီးထက်လာကာလူသေပုံကြီးကိုလက်ညှိုးထိုး ညွှန်ပြနေဟန်ရှိမှုမှာ ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် ဤလက်သည်နမတော် ဘာလေကာ၏လက်ပင်ဖြစ်သည်ဟု အောင့်မေ့ မိလေသည်၊လက်သည် ဘာလေကာ၏လက် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်၊ သို့မဟုတ်တခြားတယောက်၏လက် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ လက်သည် ဘာလေကာ၏အလောင်းကောင်အောက်မှနေပြီး ကြွထနေခြင်း ဖြစ်၍ လက်ဝတ်လက်စားလက်ကောက်များကို တောက်ရှင်းသော အသရှိပြီလည်း ဘာလေကာ၏လက်ဟုပင် ခန့်မှန်းရလေသည်၊ သို့သော်လည်း

ဘာလေကော အနေလောင်းခေတာင်၏ငှက်ချက်နှာဘမှာ ဘား—မူမပျက်၊ ထိုမြေမ ပျက် မှိုမြိုင်းမှိုနေသည့်ကိုသာတွေ့ရလေ၏၊ လက်သည် သုံးကြိမ် တိုင် တိုင် အထက်အောက် ပြောက်လာ၏၊ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် လေထဲတွင် အတန် ကြာဝေ့ရ နေပြီး သုံးကြိမ်တိုင်တိုင်လူသေမှုထဲမှ တခုတခု ဆွဲထုတ်နေ ဟန်ဖြင့် လက်ညှိုးဘည္ဘုံညွှန် လုပ်နေ၏၊ ထိုနောက်သော်ကား—လက် သည် ဆောင်းသို့အရပ်ကိုပြောင်းပြန်မှု ကျသွားရာ ကျွန်ုပ်သည် လက်အောက် သို့ ရှုသ်ကုံပင် ဆောင်းရွာ ကြားလိုက်ရပါလေသည်၊ လက်အောက်သို့ ကျသွားသည်နှင့်တပြိုင်နက်ပင် ချိုသာပြီးကြော်ကြားမကဲ ကျွယ်ကောင်းသော သီချင်းဆိုသံတသံကိုကြားရလေ၏၊ သီချင်း၏အဓိပ္ပါယ်ကို ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်ဆောင်းရွာ နားလည်ပေ၏၊ အဓိပ္ပါယ်မှာ လူ့ဘဝ်တိ—ပလူ့ဘဝ်တိ လောကော—ဆိုသည့်အတိုင်း လောက၏ ဖြစ်တည်ပျက်စီးသော သ ဘောကိုဋ္ဌင်းမိုခါတ်၊ မ္မခါတ်တိုင်၏ ပဋိပက္ခ ဖြစ်မှုနှင့် ပဋိပက္ခ ဖြစ်မှု၏ နောက်ဆုံးပိတ် ဇာတ်သိမ်းကိုဋ္ဌင်း၊ လူမဲများကို လူဖြူများက မျိုးဝါမှုနှင့် လူဖြူများဘယ်ထလာပြီး ဘယ်လို ရောက်လာသည်ဆိုသည့် အကြောင်း တိုဋ္ဌင်းသူခနှင့် ဒုက္ခကိုဋ္ဌင်းမိုရွှဲနှင့် အနိစ္စဝဋ်ကြော ဖြစ်ကျယ်တွင် အ သက်ဘချောင်းသည့် သင်ရွှဲဘ်ချောက်ဘခုမှာ ရောပါနေမှု ကိုဋ္ဌင်းဖွဲ့၍ သီဆိုနေခြင်းဖြစ်၍ လူသေကောင်များစုပုံရာ ချောက်ကန့္တာရကြီး ထခု လုံး သီချင်းသံဘည့်ည့်ဖြစ်နေရာ ဘဝဘပါးသို့ ပြောင်းသွားလေကုန် သော လူသေများကပင် ထိုသီချင်းသံကို နားစွင့်ထောင်နေကြဟန် ရှနေ လေ၏၊ ထိုမှသာမက—သီချင်းထဲတွင် ကျွန်ုပ်၏နာမည် ဘာလေကော၏နာ မည် အပုန်ဆဲသိုပ္ပိုပိုင်တ်၏ နာမည်နှင့် ချာဘာ၏နာမည်များ ပါဝင်နေ သည်ကို တွေ့ရရာ ကျွန်ုပ်သည် ကြက်သေ—သေပြီး နားထိုက်အောင် ဒိဘလောက် ချာကာမှာထား—ဆောက်ဘည်ရာမရလောက်အောင် ထိတ် လန့် တုန်လှုပ်နေသည်ကိုသာတွေ့ရလေ၏၊

သီချင်း သီဆိုသံသည် တဖြေးဖြေး ဝေးရာမှ နီးနီး လာခဲ့ရာ မ ကြာမီအတွင်း မှောင်မိုက်ထဲတွင် အလင်းရောင်အကွက်ကလေးတကွက်ကို ကောမြင်ရလေ၏၊ ထိုအလင်းကွက်ကလေးသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့နှင့် နီး ဆည့်လာက် နီးလာရာ အလင်းကွင်း၏ အလယ်တွင် ဗဟိုပြုနေသော

မှောင်မိုက်နေလေးတာခုသည် တခဲခဲခြေး နီးလာသည်နှင့်အမျှ မိန်းမ တယောက်၏ ပုံမှန်းသော ကျောခုကို ပေါ်ပြလာထဲ၌လေ၏၊ ယခုသော်ကား—၎င်းပုံသဏ္ဍာန်သည် ညှိုးနွမ်းသော်ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ သိပါပြီ၊ ၎င်းပုံသည် အခြားမဟုတ်၊ ကောင်းကင်ဘုံ၏ ကေရုဗ်ဘုရင်မ ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝိညာဉ်တော် အင်ကိုဆိုဇာမှာ ဇူလူ၏ ပုံပင် ဖြစ်ပေတော့သည်၊ ကောင်းကင်ဘုံ၏ကေရုဗ်ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်တို့ ရှိရာဆီသို့ မျက်နှာမူကာ လှသောပုံကြီးကို ဖြတ်သန်းပြီးလာနေရာ၏ လှသောဝိညာဉ်၏ အဖိုးအရောင်များသည် သူ့နောက်မှ တရွေ့ရွေ့ ကပ်ပြီး လိုက်နေကြလေ၏၊ ကောင်းကင်ဘုံ၏ ကေရုဗ်ဘုရင်မ၏ ဆံကေသာများသည် ရွှေရည်မြှင် ငွေရည်မြှင်များပမာ တလူလူ မြိန်လွင့်နေကြ၏၊ မျက်လုံးတော်၏အရောင်များကား သောက်ရှူးကြယ်ပွင့် နှောင်ကူပြင်တွင်း နေသည့်ပမာ ဝင်းဝါလင်းနေပြီး အသားတော်၏အရောင်သည် ဝါဂွမ်းဆိုင် ဆီးနှင်းဆိုင်များပမာ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေလေသည်၊ ငွေစင်အားဖြင့် ကောင်းကင်ဘုံ၏ ကေရုဗ်ဘုရင်မ၏ သွင်ပြင်ရုပ်ကာမှာ အသည်းနှလုံး ကြေမွှန်းလောက်အောင် လှပ ချောမွေ့လှသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အသက်နှင့်ကိုယ်နှင့်ဖြစ်နေရာ၏ သူ့ ရုပ်ကိုကိုမြင် မြင်တွေ့ရခြင်းကြောင့် နှလုံးဖိုဘို ဂွမ်းဆီထိလျက်ရှိပေတော့သတည်း၊

ကောင်းကင်ဘုံ၏ ကေရုဗ်ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် နီးကပ်လာသောအခါချောအသည်ကြောက်၍ ထိတ်လန့်ခြင်းပြင်းပြလှသောကြောင့် ခေါင်းကို လက်မောင်းထဲတွင် ဝှက်၍ ပုန်းနေသော်လည်း ကျွန်ုပ်ကား မကြောက်၊ ငွေစင်အားဖြင့်မှုကား မကောင်းမှု ပြုကျင့်သူများ သာလျှင် ကောင်းကင်ဘုံ၏ကေရုဗ်ဘုရင်မကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန် ကြောက်ရွံ့ရမြဲ ဓမ္မတာမဟုတ်ပါလော၊ ထို့ကြောင့်ကျွန်ုပ်သည် နေရာမှထကာ မတုန်မလှုပ် စိုက်ကြည့်နေရာ၏ ကေရုဗ်ဘုရင်မ၏ လက်ထဲတွင် လှံတိုတစ်စင်း စွဲကိုင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်၊ ထူးသည်အား ထိုလှံသည် မယ်တော်ကြီးအုန်နာ၏ အား ရက်ရက်စက်စက် ထိုးခုတ်သတ်ဖြတ်ခဲ့သောချောအ၏ လက်ထဲတလှံတို့နှင့် တထေရာတည်းတူးခြင်းမင်းဖြစ်ပေ၏၊ ထိုနောက်သော်ကား ကေရုဗ်ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင် ခေါင်းငုံ့ပြီး ဝပ်နေ

သောချာထောင်းမျှပြင်ကို လှ ထိုနှင့်တို့ပြီးစကားပြောလျက် ရှိလေတော့၏။ သို့သော်လည်း ချာကာသည် ကောရစ်ဘုရင်မ ပြောသောစကားကို မကြားချေ။ ဤစကားများသည် ကျွန်ုပ်ဘဦးဘည်း နားလည်ကြောင်းဖော်ပြသော စကားများသာ ဖြစ်သောကြောင့်ချာကာ ဘာမျှမကြားရခြင်း ဖြစ်သတည်း။ ကောရစ်ဘုရင်မက—

"မာဝေကာမာ၏ သား ဖြစ်သော အမေဝင် မေ့ဘို။ ချာကာသည် ကြမ္မာမကုန်သေးသူ ဖြစ်ချေ၏ တရ့—ခေတ္တ စောင့်ဆိုင်း ၄ လင်ပြီး လော့......လေမုန်တိုင်းကို စီးပြီး မောက်သို့ ဆင်းလာသော ငွေအား သုံးကြိမ်သုံးခါမြင်တွေ့ရသောအခါ၌ သင်သည် ချာကာအား ကျွပ်ချက် လေလော့"ဟုပြောလေ၏။ထိုအခိုက်တွင်ပင် ကောင်းကင်ဆို ထွန်းလင်းစွာသာ နေသော လမင်းကို ထိမ်တောင် ထိမ်လိပ်များ ဖုံးအုပ် သွားသောကြောင့် လောကတခွင်လုံး မင်တုံးမင်ညှပ်ပဲ မှောင်အတိကျသွားလေ၏။ လပြန်ပြီးသာလာသောအခါတွင်ကား—ကောရစ်ဘုရင်မသည် နေရာတွင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့်ချာကာ၌ ခံသောက်ထည်။သော လူသေပုံကြီးကို ချက်နှဘရုဘေးဆိုင်ယင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ လေ၏။ ချာကာသည် ကြောက်ရွံ့လှသောကြောင့် ဖျော့တော့ နေသောမျက်နှာနှင့် ကျွန်ုပ်အားမေ့ကြည့်ယင်း—

"မေ့ဘို—အခုက ဟာ ဘယ်သူလဲကွ—ဟင်။"

"ဒီဥစ္စာဟာ ကျွန်တော်မျိုးတို့ လူသားတွေကို အုပ်ချုပ်တဲ့ ကောင်းကင်ဘုံရဲ့ ကောရစ်ဘုရင်မ, အင်ကိုဆီဇာသခင်ရဲ့ဖြစ်ပါတယ် အရှင်မင်းကြီး။လူ့ပြည်မှာ ရေးကြီးခွင်ကျယ် ကိစ္စအရေးအခ ပေါ်ပေါက်တော့မဲ့ အခါတိုင်း လူတွေဟာ ဒီကောရစ်ဘုရင်မကို မြင်တွေ့ရတာလေ့ ရှိပါတယ်။"

"အေး ...ဒီကောရစ်ဘုရင်မရဲ့ အကြောင်းကို ငါကြားဘူးရဲ့ တယ်။ သူ ဘယ်ကလာတာလဲ—ဟင်။ သူဆိုတဲ့ သီချင်းရဲ့ အဓိပ္ပါယ်က ဘာတဲ့လဲ—ဘာဖြစ်လို့ သူက ငါ့ခေါင်းကို လ နဲ့ တိုရတာလဲ။"

"သူရောက်လာတာ ကတော့ အရှင် မင်းကြီးလဲ အမြင် သားဘဲ၊ ဘာလေထုရဲ့ လက်က လက်ညှ ညွှန်ပြီး ခေါ်သို့ ရောက်လာတာဘဲ။ သူဆိုတဲ့ သီချင်းရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကတော့ ကျွန်တော်မျိုး အဓိပ္ပါယ်မပြန်တတ်

ပါဘူး။ မင်းကြီးရဲ့ဦးခေါင်းကို လှူ ခဲ့လို့တဲ့။ အဓိပ္ပါယ်ကဘော့ အရှင်မင်းကြီးကို လက်ရှိဘဝထက် မြင့်မြတ်တဲ့ နေရာ တနေရာရာမှာ မင်းမြောက်ဘို့ကြိုးစားချင်ရှိပုံရှာပေါ့။"

"မဟော်ဘေဘ သေမင်းတိုင်းပြည်မှာ မင်းမြောက်ယင်ဘော့ အတော် သားပဲ။"

"အို—ဘာခေဘော့ အရှင်မင်းကြီးဟာ အခုလဲသေမင်းပြည်ကိုစိုးစံနေတာဘဲမဟုတ်လား"ဟု ကျွန်ုပ်က သူကိုယ်တိုင် ညာနေကာ သတ်သားသေသလိုသဘောကောင်း မုဲကြီးကို ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ရာ ချာကာသည် ခုဘိသာ အပြုံးမြောက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားပြန်ပြီ......

"ကဲ—မေ့ပို့ သွားကြရို့ကွာ၊ ငါ့ထံ—အခုဘော့ ကြောက်ဘာဘာဘာလဲဆိုဘာနားလည်လာပါပြီ။"

"လူတိုင်းဟာ အခန့်နဲ့အမြန့် အကြောက်တရားကို ရင်ဆိုင်ကြရစမြဲကြိုစည်ကြရစမြဲဖြစ်ပါတယ်—အရှင်မင်းကြီး"ဟု ကျွန်ုပ်ကပြန်ပြောပြီးနောက် နှစ်ယောက်သား တုံကို ဘာဝေ ခဲမဆိတ်နှုတ်ပင် ဆိတ်ငြိမ်နေခဲ့ကြလေ၏။

ဤအချိန်မှ နောက်နှောင်းသောအခါတွင်ကား—ချာကာ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ညစဉ်ညတိုင်း စက်တော်ခေါ်ချိန်ရေး ပြီးမြဲ့ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေကာ အိပ်စက်တိုင်း—အိပ်စက်တိုင်း ဘာလေထောင်နေမည်ကို အကြောင်ကြောင် ခေါ်ယင်း လန့်လန့်နိုးနေသောကြောင့် သူနေထိုင်သည့် ပိဘန်မတ်ကလောကျွန်းမှာ လူမြေစားခံနေရပြီဖြစ်ကြောင်းကြားဘော အလွန်ဝေးလံလှသော ဤနက်ဘယ်ပြည်နယ်ထဲသို့ လာ၍ ဗျူဂျီလာ မြို့တော်သင်္ကို တည်ထောင် နေထိုင်လေတော့၏။

ဗျူဂျီလာမြို့တော်ကိုတည်ထောင်ပြီးသော်လည်း ချာကာသည်မငြိမ်းနေဘဲ စစ်ချည်းထွက်တိုက်နေလေ၏။ သူသည် ပွန်ဇိုလူမျိုးများအား တမျိုးလုံး ပြတ်ပြတ်ငြိမ်းအောင်တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းခဲ့၏။ ထိုမှသာမက လင်ပိုပိုနယ်မြောက် နေထိုင်သော ဆိုတိုယန်ဂါမှာ ဘုရင်အား တိုက်ခိုက်ရန်လည်း စစ်သည် အမြောက်အမြားစေလွှတ်ခဲ့လေသည်။ ဆိုတိုယန်ဂါမှာ ဘုရင်အား တိုက်ခိုက်မည့် ချာကာ၏စစ်သည်တော်များသည် သွားရောက် ကိုက်ရုက်ထုတ်

သည့် ဖခဲ့ မခရမ ဒွက် နိုင်လောက်အောင် ဒုဂ္ဂဇာသူ၏ ထွက်ခွါ သွားခဲ့ကြ၏၊ သို့သော်လည်း ထိုစစ်သားများသည် စစ်ထွက်စဉ် စစ်ပွဲ အခရေးရှုံး၍ နိမ့်ကျသူအများကို မသိကြချေ၊ သူတို့သည် လင်ဖိုရိုဥယျာဉ်များ ထဲတွင် တော်မှတ်ခေါင်းပေါ်မှကြီး သော၊ ဆိုက်ကာ အသက် ပျောက်ရမည့် အရေးကို မစဉ်းစားမိကြ၊

ဤသို့စစ်ထွက် သွားကြသောကြောင့်လည်း၊ ဒုဂ္ဂဇာတွင် ယောက်ျား ဟူ၍ အသားမတတ်မဟုတ်မကျန်ခဲ့ကြ ဘို့နှင့် ဘဝလေးများ မိန်းမများသာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏၊ ချာကာဘုရင်ကြီး၏ ဒေဝီများဖြစ်ကြသော ဓင်ဂန်နှင့် အနန်မလေနဂန်ဒှာ မင်းသားများလည်း ဒုဂ္ဂဇာတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့၏၊ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ချာကာသည် ညီတော်များအား စစ်ထွက်စေလျှင် မိမိအား နန်းကန် သောင်းကျန်းကြမည့်အရေးကို ပေ့နေတာ စိုးရိမ်သောကြောင့် စစ်ထွက်ခွင့်မပေးခဲ့ချေ၊ အခါမရွေးလည်း ညီတော်နှစ်ယောက်အား သီသာ မထင်းသော ချုပ်နှောင်သားနှင့် ကြည့်ဘဲ သည့်ဖြစ်ရာ ဓင်ဂန်နှင့် အနန်မလေနဂန်ဒှာတို့မှာ အမိုက်အမှောင်ကိုကြည့်ပြီးသော နေကြရကုန်တော့၏၊ သို့သော်လည်း ဓင်ဂန်နှင့် အနန်မလေနဂန်ဒှာ မင်းသားတို့၏အမိုက်အကဲကို မိမိ သောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးခင်းသား နှစ်ပါးနှင့် အမြဲတစေပေါင်းသင်းကာ သူတို့၏ လျှို့ဝှက်သော အကြံအစည်နှင့် မက်သက်ပြီး မြင်တိုင်းပင် နှုန်းနှော နေခဲ့လေ၏၊ သို့သော်လည်း ယခုအသော်အား ဒုဂ္ဂဇာမြို့သို့ မာဆီသို ဆိုက်ရောက်လာပုံကို ဖော်ပြရပေလိမ့်မည်၊ မာဆီသိုကား အခြားမဟုတ် ရဲဘောင်လူမျိုးများနေထိုင်သော ရဲဘောင်းမှာတွင် ရဲဘောင်းပိုင်ရှင် ဂျီကီဇာ၏ မယားပေါ သမီးဇော်ဒီတာတို့ ထက်ထပ်ထိ ယှဉ်ကြိုးပေါ်နေ့မိုက် အန်သြဇာလိုပိုတ် ရဲဘောင်းပိုင်ရှင်ဘသည်ဖြစ်ကလာသောကြောင့်ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင် လာရသည့် မာဆီသိုပင်ဖြစ်ပေ၏၊

မာဆီသိုသည် ချာကာ၏စစ်သည်တော်များ စစ်ချီသွားပြီး နောက်တနေ့တွင်ရောက်လာကာ ချာကာဘုရင်နှင့် တဘားမြွည်ပြောဆိုကြောင်း ရှင်းပန်း၏၊ ထို အခိုက်က ချာကာ ဘုရင် သည် ညီတော် ဓင်ဂန် အနန်မလေနဂန်ဒှာတို့နှင့်အတူ သူ၏ ထဲနန်းတော်တွင် ထိုင်နေခိုက်ဖြစ်၏၊ ကျွန်ုပ်မှာလည်း အချို့သောအတိုင်ပင်ခံလူကြီးများနှင့်အတူ သူတို့ အပါး

တွင်ရှိနေလေသည်။ ချာကာမှာ ဇိမ်စက်မပျော်သောဂျေရာဂရွှဲကပ်နေသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းရိလျက်ရှိရှာ မာဆီလိုအားအလွယ်တကူပင် ဝင်ခွင့်ပြုခဲ့လေ၏။ သို့ဖြင့် ကြာမြင့်စွာမှ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာ ပြန်တွေ့ရသော မာဆီလိုသည် ဘုရင်ကို နှီးပင့်ဖြေသဲစောင် စကားကိုပြောတာ ဘုရင့်ရှေ့ တော်သို့ဝင်လာပြီး ၎င်းက ဖေါ်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည့် အနေနှင့်ဘိုလ်ပိုဂတ်ရဲ့ဘင်းကြီးကို ပိုင်သွားမှု အလုံးစုံကို သံတော်ဦး တင်လေ၏။ ချာကာမှာ ရဲဘင်း လူမျိုးများအကြောင်းကို မကြားဘူးချေ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ရဲတင်း လူမျိုးများ နေထိုင်သောတိုင်းပြည်မှာ ခရီးလမ်းတာ လွန်စွာ ကွာလှမ်းလှသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ သို့ဖြင့် သူသည် မာဆီလိုအား ရဲဘင်း လူမျိုးများအကြောင်းကို ဂုံစေ့စေ့ မေးမြန်းနေလေသည်။ မာဆီလို ကလည်း မေးသမျှမြန်းသမျှ ရဲတင်းပိုင်ရှင်များချမ်းသာကြွယ်ဝမှု စသည်အကြောင်းအရာကောင်းမှု တို့ကို ပြောပြရာ ချာကာသည်–

"တဲ–မာဆီလို ထကွာ— မင်းပြောတဲ့ ရဲထင်းလူမျိုးတွေဆီကို သွားပြီးတော့–ငါ ကိုယ်တော်မြတ် ချာကာဘုရင်ဟာ ဇီ ဗျူလူဘာ့မြို့မှာ ရှိလေရဲ့ ရဲဘင်းလူမျိုးတိုင်းဟာ ရဲဘင်းပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ဘုရင်ကို လာကြ ပူနှင့်ကန်ပြီးတော့ ရဲဘင်းကြီးကို ငါ့လက်ထဲ အပ်ဖို့ဖို့မအပ်ဖို့ ငါ့ထိုယ်တိုင်လာပြီး သုတ်သင်ရလိမ့်မယ်ဆိုတာ သွားပြီး ပြောချေစမ်း။"

မာဆီလိုသည်ချာကာခိုင်းစေသည့်အတိုင်း သွားပါမည်ဟု ပြောသော်လည်း စဉ်စားဖြင့်မှုကား သူသည် ခရီးဘင်းတာ ကွာလှမ်းမှုကြောင့်ထကြောင်း ရဲတင်းလူမျိုးများရှေ့တွင် ရှုံးနိမ့်မည့်ပြဿနာ စသောကြောင့် တကြောင်းတွေးဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်နေရာ ချာကာက–

"သွား ... သွား ... မြန်မြန်သွား—အရက် (၃၀)အတွင်း မှာ မင်းကို ပြန်ရောက်လာတာကိုမတွေ့ရင် အချိန်အတွင်းမှာ ပြန်ရောက် မလာသင်တော့ . ခေါ်—မင်းဆီ ကိုရော—ပို့ရဲတင်းပိုင်ရှင်ဆီကိုရော သုတ်သင်ဖို့ ငါ့လူတွေ ရောက်လာကြလိမ့်မည်။"

သို့ဖြင့်ပင် မာဆီလိုသည် ခိုင်းစေသည့်အတိုင်းထွက်သွားခဲ့ရာ ချာကာသည် ဤကိစ္စကို နောက်ထပ်တစ်ခွန်းမှမပြောမူ မေ့တော့ချေ။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာကား ရဲတင်းပိုင်ရှင် ဂျူကီလာနှင့် သာအယ်ဖော်ကို တိုက်

ရိုက်ပြီး ရဲတင်းကို လုယူနိုင်ခဲ့သော မာဆီသိုပြောသည့် သူငယ်ကလေးမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်လေမည်နည်းဟု မတွေးတောနိုင်ခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့တွင်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏မိန်းမ မာဘာနှင့် သမီးဖြစ်သူ ဝဏ္ဏပပ တွဲ့ရသော နာခါတိုသေဆုံးပြီဟု ဆိုသော သတင်း ထူ ရသည့် ကြားရလေ၏။ ထိုသတင်း မည်မျှမှန်ကန်သည်ကို မသိရသော်လည်း ကြားရသမျှမှာမူကား ဟာလာကာဇာဘုရင်သည် မာဘာရှိရာနန်းဆောင်သို့ နေ့သိုင်သောရွာသို့လာရောက်ပြီး တချက်လှီးကိုသတ်သွားသည်ဟု ကြားရပေ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာကား များစွာ ရင်ကျိုးခြင်းတော့ပေ။ ဤမျှ မှုမော်ဒူတွ များပါတို့ကို ထပ်ခါတလဲလဲတွေ့ခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်မှာ ရင်ရည် ကျရန်အတွက် အရေထူနေခဲ့လေပြီ။

—★—★—★—

အခန်း–(၂၀)

ဤနည်းနှင့်နှင့်အတိုင်း ရက်ပေါင်း(၂၁)ရက် ကုန်လွန်သွားပြီးနောက် (၂၉)ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ချာကာသည် အိပ်မက်တခု မြင်မက်သည် ဟု အကြောင်းပြကာ မြို့တော်ထဲမှမိန်းမအချို့ သူ၏နှမတော်ဟု အမည် ပေးထားသော မိဖုရားအချို့ အားလုံးပေါင်းမိန်းမတရာခန့်ကို ဖမ်းဝေ လေ၏။ သူမည်ကဲ့သို့အိပ်မက်မြင်မက်သည်ကို ကျွန်ုပ်မသိပေ။ ထိုစဉ်က ချာကာသည် ခဏခဏ အိပ်မက်မက်တတ်၍ မက်တိုင်း မက်တိုင်းလည်း လူများကို ကွပ်မျက်သတ်ဖြတ်မြဲဖြစ်လေသည်။ ချာကာသည်သူ၏တဲနန်း ရှေ့တွင်ထိုင်နေ၍ သူ၏ဝိတက်ငွင်စုပ္ပံမှာရောက်ရှိနေသောမိန်းမများသည် ကြောက်အားလန့်အားနှင့်ခေါ်မားလျက်ရှိကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း အပေါ်း တွင်ရှိနေသဖြင့် မိန်းမတယောက်ပြီ အနေသာဘိမ္မီအား ချာကာ၏ရှေ့တော် မှောက်သို့သွင်းသည်ကိုတွေ့မြင်ရလေ၏။ ချာကာက ရှေ့တော်သို့ ရောက် လာသောမိန်းမတိုင်းအား သူတို့အိမ်တွင် ကြောင်တကောင်ရှိ မရှိမေးမြန်း လေ၏။ အချို့က ကြောင်ရှိကြောင်းပြောကြပြီး အချို့တကြောင်မရှိပါဟု

ရှိကြ၏။ အချို့ကမူ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်လှသောကြောင့် မည်သို့မျှ ပြန်မဖြေကြဘဲနေကြ၏။ သို့သော်လည်း မည်သို့ပင် ဖြေသည်ဖြစ်စေ အားလုံးသော ဒိန်းမတ်မှာ တခုတည်းသော လမ်းသို့သာ လျှောက်ကြရလေကုန်၏။ ထိုလမ်းကား အခြားမဟုတ်—သေခြင်းတရားပင် ဖြစ်လေတော့သတည်း။ ထိုနေ့ တနေ့တည်းတွင်ဒိန်းမပေါင်း(၆၃)ယောက် အသက်ခံရပြီးနောက် နောက်ဆုံးဒိန်းမယ် တဦး၏အလှည့်သို့ ရောက်လာသော အခါတွင် ဒိန်းမယ်သည် ပါးနပ်လိမ္မာသူ ဖြစ်သောကြောင့် ချာကာ၏ ကြောင် ရှိမရှိ မေးမြန်းသော မေးခွန်းကို ဖြေကြားရာ၌ သူ့ အိမ်တွင် ကြောင်တကောင်သုံး မရှိသော်လည်း ကောင်ဝတ်ခနဲ့တော့ ရှိသည်ဟု ဖြေကြားကာ ခါးတွင်ဝတ်ထားသည့် ကြောင်ခရက်ကို ပြလေ၏။ ဤတွင် ချာကာသည် သဘောကျလှသဖြင့် လက်ခုပ် လက်ဝါး တီးကာ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ရယ်မောပြီးနောက် ထိုနေ့အတွက် နောက်ထပ်ဒိန်းမများကို မသတ်တော့ဘဲနေလေသည်။

ထိုနေ့ညနေတွင် ကျွန်ုပ်သည်ချာကာအားသတင်းပို့ရန်အခွင့်အရေးကို စောင့်မျှော်ရလွန်းသောကြောင့်စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲဖြစ်နေမိသဖြင့်ဘုရင့်ဝဇာမှ ပြင်ဘက်ရှိ တောင်စွန်း တခုဘက်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ တောင်စွန်းသို့ ရောက်သောအခါ အမြင့်ဆုံး ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ တက်ပြီး တောင်ဘက်နှင့် မြောက်ဘက်အရပ်ရှိ ကွင်းပြင်ကြီးကို မျှော်ကြည့်နေလေသည်။ နေသည် ညဘက်သို့ တဖြေးဖြေးလှုလာခဲ့လေပြီ။ လေသည် ငြိမ်သက်လွန်းမလှ ငြိမ်သက်ခြင်းကို ဖောက်ခွဲခြင်းဖြင့် မကြားမိအတွင်း ရုန်းတိုင်းကျရောက်တော့မည်ကို ခန့်မှန်းနိုင်ပေ၏။ ဝင်လှုဝင်ဆဲ နေမင်း၏ နီရွေးသောရောင်ခြည်သည် လောကတခွင်လုံးကို သွေးသံတို့ဖြင့် ပက်ဖျန်းထားသကဲ့သို့ ရှိနေလေ၏။ ခဏမျှ ကြာသောအခါ တိမ်တောင် တိမ်လိပ်များသည် ဝင်လှုဆဲနေမင်းကို ဖုံးအုပ်လိုက်ကြရာ ခရေရောင်သည် တိမ်တောင်တိမ်လိပ်များကို ရောင်ခြည်နှင့် အနားကွပ်ပေးနေလေ၏။ ထိုတိမ်တောင်တိမ်လိပ်များ ကြားမှကား လျှပ်စစ် လျှပ်ပန်းနွယ် များသည် တဖြန်းဖြန်းထလျှောက်ရှိကြလေ၏။ တခဏ်းခဏ်းနှင့် နေလုံးကွယ်ပျောက်သွားပြီးနောက် တိမ်တောင်တိမ်လိပ်များသည် တုဘယ်ကြီးမားသည်လက် ကြီးမားလာကြ

ကာ လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်များ၏ အရောင်သည်လည်း ပြိုးပြိုး ပျက်ပျက် ဖြစ်နေလေ၏။ အလောကလုံး အလွန်အလွန်ဆိတ်ငြိမ်လှ၏။ သစ်ရွက်လှုပ်သံ၊ ကျေးငှက်တွန်သံ–ဘာသံမျှ မကြားရ။ သက်ရှိသတ္တဝါတဦး ကျွန်ုပ်တယောက်ထည်းသာ ရှိနေသည်ဟုထင်မှတ်ရတော့၏။

ရှင်းရှင်း ဆိုသလိုပင် အောက် လောကရှိ ရှုခင်းကြီးကို ရိုက်ခဲ့ ဖွင့်ထိုက်ဘိသကဲ့သို့ ကောင်းကင်မှ ကြယ်တလုံးမျှ ကျလာ၏။ ၎င်းတွင်လေထုသည် လှုပ်ရှားလာကာ ရနံ့ မွှေးမြည်စပြုလာလေ၏။ သေတုံက်သည့်အချိန်နှင့် ကောင်းကင်မှ ပြုတ်ကျသည်ဟု ဖု ကျလာသော ကြယ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာ ဆီသို့ မီးလုံးကြီးပမာ ရွေ့လျားလာပြီး အနားသို့ ရောက်သောအခါ မိန်းမတယောက်၏အသွင်သဏ္ဌာန်သို့ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ ၎င်းမိန်းမသည် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ်သိပါပြီ။ ၎င်းမိန်းမကား အခြားမဟုတ်။ ယခင်အပေးပြီးခဲ့သော ဂတိအတိုင်း ကျွန်ုပ်ထံသို့ လေမုန်တိုင်းစီး၍ ဆိုက်ရောက်လာသော ကောင်းကင်ဘုံ၏ ကရေ့ပ်ဘုရင်မ အင်ကိုဆီဇာနာပင် ဖြစ်လေတော့၏။ ကောင်းကင်ဘုံ၏ကရေ့ပ်ဘုရင်မသည် လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ် အဝတ် အနေသာပလာ များကို ဝတ်ဆင်ကာ ၎င်း၊ လက်မှ ရဲရဲတောက်သော မီးရောင် အနေသည့် လှံကို ကိုင်ဆောင်၍ ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာလျက်ရှိပေ၏။ သူ့ရှေ့တွင် တလောကလုံး ဆိတ်ငြိမ်နေသလောက် သူ့နောက်မှအား–လေပြင်းမုန်တိုင်းသည် ကမ္ဘာလောကကြီးကို ရိုက်ခတ်ဟူသောအသံအရှိန်နှင့် မြည်းရွာ လှုပ်ရှားနေ၏။ ကောင်းကင်ဘုံ၏ ကရေ့ပ်ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်၏ရှေ့၌ ခဏမျှနေပြီး ပြင်းထန်သော အဟုန်ဖြင့် ဖြတ်သန်းသွားခဲ့လေ၏။ စကားလည်း တခွန်းမျှမပြောခဲ့။ သို့သော်လည်း သူ့နောက်က လေမုန်တိုင်းအမူ ကျွန်ုပ်အား ပြတ်သားစွာ စကားပြောနေသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရလေသည်။ ထိုစကားကား–အခြားမဟုတ်–

"မောင်ရို–ချာတာကို သတိရလေတော့" ဟူ၍ပင်ဖြစ်သတည်း။

ကောင်းကင်ဘုံ၏ ကရေ့ပ်ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်ကို ဖြတ်သန်းသွားပြီးနောက် ကောင်းကင်သို့မြင့်သည်ထက်မြင့်စွာ တက်သွားကာ ဒေဝဇာရှိပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ လက်မှ လှံတံကို ပစ်ချလိုက်၏။ ၎င်းတွင်

ချူဂျူဇာမြို့တော်တွင်းမှ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်သည်ဟု ကျွန်ုပ်မြင်မိသလို ရှိလေတော့၏။ ထိုနောက်သော်တား–ကောင်းကင်ဘုံ၏ ကေရေ့စ် ဘုရင်မဆင်ကိုဆာဇာ့ခဲ့သည့် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေ၏။

အတန်ကြာလောက်အောင်ပင် ကျွန်ုပ်သည်ထိုင်ခြံတိုင်းနေရာတွင်ထိုင်နေပြီးနောက် လေပြင်းမုန်တိုင်းကိုဖြတ်သန်းကာ ချူဂျူဇာမြို့အထဲသို့ထွက်ခဲ့လေ၏။ မြို့ထဲသို့ရောက်သောအခါ တမြို့လုံး ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်လွှာခြင်း ပိုယိုမြည်တမ်းနေကြသည်ကို ကြားရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်က အကျိုး အကြောင်း မေးကြည့်ရာ လူများက ကောင်းကင်မှ လောင်မီးလုံးကြီးတလုံးသည် ချာတာ၏တဲ့နန်းပေါ်သို့ကျလာပြီး တဲ့နန်းခေါင်မိုးကို မီးစွဲလောင်ကြောင်း၊ သို့သော်လည်း လောင်မီးမှာ မိုးရွာလာသောအခါတွင် ငြိမ်းသွားကြောင်းပြောပြကြလေ၏။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်သည်ဘုရင့်တဲ့နန်းရှိရာဆီသို့ထွက်ခဲ့ရာ လေမုန်တိုင်းမှာငြိမ်သက်သွားပြီး ကောင်းကင်တွင်လည်းထွက်နေသောကြောင့်ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သောမျက်နှာနှင့် လောင်မီးကျသည့် တဲ့နန်းကိုကြည့်နေသော ချာတာအားတွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်က.....

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ–အရှင်မင်းကြီး"

"ငါတော့ တခါမှ မကြောက်ခဲ့ဘူးပါဘူးကွာ။ အာပေ့ဲ ဟိုညက ဘာလောကာအသေတောင်ရဲ့လက်က တစ်ုဘာခုကို လက်ရုပ်ခေါ်နေတာ မြင်ရတာရယ်။ အခုည မြင်ရတာရယ်ကိုတော့ တော်တော်ကို ကြောက်မိတာဘဲ။"

"အရှင် မင်းကြီးဟာ တလောကလုံးရဲ့ ဘုရင် ဖြစ်နေမှ–ဘာကို ကြောက်စရာရှိပါသလဲခင်ဗျာ"

"နားထောင်စမ်းမေ့ဒို ... ငါအခုက ဟိုမိန်းမတွေကို သတ်ပြီးတော့ နဲ့နဲ့–အိပ်ပျော်မိတယ်။ အဲဒီလိုအိပ်တုန်းမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း အိပ်မက်မြင်မက်မိတယ်ကွ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ငါဟာ–ငါ့သခင်က် တဲ့နန်းထဲမှာ စာရေးတွေ ဘာလုပ်နဲ့လဲကျောသေဆုံးနေသတဲ့၊ အနားမှာလဲ ငါ့ညီတော် ဖြစ်တဲ့ အဂ္ဂမလဝန်ဂန်ဒသဟာ ငါ့ရဲ့ ဗိုင်းတော်ကိုကိုင်ရှဉ်နေပြီး ဇပ်ဂန်ကတော့ ငါ့ကြိုးကိုင်နေကျဖြစ်တော်ကို ဒွဲကိုင်ရပ်နေတယ်။ မင်းကတော့ ငါ့ရဲ့အသေ

ဆောင်ကြီးအပေါ်မှာခြေဘင်ပြီး အဝန္နမလန်ဝန်နာခဲ့ ဓင်ဝန်တို့ကိုဦးညွှတ် အရိုအသေပြုနေသတဲ့။ ကဲ—ကောင်းနိုင်သေးရဲ့လား။ ဘာနဲ့ လန့်မိုး လာတော့ ငှက်တော်ခေါင်မိုးကို လောင်မီး ကျနေတာ တွေ့ရတာတဲ့။ အဲဒါတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း ဆိုတော့ မင်းဟာ ဓင်ဝန်တို့ အဝန္နမလန်ဝန်နာတို့ကိုအရိုအသေပြုနေတာဆိုတော့ မင်္ဂလာသတ်ထိုက် မနေပေဘူးလား"ဟုပြောတော့ ချာကာသည်ကျွန်ုပ်ကို စိမ်းစိမ်း ဝါးဝါး ကြည့်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်က...

"ဘာတွေဘာ့ရှင်မင်းမြင်သတော်တော်အတိုင်းပါဘဲခင်ဗျား၊ အရှင်မင်းကြီးရဲ့အိပ်မက်ဟာ တိတ်နိမိတ်မကောင်းဘာတော့ အမှန်ပါဘဲ၊ ဘာထက်ဆိုးတာတော့ တံနန်းဆောင်ခေါင်မိုးကို လောင်မီးကျတာဟာ ပိုဆိုးလှပါတယ်။ နောက်ပြီး..."

"ဆိုစမ်းပါအုံး—ဘာနောက်ပြီးလဲ"

"နောက်ပြီး ခက်တာက မြွေဘာကောင်ကိုသတ်ချင်ဘီဆိုယင်ခေါင်းကိုသာ ရိုက်သတ်သင့်ပါတယ်။ အမြီးကိုရိုက်ရုံနဲ့ အကြောင်းထူးလှမယ် မဟုတ်ပါဘူး။"

"ဘာလဲ—မင်းဆိုလိုတာက ဓင်ဝန်နဲ့ အဝန္နမလန်ဝန်နာမင်းသားတို့ကိုသတ်မှ ကိစ္စပြီးမယ်ဆိုပါတော့—ဟုတ်ရဲ့လား။"

"ကျွန်တော်မျိုးတတော့ မင်းညီမင်းသားတွေကို သတ်ပါလို့မဆိုလိုပါဘူးအရှင်—အရှင့်သဘောအတိုင်း ပြုချင်ရာတို့သာပြုနိုင်ပါတယ်"ဟုပြောရာ ချာကာသည် အတန်ကြာအောက်အောင် ငြိမ်သက် နေပြီးနောက်—

"နေပါအုံးကွ... ဓိကိစ္စကို မီညာတွင်းချင်း လုပ်နိုင်ပါ့မလား။"

"အခု ဆိုယင် မြို့ထဲမှာ ယောက်ျားရယ်လို့ ထယ်မရှိလှပါဘူးအရှင်။ ယောက်ျားမှန်သမျှဟာ စစ်ထွက်နေကြပါတယ်။ ကျန်ခဲ့သမျှ ယောက်ျားတိုင်းကလဲ မင်းသားတွေရဲ့ လူတွေချည်းဆိုတော့ တို့ပြန် တိုက်ခိုက်ကြလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။"

"ဘာဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။"

"ကျွန်တော်မျိုး မပြောတတ်ပါဘူးအရှင်။ ဘာပေမဲ့ မြို့ရဲ့ ထဘက်

ထဲမှာ(လှသတ်ကောင်)လို့ မှာမည်ပေးထားတဲ့ စော်ဘယ် တတယ် ရှိနေတယ်မဟုတ်လား။ နက်ဖြန်ခါ နေ့လည်သောက် မှိုသင် ဒီဘဝ်ဟာ ဒီကို ရောက်လာမှာဘဲ။ အဲဒီကျမှ—”

“အေး—မင်းပြောတာ မှန်တယ်။ နက်ဖြန်ခါကျမှ ကြိုစရာ ရှိတာကို ကြိုရတော့မှာဘဲ။ ကဲ သွား—သွား—အဲဒီဘယ်ကို သွားခေါ်ချေ။ အမှား အယွင်းသဲမရှိစေနဲ့နော် သတိထား။”

“ဒီကိစ္စမှာ မှားယွင်းယောင် ကျွန်တော်မျိုး အသက်ဆုံးရှုံးရမယ်ဆိုတာ ကို သိပါတယ်အရှင်။”

“အေးမှန်တယ်—တစ်ခုခု မှားယွင်းတယ် ဆိုယင်တော့ မင်းဟာ ရိုးရိုးသေခြင်းမျိုးနဲ့ မသေရဘူးဆိုတာမှတ်ထား။ ကဲ—သွားတော့။”

စဉ့်စမ်းအားဖြင့်မှတား ချာကာသည် ဒင်ဂန်နှင့် အနန်လေန်ဂန်နာ မင်းသားတို့အား သတ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ကိုလည်းသင်းရန် ကြံထား ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည်သူ့အကြံအစည်ကို ယောင်းစွာ မိုက်စား မိသောကြောင့် မကြောက်ရွံ့ ထူးချေ။ မည်သည့် နည်းနှင့်မဆို ချာကာ သည် ကြံမှာကုန်ရန် ဒီးသည်ထက်ဒီးကာပ်လာနေလေပြီ။

အတန်ကြာသည့်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်သည် မလှုပ်မရှက်နှင့် စောင့်ဆိုင်း နေပြီးနောက် လူအားလုံး အိပ်မောကျ သွားကြသောအခါ ခြေဖဝါးကိုခြောင် ကြားလင်းများအတိုင်း ညည့်တွင်းချုပ်မင် ရွေ့ဆုံရန် ကြိုတင် ချိန်ထိုးထား သည့် မင်းသားဒင်ဂန်၏အိမ်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ အဆောင်သဖွယ် ဒင်ဂန် ၏အိမ်တွင်မင်းသား အနန်လေန်ဂန်နာ ရောက်နေလေ၏။ မင်းသား နှစ်ပါး မှာ ခြုံစောင်ကြီးများကို လွှမ်းခြုံယင်း မီးခွက် တခုဘေးတွင် ထိုင်နေကြ လေသည်။ ဒင်ဂန်က—

“ဟော့ အခုရောက်လာတာ ဘယ်သူလဲဟေ့”

ကျွန်ုပ်သည် မိမိကိုယ်ပေါ်တွင် လွှမ်းခြုံထားသော ခြုံစောင်ကို လှစ်ပြီး မျက်နှာကိုပြလိုက်ရာ မင်းသားနှစ်ပါးကလည်း သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှ စောင်များကို လှစ်ပြကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်က—

“နက်ဖြန် မိုးညည့် ကြွေမဲ့ အရှင့် သားနှစ်ပါးကို နှုတ်ဆက်ပါတယ် ခင်ဗျာ”ဟုပြောလိုက်ရာ မင်းသားနှစ်ပါးသည် ပြင်းစွာတုန်လှုပ်သွားလေ ၏။ ဒင်ဂန်ကမူ တိုးတိုး သေသံနှင့်—

"ဟော့—နိမိတ်မရှိ ဘာမရှိနဲ့ မင်းဘာအဓိပ္ပါယ်နဲ့ ပြောနေတာလဲ။"

"ဘာဘော့—ကျွန်တော်မျိုး အရှင့်သားအိုကို ပြောခဲ့ဘူးသားဘဲ။ လုပ်ကြံယင် လုပ်ကြံ၊ မလုပ်ကြံယင် ကိုယ်ဘေးတိုးသာပြင်ထားကြလို့ ပြောခဲ့ထားတကော။ ချာကာဘော အိပ်မက်တခု မြင်မက်ပြန်ဘီ၊ အရှင့် သားတို့ကို ကျွမ်းချက်လိမ့်မယ်" ဟု ပြောရာ ခင်ဝန်က လှံ တစင်းကိုဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး—

"အေး— ဟုတ်ရင့်တယ်ချား ဒီတဲရဲ့ ပြင်ဘက်မှ တိုက်ကို သတ်တို့—အခု ရှောင်နေနှင့်ဘီ ဆိုယင် တော့—စိတ်ချမင်းလို သစ္စာဖေါက် ကို တို့အ ပထမ သတ်သွားအုံးမယ်။"

"ပထမဦးစွာ ချာဘာဘုရင် အိပ်မက်မြင်မက်ပုံကို နားထောင်ပါအုံး ခင်ဗျား။ ဒီမှာ ကျွန်တော်မျိုးကိုသတ်ဘာပေါ့။ ချာဟာသဟာ သူ့ကိုယ်သူ သေတယ်လို့ အိပ်မက်မက်ရှိမကာဘူး။ သူ့ နေ ရာမှာ အရှင့်သားနှစ်ပါး ထဲက မင်းသားတပါးက အုပ်စိုးနေတယ်လို့ မြင်မက် သတဲ့။"

"ဘယ်သူက အုပ်စိုး တာလဲ။"

"အနန်မလာန်ဂါနှာ မင်းသားက အုပ်စိုးပါသတဲ့ ခင်ဗျာ" ဟု ပြောရာ ခင်ဝန်သည် မျက်နှာ ပျက်သွားသလောက် အနန်မလာန်ဂါနှာ မှာတော့ ကြည်သာရွှင်ပြလျက် ရှိခေါ်ကျွန်ုပ်ကဆက်လက်ပြီး—

"အနန်မလာန်ဂါနှာသာ ဘုရင့် ဘိုင်းတော်ကို ကိုင်ထားပြီး ခင်ဝန် မင်းသားက ဘုရင့်လှံတော်ကို ကိုင်ထားတယ်လို့ ချာကာဘုရင် အိပ် မက်ထဲမှာ မြင်မက် ပါသတဲ့" ဟု ပြောလိုက်ရာ အနန်မလာန် ဂါနှာ မင်းသားသည် မျက်နှာ ပျက်သွား ပြန်ပြီး ခင်ဝန်သည်မျက်နှာရွှင်ပြလာ ပြန်၏။

"အိပ်မက်ထဲမှာကျွန်တော်မျိုးကလဲ ဘုရင်သင့်ကို အရိုအသေပြုနေသ တဲ့။"

"မင်းအရိုအသေပေးတာက ဘယ်သူ့ကိုပေးတာတဲ့လဲ"

"ကျွန်တော်မျိုးက အရှင့်သားနှစ်ပါးလုံးကို အရိုအသေ ပေးပါသ တဲ့ ခင်ဗျာ"

ဤသွင်မင်းသားနှစ်ပါးသည် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘဲ။ ဟိုကြည့် သည်ကြည့်နှင့် လုပ်နေကြလေ၏။ စင်စစ်အားဖြင့် မှုဘား—ခင်ဝန်နှင့်

အနန္တမလေန်ဂန်ဖုဘျိုသည် ချာကာကိုလှမ်းကြည့်လိုက်စဉ်တွင် သဘောချင်း ညီညွတ်ကြသော်လည်း အချင်းချင်းမှုသား–လွှဲနှင့် တင်းဆုတ် ရှုံ့မှုန်းကြ လေကုန်အံ့ကျွန်ုပ်ဘာသာကိုင်ကဲ့ပြီး

“အိပ်မက်ဘယ်လိုမက်မက်–အကြောင်းမထူးလှပါဘူး၊ဘာလို့လဲဆိုတော့ အရှင်သားနှစ်ပါးဟာ ခုကဆဲအခေသလူတွေ့ဖွဲ့နေကြပါသီး၊ဒီကနေ့ ဝင်းမဝတဲ့ ရွှင်းဇတွေဟာ နက်ဖန် ခုချ–မဟာသိ မဟာခေသွးတွေကို ပွဲတော်တည်ကြရမှာမို့ ဝမ်းဝကြတော့မှာပါဘဲ၊ ချာကာဟာ အိပ်မက်ဆိုးတွေ ပြေပျောက်နိုင်ပဲ့ ဆေးဝွှင်းတောင်းကို ရှာနေပါတယ်၊”

ဤ ဘွင်မင်းသားနှစ်ပါးသည် မိမိတို့ကျနေရာတဲ့သော ကြည့်ရှာဆိုးကို မိုးပါကြသောကြောင့် မျက်မှောင်ကျုတ် ချိုသွားကြလေ၏၊ ကျွန်ုပ်က—

“အရှင်သားနှစ်ပါးရော–ကျွန်တော် ဆိုးရော–ကျွန်တော်မျိုး တို့ရဲ့ ပါတ်သက်သမျှလူတွေရောဟာ အသေသုံးက ဆိုးဝိုးမှောင်ကျနေကြပါသီး၊ မြို့ရဲ့ အောက်မှာရှိတဲ့မြစ်ကြီးရဲ့ တဘက်ကမ်းမှာစစ်တပ်ဘတဝဲရှိနေတယ်၊ အဲဒီတပ်ကို ချာကာက ပြန်ခေါ်လိုက်ပြီ၊ဒီတော့–မသေခင် ကျန်သေးတဲ့ လူတွေကို မှာစရာကြားစရာရှိရင်ဘာ မှာခဲ့ကြပါလို့ပြီးဘဲ့ နောက် အချိန်မကြာလောက်အောင်ကျွန်တော်မျိုးက ကျွန်ုပ်အား မှာ ဆိုတော့ မင်းသားနှစ်ပါးမှာခဲ့သမျှကိုသက်ဆိုင်သူတွေဆီသွားပြီး စကားလက်ဆောင်ပေးချိန် ရပါသေးနိုင်အုံးမယ်”ဟု ပြောရာ ခင်ဝန်က—

“အရူးနတ္တန်း–ငါတို့ချာကာကို မသတ်နိုင်ကြတော့ဘူးလား၊”

“မလွယ်ပါဘူးအရှင်–ဘုရင့်အပါးမှာ ကိုယ်ရံတော် အများ အပြား တာဝန်ကျနေပါတယ်”ဟုပြောရာ အနန္တ လန်ဂန်ဖုဘက—

“တာရှင့်–တို့ကိုကယ်ဆယ်နိုင်တဲ့ အကြံဉာဏ်များ မင်းမှာ မရှိတော့ဘူးလား၊”

“အကြံဉာဏ်ရှိဘယ်ဆိုယင်–ကျွန်တော်မျိုးကို ဘယ်လိုလာလာဘ်သနားမှာလဲခင်များတော်တော်တန်တန် ဆုလာဘ်နဲ့ တော့မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော်မျိုးက အသက်ရှင်နေရတာကိုဘဲ စိတ်ပျက်လာပြီဆိုတော့ တော်တော်တန်တန်ဆုလာဘ်နဲ့တော့ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ အကြံဉာဏ်ကို ထုတ်ဖေါ်မပြောချင်ဘူး၊”

ဤတွင် မင်းသားနှစ်ပါးသည် စိတ်ကူး၍ ရသမျှသော ဆုများကို အသယာက်တမျိုးပေးပါမည်ဟု ဂတိပေးကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်က အားလုံးကိုငြင်းပယ်ခဲ့လေ၏။ နောက်ဆုံးတွင်ချာတာကိုသေဒဏ်မှ ညှာကြောင်း တောင်းကိုပေးနိုင်မည်ဆိုပါက ချာတာကွယ်လွန်သောအခါ၌ တိုင်းပြည်တွင်မင်းသားနှစ်ပါးမှအပ ကျွန်ုပ်အား-အကြီးမြင့်ဆုံးရာထူး ၂ခုနှင့် နိုးမြို့သူကောင်း မြောက်ရှိမှုမက စစ်သည်တော်အပေါင်းကိုလည်း အုပ်ချုပ်ခွင့်ပေးပါမည်ဟု အမျိုးမျိုးကြိမ်တွယ်ပြီး ဂတိပေးကြလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ယုံလောက်အောင်ကြိမ်ဘွယ် ဂတိပေးပြီးမှ ကျွန်ုပ်ကအကြောင်းပေးရန် ဝန်ခံလိုက်တော့—

“မြစ်ရဲ့ တဘက်ကမ်းမှာ (လှသတ်ကောင်)လို့ခေါ်တဲ့ စစ်တပ်အတပ်ရှိတယ်။ ဒီတပ်ဟာ ချာတာကိုအလွန်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ တပ်ပဲ။ တခြားမှာ တခြားတပ်တခုလဲရှိသေးတယ်။ အဲဒီတပ်က (ပြား)တပ်လို့ခေါ်တယ်။ ပြားတပ်ကို အနန္တမလန်ဝန်နှာ မင်းသားက အုပ်ချုပ်တာဆိုတော့ တပ်သားတွေက အနန္တမလန်ဝန်နှာမင်းသားကို အလွန်ချစ်ကြတယ်။ အဲဒီတော့ ချာတာက စစ်တပ် အခေါ်နိုင်းတဲ့အခါ သူ့ကိုချစ်တဲ့ လှသတ်ကောင်တပ်ကိုမခေါ်ဘဲ၊ အနန္တမလန်ဝန်နှာမင်းသားကိုချစ်တဲ့ ပြားတပ်ကိုခေါ်ကြတာပေါ့။ ကဲ.....ရှေ့နား တိုးကြ စခန်းပါအုံး-ကျွန်တော်မျိုး ပြောစရာပါရှိသေးအုံး။”

ဤတွင်မင်းသားနှစ်ပါးသည် ကျွန်ုပ်ပြောသောစကားကို နားထောင်ရန် ရှေ့သို့ခေါင်းငိုက်၍ ငုံ့နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ချာတာကို မည်သို့လုပ်ကြံသင့်ကြောင်း။ အသေးစိတ်ပြောပြလိုက်ရာသူတို့နှစ်ယောက်သည် နှစ်ခြိုက်သဘောကျလှသဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် လှုပ်နေလေ၏။ ထိုနောက်သော်ကား-ကျွန်ုပ်သည် တံခါးသို့ ထွက်လာခဲ့ကာ ယုံကြည်ရသော တမာန်တော်များကိုခေါ်ပြီး မြစ်တဘက်ကမ်းမှပြားတပ်ကိုအခေါ်လွှတ်လိုက်လေတော့၏။

အခန်း–(၂၁)

နောက်တနေ့နံနက် ဆယ်နာရီခန့်တွင် ချာကာသည် ညက အိပ်သည့် တဲထဲမှထွက်လာပြီး ခြေလှမ်း(၅၀)ခန့်အကွာ အဝေးတွင်ရှိသည့်စန်းခတ် ထားသောတဲရှိရာဆီသို့သွားလေ၏။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပင် ချာကာသည်ထို တဲထဲဆီသို့သွားပြီး အတိုင်ပင်ခံလူကြီးများနှင့်တိုင်ပင်ပြီး မည်သူမည်ဝါ ကို သတ်သင့်ကြောင်းဆုံးဖြတ်လေ့ရှိရာ ကွန်နိုဗ်သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပင် သူ့စည်းဝေးတိုင်ပင်မည့်နေရာကို ရွေးပေးရလေ့ရှိပေ၏။ ယနေ့ နံနက် သော်ကား–ကွန်နိုဗ်သည် အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သော တဲကိုရွေးချယ်ထား ပေ၏။ ချာကာသည်အဖေါ်အလျှော်မပါဘဲရှေ့ကသွားနေမိုက်အကြီးအချုပ် ရှိသောကွန်နိုဗ်သည် နောက်ကပါပြီး၊ လိုက်သွားရာ ချာကာက သမ်း လည်ပျံ့လှည့်ကြည့်ယင်း–

"ဟေ့မောင်ဗို–အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား။"

"မင်းသားတွေဟာ–အရက်သောက်ပြီးသူတို့ရဲ့ မယားတွေရဲ့ ရုံ ခွင်ထဲမှာဘဲ အိပ်ပျော်နေကြပါတယ်အရှင်–"

"ဒီလိုအိပ်တာဟာ–သူတို့အတွက် နောက်ဆုံးအိပ်ခြင်းဘဲ ဖြစ်မှာပါဘဲ ကွ" ဟု ချာကာက ခပ်ပြုံးပြုံး ပြောလိုက်လေ၏။

"မှန်ပါတယ်အရှင်–သူတို့အတွက် နောက်ဆုံးအိပ်ခြင်းပါဘဲ။"

တဲရှိရာဆီသို့ရောက်သောအခါ ချာကာသည် မြီးမိုးနားတွင် ခင်း ထားသည့် ရှဉ်းရေပြားပေါ်တွင် ထိုင်နေမိုက်–မိန်းမငယ် တယောက် သည် အရက်အပြည့်ထည့်ထားသော ဗျူးချောင်းခွက်ကို ကိုင်ယင်း–အခါ မှ စားပေးလေသည်။ အလှမကောင်းတွင် အားနာချာကာ၏ အချစ်တော်မယ် သော်ကြီး အုန်ချီ၏မောင်ကြီးဖြစ်သော အကျာဒွန်ကာသာရှိလေသည်။ အဘန်းကြုံ ထိုင်မိသောအခါ ဘာလနိုင်းခန့်အကွာအဝေးသို့သွားပြီး ကြိုးကြာငှက်မွေးအမှု နှိုင်းလိုက်သော ချာကာ၏ တမာန်တော်အချို့သည် ကြိုးကြာ ငှက်မွေး ငှက်တောင်များကို ယူဆောင်ကာ ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်လာကြ လေ၏။ ချာကာသည် တမာန်တော်များကြိုးကြာငှက်မွေး အထုပ်များ တွင် အချိန်နှင့် မြန်မရောက်ဘဲ နောက်ကျနေသောကြောင့် ဒေါသထွက်

လျှော်ရှိလေ၏။ ငှက်မွေး သွားဟူသူတို့၏ ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်လုပ်သူမှာ ချာကာ၏ဘဝထဲ တွင် စစ်ပွဲအမျိုးမျိုးနွှဲခဲ့ဘူးပြီးရဲရင့်သူ ဖြစ်၏။ သို့သော် လည်း သူ့ခမြာ—ယခုအခါတွင် လက်ကိုပုဆိန်နှင့် ခုတ်မိသောကြောင့် လက်ပြတ်နေသဖြင့် စစ်ဗိုလ်မလုပ်တော့ပေ။ ချာကာအား ဗိုလ်လုပ်သူအား ဘာ့ကြောင့်—ဤသို့နောက်ကျရသနည်းဟုမေး၏။ ဗိုလ်လုပ်သူက သူတို့ မှာ၊ သွားမည့်လိုက်သောအချိန်တွင် ကြိုးကြာငှက်များကိုအဆောင်သင့်မ တွေ့ ရကြောင်း၊ ငှက်များမှာ— ရေကြည်နု — မြက်နုရာ— သော ပြောင်းနေကြသောကြောင့် ငှက်များ ထိုအရပ်သို့ ပြန်ရောက် လာသည် တိုင်အောင် စောင့်နေရသဖြင့် ဤသို့ကျန်ကြာနောက်ကျ သွားရကြောင်း ပြန်ပြောပြနေလေသည်။ သို့သော်လည်း ချာကာအမူ—

"ငှက်တွေစခန်းပြောင်းသင် နေ၀င်တဲ့ အရပ်ကိုဘဲ ရောက်ရောက် ငှက်တွေရဲ့နောက်က လိုက်ပါတော့လားကွ။ ကဲ—ကဲ—ငါလောက်ဘောင် ညွှဲ့ကောင်—ခေါင်းထုတ် သွားကြကွာ။ သူ့ဒရော—သူ့နောက်လိုက် တွေ ကိုပါခေါ်ထုတ်ပြီးသင်းလိုက်ကြတော့။"

နောက်လိုက်အချို့က ချာကာအား အသနားခံကြ သော်လည်း ဗိုလ် လုပ်သူကမူ အသနားခံခြင်းမရှိ။ ချာကာအား အရိုအသေပေးပြီး ဆုတော် လာဘ်တော်တခုပေးရန် တောင်းနေသောကြောင့် ချာကာက—

"မင်းဘာအလိုရှိသလဲ။"

"ကျွန်တော်မျိုးဟာ အရှင့်အပါးကနေပြီး စစ်ပွဲပေါင်း မြောက်များစွာ ကိုတိုက်ခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ တခါမှလဲရန်သူကို ကျောပေးပြီး ထွက်မပြေးခဲ့ဘူး ပါဘူး။ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ လက်ပြတ်ရတာဟာလဲစစ်ပွဲမှာအရှင့်ကိုရန်သူက ပုဆိန်နဲ့ ခုတ်တုန်းက ကျွန်တော်မျိုးအရှင့်ကို ရန်သူ့ပုဆိန်သွား မထိအောင် ကာကွယ်ပြီး တားခဲ့လို့ လက်ပြတ်သွားရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ သေရမှာကို မကြောက်ပါဘူး။ အရှင့်အလိုတော်အတိုင်း သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်မဲ့ လူ စားပါ။ ကျွန်တော်မျိုး ဆုတော်လာဘ်တော် နှစ်ခု တောင်းချင်ပါတယ်။ တခုက အရှင်ကိုယ်ကိုကာကွယ်ထားတဲ့ ဗိုင်းကြီးကိုခေတ္တလောက် ထား ပယ်ထားပါ၊ ကျွန်တော်မျိုး အရှင့်ကို ကိုယ်တော်အနီး ဆုမြတ် ချင်လို့ ပါတယ်။"

“အင်း ဆိုစမ်း ပါဘူ့။နောက်ပြီး တော့ကော။”

“နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်မျိုး မသေခင် ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ သား ကလေးကိုနှုတ်ဆက်သွားပါရစေ။သားကလေးဟာ ဒီအရွယ်လောက်ရှိနေ ပါတော်”ဟုပြောကာ ဗိုလ်လုပ်သူသည် လက်တဘက်ကို မြှောက်ကာ သူ့ သား၏ အရွယ်ကိုမှန်းပြနေလေ၏။ဤတွင် ချာကာသည် ကိုယ်ပေါ်မှ ဒိုင်း ကို ချလိုက်ပြီး—

“အေး—မင်းရဲ့ ပဌမ တောင်းဆိုချက်ကို ခွင့်ပြုပါတယ်။ဒုတိယ တောင်းဆိုချက်နဲ့ ပါတ်သက်လို့တော့ သားနဲ့အဘကို ငါကလဲမခွဲချင် ဘူးကွ။အဲဒီတော့ မင့်သားကို ဒီကိုခေါ်လိုက်။ ခေါ်ပြီး—မင်း မသေခင် မင်းကိုယ်တိုင် မင့်သားကို သတ်သွားရမယ်။နားလည်ယ်လား။ ဒီလိုဆိုရင် တော်တော်ကြည့်လို့ ကောင်းလိမ့်မယ် တော့”ဟုပြောရာ ဗိုလ်လုပ်သူ သည် ပြင်းပြစွာ ထုန့်လှုပ်သွားလေ၏။သို့သော်လည်း—

“အမှန် အလိုတော်အတိုင်းပါဘဲခင်ဗျား။”ဟုပြောပြီး ...

“ကဲ—ငါ့သားကို သွားခေါ်ချေကြစော့”ဟုပြောလေ၏၊ သို့သော် လည်း ချာကာမှာကား ဓါးကို ဤမျှသောလုပ်ပါးအထိ ရှိသေကြီးနှင့် ရှာ သော ဗိုလ်လုပ်သူကိုကြည့်ကာဖျားရောလွှင်ဘွင် ကျဆင်းနေလေ၏။ သို့ဖြင့် သူက—

“ကဲ—ကဲ—ဒီဗိုလ်လုပ်တဲ့ လူတော့ သူ့ ယိမ်းသားတွေကော အကုန် လုံး ဘာမဲ့ ပေးလိုက်ကြပါကွာ”ဟု အမိန့်ပေးရင်း အသက်မချမ်းသာခွင့် ပေးလိုက်လေ၏။ဤတွင် လူများလည်း ဝမ်းသာ အားရနှင့် ချာကာကို ထောင်းချီးနှုတ်ဆက်ပြီးရင်း ထွက်သွား ကြလေတော့၏။

ဤအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ပြောပြနေခြင်းကား ချာကာသည် တသက်နှင့် တကိုယ် ဤတကြိမ်သာ အသနားကြောင်နာစိတ် ဝင်ခဲ့ဘူးသည်ကို ဖော်ပြ လိုသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ လူတယောက်က ချာကာ၏ရှေ့တော်မှောက်သို့ ဝင်ရောက်ခစားလိုကြောင်း တောင်းပန်သဖြင့် ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ရာ ထိုလူမှာ အ ခြား၊ လူမဟုတ်။ချာကာ၏အမိန့်နှင့်ရှိ ဘင်းလူမျိုးများထံသို့ လွှတ်လိုက် သော မာဆီလို ဖြစ်နေလေ၏။မာဆီလိုမှာ ယခင်ကကဲ့သို့ ဝဝဖြိုးဖြိုးမရှိတော့ဘဲ

ခရီးလန်းလှသောကြောင့် ကြံလှ်သောကိုယ်ခန္ဓာရှိနေရုံမှမက သူ့ကျောပေါ်တွင်လည်း ဂုတ်ဆွေများ အမျိုးအမျိုးသလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ အပါးသို့ရောက်လာသောအခါ ချာတာက မာဆီလိုအား .....

"ဟော့—မင်း ဘယ်သူလဲ—"

"ကျွန်တော်မျိုးဟာ အရှင့်အမိန့်တော်အတိုင်း ရက်ပေါင်း(၃၀)အတွင်းပြန်ရောက်ရမယ်ဆိုတဲ့ ချွင်းချက်နဲ့ ရဲတင်းလူမျိုးတွေဆီကိုသွားတဲ့ မာဆီလိုဖြစ်ပါတယ်အရှင်။ အခုကျွန်တော်မျိုးပြန်လာခဲ့ပါပြီ။ ဖြစ်ပုံအစတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။"

"အေး......အေး......မှတ်မိဘီ၊ မှတ်မိဘီ၊ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ရဲတင်းဘုရင်ဟာ သူ့လူမျိုးတွေနဲ့အတူ ငါ့လက်ထဲကိုရဲတင်းကြီး ပေးအပ်ဘို့ရောက်လာကြဘီလား။"

"ရောက်မလာသေးပါဘူးအရှင်။ ကျွန်တော်မျိုးကို ရဲဘင်းပိုင်ရှင်က ခေါ်ဆန်းပြီး မေခင်းထုတ်လိုက်ရုံမကဘူး။ သူ့မိဖုရား ဇာနီဘာကလဲ ကျွန်တော်မျိုးကို မြေပေါ်ဝ းလှားအနေနှင်းပြီး ကြိမ်ခက် ခတ်နှိုင်းပါတယ်။ ကြိမ်ဒဏ်အရာကိုလဲ ဇာနီဘာကိုယ်တိုင်ကရေတွက်ပါတယ်။"

"အော်—ဟုတ်ရဲ့လား။ ရဲဘင်းဘုရင်ဆိုတဲ့ခွေးကလေးကဘာများပြောသိုက်သေးသလဲ။"

"ရဲဘင်းဘုရင်ရဲ့ အပြောကတော့ ဒီအတိုင်းပါပဲအရှင် ...(နာနာဘာဝတောင်းမြိုင်ကုန်ကြွှေနေသော ရဲဘင်းဘုရင်အမိန့်တော်ရှိလိုက်သည်—ဖုဂျေဘုရင်ချာတာသိသာစေ—ကျွန်ုပ်သည် ရဲတင်းကြီးကိုမည်သည့်အခါမျှ သင့်အားလက်ဆောင်းပဏ္ဏာအဖြစ်ပေးအပ်လိမ့်မည်မဟုတ်။အကယ်၍ သင်ကိုယ်တိုင် ရဲဘင်းကြီးကိုလာရောက် ယူငင်နိုင်ပေသည်။ ထိုသို့လာရောက်သောအခါ၌ သင်သည်မျက်နှာသိက္ခာနှင့် ဘက်ဖြိုင်လက်မှုက်ရမည်ဖြစ်သည်ကိုတွေ့ရလိမ့်မည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သင်စေလွှတ်သောသူသည် မောင်ဆိုသေသဗ္ဗ၀ိလ်ဘဦးဓါကိုယ်စား သင့်ကိုလက်စားချေထားနေသောသူဖြစ်သောကြောင့်တည်း။—)ဟူ၍ ပြောပါတယ်အရှင်။"

ဤသို့ မာဆီးလိုပြောကြားနေခိုက် ကျွန်ုပ်သည် အချက် နှစ်ချက်ကို သတိပြုမိ၏။ ပထမအချက်ကား–အခြားမဟုတ်။ နံဘေးမှ မြို့စည်းရိုးကြား ထဲသို့ ထုတ်ချောင်းတခု ဆုံးဝင်လာခြင်းဖြစ်၍၊ ဒုတိယအချက်ကား–မြို့ဘ ဘက်ပေါ်မှ ရောက်လာသော ပြင်သစ်သားများသည် ဒျူဇာမြို့ပြင်ဘက် နားသို့ရောက်နေပြီဆိုသော အချက်ပင်ဖြစ်ပေ၏။ မြို့စည်းရိုးကြားသို့ ထုတ်တံကလေးထိုးဝင်လာခြင်းမှာ မြို့စည်းရိုး၏ ဘက်ကွယ်တွင် ထောင်နှင့် အဝန်မထန်ဝါနှာ မင်းသားနှစ်ပါးသုံး ကျွန်ုပ် အချက်ပေးမည့် အခရာကို စောင့်မျှော်ယင်း၊ အသင့်ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်းပေါ်ပြူမှုမှာ ပြင်သစ် သားများအလည်း ဒျူဂေဇာဂျွာနဲ "ဒ"သို့အသင့် ရောက်နေပြီဖြစ်ပေ၏။

မာဆီးလို၏ပြောစကားကို ကြားရသောအခါ ချာကာသည် နေရာမှ ခုန်ထလာ ဖျက်လိုက်ပြုံးတိုပြုံးကြောင်းပါမှ အမြုပ်တစ်စီထွက်လောက် အောင် ဒေါသထနေပေ၏။ သူ ဘုရင်ဘဝသို့ရောက်သည့်နေ့မှစ၍ ယခုအ ချိန်တိုင်အောင်မည်သူ့ထံမှသူ့ကိုဤမျှမာရေကျောရေပြောသည်ကိုမကြား ခဲ့ရဘူးချေ။ မာဆီးလိုမှာလည်း ချာကာ၏အကြောင်းကို ကောင်းစွာ မသိ သောကြောင့်သာ ရဲဘင်းဘုရင်၏ ရှေ့ဇာသီကို ဤသို့ပြောကြားခြင်း ဖြစ်ပေ တော့၏။ အသန့်ကြ လောက်အောင်ပင်ချာကာသည် လှံတိုကလေး ကိုဆွဲ ကာရန်းသာနှင့် လုပ်နေပြီးမှ—

"တောက် ... ဒီခွေးကလေးက ငါ့လိုဘုရင်ကို စော်ကားလိုက်လေ ခြင်း ...... သင်းနဲ့ သင့်လူမျိုးတွေကိုတော့ အဖိုက်ဖိုက် အမွှာမွှာ ခွဲထုတ်ပစ် ရမှာကိုအေးမယ်။ဟော့ မာဆီးလို မင်းကဒီးဝိုစကားကို ယူဆောင်လာတဲ့လူ ဆိုတော့ မင်းလဲသေရမယ်။သိလား။အမှုဆိုးအကြောင်းလဲပါလေဘော့မေ့လဲ သေဘိုသာ ပြင်ပေတော့။ ကိုင်း–ကြာတယ်။ အကာဇာဘာလာမာ–မာဆီးလိုရဲ့ ခေါင်းထဲကဦးနှောက်ကို ထုတ်ခဲ့ပြီး ချက်ချင်းဒေါက်ထုတ်လိုက်စမ်း ကွာ" ဟုပြောရာ အနားတွင်အသင့်ရှိသော ဘုရင့်ကျွန်ယုံ အကာဇာဘာလာမာ သည် ချာကာ၏ဆန္ဒအတိုင်း မာဆီးလိုအားသတ်ရန် နေရာမှ ထလိုက် လေ၏။သို့သော်လည်း အကာဇာဘာလာမာ ထိုးဖင်းမရွှမ်း အားအင် နှင့် သူ ဖြစ်သောကြောင့် နောက်ဆုံးတင်သူက မာဆီးလိုကို မသတ်နိုင်ဘဲ အရှုံးပေ မှု။ ကြောက်အား လန့်အားနှင့်ပြန့်လွှန် သတ်ပုတ်သော မာဆီးလိုကသာ

အကာလ မာယာအား သတ်လိုက်နိုင်လေ၏။ ဤတွင် မယ်တော်ကြီးအနေနှင့် ၏မောင်တော်ကြီး အင်ကွာဘွန်ကာဘုရင်သည် မာဆီလိုကိုသတ်ရန် နေရာမှသည်လိုက်ပြီး မာဆီလိုကိုလှံနှင့်ထိုးသဖြင့် မာဆီလိုသေသွားသော်လည်း အင်ကွာဘွန်ကာသည် သူကိုယ်တိုင် ဓါးဒဏ်ရာရပြီး မှိုလဲနေလေ၏။ ချာကာမှာတော့၊ လက်ထဲမှ လှံကလေးကို ကိုင်ကာ တောင်ကြည့် မြောက်ကြည့် လုပ်နေလေသည်။ ဤအခွင့်မှ ကျွန်ုပ်သည် အချိန်အချက် ပေးရန် အချိန် အခါကျရောက်ပြီကို သိသောကြောင့်.....

"ထယ်တော်ချကြပါ" ဟု သံကုန် ဟစ်လိုက်လေ၏။ ဤသို့ အော်ဟစ်သည်နှင့် ထပ်ကြိုးမှုက်ပင် ဒင်ဂန်နှင့် အမ္ဗန်မလန်ဂါနာ မင်းသား နှစ်ပါးသည် မြဲစည်းရိုးကိုကျော်ပြီး အဆဲသို့ဝင်လာကြကာ ဒင်ဂန်က ချာကာ၏ညာဘက်ပခုံးကိုငင်၊ အမ္ဗန်မလန်ဂါနာက ချာကာ၏ ဝဲဘက်ပခုံးကိုငင်၊ ပါလာသော လှံနှင့် ထိုးလိုက်ရာ ချာကာ၏ လက်တွင် စွဲကိုင်ထားသော လှံအငယ်လေးသည် မြေပေါ်သို့ကျသွားလေ၏။ သို့သော်လည်း သူသည် ရုတ်တရက်မသေသေးဘဲ ညီတော် နှစ်ပါးအား စူးစူး ဝါးဝါး ကြည့်နေရာ ဒင်ဂန်နှင့် အမ္ဗန်မလန်ဂါနာ မင်းသားတို့သည် နောင်တော် ချာကာအားယပ်ကြောက်ပြီး ကြောက်ရွံ့သောမျက်နှာထားနှင့် ပြန်ကြည့်နေကြလေ၏။ ချာကာ က မူ —

"အောင်မယ်။ ငါ့မွေးတဲ့ မျောက်တွေ ငါ့ပြန်ခဲသတ် နေပါကလား။ ဘာလဲ မင်းတို့က ငါနေရာမှာ မင်းလုပ်ချင်ကြတာနဲ့ ငါ့ကိုလုပ်ကြံကြတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား...... စိတ်ချနေ ငါသေပေမဲ့ မင်းတို့ မင်းလုပ်ကြရလိမ့်မယ်မထင်နဲ့ —မင်းတို့ရော— ထိုလူမျိုးတွေ အားလုံး ကျွန်ရော အကျွန် လုံးကို လူဖြူတွေက လွှမ်းမိုးသွားတာကို ခံကြရလိမ့်မယ်။ မှားလည်းရဲ့လား" ဟု ပြောကာ ပခုံးမှ သွေးသံယိုစီးရင်းနှင့်ပင် မြေသို့ ဒူးထောက်လျက်လဲကျသွားလေ၏။ သို့သော်လည်း သူသည်ညီတော်နှစ်ပါးအားမင်းဘုန်း မိုးမြန်နှင့်ကြည့်နေဆဲပင်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က—

"ဒီ ချာကာဘုရင်ကို သေအောင်သတ်ကြပါတော့လား" ဟု အော်ပြောသော်လည်း ဒင်ဂန်တို့နှစ်ယောက်သည် ဘာမှ မလုပ်ရဲကြဘဲ ငိုင်နေလေ၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မြေပေါ်တွင်ကျနေသော ချာကာကိုယ်တိုင် စွဲ

ကိုင်သည့်ဓါးလေးကို ဆောက်ယူပြီး၊ ထိုးကုံ့ဟု လက်မြှောက်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ငယ်ရွယ်စဉ်က မြင်ဖူးခဲ့ဘူးသည့် အတိုင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ ချက်ခေ့ရှေ့တွင် သွေးရောင် နီနီရဲရဲကြီးကို ထင်မြင် နေမိလေ၏။ ချာကာတမူ ကျွန်ုပ်အား—

"ဟေ့ မောင်ပို—ခင်းက ငါ့ကို ဘာလို့သတ်မှာလဲ။"

"ကျုပ်နှမ ဘာခလေကာနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ အမျိုးတဆွေလုံးရဲ့ ကိုယ်စား သတ်ရမှာဘဲ"ဟုပြောဆော ကျွန်ုပ်သည် ချာကာအား ဓါး နှင့်တအားထိုးလိုက်ရာ ချာကာသည် မြေပေါ်တွင် သွေးသံ တရဲရဲ နှင့် လဲကျသွားပြီး......

"ခင်း—လက်စသတ်တော့ ဟိုတုံးမကြီးနိုင်ငံဘယ်လားသေခင်ကပြောသွားတာ တယ် မှန်ပါကလား—မောင်ပို"ဟု ပြောပြီး၊ အသက်ထွက်သွားလေ၏။

သို့ဖြင့်ပင် ဂုလူတိုင်းပြည်၏ တန်ခိုးတေဇာအကြီးဆုံးနှင့် ကြောက်မက်ဘွယ်အကောင်းဆုံးသော ချာကာ တေရ်ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ချက်ဖြင့် ကံတော် ကုန်ခဲ့ရရှာလေ၏။ သူသည် သွေးသံတို့ဖြင့် ကြီးထွားလာခဲ့သူဖြစ်၍ ယခု သေဆုံးသောအခါတွင်လည်း သွေးသံတို့ဖြင့်ပင် သေဆုံးခဲ့၏။ ရေကူးကြွင်လည်သူသည် ရေကူးရင်း သေရ၏၊ သစ်ပင်အတက်ကောင်းသူသည် သစ်ပင်လဲကျသဖြင့် သေရ၏၊ လူအသတ်ကောင်းသူသည် သူတပါးသတ်သဖြင့် သေရပေတော့သည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ချာကာသည် ဖျက်ဆီးတသောက်စေချဲ့ ရှုံ့ကြောက်ခြင်း မရှိ၊ ပကတိ အိမ်ခြေနှင့်ပင် ရှိရင်းစွာ ၉ ပိန်ချုပ်ငြိမ်းခဲ့လေသည်။

ချာကာဘုရင်ကျယ်လွန်ပြီးသောအခါ ပြေးတပ်သားများ ကျွန်ုပ်တို့နား သို့တရှေ့ ရှေ့ နီးကပ်လာနေချေပြီ။ ပြေးတပ်သားများကို မော့ရန်မလာနိုင်ပါ မင်းသားအုပ်ချုပ်သည့်မှန်ဆော်လည်း၊ တပ်သားများသည်စစ်တိုက်ရာတွင် ရဲရင့်သလောက် အရေးအကြောင်းရောက်ရေ့ပြီး အမျိုးအမြှောက်လွန်တတ်သော ချာကာဘုရင်ကို ချစ်ခင်နှစ်သက်သူများဖြစ်ရာ ဤလုပ်ကြံမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သို့သဘောထားကြမည်ကိုမသိနိုင်ပေ။ သို့ဖြင့်ကျွန်ုပ်သည် နံဘေး ဝဲယာသို့မျှော်ကြည့်မိရာ မာဆီလိုနှင့် ဘုရင်ဇာမာမာတို့ သေဆုံးနေသည်

တိုင်း၊ ဆင်ကွာဘွန်ကာဘုရင် ဒေါ်သ ဆူရှသဖြင့် လူးလွန့်လှုပ်ရှားနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရပေ၏။ အရက်ဖျူးနှောက်တ်ကိုင်ပြီး ခစားသောသမီးကလေးမှာ ထွက်ပြေးသွားပြီ ဖြစ်၍ ခင်ဂန်နှင့် အုန်မလန်ဂါနာ မင်းသား နှစ်ပါးမှာကား—ကြောင်ပြီး ရပ်နေကြလေ၏။ ဤတွင်ကျွန်ုပ်က မင်းသားနှစ်ပါးအား—

“ကဲ—လုပ်ကြလေ။ သိမ်မွေ့မြန်မြန် လုပ်ကြ။ အဲဟိုက ဆင်ကွာဘွန်ကာဘုရင်ကိုသတ်လိုက်ကြ။ ပြား၊ တပ်သားတွေ ရောက်လာကြရော့မယ်။ မြန်မြန်သတ်။ ကျန်တဲ့ကိစ္စမှန်သမျှကိုတော့ ကျုပ်ဘာဝန်ဘား၊”ဟုပြောလိုက်ရာ ခင်ဂန် သည် ရုတ်တရက် နေရာမှထပြီး ဆင်ကွာဘွန်ကာအား၊ လှံနှင့် အသေ ထိုးသတ်လိုက်လေ၏။

ဤသို့ခြံထဲတွင် သတ်ဖြတ်လုပ်ကြံနေသည့် ကိစ္စကိုမြင်ပမှနေပြီး မြင်ရသော မိန်းမများသည် အော်ဟစ်ငိုညည်းနေကြသောကြောင့် ပြားထပ်သားများကြားသွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် သီချင်း ဘ းကျော်ကျော်သီဆိုယင်း ဗျူဂျူဇာရွာသို့ချီတက်လာနေကြသော ပြားတပ်သားများသည် ရုတ်တရက် သီချင်းဆို ရပ်ကိုက်ကြကာ ကျွန်ုပ်တို့ရှိနေသောခြံဝသို့ ရောက်လာကြလေ၏။ ဤတွင်ကျွန်ုပ်သည် ဇုသောကာမြေနှင့် တပ်ခိုလ်လုပ်သူထံ ပြေးသွားပြီး—

“အို— ခိုလ်ကြီးတို့—ဝမ်းနည်း၊ ပူဆွေး ငိုယိုကြပါတော့—ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ရဲ့ဘခင်ကြီးဖြစ်တဲ့ ချာကာဘုရင်မင်းမြတ်တော့ သေဆုံးရှာပါဘီ။”

“အို—ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ ဇော့ပို၊ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းနဲ့ သေရတာလဲ။”

“ဖြစ်ပုံကတော့ ချာကာဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ မာဆီလိုကို သတ်ဖြတ်သုတ်သင်မယ်လုပ်နေတုန်း၊ ဖိုရွေးမသား မာဆီလိုက ဘုရင့်လက်ထဲကလှံကိုလုယူပြီး ချာကာဘုရင်ကိုထိုးသတ်လိုက်တာ ပါဘဲ၊ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်နဲ့ယောဘ်က ခင်ဂန်တို့ အုန်မလန်ဂန်ပါ မင်းသားတို့က မာဆီလိုကိုသတ်ပစ်လိုက်ကြရပါတယ်။ မာဆီလိုက သူ့မသေခင် အကာဇာပဲ ဆိုနဲ့ ဆင်ကွာဘွန်ကာ တို့ကို သတ်သွားသေးတယ်။ ခုတော့ ချာကာသေဘီဆိုတော့ ခင်ဂန်နဲ့ အုန်မလန်ဂါနာ အလိုလို မင်းဖြစ်လာကြတော့တာပေါ့။”

“ခင်ဗျားက လက်ရှိဘုရင်ကိုကာကွယ်ဖို့ထက် မင်းသစ်မြှောက်ဖို့က တယ်ဟ။ အားသန်နေပါ ကသား”ဟု ဗိုလ်လုပ်သူက ကျွန်ုပ်အား မယုံသင်္ကာဟန်နှင့် ပြောလေသည်။

သို့သော်လည်း သူ၏ပြောဆိုချက်မှာအရာမထင်ချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ယခုအခါတွင် ပြင်သစ် တပ်ဗိုလ်တပ်သားများသည် ချားလ်စ သေဆုံးသည့်အတွက် တောင်ပြေး မြောက်ပြေး အုတ်အော် သောင်းသဲ ယူကြုံးမရဖြစ်ကာ ရှုပ်ရှက်ခတ် နေလေသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

ချားလ်စ သေဆုံးပြီးနောက် ဖြစ်ပျက်လာသော အရေးအခင်းများကို အသေးစိတ် မဖော်ပြလိုတော့ပေ။ စင်စစ်အားဖြင့် မူအား ကျွန်ုပ် ဖော်ပြနေသော အကြောင်းအရာများမှာ ချားလ်စဘုရင်၏ ရာဇဝင်ကြောင်းများ မဟုတ်ဘဲ၊ ချားလ်စ ဘုရင်လက်ထက်က နေထိုင်ခဲ့သော လူ လက်တဆုပ်စာ၏ အကြောင်းမျှသာဖြစ်သောကြောင့် ချားလ်စသေဆုံးရေးကို ဤမျှနှင့်သာ နိဂုံးချုပ်ရပေတော့မည်။ သို့ဖြစ်ရာ တိုတိုနှင့် လိုရင်းသို့ ရောက်စေသောငှါ ကျွန်ုပ်အား ဒင်ဂန်မင်းမြတ်က ရဲဘင်ဘုရင်ထံသို့ လက်နက်ချပြီး ရဲဘင်းကြီး ပေးအပ်ရန် သံတမာန်အဖြစ်စေလွှတ်ခဲ့မှုကို ဖော်ပြရပေတော့မည်။ စင်စစ်အားဖြင့်မူကား ကျွန်ုပ်သည် ရဲဘင်ဘုရင်အား ကျွန်ုပ်၏ မြေးတော်သား အင်္ဂန်ဆလိုပိုဂတ်ဟု မသတ်မှတ်ခဲ့။ အချိန် လွန်သောအခါ ကျမှသာ အင်္ဂန်ဆလိုပိုဂတ်ဟုသိရှိ၏။ အကယ်၍စောစောစီးစီးသာ အင်္ဂန်ဆလိုပိုဂတ်မှန်းသိရပါက မုချကျွန်ုပ်သည်ဒင်ဂန်အားနှုန်းတက်မခံဘဲ အင်္ဂန်ဆလိုပိုဂတ်ကို စုလွှာဘုရင်မင်းမြတ်ဘဝသို့ ရောက်အောင် ဆောင်ကြဉ်းမိမည်သာ ဖြစ်ပေ၏။ သို့သော်လည်း လူ့ဘိုးအား ကံစီမံ ရာကိုသာခံကြရစမြဲ ဖြစ်တုံ၏။ ထံကိုလှူဘ မစီမံ နိုင်ချေ။ လောက၏ ဖြစ်ပျက်သမျှသော အကြောင်း အရာအားလုံးသည် ကောင်းကင်ဘုံ၏ ဘောရာဇ်ဘုရင် အင်္ဂကြူပုတ္တသူ စီမံဖန်တည်းသမျှ အတိုင်းသာ ဖြစ်ရချေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ သက်တမ်း ကျွန်ုပ်တို့ လုပ်သမျှ ကိုင်သမျှ ကိစ္စ ကျွန်ုပ်တို့၏လုပ်ဘဲ ကြိုးချုပ် ထားသော ကိစ္စ သည် တို့မှာ ကံ၏ ဆော်ဩ ချက် မျှသာ ဖြစ်၍ အင်္ဂန်ကုလုကုလု—နှတ် ဘုရင်မှအပ မည်သူမျှ မိမိ၏အနာဂတ် အရေး ကို ကြိုတင်ပြီး မမြင်နိုင်ကြချေ။ ချားလ်စ ဘုရင် မင်းမြတ် ပင်လျှင်

အနန်ကျလူကျလူနတ်ဘုရင်၏ စီမံခန့်ထားသည့်မှုကိုနာခံရသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့သော ပါမွှားအဘိုးအဘယ်ဆိုဘွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်း။ စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်နှင့်ရိုးအရာမှ အရှင်ချစ်တချစ်မှုသာဖြစ်ရာ ဘယ်နည်းနှင့် အဆောက်အဦးအနေကို တည်ဆောက်နိုင်စွမ်းရှိပါအံ့နည်း—အ တရှုး၏ သားထောင်ပေါက်မှုသာဖြစ်သောကျွန်ုပ်တို့သည် ဘယ်နည်းနှင့် လူသတ္တဝါများကိုဖန်တည်းစီမံနိုင်စွမ်းရှိပါအံ့နည်း။

ချာအာဘုရင်သေဆုံးပြီးနောက် တိုင်းပြည်တွင် ထင်ကြေး အမျိုးမျိုး ပေးကြ၏။ အချို့က ချာအာကို မာဆီထိုတသတ်သည်ဟုဆိုကြ၏။ အချို့က ချာအာကို ကျွန်ုပ်သတ်သည်ဟုစွပ်စွဲကြ၏။ အချို့ကမူ ချာအာကို ဗင်ဝန်နှင့်အနန်းလောင်ဂါနာ မင်းသားတို့က သတ်သည်ဟု ပြောကြလေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တိုင်းပြည်တွင် မည်သည့်အရှုပ်အရှင်းမျှ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ရိုးမှုမက ဘုရင်သစ်ရွေးကြိုကြသောဗင်ဝန်နှင့်အနန်းမလာန်ဂါနာတို့ကလည်း ညီညွတ်မျှတစွာ အုပ်ချုပ်ပါမည်ဟု ခန့်ခိုကြသောကြောင့် တိုင်းပြည်အေးချမ်းပေတော့၏။ အကြီးကျယ်ဆုံးသော အရေးအခင်းမှာကား—အခြားမဟုတ်။ ဗင်ဝန်နှင့်အနန်းမလာန်ဂါနာတို့သည် အချင်းချင်း အာဏာလုကြခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်းအရေးမှာ မယ်တော်ကြီး အနန္တ၏ သားချာကာ၏ညီဝမ်းကွဲတော်သူအင်ဂွါဒေက နန်းလုရခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် အခတို့မှာကား တိုင်းပြည်တွင်ဘုရင်နှစ်ပါးမှအပ ထန်းမိုးပြောဘာ ထိကွမ အပြည့်နှင့်ဆုံးလှေတယောက်ဘဝသို့ သက်ရောက် သွားပေသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် နန်းလုလိုသော အင်ဂွါဒေ၏ ရွာသို့ ပြားဘဝများ—လူသတ်ထောင်ဘဝများနှင့်အတူ ချီတက်သွားပြီ။ အင်ဂွါဒေအား သတ်ဖြတ်သုတ်သင်လိုက်ရလေ၏။

အင်ဂွါဒေအားသတ်ဖြတ်ပြီးသည့်နောက်တွင် ဗင်ဝန်နှင့် အနန်းမလာန်ဂန်နာတို့သည် တဦးနှင့်တဦး ငြိမ်းမတည့်ရွှေမိုးလားကြလေ၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကြား မှနေပြီး ချိန်ခွင်ညှိသည့်အမျိုးမျိုး ကစားပေးခဲ့ရ၊ နောက်ဆုံးတွင် နှစ်ဦးလုံးပင် ကျွန်ုပ်အား—မိုးသောကြီးနှံ ကြောက်ရွံ့လာကြလေကုန်၏။ အနန်းမလာန်ဂန်းဘမင်းသားအမူကား—အကြောက်လွန်ပြီး ကျွန်ုပ်၏အသက်ကိုပင်ရန်ရှာချင် ကြံစည်လာသဖြင့် တနေ့သော

အခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် သူ့အိမ်ကိုထပ်နှင့်မိုးပြီး အနံ့မလက်ဂန်နှာ အေး သတ်သင်ပစ်လိုက်ရပေ၏။ သို့ဖြင့်—နောက်ဆုံးတွင် တိုင်းပြည်၌ ခင်ဂန် တဦးတည်း ဘုရင်ဘဝနှင့် နေရလေတော့၏။

အနန်မလက်ဂန်နှာသေဆုံးပြီး (၁၄)ရက်မြောက်သောနေ့တွင် လင်ပိုဒို နယ်သို့စစ်တိုက်ရန် ယခင်က ချာကာ စေလွှတ်ခဲ့သော တပ်သည် အစာ ရိက္ခာပြတ်လပ် လူအသေအပျောက်မြောက်များစွာနှင့် ဗျူလူဇာသို့ ပြန်ရောက်လာလေ၏။ ချာကာသည်ကား ဤသို့စစ်ရှုံးပြီး ပြန်လာသော စစ်သည်များကို ခုနစ်—သတ်ဖြတ်ပစ်မည်သာဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း ဗျူလူဇာသို့ တပ်ပြန်ရောက်သောအခါ ချာကာ သေဆုံးပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် စစ်ရှုံးမှုကြောင့်အပြစ်ဒဏ်ခံရတော့မည်မရှိ။ ထိုတပ်များသည် နောက်မင်းသစ်ဖြစ်သော ခင်ဂန်ကိုပင်ကြည်ဖြူစွာလက်ခံကြလေ၏။

ခင်ဂန်သည် ချာကာသေသွားပါသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ချာကာကဲ့သို့ပင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူဖြစ်ပေ၏။ သို့သော်လည်း ချာကာလိုအား—သတ္တိမရှိလှချေ။ ဆိုလက်ဆိုးသည်ကား—သူသည် ဝိုးလဲ ကောက်ကျစ်သူဖြစ်ရုံမျှမက မိန်းမလိုက်စားသူလည်းဖြစ်သောကြောင့် တိုင်းရေးပြည်ရေးထက် မိန်းမရေးကိုသာပို၍အချိန်ပေးပြီးအလုပ်လုပ်လေ့ရှိလေသည်။ ထိုနေ့သောအခါတွင်သူသည် သူ၏ညီဝမ်းကွဲတော်သူ ပန်ဒါအား သုတ်သင်ကွပ်မျက်ရန်ကြံစည်လေ၏။ အကြောင်းအားဖြင့်မူကား၊ ပန်ဒါသည် အေး အေးဆေးဆေးနေလိုသူဖြစ်ပြီး စစ်ကိုရွံရှာမုန်းတီးသူဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့်အတိုင်ပင်ခံလူကြီးတဦးဖြစ်သော မဗိုဘာဆိုသူတို့က ပန်ဒါအား သေမင်းပါးစပ်ထဲကဆွဲထုတ်ရလေ၏။ သို့ဖြင့် ခင်ဂန်က "အင်း—ခင်ဗျား တို့က ဒီငနဲကိုမသတ်ပါနဲ့ ဆိုလို့သာနေရမယ်။ တနေ့ တခါသော အခါကျယင်တော့ ပန်ဒါဆိုတဲ့ငနဲဟာ ကျုပ်ကိုပြန်ကိုက်မှာအမှန်ဘဲ" ဟု ပြောကာ ပန်ဒါကို သေမင်းလက်မှ လွှတ်လိုက်လေ၏။ သို့ဖြင့် ပန်ဒါသည် ဘုရင့်ထံမှ အခွင့်ကိုကြိုးစားရယူ၍ ရသောအရပ်ဒေသဆီသို့ ပြေးတော့သွားပါမည်လား၊ တွေးတောကြည့်ရလေ၏။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးတွင်ကား ခင်ဂန်ပြောသည့်အတိုင်းပင် ပန်ဒါသည် ခင်ဂန်အား တော်လှန်ခြားနားခဲ့လေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ပန်ဒါသည် ခင်ဂန်အားပြန်ကိုက်

သောခွေးဘဝသို့ရောက်နေပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ အလိုလိုနေယင်း ရှူးတိုက် သူဘဝသို့ဆိုက်ရောက်သွားလေတော့၏။

—✲—✲—✲—

(အခန်း—၂၂။)

မင်းရှိခံ့မြို့မကြာခင်အတွင်း ခင်ဝန်သည် ဗျူဂျူးဘ်မြို့မှသည် ယခင်အရာသက နှံနံ့ရိုက်ခဲ့ဘူးသော ဇူလူနယ်သို့ ပြန်သွားတော့ မာတွာဘာတင်ခေါ်သောရွာကို အခြင်းကြွင်းမဲ့ လိုဖျူဟုခေါ်သော နဒမည့်နှင့်မြို့ခနန်းဆောင်ဟည့်ထောင်နေလေ၏။မြို့နန်းတည်ပြီးသည်နှင့်တပြိုင်နက်မင် သူသည်တိုင်းပြည်အတွင်းရှိ အချောဆုံးအလှဆုံး သမီးအပျိုများကိုသိမ်းယူလေ၏။ မည်မျှပင်သိမ်းယူသည်ဖြစ်စေ၊သူသည်—တော်တော်တန်တန်နှင့် အားမရ၊ ထပေါက်ပြီးတပေါက်သော နေ့တက်ဘစ်သိမ်းမြန်နေလေ၏။ ဤသို့ ရှိနေနိုက်တွင် အခါတပါး၌ခင်ဝန်၏နားသို့ သတင်းတခုရောက်လာခဲ့၏။ထိုသတင်းစကားမှာ မကြာသေးမီ—ဟာလာကာဇီ လူမျိုးများနေထိုင်သောရွာ၏နယ်တွင် ဝဏ္ဏပပတွဲ့ရှိသော ရှာသိပ်ခေါင်ထင် အမျိုးသမီးတဦး ရှိနေသည်ဟုကြားရရာ ခင်ဝန်သည် ဤအမျိုးသမီးကို ခေါ်တော်တင်လိုစိတ်ပေါက်နေလေ၏။ဤတွင်ခင်ဝန်သည် ဟာလာကာဇီ လူမျိုးများ ထံသို့ သမီးအညာခေါ်ရန် သံကြီးတမန်ကြီးတို့ကိုစေလွှတ်ခဲ့လေ၏။ထိုလတို့နှင့်လွှတ်၍ သံများပြန်ရောက်လာသော အခါတွင်ကား—သံများက ဝဏ္ဏပပ၏အကြောင်းကို ကြားရဲ့ရှုသော ကြားရသည် မိမိတွေ့ရန်မေယည့် ခဲ့ရကြောင်း—ဟာလာကာဇီ လူမျိုးများကလည်း သံများကို ဆဲဆိုပြည်တွန် လွှတ်ကြကြောင်းဖြင့် ခင်ဝန်အား လျှောက်ထားကြတုန်၏။ ဟာလာကာဇီဘုရင်က ခင်ဝန်ထံသို့ ပေးပို့လိုက်သော သဝဏ်လွှာ တွင်ကား—ဝဏ္ဏပပ တွဲ့ရှိသော အမျိုး သမီး ကလေးသည် အကယ် ဝ၍စင်အချောအလှဆုံးသောသူယဉ်မပင်ဖြစ်၍ ယခုဘိုင် အိမ်ထောင် သားမွေးမပြုရသေးကြောင်း၊အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝဏ္ဏပပတွဲ့ရှိသော မိန်းက

လေးသည့် ယခုတိုင် ချစ်သူကို မတွေ့ရသေးသောကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း။ ဟာလာဘာဇ် လူမျိုးများကလည်း ဤသူငယ်မကို လွန်စွာ ချစ်မြတ်နိုးသောကြောင့် မိန်းကလေးအလိုမတွေ့ဘဲ ယောကျ်ားအတင်းမပေးစားလိုကြကြောင်း။ ထိုမှသာမက ဟာလာဘာဇ် ဘုရင်သည် ရှေး ဘိုးစဉ် ဘောင်ဆက်က ချာကာဘုရင်အား အသိအမှတ်မပြု ရှုတ်ချသည့် နည်းတူ ယခုလည်း ဒင်ဂန်အား အသိ အမှတ် မပြု ရှုတ် ချ ကြောင်း။ ထိုတို့ ဟာလာဘာဇ် အမျိုးသမီး တဦးအားလည်း ဒင်ဂန်ကဲ့သို့ မှုလှ ခွေးဘုရင် တဦးနှင့် မပေးစားနိုင်ကြောင်း စသည်ဖြင့်ရိုင်စေ၏။ ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ဟာလာဘာဇ် ဘုရင်သည် ဝတ္ထုပဏ္ဏာအား ဒင်ဂန်၏ သံတမန်များ ရှေ့တော်သို့ ထုတ်ပြကြောင်း။ မိန်းကလေးမှာ အရပ် အမောင်း သွယ်သွယ်ပြောင်းပြောင်းမှိုမှိုလေး ယုရည်ညွှတ်ယိမ်းနေသော ပန်းပင်ပျိုကလေးပမာ လှုပ်ရှား၍ သွားလာတတ်ကြောင်း။ ခေါင်းမှ ဆံပင်တို့သည် ပခုံးပေါ်တွင် ပုံ ဝဲနေကြ၍ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သော မျက်ခုံးမျက်လုံးရှိကြောင်း။ အသားအရေ ရည်အရောင်မှာ ဖြူဆွတ်သောအရောင်ရှိ၍ ရယ်ပြုံးသော အခါတွင် ရယ်ဖို့မှာ ရေမြှုပ်တွင်ပေါ် ပေါက်သည့် လှိုင်း ကြက်ခွပ်ကလေးများသဖွယ် ရှိကြောင်း။ စကားပြောရာတွင် အသံသည်တူရိယာတေးသွားသံ ပေါက်နေကြောင်း။ မိန်းကလေးက ဒင်ဂန်၏ သံတမန်များကို စကား ပြောလိုသော်လည်း ဟာလာဘာဇ် ဘုရင်က ပြောခွင့်မပြုဘဲ မိန်းကလေးကို အပြင်သို့ခေါ်ထုတ်သွားကြောင်း၊ စသည်ဖြင့်သံတမန်များက ဒင်ဂန်အား နားတော်တင်ကြလေ၏။

ဤတွင်ဒင်ဂန်သည် တောင်ချောက်တွင် မိနေသော မြွေဆိုးတကောင် သဖွယ် ဒေါသထွက်နေပြီး ဝတ္ထုပဏ္ဏာကိုလည်းအလွှန့်အလွှန့် တဝ်မဘ်မော သောအိပ် ပြန်တန်လာလေ၏။ ဤဖြင့် သူသည် ဟာလာဘာဇ်လူမျိုးများ ထံသို့ စစ်သည်တော်များ စေလွှတ်တိုက်ခိုက်စေကာ ဝတ္ထုပဏ္ဏာအားအတင်း ယူဆောင်လာခဲ့ရန် ကြံစည်လေ၏။ ဤသို့ စစ်သည်တော်များစေလွှတ် ရန် အတွက် အတိုင်ပင်ခံလူကြီးများနှင့် တိုင်ပင် ဆွေးနွေးကြသော အခါတွင်ကား ကျွန်ုပ်က ဟာလာဘာဇ်လူမျိုးများသည် လူစွမ်းအားလက်နက်အင်အား၊ စစ်သည်တော် အင်အား ကောင်းမွန်ကြောင်း၊ ဟာလာဘာဇ်

များနှင့် စစ်တိုက်လျှင် သူတို့၏မဟာမိတ်များဖြစ်သော ချွာဇီလူမျိုးများနှင့်လည်း စစ်တိုက်ရန် လိုလာလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း။ ထိုမျှသာ မက ဟာလာဘာဘာဇ် များမှာ ကျောက်ဂူများ ထဲတွင် အိမ်လုပ်ပြီး နေသော လူမျိုးများဖြစ်သောကြောင့် စစ်ဘက်တိုက်ခိုက်ရန် မလွယ်ကူလှကြောင်း။ မိန်းကလေးတယောက်အတွက်နှင့်လည်း ဤမျှ စစ် မတိုက်သင့်–ချာကာ ကွယ်လွန်ပြီးသည့်နောက်တွင် ဇူလူစစ်တပ်မှာ အားအင်ချို့ယွင်း၍နေရုံမျှ မက ဘောယန်းတိုင်းပြည်ရှာမှရန်သူများကလည်း များပြားလှကြောင်း။ ညီဖြစ်၍ ဖင်ဂန် ဘုရင်သည် ဝဏ္ဏပ အတွက်စစ်ဆင်မနေတော့ဘဲ အခြား မိန်းကလေးတဦးဦးကိုပင် သိမ်းပိုက်ယူငင်လိုက်ရန်ပြောကြားပြီးထိုနှစ်သွက် ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ကန့်ကွက်ချက်ကို အခြားစေတိုင်ပင်ခံ လူကြီးများက လည်း သဘောတူညီထောက်ခံကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်အားဗိုင်းဝန်းထောက်ခံ ပြောဆိုကြလေ၏။

ဖင်ဂန်သည် ပြောဆိုသမျှကိုမျက်မှောင်ကုတ်ပြီးနား ထောင်နေသော်လည်း သူသည် ကလန်ဆန်မလုပ်ရဲချေ။ ၎င်းအဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူသည် ဘုရင်ဘဝကိုစိတ်ချလက်ချရသောသူမဟုတ်သေးဘဲ၊ ၎င်းတိုင်းပြည်တွင် ချာကာအား ချစ်ခင်နှစ်သက်ပြီးဖင်ဂန်နှင့်အနန်မလန်ဂန်နှာ တို့အ ချာကာအား သတ်ဖြတ်နန်းသက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု အစွဲအလန်း ကြီးနေသူများရှိနေသေးသောကြောင့်ဖြစ်ပေ၏၊ ချာကာအားတိုင်းသူပြည်သားများက မိမိတို့ ဇူလူ လူမျိုးများတန်ခိုးကြီးအောင်လုပ်ပေးသောဘုရင်တပါးဟု အသိအမှတ်ပြု အထင်ကြီးကြ၏။ သူ့လက်ထက်က အသတ် အဖြတ်ထူပြောသည် မှန်သော်လည်း သူကွယ်လွန်သည့်၏ နောက်ပိုင်းအချိန်၌လည်း ဘာမျှအခါကြံခင်းမထူးချေ။ ဖင်ဂန်သည် ချာကာ၏ နည်းတူပင် သတ်ဖြတ်နှိပ်ကွပ်မှု ပြင်းထန်သူဖြစ်ချေ၏။

ဤအကြောင်းအရာကိုပြောပြခွင်းခံနေရသော ဘိုး–အစေ့ ရက်နှာဖြူ လူသား–ယာခုဖော်ပြနေသော ဝဏ္ဏပသို့ ရသောမိန်းကလေးမှာ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်မသိသော်လည်း ဝေ့စာအားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ သမီး နာဒ၂ ပင်ဖြစ်ပေ၏။ လက်ဦးက ကျွန်ုပ်သည် ဤမျှလှပသော ဝဏ္ဏပ ဆိုရသည်ဆိုသည့် သူငယ်မှာ အခြားသူမဟုတ်နိုင်၊ ကျွန်ုပ်၏ သမီးတော်သူ

နာဇါပင်ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးမိသေး၏။ သို့သော်လည်း—ကျွန်ုပ်၏ မိန်းမ မာကရီဖါ ဒေါ်၊ နာဇါပါ သေဆုံးကြလေပြီဟူသော သတင်းစကားကို အမှတ်ယတိ ရှေ့သောကြောင့် ထွေးမပေးသည် နာဇါဖြစ်ရမည်ဟု ထင်စေရုံ မတွေ့ရဲချေ။ နာဇါတို့သေပြီဟူသောသတင်းကို ကျွန်ုပ်ထံသို့ယူဆောင်လာသူသည် မာကရီဖါနှင့် နာဇါတို့၏ အလောင်းနှစ်လောင်းကို တစ်သောက်နှင့်တယောက်မှ ပိုက်လျက်သား တွေ့ခဲ့ရသည်ဟု ပြောခဲ့ပေ၏။ သို့သော်လည်း စဉ်းစားအားဖြင့်မူကား—နာဇါ သေခြင်းမဟုတ်၊ မာကရီဖါ၊ တယောက်သည်သာသေခြင်းဖြစ်ပေ၏။ မာကရီဖါ၏အလောင်းနှင့်တွင် သတင်းပို့သူမြင်ခဲ့ရသော အလောင်းမှာ နာဇါ၏အလောင်းမဟုတ်၊ အခြားမိန်းကလေးတဦး၏အလောင်းသာဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်၏မိန်းမ မာကရီဖါနှင့် သမီးဖြစ်သူနာဇါတို့အား ဖမ်းဆီးခြင်း ခံရသော လူမျိုး များမှာ ဟာလာကာဇ လူမျိုးများ၏ လက်အောက်ခံဖြစ်ကြပေ၏။ သို့ဖြစ်၍—သခင်ကဖေါ်ပြခဲ့ဘူးသည့်အတိုင်း ငုံးလေ့ဘုရင် ဝါလာဇ၏နယ်မြေတွင်ဝင်ပြီး နန်းဆိုင်သော ဟာလာကာဇဘုရင်သည် နာဇါတို့ရှိလှုံသည့် လူမျိုးများနှင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွါးသောကြောင့် ထိုဘုရင်က နာဇါတို့၏လူမျိုးများကို လာရောက်တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏မိန်းမ မာကရီဖါသေဆုံးသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။ နောင်သောအခါကျမှ 'ကျွန်ုပ်ကြားသိရခြင်းကား—ဤသို့နာဇါ၏လူမျိုးများနှင့် ဟာလာကာဇတို့ အချင်းဖြစ်ပွါးရခြင်း၏ ဇစ်မြစ်မှာ စဉ်စစ်ဝထွေသတ္တ ရှ ရှာပသောနာဇါအား ဟာလာကာဇဘုရင်က သိမ်းပိုက်လိုသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ နာဇါ၏ လူမျိုးများကလည်း နာဇါအား အတင်းအကြပ် လင်မပေးစားချင်ကြချေ။ သူ့သဘောအတိုင်း ကြိုက်ရာလင်ကို ရွေးချယ်စေလိုကြ၏။ ယောက်ျားတို့ အများ အပြားသည် နာဇါနှင့်လက်ထပ်ရန်လာရောက်စေ့စပ်ကြသော်လည်း နာဇါသည် မည်သူ့ထံကိုမျှ လက်မခံခဲ့ချေ။ သို့ဖြင့်—ယောက်ျားတိုင်းကပင် နာဇါအား တစုံ တယောက်၏ ကြင်ယာ ဘဝသို့ သက်ရောက် နေသည်ထက် သည်အတိုင်းအပျိုဘဝနှင့်နေလျှင် အားလုံး၏ စိတ်ချမ်းသာမည် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူမှတ်ကြကာ နာဇါအားအတင်းအကြပ် လက်ထပ်မနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း နာဇါ၏ ရှုပ်ခြင်းကား—ကောင်းသော ရှုပ

ခြင်းမဟုတ်။ နောင်ခါတွင် ဖေါ်ပြမည့်အတိုင်း လူအပေါင်း၏ အသက်သွေး အကြောနယ်ကိုထိခိုက်စေသော လှုပ်ရှားခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်ပေတော့၏။ သူ၏လှုပ ရှားတင့်တယ်မှု၊ သူ့မတူအောင်ချောမောမှုကြောင့်ပင် ဘခင်ဖြစ်သူကွန်ရိုပ်၏ နှလုံးသားသည် အစိုင်အခဲအမှာမှာကြေကွဲခဲ့ဖူးမှုကား အနှံ့သိလိုလိုဝတ် ခြောမှာလည်း ယူကြုံးမရဖြစ်ရချေတော့သည်။ စဉ်စဉ်ဆားဖြင့်မှုကား—လူ ဖြူရဲ့ချေ၊ သူ့မဲ့ဖိုးခစားမည်သည့်သက်ရှိ သာကျိုးပင်ဖြစ်စေ၊ အလှအပကို တွေ့ရှုအောင်ရှာကြံစမြဲဖြစ်၍ နောက်ဆုံးပိတ်တွေ့သောအခါ၌ အား၊ ပင်ကိုယ်အလှအပတွင် အနှစ်သာရ မရှိသည်ကိုသာ တွေ့ကြရ တတ်လေ သည်။

ဤနည်း ဖြင့်ပင်—ကွန်ရိုပ်သည် သမီးဖြစ်သူ နာဇါ သေဆုံး လေပြီ ဟုသောအဖြစ်နှင့်ဒွန်တွဲသားမရ ဆီးမနိုင်အလိုရှိနေသော ဟာလာဘာ၏ အချိုးသမီး ဝဏ္ဏပပ ဘဲ့ရှုသူသည် နာဇါပင်ဖြစ်သည်ဟု လုံးဝတွေး သောမိခဲ့ဘဲ ဖြစ်ရလေတော့၏။

ဟာလာဘာ၏ မျာဟသို့ စဝ်တယ်များလွှတ်ပြီး ဝဏ္ဏပပကို အရှုသူရန် အကြံကြီးကြံသည်ကို ကွန်ရိုပ်က ကန့်ကွက်ပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ ဝင်ဝန်ဘုရင် မင်းမြတ်သည် ကွန်ရိုပ်အပေါ် အမျက် သိုလေတော့၏။ ကွန်ရိုပ်သည် သူနှင့် အတူ ချာကာဘအားလုပ်ကြံခဲ့၏။ သူ့ ကိုယ်ပန်ဒါခံလက်မှ ကယ်ဆယ် ခဲ့၏။ အနန်းပလာန်ဝါဒ်အား သူ့ အစား ခြေမှုန်းခဲ့သူဖြစ်၏။ ဤသို့သော အတွင်း ရေးလျှို့ဝှက်ချက်များ ဘင်အကြီးဝင်သူ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ဝင်ဝန် သည် ကွန်ရိုပ်အားဘုရားပြီးပြင်းရက်ရှင် စိတ်ပေါက်နေလေသည်။ သို့သော် လည်း သူသည် ကွန်ရိုပ်အား ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်မနှိပ်စက်ရဲချေ။ တိုင်းပြည် တခွင်းလုံးတွင်ပင် ကွန်ရိုပ်သည် အစရေးပါ အရာရောက်ဘော ပြောတိုင်း အောင် ကြီးတိုင်းမြောက် ဖြစ်နေသည့်အလျောက် ဥပါယ်တမျိုးနှင့် ကွန်ရိုပ် အား ဘေးထုတ်ကာ သူကိုယ်တိုင် ဆင်အားမှေ့ရန် ကြံနေလေ၏။ တနေ့ သောအခါတွင်ကွန်ရိုပ်သည် အခြားအတိုင်ပင်ခံလူကြီးများနှင့်အတူ သူ့ရှေ့ မှောက်တွင် ခစားနေခိုက် ဝင်ဝန်က ကွန်ရိုပ်အား—

"ချာကာဘုရင် မကွယ်လွန်မီက မှာကြားသွားတဲ့စကားတွေကို မှတ်မိ ရဲ့လား။"

"မှတ်မိပါတယ် အရှင် မင်းကြီး။ ချာကာ ဘုရင်ရဲ့ ပြောပြ ချက်က အရှင်မင်းကြီးဟာ ကြာကြာနန်းမထိုင်ရဘဲ လူဖြူတွေရဲ့ အုပ်စိုးခြင်းကို ခံရပြီးတိုင်းပြည်တပြည်လုံး အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာကွဲသွားလိမ့်မယ်လို့ ပြောသွားပါတယ်။ ဒီလို ထိတ်နိမိတ် ဘက်သွားတာဟာ မှန် ပါစေနဲ့လို့ ကျွန်တော်မျိုး ဆုတောင်းပါတယ် ခင်ဗျာ။"

ဤတွင်ဒင်ဂန်သည် ချာကာ၏နိမိတ်ဟောချက်ကို ကြားရသောကြောင့် စိတ်နှလုံး အထူး တလည် တုန်လှုပ်သွားပြီး တဖန် နှုတ်ခမ်းကို စေ့စေ့ ပါအောင်ကိုက်ကာ—

"ငါက ဒီကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ သေကာနီး လူတယောက် ကယောင်ကတန်းပြောသွားတိုင်း ဘာအယ်အမှန်ဖြစ်ရတော့မှာလဲ။ ငါ ပြောတာက ချာကာမသေခင်ကလေးမှာ ရဲတင်းတိုင်းပြည်က ရဲတင်းလူမျိုးတွေကိုသွားတိုက်ဖို့ ဗိမ့်ဂိုဖြင်း တာကိုပြောနေတာ။"

"မှန်ပါတယ်အရှင်မင်းကြီး။ ဒီအကြောင်းကိုလဲကျွန်တော်မျိုး ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါတယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ အရှင်မင်းကြီးက ချာကာ ကြံစည်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ရဲတင်းလူမျိုးတွေဆီကိုစစ်တပ်တွေလွှတ်ပြီး တိုက်စေချင်ပါသလား။"

"ဒီလိုလဲ မဆိုလိုပါဘူး။ ဟာလာဘာတာ၏ လူမျိုးတွေကို တိုက်ပြီး ဒေလ္လာပေကိုအရှေ့ဘို့တောင် စစ်သားမဖို့ယင် ရဲတင်းလူမျိုးတွေကိုတိုက်ဖို့ရာ သာပြီး စစ်သားမရှိတော့မှာပေါ့။ နောက်ပြီး ရဲတင်းဘုရင်ဟာလဲ ခုအချိန်အထိ ငါ့ကိုဘာမှစော်ကားမော်ကား ပြုကျင့်သေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ချာကာကိုသာစော်ကားခဲ့တာဘဲကွ။ ငါ လုပ်ချင်တာက မင်းဟာလူတချို့ကိုခေါ်ပြီး ရဲတင်းဘုရင့်ဆီကို သံ:ယာချေစွာသွားပြီး အရှင်ဟာရဲတင်း ဘုရင်ဟာ မေ့ခိုဆိုတဲ့ လူတယောက်သေတဲ့အတွက် ချာကာကို လက်ဆောင်ပဏ္ဏာပေးခဲ့ဘူးတယ်။ ခု ချာကာသေပြီ—နောက် ဘုရင်နန်းတက်နေတဲ့အချိန်မှာ မေ့ခိုတယောက်ကို ရဲတင်းဘုရင်ဆီလွှတ်လိုက်တယ်။ ဒီလို မေ့ခိုတယောက် ရောက်လာရက်နဲ့လဲ—အဘယ် ကြောင့် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာမပေးဘဲနေရမှာလဲဆိုတာ သွားမေးချေစမ်း ...—

ထားခဲ့ပါ တခုတော့သတိထားနော်......အခု မင်းငွေကိုပြန်ဖြတ်တဲ့အခါမှာ တော်တော်စဉ်းစားပါမှဖြေ၊ ခင်ဗျားယ်လွယ်တော့မရဘူ။"

ဤတွင် ကျွန်ုပ်ခမောင်သည် ဝင်ဂန်၏ ကြံ့ဖယ်ချက်ကို ရိပ်မိလိုက်ပေ၏။ ဝင်ဂန်သည် ကျွန်ုပ် အရေးနိမ့် ကျဆုံးရကျဆုံးကြောင်းအတွက် အချိန်ယူ ပြင်ဆင်ရန် ကျွန်ုပ်အား ဘေးသို့ ထုတ်ခနဲမြဲပြစ်သဖြင့်၏။ သို့သော်လည်း— ကျွန်ုပ်ကလည်း ဤကဲ့သို့ မောင်ပုံဆိုသူ တယောက်အတွက်ချောကာသာအားမော ခံသူ ၏ဘင်းဘုရင်သည်မည်သူမည်ဝါဖြစ်သေသည်နည်း၊ အနှံ့အလိုပိုဂတ် သာ အသက်နှင့် ကိုယ်နှင့် မြဲနေပါက မုချဤအတွင်းဖယ်ပြကျင့်လိမ့်မည်၊ သည်ဖြင့် တွေးတောမိသောကြောင့်ရဲတင်းတိုင်းပြည်သို့ သွားရောက်ရန် စိတ်အား ထက်သန်လျက် ရှိပေ၏။ သို့ဖြင့်—

"အရှင့်သခေဘာခတော်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါမည်ခင်ဗျား၊ တာမေပဲ့ အရှင်ဟာ ဒီလိုကိစ္စအသေးအဖွဲ့အလေးမှာ ကျွန်တော်မျိုးလိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ထဲကလူကိုမှ ရွေးသွင်းထားတတော့ အဓတော်ထူးဆန်းနေတာဘဲ၊"

"ဒီလိုလဲ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီမဲ့ထင်ဘုရင်ဆိုတဲ့ တိုက်ကြက်ကလေး ဟာ အခုသို ငယ်ငယ်အရွယ်မှာ အခတောင်ဖြတ်ထားမှ သင့်တော်မယ်ကွ၊ တော်တော်ကြာ သူကကြီး၊ ပြောင်စင်အား တောင်းလာကာမှ တို့က အ တောင်ဖြတ်ချင်ပါတယ်ဆိုလို့ လွယ်မယ်မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းကို လွှတ်ရတာ"

"မှန်လှပါသီခင်ဗျား၊"

သို့ဖြင့်ပင်—ကျွန်ုပ်ခမောင်သည် လက်ရွေးစင် လူဆယ်ယောက်ကို ခေါ် ဆော နောက်တနေ့နံနက်တွင် နေ့ဝါဘာဝ တောင်တန်းဘက်သို့ခရီးထွက် ခဲ့ရာ လေးဘလျောက်လုံးတွင်ပင် ခင်ဘယ်ငယ်အရွယ်က ဤလမ်း အတိုင်း ဘကြိမ် တခေါက်ခရီးသွားခဲ့ဘူးသည်ကို တွေးတောနေမိသလ၏၊ ထိုစဉ်အ ခါက ကျွန်ုပ်၏မိန်းမ မာကာနို့ ါသည်၎င်း၊ သမီးဖြစ်သူ နာဝါသည်၎င်း၊ ကျွန်ုပ်၏သားဟု ယူမှတ်ထားသော အ ၀န်အလိုပိုဂတ်သည်၎င်း၊ ကျွန်ုပ်၏ အပါးမှ အတူခရီးသွားခဲ့ကြပေ၏။ယခုသော်ကား(ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထင်အရ သူတို့သုံးယောက်လုံး သေကုန်ပြီဟု ယူမှတ်သည့်အတိုင်း)ဘကိုယ်တည်း ခရီးသွားနေရလေသည်။ဆိုခေတ်—ထိုအခါကမူ— လူတို့၏သင်တန်းထည်

တိုတောင်းလှပြီး အသက်နှင့်ကိုယ်နှင့်မြဲနေနိုင်ကြသော်လည်း မကောင်းမှုကို သာ ပြုကျင့်ကြ၍ မြဲဖြစ်ခဲ့လေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်သည် ချာကာ အား လက်စားချေ၍ သတ်ဖြတ်ရပြီးဖြစ်သောကြောင့် တနည်းအားဖြင့်စိတ် သက်သာနေလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်သည် ညတာညနေ၌ အစ္စနီဆာ ပိုပိုဝတ်အား ခြေခံသုံးရှု သောနေရာ (ယခင်က ကျွန်ုပ်တို့စခန်းချခဲ့ဘူးသောနေရာဟောင်း) သို့ရောက် လာခဲ့ရာ မြို့သေ့ဒွီနှင့် မြို့သေ့မနေထိုင်သော ကျောက်ဝကြီးကို လှမ်းမျှော် ပြီး ကြည့်မိလေ၏။ တဘက်တောင်းတွင်ကား နှာနှာဘာဝ တောင်တန်းပေါ် တွင် ထာဝစဉ်ထိုင်နေသော ကျောက်ရုပ်ကြီးကို မြင်ရပေ၏။ ၎င်း နှာနှာ ဘာဝ တောင်တန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်ုပ် သတင်းအမျိုးမျိုး ကြားခဲ့ဘူး၏။ ကြားရသမျှသော သတင်းများမှာလည်း အားလုံး ဘနွေ ချောက်သဖွယ် အကြောင်းပင်ဖြစ်၍ ထနွေများမှာ ဝိပုလ္လများနှင့်သော ရေမှ ဖုတ်ဆက် ဝင် နေသူများဟု ဆိုပေသည်။ သေရာမှ အသက်ပြန်ဝင်သော် ဖုတ်သက်ဝင်သည် ဆိုရှိနှင့် အခွေမျက်နှာဒိုးလှုသားသည် ရယ်မောကောင်း ရယ်မောပေ လိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်အဘို့မှာကား မရယ်မောနိုင်ပေ။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် လူတဦးတွင် ဝိဉာဉ်တခုရှိမြဲဖြစ်ရာ ထိုဝိဉာဉ်သည် လူသေ ဆုံးသွားသောအခါ၌ ဘယ်အရပ်သို့ ရောက်သွားပါသနည်း။ မည်သည့် နည်းနှင့်ဆို ကိုယ်ခန္ဓာမှ ခွဲခွါပြီး ထွက်သွားကြသော ဝိဉာဉ်များသည် လူ့ဘဝကိုပြန်ပြီး ကြည့်လိုစိတ်ရှိကြမည်ဖြစ်ရာ ဖုတ်သက်ဝင်သည် ဆိုသည့် ကိစ္စသည် ယုတ္တိရှိနေပေ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ဖုန်းဆိုးဘီ တဦး ဖြစ်ခဲ့ဘူးလင့်ကစား ၎င်းကဲ့သို့ ဝိဉာဉ် ကိုယ်မှ ထင်မှ ကိစ္စများကို ကောင်းစွာ နက်နက်နဲနဲ မစဉ်းစားခဲ့ဘူးချေ။ ကျွန်ုပ်အဘဝ သက်တန်း တလျှောက်တွင် လူ့ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ဝိဉာဉ်ကွာစေသောလူသတ်အလုပ်ကိုသာ အများအပြား လုပ်ခဲ့ဘူး၍ အသက်ပြန်ဝင်စေသော ဖုတ်သွင်း လုပ်ငန်းကို တကြိမ်တခါမျှ မလုပ်ခဲ့ဘူးချေ။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေရာတွင်ပင်ထိုင်ယင်း နှာနှာဘာဝတောင်တန်း နှင့် တောင်ပေါ်တွင်ပေါက်နေသော သစ်တောအုပ် ညို့ညို့ မှိုင်းမှိုင်း ကြီးကို လှမ်းမျှော်ပြီး ကြည့်မြဲတိုင်း ကြည့်နေရိုက် တောသဲ ဆီမှ အသံ

ထသံကို ကြားမိလေ၏။ လင်းဦးက အသံသည်မင်ဝေးဝေးဆီမှ ခပ်သဲ့
သဲ့ အသံမျှသာ ဖြစ်သေးသော်လည်း တဖြေးဖြေးနှင့် နီးကပ် ကျယ်လောင်၍
လာခဲ့လေ၏။ သို့တိုင်အောင်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ထိုအသံကို ဘာသံဟု
မခွဲခြားနိုင်သေးချေ။ ကျယ်သည်ထက် တိုး၍ ကျယ်ကျယ် လာသောအခါ
ကျမှ အသံသည် အဝဲလိုက်နေသော တောသတ္တဝါများ၏ အော်သံ ဖြစ်
နေသည်ကို သတိပြုမိလေ၏။ အသံကို ထောက်၍ ခြင်းဖြင့် အဝဲလိုက်နေ
သော တောတိရိစ္ဆာန်များသည် အစုအရုပ် ထော်တော်အားကောင်းပုံ
ရ၏။ အသံသည် နီးသည်ထက်နီးကပ်လာကာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် တောင်တန်း
တခုခြားသော ပိုမှာဘက်ချောက်ကမ်းပါးဆီမှ ထွက်ပေါ်နေပြီ ဖြစ်သော
ကြောင့် လွန်စွာကျယ်လောင်လေ၏။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် ရုတ်တရက် ဆိုသလို မျက်နှာချင်းဆိုင် အရှေ့ဘက်ရှိ
တောင်တန်းထိပ်ပေါ်သို့ ဝံရယ် ထကောင် ရောက်လာပြီး ချက်ချင်းပင်
မှောင်မိုက် ဘာရုထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ် သွားလေသည်။ ဝံရယ်မှာ
ကျွန်ုပ်နှင့်ကျွန်ုပ်ခုတ်လိုက်များ စခန်းချနေသော ဘက်ဆီ ပြေးထွက်
လာနေလေ၏။ သူ့နောက်မှကား ညိုမှောင်သော အရောင်အသွေးရှိပြီး
မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် ကောင်ရေများသော အမျိုးအမည်မခွဲခြား
သည့် တောသတ္တဝါများက လိုက်နေကြပုံရ၏ မကာ နောက်ဆုံးမှလား လူ
နှင့်ယောက်ကလည်း ခြေပြေး လိုက်လာနေကြလေသည်။

စကေမျှကြာသောအခါ ဝံရယ်သည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ရာ ကိုက်ခန့် အကွာ
အဝေးမှနေပြီး ကြိတ်သန်းပြေးသွား၏။ နောက်မှကား ယခင်က ကျွန်ုပ်တို့
ကြားနေရသောအသံကြီးကို ဟစ်အော်ရင်း .. ပါးစပ် နားရွက်နှင့် လိုက်နေ
သော မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင်များပြားလှသည့် ဝံပုလွေ အုပ်ကြီးသာ
အုပ်ကာဝင်ပါလာလေ၏။ နောက်မှလူနှင့်ယောက်သည် လျှင်မြန်စွာထွက်လာက်
သောအဟုန်နှင့်ပြေးနေကြပြီး သူတို့ခေါင်းပေါ်တွင် ဝံပုလွေဦးခေါင်းခွံ
ကြီးစွပ်ထားပြီး ကိုယ်ပေါ်တွင်လည်း ဝံပုလွေရေကို လွှမ်းခြုံထားကြလေ၏။
လရောင်အောက်တွင်ဖြစ်သောကြောင့် လူတယောက်၏လက်ထဲတွင်စွဲကိုင်
ထားသောရဲဘင်းကြီးကိုမြင်၏။ ကျန်တယောက်၏လက်ထဲမှာဘင်းပုတ်ကြီးကို
ငင်း အဝိုင်းသားတွေမြင်နေရပေ၏။ နှစ်ယောက်သားရှင်တောင်တန်းပြီး

ပြေးလွှားနေကြသည်ဖြစ်ရာ တသက်နှင့်တကိုယ်၌မှမြန်အောင်တစုံတဦး ပြေးလွှားသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့လူ့စုမမြင်ဖူးကြချေ။ မြန်လွန်းသောကြောင့် သူဘို့နှစ်ယောက်သည် ဝံပုလွေအုပ်၏ရှေ့နားဆီသို့ပင်ကျော်ပြီး ရောက်လာကြ၏။ မကြာမီအတွင်းလျှပ်မြက်လိုက်သကဲ့သို့ အမြန်နှင့်ကျွန်ုပ်တို့အမြင်မှ ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီး သူတို့၏နောက်သို့-ဝံပုလွေအုပ်သည် အဝေး သို့ လွင့်စာလွင့်ဘဝတိမ်မြုပ်ကုန်သွားခဲ့လေ၏။ သို့ဖြင့်ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်၏အစေခံများအား—

"ဟေ့—ငါ့လူတို့ ... ထို အရူးအမြန်ပြေးသွားတဲ့ သူတွေလဲဟေ့" ဟုမေးရာ လူတယောက်က....

"အဲဒီလူနှစ်ယောက်ဟာ တခြားမဟုတ်ဘူးမျို .... နှင့်ဘဝတောင် တန်းပေါ်က တရွေ့ရွေ့ကိုအုပ်ချုပ်နေကြတဲ့ ဝံပုလွေဘုရင်ဆိုခေါ်တဲ့ လူတွေပဲ" ဟု ပြန်ဖြေလိုက်လေ၏။

—✱—✱—✱—

(အခန်း—၂ ။)

ထိုနေ့ညတညသုံးပင် ကျွန်ုပ်တို့သည်ဆက်လက်ဖောင်ဆိုင်း ကြည့်ရှုခဲ့ ကြသေးသော်လည်း အဲဒီလိုက်သော ဝံပုလွေဘုရင်နှစ်ယောက်နှင့်ဝံပုလွေ အုပ်ကိုမတွေ့မမြင်ရဘဲ ဘဝချေ။ နောက်တနေ့နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ရဲဘင်း ဘုရင်၏ထံသို့ ကျွန်ုပ်၏တမော်နေသော်တယောက်စေလွှတ်ပြီး ဒ်ဝန်၏ သံ တမာန်တယောက်နောက်နေကြောင်း ရဲဘင်းဘုရင်နှင့် မဟာမိတ် စကား ကို အရေးဆိုလိုကြောင်း ပြောစေရလေ၏။ ထိုသို့စေလွှတ်ရာတွင် ကျွန်ုပ် မည်သူ မည်သူဖြစ်သည်ကို တမာန်တော်က ရဲဘင်းဘုရင်အား ပြောမြ ရန် မှာကြားလွှတ်လိုက်ပြီး သာဓန ဒ်ဝန်ဘုရင်၏ သံတမာန် အဖြစ်နှင့် သာ အရေးဆောင်ရွက်စေရလေသည်။ ထိုနောက်သော်ကား—ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်လူများသည် တမာန်တော်၏နောက် မလှမ်းမကမ်းမှ လိုက်သွားကြ လေ၏။

ထိုစဉ်အခါသည်နှင့်ယှဉ်၍ နာသဘောဝသဘောင်ခြေ မြဲ့ရှိ၊ တစ်ပျော်ချဆိုင်း ရဲထင်းရွာဘက်သို့ခရီးထွက်ခဲ့ကြရာ တောင်းကာစတွင်နေချိုလျက်ရှိပေ၏။ လမ်းဘွဲ့မည်သူ့ဘာဝ့်တဦးမျှမတွေ့ရသော်လည်း တနေ့ရောက်တွင်တော၊ လူရိုးများ ထင်းကျွန်းပြည့်နေသောရွာတရွာကို တွေ့ရလေ၏ ရွာထဲတွင်စင်သားများရွဲ့ကိုင်သော ဗိုင်းများတို့တွေ့ရရာ ထိုဗိုင်းများကိုသေချာရှုမြင်ပြီး အားဖြင့် လွှမ်းလေပြီးသော ချာကာသဘူရှင်၏ လက်သက်အ ချာကာဘူရှင်၏ စင်သားများရွဲ့ကိုင်သော ဗိုင်းများဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ် တောင်းရွာမှာသိလေ၏။ (နောက်မှ—ကျွန်ုပ် သိရသည်မှာ ဤမြို့သည် ယခင်က ဧပါပြုခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့် ဝံပုလွေတုရင် ဂါလာဇာနှင့် အင်္ဂနီဆလိုဗိုဂတ်တို့ ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ဝံပုလွေအုပ်နှင့် လာရောက်တိုက်ခိုက်ခြေမှုန်းခြင်းကို ခံရသောရွာ ဖြစ်ပေ၏။) သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်က—နောက်လိုက်များအား—

"ကြည့်စမ်း မောင်—ဒီ ဗိုင်းတွေဟာ ချာကာ လက်သက် က အင်္ဂနီဆလိုဗိုဂတ်ကို ရွာပြီး ဘင်းသူ့ခဲ့ကို တာဝန်နဲ့ လွှတ်လိုက် တဲ့ စင်သားတွေရဲ့ ဗိုင်းတွေဘဲ၊ ဒီစင်သားတွေတော့ သော်တော် ကံဆိုးရှာတာဘဲ" ဟုပြောရာ နောက်လိုက်တယောက်က—

"မှန်ပါတယ် အရှင်—ကြည့်စမ်းပါအုံး—အရိုးတွေ ပြန့်ကြဲနေလိုက်တာ—တချို့ အရိုးတွေများ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာကိုက်ခွဲနေတာသောက်တော့ ဒီလူတွေဟာ လူသတ်တောက်ခံရတာမဟုတ်ဘဲ ဝံပုလွေ အကိုက်ခံကြရတာနဲ့တူတယ်၊ ဟုတ်မှာပါဘဲ၊ မနေ့ညကလဲ ဝံပုလွေအုပ်ကြီး အမဲလိုက်နေ တာကိုတွေ့ခဲ့ရဘီး"

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် စကား တပြော ပြောနှင့် လာခဲ့ကြရာ ညနေ စောင်းအချိန်တွင် သောင်ခြေမှနေပြီး မြေပြန့်သို့ရောက်လာ ခဲ့ကြလေ၏။ မြေပြန့်၏ တဘက်သားတွင်ကား၊ ရဲထင်းလူမျိုးများ နေထိုင်သော ရဲဘင်း ရွာကို လှမ်းမြင်နေရလေသည်၊ ရွာမှာ ရွာကြီးရွာစိုင် ဖြစ်၍ ကွင်းပြင်ထဲ တွင် ထိုရွာမှ နွားအုပ်များ ကျက်စားနေသည်ကို တွေ့မြင်နေရလေ၏။ ကျွန်ုပ် တို့သည် မြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြီးနောက် နေရောက်နေရာတွင် ရပ်နား နေကြရက် ကျွန်ုပ် ရဲဘင်းရွာသို့ တမာန် အဖြစ် လွှတ်လိုက်သောလူ ပြန်ရောက် လာ လေ၏၊ ထိုလူအား ကျွန်ုပ်အား

"ကျွန်တော်မျိုး ရဲတင်းဘုရင်နဲ့ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်အရှင်။ ရဲတင်းဘုရင်ဟာ သန့်မာထွားကြိုင်းတဲ့ လူအခယောက်ဖြစ်ပြီး လက်ထဲမှာလဲ မြေ့ညှာက အမဲလိုက်တဲ့ ဝံပုလွေဘုရင်တယောက်ရဲ့ လက်ထဲက ရဲတင်းလို ရဲတင်းကြီး တခုကိုကိုင်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးဟာ သူ့ကို အကြီးအကြောင်းပြော ပြတော့ ရဲတင်းဘုရင်က (အော်—မဟာသိတ်စကားပြောတဲ့ ဒင်ဂန်ရဲ့ သံအမာန်ရောက်လာသလား—မော့ပိုဆိုတဲ့ လူဘခယောက်ကို ဒင်ဂန်ရဲ့ အစ်ကို ရှာတာက သတ်ခဲ့ပေမဲ့ ဒင်ဂန်ရဲ့ သံအမာန်ကိုတော့ ငါနဲ့တွေ့ ခွင့်ပြုရမှာပေါ့ကွာ)လို့ ပြောပါတယ်။"

ဤတွင် ကျွန်ုပ်သည် ရဲတင်းဘုရင်က မော့ပိုဆိုသော နာမည်ကို ယခု တိုင် ပါးစပ်မှ မချသေးဘဲ ပြောမြဲ ပြောလျက်ရှိသေးသည်ကို သိရသော ကြောင့် လွန်စွာတုံ့လှုပ်သွားလေ၏။ သို့သော်လည်း ရဲတင်းဘုရင် ပြော နေသောမော့ပိုမှာ အခြားမော့ပိုတယောက် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်၊ စဥ္စစ်အားဖြင့်လည်း၊ ရှာတာသည် မယ်တော်ကြီး အနန္တံအတွက် ဝမ်း နည်းမှုဖြင့်လုပ်စဥ်က တိုင်းပြည်တွင် မော့ပိုတွေများလွန်းသည်ဟုအကြောင်း ပြကာ အခြား မော့ပိုဆိုသူ တယောက်ကို သတ်ဖြတ် ကွပ်မျက် ခဲ့ဘူးလေ သည်။

ရဲတင်းရွာသို့ရောက်သောအခါ ရွာဝတွင် ကျွန်ုပ်အားကို စောင့်ကြိုသူ တယောက်မျှ မတွေ့ရသော်လည်း ရွာလည်ရှိ ဒွားထင်းကျယ်ထားရာ နေ ရာတွင်အား စင်သားချားစင်ဆင်စစ်တက်ရန်ပြင်ဆင်နေသကဲ့သို့ စုံဘဝေဝင်း ထောင်းထနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်အလုအခြို့သည် စိုးလဲ စောက်ကျုံးသော အပြုအမူနှင့် ဘာဘက်က သတ်ဖြတ်ပစ်မည်ကိုကြောက် သောကြောင့် ရှေ့မတိုးရဲကြဘဲ နောက်ပြန်ဆုတ်ချင်စိတ် ပေါက်နေ ကြ လေ၏။ ရွာထဲသို့ရောက်လာသောအခါ ဘာဒေးရာတွင် စစ်သား (၅၀၀) ခန့် တန်းစီနေပြီး ထိုစစ်သားများအား သန့်မာထွားကြိုင်းသော လူကြီးနှစ် ယောက်က ဟိုမြေးသိုက်ဒီမြေးသိုက်နှင့် အမိန့်ပေး လှုပ်ရှားနိုင်းနေသည် ကိုတွေ့ရလေ၏။ သို့ဖြင့်ကျွန်ုပ်က ငိုမြို့ကြောက်ပုံပေါ်နေသော ငယ် သားများအား—

"တော့......တော့.... နောက် မဆုတ်ကြနဲ့၊ ရှေ့ကိုရဲရဲတိုးကြ။ ထို့ကို

သတ်ဘိုဆိုဘာက တာလောက်တောင် စစ်သား(၅၀၀)လောက် တန်းစီ နေစရာမလိုပါဘူးကွ။ ပြီးတော့ ရဲတင်းဘုရင်ဆိုတာကလဲ ဘော်ဆော် မာနကြီးတဲ့ဘုရင်ပါ။ သံတွေအမာနဲ့တွေ့ကံတော့ သင်မယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုကို သူ့အသက်ယင်လဲ ဝန်ဘုရင်ခင်ဝန်က ဘယ်ခံပါ့မလဲ။"

ဤသို့ ကျွန်ုပ်တို့သည် စစ်သားများ တန်းစီနေသောနေရာသို့ တိုးပြီးလာ ခဲ့ကြရ၊ စစ်သားများအား၊ အမိန့်ပေးနေသော လူကြီးနှစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်တို့ကိုမြင်ရသောကြောင့် နှစ်ယောက်သုံး ရှေ့တိုးလာကြလေ၏။ ရှေ့မှလူ၏လက်တွင် ရဲတင်းကြီးကိုကိုင်ထား၍ နောက်မှ ကပ်လိုက်လာ သောသူ၏လက်ထဲတွင် ဓားမှတ်ကြီးတခုကိုကိုင်ထားလေ၏။ ဤတွင်မှ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်အလွန် ဝမ်းမြောက်သွားလေ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆို သော် ကျွန်ုပ်သည် ရဲတင်းကြီးကိုကိုင်ထားသော အန္တဆဲလိုပိုဗက်အား တောင်းမှတ်မိသောကြောင့်ဖြစ်ပေ၏။ အန္တဆဲလိုပိုဗက်ကို မြင်လျှင် မြင်ချင်းပင် ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့သို့ ပြေးသွားကာ အန္တဆဲလိုပိုဗက် အား ဘတ်ရင်း ယပ်လိုက်ချင်သော်လည်း အိမ်ခြေကိုမျက်စေ၍ မသင့်ဟု ယူဆပြီး မျက်နှာကို အဝင်းစနှင့် တခက် တပျက် ပုံ့အပ်ပြီး အသင့်စောင့်နေရာ အန္တဆဲလိုပိုဗက်သည် အကဲခတ်ဟန်ဖြင့်စေ့စေ့ကြည့်နေပြီးနောက်—

"ခင်ဗျားရဲ့ သံတမားနာက—သံကြီး တမေနှကြီးတဘဝန်ကို ထမ်းဆောင် ပေမဲ့ လူပုံ ကတော့ တယ်ပါးသေးနုပ်ပါကလား။"

"မှန်ပါတယ်။အရှင်—အန္တဆဲလိုပိုဗက်သို့ ခေါ်ခေါ်တဲ့ ဓေ့ပိုရဲ့ သား နှာနုဘာဝဘင်ခေါ်က ငုံ့ရွှေဘုရင်ကြီးဖြစ်ဘူးဘဲ့ ရဲတင်းဘုရင် ကြီး ခင်ဗျား။"

ဤသို့ ပြောသံကိုကြားရသောအခါ အန္တဆဲလိုပိုဗက်သည် လွန်စွာ ရှန်ကျွှင်သွားပြီး—

"အော် ခင်ဗျားက ကျုပ်အကြောင်းကို ဘယ်သိနေပါကလား။"

"ခင်ဗျားဘုရင်ရဲ့နားဟာ အလွန်ကျယ်ပါတယ် ရဲတင်းဘုရင်ကြီး ခင် ဗျား။ ခင်ဗျားရဲ့နားဟာ ကျယ်သလောက် သူ့ပါးစပ်ဟိုင်တဲ့ ကုန်သေတ် မျိုးဟာလဲ သူ့နားက ကြားသိရသလောက်ကို ပြောဆိုနိုင်စွမ်း ရှိပါ တယ်။"

"ကျုပ် နာနာဘာဝဆောင်ပေါ်မှာဝံပုလွေဘုရင် လုပ်တယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက ပြောပြသလဲ။"

"မနေ့ညက ကျွန်တော်မျိုးတို့ဟာ နာနာဘာဝဆောင်ပေါ်မှာ အရှင်မင်းကြီးနဲ့ နောက်ပါးက ထင်းပုတ် ကိုင်သွားတဲ့ လူနဲ့ တူတဲ့ လူနှစ်ယောက်ဟာ ဝံပုလွေရေတွေ လွှမ်းခြုံပြီး ဝံပုလွေခုံကြီးနဲ့ ဒရယ်တကောင်ကို အမဲလိုက်နေတာ တွေ့ခဲ့ကြရပါတယ်။"

ဤတွင်အဝန်ဆဲလိုဗိုဂတ်သည် ကျွန်ုပ်ကို ချက်ပိုင်းလိုက်သောဘုမည် ကဲ့သို့ ရဲဘင်ကြီးကို အထက်သို့ မသိုက်ပြီးမှ တခန် ပြန်ချ ထားလိုက် လေ၏။ နောက်မှ ဝံပုလွေ ဂါလာဝ်မှာထား ချက်သုံးကိုပေကာလယ်ပေကာလဲနှင့် လုပ်နေလေ၏။ အဝန်ဆဲလိုဗိုဂတ်က ဆက်လက် ပြီး—

"ကျုပ် နာမယ် အဝန်ဆဲလိုဗိုဂတ်ဆိုတာကော ခင်ဗျား ဘယ်နှယ် လုပ်သိသလဲ။"

"သတ်ချင်လဲ သတ်ပါဘော့၊ ကျွန်တော်မျိုး မီးအဖြေကို မပေး နိုင်ပါဘူး။"

"အဖြေ ပေးမှာ တိုသာ ပေးစမ်းပါ။"

"မဖြေနိုင်ပါဘူး။ အရှင်ဟာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော်မျိုး တို့ လာသယ်းကိစ္စကိုဘဲ ဆွေးနွေးလိုပါတယ်။"

"ကဲ—ကဲ—ဆိုစမ်း ပါဦး၊ လေ၊ ခင်ဗျားကိစ္စက ဘာတဲ့ လဲ။"

"ချာကျာဘုရင် မသေခင်က အရှင်ကမာဆီလိုဆိုတဲ့ လူတယောက်ကို စေလွှတ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီဘုန်းက အရှင် ဗို့သိုက်တဲ့ ရာဇာသ်နဲ့ ပါတ်သက်ပြီး ဘာမှ မလုပ်ရသေးခင် ချာကာဟာကွယ်လွန်သွားပြီး ဗင်ဂန် နန်းတက်ခဲ့ပါတယ်။ အခု ဗင်ဂန်က ကျွန်တော်မျိုးကို စေလွှတ်ပြီး ရဲဘင်ဘုရင်ဟာ သူ့ကို လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ ဆက်သသို့ ငံတိုးတဲ့ အခါမှာ ဓါးကျလွှတ်ဘို့ သမီးကညာ ဆက်သို့ ဆိုတဲ့ ကိစ္စ တွေကို မဆက်ဘဲ ညွှန်းဝေသိတယ် ဆိုတာ ဟုတ်သလား၊ မဟုတ်လား ဆိုတာ ကျွန်တော်မျိုးကို အမေးခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို အဖြေ၊ အမဲ ကွဲကွဲ ပြားပြား သိပါရစေ၊ ဖြေကြားပါ။"

ဤတွင်အန္နဆလိုဗိုဝတ်သည်ဗေါလကွာလွန်းသောကြောင့် ခုံထင်း၊ ကြီးကို တကိုင်ကိုင်လှုပ်နေပြီး—

“ဟော့–နားထောင်စမ်း။သိတာမဝန်ဖို့သာမသေတ်ဘဲနေရတယ်။ ခင်များကို ကျုပ်သတ်တော့သတ်ချင်သား။တာပေမဲ့ ခင်များသိလိုတဲ့အချက်ကို ကျုပ်အဖြေပေးမယ်။ကြည့်စမ်း–ဟောဟိုက စစ်တပ်ဟာ ကျုပ်တပ်မတော်ရဲ့ လေးပုံတပုံ ထဲဘဲရှိသေးတယ်။နားလည်ရဲ့လား။ ဟောဟိုက နာနာဘာဝတောင်တန်းကိုလဲကြည့်ဦး။အဲဒီတောင်တန်းပေါ်ကို ကျုပ်ရဲ့ အခြားလူတသောင်းထဲဘဲ ဝင်ခွင့်တွေ့ကြခွင့်ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားကို ပြောလိုက် လက်ဆောင်ပစ္စည်း အလိုရှိယင် နာနာဘာဝ တောင်ပေါ်မှာ သွားတောင်းပါလို့ ပြောလိုက်–ကြားလား။ ဒီလိုတောင်းရဲယင် နာနာဘာဝတောင်ပေါ်က တိရစ္ဆာန်တွေအကုန်လုံးနဲ့ ဒီက စစ်သားတွေရဲ့ လှံချက်တွေဟာ ခင်ဗျားကို အသင့်စောင့်ဆိုင်း နေပါ လိမ့်မယ်လို ပြောလိုက်–ဟုတ်လား။”

ဤတွင်ကျွန်ုပ်သည် အန္နဆလိုဗိုဝတ်၏ စိတ်သဘောကို စမ်းသပ်လိုသောကြောင့် ပြုံးပြုံးစွာတောင်းရယ်–ရယ်လိုက်ပြီး—

“ဟား–ဟား–ခင်များပိုင်တဲ့စစ်သားတွေရဲ့ အဆောတရှုလောက် ရှိတဲ့ စစ်သားတွေကို ခင်ဝန်ကတွေ့နိုင်တယ်ဗျ–လှည်းနိုင်တယ်။ခင်ဗျား–နာနာဘာဝတောင်နဲ့ တစ္ဆေတွေ–ငံ့ဂေ့တွေ ကိုတော့ ကြည့်စမ်း–ကျုပ်အဲဒီကောင်တွေကို ထင်တွေး တွေးလိုက်ပါတယ်။တွေ–”ဟု ပြောတာ မြေပေါ်သို့ တံတွေးတချက် ပစ်ထွေးလိုက်လေ၏။ အန္နဆလိုဗိုဝတ်သည် အလွန်အလွန်စိတ်ဆိုးလာပြီး သူ့နောက်မှ တင်းမုတ်ကိုင်ပြီး ရပ်နေသူအား ....

“ဟော–ဂါလော့ဘ် ဒီကောင်ကြီးနဲ့ သူ့နောက်လိုက်တွေ အားလုံးကိုသတ်ပစ်လိုက်ရရင်မကောင်းဘူးလားဟေ့။”

“ဟင့်–အင်း မသတ်နဲ့ လေးမင်းကသူ့ကို ဓားနဲ့ပေးပြီး ရွာဝင်ခွင့် ပြုထားတယ်မဟုတ်လား။ သူ့တာသာ သူ့အရှင်ဖြစ်တဲ့ ခင်ဝန် ဓွေး ဘုရင်ဆီကိုပြန်ပါစေ။တာမှခင်ဝန်က တို့ဘုရင့်တွေနဲ့တိုက်တို့ သူ့ခွေး

စစ်သားငယ်လေးတွေကိုသတ်ပိုက်လိုက်မယ်။ သူ့ခွေးစစ်သားတွေနဲ့ ဖို့ရဲ့ ငံပုရွှေရွှေတိုက်ရရင်တော့ အသွန်ကြည့်ကောင်းမှာဘဲဗျ။" ဟု ပြောရာ အဝန်ဆလိုဂိုဇက်က ကွန်ပိုအား......

"ကဲ–ခင်ဗျား ခမြန်မြန်ပြန်သွားစမ်း၊ ရွာပြင်ဘက်မှာ ခင်ဗျားတို့ စားဘို့ အစားအသောက်တွေရှိတယ်။ စားပြီးရင် မြန်မြန်ပြန်၊ မြန်မြန် မပြန်ရင် ခုကွဲ့ရွေ့ရမယ်သာခုတ်ထားအောက်ကယ်လို့ နက်ဖန်နံနက်မှာ ခင်ဗျားတို့လူတ ဒါမျှနဲ့ ရှ"တယ်ကျာလတွင်းမှာ ရှိနေသေးရင်တော့ အားလုံး သေရမယ်သာပြင်ထားကြ။"

သို့ရှိ–ကွန်ပိုသည် ငြိမ်ခြင်းဟုပြီးမှ နောက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး—

"အရှင်ဘခါ ခင်ဗျား ချသား ဆိုကို တနောက်ခေသာ ဗော့လှုတ်တုန်းက လူ့အယောက်ရဲ့ နှာခေါင်းကို ရှားဗားသံ ထဲမှာ ယည့်ပြော လှုတ်လိုက်ပါတယ်။ သူ့နာမယ်က ဘာတဲ့လဲ—မော့ဒိုဆိုမဟုတ်လား။"

"ဘာပြောတယ်—ဘာပြောတယ်။ ဘာလို့ မော့ဒိုအကြောင်းကို ပြောနေရတာလဲ။ ကျုပ်အခုမော့ဒိုဟာ သေပါပြီမဟုတ်လား။"

"ဟုတ်တယ်။ မော့ဒိုဆိုတဲ့ လူ့အယောက်ကိုတော့ ချကာကားသတ်ပစ်လိုက်တယ်။ နေပါဦး–အရှင်က ဘယ်ပုံ ထယ်နည်းနဲ့ မော့ဒိုရဲ့ သားလို့ပြောရတာလဲ။"

ယခုအချိန်အထိကွန်ပိုသည် အဝန်ဆလိုဂိုဇက်အား အသံကို ဖျော်ပြီး စကား ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်လေ၏။ သို့သော်လည်း လှုပ်ရှား ထိုသလိုပင် နှိုးရှိနေဆဲအတိုင်း—

"အော်—အရှင်က ဒီ မော့ဒိုဆိုတဲ့လူ့အယောက်အတွက်ချကာနဲ့ ခင်ဝန် ဘုရင်တို့ကို အံ့တုနေတယ် ပြောပါ။" ဟု ပြောလိုက်ရာ အဝန်ဆလိုဂိုဇက်သည် အသံကိုမှတ်မိဟန်ဖြင့် မျက်နှာသားဖြူသွားပြီး ကွန်ပိုကိုစေ့စေ့ကြည့်နေလေသ၏။ ကွန်ပိုကဆက်လက်ပြီး—

"ဒီနေရာမှာ အရှင်နဲ့–ကွန်တော်မျိုးနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ စကားပြောနိုင်ရဲ့ တခြားသူလောက်မရှိဘူးလား။ နှစ်ယောက်ထဲစကားပြောရမှာကိုလဲ မကြောက်ပါနဲ့။ ကွန်တော်မျိုးဟာ အားနည်းတဲ့လူကို ရိုက်ရိုးမဟုတ်ဘူး။ ထက်

ထဲမှာလဲ ဘာလက်နက်မှမပါပါဘူး။ အချင်လတ်ထဲမှာတော့ရှိဘင်းကြီး ပါနေသားသဲ"ဟု ပြောသူ အနန်ဆလိုဗိုဂတ်ထ....

"တဲ-ခင်ဗျား-ဘုရင် နေ့ဘတ်ထ သိုက်ခဲ့— တော့.....ဂါလာဇိ မင်းထေ-ဗီလူတွေနဲ့ အတူနေရစ်ခဲ့ကွား။"

ပြောပါအတွင်း ကျွန်ုပ်နှင့် အနန်ဆလိုဗိုဂတ်တို့သည်ထဲကာဘဲ ထဲသို့ ရောက်နေကြလေ၏။ နေ့ဝင်ချိန် ရောက်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ထဲထဲတွင် အနည်းငယ် မှောင်နေသော်လည်း ဓာတ်မီးလေး အတွင်း တွင်ပင် ကျွန်ုပ် သည် အမှောင်ထုကို ထိုးဖောက်ပြီး မြင်နိုင်နိုင်လောက်အောင် မျက်စေ့ ကျင့်သား ရသွားလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် မျက်နှာ ပေါ်တွင် တခက် ထားသော ဂုံးအုပ်ထားသော အဝတ်စကိုဖယ်ရှားလိုက်ပြီး အနန်ထလိုဂိုဂတ် အား-

"တဲ-ကျုပ်မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်စမ်းပါဦးဗျ။ ကျုပ် ဘယ် သူလဲ ဆိုတာကို ပြောပြစမ်း။"

အနန်ဆလိုဗိုဂတ်သည် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်ဖြစ်နေပြီး-

"ခင်ဗျားဟာ အသက်ကြီးကြီး ဘုံမင်းရှင့်ရောင်လာတဲ့ မေ့သို ရှင်လဲ ဖြစ်ရမယ်။ မေ့သို ရုဘ်သက်ဝင်နေတဲ့ ထရွှေ ရှင်လဲ ဖြစ်ရမယ်။"

"ငါဟာ-မင့် ဘခင် မေ့သိုပါဘဲ၊ အနန်ဆလို ဗိုဂတ်ရေ။"ဟု ပြော လိုက်ရာ အနန်ဆလိုဗိုဂတ်သည် ဝမ်းသာ အားရနှင့် အော်ဟစ် သိုက်ပြီး ဘခင် ကျွန်ုပ်ကို ဘက်လဲဘကင်း ပွေ့ဖက်ပြီးငိုကြီးချက်မနှင့်ဖြစ်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာလည်းမိမိ ကိုမထိန်းနိုင်သောကြောင့် မျက်နှာ ငိုလိုက်လေတော့ ၏။အနန်ဆလိုဗိုဂတ်က—

"ဘခင်ကြီးရယ်-ကျွန်တော်က ခင်ဗျားသေပြီ အောင့်မေ့နေတာ။ ခုတော့ ဘခင်ကြီးပြန်လာပြီနေ့-ဗိုသိုသေသေးဘဲ ပြန်တွေ့ ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာခင်ဗျား။"

"ငါလဲ မင်းကိုမြင်ရ တိုက်သို့ သေပြီထင်နေတာကွ။ ကောင်းပါ လေ့ ကွားချာကဘသက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားက တခြားမေ့သိုတယောက်ပါ ကွ"

"တာဖြင့်—ကျွန်တော့နှမကလေး နာဒါတော့ဟင်—နာဒါတော့"

"မသေသေးဘူး—နာဒါ ရောဟာ ဆွာဇီ တိုင်းပြည်မှာ နေတဲ့ ဟာလာကာဇီ လူမျိုးတွေ သတ်သွားပြီကွဲ့။"

"ဟုတ်ရဲ့လား— ကျွန်တော် ဒီ ဟာလာကာဇီ လူမျိုးတွေရဲ့ အကြောင်းကို ကြားဘူးတယ်၊ အခု ဂါလာဇီ ဆိုတဲ့လူဟာ သူ့အဖေကို ဟာလာကာဇီတွေက သတ်တာကိုရေလို့ ဟာလာကာဇီ လူမျိုးတွေကို လက်စားချေချင်နေတဲ့လူပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ မအေရော—နှမရောအသတ်ခံရတဲ့လူဆိုတော့ သေပြီးလက်စားချေချင်တာပေါ့။"ဟုပြောကာ အမ်ဆလိုပိုဂတ်သည် မခံချင်စောနှင့် ကတုံကရ ဖြစ်နေလေ၏။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်သည် အမ်ဆလိုပိုဂတ်အား နာဒါသည် သူ့နှမအရင်းမဟုတ်၊ မိမိကသာကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျွန်ုပ်၏သားအရင်းမဟုတ်ဘဲ၊ ချာကာ၏သားမှသာဖြစ်ကြောင်းကို ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ပြောပြလိုစိတ် ပေါက်လာလေ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ပြောလိုစိတ်ကို ချိုးနှိမ်ထားလိုက်ရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အမ်ဆလိုပိုဂတ်သည် အမှုကြီးခေါင်းဆောင် ဖြစ်သောကြောင့် ချာကာ၏ ထီးမွေနန်းမွေ ဖြစ်သော ဇူလူတိုင်းပြည်ကို သူသာ အမွေဆက်ခံထိုက်ကြောင်းသိပါက မည်သူမျှ တားမြစ်ရမည်မဟုတ်။ ဒင်ဂန်ကို ဖွင့်ချ၍တိုက်ခိုက်မည့်လူစားမျိုးဖြစ်ပေသည်။ ထိုသို့ တိုက်ခိုက်ရန်အတွက်လည်း အချိန်အခါ မသင့်လျော်သေးဟု ကျွန်ုပ်ယုံကြည်မိလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် တနေ့စနေ့ကသာ အမ်ဆလိုပိုဂတ်မသေသေးကြောင်း သိရပါက ကျွန်ုပ်သည် မုချအမ်ဆလိုပိုဂတ်အား ဇူလူထီးနန်းကို သိမ်းမြန်းနိုင်အောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးမည်ဖြစ်လေ၏။ သို့သော်လည်း ယခုသော်ကား—ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ခဲ့ရချေပြီ။ ဒင်ဂန်တွင် စစ်သည်အင်အား တောင့်တင်းခိုင်မာစွာနှင့်ရှိနေချေပြီဖြစ်၍ နောင်အခွင့်သင့်သည့်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်သည် အကြောင်းမှန်ကို အမ်ဆလိုပိုဂတ်အား ယခုမပြောသေးဘဲ၊ ထိန်ချန်ထားအုံးမှသင့်ပေမည်။ သို့သော်လည်း ဒင်ဂန်နှင့် အမ်ဆလိုပိုဂတ်တို့အား တွေ့ဆုံပေးကာ အမ်ဆလိုပိုဂတ်အား ဒင်ဂန် စိုးသော ဇူလူတိုင်းပြည်တွင် အကြီးဆုံးသော စစ်သူကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်

ဆောင် လက်ဦးဆောင်ရွက်ရန်လိုပေ၏။

သို့ဖြစ်၍—ကျွန်ုပ်သည် အကြောင်းမှန်ကို ထိန်ချန်ပြီ ထိုချိန် လောက အန္တုန်ဆာလိုဗိုဂတ်နှင့် နှုတ်ဆောက်ထည်းတဲ့ထဲတွင် နံနက် လင်းကျလင်း ရှိန်တိုင်ခဲအောင် ရှေးဟောင်း ဇွေခင်းဖြစ်များကို ပြောနေ ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်က.... မာဇာ ချိုဇါနှင့် နဒါကျွံခဲသည် ချာတား ကကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးများ ဖြစ်သောလန်ကျင်းလိုအားရှင်းစင်းစွာ သတ်ဖြတ်မှု။ ကျွန်ုပ်၏လက်ကိုမီး ဆင်ပြီး ညှင်းဆဲမှုတို့ကိုပြောကာ မီးအကင်ခံရသည့်ဖြင့် ဆင်လျှ နေသော ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ပြသိုက် လေ၏။ ယခု အခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဗင်ဂန် မှဘပါး ပုလ္လတိုင်းပြည်တွင် ရုထွားအကြီးဆုံး လူ့ဘဝယောက် ဖြစ်လာမှု ကိုလည်းပြောပြလေသည်။

အန္တုန်ဆာလိုဗိုဂတ်ကလည်း ဂါလာဇီက သူ့ကိုခြံသည့်မှ၏ ပါးစပ် ထဲမှကာယ်အင်မှု၊ လူ့လောကရှင်ဖြစ်လာမှု၊ ဂျိကီဇာ၏လက်ထဲမှ ရဲတင်း ကြီးကိုလုယူမှု၊ ဇီနိုဘာနှင့် လက်ထပ်ပြီး ရဲဘင်ဘုရင် ဖြစ်လာခဲ့မှုကို ပြောပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်က သူ့အား—ဘာကြောင့် ယခုတိုင် လူလွှေများနှင့် အောသိုက် နေရသနည်း ဟု မေးရာ အန္တုန်ဆာလိုဗိုဂတ်က တိုင်းပြည်တွင် လူနှင့် ဖျဉ်ပြီးသတ်တိုင်း သူ မနိုးသောကြောင့် တစ်ခါတရံ အပြင်းမြေ ဝံပုလွေများနှင့်အတော်သိုက်ကြောင်း ပြန်ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က သူ့မသား ဇီနိုဘာကိုတကယ်ချစ်သလားဟုမေးရာ အန္တုန်ဆာလိုဗိုဂတ်က ဇီနိုဘာ သည်သူ့ကို အရူးအမူး ချစ်ကျွန်းသောကြောင့် စိတ်မျှာ်တွယ် တောင်း ကြောင်း။ အခါတရံ ဇီနိုဘာသည် မနာလို မရှုစိမ့် စိတ်ထားမျိုး ဝင်တတ် ကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ထိုသို့စကားစမြည် ပြောဆိုပြီးသော အခါ အန္တုန်ဆာလိုဗိုဂတ်သည်ကျွန်ုပ်အားတပြင်သို့ခေါ်လာကာ ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ လူရွားအားစားသောက်ဘွယ်များ ကျွေးမွေးရှိမှုခဲ မိန့်ရုး ဇီနိုဘာနှင့်—ဂါလာဇီ တို့ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့နှင့်တွေ့ဆုံရန်ဖိတ်ခေါ်သည်းပေး လေ၏။ ဂါလာဇီ၏သွင်ပြင်မှာ ပြောဆိုဖွယ်ကျွန်ုပ်အံ့သြလောက်သော်လည်း ဇီနိုဘာကိုမူကား—အနည်းငယ်မျှသဘောကျလှပေ၏ ဇီနိုတာသည် အ ချစ်ရည်၌ ချောချောလှလှဖြစ်သော်လည်း သူ့ချက်လုံးသည် အန္တုန်ဆ လိုဗိုဂတ်အား အမြဲတစေ မျိုမလိုကြည့်နေတတ်လေသည်။ အန္တုန်ဆာလို

ဗိုဏ်တက ကျွန်ုပ်အား ခင်မင်မှန်း သိသောအခါ၌ ဇနိုဘာသည် ကျွန်ုပ်ကို မနှာသိုမရှစ်ဟန် အရေးအရာမျိုးပေါ်ခဲ့လေသည်။ စဉ်စားသူသည် ယခင်ကလည်း ဝါလာဇာအား အနုန်ဆာလိုဗိုဏ်နှင့် ခင်မင် သေးကြောင့် မနှာသိုမရှစ်ဖြစ်ခဲ့ဘူးပေ၏။ သို့ဖြစ်ရာ ဇနိုဘာသည် အနုန်ဆိုလ့်ပိုင်တ် ချစ်ခင်သော ကျွန်ုပ်အား မုန်း—ကျဆုံးအောင်ကြံ၍ မဲပေးသည် မြည်။ သို့ဖြစ် ရာ ကျွန်ုပ်သည် ဇနိုဘာအား မသိုမှန်းထားစိတ်ပေါ်ပေါက် မိခြင်းမှာ အဆန်း မဟုတ်တော့ချေ။

✲ ✲ ✲

(အခန်း—၂၄)

နောက်တနေ့ နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် အနုန်ဆာလိုဗိုဏ်အားတွေ့ရာ တခဲနေရာသို့ ခေါ်သွားပြီး အောက်ပါအတိုင်း ပြောကြားလေ၏။

"ပြောသား အနုန်ဆာလိုဗိုဏ် မနေ့ညက မင်း ပြောကိုခဲ့ပြီးတဲ့ စကား ထဲမှာ ဆင်ဝန်နဲ့ ပါဝင်သက်လို့ မင်းမနည်းခံရတာတွေ ပါတာကို ကြောင်း ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားမှာရင် ဒီစကားတွေဟာ ဆင်ဝန်ရဲ့ နားထဲကို ရောက်သွားရင် မုချ မင်းရဲ့ ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်းသော ဖြစ်မှာဘဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်းဟာ အမှုအေးဖြင့် ဘွင်းပြင်ကြီး အလယ်ခေါင် တနေရာမှာ အခေါ်သတဲ့မရှိသေး လော်ကြီး ပေါက်နေတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတပင်နဲ့ တူတယ်။ အနားပတ်ဝန်းကျင်မှာလဲ ဘာမြီး သစ်ပင် ဝါးပင် မရှိတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ဒါဟာဘယ်ကြီးမားနိုင်ခဲ့တဲ့ သစ်ပင်ကြီး ပါဘလား လို့ ထင်နေ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါရဲ့အရှင်ဖြစ်တဲ့ ဆင်ဝန်ဆိုတဲ့ သစ်ပင်ကြီးဟာ မင့်ထက် အဆမဘနိုက်ကြီးမားစိုမကတူဘူး။ သူ့ အရိပ်အောက် မှာလဲ တခြားသစ်ပင် ဝါးပင်တွေ ကြီးမားလာရင် ခုတ်ပိုင်းပစ်ဖို့အဆင်သင့် ရှိနေတဲ့ သစ်ခုတ်သမားတွေ အမြောက်အမြား ရှိတယ်။ ဒါတွင် မကဘူး။ ဆင်ဝန်ဟာ ထဲခါက မင်း—ဝေဆီဗိုဏ်ကို လွှင်ပြီး ချသတဲ့ဘုရင်ကို မာရေး ကောရရေပြောခဲ့ဘူးတဲ့။ အတွက် မင့်ကို သုတ်သင်ခြေမှုန်းလိုက်တဲ့ စိတ် ဖြစ်

ထန် နေတယ်။အခု–ငါ့ကို မင်းဆီ လွှတ်လိုက်တာလဲ တခြားမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကို ဘေးဖယ်သုတ်ချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လွှတ်လိုက်တာဘဲ။ မီးဘော ငါပြန်ရင်ငါကဘယ်လိုဘဲ သူ့ကို ပြောပြသည်ဖြစ်စေ ခင်ဝန်းဟာ မုချ မင်းဆီကို စစ်သည်တော်တွေလွှတ်ပြီး အတိုက်ခိုင်းမှာ သေချာ တယ်။"

"ဒါဖြင့်လဲ–မိတ်ဆွေကို ဘာပြောနေစရာ လိုသေးလဲ မေဒေဝရယ်။ ခင်ဝန်းက ဘယ်နည်းနဲ့မဆို စစ်ပြုတိုက်ခိုက်မှာဆိုရင်လဲ သူ့ စစ်သား တွေလာကြပါစေပေါ့။ကျွန်တော် ဒါ စောင့်ပြီး အသေခံ ခုခံတိုက်ခိုက် ရတော့မှာပေါ့"

"ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲကွာ လူ့အသက်ကိုသတ်ချင်တိုင်းဆိုရင် ဗွဲ့ နဲ့ သိုးတိုက်ခိုက်ပြီးသတ်မှ သေတာမဟုတ်ပါဘူး။ တောက်တွေ့နေတဲ့ ဝတ်ဘဝချောင်းကိုခင်းဘဲမှ ရေနေ့ထဲမှာသိပ်ပြီးပြန်ရောက်ရင် ရနေသေးတာ ဘဲ။ ငါသဘောတာတတော့ မင်းဟာ ဝင်းနဲ့ရဲ့မုန်းတီးမှုထဲ ချစ်ခင်မှုကိုအ ရယူချင်လိုတယ်။သူ့ရဲ့ မရှိမ်းအဘောသကိုရှိသွပ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဝပ္ပ တန် နိုးသွားအောင်လုပ်ချင်လိုတယ်။ခင်ဝန်းဟာ ချာတာလို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် တဲ့လူချင်းဖြစ်ပေမဲ့ သတ္တိတော့ ဘယ်ရှိလှတာမဟုတ်ဘူး။ခင်ဝန်းဟာ ဘာမှ အခြေခံအမြင်မရှိဘဲ လူမိုက်တယောက်ဆိုတော့ မင်း သူ့ အမိုက် အာဝါသ တုံ့ပြန်ချင် မုချတနေ့မှာ သူ့သက် တိုင်းပြည်ဘာသိကွာ ပြည့်စုံလာရမှာ ဘဲ။ ငါ့အတော့ အိုဘီခို့ အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်လိုတဲ့ စိတ်သဲ မရှိပါဘူး။ တာ ပေမဲ့ မင်းထာ အသေဘာအရွယ်ခက်ငယ်ငယ်ဘဲရှိသေးတယ်။ နောက်ပြီး မင်း တိုင်းကြီး ကြီးကြောင်း ဖြစ်ခဲ့ပြဲ့ပြီးတွေလဲ အများကြီးရှိပါတယ်။ လူ ရေ့ပုံလဲ ကောင်းပါတယ်။"

အနန္တသိုဂ်ဝတ်သည် ချာတာခွေးဖေင်းသူပြီ တိုင်းကြီးရန် စိတ် ဆားထက်သန်သူဖြစ်ရ ကွန်ခြောသမှုတကားကို နားထောင်ရင်း စိတ်ပါ ဝင်စားလာသဖြင့်......

"ဘာဖြစ်ရင့် ဘေဘေ့ အကြံအစည်ကဘယ်လိုရှိပါသလဲ။ ဘယ်လိုနည်း နဲ့ အောင်မြင်မှုကိုရရှိပါမလဲ။"

"ငါပြောပြမယ်။ ဆွာအပေါ်တိုင်းပြည်ထဲ ဟာလာတာ လူမျိုးတွေရဲ့ အထဲမှာ ဝဏ္ဏပပ သို့ခေါ်တဲ့ အလွန်လှပတဲ့ မိန်းကလေးတယောက်

ရှိတယ်၊ ခင်ဝန်ကလဲ ဗြိမ်းကလေးကို အရေးယူချင်စိတ် ပြင်းသန်နေတော့
တခါက ခင်ဝန်ဟာ–ဟာလာလောင်စာ တွေဆီကို သိမ်းမြှောင်း ၊ မြို့
ကလေးကို တောင်းဘူးတယ်၊ တခမဲ့ ဟာလာကာ၏ ဘုရင်က သူ့ရဲ့
အမျိုးသမီးကို မုဒုလှေခွဲဘုရင်နဲ့ မပေးစားနိုင်ဘူး ဆိုပါ၊ ခိုင်းရိုး ပြဲ
ရှင်ရှင် သီးသီး ငြင်းခြင်းခဲ့တယ်၊ အဲဒါနဲ့ ခင်ဝန်ဟာ ဟာလာကာ၏တွေ
ကို စစ်ချီတက်တိုက်ခိုက်မယ် ပြင်နေတုန်း ငါက ငင်တုံ့ကိုင် အချိန်မလှန့်
သေးတဲ့ အကြောင်းပြောဆိုတားမြစ်ထားတာနဲ့ မိုးလိုဝိုက်တို့ အစီအစဉ်တော
ပျက်သွားတယ်၊ ဒီလိုဟန့်တားလို့လဲ ခင်ဝန်ဟာငါ့ကို အငြိုးထားတော့တာ
ဘဲ၊ ခင်ဝန်က ဝတ္ထုယ ကိုမရယင်မနေနိုင်တဲ့ အခြေမျိုး ရောက်နေတယ်ကွဲ့
ကဲ–မင်းနားလည်ပြီလား၊"

"နဲနဲ ပါးပါးတော့ နားလည်ပါရဲ့ တခမဲ့ ဒီထက် ရှင်းအောင်
ပြောပြစမ်းပါဦး။"

"ဟာ–ဒီလိုအချိန်က ထွေသွားပြီးမင် တခေါင်မြှင်မှု ရှိခဲ့တဲ့အချို
ကွဲ၊ အေးလေ–နမူနာအားဖြင့်ပေါ့။ အကျဉ်း ပြောပြပါတော့မယ်–
ငါ့သဘောက မင်းကို ဒီဟာလာကာ၏ လူမျိုးတွေဆီသွားပေါင်းစေပြီးတော့
ဝတ္ထုပ ကို အတင်းခိုးလာပေးဖို့ ခင်ဝန်ကိုသက်သေ–ဒီနည်းနဲ့ မဟာမိတ်
လုပ် ...... ထားကိုခြင်းဘဲ။"

"ဘာလဲကောင်းသားဘဲ၊ ဝတ္ထုပကိုရရ–မရရအနည်းဆုံးစစ်တော့
တိုက်ရမှာအမှန်ဘဲ၊ နောက်ပြီး ဒွားတွေလဲအများကြီးရတော့မယ်။"

"အေးလေ–ငွေမရှိအောင်ဘဲ တိုက်စေပါဦး၊ ပြီးမှ ရန်သူ့
ပစ္စည်း ဘယ်လိုသိမ်းပိုက်ခွဲဝေမယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားစမ်းပါ၊"

ဤတွင် အနန်ဆရိုဝ်သည် အတန်ကြာဆိတ်ငြိမ်နေပြီးနောက်–

"ကောင်းပါ–ကျွန်တော် ဘုရှေ့ဂါလာ၏ နဲ့ ခေါင်း တိုင်ပင်
လိုက်ဦးမယ်၊ ဂါလာ၏ ကလည်း မရှိပါဘူး၊ ပြင်ဆင်စိတ်ရှိပါတယ်၊"

မကြာမီအတွင်း ဂါလာ၏ ရောက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်က ယခင်အတိုင်း
အကြံအစည်ကိုသာ ထုတ်ဖော်ပြောကြားလေ၏။ ဂါလာ၏ သည်ပြောသော
စကားကို ဆိတ်ငြိမ်စွာ နားထောင်နေသော်လည်း သူ့ အမူအရာမှာ
လွန်စွာဝမ်းသာသောအသွင် ပေါ်နေလေ၏။ အတန်ကြာမှ သူက–

"ကျွန်တော်ဟာ အမှန်ကတော့ ဟာလာကာဇီလူမျိုး တစ်ယောက် ပဲ။ အဲဒီတော့ ဟာလာကာဇီတွေရဲ့ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း ကြီးသိတယ်။ ဟာလာကာဇီတွေဟာ တော်တော်အားကောင်းတဲ့ လူ မျိုးတွေပဲ။ သူတို့ဆီမှာ လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ဟာ နှစ်တပ်ကောင် ရှိတယ်။ အနန္တသိုက်ပတ်မှာတော့ တပ်ဖွဲ့ဟာ တတပ်တော့သာ မှနိုင်နိုင်တဲ့ ရှိနေ တယ်။ နောက်ပြီး သူတို့က တင်းအမျိုးမျိုးချပြီး တိုင်းပြည်တိုင်းမှာ သူလျှိုတွေ လွှတ်ထားတာ ဆိုတော့ သူတို့ကို အလစ် ဝင်တိုက်ဖို့ လွယ် ကူမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ နေထိုင်တာဟာလဲ အလည် ခေါင်က အထက် ကောင်းကင်ဆီကို ပွင့်ထွက်နေတဲ့ မြေတွင်း ကျောက်ဂူကြီးထဲမှာ နေကြ တာ ဆိုတော့ ခုအချိန်အထိ သူတို့နေတဲ့ ခံတပ်ကို ဘယ်သူကမှ တိုက်ယူ သိမ်းနိုင်သေးတာ မရှိဘူး။ တိုက်ဖို့—သိမ်းဖို့ဆိုတာ ဝေးဝေး၊ သူတို့ခံတပ် ဘယ်နေရာမှာရှိတယ်ဆိုတာ တော်တော်လေးဟာ လျှို့ဝှက်တဲ့ လမ်းကို သိတဲ့ လူမှ သိမယ်။ ကျုပ်တော့—ကျုပ် အခင်လက်ထက်က ဒီလမ်းကိုပြောပြတာ ကြား ရလို့ ဘယ်လိုသွားရမယ်ဆိုတာကို သိပါတယ်။ အဲဒီတော့ တိုက်ဖို့ နိုက်ဖို့က မလွယ်ကူလှဘူး။ တခုပဲ ကျုပ်ကတော့ အမှန်အတိုင်း ပြော မယ်။ ကျုပ်အခင်ကို ဟာလာကာဇီလူမျိုးတွေက အဆိပ်ခတ် သတ်ပြီး တဲ့က နှာနှာဘာဝ တောင်တန်းကြီးပေါ်မှာနေ သင်း ဒီဟာလာကာဇီ လူမျိုးတွေကို ဘယ်လိုလက်စားချေရပါ့မလဲလို့ တွေးနေမိတယ်။ ခုတော့ ကောင်းတော့မယ်လို့ လက်စားချေဖို့ အခွင့်အရေး တခုလေး ပေါ် လာတာတွေ့ရတဲ့ သိပ်ဝမ်းသာသွားတာပဲ။ တခုပဲ ဒီလူမျိုးတွေကိုတိုက် ဖို့နိုက်ဖို့ဆိုတာတော့ လွယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်သေးဘူး" ဟု ပြောလေ၏။ အနန္တသိုက်ပတ်က—

"အေး—ခင်းကလဲ မင်း အဖေအတွက် လက်စားချေချင် နေတာပဲ။ ငါကတော့ ငါ့ဖခင် မာကာရိုဖါနဲ့ ငါ့အသက်တမျှ ချစ်ခင်တဲ့ နှမကလေး ဒူဂါကို ဟာလာကာဇီတွေက သတ်တယ်ဆိုတာသိရလို့ လက်စား ချေ ချင်နေတယ်။ ဟောဒီက ဗိုင်ဝန်ရဲ့ သိဘမခန့် ချိတ်ပဲ လူ တလဲ ဟာလာကာဇီတွေကို တိုက်နိုက်ပြီး ဝတ္ထုပသိုတဲ့ သူငယ်ကို ဗိုင်ဝန် ရဲ့ လက်သဲ လက်ခေါင်းပဲဖျော့အရှိန်လက်သတ္တိအကြောင်းကို သိနေတယ်။

ခင်ဝန်ကိုလက်ဆောင်ပဏ္ဏာဆက်ဘို့ ဘာတို့ ဆိုသာကာတော့ ငါ သိပ်ဂရု မစိုက်ပါဘူး။ ငါ ဆက်ချင်ဆက်မယ်၊ မဆက်ချင် နေမယ်၊ တာပေမဲ့ — ဟာလာဘာဇာ်တွေကိုတော့ သူပြတ်ပြတ်—ကိုယ်ပြတ်ပြတ်တိုက်ရမှာဘဲ၊"

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အန္နန်ဆလိုပိုဂတ်တို့ကို ခွဲခွါပြီး မိမိနေရပ်ဌာနသို့ ခင်ဝန်အား အန္နန်ဆလိုပိုဂတ် ကိုယ်တိုင် ဟာလာဘာဇာများကို တိုက်ခိုက်ပြီ၊ ဝတ္တာပမ သမီးကညာဆက်သရန်လာရောက်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း သံတော်ဦးတင်ရန်ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နာနာဘာဝတောင်တန်းကြီးကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ခင်ဝန်၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ အရောက်လာခဲ့ရာ ခင်ဝန်သည်လက်ဦးက ကျွန်ုပ်ကို မာရေ ကျောရေ မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်နေသော်လည်း ဝတ္တာပမ ကို အန္နန်ဆလိုပိုဂတ်က လာရောက် ဆက်သ လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သောအခါတွင်ကား မျက်နှာထားအသွင်ပြောင်းပြီး ကြည့်သာချင်ဖြစ်လာလေ၏။ထိုမှသာမက အန္နန်ဆလိုပိုဂတ်သည် အထယ်စဉ်စ၍ သူ့အလိုရှိနေသော ဝတ္တာပသမီးကို ဆက်ရောက်လာသောအခါ ယခင်ကမာသီသို့မှ ထဆင် မာရေ ကျောရေ ပြောကြားခဲ့ဖူးသော အန္နန်ဆလိုပိုဂတ်၏ ရာဇဝင်ကို သိမ်းခွင့်ထွတ်မည်ဖြစ်ရုံမျှမက ဟာလာဘာဇာ လူမျိုးများ ပိုင်သော နွားအုပ်များကိုပင် အန္နန်ဆလိုပိုဂတ်အား ဆိုင်စားပေးတော တိုင်းပြည်တွင်အကြီးဆုံးသော ရာထူးဌာနန္တရတခုနှင့် ချီးမြှင့်မည်ဟု ပြောလေ၏။ကျွန်ုပ်အဘို့မှာကား ညည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ခင်ဝန် အားအင် ပျော့နေ့သော တန်ခိုးသေးသိမ်သွားရေးကိုသာ လိုလားတောင့်တသောကြောင့် အရှင်သခင်ဘုရားတော်အတိုင်းပါဘဲ"ဟု ပြောကာ ခေါင်းဆိပ်ပင် နေလိုက်လေတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အခြေအနေကို စောင့်ဆိုင်းအကဲခတ်ရင်း ခပ်ကုပ်ကုပ်ပင်နေထိုင်ခဲ့လေ၏။

ဤသို့ရှိနေနိုက်တွင်ပင် တိုင်းပြည်သို့ ဘိုဝါးဟုခေါ်သော မျက်နှာဖြူလူမျိုးများရောက်လာကြလေ၏။

ယခု—ပင်ခင်အခါများကတော်ဝန်နှင့်ချာကာတို့၏နေပြည်တော်များ သို့ မျက်နှာဖြူလူမျိုး တစ်ယောက်စ—နှစ်ယောက်စ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ဘူး၏။

သို့သော်လည်း ထိုချက်နွာပြည်သူများမှာ စစ်တိုက်ရန် လာရောက်ကြခြင်း မဟုတ်ဘဲ၊ ဘာသာရေးကိစ္စများနှင့် လာရောက်ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော်လည်း ဘိုးဝါးများကား – ဘာသာရေးကိုသည်း လုပ်၏၊ တိုက်သောခိုက်သောအလုပ်ကိုလည်း လုပ်၏။ ခိုးဝှက်သော အလုပ်ကိုလည်း လုပ်၏။ ချက်နွာပြည်သူများ၏ဘာသာရေးတွင် မခိုးမဝှက်ရဟု ပညတ်ထားပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် ဘိုဝါးများ ခိုးကြဝှက်ကြ သည်ကိုကား – ကျွန်ုပ် မဖော်ပြတတ်ပေ။

ကျွန်ုပ်ရှိအောင်ရွာမှ ပြန်ရောက်ပြီး ကာလသော်တာရှိသောအခါ၌ ချက်နွာပြည်လူမျိုးဘုရားဒနှင့်သည် ရက်တီ ခေါ်သောစစ်ဗိုလ်သည် ယောက်ျားရှစ်ချောင်ပြီး ရောက်ရှိလာကြ၏။ သူတို့၏သိုလှောင်ရာမှာ ခုတ်တာယ်နှယ်ရှိ ဘူခဝါးလားမြစ်နှင့် ဇုဇင်မောက်ကျွန်းခနှ မြစ်ကြားမှ နယ်မြေကို ဂရုရှာယူရန်ဖြစ်ပေ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့်အခြားအတိုင်ပင်ခံလူကြီးများ၏ တိုက်တွန်းချက်အရ ဇင်ဝဒ်ဘုရင်က သူတို့အား မြေကိုဂရုခပေးရှိ ဘုရင့် နွားအုပ်များကို ခိုးဝှက်ပြီး ကွာသာလန်ဘာဒေါ်ဘင်ဓမ္မဘွင်ခိုအောင်းနေသော ဆီရိုမြာလာဆိုသူအား တိုက်ခိုက်ပေးရန် အရေးဆိုလေ၏။ ဘိုဝါးများသည် ဇင်ဝဒ်ဓာရေးဆိုသည့်အတိုင်း သနဘာဘူကို ကြံသမြင့် ဆီရိုမြာလာကို တိုက်ခိုက်ရန်ထွက်ခွါသွားကြလေ၏။ သို့သော်လည်း မကြာမီ ရက်များအတွင်း အနိုးခံရသော ဘုရင့်နွားအုပ်ကို ယူငင်ကာ ပြန်ရောက်လာကြလေသည်။

ထိုညတွင် ဇင်ဝဒ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ အတိုင်ပင်ခံလူကြီးများအား ဘိုဝါးချက်နွာပြည်သူများတောင်းဆိုသော နယ်မြေကို ဂရုခပေးသင့် မပေးသင့်ဆိုင်ရာ အကြောင်းနှင့်ဘရာ ကျွန်ုပ်အဆိုးကာသဘုရင့်လက်သက်တလည်း နယ်မြေများကို အင်္ဂလိပ်ချက်နွာပြည်သူများအား ဂရုခပေးတူးသောကြောင့် ယခု ဘိုဝါးများအပေါ် ထိုနယ်မြေကို ဂရုဒ်ပိုရှင်ကြလျှင် နောက်ဆုံး၌ အင်္ဂလိပ်နှင့်ဘိုဝါးများ တပြိုင်နက်တည်း စစ်ဆင် တိုက်ခိုက်ပြီး နယ်မြေကို လုကြလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း။ သို့သော်လည်း ချာကာ ဘေဘိုက နိုင်ငံ အတင်သွားသည့် အတိုင်း ယခုအခါတွင် တိုင်းပြည်သစ်၌ လူဖြူများဆိုက်ရောက်လာကြမြဲဖြစ်ကြောင်း သတိပေးစကားပြောလိုက်လေ၏။ သို့ဖြင့်ကျွန်ုပ်ကသဘောသဘောနှင့်

နားနှာခေါက်သိုက်သောကြောင့်လည်း ဒင်ဂန်၏ရုတ်ချွသည် ဘချက် ဖျက် သွားကာအကြီးအကျယ်ထုံကျဉ်သွားလေ၏။

နောက် အရွေးနက်ဘွဲကား—ဒင်ဂန်ဘုရင်သည့် ဘိုဝါကြွားအားနယ် မြေအသေ ဂရု ကိုလက်မှတ်ထိုးမည့်ဟုတ်စေဟိုက်လေ၏။ ဂရု ကိုလက် မှတ်မထိုး၍ ဒင်ဂန်သည့် ထိုးပြည် နှင့် ဘာသာ သုံးရက်တိုင်သော် ၃ လေ၏။ တိုးပြည့်တွင်လည်း ယိုဆန်ဘ်က ခံဘာများ ဂရုနေထွင်ရှိနေ သောကြောင့် တ မှာ လွန်စွာ ဆိုက်မြိုက် စည်ကားလှပေ၏။ သို့သော် လည်း တန်ကျင်းသွ် သုံးရ နမြောက်သော နေ့ နားကား။ ဒင်ဂန်သည်လူရှိ လူရွှယ်များသော ပါဝင်သည့်ဘယ်မဟာမူအာ ကျွန်ဘယ်ဟာများကို မြို့တော် တွင်းမှအွှတ်ထွက်သွားရန် အမိန့်ထုတ်လိုက်လေ၏။ ဤ နိုင်ငံလုပ်ခြင်းဖြင့် ဒင် ဂန်၏စိတ်ထဲတွင် မည်ကဲ့သို့သော အကြံအစည်ရှိနေသည်ကို ကျွန်ုပ် မသိ ချေ။ ဒင်ဂန်သည် ကျွန်ုပ်တို့အတိုင်းပင်မ်လူကြီးများနှင့် မည်သို့မျှ လျှို့ဝှက် တိုင်ပင်ခြင်းမရှိ။ ဘယ်ဟာမှုများကိုသာ ထိုးသို့ ပြောနေလေ ၏။ သို့သော်လည်း မကောင်းသော အကြံအစည်တခုကို ကြံနေသည်ဆိုသည် ကိုအား—ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာသိသောကြောင့် လက်ဦးက ဘိုဝါး စံမိုသံ ချုပ် ရက်တီအား သတိပေးစာကားပြောပြထားပြီးမှ သင့်မည်ဟု ထွေးမိ သေး၏။ သို့သော်လည်း အကြောင်းရင်းဇစ်မြစ်ကို သေချာစွာ မသိ သောကြောင့် အပြောအဖြင့် တင်ခံမနေနိုင်ရန် ခက်မဆိုဝံ့ပင် နေလိုက် လေ၏။ အကယ်၍ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ် ရက်တီအား ပြောကြားပါက မုချ—အသက်ပေါင်းမြောက်များစွာ ချမ်းသာခွင့်ရပေလိမ့်မည်။ သေချာသော် ကား ဤသို့မဟုတ်ခဲ့လေကား ...။

လေးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ဒင်ဂန်သည် လူဘယောက်ထဲ ဘိုဝါး များထံ စေလွှတ်ပြီး ဘာ—မြေဂရု ကို လက်မှတ်ထိုးမည့် နောက် ဆိုသို့ ဒိတ် ခေါ်လေ၏။ သို့ဖြင့် ဘိုဝါများသည် ဘုရင်နေ့ သော်သို့ လက်ပွက်ကိုးပြီး ဝင်ခွင့်မရသည့်အခင်းအလျှောက် သေနတ်များကို ရှာတွင် သော်ပေ ခဲ့ကာ ဒင်ဂန်ထံသို့ရောက်လာကြလေ၏။ ဒင်ဂန် နင်းမြင်ထိုးသော အ နန်းရှင်ကို လိုဖျားသည် မင်းခေါ်သည့်ပါသင်အလျောက် ဝင်ကိုင်းသကျွန် တည် ဆောက်ထားသော ရွာရိုင်းကြီးဖြစ်ပေ၏။ ပြင်ဆက်တွင် ကြီ စည်းမျိုး အမြင့်

ကြီးကာသားပြီး အပြင်ခြံစည်းရိုးနှင့် အတွင်းခြံစည်းရိုးကြားတွင် လူနေ
အိမ် တဲပေါင်းခြောက်သောင်းခန့်ရှိ၏။ အတွင်းခြံစည်းရိုး၏ အတွင်း
ဝိုင်းတွင် ဘဝါးသား(၅)ထပ်ခန့်မျှ နေရာချထားနိုင်သော ကျောက်လယ်ကြီးရှိ
ကျောက်လယ်၏အလယ်တွင် ခမ်းနားသပ္ပာယ်ရှိသော နှားခြံ ရှိ၏။ နှားခြံ၏
နောက်ပါးတွင် ဘုရင်နိဒ်ရှ ရာဇာ၏ နန်းဆောင်များနှင့် ဘုရင်ဖင်းမြတ်ကိုယ်
တော်တိုင်ကိုးစံသော ထံနန်းရှိလေသည်။ ထိုနေ့တွင် ဇော်ဂနီသည် နွားခြံ
ရှေ့၌ ထိုင်ခုံအနံ့ပေါ်တွင်ထိုင်နေရင်း လေကောင်းခံ လူငယ်တယောက်အ
သူ့ကို မိုင်းဘစုနှင့် နေ့ခင်းတာကွေးထားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အဘိုးပင်း
လူကြီးများမှာလည်း ဂျာတ်တုံးလေများကိုယ်စီကိုင်ကာ အပေါ်မှ ခတေး
နေကြရင်း ဇော်ဂနီဘုရင်၏ ညာဘက်ဘေးတွင် လူပျိုလှလှ စစ်တပ်မှုစစ်
ဗိုလ် တယောက် မတ်ရပ်သသင်းခစားနေသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

မကြာမီအတွင်း ချက်နှာသူ ဘိုဝါများ ရောက်လာကြရာ ဇင်ဂနီသည်
ဘိုဝါများအား ချိုသာစွာနှုတ်ခွန်းဆက်ခြင်း၊ ခေါင်းဆောင်ရသူတို့နှင့်လက်
ဆွဲနှုတ်ဆက်ခြင်းတို့ကို ပြုသေး၏။ ထိုနောက် ရက်ဘီသည် ကျည်တောက်
တခုထဲမှ ရေး ရယူထားသော နယ်မြေပုံကို ဇင်ဂနီလက်မှတ်ရေးထိုးရန် အ
တွက် ဆွဲထုတ်လိုက်လေ၏။ ဇင်ဂနီသည် ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထားနှင့်
ပင် မြေပုံပေါ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်ရာ ဘိုဝါအားလုံး လိုးလိုးပင်
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားကြလေ၏။ ဘိုဝါများ ပြန်ကြရန်ဟန်ပြင်သော
အခါ ဇင်ဂနီက မပြန်ရန်တားမြစ်ပြီး ထမင်းစားရန်နှင့် သူ့စစ်သားများ
ကခုန်ကြသည်ကိုကြည့်ရန် ပြောလေ၏။ ထိုနောက်အဆင်သင့် ပြင်ဆင်
ထားသော အသားဟင်းလျာများ–နွားနို့များကို ယူဆောင်လာခဲ့ရာ ဘိုဝါများ
သည် စားသောက်ဖွယ် မုန့်ဘန်ခွက်များကို တယောက်လက် တယောက်
ကမ်းလှမ်းပေးယင်း စားသောက်ခါ ကြည်သာရွှင်ပြုံးနေကြလေသည်။

မကြာမီအတွင်း စစ်သားများသည် ကျွန်ုပ်တို့ ဘုလုစစ်သီချင်းကို သီဆို
ကာ ဗိုင်းဒုံ တခုန်ကြရာ ဘိုဝါများသည် စစ်သားများ ကွက်လပ်အတွင်း
ဝိုင်းပြီးကရာ တွင်နေ ကျယ်ဝန်းအကွက် ကွက်လပ်၏ အလယ်ဘက်သို့
စုရုံးပေးကြလေ၏။ ဤအချိန်တွင် ဇင်ဂနီသည် ဘေးခန်း တယောက်ကိုစေ
လွှတ်ကာ ရွှေပြင်ဘက် အနေရာတွင် နေထိုင်သော ချက်နှာ ဘိုကြီးတဦး

အား ဘာသာမှုမကြောက်ရန် အပြောင်းပြောလိုက်လေ၏။ ဘာ့ကြောင့်ဆင်ဝန် သည် ဤသို့ဖျက်နှာဖိုးကုန်းကြီးအား မကြောက်ရန် အပြောင်းသည်ကို ကျွန်ုပ်နားမလည် တတ်ချေ။ ထိုနောက်ဘာ့ဖ ဆင်ဝန်သည် နေ့ရာမှသကာ ဘိုဝါခေါင်းဆောင် ရက်တီအား သွားရောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ယင်း ဖြီးချမ်းသာယာစွာပြန်သွားရန်ပြောလေ၏။ ထိုနောက် သူ့ခံမြန်းသော တဲဘက်သို့ ထွက်သွားရာ တဲ့ဝါခါး၀တွင်ကား–ဘယ်မဟာမျုံးဘာယောက် သည်အမိန့်ဘာဝ်ဘခုက်နှခံရန်အသင့်ဖြစ်နေသည်အစုအရုံ မျိုးဖြင့်ရပ်စောင့် နေသည်ကို ကျွန်ုပ်တွေ့ရလေသည်။

ဤသို့ရှိနေမိုက်တွင်ပင် ဆင်ဝန်သည် အသံကုန်ဟစ်ပြီး "ဂုန်းတွေကို သတ်ကြလေ"ဟု အောင်လိုက်လေ ချက်နှာကိုအဝတ်နှင့်စု၍ပြီး နှာခြ ညည်းရှိုးနောက်သို့ဝင်သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အဘိုဝင်ခံလူကြီးများမှာကား–ဘာသလုပ်ရမှန်းမသိ၊ ကျောက် တိုင်ကျောက်ခဲမဟ မတုံမလှုပ်ဖြစ်နေကြရိုက်ခြေသံမြိုးမြိုးမျောက်မျောက် ကြားရပြီးနောက် အရှင်လေးနှုန်းနှာမှ လေသည်အောင်သို့သည် ဘိုဝါများ အား ငင်ဖောက်ထိုးခုတ်ကြလေ၏။ဘိုဝါများက ပါလာသောဓါးများနှင့် ခုခံရင်းစွာ ခုခံကြသေးသော်လည်း၊ လူတယောက် တစ်–နှစ်–သုံး–လေး ခေါ်ဘရေအထိ နှင်ကြာခံနိုင်ခဲ့မည်ဆို မပြီးသေးခင်အချိန် အတောအတွင်း တွင်ပင် ဘိုဝါများမှာ သေသူသေ–မသေမရှင် ကျန်နေသော သူများပါ လူတကောင်လိုက် လူသတ်ကုန်းသို့ ဆွဲထုတ်သွားခြင်းကိုခံရပြီးနောက် လူ သတ်ကုန်းတွင်ပင် အားလုံးကျွန်တော်တုန်းဖိုရင်ခြင်းကို ခံကြရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ကျန် အတိုင်ပင်ခံ လူကြီးများမှာကား–ဆိတ်ငြိမ်စွာ နှင့် ပင် ဘုရင့်တဲနန်းဆီသို့ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ ဆင်ဝန်သည် တဲရှေ့တွင် လက်ပိုက်ပြီးရပ်နေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့က အရိုအသေပေးလိုက်ကြရာ ဆင်ဝန်က......

"ကိုင်း နိုင်ငံမှူးကြီးတို့—ဒီနေ့ ငါ လုပ်လိုက်တဲ့ သတ်ဖြတ်ကဘော့ ဆ ခသတ်နေတဲ့ မြွေအနေဘူးအသို ဘာတဲ့ ဉာဏ်တော်ဆုပ်ကြီးနဲ့ တူးနေမလား လား—ဟား—ဟား—ဟား—။ ဒီလိုဆိုတော့ ငါကိုယ်တော် အ ရှင်မြတ်ဟာကိုယ် ကိုယ့်တိုင်းသူ ပြည်သားတွေ အပေါ်မှာ ဘယ်လို မထွား

တော် ဂရုဏာခံတော် ထားတယ်ဆိုတာ သိကြဘီမဟုတ်လား။ ချောဘဲ နိုင်ငံဘတ်သွားတာကို ခြေမျောက်အောင် ဒီသို့ဘဲ လုပ်ရတယ်ကွ။ မှတ်သား... ပေါ့ တောမောင်နှံတွေ ခမ်းမြန်မြန်သွားကြပေါ့။ ဘောင်တန်းတွေရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ပုန်းအောင်းနေတဲ့ ဘယ်ပေါဘွေဆီကို သွားပေး ငါ့အမိန့်ကိုပြောပြစမ်း။ အဲဒီနှလုံး ဒါဗီက ကြွေသားမှုသခဲတွေအကျန်သုံး နတ်တယ် နယ်ထဲကို ချိုသင်းကြပြီး ဂိုဝါချက်နှာသန့်ရှင်း ပေးကျွားရော မိန့်မရော ကလေးရော ထရယောက်မကျန်သင်ပေးစေနဲ့လည်းလား။”

ဤတွင်စစ်သားမောင်နှံများသည် ဖင်ဂန်ဘုရင်အား အမှိုအခဲသာပေးလော အမိန့်ကို ပြိုရာခရီးသို့ ရောက်အောင် လုပ်ဆောင်ပေးရန်အတွက် လျှင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။ သို့သော်လည်း ကွန်ပိန္နင့် ရဲဘြာအဖွဲ့ဝင်ခံလျှကြီးများမှာကား ပါးစပ် ရေလု လုပ်အနု ကြရလေ၏။ ခဏ ကြာမှ ဖင်ဂန်က ကွန့်ပ်အား ...

“ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့ မောင်ပို -နင့်မိတ်ဆွေပါမသွားပေဘူးလား။ မင်းက ငါ့ကို ခဏခဏ ဒီလူဖြူတွေရဲ့ ရှုံးကြီးမားတဲ့ အကြောင်းကို ပြောခဲ့ဘူးတာပဲ့ မေးနေတာပါ။ မင်းချက်နှာဖြူတွေ ဘယ်လူအသက်နဲ့ ကျန်ရှိဝေါအုံးမလဲ။ ကျန်တဲ့ လူများကိုရှင်ပြောစမ်းပါကွဲ့။ ငါနဲ့ စကားစမြည်ပြောချင်သေးလို့ ပါ”ဟု ပြောရာ ကွန်ပ်က—သူ့ချက်နှာကို ခေ့ ခေ့ ကြည့်ပြီး

“ချက်နှာဖြူဘိုဝါတွေ အကုန်သေရင်အရှင်မင်းကြီးလဲသေတာနဲ့ အတူတူပါဘဲခင်ဗျား။ ကွန်တော်မျိုးပြောတာကိုသိမ်းကြီးမှားတော်မူပါခင်ဗျား။ အနောက်ဖြူတွေကိုသတ်တယ်ဆိုတာ မသင့်လျော်ပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ လူဖြူတွေဆိုတာ ဟာ လူမျိုးတမျိုးအဲ့သာမဟုတ်ပါဘူး။ လူမျိုးပေါင်းစုံရှိပါတယ်။ အနေဒီမှာရှိတဲ့ လူဖြူတွေကို အရှင်မင်းကြီးသတ်ပစ်ရင်နောက်ထပ်ပစ်တယ် ရပ်ခြားက လူဖြူတွေ ရောက်လာပြန်ပြီး အရှင်မင်းကြီးကို သတ်အုံးမှာပါဘဲ။ အရှင်မင်းကြီးလက်ထက်မှာ လူဖြူတွေကို သတ်မိခဲ့ရင် နောက်မင်းများလက်ထက်မှာ လူဖြူတွေက ပြန်ပြီး လက်စားချေကြမှာပါဘဲ။ ထာကြောင့်လဲ အရှင်မင်းကြီး ခုလိုလူဖြူတွေကို သတ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်

ကိုယ်ဘိုသင်္ဘောနဲ့ အတူတူပါဘဲလို့ ကျွန်တော်မျိုး ကျွန်ရှင်းပြီ မှန်ရာ ကိုပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ"ဟုပြောကာ ကျွန်ုပ်သည်ဒင်ဂန်ဘုရင် က ကျွန်ုပ်၏သင်္ဘောငယ်ကို အထင်သေးမည့်အရေးကို ဖော်ပြချင်၍ မိမိလောက် ဆောက်ကျွမ်းဝင်သည်မြင်ရှင်မှုကို မနှင့်ရှိသောကြောင့် သေချာ သေချာ ဖော်ပြ၍ သဘောသဘာဝကာ ပြောချင်၍ ပြောနေပြီး ဆက်သော်လည်း ဝင်ခဲ့သည့် သို့ပြီ တိုင်း၏ ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို တင်းတင်းမာမာကြီး ကြည့်နေလင့်ကစား သူ့မျက်နှာတွင်ကား မိုးရိပ် မိုက် ကြောင်းမိမ်းများ ရောနှောနေသည်ကို ကောင်းစွာတွေ့မြင်နေရလေ၏။ထိုနောက်ကြာမှ ကျွန်ုပ် အား —"သွား—ဒီကောင်ကို သင်္ဘောသို့ပို့လိုက်စမ်း"ဟူသောအမိန့်ကို မေး သံကြားရဘဲ—"မင်းမြန်မြန်ထွက်သွား"ဟူသော ပြောသံကို ကြားရသ ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အခြားအစော်ပြင်ခံ လူကြီးများနှင့်အတူ ဒင်ဂန်၏ ထပါးမှ ခွဲခွာထွက်ခဲ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်မှာအား ဘိုဒါးမျက်နှာဘိုးများအား ဤသို့ ရက်စက်ကြမ်း ကြုတ်ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောနည်းနှင့် သတ်ပစ်သည်ကိုမြင်တွေ့ရသော ကြောင့် လွန်စွာလေးလံဆိုင်းမှိုင်းနေလေသည်။ စဉ်းစားကြည့်လျှင်လည်းဘို ရေ့အနေအားသည်တွင် ဘိုဒါးလူမျိုး(၆၀၀)ခန့်ကိုရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ခဲ့ ပေ၏။

—★—◎★◎—★—

အခန်း—(၂၅)

ယခု အခါတွင် ကျွန်ုပ်သည် အနော်ဆာလိုပိုင်ဂင်နှင့် ဂါလာဘ ဂီ ဘာလာသာဘ လူမျိုးများအား သွားရောက်တိုက်ခိုက်ရန် ကို စောင့်ကြည့်ရသ ဖေတော့မည်။ ကျွန်ုပ် ရဲဘင်းရွာမှဒင်ဂန်ဘုရင်ထံသို့ ပြန်လာခဲ့သောအချိန် တွင် အနော်ဆာလိုပိုင်ဂင်သည် သူ့လက်အောက်ခံမှူးသကြီးများနှင့်ခေါ် ကာ ရဲဘင်းလူမျိုးများသည် တန်ခိုးကြောင်ဇာ ထိတ္တနှင့် ပြည့်စုံသော အားအင်ကြီးမားသည့် လူမျိုးများဖြစ်ရန် အချိန်အခါ သင့်လျော်နေပြီဖြစ်

ကြောင်း တရားဟောခဲ့လေ၏။ ရွာသူကြီးများက ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနှင့် တန်ခိုးကြီးသောခင်လှုပ်ရှားနည်း—ခင်ဝန်ဘုရင်ကို ပြင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ရည်ရွယ်ပါသလဲဟု မေးမြန်းရာ အနန်ဆလိုဗိုဝင်က ဟာလာဘကာဇာ လူမျိုးများကိုတိုက်ခိုက်ပြီး ဂျော့ယအမျိုးသမီးကို ခင်ဝန်အား ဆက်သ မဟာမိတ်ဖွဲ့လိုကြောင်းပြောရာ အချို့ကသူ့အကြံအစည်ကို သဘောတူကြသော်လည်း အချို့ကမူ သဘောမတူကြသဖြင့် ဂျက်ကိုစွက်အပြန်အလှန် အချိန်ကြာပြောဆွေးနွေးကြလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင်အနန်ဆလိုဗိုဝင် က ဒီမီသည် မှဲ့တင်းလူမျိုးများ၏ အကြီးအကဲဖြစ်ကြောင်း—ဂျိုက်စ်ကို နမိတ်လည်း ဆောင်ရွက်လိုသည်ဖြစ်သောကြောင့် လက်အောက်ခံ လူ တိုင်းအပေါင်း ဟာလာဘကာဇာလူမျိုးများအား တိုက်ခိုက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ ဟာလာဘကာဇာလူမျိုးများအား မတိုက်ခိုက်လိုသူရှိပါက ယခု ပင် နေရာမှထ၍ဘင်ဖိခ်သက်ထံမှမှဲ့တင်းကိုအရယူရသည့်ကြောင်း—မှဲ့တင်း ကိုရလျှင် နောက်လူ စိတ်ထင်သလို တိုက်ချင်တိုက်။ မတိုက်ချင်နေနိုင် ကြောင်း အကြောင်ကိုင်းပြောရာ မည်သူမှ အနန်ဆလိုဗိုဝင်၏ လက်ထဲမှ မှဲ့တင်းကို လုမယူ ရဲကြသောကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် အားလုံးပေါင်း ဟာလာဘကာဇာများအား တိုက်ခိုက်ရန်သဘောတူလိုက်ကြရလေ၏။

သို့သော်လည်း ဂျိုသို ဟာလာဘကာဇာများအား တိုက်မည့်အကြောင်း ကို ဒိဂ္ဂိုရာဇာနိတာကြားသိရသောအခါ ဇာနိတာသည်အနန်ဆလိုဗိုဝင် အား အပြစ်တင်ပြီး—ဂျိုသိုတိုက်ခိုက်ရန် အကြံပေးသော ခင်ဝန်၏ သိ ကောင် ကျွန်ုပ် မေ့ဗိုလ်ကား ပြင်းသန်စွာ ဆဲရေး တိုင်းထွာလေ၏။ အနန်ဆလိုဗိုဝင်ကိုမှ ဇာနိတာက.....

"ဘာလို့—အခုလို အေးအေးနေရတာကို မနေချင်ဘဲ စစ်တိုက်ချင် ရတာလဲ။ ဟာလာဘကာဇာတွေက မှဲ့တင်းလူမျိုးတွေကို ဘာများ ခေါ်ကား မော်ကား ပြုကျင့်ကြလို့လဲ။ ခင်ဝန်အတွက် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပျော့ ဆော်ချင်လို့ဆိုရင်တော့လဲ ခင်ဝန်မှာ မိန်းမချောတွေ အများကြီးရှိနေတယ်။ မဟုတ်လား။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ မိန်းမလှတွေကို ငြိမ်းနေ တာနဲ့ မသားဘဲယောက်ျားလိုရင်တိုင်း စစ်သာ တိုက်နေတာနဲ့၊ တူပါတယ်။ ခင်ဝန်ဘုရင်ရဲ့ နှစ်ခြင်းမှုကိုရချင်တယ်ဆိုရင် အမှန်ကတော့ ဂျော်အတိုင်း နေ

ရှင်လဲ ခင်ဝန်းဘာ ရှုံးကိုချဉ်းလာမှာပါဘဲ။ ချစ်သို့ စစ်သားတွေ လွတ်ဖို့ တိုက်မယ်ဆိုရင်လဲ ဘာကြောက်သေးလဲ။ ဒီ ကာနေ့ အရေ သင့်ပြီးပါ။ ချမ်းမှုရှိတာ ပေါ့''။ သည်ဖြင့် မြည်းနှံဘောက်ဘ်းလေ၏။ အနန်ဆိုပိုဂဝ် သည် ဇီနိုတာထာ မိမိကိုချစ်ခဲ့သောကြောင့်သော တောင်းခဲ့သိုသော ဆေဘာမှ နှင့် မြည်းတွန်းသည်ထော်ကား ခဘ်မဆိပ်ပင် လှော်ခနလေ၏။ သွဲ့စပ်ဇီနိုဘာ သည် ကြိုးဝန်းများစွာ ညှိသို့ အနန်ဆိုပိုဂဝ်အား မြည်းနှံ့ ဘတ်စေ့ ဖြစ် ပေ၏။

သုံးရက်မြောက်သော နေ့တွင်စစ်တိုက်ရန်အတွက်အခါအခင်ပြည့်ပြီ။ သန်စွမ်းသူ လှုံ့နှိမ်းထောင်ခန့်စုရုံး မိကြလေ၏။ အနန်ဆိုပိုဂဝ်သည်စစ်သားများထံ သွားပြီး၊ တိုက်ခြင်း နိုးမည့် ကိစ္စကိုပြောပြရမှုအား ဝါလာဇ်၏ လည်း ဟာလာကာဇ်များ နေဆိုင်သောကျေးတဝ့နေရာသို့ သွားရာ လမ်း ကို သူတောင်းစွာ သိကြောင်း ပြောပြလေသည်။ အနန်ဆိုပိုဂဝ်က–

''နက်ဖြန် နံနက် အာရုဏ်တက်အချိန်မှာ ငါတို့ ဟောင်ဇ်တစ်ပုဒေ့ ဝါလာဇ်တို့ဟာ ဟာလာကာဇ်လူမျိုးတွေကို တိုက်နိုက် ခေမှုနိုး ကြတော့မယ်။ ငါတို့ နောက်ထာဆယ်ယောက်ထဲ ပါသေခစတော့ တိုက်မှုဘာ၊ အဲဇ်တော့ စမယ်တိုက်ချင်ဘဲ ဆိမ်ပြန်ပါ။ မိန်းမနဲ့အတူ အိမ်ခနေချင်တဲ့ လူတွေရှိရင်ထွက်ခဲ့ကြ''ဟု ပြောလိုက်ရာ စစ်သားများသည် စိတ်တက်ကြွ လာသောကြောင့်–

''ကျွန်တော်မျိုးတို့ အရှင့်နောက်ကလိုက်ပါ။ ဟာလာကာဇ် လူမျိုးတွေကိုတိုက်ပါမယ်အရှင်''ဟုဟစ်အော်ကြလေ၏။

ညအိပ်ဖြင့် နောက်တနေ့ နံနက် မိုးသောက်သောအချိန်တွင် စစ်သားများ ချီထွက်သွားကြရာ ရဲဘင်းစွာတွင်ကား မိန်းမများသာပုံမယ်ပြီးကျန်ရစ်ခဲ့ကြ လေတော့၏။

အနန်ဆိုပိုဂဝ်နှင့် သူ၏ ရဲမက်တော်သားများမှာကား နံဘ ပြတ် ရေထဲနှင့် ပင်ပန်းကြီးစွာ ချီတက်သွားကြရာ နောက်ဆုံးတွင် အနန်နေ့ ဇ်နယ်သို့ ရောက်လာပြီး မကြာမီအတွင်း တောင်ကြားလေး တထင်းကို ဖြတ်ကျော်ခြင်းဖြင့် ဟာလာကာဇ်တို့၏ နယ်မြေသို့ ဝင်ရောက် မိကြ လေ၏။ စပ်ပုလွေ ဝါလာဇ်၏ စိုးမိုးမှုတား မိဒိတ္ထိတစ်ကို ဟာလာကာဇ်

များက ဤတောင်ကြားသင်းမှနေ၍ ဆိုးကြီး ချုံတိုက်နိုက်ကြလိမ့် မည်ဟု တွေးလေပင်မိ၏။ ထိုလေးတွင် ဖတ်သန်းလာခဲ့သမျှ ခရီးများ၌ အနန်ဆလိုပိုဝတ် တို့၏ခရီးဘာသည် ဂူသားရေးများ ညှပ်ယမ်းနှိုင်စက်မှုမပြု မိမိတို့၏ရှေ့ရွာ လို့လောက်ပွဲမှုသော သူအများ၏သာ အားဆီးခဲ့သည် မှန်သော် လည်း ရန်သူ၏ အမောန်သော်မှုသည် ဟာလာဘာကာဇ်များအား ရန်သူသည် ချို ထက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို သွားရောက် သတင်းပို့လျက် ရှိကြ ပေ၏။ သို့တိုင်အောင်လည်း သူတို့သည်တောင်ကြားထဲ၌ ရန်သူတယောက် တို့မျှ မတွေ့ကြရ-ချေ။ နောက်တနေ့ နံနက် လင်းသောအခါ၌ အနန်ဆလိုပိုဝတ် တို့သည် ကွင်းပြင်ကြီး အရှေဘီသို့ ရောက်သော ကြီးရ ဂါလာဇ် က အနန်ဆလိုပိုဝတ်အား နံနံနေရ ခရီးစဉ်အကြွ အဝေးတွင် တည်ရှိသော သောင်ကျွန်းခင်နှင့် တရက်လက်ညှိုး ညွှန်ပြပြီး—

"အဲဒီ သောင်ကျွန်းဟာ—ဟာလာဘာကာဇ် တွေရဲ့ မြို့တော် ပေါ့ကွ။ ငါရဲ့ဇာတိချက်ကြွေ မွေးဖွားဘူးဟာလဲ—ဒီနေရာဘဲ။ သောင်ကျွန်းရဲ့ အလည်မှာ ကျောက်ဝကြီးဘာရှိတယ်။"

သို့ဖြင့် ခရီးဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့ရာ နေမြင့်လှသောအချိန်၌ သောင်ကျွန်းထိပ်သို့ရောက်သောကြီးရ သောင်၏တဘက်တောဆီမှ ကျွဲ ချိုခရာမှုတ်သံများကိုကြားရသောကြောင့်ဘာဘက်သို့ လှမ်းမြော်ကြည့်လိုက်ကြသော်။ အောင်၏ဘာဘက်သူငင်ကား—ခရီးကွာလှမ်းလှသေးသော်လည်း မိမိတို့ ရှိရာဆီသို့ အပြေး ချီတက်လာနေသော ရန်သူ စစ်တပ်ကြီးကို တွေ့မြင်နေရလေ၏။ ဤတွင် ဂါလာဇ်က……

"အင်း …ဟာလာဘာကာဇ်တွေကတော့ မနေဘူးဟေ့—ငါတို့ လူအားထက် သုံးဆလောက် များလိမ့်မယ်ထင်တယ်"ဟုပြောလေ၏။ နောက်မှပါလာသော စစ်သားများ ကလည်း ရန်သူ၏ အင်အားကို မြင်နေရ သောကြောင့် စိတ်အားငယ်စပြုနေကြရာ အနန်ဆလိုပိုဝတ်က—

"ဟေ့—ဟောဟိုမှာ ဆူဇာ် ခွေးအိပ်ကြီးကိုမြင်ရဲ့လား။ သူတို့က အင်အားများသယ်၊ တို့ကအင်အားနည်းတယ်။ သြော်ပေမဲ့ တို့သိုင်းရ ခွေးပါတဲ့လူတွေဟာ ဆူဇာ်ခွေးတွေကိုက်စိုနဲ့ အရှုံးပေးကြတော့မှာလားကွ"ဟုပြောရာ အချို့က "အရှုံးမပေးဘူး"ဟု ပြောကြ သော်လည်း

အချို့ကမူ စကားမေး ရေဘဲ ပြုံးနေသဖြင့် အနန်ဆိုလိုပိုဂတ်က ဆက်လက်၍......

"ဟော့ နောက်ဆုတ်ချင်တဲ့ လူတွေ ထွက်ကြပေတော့ ... အချိန်ရှိသေးတယ်။ ရှေ့တက်ချင်တဲ့ လူတွေသော့ ငါနဲ့အတူတူဘဲ ရှေ့ကိုတက်ကြ။ မဖုတ်ချင်ဘူး၊ အားလုံးပြန်ဆုတ်သွားမယ်ဆိုရင်လဲ ပြန်ကြ၊ ငါနဲ့ဂါလာဇာနှစ်ယောက်ထဲဆီးချမယ်"ဟုပြောသိုက်ရာ စစ်သားတိုင်းကပင် "ဒီ အတူတူနေခဲ့ကြတဲ့ လူချင်းဘဲ၊ အတူတူဘဲ အသေခံတိုက်မယ်"ဟု ပြော်ကြလေ၏။ အနန်ဆိုလိုပိုဂတ်က—

"မင်းတို့ တကယ်ပြောနေကြတာလား။"

"တကယ် ပြောတာပါ။"

ထိုနောက် သော်လာ၊ အနန်ဆိုလိုပိုဂတ်နှင့် ဂါလာဇာတို့သည် စစ်ပွဲ တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်ကြလေတော့၏။ သူတို့သည် သန်မာထွားကြိုင်းပြီး ငယ်ရွယ် ဖြတ်လပ်သူတို့အား ထောင်တန်းဆင်ခြေလျှောအတိုင်း နေရာ ချထားပြီး ထိုလူများကိုဂါလာဇာ အုပ်ချုပ်လေသည်။ အသက်အရွယ် အနည်းငယ်ကြီးသူ များကိုကား—သော်လာထိပ် ပေါ်တွင်မင်းနေရာချကာ ထိုလူများကိုအနန်ဆိုလိုပိုဂတ်က အုပ်ချုပ်လေ၏။

ဟာလာကာဇာများမှာကား ရှေ့သို့ဆက်လက်ချီတက်ခြင်း ချီတက်ပြီး လာနေကြရာ စစ်သည်ဖောင်အား အားလုံးပေါင်း တစ်မဟာ လောက်ရှိလေ၏။ ကွင်းပြင်တရှောက်လုံးတွင် ဟာလာကာဇာများနှင့် ခဲနေပြီး လေထဲတွင် သူတို့၏အဖော်ဟစ်သံများနှင့် သော သောညံနေ၍ မြူမြကာ ခွကိုင်ထားသော ဓား များများမှ တလက်လက်နှင့် အရောင်ထွက်နေသည်မှာလည်း လျှပ်ပျက်နေသကဲ့သို့ထင်မှတ်ရလေသည်။ ထောင်ခြေ၏ထိပ်တက်ရှိနေရာ နေရာသို့ရောက်သောအခါ ဟာလာကာဇာ များသည် ရပ်တန့်ကြကာ တမာန်တော်များ ရှောက်ပြီးမှုတင်းလူမျိုးများသောတို့အား ရှိသလဲဟု အမေးနိုင်းကြလေ၏။ အနန်ဆိုလိုပိုဂတ်တို့က ထိပ်ဆုံးသို့ရှိသော အရာများမှာ ပင်မဟာလာကာဇာ ခေါင်း ဆောင်၏ ခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး သူ့နေရာတွင် စီမံ့ဂါလာဇာ အားမင်းမြှောက်သိုက်ကြောင်း ဒုတိယ ဝတ္ထုပတ္တဲ့ မေညာ်ရ သောအမျိုးသမီးလေးကို အလိုရှိကြောင်း။ တတိယ—နှု၂ကောင်ရေတ

ထောင်ရသိုကြောင်း—စသည်ဖြင့် သုံးချက်ရှိကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။ ဟာလာကာဇီ တမာန်တော်သည် ကြားသမျှကို မှတ်သားပြီး ပြန်သွားလေ၏။ သူ့တပ်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ အကြောင်းစုံ ပြန်ပြောပြလိုက်ရာ ဟာကာကာဇီ၏ စစ်တပ် ဘတ်သုံးသာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ကြသဖြင့် အဝန်ဆလိုင့်ဂတ်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်ရှုံ့လိုက်ကာ......

"အေး—အေး.. မင်းတို့ ရယ်နိုင်ကြပေ့—ရယ်နိုင်ကြ၊ နေမဝင်ခင် မင်းတို့ငိုကြရစေ့မယ်"ဟု အော်ပြောကာ သူ့စစ်သားများထံသွားပြီ၊ တယောက်စီ အားပေးစကားပြောကြားနေလေ၏။

မကြာမီအတွင်း၊ ဟာလာကာဇီ တပ်များသည် မြေဝေးတန်း ညွှာသမေးကာ ဂါလာဇီ အုပ်ချုပ်သော လူငယ်တပ်ကို အပြင်းလုပ်ကြလေ၏။ သို့သော်လည်း၊ တောင်ခြေဆင်ခြေလျှောင် မြို့ရိုးတန်း တခုရှိရာ ထိုမြို့ရိုးအောက်၌ ဟာလာကာဇီ တပ်များ ရပ်၍ မြှတ်ထိပ်ထိုး ဖြစ်နေရိုက် ဂါလာဇီ၏ လူငယ်တပ်များက ရန်သူကိုဝလကြွေးဝင်တိုက်ကြလေ၏။ သို့သော်လည်း ဂါလာဇီ၏ တပ်သားများသည် ရန်သူဦးရေ များပြားလွန်းသောကြောင့် ရန်သူရှေ့မတိုးနိုင်အောင် ခုခံမထားနိုင်ကြဘဲရှိရာ မကြာမီအတွင်း၊ တောင်ခြေဆင်ခြေလျှောတွင် အဘက်နှင့်တက်အထင်းအရှုံးနိုင်နေကြလေ၏။ သို့သော်လည်း ဂါလာဇီ၏အုပ်ချုပ်ကောင်းမှုကြောင့်အကြောင်း၊ ယိသားများက ရဲတင်းစွာ တိုက်ခိုက်ကြသောကြောင့်အကြောင်း၊ ဟာလာကာဇီ တပ်ကြီး ဘတ်သုံးခါ နောက်ဆုတ်နေကြရလေ၏။ ဟာလာကာဇီများအား နှင်ကြိမ်တိုင်တိုင် ရှေ့မတိုးနိုင်အောင် ခံသားနိုင်ခဲ့သော်လည်း၊ မကြာမီအတွင်း၊ ရန်သူ တပ်ရေး—ရဲတင်းတပ်သားများပေါ် အနေအထားရေးအတွေးတွေး ဖြစ်လာခဲ့သဖြင့် ဂါလာဇီ၏ လူငယ်တပ် တဝက်ခန့် ပြတ်သွားပြီး ကျန်တဝက် မှာလည်း နောက်ဆုတ်ကာ တောင်ထိပ်ဘက်ဆီသို့ တက်နေကြရ ပြန်လေသည်။

ထိုအချိန် အခိုက်အတန့်တွင် အဝန်ဆလိုင့်ဂတ်နှင့် လူကြီး တပ်သားများမှာ တောင်ထိပ် ပေါ်မှ ထိုစစ်တာ တိုက်ပွဲကို ကြည့်ရှုနေလေ၏။ အဝန်ဆလိုင့်ဂတ်က ..

"ဟေ့–မဥိုးရှိန်နဲ့ဟေ့၊ ဟာလာတာဂျ်စစ်ဗိုလ်ဟာ ဘာမှဥာဏ်မရှိဘူးကွ၊ နောက်မှာ အရံဘယ် ထနေမှ ထားမပစ်ခဲ့ဘူး၊ တတပ်လုံးခင်ဗျားတို့နေတယ်၊ မဥိုးရှိန်နဲ့ အခုဆို ဟာလာတာဂျ် တပ်နဲ့ ဝါသာဂျီရဲ့ တပ်သား အရှေ့ရော အနောက် တွေ့ဖြစ်နေကြပြီ" ဟု ပြောလေ၏။ လူကြီးတပ်သားများမှာအား–နံရာဘွဲ့ဆိုင်ကာ ဝကျားမင်း ဖြိုးနေကြပြီ ဝါလာဂျီနှင့် ဝါသာဂျီ၏တပ်သားများကို လက်ခုပ် လက်ဝါး တီး၍ ဟစ်အော်အားပေးနေကြလေ၏။ ရှေ့ရှုတိုက်ပွဲမှာကား ဘခရိုးချေးနှင့် တောင်ထိပ်အက်သို့ ဦးနိုးလာခဲ့ရာ လူကြီးဘော်ဗိုလ် လုပ်သူက အနန္တသိုရိုဝတ်အား—

"အရှင် -ကျွန်တော်တို့ ထော့တိုက်ဘို့အချိန်ကျပြီ ဟုတ်လား ခင်ဗျာ။"

"ခဏနေအုံးကွ.....ရှေ့က ဘိုက်နေတဲ့ လူတွေ စပ်းကြပါစေအုံး။"

ထိုသို့ပြောနေခိုက်တွင်ပင် ဟာလာတာဂျ်များသည် အချင်းချင်း စုရုံးပြီး ဝါလာဂျီနှင့် လူယ်များကို အဘယ်ထိုးခုတ်ကြရာ ဝါလာဂျီနှင့် လူယ်များသည် နောက်သို့ဆုတ်ခြင်း နေကြရလေ၏။ ဟာလာတာဂျ်တပ်မှူးကား–အရဲရင့်ဆုံးဟု ခန့်မှန်းရသော သူ့တပ်သားအချို့နှင့်အတူ လူယ်ဘက်ကို ဖိတိုက်နေလေ၏။

ဤအရေးအခင်းကိုတွေ့မြင်ရသော အနန္တသိုရိုဝတ်သည် နေရာမှခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး—

"ဟဲ–ငါ့လူတို့ တိုက်ကြ"

ဤတွင်လူကြီးတပ်သားများသည် ထိုင်နေရာမှ အသွင်တနေသလိုက် ကြလာ ပေါက်သွင်းမသွယ် တသော်ကျေးပြီး ကာလာဝဲ လှိုင်းလုံးကြီး ပမာ တောင်ထိပ်မှ သည်းတောင်ဆင်းမြို့လျှော ဆောက်ဘက် ဆီသို့ ထလေဘာဆိုးဆင်းတိုက်နှင့်ကြလေသည်။ သူ့ခါရှေ့မှလား–အနန္တသိုရိုဝတ်သည် ရဲတင်းကြီးကျယ်ရင်းသော လှင်ပြန်ိသောသံချိုးနှင့် ပြေးနေလေသည်။ ဝါသာဂျီသည် အနန္တသိုရိုဝတ်တို့ ချီတက်လာသင်ကိုကြား ရသဖြင့် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်နေရက် အနန္တသိုရိုဝတ် သူ့ကို

ဖြတ်သန်းပြီး ရှေ့သို့ အစပြု၍ထွက် သွားသည်ကို မြင်ရသောကြောင့် နောက်မှဆင်ပြီး တခုသောက်နှင့်တစ်ယောက်လျှင် လေးယောက် အကွာခန့်မှ ခြား၍ ချီတက်နေလေ၏။

ဟာလာဘကာဇ်များမှာလည်း၊ နောက်မှအနန္တဆိုပိုင်တော်တို့ ချီတက်လာသည်ကိုသိသောကြောင့် သူတို့ဘစ်သား အချင်းချင်း စုရုံးနေကြလေသည်။ အနန္တဆိုပိုင်ဘတ်၏ ရှေ့ချက်နှင့် တည့်တည့်တွင်ကား–ဟာလာဘကာဇ် ၁၀၀၀ နှိုးသည့် လှံတိုကိုင် စစ်သားများ ရှိရှိပြီး စောင့်နေ၏။ ရှေ့ဦးစစ်အားဖြင့် ဤလှံတိုကိုင်စစ်သားများရှေ့ကိုဖြတ်သန်းရန်မလွယ်ကူသဖြင့်ရှေ့မှစစ်သားများသည် လှံတိုကိုထိုးရန် အသင့် ချိန်ရွယ်ပြီး စောင့်နေကြလေသည်။ သို့သော်လည်း၊ ပါးနပ်သောအနန္တဆိုပိုင်ဘတ်သည် တအားကုန် အားထုတ်ပြီး လေသံသို့စုန်ဆိုင်းသော ရန်သူများ၏ ဦးခေါင်းကို ချေနှင့်ကျော်ကာပြီး ရန်သူ၏နောက်ဘက်သို့ ညင်သာစွာ ကြောင်ကျကျ သွားလေ၏။ ရန်သူများ မှာ အနန္တဆိုပိုင်ဘတ်အား လှံနှင့် ထိုးရန် မမှပြီ၊ ရွယ်နေကြစဉ် အနန္တဆိုပိုင်ဘတ်သည် ဟာလာဘကာဇ် တပ်မှူး လုပ်သူအား ရဲတင်းနှင့်အစသော စုတ်ပိုင်းချသိုက်လေ၏။

ဤသို့ မြို့နေမိုက်တူ ပင် ဝါလာဇ်သည် စုံးစု မိသမျှ လူများ နှင့် ဟာလာဘကာဇ်တို့အား ဝိုင်းကြ၏။ ထိုရုတ်တရက်ရှိ ဟာလာဘကာဇ် စစ်သားများ အကျအဆုံးပြောက်များစွာနှင့် ဝါးအစည်းပြေသို့ ဖရိုဖရဲ ဆုတ်ခွာ၍ ပြေးကြရလေ၏။

သို့ဖြင့် ဟာလာဘကာဇ် တပ်ကြီး တစ်သုံးသည် လေညာမှ လွှင့်လိုက်သော သစ်ပင်ရွက်ပမာ လွင့်စဉ်ဆုတ်ခွာ ပြေးကြရလေ၏။ သို့သော်လည်း တိုက်ပွဲအား ဤမျှနှင့်အပြီးသတ်သည် မဟုတ်ချေ။ ဤတိုက်ပွဲတွင် တိုက်ခိုက်သည့် ဟာလာဘကာဇ် စစ်တပ်၏ ပိုမိုများပြားသော တပ်သားများသည် သူတို့နေထိုင်သော ကျောက်ဂူကို ကာကွယ်တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်စောင့်နေကြလေ၏။ သို့ဖြင့်အနန္တဆိုပိုင်ဘတ်နှင့် ဝါလာဇ်တို့သည် အထက် မသေ ကျွင်းကျန်သော ရဲတင်း တပ်မတော်သားများကို စုရုံးပြီး ကျောက်ဂူ ကြီးရှိရာသို့ ချီတက်ခဲ့ကြလေ၏။

ရန်သူဘ မျှားအား အဝန်းခြေလှမ်း သုံးထောင်ခန့် ကျယ်သော ဘောင်

ကျွန်း၊ တခုပေါ်တွင် ရပ်ပြီး အသင့် စောင့်နေကြကုန်၏။ ထိုတောင်ကျွန်းမှာ အောက်ခြေမှ နေ၍ အထက်သို့တက်ရန် လွယ်ကူသော တောင်ကျွန်း မဟုတ်ချေ။ တောင်ကျွန်း၏ အရှေ့ဘက်တွင်ကား ဟာလာကာဇီ တို့၏ မြို့တော် တည်ရှိလေသည်။ သို့သော်လည်း တောင်ခြေ မြို့တော်ဘက် သို့ လှည်း—သည်း—လူရိပ်—လူခြေကို မကြားရ၊ မမြင်ရပေ။ တောင်၏ အလည် ခေါင်မှာကား နွားများ၏ အော်သံကို ကြားနေရသဖြင့် ဂါလာဇီက အုမ်ဆလိုပိုဂတ်အား—

“ဒီတောင်ကျွန်းဟာ ဟာလာကာဇီတွေရဲ့ ခံတပ်ဘဲ။ အလည်မှာ တောင်ခေါင်းကျောက်ဂူကြီးရှိတယ်။”

“အေးမှန်တယ်။ ဒီနေရာဟာ ကျောက်ဂူနေရာဘဲ။ ထားပေမဲ့ တို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အထဲဝင်နိုင်ပါ့မလဲ။ လမ်းလဲ မတွေ့ဘူး။”

“လမ်းရှိပါတယ်ကွ။ ငါသိ ပါတယ်”ဟုပြောပြီး ဂါလာဇီ သည် ရဲတင်းတပ်သားများကို ဦးဆောင်ကာ ဟာလာကာဇီ မြို့တော် ဘက်သို့ ခေါ်ခဲ့လေ၏။ မြို့တော်နှင့် နွားခြံ ထားရာ အရပ်သို့ ရောက်သော အခါ တောင်စောင်း တခုကို တွေ့ကြရ၏။ သို့သော်လည်း တောင်စောင်းမှာ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများဖြင့် ရုံပိတ်ထား၍ ငါးသောကြောင့်ဝင်ရန်မလွယ် ကူလှချေ။ စဉ်းစားမြင့်မှုကား ဟာလာကာဇီတို့သည်မြို့တော်ထဲမှ လူ များ နွားများကို ကျွဲနွားခြင်းမှနှင်ပြီး တောင်ကျွန်း၏အလယ်တွင်တည် ရှိသော ကျောက်ဂူခံတပ်ထဲသို့သွင်း၍ အပေါက်ကိုပိတ်ဆို့ ပစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ် လေသည်။ သို့ဖြင့် ဂါလာဇီက—

“အေး ဒီ အပေါက်ကတော့ ဝင်လို့ မရဘူး……တဲ—ပေါ် နောက်ကလိုက်ခဲ့ကြစို့။”

ဟုဆိုဖြင့် ဂါလာဇီ၏နောက်မှတက်လာကိုလိုက်ပါသွားခြင်းဖြင့် ရဲတင်း တပ်သားများသည် မကြာမီအတွင်း တောင်ကျွန်း၏ မြောက်ဘက်ပိုင်းသို့ ရောက်လာကြလေ၏။ ထိုနေရာတွင် ဟာလာကာဇီစစ်သား တယောက် စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသော်လည်း ဟာလာကာဇီစစ်သားသည် ရဲတင်း တပ်သားများကိုမြင်လျှင်မြင်ချင်း ထနေရာသို့ဝင်ပြေးပျောက်ကွယ်သွား လေ၏။ သို့ဖြင့် ဂါလာဇီနှင့်အုမ်ဆလိုပိုဂတ်တို့သည်ဟာလာကာဇီ

စ်သားမျောက်ကွယ်သွားသောနေရာသို့ အပြေးကလေး ပြေးသွားကြ ရာ ထိုနေရာတွင် ကျည်းမြောင်းသော ခေါင်းဘုရင်ကိုတွေ့ရပြီး အ တွင်းသို့မှ အလင်းရောင်နှင့် အသံဗလံများကို တွေ့ရကြားရသဖြင့် ဤသွင် အံ့ဩသလိုပိုက်ဖား သူ့နောက်မှ ဘဝ်သားများအား ...

"ဟေ့——လူ့စွမ်းကောင်းတွေ သိချင်သယ်ဟေ့——ထွက်ကြစမ်း။ ဟောဒီတောင်ခေါင်းထဲကိုဝင်ပြီး လင်းရှင်းပေးနိုင်တဲ့ လူကို စ်ဖွဲ့ပြီးရှင် ဘုရင်လောင်းအဖြစ် ချီးမွှမ်းမယ်။"ဟု ပြောလိုက်ရာ ရဲဘော်များထဲမှ လူငယ်နှစ် ယောက် ရှေ့သို့တိုးလာပြီး—

"ကျွန်တော်တို့ ဝံ့ဘဝ ဝန်ကိုထမ်းဆောင်ပါမယ်ခင်ဗျား။"

"ကဲ—ထာဖြင့် တောင်ခေါင်းထဲကို ဝင်ကြစမ်း။ အသက်ရှိ ရောက် တဲ့လူဟာ နောက်တဘဲသားတွေဝင်လာတဲ့အချိန်အထိ၊ တောင်ခေါင်းထဲ မှာ တတ်နိုင်သလောက် ရှိနေပြီး တိုက်နေပေါ့။"

သို့ဖြင့် လူငယ်နှစ်ယောက်သည် တောင်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်သွားကြရာ ရှေ့မှဝင်သူသည် ဒိုင်းကိုမြှောက်ကာ ဓား—လှံကို ရှေ့တွင်ထား၍ တော ရှင်းခမ်းလျှောက်ပြီး တောင်ခေါင်းအတိုင်းအောက်သို့ဆင်းနေလေ၏။ အတန်ကြာလောက်အောင် ထိုလူ ဘွားသွားနေသည်ကိုကြားရပြီး ခဏကြာ သောအခါ တိုက်ခိုက်သံများကို တင်ထပ်ခလော်အောင် ကြားနေရာမှ ဆက်လက်ပြီး ပြီးဘွားသံကိုကြားရလေသည်။ အမှန်အားဖြင့် ဤသို့ ပြီး ရွာတောင်ခေါင်းအတိုင်း ဝင်သွားသူမှာ ကျဆုံးခဲ့လေသည်။ ဟာလာကာ များမှာလည်း ထိုလူ၏အလောင်းကို တောင်ခေါင်းထဲမှ မရွှေ့ဘဲ သေသော နေရာတွင်ပင်ထားခဲ့ဟန်တူပေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယခုအခါတွင် တောင်ခေါင်းထဲ၌ အလင်းရောင်ကို မမြင်မတွေ့ရတော့သောကြောင့်ဖြစ်ပေ ၏။ ဤတွင် ရဲဘော်စစ်သားများသည် တောင်ခေါင်းကိုကြည့်ကာ ကြောက် ရွံ့စိတ်ဝင်လာကြသဖြင့် နည်းလူမျှ အနည်းငယ်နှင့်ပြီး ဝင်ရောက်လိုသူ မရှိတော့ချေ။ အဘ္ဘနီဆိုသိုက်ဝတ်နှင့် ဂါလာဇီ ဘို့လည်း အချင်းချင်း တယောက်မျက် နှာ တယောက်ကြည့်ကာ ကြံရာမရဖြစ်နေကြရာမှ ဂါလာဇီ ...

"အို——ငါ့ဆ ဝံပုလွေပြောမယ်ဗိသာသာတဲ့ ကောင်သဲကွ——အသို့ အ ပေါက်ကိုကြောက်ရမှာလဲ။ အထဲမှာလဲ ငါတို့လူမျိုးတွေရှိတဲ့ ဟာလာကာ

ဇ္ဈီတွေရှိတာဘဲ"ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် တောင်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရန် ဟန်ပြင်နေလေ၏။ သို့သော်လည်း အန္နီဆလိုဗိုဂတ်က တောင်ခေါင်း ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး "ဟေ့ ဂါလာဇီ နေအုံး ကျွဲငါပြောမဝင်ပါရစေ၊ ငါ့မှာ အကြံတခုရှိနေတယ်။ ငါ့နောက်က ထပ်သားတွေကတော့ ငါဝင် သွားတဲ့အခါမှာ ခင်ကျယ်ကျယ် ညာသံပေးကြဟေ့ — နားလည်လား၊ ဒီလိုအော်နေကြမှလဲ ဗို့တောင်ခေါင်းထဲမှာတွေ့ဘောက်နေသံကို ရန်သူက နားထောင်လို့မရဘဲနေမှာကွ။ တာပေမဲ့ ငါ တဘက်က တောင်ခေါင်းဝ ကိုရောက်သွားလောက်တဲ့ အချိန်ရောက်ရင် တော့မင်းတို့နောက်က ခပ် မြန်မြန်ဝင်လိုက်ခဲ့ကြနော် .. ငါ့ဟိုဘက်မှာရှိတဲ့ တောင်ခေါင်းဝမှာရန်သူ တွေနဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကြာကြာတိုက်နေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး — အေး — အခု တော့ရှိတယ်၊ တကယ်လို့ ငါများ သေသွားရင် တော့ဖြင့် တယောက် ယောက်ကို ခေါင်းဆောင်မြှောက်ပြီး ဆက်တိုက်ကြကွာ — အသက်မသေ သေးဘဲ ဘွင်းကျန်နေအုံးမယ်ဆိုရင်တော့ ဂါလာဇီဟာ ခေါင်းဆောင် မြှောက်ဘို့ အသင့်တော်ဆုံးလူဘဲဟေ့"ဟု ပြောရာ ဂါလာဇီက ...

"ဟေ့ အန္နီဆလိုဗိုဂတ်၊ ငါ့ကိုခေါင်းဆောင်မြှောက်ဘို့ စိတ်ကူးမနေ နဲ့။ ငါနဲ့ မင်းနဲ့ အတူတူနေခဲ့ကြတာဆိုတော့ မင်းသေရင် ငါလဲလိုက်သေ မှာဘဲမောင်... အသက်ရှင်ပြီးနေရစ်ခဲ့လိမ့်မယ် မအောင့်မေနဲ့။"

"ဒီလိုဆိုရင်လဲ ထခြားလူ တယောက်ယောက်ကို ခေါင်းဆောင် တင် ကြတာပေါ့ကွာ၊ တာပေမဲ့ ဒီတောင်ခေါင်းထဲကို ဝင်ဘို့တော့ မကြိုးစား ကြနဲ့တော့၊ ငါနဲ့ ဂါလာဇီ နှစ်ယောက်မှ အထဲကို မဝင်နိုင်ဘူး ဆိုရင် ဘယ်သူမှ ဝင်နိုင်လိမ့်မယ်မထင်နဲ့။ အစဉ်ကွာ ရှာပြီးတော့သာ ဒီအဝ မှာ ထိုင်ပြီး စောင့်ဇိတ်ထားကြ — ကဲ သွားမယ်ဟေ့ —"ဟု ပြောကာ အန္နီဆလိုဗိုဂတ်သည် ဒိုင်းကိုမယူတော့ဘဲ ရဲတင်းကြီးဇတ်သော ခွဲကိုင်ပြီး တောင်ခေါင်းအဇုံး၊ တွားဝင်သွားရာ သူ့နောက်မှကပ်ပြီး ဂါလာဇီ ပါသွားလေ၏။ ရှေ့ မြွောက်ပင် ဝခန့် အထဲသို့ ဝင်မိသော အခါ အန္နီဆလိုဗိုဂတ်သည် လက်ကိုရှေ့သို့ဆန့်တန်းကြည့်လိုက်လေ၏၊ သူ မျှော်လင့်သည့် အတိုင်းပင် ပဌမဦးဆုံး တောင်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်သွား သောရဲတင်းထပ်သား၊ အရေလျှော်ကောင်၏ခြေထောက်ကို စမ်းမိလေ၏။

သို့ဖြင့် အနန်ဆလိုပိုဂတ်သည် အလောင်းကောင်၏ အောက်သို့ ရောက် အောင်တွားဘက်သွားပြီး အလောင်းကောင်ကိုကျော်ခွထားသော လက် နှစ်ဘက်ကို မိမိလက်နှစ်ဘက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ထားလေ၏။ ဤသို့ အလောင်း ကောင်ကို ကျောပိုးရင်းပင် ရှေ့သို့တွားတက်လာခဲ့ရာ သူသည် မကြာမီ အတွင်းတဘက်ရှိ တောင်ခေါင်းဘက်ဆီ၌ ရောက်လာပြီဖြစ်သည်ကို တွေ့ ရလေ၏။ သို့သော်လည်း တောင်ခေါင်းဝ၏ ရှေ့မနီးမဝေးတွင်ကာရံ ထားသော ကျောက်တုံးတတုံး ရှိနေသောကြောင့် တောင်ခေါင်းဝမှ အ လင်းရောင်ကို ဦးမမြင် မတွေ့ရဘဲ ရှိရာ အနန်ဆလိုပိုဂတ်သည် များစွာ ဝမ်းသာသွားလေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဤသို့ တောင်ခေါင်းဝ တွင် မှောင်မိုက်ကျနေပါက ရန်သူတို့သည် သူကျောပိုးလာသောအလောင်း ကောင်ကို ထကယ်အလောင်းကောင်လော—လူရှင်လောဟု ရုတ်တရက် သိနိုင်ကြမည်မဟုတ်ချေ။ ခဏမျှကြာသောအခါ တဘက်မှရန်သူ ဟာလလာ ကာဇ်စစ်သားများ၏စကားပြောသံကို အနန်ဆလိုပိုဂတ်သည် အောက်ပါ အတိုင်း ပီသ သဲ့ ကြားရလေ၏။ တယောက်သော သူက—

"ဒီ....ဒုလူ စစ်သားတွေဟာ တောင်ခေါင်းထဲကို မဝင်ရဲကြတော့ ဘူးကွ။ ဒီနေရာက တယ်ဟန်ကျတာဘဲ"ဟု ပြောကာ ရယ်မောလိုက် လေ၏။ ဤအခိုက်တွင်ပင် အနန်ဆလိုပိုဂတ်သည် အလောင်းကောင်ကြီး ကို သယ်ပိုးရင်းနှင့်ပင် လျှင်မြန်နိုင်သမျှလျှင်မြန် ၁ ရှေ့သို့တိုးလိုက်ရာ ရုတ်ချည်းပင် တောင်ခေါင်းဝ၏ ပြင်ဘက်သို့ ရောက်လာ လေ၏။ ကံ ကောင်း ထောက်မသောကြောင့် ရောက်နေသော အရပ်မှာ တွင်းဝ၏ ရှေ့တွင် ကာရံထားခဲ့သော ကျောက်တုံးကြီး၏ မှောင်မိုက်ရိပ်ရာအရပ် ဖြစ်နေလေ၏။ ဤတွင် ရန်သူ ဟာလလာကာဇ် စစ်သားတယောက်က—

"ဟော....ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ တော င်ခေါင်းထဲက တယောက်ထွက် လာပြန်ပြီဟေ့"ဟု ပြောကာ အနန်ဆလိုပိုဂတ် ကျောပိုး ထားသော အလောင်းကောင်ကြီးကို ဓါးနှင့်ခုတ်လိုက်ချက် လှံနှင့် ထိုးလိုက်ထိုး လုပ်လိုက် ရာ လှံနှင့်ထိုးသည့်အချက်၌ လှံသွားသည်လူသေကောင်၏ အောက်မှ ရှိသော အနန်ဆလိုပိုဂတ်အား ပြင်းပြင်းထန်ထန် မဟုတ် သော်လည်း မခံနိုင်—မခံသာအောင် စူးဝင် သွားလေ၏။ ဤတွင် အနန်ဆလိုပိုဂတ်

သည့် သင်္ချာန်လုပ်သရုပ်နှင့်တူစေရန်အတွက် အနည်းငယ်ညှိ၍တွားလိုက် ရာ ရှိန်သူ စစ်သား တယောက်က ကြားသဖြင့် လှ၍ နှင့် ထိုးနေ သော စစ်သားအား ...

"ဟေ့—အိပ်ထိုးမနေပါနဲ့ကွာ။ ဘော်ခလာတ်ပါဘီ။ သေဘိနဲ့ တူပါတယ်။ နောက်ထပ်လဲ့လူစစ်သားတွေဝင်လာရကြမယ့်ထဲပါဘူး။ အဲဒီတော့—ကဲ—ကဲ—သွားကြစို့။ ခေါင်းမြန်မြန်သွားပေါ်။ ကျောက်တုံးတွေ မ,ချကြ။ ဒီတောင်ခေါင်းဝကိုဒိတ်ဆို့ဘို့ အချိန်ကောင်းနေဘီ။"

ဤသို့ပြောသည့်အတိုင်းပင် အခြားစစ်သားများကလည်း နှခံကြတော့ တောင်ခေါင်းဝကို ပိတ်ရန် ကျောက်တုံး ဆွဲရာ ထွက်သွားကြလေ၏။ အနန်ဆသိုပိုဂတ်ကား—ဤသို့သောအခွင့်အရေးကို စောင့်မျှော်နေသူဖြစ် လေတော့၏။ သို့ဖြင့်သူသည် နောက်ကျောပေါ်မှ အခလောင်းကောင် ကြီးကို လှမ်းမြန်မြန်ခွာချပြီး ခ,ရေ့မှမင်းတတ်ရစ်ပိုက်ရေ သူ၏လှုပ်ရှားသံကို ကြားသောကြောင့် ကျောက်တုံးအခကောက်သွားသော ဟာလာကာဇော်စစ် သားများ နောက်ကြောင်းပြန်လာကြရာ အနန်ဆသိုပိုဂတ်သည် ရှေ့ဆုံး မှလူအား ရိုက်ဖြင့် အသေခုတ်ချပိုက်ပြီးနောက်—တောင်ခေါင်းဝတွင် တာရှိဆောင်ထားသည့်ကျောက်တုံးကြီးထိပ်ပေါ်သို့သွားရောက်တော်ဘက် ရပ်ကာ—

"ဟေ့—ဗုလ္လစစ်သားဆိုတာ လွယ်လွယ်သေဘဲ့ လူစားမျိုးမဟုတ် ဘူးကွ" ဟု အော်ဟစ်ပိုက်ရာ ဟာလာကာဇော်များသည် ကျောက်တုံး အောက်ခြေသို့အပြေးကလေးလာခရောက်ပိုင်းဝန်းကြတာ အနန်ဆသိုပိုဂတ် အား ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်ကြလေ၏။ သို့ရာတွင်အနန်ဆသိုပိုဂတ်သည်အယ်ပြန် ညာပြန်ရိဘင်းကြီးနှင့် ရမ်း—ခုန်ပြီး လျင်မြန်စွာပြန်လှန်တိုက်ခိုက်နေလေ ၏။ ရိဘင်းနှင့် တိုက်ခိုက်မှု မြန်လှ သောကြောင့် ရိဘင်းကြီး ဘယ် လို လှုပ်ရှားနေသည်ကို မမြင်ရွှင်း။ သော်လည်း ဟာလာကာဇော် များမှာ ကား တယောက်ပြီးတယောက် အကျုံးအရုံးကျဆုံးနေကြလေ၏။ အချို့တွင် အား အနန်ဆသိုပိုဂတ်၏ လယ်ဝင်းကို မနိုတွန်းလှ များကရှုပ်ပြီးထိသွား လေသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအချိန် တွင်ပင် ဂါလာဇော်သည် တောင် ခေါင်းအဆိုင်း ထွက်လာနိုင်ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အနန်ဆသိုပိုဂတ်နှင့်

အတွ ဟာလာဘာဇာ်များအား ဆိုးရွားတိုက်ခိုက်နေကြလေ၏။ တဦးတည်း အထိုင်းခံနေရသော အာ့န်ဆာလိုပိုင်ဂတ်မှာ ဝါလာဇာ်က နောက်ကျော ဘက်မှ နေ၍ ထောက်ပံ့ တိုက်ခိုက်ပေးမှုကို ရလာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဟာလာဘာဇာ်များအား ငှက်ပျောပင်ပိုင်းချသလို ခိုင်းချနေလေ၏။ မကြာမီအတွင်း ရဲဘော်တပ်သားများဘက်မှ အခြေအနေကောင်းမွန်လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ရန်သူ ဟာလာဘာဇာ်စစ်သားများ မတိုက်ဝံ့ကြတော့ဘဲ ထွက်ပြေး သွားကြလေ၏။ သို့ဖြင့် အပြင်တွင်ကျန်ရှိခဲ့သေးသော ရဲဘော်တပ်သားများသည် ရန်သူ၏အနှောင့်အယှက်အခိုက်အတန့်မရှိဘဲ ကျောက်ဂူထဲသို့ တောင်ခေါင်းအတိုင်း လှမ်းကူးဝင်ရောက်လာနိုင်ကြလေ၏။ သို့သော်လည်း ထိုအခိုက်တွင် နေမင်းအနောက်ဘက်ကောင်းကင်သို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား၍ မှောင်မိုက်လာပြီး ညချမ်းအချိန်သို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လေ၏။

---★--★--★---

(အခန်း-၂၆)

အာ့န်ဆာလိုပိုင်ဂတ်သည် ကျောက်ဂူထဲသို့ ရောက်လာသော တပ်သားများအား စုဝေးစေပြီး-

"ဟေ့-ရဲဘော်တို့ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ နေဝင် လွှာဘီတို့ အလင်းရောင်လဲ နိမ့်ပါးစပြီနေဘာ။ ဟာလာဘာဇာ်တွေ ပုန်းနေတဲ့ ကျောက်ဂူတွေထဲလျှောက်ရှာပါ၊ ရန်သူမှန်သမျှကို သုတ်သင်ခြေမှုန်းပစ်ရမယ်။ ကဲ-ဝါလာဇာ်၊ မင်းက ရန်သူတွေ ဘယ်မှာပုန်းတတ်တယ်ဆိုတာ သိတဲ့ လူဆိုတော့ မင်းဘဲ ခေါင်းဆောင်လုပ်ပါ၊ တိုက်စမ်းကြ။"

သို့ရှိ၍-ဝါလာဇာ်သည် တပ်သားများကို ခေါင်းဆောင်ပြီး ချီတက်သွားရာ လှိုဏ်တခုကို ဖြတ်ကျော်မိသောအခါ၌ ထောက်တွင် ကျောက်လိပ်တခုကို တွေ့ရလေ၏။ ကျောက်လိပ်၏အလယ်တွင် စမ်းရေတွင်း တခုရှိ၍ နေရာ

တာက ၊ အရှည်သေးနှောင်နှောင်တွင်ဝန်ရှားများ ပြည့်ပြည့် နက်လှုပ်ရှိလေသည်။ ဘက်ဘယ်သို့ တွေ့ရှိသွားသော ၊ အခါ ၊ ဘောင်ကျွန်း၏ အတွင်းပိုင်းသာ နေရာတွင် အပေါ်က ဘောင်ကာရှုးရ ကြီး တခု စီးမိုးပြီး အောက်ခြေ ၌ငုတ်လှိုက်ဂူပေါက်ကြီး တခုရှိလေသည်။ ဂူပေါက်မှာ မှောင်မိုက်နေသော်လည်း ဂူထဲတွင် မီးတုတ်များ ရှိထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဂါလာဇ်က မီးတုတ်များကိုလက်ညှိုး ထိုး ပြပြီး—

"ဒီ မီးတုတ်တွေကို ယူကြပေ—အလင်းရောင် ရအောင် မီးတုတ်တွေကိုယူဘို့ သိုဘယ်" ဟုပြောလိုက်ရာ ရဲတင်းဘယ်သားများသည် မီးတုတ်များကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ ဂူဝတွင်အဆင်သင့် ခံနေသော မီးပုံထဲ ထိုးပြီး ထွန်းညှိလိုက်ကြလေ၏။ ပြီးမှ မီးတုတ်များကိုလက်တဘက်စီကိုင်ကာ ဓားရှည်များကို အခြားလက်တဘက်က ကိုင်လျက် ဂူတွင်းသို့ ဝင်သွားကြရာ ဂါလာဇ်များသည် နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ရဲဘင်း တပ်သားများကို နှုတ်ဆက်ကြရာ မီးတုတ်များ၊ တဝင်းဝင်းနှင့်ပြောင်းလဲ သော တိုက်ပွဲကြီးတခုဖြစ်နေလေတော့၏။ သို့သော်လည်း သူ့ပခြေ များမှာ ကြာရှည် မရခံနိုင်ကြတော့ချေ။ ကြာသိတွင်း ရဲဘင်းတပ်သား များသော သူတို့ကို ဂူ၏ပြင်ဘက်သို့တွန်းကာ လရောင်အောက်တွင် သုတ်သင် ခြေမှုန်းနေကြလေတော့၏။ စည်းစံအားဖြင့်မူကား ဤသို့ ရဲဘင်း လူမျိုးများနှင့် တိုက်ခိုက်ပြီးသည့်အချိန်ကစ၍ ဂါလာဂလာဇ်လူမျိုးများသည် တိုင်းတော ကျဆုံးပပျောက်ခဲ့ကြ ရလေတော့၏။

လှိုက်ဂူ၏ ဝေါ်၌ တနေ့ရာသွင်ကား လူအချို့ တစုတခုကို ကာကွယ် နေသကဲ့သို့ ဝိုင်းဝိုင်းဝန်း နေကြသောကြောင့် ယူနီဆလိုဂုံဂတ် သည် ဂါလာဇ်နှင့်အတူ ထိုနေရာသို့ တိုးဝင်သွားမိလေ၏။ လူအုပ်ကို တိုးဝှေ့ ဝင်ရောက်သွားမိသောအခါတွင် လူအုပ်၏ အလည်၌ လူတယောက်သည် မျက်နှာကို ဓားနှင့် ကာလျားပြီး ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ လေ၏။ ဤတွင် ယူနီဆလို ဂုံဂတ်က—"ဟေ့ —သူရဲဘော နဲ့တဲ့ အကောင်" ဟု ပြောပြော ဆိုဆိုနှင့် ရဲတင်းကြီးနှင့် တအားနှက်လိုက်ရာ ရဲဘင်းသည် ထိုလူ၏ ဦးခေါင်းကိုထိပြီး နံဘေးမှ ကျောက်နံရံနှင့် မိုက်သွားနိုက်ထိုင်နေသူက ကြည် သာသော အသံနှင့်—

"ဘိုး—ဘသေ့ -ဇာ်သို တိုက်ခိုက်ရှိဘာလဲ။ ဘ.များ ဘာလောက် ဘောင် ပေါ်သေကြီးနေတာလဲ။"ဟု ပြန်ပြောင်းကိုကြားရလေ၏။ အသံမှာ အင်္ဂနဆဲလိုဝ္ဂဂတ်အား ယံစဉ်ဘောင်ကြေးတလေးယောဘ့ဝကို ပြန်လည် အမှတ်ရပြီးနေလေတော့၏။ သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသောမီးတုတ်၏အ ရောင်မှာမှေးမှိန်နေပြီဖြစ်သောကြောင့်အင်္ဂနဆဲလိုဝ္ဂဂတ်သည့်မှိုပြီးမြင်နိုင် စွမ်းရှိစေရန်အတွက် မီးတုတ်ကို ရှေ့သို့ထိုးလိုက်လေ၏။ ထိုင်နေသူ၏အ ဝတ်အစားများမှာသောက်ျားဝတ်မယ ကျြားစားပင်ဖြစ်သော်လည်းကိုယ် လုံးကိုယ်ထည်မှာကား သောက်ျားတယောက်၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် မ ဟုတ်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သော အခါတွင် ကား ထိုင်နေသူမှာ အသားဖြူဖြူချောချော လှလှ မိန်းကလေးတယောက် ဖြစ်နေလေတော့၏။ မကြာမီအတွင်း မိန်းကလေးသည် မျက်နှာပေါ်တွင် အုပ်ထားသောလက်ကို အောက်သို့ချလိုက်ရာ အင်္ဂနဆဲလိုဝ္ဂဂတ်သည် မိန်း ကလေး၏ရုပ်ကာကို ကောင်းစွာ ကြည့်ခွင့်ရသွားလေ၏။ သောက်ရှူး ကြယ်ပွင့်ငယ်လို တောက်ပြောင်သော မျက်လုံး—တွန့်လိမ်ပြီ ပေ့မျှကော ပခုံးပေါ်ဝဲကျနေသော ဆံကေသာများနှင့် သွယ်တွယ်ဆောင်လှပသော မိန်းက လေးဖြင်နေ ရုံမျှကား ချိုသာသော အသံကလေးတလည်း မိန်းကလေး၏ ကြက်သရေကို တိုးသည်ထက်တိုးအောင် ဖန်တည်းနေသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ အင်္ဂနဆဲလိုဝ္ဂဂတ်သည် မိန်းကလေးအား ရှုသိုးသိုးနှင့်ကြည့်နေ ကိုက် မိန်း ကလေးက ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ဘန်နှင့် ပြန်ကြည့်နေသောကြောင့်.....

"ဟော့—မင်းနာမယ် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ။"

"အခုတော့ ကျမကို ဝေ့ရှုပ်လို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ ရှေးရှေးကတော့ မော့ဗိုရဲ့သမီး နာဝဲလို့ခေါ်ပါတယ်။ တာပေမဲ့ ရှေးကနာမယ်ကို အခု မခေါ်ကြတော့ပါဘူး။ ကဲ—သတ်ချင်လဲ ခတ်မြန်မြန် သတ်ပါတော့ရှင်" ဟုပြောလိုက်ရာ အင်္ဂနဆဲလိုဝ္ဂဂတ်သည် ဝေ့ရှုပ်အားကြည့်ကာ မြှောက် ထားသောဓားရှည်ကြီးကို အောက်ပြန်ချလိုက်လေ၏။

"ကဲ—ကဲ—ကြည့်စမ်း။ သေသေ ချာချာ ကြည့်စမ်း—မော့ဗိုရဲ့သမီး နာဝဲဆိုရင် ငါဘယ်သူလဲ ဆိုတာ သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း။"

သို့ဖြင့်ဝဏ္ဏာပသည် ခေါင်းကိုရှေ့တိုးကာ အဝန်ဆသိုင်ဂတ်အား စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေပြီး အဘန်ကြဲသူ—

“အသို၊ ဘုရားရေ—ဒီဥစ္စာ သေဘီသို့ ယူမှတ်ခဲ့ပါတဲ့ မောင်ကြီး အဝန်ဆသိုင်ဂတ် ပါကလား” ဟုပြောကာ နှစ်ယောက်သား တယောက် နှင့်တယောက် တင်ကြပ်စွာ ပွေ့ဖက် နမ်းရှုပ် နေကြလေ၏၊ နာဝါက အဝန်ဆသိုင်ဂတ်အား ....

“အခုမှ နှမ်းနေ့လိုက်ရတာ၊ ဆေးခဲ့ကတည်းက မောင်ကြီးက နှမလေး ကိုရဲ့ဘဝကြီးနဲ့ ချတ်ပိုင်းချ သိုက်ဘာဘာ တံတောင်းသည့်သို့ပေါ့၊ ထိုဖွားထိ သွားရင်အခက်သား—ကဲ-ခုသို ပြီးပြေကြရဘီ ဆိုတော့၊ နောက်ထပ် သတ်ဘာတွေ ချိတ်တာတွေ မသုတ်ပါနဲ့တော့၊ ဒီ ဟာလာကာဇ်လူမျိုး တွေဟာ နှမလေးအပေါ်မှာ အလွန်ကောင်းကြပါတယ်၊ ယောက်ျားလဲ အတင်းမခေါ်စေခဲ့ဘူး၊ နှမကလေးကို ဝင်ဂန့်ဘုရင့်လက်ထဲ ရောက်မသွား အောင်လဲ အစွမ်းကုန် စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြတဲ့ လူမျိုးတွေပေါ့၊ အဲဒီတော့ သူတို့ရဲ့ အသက်ကိုဘဝင်ခိုသမျှ ချမ်းသာပေးပါမောင်ကြီးရယ်၊”

သို့ဖြင့် အဝန်ဆသိုင်ဂတ်သည် သူ့တပ်သားများ အား၊ အသတ်အဖြတ် ရပ်ဆိုင်းရန်အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏၊ သို့သော်လည်း သူ့အမိန့်ကား နောက် ကျလှချေပြီ၊ ဟာလာကာဇ် ယောက်ျားများမှာ တယောက်မကျန်ဆိုသ လောက် အသတ်ခံကြရပြီ၊ ဖြစ်လေ၏၊ အသက်နှင့်ကိုယ်နှင့် ကြွင်းနေ သေး သော ဟာလာကာဇ် မိန်းမနှင့် ကလေးငယ်များမှာကား လွတ်ရာသို့ ထွက်ပြေးခွင့် ရကြလေကုန်၏၊

နဲတင်းတပ်သားများသည် အမင်းဖြေသဘောမျိုးဖြင့် ရန်သူဟာလာ ကာဇ်များပိုင်ဆိုင်သော အစားအစာသောက်တို့ကို စားသောက်နေကြစဉ် အဝန်ဆသိုင်ဂတ်နှင့် ဝဏ္ဏာပသည်တို့၏ နာဝါတို့သည် ထွက်ခွာသွားရပုံ ဖြစ်ရပ်များကိုပြောရင်း စကားလက်ဆုံကျလျက်ရှိကြလေ၏၊ နာဝါက သူ၏ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ယခင်ကပြောပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း ပြောပြပြီးနောက် အဝန်ဆသိုင်ဂတ်က ....

“နေပါဦး—နာဝါရဲ့—မင်းက ဘာသို့ လက်မထပ်ရသေးဘာလဲ ဟင်၊ စဉ်းစားအားဖြင့် မင်းဟာ အရွယ်ဘောင် လွန်နေဘီဘဲ၊”

"ဘာသို့ လက်မထပ်ဖြစ်သလဲ မပြောတတ်ပါဘူး။ တကယ်တော့ လက်ထပ်ချင်စိတ်လဲ မရှိပါဘူး။ အမျိုးကြီးလုပ်နေချင်တာလောက် ရှိတာပါဘဲ။"

"ဘာဖြစ်လို့–ငါဒီကိုလာပြီး တိုက်ခိုက်တဲ့ အကြောင်းရင်းကိုရော သိရဲ့လားဆို မပေါ်ပါဘူး။ ငါပြောပြမယ်။ ငါဒီကို ဟသာတာတတွေကို လာပြီးတိုက်တာက တခြားမဟုတ်ဘူး။ ဝဏ္ဏမေလို့ ခေါ်တဲ့ အလွန်လှပတဲ့ သူတို့သမီးကိုခိုးယူပြီး ဇင်ဂန်ကိုဆက် ဆမီးသိုနည်းနဲ့ ငါဝင်ဂန်နဲ့ မဟာမိတ်ဖွဲ့ချင်လို့ တိုက်တာကွဲ့။"

ဤသို့ပြောသည်ကြားရသောအခါ နာဇါသည် ဂေတုံကရင်ကြောက်လန့်သောမျက်နှာနှင့် ငိုသို့မြည်တမ်းရင်း မြေပေါ်တွင် ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက်—

"ဒီလိုဆိုရင်တော့ မရက်စက်လိုက်ပါနဲ့ မောင်ကြီးရယ်—အခုနရဲ့ထင်းကြီးနဲ့ ဘဲခုတ်ပိုင်းပြီးသတ်လိုက်ပါတော့။ တောက်–မှားလိုက်လေခြင်း–မိန်းမသားရဲ့ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ မျက်နှာပေါ် ခုံခင်းကြီး ကာပြီး ပုန်းနေခဲ့လိုက်တာ မိုက်လိုက်တာ။ ဒီလိုပုန်းမနေရင် ခုနကကထဲက မောင်ကြီးရဲ့ မဲ့ထင်းချက်နဲ့ ဒီလောက်မသေရလောက်ပြီ။ သတ်ပါ–သတ်ပါ။ မြန်မြန်သတ်စမ်းပါ။ ဒီလိုသူမတွေအောင် လှပတဲ့အတွက် ဘာလောက် တောင် ဒုက္ခရောက်နေရမှာတော့ သေတာဘဲကောင်းပါတယ်။"

ဝမ်းနည်းအားငယ်မှုကားအနန်ဆလိုဝိုဂင်သည် ယခုအခါတွင် နာဇါအား ဇင်ဂန်ဘုရင်လက်သို့ ဆက်လိုစိတ်မရှိတော့ချေ။ သို့သော်လည်း—

"ဘုရင့်မိဖုရား ဖြစ်ရမယ်ဆိုရင် တခြားမိန်းမတွေကတော့ ငယ်ပြီး ဝမ်းသာတတ်ကြပါလား ...။"

"ကျုပ်က တခြားမိန်းမတွေနဲ့ မတူဘူးလေ—မတူဘူး။ ထို–ဇင်ဂန်ကို မယားပြုရမှာဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်သေတာ သေလိုက် ရမှာဘဲ။ မတတ်နိုင်ဘူး"ဟုပြောရာ အနန်ဆလိုဝိုဂင်သည် အဘယ့်ကြောင့် နာဇါသည် ဤမျှလောက် လက်ထပ်လိုစိတ်မရှိရပါသနည်းဟု တွေးတောကာ အံ့အားသင့်နေမိလေ၏။ သို့ဖြင့်ဆက်လက်ပြီး—

"ဒီလိုဆိုရင် ငါဘယ်လို လုပ်ရမှာလဲ။ အခင်ကြီး မေ့နိုက်ကိုလဲ

ဝေရှာ့ပမက်ကို ဗင်ဂန်ဘုရင့်လက်ထဲ ဆက်ပါ့မယ်လို့ မောင်ကြီးက ဂတိပေးလိုက်မိတယ်။ အကယ်လို့ ဝေရှာ့ပမက်ကို ဆက်သနိုင်ရင် မောင်ကြီး ခေါင်းကို ဘယ်လိုအပြစ်လွှတ်အောင် ပြောရပါ့မလဲ။"

"အော်–ဒီလို လုပ်ပါလား။ ဝေရှာ့ပမဟာ တိုက်ပွဲ တိုက်တုန်းက ယောက်ျားကလေးလို ဝတ်ထားတဲ့ အတွက် ခြေလှမ်းလက်လှန်မြန်ပြီး သေသွားပါတယ်လို့ ဗင်ဂန်ကိုပြောလိုက်ပါလား။ အခုလဲ မောင်ကြီးက လွှဲပြီး တခြားရဲ့ဘင်းစစ်သားတွေက ကျွမ်းနေတယ် ဆိုတာ သိမှ မသိကြသေးဘဲ၊ သူတို့ကိုစွန့် သူတို့ ဘေးသောက်မှုရှစ်ပြီး ပျော်နေကြတာဘဲ။ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ရမယ်၊ လူသေကောင်တွေကြားထဲမှာ လှပတဲ့ ဟာလာ ကော့ဇ်အမျိုးသမီးတယောက်ကိုရှာကြစို့။ ဘယ်နည်းနဲ့ ပဲဆို သေဘဲ့မိန်းမတွေ့သဲမှာ ရှာတဲ့ မိန်းကလေးတယောက်တော့ ပါမှာအမှန်ဘဲ။ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ အလောင်းကောင်ဘေးမှာ ကျဆုံးတဲ့ မောင်ကြီးတို့ ရဲ့ဘင်းတပ်သားတယောက်ရဲ့ အလောင်းကိုချထားမယ်။ နောက်တနေ့ မနက်လင်းတော့ မောင်ကြီးက တပ်နိုင်ငံတွေကိုစုပြီး အရာအခလောင်းနှစ်လောင်း ရှေ့ခေါ်သွား၊ မိန်းကလေးအလောင်းကိုတော့ ကျောက်ဂူ မှောင်တဲ့ အခိုင်းမှာထားပြီး ဒီဟာ ဝေရှာ့ပမတဲ့–ဝေရှာ့ပမက်ရဲ့ဘင်းထင်သား တယောက်က တိုက်ရင်းခိုက်ရင်းသတ်ပစ်ဘာနဲ့ မောင်ကြီးက ဒီ ထင်သားကို သုတ်သင်လိုက်ရတဲ့ အကြောင်း၊ တပ်မိုလ်တွေကို ပြောပြ တာပေါ့။ ဒီလိုဆိုရင်ဘယ်သူမှ ဝေရှာ့ပမက်ကို မြင်ဘူးကြတာ မရှိတော့ မောင်ကြီး ပြောသမျှကိုယုံကြည်ကြမှာဘဲ၊ ဗင်ဂန်ဘုရင်ကလဲ မောင်ကြီးကိုယုံစားဘို့ အခြေခံကောင်းလာတာပေါ့။"

"အို–မင်းတယောက်လုံး ဒီမှာအသေးနဲ့ ကိုယ်နဲ့ မြန်မြန်မြန်ရှာလှ ယကြီးရှိနေတာကို စစ်သားတွေက တွေ့သွားရင် ဘယ်နှယ် လုပ်ပါ့မလဲ ကွ။"

"ကျွန်–အင်း၊ နှမလေးရှိတယ်ဆိုတာကို မသိစေရပါဘူး။ ဒီ ညဘဲ ကျွန်မယောက်ျားလိုဝတ် ရုပ်ဖျက် ခေါင်းခြုံပြီး ဝေးရာ ထွက် ပြေးသွားမှာ ပေါ့!"

"မင်းဘယ်ကိုထွက်ပြေးမှာလဲ ဒီလောက်ဘောင် အချင်းချင်းတွဲနေကြရတာ ပြန်ခွဲပြီးကာမှ ထပ်ကွဲရအုံးမှာလား။" ...

"မောင်ကြီးနေခဲ့ဘူးတယ်ဆိုတဲ့ နာမ္ဘာဝတောင်ခြေက ရဲဘင်းရွာနဲ့ ဘယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီ ရွာကို ရောက်အောင် မောင်ကြီးက လမ်းပြပေးလိုက်ပေါ့။ နှမလေး ရောက်အောင်သွားပါမယ်။"

ဤတွင်အန္နီဆလိုပိုဂင်သည် နာမ္ဘာဝတောင်သို့ သွားရာလမ်းကိုပြောပြလိုက်ရ၊ ဝဏ္ဏပပသည် ဆိတ်ငြိမ်စွာ နားထောင်နေလေ၏။ ပြီးမှ —

"တောင်းတယ်ကျမ နာမ္ဘာဝတောင်ခြေကိုမရောက်ရောက်အောင် သွားမယ်။ တောင်ခြေမှာရှိတဲ့ ရဲဘင်းရွာကို ရောက်ရင်တော့ မောင်ကြီးက ကျမနေဖို့အိမ်လေး တစ်လုံးလောက်တော့ ဆိုးပေးရလိမ့်မယ်။"

"အာ… ပေးရမှာပေါ့ကွာ။ တာပေမဲ့ မင်းတယောက်ထဲ အဖော်အဖော်မပါ အဝေးကြီးကွာ မစားရေးသောက်ရေဘဲနဲ့ ရဲဘင်းရွာကို ရောက်အောင် သွားဖို့ မလွယ်လှဘူးနော်"ဟု ပြောကာ အန္နီဆလိုပိုဂင်သည် မိမိနှင့် ဝဏ္ဏပပ မည်မျှပင် မောင်နှမတော်သည်ဟု ဆိုစေကာမူ မိမိ၏ မိစ္ဆာရေးကြီး ဇာနိဘာသည်နှင့်အဘေး မနာလိုမရှုစိမ့် ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်ဟု တွေးမိလေ၏။ သို့သော်လည်း နာဝါကမူ —

"ဘာတ်နိုင်ပါဘူးလေ—သေအနဲ့—ဂျွန်နဲ့ ဆိုတော့ အဘေခဲ့ပြီး အရောက်သွားရုံရှိတာပေါ့"ဟု ပြောလေ၏။

အန္နီဆလိုပိုဂင်သည် ယုံကြည်စိတ်ချရသော ဂါလာဇ်အား ခေါ်ပြီး နာဝါအား ဟာလာဟာဇ်တိုင်းပြည်မှနေပြီး ရဲဘင်းရွာသို့ထွက်ပြေးစေရန် ကြံစည်ထား၏ အကြောင်းကိုပြောဆိုတိုင်ပင်လေ၏။ ဂါလာဇ်သည် နာဝါအား ကြယ်ရောင်အောက်တွင်သေချာစွာစိုက်ကြည့်ပြီးလျှပမှုကို ခြိမ်းခြောက်ရင်း သွားရမည့်ကိစ္စမှ မလွယ်ကူလှကြောင်း၊ လမ်းခရီး ဘေးအန္တရာယ်များကြောင်းပြောပြရာ နာဝါ၏ အန္နီဆလိုပိုဂင်တာဝါဂါလာဇ်အား အတိုက်အခိုက်ခြင်းသွင်းဘက်ရပါသော်လည်းဟုစိတ်ဆိုးကြလေ၏။

အတန်ကြာ စကားစမြည်ပြောဆိုကြပြီးနောက် တိုင်ပင် ကြံစည်ထားသည့်အတိုင်း ကောက်ကျစ်လျှော်ကြံပြီးဟာလာဟာဇ်အမျိုးသမီး ချော

ချော့လှ လှတဦး၏ အလောင်းအလောင်းကိုရှာကြလေ၏။ မကြာမီအတွင်း ပင် အရပ်အမြောင်းကျော့ရှင်း ပြေပြစ်လှပသော ဟာလာဝါဇာ° အမျိုး သမီးအလောင်းအလောင်းကို တွေ့ရသောကြောင့် ဂါလာဇာသည် ထို အလောင်းကိုထမ်း၍ပြီး ကျောက်ဂူကြီးအတွင်းသို့ ယူဆောင်ခဲ့လေ ၏။ ကျောက်ဂူထဲတွင်ကား — အလောင်းကောင်းချင်း ထပ်နေ လောက် အောင် ဟာလာဝါဇာ အသေကောင်များဖြင့် ထင်းကျိုး ပြွန်နေလေ၏။ ထို့ကြောင့် အဝန်ဆိုင်ပိုဇက်တို့သည် သယ်ဆောင်လာခဲ့သော ဟာလာဝါဇာ° အမျိုးသမီးအလောင်းကို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကျားစားဆင်ယှဉ်ပေးပြီး လက်ထဲတွင် ရှ° တစင်းနှင့်ဂိုင်းတခုကို ထပ်ပေးထားလေ၏။ ထို့နောက် ရဲတင်းတယ်သားတယောက်၏ အလောင်းကို ပိန်ပါလေး အလောင်း၏ ဘေးတွင်ပုံ၍ပြီး ချထားကြလေ၏။ အားလုံး၊ အဆင်သင့်ဖြစ်သောအခါ သူတို့သည် သမားနှင်းစသွားကြသကဲ့သို့ ဟိုဟို သည်သည် လျှောက် သွားနေနိုက် နာဒါသည် နောက်ဖက်ကဘ အနိုင်းအစေ တယောက် သ ဖွယ် ညိုက်ပါနေလေ၏။ သူ့လက်ထဲတွင်ကား ပြောင်းဖူးစေ့တထမ်းနှင့် အသားချောက်များကိုင်ထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် အက်လက်ထွက်ခွါလာခဲ့ကြရာ ဘောင်က ရွာ၏ပြင်ပသို့ထွက် သော တောင်ခေါင်းတခုသို့ရောက်သာလေ၏။ နာဒါ၏ ဘောင်းဖန်ချက် အရရဲတင်းတယ်သားများက အသက်ရှင်သာရှင်ပေးသော ဟာလာဝါဇာ° များထွက်ခွါသွားနိုင်ရန်အတွက် ဘောင်ခေါင်းဝတွင် မိုက်ဆို့ထားသော ကျောက်တုံးများကိုဖယ်ရှားထားခဲ့သော်လည်း ထွက်သွားသူများ ပြန်လည် ဝင်ရောက်မလာနိုင်စေရန်အတွက် အပေါက်ဝတွင် ရဲတင်းတစ်သား တ ယောက် စောင့်ကြပ်နေလေ၏။ အဝန်ဆိုင်ပိုဇက်သည် အဆောင့်တပ်သား နှင့်တွဲဆက်အလေး နေရာတယ်သားခြွာမှာသင်ပမ်းနှမ်းမိုဟန် လာကျွံကာ ပေါက်နေလေ၏။ ထို့ကြောင့် အဝန်ဆိုင်ပိုဇက် ဂါလာဇာ° နှင့် နာဒါတို့သည် တောင်ခေါင်းဝအဝတ်ငင်း ပြင်ဘက်ကွင်းပြင်ကြီးဆီသို့ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ ပြင် ဘက်တွင် အဝန်ဆိုင်ပိုဇက်နှင့် နာဒါတို့သည် တမ်းနှင့်တဦးနှုတ်ဆက်ကြ ပြီး နာဒါသည် ခရီးဆက်ထွက်သွားလေ၏။ ဂါလာဇာ°မှာကား — တနေ ရာမှရပ်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ပြန်လာသော အဝန်ဆိုင်ပိုဇက်အား

စောင့်နေလေ၏။ အနားသို့ရောက်လာသောအခါ အဂ္ဂနံဆာလိုပိုဂတ်က—

"ငြွန်မခလေးနဲ့ ဘယ်ဘေ့ချားမှာ ပြန်ခတွေ့ ရပါ့မလဲ မပြောထတ်ဘူး။"

"မတွေ့ဘေ့ဘူးဆိုရင် ကောင်းမယ်။ ငြွန်မလေးဟာ ခပ်ချောချောရှုလှဆိုဘော့ သူ့ကိုပြန်ခတွေ့ရင် လူတွေ အဓဘောအဓမျောက် ချားမှာကို ငါမြင်ဒနေ့ဘယ်။ ခေတ္တပမရဲ့ လှုံ့မျိုးဟာ လူတွေသောလောက်ဓောင် လှတဲ့ အလှမျိုးဘွ"

အဂ္ဂနံဆာလိုပိုဂတ်သည် မည်သို့မျှပြန်မပြောဘဲ ဘောင်ခေါင်းထဲ အတိုင်း ပြန်ဝင်သွားလေ၏။ ဘောင်ခေါင်းဝတွင် အစောင့် လုပ်သူဟာ အဂ္ဂနံဆာလိုပိုဂတ်အား—

"အရှင်......မောခေါက သုံးယောက် ထွက်သွားပြီး ဘာသို့ နှစ်ယောက်ထဲပြန်လာရဘာပါလဲခင်ဗျား။"

"အို—ခွေးမသား မင်းရူးနေဘယ်ထင်တယ်၊ ခုဟာ နှစ်ယောက်ထွက်သွားပြီး နှစ်ယောက်ဘဲပြန်ဝင်လာဘာပါ။ ဒီခကောင်ရူးများနေသလား" ဟု ဟန်လုပ်ပြီးငေါက်လိုက်ရာ တပ်သားက—

"ကောင်းသွပါဘီအရှင်"ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

—★—★—★—

(အခန်း—၂၇။)

နောက်တနေ့နံနက်တွင် အဂ္ဂနံဆာလိုပိုဂတ်သည် ရဲဘော်၊ တပ်သားများအား ဝနေသောအားရွှတ်ရွှတ်ချွံချွံ တိုက်ခိုက်ကြသောကြောင့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ ဒီနွှင်းခဲ့ပြီးကြားခဲ့သည်။ ရဲဘော်တပ်သားများမှာ ယခု အခါတွင် လက်ဒီးဟာ အခရုအကျက်သက် ငင်ဝတ်မှ ယုဉ်တော့ပေ့နေလေ၏။ အဂ္ဂနံဆာလိုပိုဂတ်က စစ်နိုင်သောကြောင့် တပ်သားများအတွက် နွားများရိက္ခာများကို အမြောက်အမြားသိမ်းပိုက်မိပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော်

လည်း၊ အဓိကဖြစ်သော ဝတ္ထုပပကို မှုတား–မတွေ့ရကြောင်း၊ ယမန်နေ့ညက ဝတ္ထုပပမှာ ယောက်ျားဝတ် ယောက်ျားစားနှင့် ကျောထဲဂျဲတွင်ပင်ရှိနေသည်ကို သူသိကြောင်း၊ ပြောပြလေ၏။ ယခု ဝတ္ထုပပ ဘယ်ရောက်နေကြောင်းကိုမေးရာ ထပ်သားတိုင်းက ပင် ဝတ္ထုပပကို မတွေ့ရကြောင်းပြောဆိုကြလေ၏။ ဤတွင် ကြံ့တင် စိတ်ညစ်လား သည့်အတိုင်း၊ ဂါလာဂျာက ယမန်နေ့ညက ယောက်ျားလို ဝတ်ထားသော ဝတ္ထုပပအား ရဲဘင်းထပ်သားတယောက်က အတင်းဖမ်းကြံ၊ ထိုးနှင့်သတ်ဖြတ်မိသောကြောင့် သူကိုယ်တိုင် ယိုရဲဘင်းထပ်သားကို သတ်သတ် ပစ်ရကြောင်း ဖော်ရင်ခံပြီး ထိုသို့ရဲဘင်းထပ်သားကို သတ်သတ် ပစ်သည့် အထွက် ဒီမီကို အပြစ်မှ လွှတ်ချ်သား ပေးရန် ပြောကြားရာ အင်နဆီလိုဂျက်က—

“မင်းလုပ်ထားလင်းမှန်ပါတယ်ကွ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးကွဲ–ကဲ–လာကြဟေ့ ဒီဝတ္ထုပပဆိုတဲ့ သူတို့သမီးကိုသွားကြည့်ရအောင်–ငါနှယ် ဒါ အကြောင်း ခင်ဂန်းကို ဘယ်သို့လုပ်ပြီး ပြောရမှာလဲ”ဟု ပြောသော အင်နဆီလိုဂျက်နှင့် ဂါလာဂျာတို့သည် ဗစ်ဂိုလ်များကိုခေါ်ပြီး ယမန်နေ့ညက ဟာလာဂျာ အမျိုးသမီးအလောင်းချထားသော ကျောက်ဂူရှိရာဆီသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ လိုအပ်သော အရပ်သို့ ရောက်သောအခါ အင်နဆီလိုဂျက်သည် အလောင်းနှစ်လောင်း၏အပေါ်မှ ဓါးထုတ်ဖြင့် မိုးကြည့်ကာ—

“ဟုတ်သားဘဲ–ဂါလာဂျာ ပြောတဲ့အတိုင်းဘဲ ဒီအလောင်းဟာ ဝတ္ထုပပရဲ့အလောင်းဘဲ၊ အနားမှာလဲ ဝတ္ထုပပကိုသတ်တဲ့ ရဲဘင်း တစ်သားရဲ့ အလောင်းရှိနေတယ်။ အေးလေ—သေမှတော့ မတွေ့ပါဘူး၊ ဝတ္ထုပပဆိုတဲ့ မိန်းမကလဲ သေတော့ ကာလောက်တောင် မလှပါဘူး။ ကဲ–ကဲ–သွားကြစို့”ဟု ပြောပြီးနောက် ထပ်ဆင့်လင်း—

“ဟေ့—ဒီသူငယ်မရဲ့အလောင်းကို နွားရေနဲ့ထုပ်၊ ဆေးပတ်ပြီး ထုခဲ့ကြဟေ့”ဟု အမိန့် ပေးလိုက်ရာ ထပ်သားများက ပြောသည့် အလောင်းကို ထုပ်နေကြလေ၏။ ထပ်သားများကဲ့ အင်နဆီလိုဂျက် ပြောသည့်အတိုင်း ဝတ္ထုပပသေပြီဖို့ အကြောင်းမတွေ့တော့ကြောင်း မြို့

ထွန်း ပြောဆိုနေကြသော်လည်း ယမန်နေ့ညက တောင်ခေါင်းဝတွင်အစောင့် ကျသောတပ်သားကဘူ စကားမပြည့်သို့မျှမပြောဘဲ မိတ်ထဲ မှသာ တွေးတောနေလေ၏။ ယမန်နေ့ ညက တောင်ခေါင်းဝမှ ထွက်သွားသူများမှာ နှင်းယောက်မဈေတ် သုံးယောက်သာဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံးလူ သူ့အပေါ်မှ ဖြတ်သန်းသွားနိုက်က ထိုလူ ရှည်ပြောင်းသော စောင်ပြောကြုသဖြင့်ကြည့်လိုက်ရာ ဧောင်ခြုံထားသူမှာ ရှုပ်သော မိန်းကလေးဖြစ်ခကြောင်းတဲ့ ပြန်ပြောင်းတွေးနေမိလေ၏။ ထိုမျှသာမက အန်ုဆလိုပိုဝတ်သည် ယခု တွေ့ရသော မိန်းကလေးခံမခလောင်းကို မည်သူမျှ တောင်းရွာ မကြည့်နိုင်စေရန် မိးဘုတ်ကိုအပြစ်မသားဘဲ ဟုရှုံးပြီးရှင်းလုပ်နေသည်ကိုလည်း သတိပြုမိလေ၏။

ကြိုကြိုက်သည့်ဘာအရဲဘင်းတပ်သားများ ဟာလာဝကာဇ' တိုင်းပြည်မှ နေရပ် ဌာနီသို့ ပြန်လည် ချီတက်လာကြသော အခါ၌ အန်ုနဆလိုပိုဝတ်သည် ၎င်းတောင်ခေါင်းဝအစောင့်ကျသော တပ်သားအားပုံအကြောင်းတခုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဝေါဟ်ထုန်း မေးမြန်းမိလေ၏။ ထိုမျှသာ မက အန်ုနဆလိုပိုဝတ်သည် ထိုတပ်သားကို ရှေ့ထွေး၌ ချထား သူရသင့်ရထိုက်သော ဆုအနေများကို တခြားလူများအား ခွဲဝေပေးခြင်း အစရှိသည့် အပြစ်ဒဏ်ခတ် မှုများကို ပြုလေ၏။ နောက်ပိုင်းအချိန်များတွင် အန်ုနဆလိုပိုဝတ်သည် ထိုအစောင့်အား ပြန်လည်လူကောင်းမြှောက်သော်လည်း အစောင့်မှာကား တောင်ခေါင်းဝမှ လူသုံးယောက် ထွက်သွားပေါ်မှုက် နှစ်ယောက်ပြန်လာပုံ — ဘတ်ထိုလူမှာ မိန်းတစ်လေးနှင့် ပုံပန်းသဏ္ဍာန် တူပုံ ထိုကိုသာ အမြဲတန်းတွေးတောနေမိလေ၏။

တခုသောအခါတွင် အန်ုနဆလိုပိုဝတ်သည် ခင်ဂန်ဒမြို့ရှာ မင်းနေပြည် မြို့တော်သို့ ချီတက်ရန်စိုင်းပြင်းလေ၏။ သို့သော်လည်း ထိုသို့မချီတက်မီ စစ်သည်ဗိုလ်ပါများအလည်၌ အန်ုနဆလိုပိုဝတ်က ဂါလာဇ' အား တွန့်နိုင် ရဲဘင်း တိုင်းပြည်သို့ ပြန်လိုက် မည်လော ... သို့တည်း မဟုတ် ဟာလာဝကာဇ' တိုင်းပြည်တွင်ပင် မင်းလုပ်ပြီး နေရစ်ခဲ့မည်လောဟု မေးလေ၏။ ၎င်းတွင် ဂါလာဇ'သည် ပြင်းထန်စွာ ရယ်မောပြီး သူ ယခုကဲ့သို့ ဟာလာဝကာဇ' များအား စစ်တိုက်ရခြင်းမှာ မင်းလုပ် ချင်သော ကြောင့်

မဟုတ်ဘဲ လင်းစားရေးရှိသောကြောင့်သာ ဖြစ်ကြောင်း။ အနန်ဆာလိုဗိုဂတ်နှင့် ခွဲခွါပြီးမနေရစ်ခဲ့ချင်ကြောင်း ပြန်ပြောလေ၏။ သို့ဖြင့် အနန်ဆာလိုဗိုဂတ်သည် မည်သို့မျှ စကားပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းဆတ်လက်ခံလိုက်ရလေ၏။ သို့နှင့်ဘပါတည်း၊ ဒင်ဂန်အား ဆက်သရန် လက်ဆောင် မပါလာခဲ့သောကြောင့် အနန်ဆာလိုဗိုဂတ်သည် လှပသော ဟာလဘာတာ အမျိုးသမီးများ နွားများကို အမြောက်အမြား ယူဆောင်လာခဲ့လေသည်။ သို့သော်လည်း ဒင်ဂန်ဘုရင်မင်းမြတ်သဘောကို အတိအကျ မပြောနိုင်သောကြောင့် အနန်ဆာလိုဗိုဂတ်သည် စုလျှင်းပြည်နယ်စပ် ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းပင် မိန်းမအချို့ နွားအချို့ကို ရိုင်းတိုင်းပြည်သို့ ခွဲပြီး အပို့ခိုင်းလေ၏။ ကျန်ရှိ သူ့တပ်၊ မိန်းမများ နွားများကို ခွဲ၍ သည်ကိုလည်း ယခင်ကပေါ်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သော ဘောင်ခေါ် အစောင့်လုပ်သူသည် ကောင်းစွာသတိပြု သိရှိလိုက်ပြီးလေသည်။

ကြိုကြိုတင်သည်ကား ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိသည့် ဘိုရေချဲ့ကာ ဒင်ဂန်ဘုရင်၏ သပေါ်တွင် အစားလျက်ပြုပေး ယခင်က ခေါ်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း ကျွန်ုပ်က ဒင်ဂန်အား လူ့အုပ်များကို သတ်ခြင်းဖြင့် မိမိ၏အသက်ကိုသတ်သည် မည်ကြောင်း ပြောပြီးကတည်းက ဒင်ဂန်သည် ကျွန်ုပ်အား အကောင်းအဆိုး စကားပြောရန်မရှိတော့ချေ။ အနန်ဆာလိုဗိုဂတ်—ဒင်ဂန်ထံသို့ရောက်လာခဲ့ခြင်းမှာလည်း ရက်ဘိ အမျိုးသမီးသော ဘိုးဝါး လူ့ဘကျွန်ုပ်များကို ဒင်ဂန် သုတ်သင်ကွယ်ချက်ပြီး နောက်ဘာရေ့နက်နဲ့ဒင်းတွင် ဖြစ်ပေ၏။

ဒင်ဂန်မှာ စိတ်ဒေါသလောင်နေသောကြောင့် စိတ် ခေါ်ရ ပေါ် ကြောင်း ဘဲ့ဘရုပ်လုပ်ရန် မိတ်အား လက်သိန်းခနပေးမ ဖိုးရှင့် သူသည် ရေကြည်တော်သို့ အကြိုကြိုအဖန်ဖန် လာပြီး လူ့ဘကျွန်ုပ်များကို ကိုးကွယ်ခြင်း သာသနာပြုလေ့ရှိသော လူ့ဘကျွန်ုပ်ဘုန်းကြီးဘာ ၁၈၀ ကို သတ်ရန် လေ၏။ သို့ဖြင့် သူသည် လူ့ဘကျွန်ုပ်ဘုန်းကြီးနှင့် စကားအကြာကြီး ပြောဆိုရန် အခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ခေါ်ခိုင်းသည့်အတိုင်း ရောက်လာသောအခါ လူ့ဘကျွန်ုပ်ဘုန်းကြီးလုပ်သူမှာ ကျွန်ုပ်တို့များကို ဒင်ဂန် ကသတ်ခဲ့ကြောင်း ကြားသိရပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ကြောက်လန့်နေလေ၏။ သို့သော်လည်း ဒင်ဂန်က သူ့ကိုအပါးသို့ခေါ်ပြီး ...

“လူ့ပြည်မှာမကောင်းမှုလုပ်တဲ့လူတွေဟာသေတဲ့အခါမှာမီးပုံကြီးတစုရှိတဲ့အရပ်ကိုသွားကြရတယ်လို့ ခင်ဗျား တနေ့တုန်းက ကျုပ်ကို ပြောပြဘူးပါတယ်။ ဘာ—အမှန်ဘဲလား။ ကျုပ်ရဲ့ ဘေးလောင်းတော် ဘိုးလောင်းတော် တွေဟာ အဲဒီ မီးပုံကြီးနဲ့ အရပ်မှာ ရောက်နေကြသလား။”

“ကျွန်တော် အသေအချာမပြောနိုင်ပါဘူးအရှင်။ လူ့ဘဝတုန်းက နိုးဆိုးတဲ့ကိုရိုက် မတရားကျင့်တဲ့လူတွေဟာ ငရဲကို ရောက်တတ်ပါတယ်လို့ ဘဘပြောခဲ့ဖူးပြီးပါတယ်။”

“ကျုပ်—ဘေးလောင်းတော် ဘိုးလောင်းတော်တွေက မကောင်းတာ မလုပ်ခဲ့ကြဘူးတာဆိုတော့ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ငရဲကိုရောက်နေကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်လဲမသွားဘူး။ မကောင်းမှုမျိုးကျုပ်မလုပ်ခဲ့ဘူးတာ ဆိုတော့ ငရဲကြီးမှာမရှိဘူး။ အဲဒီတော့ ကျုပ် ဇာ်လို ငရဲကြီးနဲ့ခေါ်တာကတွေ့တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကိုရှာချင်လိုက်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။”

“ဘယ်လိုရှာမှာလဲ—အရှင်မင်းကြီး။”

ရွှေစင်အား နှင့် ခင်ဝန်သည် ဘိုးဝါးနက်နှာခေါင်းဖျားကိုထိတ်ဝင်၍ အလောင်းမြို့ရှိ ရွာကြီး ထောင်းတူးတော်။ ထိုတွင် ဒီ အပေါ်တွင် ကား—ငင်းရောင်းဈေးကိုတာကြီးဘင်လာ လေသည်။ ငုပ်ချို ကွက်လပ်၏ အလယ် တည်တည် တွင် လည်းအမီးခေါက်ဆယ်တိုင်ရှိသော ထင်းပုံကြီး ရှိပေ၏။ သူကြီး စင်ဝန်လျက်နှာခေါင်းပြုတ်နှုန်းကြီးအား—

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်မြင်ရပါစေ့မယ်လေ” ဟု ပြောသော ထင်းပုံကြီးကို မီးအတိုက်ခိုင်းလေ၏။ ပြီးမှ ရွာတွင်းကျွန်လေးသေးသော လူယဉ်စသောထထောင်ခရောက်ကိုယ်နံရော်ကြိုက်လာ၏။ မီးပုံမှာ ငင်းမီးအရှိန်တောင်းနေ ခိုက် လူယက်ဘင်သားများသည် အဆီးငါးနေရာ တွင် ဘင်းစီးနေကြသော်။ မီးအားလောင်းလှုသောကြောင့်လည်း ကြိုလှုသေရာခန့် အကွာ အဝေး တွင် ထိုင်နေကြသောလူနိုင်တို့မှာ ဦးအိုမှုင်းလှုသေသာအမှိုင်းကို ခံစားနေကြရလေသည်။ ဇင်ဝန်က နှာခေါင်းပြုတ်နှုန်းကြီးအား—

“ခင်ဗျားပြောတဲ့၊ ငရဲပြည်ထဲမီးဟာ ဒီမီးထက်ပူလောင်မှုသေး သလား။”

ဘုန်းကြီးလုပ်သူက သူ့အတိုအကျမသိရသော်လည်း ရဲမီးမှာလွန်ရှားရ ကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ခင်ဝန်ကဆက်လက်ပြီး .....

“အကြွင့်–ခကောင်းဘီးတောကယ်လို့ ကျုပ်ရဲ့ပြည့်ကမီးပုံကြီးထဲကို ကူးယ်ဆိုရင် ဘယ်လို လွတ်မြောက်အောင်လုပ်မယ်ဆိုတာကို ကျုပ်ခင်ဗျား ကိုပြမယ်။ ကြည့်နေ—ဂေါ့–ရှည်ယ် တပ်သားတွေ။ သွားကြစမ်း– ဆဲဗ်–ဒီကု ကုဒ်ဂိုကောင်တဲ့နောက်ကို ပြိုင်းသက်ကြပါ။”

ဤသို့ ဓားနှင့်ခြိမ်းဘုန်းကြီးက တပ်သားများအား ခေါ်ဆိုပြောကြားခြင်း အရေးကို မြင်သောကြောင့် ဘုရင့်အမိန့်ကို နားလည် ရှင်းမိမှ ဘောင်းဘီငယ်ကိုလည်း ခင်ဝန်ကမသိလိုက်မှာ ပြင်းဆန်ခိုက်တလေ၏။ လှံငယ်တပ်သားများ မှာလည်း အဟုန်ပြင်းစွာတောက်လောင်စေသောမီးပုံကြီးကို မြင်ရသော ကြောင့် အချင်းချင်း တယောက်မျက်နှာ တယောက်ကြည့်ကာ ကြောင် တောင်တောင်ဖြစ်နေကြလေ၏။ သို့သော်လည်း သူတို့၏တပ်ဗိုလ်လုပ်သူ က အသံကုန်ဟစ်ပြီး “ဟေ့–ရဲဘော်တို့–ဘုရင့်အမိန့်တော်ကို လေးစား ကြရမယ်။ မနေ့က မင်းတို့ငါတို့တတွေဟာ လက်နက်မဲ့တဲ့ ရန်သူ များနှင့် ဖြိုးတွေကိုသုတ်သင်ခဲ့ကြတယ်။ တခါမဲ့ ဒီနေ့ဆိုရင်ရတဲ့ ရန်သူမီးပုံ ကြီးက မနေ့ကတွေ့ခဲ့ရတဲ့ မှုန်နှင့်ဖြိုးရန်သူတွေထက် အားကောင်းတယ်။ တခါမဲ့ ဒီ–မီး–ရန်သူကြီးကို ဘုရင့်အမိန့်တော်အတိုင်း အစပျောက် အောင် နှိမ်နင်းကြရို့။” ဟု ပြောပြီး ရှေ့ခုံမှနေ၍ မီးပုံကြီးဘက်သို့ ထွက်ပြေးသွားရာနောက်မှ လှံငယ်တပ်သားများသည် တယောက်ပြီး တ ယောက် ပြေးလိုက် ပါသွားကြလေ၏။ တပ်သားများလား ရဲရင့်ကြပါ ပေ၏။ ရှေ့တွင် သေမင်းနှင့်ရင်ဆိုင်နေရသော်ငြားလည်း နောက်ကျလည်း အလားတူပင် သေမင်းကအဆင်သင့်စောင့်နေသည်ကိုသူတို့သိကြ၏။ သို့ဖြစ်ရာ သေရမှာချင်း အတူတူ ရဲရင့်သော အရေးကို ပြီး သေရသည်က အဆမတန် မြတ်ပါလော။ သို့ကြောင့်လည်း သူတို့သည် တပ်ဗိုလ် လုပ်သူ ခေါင်းဆောင်ကာ လူသစ်သီချင်းကို သီဆိုရင်း မီးပုံကြီးဆီသို့ ချီတက်နေကြလေ၏။ မကြာမီအတွင်း တပ်ဗိုလ်သည် မီးပုံကြီးအနားသို့ ရောက်သွားလေ၏ မီးအပူရှိန် မဟပ်စေရန် သူ့ကိုယ်သူ ဒိုင်းနှင့်ကာထား သည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ရှာမြင်ကြရ၏။ ခဏမျှ ကြာသော အခါတွင်ကား

သူသည် မီးပုံကြီးထဲသို့ ကိုယ်သုံးဆစ်ခြီး ခုန်ချလိုက်လေတော့၏။ သူ့နောက်မှကား ဗန္ဓုလထံခွဲမှ တပ်သားများသည် မီးတောက်များကို ဓားများနှင့်ခုတ်သူခုတ်၊ မီးကျည်းခဲများကို ခြေထောက်နှင့်ကန်သူကန်။ လေးများကိုလက်နှင့်ဆွဲယမ်းသူ ယမ်းနှင့် မီးကိုသတ်နေကြ၏။ နေ့ကုန်ဆုံးသွင်ကား ထိုအသီခွဲမှလူတစ်ယောက်မျှ အသက်ရှင်ပြီး ကျန်ရစ်ခြင်း၊ သူတို့သည် မီးကိုတိုးသည့်ပိုးဖလံကောင်များသဖွယ် ကျိုက်ကျိုက်ဆူ [illegible] ပြာ [illegible] ဆုံးသွားခန်းကြကြရကုန်၏။ ထိုအသားသည်း သူတို့နေ့ [illegible]။ အခြားအသီခွဲတစ်ခု ဝင်ရောက်ချိန် အသင့်ပြင်ခွေနေပေ၏။ စစ်မြေအလယ်မှ မီးသတ်ရာတွင် နောက်ဆုံးပိုင်းကျသောလူများသာ သက်သာခွင့်ရကြ၏။ မီးပုံကြီးမှာလည်း မီးတောက်အတက် မီးခိုးအဝင် ဖြစ်လာရာမှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မီးတောက်များနည်းပါးသွားပြီး မီးခိုးများသာ အများအပြားလာသည်။ မီးပုံ၏အောက်ခြေကား မီးသွေးခဲများမဲမှောင်သော ကိုယ်ခန္ဓာ၊ ဆံပင်မရှိ၊ ကိုယ်တုံးလုံးကျွတ် အရေ အပိုး တွေ့နှင့် သေဆုံးနေသော တပ်သားများ၏ အလောင်းကောင်များနှင့် ပြည့်ကြနေပေ၏။ တဘက်ပြီး၊ တဘက် အသက် အသေခံပြီး မီးကိုငြိမ်းကြ၏။ တခြေးခြေးနှင့်ပင် မီးပုံသည် မီးခိုးများ အူထွက်ရုံမျှသာ အမှုန်ရှိတော့ပြီး မကြာမီအတွင်း သုံးဝ ငြိမ်းသွားလေတော့၏။ ထိုနေ့က မီးကို ခြေနှင့်နင်းပြီး သတ်ရသောကြောင့် တပ်မဟာ တပ်သားတဝက်ခန့် ပြုတ်ထွက်သွားရလေသည်။ မီးငြိမ်းသွားမှ ဝင်ဂန်ကာ မျက်နှာချုံ့တုန်ကြီးအောကြည့်ကာ ရယ်မောပြီး......

“ဘယ်နှယ်လဲ ဒေသွ ဘာမဟုတ်တာလေးခင်များ ပြောဘဲ့ မီးကို ငြိမ်းဖို့ညီးနဲ့ ကျုပ်တပ်သားတွေကို အငြိမ်းခိုင်းရသေးလား။”

ထိုနောက်သော်ကား ချက်နှာချို့ ဘုန်းကြီးသည် ဘယ်ခံ့ရှော အခါမှဝင်လူ လူရှိုမျှားအား သာသနာ ပြုဖြစ်တော့ပါ ဟုပြောကာ ရှောင်ခွါထွက်သွားလေတော့၏။ ဘုန်းကြီးပြန်သွားပြီးသောအခါ၌ မီးပုံဘေးတွင် သေသူတို့၏ အလောင်းကောင်များကို ရှင်းလင်းခြင်း၊ မီးလောင်ခံရသူတို့ကို ဆေးဝါးနှင့် ကုစားခြင်းများကို ပြုပြီးနောက်၊ မသေဘဲကျန်ရစ်ခဲ့သေးသော တပ်သားများသည် ဝင်ဂန်ထံ လာပြီး၊ ကောင်းချီး နှုတ်ဆက် ပြုနေကြလေ၏။

ခင်ဂန်သည် တစ်သားများ၏ ဦးထုပ်နှင့် ဓါးဟာပ် လားသော ကြောင့် ဓဲနေသောပိုင်းများကိုကြည့်ရင်း—

"အေး—အေး—မင်းတို့ကို ဦးထုပ်အသစ် ဂိုင်းအသစ်တွေ ပေးရမှာ ပေါ့ကွာ" ဟု ပြောပြီး တစ်သား များအား အရက်သောစာ တိုက်ကျွေး လေ၏။

ဤအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ပေါ်ပြနေခြင်းကား ဤသို့မိသင်သော ထိုစွ သည် ဤဝဏ္ဏနှင့်ထစ္စနိုးဘ သောက်ဆိုင်နေသောကြောင့် ချစ်ခမသည်။ မိုး သင်ပြီး မကြာမီအတွင်းတွင်ပင် မြဲတော်ပြင်ဘတ်၌ ရဲဘင်းဘုရင်သည် တာလာကာဇ်များကိုတိုက်ခိုက်ပြီး လက်နေသောပဗ္ဗာ စစ်သည်အမြောက် အမြားနှင့်စေ့ကုန်ကြောင်း တမာန်တော်ထိမယောက်လာပြီးပြောလေ၏။ ဤသတင်းကို ကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အနန်ဆလိုပိုင်ကင်၏ ကြီးမြင့်မှုကိုစဉ်းစားမိသောကြောင့် ဝမ်းသာမိလေ၏။ခင်ဂန်မှာသည်။ ကြည်သာ ရွှင်ပြသောမျက်နှာနှင့် ရေးရာမှ ထခုန်ကာ—

"ဟန်ကျဘာပေါ့—ဝဏ္ဏပယ်တို့မြင်ရတော့မယ်ကွဲ—ဝဲ—ရဲဘင်းဘုရင် ကို ခင်မြဲ့မြန်ရှေ့တော်သွင်းကြပါကွာ" ဟုအမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

မကြာမီအတွင်းတွင်ပင် ရှေ့ဆုံးမှ အနန်ဆလိုပိုင်တင်နှင့် ဝါလာဇ်တို့ သည် ပံမှလှေ့ရောက်လွှ်းမြို့တော်ရင်း၏လက်သဲတွင် ရဲဘင်းများ၊ တစ်ဖွတ် များကိုဆိုင်ဆောင်ထားသည်။သီချင်းဘာကျော်ကျော်သီဆိုရင်း ကုန်းကျန်း— ကျန်းကုန်းနှင့်လာကြလေ၏။ ခင်ဂန်က ...

"အောင်မယ်—ငါ့ရှေ့မှာ လက်နက်ကိုင်ဆောင်ပြီး ဝင်ခွင့်မရှိတဲ့ သင်းဘို့လက်နက်တွေဆိုင်ပြီးဝင်လာကြပါကလား။ ဟိုရှေ့က ရဲဘင်း ကိုင်ထားတဲ့လူဟာ ဘယ်သူလဲ၊သူ့ကြည့်ရတာ မကြာခင်က သေသွား တဲ့ ငါ့ကြိုတော်ရှေ့ဘိန့် တသေရာသဲ ပါလား" ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ် က....

"အဲဒါလူဟာ ရဲဘင်းဘုရင်နဲ့တူပါတယ်အရှင်။"

"သူ့နံ့ဘေးကလူကရော ဘယ်သူလဲ"

"ရဲဘင်းဘုရင်ရဲ့ဝင်သူကြီး ရဲဘော်ရဲဘက် ပံမှလှေ့ဂါလာဇ် ထင်ပါ တယ်အရှင်။"

အဝန်ဆေလိုပိုဝင်နှင့် ဂါလော့ဇ်တို့၏နောက်မှကား ရဲတင်း တယ်သား များသည် တူတံတိုကလေးများကို ကိုင်၍ လေးယောက်တတွဲ ချိတ် လိုက်ပါလာကြ၏။ သူတို့နောက်မှကား—ဟာလာသကာဇ် မိန်းမ ခလေး အ စရှိသော စစ်သုံ့ပန်းများသည် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်သော မျက်နှာနှင့် လိုက်ပါလာကြလေ၏။ ဗိုင်ကင်သည် ရဲတင်း တယ်သားများကို စေ့စေ့ ကြည့်ပြီး—

"အောင်မယ်—တယ်နေတောင့်တဲ့ တယ်သား တွေဘဲ ပြောင်ထဲမှာ တော့ သူတို့လောက်တောင့်တဲ့ တယ် တယ်မှမရှိဘူး" ဟုပြောကာ မျက် မှောင်ကြုတ်နေလေ၏။

ဤသို့ရှိနေစဉ် အဝန်ဆေလိုပိုဝင်သည် ဗိုင်ကင်ကြီးကို မြှောက်ဆော ရှေ့သို့အပြေးရောက်လာရာ သူ့နောက်မှရဲတင်းတယ်သားများ လိုက်ပါလာ လေ၏။ ဗိုင်ကင်နှင့်ဆယ်လမ်းကွာခန့်သို့ရောက်သောအခါ အဝန်ဆေလိုပိုဝင် နှင့် ဂါလော့ဇ်တို့သည် ရှုသွားရိုက်ချပ်ကာ ရဲတင်းနှင့်တင်းပုတ်ကြီးကို အထက်သို့မြှောက်ပြလိုက်ရာ တယ်သားများသည် ကိုယ်ရောက်ရာ နေရာ တွင် ရှုသွားရိုက်ချပ်တန်းလိုက်ကြသဖြင့် ဝုံးတဒေါင်းဒေါင်း ထသွားလေ ၏။ ရပ်တန့်ပြီးသောအခါ ရဲတင်းတယ်သားများသည် ဒိုင်းများ တူတံများကို မြေပေါ်တွင်ချပြီး ဗိုင်ကင်ဘုရင်အားကျွန်ုပ်တို့အားသာနှင့် "ဘာယော့တ" ဟု ဟစ်အော် ကောင်းချီးပေးလိုက်ကြလေ၏။ ဗိုင်ကင်က ထီးဘိုးလေ သံနှင့်—

"အင်း—ရဲတင်းတယ်သားတွေလှုပ်ရှားမှုက တယ်ပြီး ညီညာတာဘဲ သူတို့ကိုစိုးလိုတဲ့ အစိုးရတွေလည်းလေ့ကျင့်ကြပါ့၊ တာပေမဲ့သူတို့ဟာ ငါ့ကိုဝေ—ငါ့အစ်ကိုရှာသာဘုရင်ကို ရာ ကျွန်ခံကြတာ မဟုတ်ကြဘူး" ဟုပြောပြီး ခပ်ကျယ်ကျယ်လေသံနှင့်လှမ်း၍ "ဟေ့… မင်းတို့ ဒိုင်းနှင့် ယောက်ရှေ့ပုံးခဲ့ကြဟေ့" ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ဤတွင်အဝန်ဆေလိုပိုဝင်နှင့် ဂါလော့ဇ်တို့သည် ဗိုင်ကင်ရှေ့သို့ လာ ပြီးရပ်ကြကာ တယောက်မျက်နှာ တယောက်ကြည့်နေကြလေ၏။

—✱—၃✱၈—✱—

အခန်း—(၂၀)

ဇင်ဂနီသည် အဝန်ဆသိုဗိုကဘ်အားကြည့်ရင်း —

"မင်းကိုဘယ်သူ ဘာယ့် ဖိုးခေါ်ပါသလဲ"

"ရဲဘင်းတွေရှင် အဝန်ဆ ဗိုဗိုက်နဲ့ ဝိုးနသူ ဂါလာဇ ကို့ ခေါ်ပါ တယ်။"

"ချာဟာဘုရင်လာဘ်ထက်အ နေဇာသံ ဘခု ဖို့ ပိုင်မည်ဆိုဘာ မင်း လား ...အဝန်ဆသိုဗိုကဘ်"

"မှန်ပါတယ်။ ဘာမေမဲ့ ကျွန်တော်မျိုးဆိုသိုဘဲ နေဇာသံလာဘ်မသိသို တဝိုမှိုချထွင်ပြီးပြောခဲ့တယ်ဘင်ပါတယ်။ မသိသိုဘာ ချာဟာကို သဘ်ခဲ့ တဲ့ အလွန်ဆိုးပုတ်သူရှိပါတယ်အရှင်"

ဤတွင်ချာဟာအား သူနှင့်ခမည်ပိုတို့နှစ်ယောက်သာ သတ်ခဲ့ကြသည် ကို သိသော ဇင်ဂနီသည် ခပ်ပြုံးပြုံးသုပ်နေလေ၏။ သို့သော်လည်း ဤ ကိစ္စကို အဝန်ဆသိုဗိုဘ်ဘာဘမှ မသိဟုတွေးထင်ခဲ့သောကြောင့် နောက်ဆင် ထပ်ဆောက်စပ်ပြီးမပြောဘဲ ရှုံးလျှို ...

"ငါသို ဘုရင်ဘပါးရှေ့မှာ လာဘ်ပုဂ်ကိုင်ပြီး ဘာလို့ လာရဘာ လဲ။ လက်နက်မယူခဲ့ရဘူးဆိုတာကို မသိဘူးလား။"

ဒီဥပဒေကိုမသိပါဘူးအရှင်။ နောက်ပြီးတော့လဲ ကျွန်တော်မျိုးဟာ ရဲဘင်းတို့စွဲကိုင်ပြီး အုပ်ချုပ်ရတဲ့သူ ဖြစ်နေဘာ ရဲဘင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ထင်းရှား လို့ ခွဲခြမ်းမပါဘူး။ ရဲဘင်းကို တခြားလူ့ရွှေးသွားရင် အဲဒီ လူကကျွန်တော်မျိုး ရဲ့နေရာမှာ အစားအုပ်ချုပ်ခွင့်ရှိပါတယ်။"

"အော်—အဲဒီတော့ သူ့အကြောင်းဘာတဲ့လဲ—ထားပါတော့။ ဂါလာဇ ကော ဘာလို့ တင်းပုတ်ကြီးကို ယူလာခဲ့ရဘာလဲ" ဟုမေးရာ ဂါလာဇ က—

"တင်းပုတ်က ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ အသက်ကို ကာကွယ်တဲ့ ခြွင်း ဖြစ် ပါတယ်ခင်ဗျား၊ တင်းပုတ်လက်ထဲက လွှတ်လွင့်နေရင် ဘယ်သူကမဆို ကျွန်တော်မျိုးကို လွယ်လင့်တကူနဲ့ သတ်နိုင်ပါတယ်။"

“အင်း—မင်းတို့နှစ်ယောက်ကတော့ တော်တော် ဘက်ညီကြသားဘဲ။ မင်းတို့ ဘယ်အရပ်ကိုရောက်ခဲ့ကြသလဲ” ဟုမေးရာ အနန်ဆသိုင်ဂတ်က—

“ကျွန်တော်မျိုးတို့ ဝေးသိလှတဲ့ အရပ်ကို ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်အရှင်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ဘော်ဝင်ပန်းများ ဆက်သချင်တာနဲ့ ကျွန်တော်မျိုးတို့ ဝေးသိတဲ့ အရပ်က ဆွာဇ်ဦးယျူဘဲ့အရောက် သွားခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီ ဦးယျူဘဲ့ဟာ ကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့ မြေနဲ့ဝေးပါတဲ့ အတွက် ဖုတ်ဇီးအပြည့်ပြန်ခဲ့ပါပြီ။ ဒေဟားဘိုကလူတွေဟာ ဆွာဇ်ဦးယျူဘဲ့ကို မြစ်ဆုံးထိပ်မှာကြတဲ့ လူတွေပါဘဲ” ဟု ပြောဟာ သုံ့ပန်းများ၊ ခွာနေရာဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြလေ၏။

“တော်ပါလေ့စွ၊ တောင်လေ့စွ၊ ဦးယျူဘဲ့များတွေ ထားတွေကိုတော့ မြင်ရတွေ့ရပါပြီ။ အဲဒီမှာ ဝါတော်ပြန်မှာ ဘော်ဝင်ပန်း ကတော့ ဘယ်ကဲ့။”

“ပန်းဘာတော့ ပန်းဘော်ဝင်မှန်ပါရဲ့ အရှင်မင်းကြီး—အဲဒီမှာ အဲ ဒီဘော်ဝင်ပန်းကလေးဟာ ညှိုးလျော်ခွေမြောင်းခဲ့တဲ့အတွက် လူ့အ မြိုးသို့ ခြောက်သွေ့နေပါပြီ။”

“ဒေ—မင်းတို့ ဘာအဓိပ္ပါယ်နဲ့ ဆိုလိုတာလဲ” ဟုပြောကာ ဘုရင် သည် နေရာမှ ထ၍ ထပြီး ကြည့်လေ၏။

“အရှင်မင်းကြီး မကြာမီအတွင်းသိရပါစေ့မယ်ဘုရား” ဟု ပြောကာ အနန်ဆသိုင်ဂတ်သည် နောက်မှ ရဲဆင်ဘယ်နှင့် ဘယောက်ကို အစိုးရ အမိန့်ပေးနိုင်စေဖို့လက်ပတ်ကြေငြာသောအခါ နောက်ပိုင်းမှလူလေး ယောက်သည် ခွာနေရာမှ ထမ်းလာသော ဝန်ထုပ်ခန့်ပိုးဘာကို ထမ်းကာ ရှေ့သို့တိုးလာကြပြီး ဘုရင်၏ ရှေ့ တွင် ထိုအထုပ်ကိုချပိုက်ကြလေ၏။ အနန်ဆသိုင်ဂတ်က အထုပ်ကိုဖြေပြီး ပိုးသောခကြွင်း ဖြေလိုက်သည့် အခါတွင်ကား၊ ထူးရေစိုမှ တခါခု လှပစွာရှိသော ဆံသိမ်ထားသည့် မိန်းကလေးဘဏ်မအလောင်းကို တွေ့ရလေ၏။ အနန်ဆသိုင်ဂတ်က အ လောင်းကို ရဲဘင်နှင့် ထိုးပြပြီး ဘုရင်အား—

“ဒီဥစ္စာဟာ ဘော်ဝင်ပန်းရဲ့ အကြွင်းအကျန်တွေဖြစ်ပါတယ် အရှင် မင်းကြီး။”

ဤတွင်မှ ဧဍ္ဂရာပဝကို မရလှဉ်မနေပြီဘု ငွေ့နတဲ ကြီးခဲ့သော ဝင်ဂန်သည် ခန္ဓာကိုယ်အပြပ်တောင် ရှမ်းအလေလောင်းကိုကြည့်ရင်း ဒေါ်ဂလ်ဆန်လာသဖြင့်—

"ဟေ့—သွား—သွား—ဗီအထုပ်ကြီးကို တခြားယူသွားပီး ခွေးကျွေးပစ်စမ်း"ဟု အခါကအသူကိုယ်တိုင်အမြွတ်တနိုးပြုခဲ့ဘူးသော ဧဍ္ဂရာပဝအား သေပြီအသင်နှင့် ရှင့်သီးခွာပြောလေ၏။ ပြီးမှဆက်လက်ပြီး—

"မြန်မြန်ယူသွား......တဲ့ အနန်ဆဲသိုဂိုဝတ်က ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာအမှန်အတိုင်းပြောပြစမ်း။ မှန်မှန်လဲပြောနော်။ အရှိကောင်းရင်တော့ အကောင်းသက်သေထိ မယ်ဆိုတာကိုလဲ စဉ်းစားထားအုံး။"

ဤတွင် ဆန်နီဆဲသိုဂိုဝတ်နှင့် ဂါလာ ဇိ တို့သည် ဝင်ဂန်အား သူတို့ကိုယ်တိုင် ဖန်တည်းထားခဲ့သော လုပ်ဇာတ်ကလေးကို ခင်းပြကြလေ၏။ ဝင်ဂန်မှာ ဓါသအထူ ပစ်ဒနေသော်လည်း အာရုမတောင်ရှိ၊ အကြောင်းမထူးတော့သော အခြေအနေသို့ရောက်နေသဖြင့်—

"ကဲ—သွားကြတော့—တာပေမဲ့ မင်းတို့ ရဲတင်းလူမျိုးတွေဟာ ငါ့အမိန့်ကို မခံယူဘဲ စပ်တိုင် ခဲ့ကြတဲ့ ပြစ်မှုရှိ၏။ နောက်ဗ်၊ ဧဍ္ဂရာပဝအလောင်းကိုသာ ယူလာခဲ့ပ်၊ အသက်ကိုမယူနိုင်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှု အတွက်မင်းတို့ တမျိုးလုံးကို ငါ သတ်မပစ်တာ ငါ့ဆော်ကြီးမင်းတို့ရဲ့ ခွေးတွေမိန်းမတွေကိုလဲ အကျွန်းသို့ ထားခဲ့ကြ"ဟု ပြောလေ၏။ ဤသို့ ရဲတင်းလူမျိုးများအား သတ်ဖယောင်းသောင် ပြောသောအခါ အနန်ဆဲသိုဂိုဝတ်သည် မခံနိုင်ဘူး ပြုံးလိုက်လေ၏။ သို့သော်လည်း ညည်းသို့မျှ နှုတ်ကို မပြန်တော့ဘဲ ထွက်ခွါသွားရန် ဟန်ပြင်လေ၏။ ထိုအခါ လွှား ရဲတင်းသင်္ချိုင်းမှလူတယောက် ဧ ရှေ့သို့ ထွက်လာပြီး—ဝင်ဂန်အား—

"ကျွန်တော်မျိုးတို့ မှန်တဲ့စကား ပြောခွင့်ပြုပါ၊ အရှင်အမိန့်ပင်လျှင်ဖြစ်ပါအရှင်။"

"ပြောသာပြောပါ။ ဘာလဲမင်းက ပါနဲ့။"

"အရာ—အရှင်ကြီးနေ့ရှင်ဘဲ့ စတေးနေ့ဟာ မှုသလေးသော ဖြစ်ပါတယ်အရှင်။ ပဟာလသကာဇာ တွေကို သုတ်သင်ကျွမ်းနိုင်တဲ့သူတော ကျွန်တော်မျိုးဟာ တောင်ခေါင်းဝကို အစောင့်ကျတဲ့ တပ်ခွဲလ် ဖြစ်ပါတယ်အရှင်။

ညာက လူသုံးယောက် တောင်ခေါင်းဝ အတိုင်း ထွက်လာ ပါတယ်။ တယောက်က ရဲတင်းဘုရင်ဖြစ်ပြီး ကျန်တယောက်က ဝံပုလွေဂါလာဇီ ဖြစ်ပါတယ်။နောက်တယောက်ကတော့ အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန် ပါးပါး ဖြစ်ပြီး မိုင်းကြီးကို ကိုယ်ပေါ်မှာခြုံပြီး ကိုင်လာပါတယ်။ တတိယ လူဟာ ယောက်ျားမဟုတ်ပါဘူး။အလွန်လှတဲ့ မိန်းမလေး တယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ဒီလူဟာ ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်ကို ခွဲယဲ ဆိုက်တော့ မိုင်းကြီးဟာ အောက်ကျသွားဟာနဲ့ မျက်နှာထားပေါ်လာပါတယ်။ ဒီမျက်နှာ ဟာလဲ ယောက်ျားမျက်နှာမဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းမလေးမျက်နှာဖြစ်ပြီး လမင်းလက် နှစ်လေးသာလောက်အောင် သာယာ လှပ ဘယ်။ မျက်လုံးက အရောင် ဟာလဲ သောက်ရှုကြည့်ပျိုနေခင်းဝိုပါဘဲ။သုံးယောက်သား တောင်ခေါင်းက ထွက်သွားကြတာ ဖြစ်ပေမဲ့ ပြန်လာကျတော့ နှစ်ယောက်ထဲ ဘဲပြန်လာတာ တွေ့ရပါတယ်။မှောင်ရိပ်ထဲကို ကျွန်တော်မျိုး လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီ တတိယလူဟာ အခေါ်ကို ထွက်ပြေးနေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးဟာလဲ အစောင့်တာဝန်အလျောက် ဟောသည် ရဲတင်းဘုရင်ကို ထွက်တုန်းက သုံးယောက်ဖြစ်ပြီး ဘာလို့ နှစ်ယောက်ထဲ ပြန်လာသလဲလို့ မေးတော့ ရဲတင်းဘုရင်က သုံးယောက် မဟုတ်ဘူး–နှစ်ယောက်ထဲလို့ အဘင်ပြင်ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့လဲ အခုက သေတယ်ဆိုတဲ့ ဂဏ္ဍသရဲ့ အလောင်းကို တွေ့ပအလောင်း မှန်ပါတယ်လို့ ဘယ်သူကမှ ကျိန်ဆိုနိုင်ဘာသာ မတွေ့ရပါဘူး။အခုတော့ ကျမ်းကျိန်ဆိုအလွန် နောက်ကျနေပါပြီ။မိန်းကလေးရဲ့ အလောင်းဆိုးက တွေ့တဲ့ ရဲတင်းတံသာကိုလဲ ဝံပုလွေဂါလာဇီက သတ်တယ်ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ဒီလူဟာ တောင်ငွေ့ပြင်ဘက်မှာ ဟာလေတာဝ် တယောက်က လုပ်နဲ့ ခိုက်သတ်ဖို့ သေရတဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။သူ့အလောင်းကို ကျွန်တော်မျိုး ကိုယ်တိုင် ဖုက်စေ နဲ့ တင်းဆုပ်ပြင်ရပါတယ်။နောက်ပြီးတော့လဲ အခုလူအောင် လသတ် သွားနေ့မိန်းမလေး ဟာ အသုံ့ တွေ့ရှိပါတယ်။ အလောင်းတွေ သည် ကတော့ ရဲ့ တင်းဘုရင်က ရဲတင်းမွှေကိုမီး တည်ပြီးဖြစ်ပါတယ်။ဒီ— အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုး အမှန်ကိုကြိုက်တဲ့လူမို့ မှန်ရာကို သံတော်ဦး တင်ရပါတယ်ခင်ဗျား၊ သနားသေသေအောင်ပြင် ရဲတင်းဘုရင်နဲ့ ဝံပုလွေ

ဂါလာဇ်တို့သားရန်က ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပါသော ဤစာစောင်များသည်အလွန်အလွန်ကြောက်ဘို့ကောင်းတဲ့လူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။"

၂၈။ ဤသို့သစ္စာဖေါက်လုပ်သူက ပြောကြား၍ နိုက် အနန်ဆလိုပိုဂတ်သည် ထိုလူ့အနားသို့တရွေ့ရွေ့ချဉ်းကပ်နေလေ၏။ သူ၏ လှုပ်ရှားချဉ်းကပ်မှု သေဝပ်လှသောကြောင့် မည်သူမျှ သတိမပြုမိကြ။ ကွန်ပဲ မြေ့ပိုနှင့် ဂါလာဇ်သားလျှင်ရှိပါကြလေ၏။ ခင်ဂန်က—

"မင်းတို့ပုံပုလွေဆိုပေမဲ့—ငါတို့ ကောသရ ဇာ၏ လက်ကလွတ်ကြ ရိုးလားကွာ" ဟု အနန်ဆလိုပိုဂတ်နှင့် ဂါလာဇ်တို့အား အလိုပေါ် သောကြောင့် ထိုအခါ ကြိုး၀ါ၏ နိုက်တွင်ပင် အနန်ဆလိုပိုဂတ်သည် သစ္စာဖေါက် ရဲဘော်တပ်သားအား ဆွဲကိုင်ဘမ်းယူလိုက်ပြီးနောက် ဓားတချောင်းကို ကိုင်ချိုးသကဲ့သို့ခါးကို ထိုးချိုးလိုက်လေ၍ ခင်ဂန်၏ ခြေရင်းသို့ အလောင်းကိုပစ်ချလိုက်ယင်း ခင်ဂန်အား—

"ကဲ—ခင်ဗျားရဲ့ ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးကိုယူပေတော့။ ဒီလိုဆိုတော့ ဒီကောင်ဟာ ခင်ဗျားအရိပ်အာဝါသကိုကောင်းကောင်းကြီးခိုလှုံရတာပေါ့နော်။"

ဤတွင် လူအားလုံး ဆိတ်ငြိမ်သွားလေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မည်သူမျှ ခင်ဂန်၏ရှေ့မှောက်တွင် အနန်ဆလိုပိုဂတ်လောက် မရွယ်မရှာ မပြုကျင့်ံကြ သောကြောင့်ဖြစ်ပေ၏။ ခင်ဂန်ထံမှ ဒေါသ ထွက်လှစွာ သော လေသံနှင့်—

"ဟေ့—ဒီခွေးကိုသတ်ကြ၊ ခွေးရော သူ့နောက်ကပါတဲ့လူတွေ ရော တစ်ယောက်မှ အသက်နဲ့ မကျန်စေနဲ့" ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ အနန်ဆလိုပိုဂတ်က ခင်ဂန်အား—

"ဒီမယ်—ခင်ဂန်ဘုရင်မင်းမြတ်ကျေးဇူးတို့ဒီကိုလာတာဟာ နွှင်ခင်းမွေး နိုင်လို့ ပြိုင်ကြီးဟင်းသောက်ဘို့လာကြတာ မှားလည်းရဲ့လား" ဟု ပြော ပြီး ဆက်လက်၍သူ့နောက်လိုက် ရဲဘော်တပ်သားများဘက်သို့ လှည့်ကာ "ဟေ့—ရဲဘော်တပ်သားတွေ မင်းတို့—ဒီလို စုလုံကြက်ရှာခွေးရဲ့ သုတ်သင်ချေမှုန်းမှုကိုခံကြတော့မလို့လား" ဟု ပြောကာ ဓားဓားက ဒိမှ နှင်းသတ်ပြီး မသေကျွင်းကျန်သေးသော မိတ္တူဘားနိုင်လှသည် ခင်ဂန်

၏ ငှက်ရှုစ်သားများသဖွယ်သို့ ရဲတင်းကြီးနှင့် ထိုးပြနေလေ၏။ ၎င်းတွင် ရဲတင်းတင်းသားများက …

"ဟို … အရှင်—ရဲတင်းဘုရင်ကြီး… ကျွန်တော်မျိုးတို့ ဇာ်အထိုင်းခံနေကြရ လူဘေးမျိုးတွေမဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျား" ဟု ညီးညီးညည်းညည်း ကန်းအော်ပြောဆိုနေကြနှင့် နဘေးပတ်ပတ်ကိုင်ရန် ဟန်ပြင်နေသော ခင်ဂန်၏ စစ်သားများ လှုပ်ရှားနေသည်ကို သိသောကြောင့် တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ရန် စောင့်နေကြလေ၏။ အနှင့်သလိုဝိုက်သည် ဓါးစစ်သည်တော်များကို ဦးစီးခေါင်းဆောင်ပြီး ရှေ့သို့ ပြန်ဆုတ်သွားနေနှင့် ဂါလာဇာ သည် ထင်းပုတ်ကြီးကိုမြှောက်ကာ ခင်ဂန်၏ အပေါ်သို့ဂ ပြီး—

"ဟော—ရှယ်လိုက်ရ'း" ဟု ဟစ်အော်လေ၏။ လှတ်တုန်းပေ ထုတ်ထုတ်မှုလေ့လိုက်ကြ ခင်ဂန်၏ခေါင်းပေါ်တွင် ဂါလာဇာ၏ထင်းပုတ်ကြီး ဝဲနေသည်ကိုသာ အံ့အားသင့်စွာ ငိုက်ကြည့်နေကြ၏။ ဂါလာဇာ က ခင်ဂန်အား—

"လူထဲယောက်သေရုံနဲ့ ကိစ္စပြီးတန်ရော်သားနဲ့ ဘာလို့ အများအပြားအသေခံနေကျလိုသလဲ။ ကဲ—မင်းတို့လူ စစ်သားတွေ တိုက်ခံ့ ထိုက်ကြပါ။ … နဲ့နဲ့ကလေးလှုပ်ရှား မင်းတို့ဘုရင် ခင်ဂန် အသက်ပျောက်မယ်သို့ သာ မှောင့်မေ့ထားကြ။"

ခင်ဂန်သည် ခေါင်းပေါ်တွင်မိုးထားသော ထင်းပုတ်ကြီးကိုရင်းအေး အင်သန့်စွမ်းတွေ့ကြိုးသော ဂါလာဇာ ကိုရင်း၊ ကြောက်ရွံ့သောမျက်နှာထားနှင့် ကြည့်ရင်း—

"ကဲ—မင်းတို့ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ချမ်းသွားနဲ့။ ပြန်သွားကြပါ ကွာ။"

"ဘယ်တော့တဲ့ ခေါ်ကြာချက်ပါဘဲခင်ဗျာ" ဟုပြောကာ ထင်းပုတ်ကြီးကိုရှုစ်သိမ်းပြီး နောက်ပြန်ဆုတ်သွားလေ၏။ ပြီးမှ…

"ဟော—ရဲတင်တို့ ဘုရင်မင်းမြတ်က အေးအေးဆေးဆေးပြန်သွားကြပါလို့ အမိန့်ပေးနေတယ်— ကဲ—ခင်ဂန်ဘုရင်ကို ကောင်းကြီးချမ်းမင်းပြုကြပါကွာ။"

သို့သော်လည်း ခင်ဂန်မှာ ယခုအခါတွင် ထင်းပုတ်ကြီး၏ ဘေးရန်မှ

ပေးသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ကြောက်စိတ်ပျောက်ကာ ဝေါသစိတ် ဝင်လာပြီး အနန်ဆလိုပိုဝက်တို့အား တိုက်ခိုက်လိုဟန်နှင့် မျက်ခမှာဝကြုတ်နေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်ခေ့ာ့ပိုက အနားကပ်ကာ.....

"အရှင်မင်း မြတ် စဉ်းစားတော်မူပါ။ ဒီလိုပြကျွန်သို့ တော်မယ်မထင်ပါဘူး။ ရဲဘော်တပ်သားတွေဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို အရှင်မင်းကြီးရဲ့ စစ်သည်တော်တွေကို ချေမှုန်းနိုင်စွမ်းရှိနေကြပါတယ်"ဟု သတိပေးစကား ပြောလိုက်ရလေ၏။ ဗင်ဝန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီဒီဘက်သာ အခြေအနေမလှသည်ကိုသိပေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ယခုအခါ နေပြည်တော်တွင် မီးပုံကြီး သောင်ပြနေသောဘဲကျန်နေသော လူ့ဝစ်သားသားသမျှ၏ကျွန်တပ်များမှာ စောစောကပေါ်ခဲ့သည့်အတိုင်း နဲဘယ်ကြည့်ယမ်မှဘိုးငါး မျက်နှာဖြူများကို သုတ်သင်ချေမှုန်းရန် ဘုရင့်အမိန့်နှင့် ခရီးလျှောက်ရှိကြလေ၏။ သို့ဖြင့် ဗင်ဝန်သည် မခံချိမခံသာမျက်နှာထားနှင့်....

"ဟော့မေ့ာ့ပို လက်စသတ်တော့ မင်းဟာသစ္စာဖေါက်ကောင်ပါလားကွ၊ ကဲ–သစ္စာဖေါက်တွေသွားစီးသွားနေကျသင်းတို့ကြံပစေတော့" ဟုပြောကာသူ့လက်ထဲမှ လှံတိုကလေးနှင့် ပစ်သိုးလိုက်လေ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် မျက်စေ့ရှင်သွေ့ချပ်သည့်အလျောက်လျှော်မြန်စွာရှောင်တိမ်းကာ ရှုအုရက်နေရာမှ ထွက်ပြေးလာခဲ့သူ ကျွန်ုပ်နောက်မှကား–ဗင်ဝန်၏စစ်သားအချို့က လိုက်ဖမ်းနေကြလေတော့၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်ရဲဘော်တပ်များရှိရာဘက်သို့ပြေးထွက်လာခဲ့ရာ အနန်ဆလိုပိုဝက်ကလည်း ကျွန်ုပ်ပြေးလာသည်ကိုမြင်သောကြောင့် ရှေ့တိုးပြီး ဆီးကြိုနှင့်လေ၏။ ဤတွင် နောက်မှ လိုက်နေသော ဗင်ဝန်၏ စစ်သားများသည် ရှေ့ဆက်လက် မလိုက်ဝံ့ဘဲ ရှိကြသောကြောင့် ကျွန်ုပ်က–အနန်ဆလိုပိုဝက်အား–

"ငါတော့–ဗင်ဝန်ဘုရင်ရဲ့နောက်ကို ပြန်မတော့ဘူး ဟေ့–"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး––ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါပေါ့"ဟု ပြန် ပြောသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် နောက်မှလိုက်နေသော စစ်သား တယောက်အား လှမ်းပြီး–

"ဟေ့!–မင်းတို့ ဗင်ဝန်ဘုရင်ကို ပြောလိုက်–သူ ဘုရင် ဖြစ်အောင်

ငါဘဲ ဆောင်ရွက်ကြိုးပမ်းခဲ့ရတယ်။ တာဝမေမဲ့ သူငါ့ကို အကောင်းမထင်ဘူး။ဒီကာ ရှေ့ ငါ့မျက်နှာညိုယင် မင့်ဘုရင်ရာဇာပလ္လင်နဲ့ ဖင်နဲ့ ထပ်နိုင်လိမ့်မယ် မထင်နဲ့။နောက်ပြီး ဘယ့်လဲငါ့ကိုလိုက် မရှာနဲ့–ဘာလို့ လဲသို့ ဆိုတော့ ငါ့ကိုလိုက်ရှာသို့ထွေတဲ့ ခရီးအချင်းချင်းမျက်နှာချင်းဆိုင်ကြတဲ့အချိန်တာ ဖင်းနံ့ရဲ့ သေပွဲ အချိန်ဘဲဆိုတာ ပြောလိုက် ပါကွာ..... ဟုဆိုလာ။"

ဤသို့ပြောပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည်၏ဘင်းဘဝ်သားနုနှင့်အတူ ဖင်ဂန်ဘုရင် နေပြည်တော်မှနေပြီး အနောက်အရှက် လိုးဝမရှိဘဲ ခရီးထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုအခါ ထိုနေ့က သခင် ပိုင်နက် ဆရာ့လုံးဝ၏သည် ငါ့ကို ခေါ်ပြောလိုက်နောက် ကျွန်ုပ်အား–

"ကျွန်တော်တော့ နောက်ကြောင်းပြန်ပြီး ဖင်ဂန်ကို သတ်ပစ်မှဖြစ်မယ်လို့ စိတ်ကူးရတယ်။အခုနေတုန်းကျွန်တော်တို့က သူ့ကို သွားမသတ်ရင် မကြာခင်သူက ကျွန်တော်တို့ကို လာသတ်မှာအမှန်ဘဲ။"

"အို–အခုမှတော့ သတ်မယ် ကြံမနေပါနဲ့ တော့ ကွာ။ မင်းခနေပြည်တော် ပါတ်ဝန်းကျင်ဘလျှောက်လုံး ကင်းတွေချထားနှင့်ရော ပေါ့။စောစောက သတ်နိုင်တုန်းကတော့ မသတ်ဘဲ ခုမှ သတ်မယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။အခါကောင်း အခွင့်ကောင်းဘခုကို လက်လွှတ် လာခဲ့ပြီ"ဟု ပြောရ ဂါလာဇ်က ဝင်ပြီး–

"မှန်တယ်။အဲ့ဒါပြောတာ မှန်တယ်။စောစောက ကျွန်တော် သူ့ကို ထင်မှတ်ခဲ့ ထိုသတ်နိုင်တုန်းက သတ်ခဲ့မိရင် ကောင်းမှာ"ဟုပြောလေ၏။ အဝန်ဆရာ့ပိုဂတ်က ကျွန်ုပ်အား–

"ဒီသို့ဆိုရင်လဲ အခုဘယ်လို လုပ်ကြရင် ကောင်းမလဲ။"

"ချာကာဘုရင့်လက်ထက်တုန်းက မော်ဆီလ်ကဆင်ဇေဆိုတဲ့ လူဟာ ချာကာကို ခြားနားပုန်ကန်ပြီး မြောက်ဘက်အရပ်မှာ တိုင်းသစ် ပြည်သစ် တည်ထောင်ပြီး နေထာရှိတယ်။အဲဒီတော့–အခု–မင်းတို့ နှစ်ယောက်လဲ နှာမှာဘာဝ ဟောင်တန်းအဆ ရဲ့တင်းရွာမှာနေကြနဲ့တော့။ မြောက်ဘက် အရပ်ကိုပြောင်းပြီး မော်ဆီလ်ကတ်ဇေနဲ့ အတူတူဖြစ်ဖြစ်၊တခြားမှီ ဖြစ် ဖြစ်အခုပ်ချုပ်နေကြရင် ကောင်းမယ်။"

"အာ—ဟာဇေတ—ကျွန်တော် မလုပ်ချင်ဘူး။ နဗာဘာဝဆောင်ခြေ ထဲ နေပြီး တခြားမရွှေ့ချင်ဘူး" ဟုပြောရာ ဝါလာဇ်ကပါ—

"ကျွန်တော်လဲ တခြားမရွှေ့ချင်ဘူး။ တခြားရွှေ့သွားရင်ကျုပ်နောက် လိုက်ရှိတဲ့ ဝံပုလွေတွေမှာခေါင်းဆောင်မရှိဘဲဖြစ်နေမှာပေါ့။"

"ဟာဇေတ—မင်းတို့ အခုဘာဘဲလေ။ မင်းတို့က ယဲရှယ်တဲ့ အရွယ် ဆိုတော့ လူကြီးသူမပြောတဲ့စကားကို နားမထောင်ချင်ကြဘူး။ အဲဒီတော့ နောင်ခါ အရေးအကြောင်းကြုံလာရင်သိရောက်ရော ပေါ့။"

ကျွန်ုပ် ဤသို့ပြောလိုက်ခြင်းမှာ အဗ္ဗန်ဆာလိုဂိုဝတ်၏ သဘောရင်းကို မရိပ်မိသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ နဗာဘာဝဆောင်ခြေမှ မရွှေ့မပြောင်း လိုဟု ဆိုခြင်းမှာ စင်စစ်အားဖြင့် အဗ္ဗန်ဆာလိုဂိုဝတ်သည် ရဲဘင်းရှာဘွင် ဝတ္တုပယတွဲ့ခံ နာဝါနှင့် တွေ့ဆုံရန် ဟာခစ်က ချိန်းဆိုထားပြီးသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ အကယ်၍ ထိုစဉ်ကသာ အဗ္ဗန်ဆာလိုဂိုဝတ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဆုံး ဉာဏ်ပေးချက်ကိုနားထောင်ပါက သူသည်မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို တိုင်း ခြား ပြည်ခြားသို့ ထွက်ပြေးပုန်းရှောင်မြန်းရှိဘဲ ရှင်ဘုရင်ဘဉ်းဘာနှင့် အစ်ချုပ် မင်းလုပ်နေရပေလိမ့်မည်။ နာဝါလည်း အသက် သေဆုံးရမည် မဟုတ်။ အသက်နှင့်ကိုယ် မြဲမြံနေစရာ အကြောင်းရှိပေ၏။

မင်းနေပြည်တော်တွင် ကျွန်ုပ် ရှိခဲ့သော ဝင်ဂန်ဘုရင် အသို့ ကား ကျွန်ုပ် အဗ္ဗန်ဆာလိုဂိုဝတ်တို့နှင့် လိုက်ပါမသွားဘဲ စစ်သားများအား ပြော ကြား ပြစ်ခဲ့သောစကားကို ကြားသိရသောကြောင့် အကြီးအကျယ် ဘုန်း လျှပ် နေလေ၏။ သို့ဖြင့် သူသည် အကြောက်လွန်စွာ အဗ္ဗန်ဆာလိုဂိုဝတ်တို့ နေထိုင်သော ရဲဘင်းရှာသို့ စစ်သည်တော်များ စေလွှတ်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြု သေးဘဲ ခေတ္တ ဆိုင်းငံ့နေလေ၏။ နောင်သော အခါတွင်ကား သူသည် စောစောက ဘိုးဝါးတို့အား သတ်ဖြတ်ခဲ့ဖူးသောပြစ်မှုနှင့် လူမျိုးတို့နှင့် စစ်မက်ဖြစ်ပွါး တိုက်ခိုက်နေရသည်ဖြစ်၍ အဗ္ဗန်ဆာလိုဂိုဝတ် တို့အား တိုက် ခိုက်ရန် မအား လပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် အဗ္ဗန်ဆာလိုဂိုဝတ်တို့အား အမဲမြောက်တိုင်း တိုင်းပြည်မှ အပြစ်မဲ့သူများကို အလာဘလာ သုတ်သင်ချေမှုန်းနေလေ၏။

အခန်း—(၂၉)

ခရီးဆက်လက် ထွက်လာခဲ့သော အခိုက်အတန့်၌ အဂ္ဂနီဆဲလိုဗိုဂတ်သည် ဟာလာဘာဇာ်များအား စစ်တိုက်ခိုက်ပုံ၊ နာဝါနှင့်တွေ့ဆုံရပုံ တို့ကို ဇာတ်ကြောင်းပြန်ပြီးပြောပြလေ၏။ သို့ဖြင့်—ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေလေ၏။ သို့သော်လည်း၊ နာဝါအား ဟာလာဘာဇာ် ဘိုင်းပြည်မှ ရဲဘော်ရွာသို့ ခေါ်ဆောင် ဘယ်ယောက်သည်၊ ထွက်လိုက်သည့်အကြောင်းကိုကြားရသောအခါတွင်ကား—မိုးရိုးစိတ် ဝင်မိ လေတော့သည်။ ဤခရီးမှာ နံ့နယ်ခဲ့သော မိန်းမသား တယောက်ထည်း ခရီးသွားရန်အတွက် ဘေးရန်အသွန်ဘူပြောလှပေ၏။ ယခုအချိန်အထိ ကျွန်ုပ်သည် အဂ္ဂနီဆဲလိုဗိုဂတ်အား ချာကာ၏သားဖြစ်ကြောင်း၊ နာဝါနှင့်မယ်ဒန္တမအရင်း မတော်စပ်ကြောင်းတို့ကို ထုတ်ဖော်ပြောပြခြင်း မပြုသေးဘဲ ထိန်ချန်မြဲထိန်ချန်ထားခဲ့လေ၏။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် ခရီးသွားနိုက်ဖြစ်သဖြင့် အနီးအပါးတွင် လူစိမ်းများရှိခြင်း၊ ဤသဘာဝ၊ ပေါက်ကြားသွားမည်ကို စိုးရိမ်ခြင်းတို့ကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုအခါတွင် အကြောင်းမှန်ကို ဖေါ်ထုတ်ကာ အဂ္ဂနီဆဲလိုဗိုဂတ်အား ဝင်ဝန်၏ နေရာ ဇုလူထာ်နန်းပေါ်သို့ဘင်မြှောက်ပေးရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်းကို ကား—ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ သိနေလေ၏။ သို့သော်လည်း၊ အခြေအနေတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့တွေးထင်သလို မဖြစ်ခဲ့ချေ။ အဘယ်၌ စောစောကသော ကျွန်ုပ်သည် အဂ္ဂနီဆဲလိုဗိုဂတ် မသေသေးကြောင်း သိရပါက ဗုချ—ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်ထင်သည့်အတိုင်း ခရီးသွားနိုင်မည်ဖြစ်ပေ၏။ ယခုသော် ကား—နောက်ကျလှခဲ့ပြီဘကား၊ ဝဏ္ဏမနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သောကြောင့် လည်း၊ ယခုအခါတွင် ဝင်ဝန်နှင့် အဂ္ဂနီဆဲလိုဗိုဂတ်တို့သည် တဦးနှင့် တဦး မကြည့်ချင် မမြင်ချင် လောက်အောင် မုန်းတည်း နေကြ လေ၏။

ဤသို့တမျှော်ဘခေါ်တွေးနေဘရင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်ရဲဘော်ဘဲသား များနှင့်အတူ နာနာဘာဝတောင်ခြေဆီသို့ ခရီးဆက်လက်ထွက်ခွါခဲ့လေ

၏။ နောက်ဆုံး၌ နာဇာဘာ၀ ဘောင်ခြေဆီသို့ ရောက်လာရုံ၌ မထေ ရဲတင်းရှာသည့်ပင်ဆိုက်ဝေ ရောက်လာခဲ့ကြရ ရဲတင်းတပ်သားများသည် စင်သီချင်းကို တကျော်ကျော် သီဆိုပြီး ရှာဝင်ကြ လေ၏။ သို့သော်လည်း ဂါလာဇာ့မှာကား-သူ့ တက်တော်သား ဝံပုလွေမျိုးနှင့် ရွှေရန်းတွက် နာဇာဘာဝဘောသီရေတွင်ပင် နေရစ်ခဲ့ရာ ဝံပုလွေ များအလည်း ကုတ်အော် ဘောင်းသဲ အရုပ်ပျက်ပြီးဆိုကြကြသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ခဲ့ရ ပေ၏။

ရဲဘင်းရှာမှုကား-ဇာပိုနီဘာ ၊ ခေါင်းဘောင်ဘော ၊ ဖိနပ်မျိုးခလေး သူငယ်များသည် မျော်မဆုံး-ရှုမဆုံးဆိုကြကြလေ၏။ သို့သော်လည်း တပ်သားအားလုံးပြန်ရောက်လာခြင်းမဟုတ်ဘဲ သေသူသေ၍ကျေ သူကြေ ကျွင်းကျန်ရစ်ခဲ့သေးသည်ကို တွေ့ရသောအခါ၌ကား-အားလုံးပင် ငိုး ညည်း မဲ့နည်း ငိုကြွေးကြပေကုန်၏။ အဂ္ဂနီဆဲပိုဒ်ဂင်သည် ဇာပိုနီဘာအား ကြွင်မှာယုယစွာနှုတ်ဆက်သော်လည်း အဆိုအသား ကင်းမဲ့ နေ၍ကို ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာသတိပြုမိ၏။ ဆိုမှသာမက ဖြုံကြောင်း ကျွန်ုပ်ကို ကြားရသောအခါ၌ကား-ဇာပိုနီဘာသည် ကျွန်ုပ်ကိုမျက်စောင်းတဆိုးဆိုး နှင့်လှစ်ပြီး ရဲတင်းတပ်သားများအား......

“ကိုင်း တောင်းကြသေး၏ လာ။ ဒီမှော်ပိုဆိုတဲ့အတိုးကြီးလူမိုက်ကြီးရဲ့ စကားကိုနားထောင်မိတော့ ရှင်တို့ဘယ့်နှယ်နေကြသလဲ။ သူ့စကားအရ ရှင်တို့ဟာ အခု-ဟာလာကာဇာ့တွေကို သွားတိုက်၊ အပြစ်မဲ့တဲ့လူတွေကိုသတ်ပြီး ဝတ္ထုပစ္စည်းကို ဝင်ဂနီလက် အပ်မယ် ကြံကြတယ်၊ တကယ်ဆက်တော့ကော ရှင်တို့ဘယ့်နှယ်ရှိ၏။ ဒါလောက်ဘဝတောင်စစ်တိုက်ခဲ့ရပြီး ရှင်တို့ဘာများအမြတ်ရခဲ့တာရှိသလဲ။ သွားပါနဲ့သွားတို့ဘချို့။ ရုပ်ကြီး နားရှက်ပဲ မိန်းမတချို့ရခဲ့တာပေါ့လို့ ဘာများပိုထူးတာရှိသေးသလဲ။ တာခပဲ-ဒီကိစ္စဟာ တာနဲ့ အေးအေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ အစကစစ်ထွက်ကြတုန်းက ဝင်ဂနီအတွက် ဝတ္ထုမပါကို ဘယ်ဘို့သွားကြတယ်။ ဘာမေ့ ဝတ္ထုပစ္စည်းဟာ အဂ္ဂနီဆဲပိုဒ်ဂင်ရဲ့ အမြတ်တဲ့အတွက် ဘယ်မလာဘဲ။ ရှုတ်ချခဲ့ကြတယ်။ တာတွင်မကျဘူး။ ဝင်ဂနီဘပည့်ကျော် ဒီအတိုးကြီး မော့ပို

ကိုယ် ခေါ်လာလိုက်ကြသေးတယ်၊ အခုဆို စံသား၊ တဝက်ကျော်ကျော် လဲဆုံးခဲ့ရပြီ၊ ဓင်ဂန်ဘုရင်နဲ့ လဲမှုန်းခဲ့ကြပြီ၊ စိတ်ချနေ ဒီအတိုးကြီး မောင့်ပို ဟာ တို့အားလုံးကျန်သေးကုန်အောင် ဆောင်ကြဉ်းမဲ့ အတိုးကြီးဘဲ" ဟု ပြောလေ၏။ ဇ'နိဘာသည် ရင်ရင်သီးသီး စကားပြောလျက် ရှိသော်လည်း ၎င်းတို့စကား ထဲတွင် တချို့ တဝက် မှန်းသော စကားများ ပါနေသေးကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် အန္တိဆာလိုဂိုဂတ်တို့သည် ဘာချပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ငြိမ်နေကြရလေ၏။ အတော်ကြာမှ အန္တိဆာဂိုဂတ်က ဇ'နိဘာ အား......

"ဟော့—အေးအေးနေစမ်းကွာ၊ စကားများစမ်းနဲ့၊ ဥာဏ်ပညာ ရှိတဲ့ မောင့်ပိုလိုမှတ်ကြလ်ကို မြှူးမြှူးမျှမျှ မပြောပါနဲ့၊ မောင့်ဆိုဘာက မင်း မသိလို့ သာတိုးကွဲ့—အမှန်က မောင့်ပိုဟာငါ့ဘခင်ဘဲ၊"

"တခြင့် ရှင်လို ရဲဘင်းဘုရင်မှာ ဘာအမိုက်ဘယောက် ရှိနေတယ် ပြောပါ၊"

"အေးလေ—ဆိုပါတော့—ငါ့မှာဘာအမိုက်ဘယောက် ရှိနေသလိုဘဲ ဆုံးမဘိုလိုနေသေးတဲ့ မယားမိုက်တယောက်ရှိနေသေးတယ်" ဟု ပြောကာ အန္တိဆာလိုဂိုဂတ်သည် နေရာမှထလိုက်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍......

"ဟော့—ဇ'နိဘာ ထွက်သွားစမ်း—မင်း နောက်ထပ် ငါ့ဘအကြောင်း ဒီလိုမပြောနဲ့—နောက်တခါ ပြောရင်တော့ ငါ မင်းကို နှင်ထုတ်လိုက်ရ လိမ့်မယ်၊ နားလည်လား၊ မင်းကိုသည်းခံရပေါင်းလဲများလှပြီ၊"

"သွားပါမယ်တဲ့ရှင်—သွားပါမယ် တဲ့၊ ကောင်းကြ ပါစေရဲ့ တော်—အစအဆ ငါကသူ့ကို ရဲဘင်းဘုရင်ဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းပေးတဲ့အ တွက် ကျေးဇူးဆပ်တာနဲ့တူပါရဲ့" ဟုငေါ့ပြောနေရာ အန္တိဆာလိုဂိုဂတ် က—

"ဟော့—ရဲဘင်းဘုရင်ဖြစ်တာက ငါ့အစွမ်းအစနဲ့ ငါဖြစ်တာကွဲ့" ဟု ပြောကာ အန္တိဆာလိုဂိုဂတ်သည် နေရာမှထပြန်ပြီး ဇ'နိဘာအား တံခါးပြင်ရောက်အောင် တွန်းထုတ်လိုက်ကာ ကျွန်ုပ်အား—

"ဒီလို မိန်းမမျိုးမယားလုပ်ရတာသိပ်ခက်ဘာဘဲ ဘေဆောရှယ်" ဟု ပြောလေ၏၊ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်က......

"အေး–တာကတော့ထုံးစံဘဲ။ မယားဆိုးလင်ဆိုတာ လင်ဆိုး မယားလိုဘဲ စိတ်ဒုက္ခရောက်ရစမြဲဘဲ။ တာပေမဲ့ ဒီလို အမှားတွေဟာကို သဘောပေါက်အောင်လုပ်ဖို့လိုတာပေါ့ကွယ်။ ယောက်ျားဆိုတာ စိတ်ချမ်းချမ်းသာ သာနေချင်ရင် မယားရဲ့အလွန်အကျွံ မချစ်ရဘူးကွဲ့–မှတ်ထား" ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်လေ၏။ ထိုစဉ်အခါ အနုဆလိုင်ဂင်သည် ကျွန်ုပ်ဆုံးမသည်ကိုနားထောင်ပါက လွန်စွာကောင်းပေမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည်ကျွန်ုပ်ဆုံးမသည်ကို မနားထောင်ခဲ့သောကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် မိန်းမကြောင့်ပင် အပျက်စီးကြီးပျက်စီးခဲ့ရလေ၏။

ထို–အခွေ့ချက်နှာဖြူလူသား—

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အတန်ကြာလောက်အောင်တဲထဲတွင်ထိုင်နေကြလေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် တဲပြင်မှကြက်တိုးသံတခုကိုကြားရလေ၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် တဲပြင်သို့ဟိုဟိုသည်သည်ထွက်ကြည့်ပြီး ပြန်ဝင်လာကာ အနုဆလိုင်ဂင်အား......

"ငါမင်းကို အရေးကြီးတဲ့စကားတခွန်းလောက် ပြောချင်တယ်။"

"ပြောသာပြောပါ၊"

စဉ်စင်အားဖြင့်မူကား အရေးကြီးသောစကားကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောကြားလိုသောအခါ၌ အရပ်လေးမျက်နှာတွင် အခြား လူတဦးရှိမရှိကို ကောင်းစွာအကဲခတ်ပြီးမှ ပြောသင့်ပေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကြက်တိုးသံကြားစဉ်က ကျွန်ုပ်တဲပြင်သို့ထွက်ကြည့်ခဲ့သော်လည်း မည်သူ့ ထဲတွင်တဦးကိုမျှမတွေ့ခဲ့ပေ။ ကောင်းစွာလည်း ရှာဖွေမှုနှောက်ပြီးမကြည့်ခဲ့ရချေ။ စဉ်စင်အားဖြင့်မူကား၊ ကြက်တိုးသံ ဆိုသည်မှာ အခြားမဟုတ်၊ ဇာဝနီတာ တဲဆီသို့ပြန်လာပြီး ကျွန်ုပ်နှင့်အနုဆလိုင်ဂင်တို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် စကားပြောနေသည်ကို ချောင်းပြီး နားထောင်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ သို့သော်လည်း ကြက်တိုးသံကို ကြက်တိုးသံ ဟုသာ အမှတ်တမဲ့ ယူမှတ်ပြီး ဇာဝနီတာ ချောင်းပြီး နားထောင်နေမှန်း မသိသော ကျွန်ုပ်သည် အနုဆလိုင်ဂင်အား သူသည်ချာဘာအိသားသာဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်၏သား အရင်းမဟုတ်၊ နှမတော် ဘာလေကာမှ မွေးသော တူတယောက်မျှသာ ဖြစ်ကြောင်း ဇာတ်ကြောင်းပြန်ပြီး ပြောပြလိုက်လေ၏။ သို့သော်လည်း

ဘာလေကပါအေါ၊ ချာတာတာသတ်ဖုံကိုပြောပြသောအခါဦးအ္ဆန္ဒဆလိုဗိုဝတ်သည် ဖုံသွား တကြိုက်ကြိုက် ဖြစ်နေပြီး ကျွန်ုပ် စကားပြောခဲ့ပြီးဆုံးသွားသောအခါတွင်ကား—

"ဒီလို ကျွန် တော် ဟာ ဦးလေးရဲ့ သား မဟုတ် ဘဲ၊ ချာတာနဲ့ ဘာလေကာတို့ရဲ့သားဆိုရင် နဲ့ဒါနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဟာ မောင်နှမ အရင်း မဟုတ်ဘူးပေါ့။"

"ဟုတ်အင်း မဟုတ်ဘူး။ မောင်နှမတဝမ်းကွဲတော်တယ်။"

"ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ကြားထဲမှာ ဘာမှအခက်အခဲ မရှိဘူးပေါ့"ဟုပြောရာ ကျွန်ုပ်မှ သူပြောသည်ကိုနားမလည်ဟန်နှင့်ကြည့်နေရာ အ္ဆန္ဒဆလိုဗိုဝတ်က ဆက်လက်၍—

"ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ကျွန်တော် နဲ့ဒါနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားတာကိုပြောနေတာ ဦးလေးရဲ့၊ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ တသက်နဲ့ တကိုယ် ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်သူ့မိန်းမကိုမှ နဲ့ဒါလောက် ချစ်ခဲ့ဘူးသေးဘူး။ တကယ်လို့ နဲ့ဒါမသေသေးဘဲ ဒီ ပြန်ရောက်လာမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် လက်ထပ်ယူဖို့ကမှာဘဲ"ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခိုက်တွင်မှ ကျွန်ုပ်သည် ရုဘီယာအကြောင်းမြောက် ကြွက်တိုးသံကို ကြားမိသည်ဟုထင်မိလေ၏။

"မင်း နဲ့ဒါကိုလက်ထပ်တာတော့ ငါဘာမှဝင်မပြောလိုပါဘူး။ တာပေမဲ့ မင့်မိန်းမဇာနီတာက စကားဝင်များနေလိမ့်မယ် ထင်တယ်။"

"ဇာနီတာဟာ ကျွန်တော့ မယားကြီးဖြစ်တာတော့ မှန်ပါတယ်။ တာပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့လူမျိုးတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်နောက်ထပ် မယားတယောက်ယူမှာကို ဘယ်ကလာပြီး သူဝင်ပြောင်းဖက်နိုင်ပါ့မလဲ။"ဟုပြောကာ ဇာနီတာကို စက်ဆုပ်ရွံရှာဟန် အမူအရာမျိုးကို ပြနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်တာမှ—

"အေး—ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်းတော့ နောက်မယား ယူနိုင်တာပေါ့ကွာ။ တာပေမဲ့ မင်းက ဇာနီတာကို အရင်တုန်းက ချစ်သလိုချစ်ပြီ ချစ်နေအုံးမယ်ဆိုရင်တော့ ဇာနီတာက မင်းနောက်မယားယူမှာကို ဘာမှ ဝင်စွက်ဖက်ရေးမလိုဘူးပေါ့။ တာကာလဲဆောက်ဖြစ်မှ ကျောင်းဆကာ ခေါ်ရမှာပေါ့ကွာ။ အခု—နဲ့ဒါလဲ ဟာလာတာဇာတိုင်းပြည်တနေရာ၊ ဒီ ရဲ့တင်း

ရွာကိုရောက်မလာသေးပါဘူး။ လမ်းမှာ သေချင်လဲ သေနေမှာပါ။ အခု လောလောဆယ် အရေးကြီးတာက မင်းဘာမျိုးရိုးစဉ်ဆက်အရ မူလပိုင် နန်းကိုပိုင်ဆိုင်တဲ့ လူလဲ။ အခြေအနေက ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် ဖြစ်နေပေ မဲ့ မင်းလိုလူဟာရှင်ဘုရင်ဖြစ်ဖို့ အခွင့်အလမ်း အလေးဘာလေးတော့ ကြုံရိုင်ချင် တွေ့ဘတ်တောင်သေးပါရဲ့"

"ဒယ်လိုကြိုက်ပြောတာလဲ"

"ဒင်ဂန်ရဲ့ လက်ထောက်မှူးရှိတဲ့ ငါ့ဒင်းအဆွေ ရွာသူကြီးတွေ စစ်ခိုင် တွေ အချို့ဟာ ဒင်ဂန်ကိုရွှံ့လှ—ကြောက်ထဲကြောက်ကြတယ်။ မင်းလို ချာတာရဲ့သားအရင်းဘယ်ယောက် ရှိနေတယ်ဆိုတာကိုလဲ မသိကြဘူး။ စစ် သားတွေကလဲ ချာတာဆိုရင် သိပ်ချစ်ကြတာပဲ။ ဒင်ဂန်ကိုမုန်းကြတယ်။ အဲဒီတော့ မင်းအကြောင်းကို သူတို့သိရင် အကူအညီပေးကြလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသေအချာတော့ မပြောနိုင်ဘူးပေါ့ကွာ ဒီနေ့ညနေ့ ကြိုးစားကြည့်ရအုံးမှာပေါ့"

"အင်း—ကြိုးစားကြည့်ရင်လဲ ကောင်းချင်ကောင်းမှာပဲ။ မကောင်း ချင်လဲမကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တော့ ဒင်ဂန်ရဲ့ ရွာသူကြီးတွေ စစ်ဗိုလ်တွေ စစ်သားတွေနဲ့ မတွေ့ရသေးခင် ဒီနေ့ည နာဝါ ဒီရွာကို ရောက်လာပြီး နာဝါနဲ့ အချင်းချင်းတွေ့ဆိုက်ချင်သေးတယ်။ ဒီမှတိုင်းရေးပြည် ရေးကိစ္စကိုလုပ်ခဲ့ဘို့မယ်"

"အေး—ဘာ့ဒေါ့သဘောပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒင်ဂန်ရဲ့ရွာဆိုကိုနေရ ကထဲက သူလျှိုတွေရှုပ်ပြီး အခြေအနေ လောက်လွှင်း စုံစမ်း နိုင်မှ တော့ ဘောင်းပယ်သင်တယ်။ ဒင်ဂန်က မင်းကိုအခုချက်ချင်း လာသိုက်မယ် မ တိုက်ဘူးဆိုတာ သိထားနိုင်ရင်တော့ကောင်းမှာပေါ့။ အခုတော့ ရှိတယ်လေ။ ဒင်ဂန်ဟာ အခုနေ့အခါမှာဘိုးဝါးချက်နဲ့ဘဲ့တွေနဲ့ တိုက်နေရတာမို့ မင်းကိုတိုက်နိုင်အုံးမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ငါအခု ပြောတဲ့ စကားတွေကိုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ သွားမပြောလေနဲ့။ အထူးသဖြင့် ဖိုနီဘားမသိစေနဲ့"

"စိတ်ချပါ ကျွန်တော်ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောပါဘူး။"

အတန်ကြာသောအခါ အ၀န်ဆာလိုပိုဂတ်သည် ကျွန်ုပ်ကိုခွဲခွါပြီး အိပ်ပျော်ဟန်ဆောင်ကာ စောင်ခေါင်းမြီးခြုံထားသော ဇာနီဘာ၏ တဲရှိရာ ဆီသို့ထွက်သွားလေ၏။ အ၀န်ဆာလိုပိုဂတ်ရောက်လာသည်ကို သိသောအခါ ဇာနီဘာ ရုတ်တရက် အိပ်ရာမှနိုးလာသည့်ပမာ......

"ကျမ ခုတလော အိပ်မက် တခု မက်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ရှင်ဟာ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်နေပြီး ရှင့်နောက်က ခုလူစင်သားတွေ ဟန်းစီပြီးလိုက်နေကြသတဲ့"

ဤတွင်အ၀န်ဆာလိုပိုဂတ်သည် ဇာနီဘာခြေရင်းနားသို့လာပြီး အသုံး ခုံကြားသိနေသောကြောင့်ပြောသလောသို့သော်လည်း အဟုတ်တကယ် ပင် အတိတ်နိမိတ်ဖြစ်နေမည်လောဟု မဝေခွဲတတ်ဟန်ဖြင့် ငိုင်ကြည့်နေ ကာ .....

"ဒီအိပ်မက်မျိုးကကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ဒီအိပ်မက်မျိုး မက်တဲ့လူကို အိပ်မက် မပျောက်သွားတဲ့ အချိန်ထိအောင် ချုပ်နှောင် ထားဖို့ပါတယ်"ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ညလွန်မြောက်သောအခါတွင်ကား ကျွန်ုပ်သည်အ၀န်ဆာလိုပိုဂတ် မင်းဖြစ်ရေးအတွက်လုပ်ငန်းစဉ်များကို စတင်လုပ်ဆောင်သော အားဖြင့် ဝင်ဂန်နယ်ရှာသို့ သူလျှိုတပ်များကိုစေလွှတ်ပြီး ဝင်ဂန်ဘုရင်၏လှုပ်ရှား မှုတို့ကို လေ့လာနေလေ၏။

လက်ဦးကာ ဝင်ဂန်သည် ရဲဘင်ရှာသို့ စစ်တပ်များ စေလွှတ်တိုက်ခိုက် စေရန်ကြံစည်နေသော်လည်း ဘိုးဝါး ချက်နွာ ဂျူ (၅၀၀)ခန့်သည် မြင်းများစီးပြီး သူ့နယ်မြေသို့ ချီတက်လာကြောင်း ကြားသိရသော ကြောင့်ဘိုးဝါးများကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ဆင်နေရလေ၏၊ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ထံ စစ်တိုက်ရန်စစ်သည်များမစေလွှတ်နိုင်ဘဲ ကျွန်ုပ်နှင့်အ၀န်ဆာလိုပိုဂတ် နှင့်တကွ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရနေ ကြလေ၏။

ပဋ္ဌမအကြိမ်တွင် ချီတက်လာသော ဘိုးဝါးချက်နွာမြို့များမှာ ဝင်ဂန် တပ်မတော်၏ ခြောင်းမြောင်းလုပ်ကြံမှုဒဏ်ကိုခံကြရ၍ အခြားတဘက်မှ နေ ပြီး တိုက်ခိုက်နေကြသော နက်တယ်ပြည်နယ်မှ အင်္ဂလိပ်ချက်နွာမြို့တော်မှာ

လည်း၊ ဇုလုစစ်သားများ၏ သုတ်သင်ချေမှုန်းခြင်းကို ခံကြရလေသည်။ သို့သော်လည်း—ချက်နှာကြီးများကား၊ ဤမှနှင့် အေးမည့်သူများမဟုတ်ကြ၊ နောက်ထပ်ချီတက်တိုက်ခိုက်လာကြဦးမည်ဖြစ်သည့်ကုံဒင်ဂန်ကောင်း ရှာသိမှ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ဘွန်ဒိဝ်သည် ဘွန်ဒိုင်၏စုန်းအဘတ်ဖြင့်ခင်ဂန်၏ရှာသူကြီး အပေါင်းတို့သို့ ပြကြားပြီ—မင်းလောင်း ပေါ်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုးတိုး ဝါကြွေးနိုင်ထားလေ၏။

သို့ဖြင့်အချိန်သည်ကာရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်ခဲ့၍ အနန်ဆလိုပိုဂတ်သည် နှာဝါကိုစောင့်မျှော်ရင်းနှင့်မင်းဇာဂိုဘာ၏အပေါ်မေတ္တာကုန်၍ကုန်၍လာ ခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံးတွင် စကားပင် မပြောဘဲ နေလေတော့၏။ သို့သော် လည်း ဇာဂိုဘာသည် အနန်ဆလိုပိုဂတ်အား အကြံဖြစ်စောင်းမြောင်း အကဲခတ်လျက်ရှိသည်။

နောက်ဆုံးတွင်ကား၊ အနန်ဆလိုပိုဂတ် မျှော်လင့်သည့် အတိုင်းပင် ဝဏ္ဏပဘဲ့ ရှုနှာဝါသည် ရဲဘာရွာသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လေသည်။

---★—•★•—★—

(အခန်း—၃၀။)

လပြည့် ညဘာသွင် ဘွန်ဒိဝ်နှင့် အနန်ဆလိုပိုဂတ် နှစ်ယောက်တည်း မည်သို့မည်ပုံ ဇင်ဂန်အား ပုန်ကန်တော်လှန် ရမည်နည်းဟု စကား လက်ဆုံကျနေကြရာမှ ဝဏ္ဏပဘဲ့ ရှုနှာဝါ၏အကြောင်းသို့ ရောက်လာကြ လေ၏။ ဤတွင် အနန်ဆလိုပိုဂတ်က …

"နှာဝါတော့ လမ်းမှာတွင်ဘဲသေနှင့်ပြီထင်ပါရဲ့ဦးလေးရယ်၊ ရွာနီး ချောင်းစပ်ကိုလှတွေလှည့်ပြီးလျှောက်ရှာတာလဲ မတွေ့ရဘူး။ အသက်မသေ သေးရင်တော့ အခုလောက်ရှိမှိကိုရောက်ချိန်တန်နေပြီ။"

"သေတယ်လို့ မပြောနိုင်သေးပါဘူးကွာ"၊ ဟု ပြောလိုက်ရသော်

လည်း၊ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင်ကား နာဝါအတွက် စိုးသောကမဖြေအားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။

ဤသို့ပြောပြီးနောက်ခေတ္တငြိမ်သက်နေကြရာ မလှမ်းမကမ်းဆီမှ ချွေး ဟောင်သံတခုကိုကြားရလေ၏။ ရန်သူစစ်သားတယောက်ဦး၏ခြေသံကို ကြား သောကြောင့် ချွေး ထဟောင်လေသလောဟု စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့် အန္တဆော်ဝိဂဝင်တို့သည် နေရာမှထကာ တဲပြင်သို့ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ တဲ ပြင် မလှမ်းမကမ်းဆီတွင်ကား မိန်းမရှည်ရှည်လူတယောက်သည် လက် တဘက်မှ ဓါးတိုကိုင်၍ ကျန်တဘက်မှ ခွေးကလေးတခုကိုင်၍ ကိုင်ပြီး ရပ်နေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ အလင်းရောင်မှာ သူ့နောက်က ထိုးနေခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် မျက်နှာကောင်းကောင်း မမြင်ရချေ။ ကိုယ်ပေါ် တွင်လည်း စောင်ကြီးတထည်ကို လွှမ်းခြုံထားလေသည်။ အဘန်ကြာ လောက်အောင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် မလှုပ်မရှက်ရပ်နေကြရာ တ ဘက်လူက အောက်ပါအတိုင်း သူ့ကိုယ်သူတီးတိုးပြောနေလေ၏။

"တဲ့တွေကလဲ များလိုက်တာ။ ဘယ်တဲဟာ ဘယ်သူ့တဲမှန်းလဲမသိ ဘူး။ ရှမ်းခေါင်းမိရှင်လဲ စစ်သားတွေညွှန်သွားမှာမိုးရသေးတယ်။ ကဲလေ၊ မထူးပါဘူး။ ခရီးပန်းလာခဲ့တာအတူတူတော့ ဒီနေရာမှာဘဲ မနက်လင်း တဲ့အထိ အိပ်ခဲ့မှပါဘဲ" ဟုပြောကာ မျက်နှာကိုတဘက်သို့ လှည့် လိုက်ရာ လရောင်သည် သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ ခပ်ဘည့်ဘည့်ကြီးထိုးလိုက် လေ၏။ ဤမျက်နှာကား အခြားမဟုတ်။ နှစ်ရှည်လများကွဲကွာနေခဲ့သည့် မှန်သော်လည်း ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာမှတ်မိသေးသော ကျွန်ုပ်၏ သမီးဖြစ်သူ နာဝါ၏မျက်နှာပင်ဖြစ်နေလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည်လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်း သာ ဖြစ်သွားသောကြောင့် အန္တဆော်ဝိဂဝင်အား ထိုနေရာတွင် မှန်း အောင်နေရစ်ခဲ့ပြီး ရှေ့သို့တိုးလာခဲ့တာ——

"ဟေ့——ရှေ့က ဘယ်သူလဲ။ ဒီနေရာလာပြီး ဘာလုပ်နေတာ လဲ။"

နာဝါသည် အတော်ကလေး တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်သွားပြီးနောက် ရှေ့သို့ တ လှမ်းချင်းတိုးလာကာ——

"အရှေမေးနေတာဘယ်သူလဲ။"

“သူခိုးတွေ သားပြွတွေ လူဆိုးတွေကို ဘမ်းနိုင်တဲ့ လူပေါ့ကွ။ ခင်ဗျားဟာ တိုလူမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သိတယ်။ အဝတ်အစားကတော့ ရွာဇာ အဝတ်အစားပဲ။ ထိုကလဲ ရွာဇာမှန်ရင် ဘယ်ပါ။ တော့ချွန်းဘယ်မှာ။”

“သောက်—အဘိုးကြီး သေခါနီးမို့သာ ကြည့်နေလိုက်ရတယ်။ ကျိတ်ပမိဒီ ပြန်ရှေ့မယ်” ဟုပြောကာ နာဝါသည် ရှေ့သို့ရဲဘင်ခွာ တိုးလာလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် သတ္တာန်လုပ် သရုပ်နှင့် ဗျူးစရာ အတွက် ရှေ့သို့ ရုန်ပြီး အုပ်ကိုင်ထားသောအခါသည့် စောင်းစွာဘ သည်ပွါ ကောင်း သလောက် ယခုအခါ ထွက်လာတဲ့မှာ ၈ ကလေးကို ခေါ်သက်ချောက်တာ အချက် ပေးလိုက်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်က ဘူ့လက်ကို ဆွဲကာ ဘုရင့်လက်သို့ အပ်လိုက်တော့မည်ဟု ပြောသော အခါတွင်ကား ဘုရင်ဆိုသူမှာ အနန်ဆက်ဂိုဂက် ဖြစ်သည်ဟု အမှတ်မရှိသော မသိ—နာဝါသည် မြေပေါ်တွင် ပြားပြားဝပ်ကာ ကျွန်ုပ်၏ခြေကိုဘက်ကိုင်ရင်း—

“သနားပေ၊ အဘေကြီး။ ကျွန်ုပ်ဟာ ယောက်ျား မဟုတ်ပါဘူး။ အသေးနဲ့တဲ့ မိန်းမသားပါ။ ယောက်ျား တစုတယောက်ရဲ့ သားမယား၊ တဝက်လဲ မရောက်ချင်ပါဘူး။ အဘေကြီးမှာ သမီးရှိမှာပါဘဲ။ သမီးချင်း စာနာပါ။ ကျွန်ုပ်ကို သနားတော်မူပါ။ ကျွန်ုပ်ဟာ ဝေးလန်လှတဲ့ အရပ်ကနေပြီး ကျွန်ုပ်မောင် တယောက် အုပ်စိုးတဲ့ ရွာကို လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ အခုတော့ ရွာမှားနေပြီထင်ပါရဲ့။ ခရီးသွားရာမှာလဲ မဘင့်တယ်တဲ့အတွက် မိန်းမ ဖြစ်ရက်နဲ့ ယောက်ျားလိုဝတ်စားပြီးလာခဲ့ရသူဖြစ်ပါတယ်ရှင်။”

ကျွန်ုပ်မှာ ဤမျှ နှစ်ရှည်လများ ကွဲကွာနေခဲ့ရသော သမီး လုပ်သူက တစေ့အမှန်၊ မသိဘဲ အဘေဟု ခေါ်သံကို ကြားရသည့်အကြောင်း၊ ခံ့ကို ဘက်ပြီး ဝမ်းနည်းပက်လက် ဘောင်းယန်နေသည်ကို ကြားရသည့် ဗကြောင်းကြောင့် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ကာ ရုတ်တရက် စကားပြန်မပြော နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။ သို့သော်လည်း နာဝါကမူ ကျွန်ုပ်စေါ်ငါသကွင်းနေပြီး ဘုရင့်လက် အပ်ရန် စိတ်ခစာနေသောကြောင့်သာ စကားပြန်မရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အောင့်မေ့ကာ—

“ကျွန်ုပ်ဟာ လောကမှာ ကျွန်ုပ် မောင်က လွဲပြီး၊ ဆွေမျိုး ဆိုလို့ တယောက်မှ မရှိတော့တဲ့ တကောင်ကြွက်မ ဖြစ်ပါတယ် အဘေကြီးရယ်။

သနားတော်မူပါ။ ကျွမ်းဟာ ဘုရင့်လက်ကိုအပ်ရလောက်အောင်လဲ လှပတဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး။ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ။"ဟု ပြောရာ ကွန့်ဝ်က နောက်ပိုင်း၌ အင်္ဂနုဆလိုပိုဂတ်ပုန်းနေသော ဘက်သို့လှည့်ကြည့်ပြီး—

"ဘုရင်ကြီး ခင်ဗျား—ဒီမှာ ကာသသတောဇ အမျိုးသမီး ရှေးမှ ပလောက် လှပတဲ့ မိန်းကလေးတယောက် အင်္ဂမိထားပါတယ်"ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဤသို့ ပြောသံကြားရသောအခါ နာဝါသည် တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ကွန့်ဝ်အား တချက်စေ့ကြည့် လိုက်လေ၏။ အင်္ဂနုဆလိုပိုဂတ် ကလည်း ရှေ့သို့တိုးပြီး လာခဲ့ရာ နာဝါသည်မျက်လုံးမျက်ခမ်းများကို သေသေချာချာ ဖွင့်သင်ကာ စေ့စေ့ပေါ်စပ်ကြည့်ရင်း—

"အလို... ခုဏ ကျွမ်းနဲ့ စကားပြောနေတာဟာ အဘိုးကြီးတယောက် မဟုတ်ပါလား။ ခုတော့ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ကျွမ်းတွေ့ချင်တဲ့လူရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ကို ပြောင်းလွဲ သွားပါလိမ့်မလဲ"ဟု ပြောရာ အင်္ဂနုဆလိုပိုဂတ်က—

"နာဝါဆိုတဲ့ သူငယ်မက အင်္ဂနုဆလိုပိုဂတ် ဆိုတဲ့ လူကို ခေါ်နေတာထင်ပါရဲ့—ဟုတ်လား။"

"မှန်ပါတယ်။ ထာပေမဲ့ ခုဏ အဘိုးကြီးဟာတော့ တယ်ဟ်ီအမြဲအမူ ရိုင်းပြီးတော့ဘဲ။ ဘာဘဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ ရှင်ဟာ အင်္ဂနုဆလိုပိုဂတ်နဲ့ တူပါ တယ်။ ဟုတ်ရဲ့၊ ဇာ်လရှောင်နဲ့တော့လူကို ကျွန်ုပ်တွဲပြီးပြောမြင်ရဘူး။ ထာပေမဲ့ လက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ ရိုတင်းကြီးကိုတော့ ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေဘာဘဲ။"

ဤသို့ စကားကို တသွင်သွင် ပြောရင်း လည်း နာဝါ သည် အင်္ဂနုဆလိုပိုဂတ်အား စေ့စေ့ပေါ်စပ်ကြည့်ပြီးကြည့်နေလေ၏။ အတန်ကြာ လောက်အောင် ကြည့်နေပြီးမှ အင်္ဂနုဆလိုပိုဂတ်အား သိမ်းကြီး ငွေ့ပိုက် ကာ တရှိုက်နှင့်ရှုပ်လိုက်လေ၏။ အင်္ဂနုဆလိုပိုဂတ်ကမူ နာဝါအား ပြန် လည်ငွေ့ဖက်ရင်း—

"အခုအချိန်လောက်ရှိရင်တော့ ဇာ်နီဘာ ဖိပ်ပျော်နေတန်ကောင်း ပါရဲ့"ဟု သူ့ကိုယ်သူတိုးတိုးပြောလိုက်လေ၏။ ပြီးမှ နာဝါ၏လက်ကို ဆွဲ ကိုင်ကာ—

"လာ—လာလာ နှမလေး ထဲထဲကိုသိုက်ခဲ့"ဟု ပြောပြီးခေါ်လာလေ

၏။ သို့သော်လည်း၊ ကျွန်ုပ်မှော်ပိုသည် ဘူတိုတက်ဦးရွာ ရှေ့မှပြေးပြီး ထဲထဲသို့ဝင်ကာ မီးပုံရှေ့တွင်ထိုင်နေလေ၏။ တဲထဲသို့ ရောက်သော အခါ နာဗါက—

"ဟုတ်သားဘဲ၊ ဒီညရွာ ငါ့မောင် အဝန်ဆပိုပိုဂတ်ဘဲ—ဟောဘိုက ထိုင်နေတဲ့အဘိုးကြီးဟာ စေခေက ငါ့ကိုဘမ်းမယ်လုပ်တဲ့အဘိုးကြီးဘဲ။ ဒီ အဘိုးကြီးကို ကောင်းကောင်းကြီး အပြစ်ပေးဘိုက်စမ်းပါ မောင်ကြီး ရယ်—"ဟု အဝန်ဆပိုပိုဂတ်အား တိုင် သော နေ လေ၏။ ဤတွင်— အဝန်ဆပိုပိုဂတ်သည် ပြုံးစေ့စေ့ လုပ်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ နာဗါ အား—

"နေပါဦး—မင်း ခုက ငါ့ကိုဘယ့်ပိုခေါ်တယ်ကွဲ၊ အခဘကြီးလို့ ခေါ်တယ် မဟုတ်လား—ကိုင်း ကြည့်စမ်း ဒီမျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း။"ဟု ပြောကာ မျက်နှာပေါ်သို့ မီးရောင် တိုက်မိုက် ထိုးအောင် အသိုက်သင့် လှည့်ပြလိုက်ရာ နာဗါက—

"ခေါ်တယ်လေ ဘာဖြစ်လဲ— အဲ့ဗို—ရှပ်ဘဉ်းပြောင်းပေါ့ကလား၊ လက်တဘက်ကလဲ ဘာသို့လှုပ်နေရဘာလဲ—အော်—မှတ်မိဘီ၊ မှတ်မိဘီ ဒီဟာ ဘဘဘဘပါကလား။"

"အေး—နာဗါ မှန်တယ်၊ ငါဟာ မင့်ဘဘ မှောင်ဘဲ၊ ငါကဘေ့ မင်းဘယ်ပိုဘဲ ယောကျ်ားလို ဝတ်ပါး၊ ရှပ်ရှက်ထားပေမဲ့ သက်ဦးတော့ က မှတ်မိပါတယ်"ဟု ပြောလိုက်ရာ နာဗါသည် ကျွန်ုပ်အား ဘက်ကာ ငိုကြွေးနေတော့လေ၏။

အဘန်ကြာသောအခါနာဗါသည် အဝန်ဆပိုပိုဂတ် ကျွေးမွေးသော စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို စားသောက်ပြီးနောက် ဟာလာကာဇ္ဇ ရွာမှရဲတင်းရွာသို့အရောက်လာခဲ့ရပုံကို ပြောပြသေး၏။သူ၏ ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စဉ်ကို အကျန်အစင်ပေါ်ပြရလျှင် အလွန်အလွန်ရှည်လျားနေမည်ဖြစ် သောကြောင့်အောက်ပါသိုရင်းအချက်များကို သာဖော်ပြ ပေတော့မည်။

နာဗါသည် ကျောက်ဂူထဲမှ လွတ်မြောက် လာခဲ့သော အခါ တစ်ပြေး ဟာလာကာဇ္ဇ လူမျိုးများနှင့် အတွေ့ပူးပေါင်းပြီး ပြေးလာသော၏။ သို့ သော်လည်း၊ လမ်းတွင် ယောကျ်ားလိုဝတ်ထားသော နာဗါအား ထားပြ

များအား ဖမ်းဆီးသွားလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဓါးပြများသည် နာဒါအား မိန်းမလေးမှန်းသိသောကြောင့် သူတို့၏ဓါးပြဗိုလ်ထံ ဆက်သကြတော့မည်ဟု ကြံကြလေ၏။ သို့သော်လည်း နာဒါသည် ညို့ဂါတ်ကောင်းသူဖြစ်သောကြောင့် ယခင်ယခင်အခါက ဟာလာကာဇာများအား သွေးဆောင်ခဲ့ဘူးသည့်နည်းအတိုင်း ဓါးပြများအား ဆွဲဆောင်ခဲ့ရာ ဓါးပြများသည် ဓါးပြဗိုလ်ကိုသတ်ပြီး နာဒါအား သူတို့လူစုကို အုပ်ချုပ်နေထိုင်ရန် တောင်းပန်လေ၏။ သို့ဖြင့်နာဒါသည် ဓါးပြများကို အုပ်ချုပ်နေထိုင်ခဲ့လေ၏။ အတန်ငယ်ကြာသောအခါ ဓါးပြများသည်နာဒါအား မေတ္တာဆက်ဝင် ချစ်ခင်စိတ် ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် နာဒါက အားအင်အကောင်းဆုံးနှင့် သတ္တိအရှိဆုံးလူကို လက်ထပ်မည်ဟု ဂတိပေးခဲ့လေသည်။ ဤတွင် ဓါးပြများသည် နာဒါကို ရချင်ဇောနှင့် အချင်းချင်း ထိုးခုတ် သတ်ဖြတ်သေကြေကြသည်တွင်မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာခဲ့လေတော့၏။

နောက်ဆုံးတွင် နာဒါသည် မိန်းမဆိုးကြီး တယောက်နှင့် တွေ့ရာ နာနာဘာဝဘောင်ခြေသို့ရောက်အောင် မိန်းမဆိုးကြီးက လမ်းပြပေးလိုက်လေ၏။ ဂါလာဇာ၏ပြောပြချက်အရကား ဤမိန်းမဆိုးကြီးသည် အခြားသူမဟုတ်နိုင်။ နာနာဘာဝဘောင်ထိပ်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ကျောက်ရုပ်ကြီးက လူယောင်ဖန်ဆင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟုပြောပေသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်ကမူကား ဂါလာဇာ၏ထင်မြင်ချက်ကို ယုတ္တိမတန်ဟု ယူဆမိပေ၏။

နာဒါက အကြောင်းစုံ ပြောပြပြီးသောအခါ၌ အမ္ဘဆလိုပိုဂတ်ကလည်း ဒင်ဂန်အား ဟာလာကာဇာ အမျိုးသမီးတဦး၏ အလောင်းကို ဖျောက်ဖျက်လုပ်ပြီး ထိုလည်ဆက်သရေမှ ဒင်ဂန်နှင့် ရဲဘင်လူမျိုးများ အမျက်မာန်တောင်ကြီးသွားလောခဲ့ပုံကို လုံးစေ ပတ်စေ ပြောပြလေ၏။ နာဒါသည် အမ္ဘဆလိုပိုဂတ်ပြောသမျှကို နားစိုက်ထောင်နေပြီး သူ့ တယောက်အတွက်နှင့် ရဲဘင်လူမျိုးများ ထိခိုက်မိုးမှောင်ကျရသောကြောင့် စိတ် မကောင်းဖြစ်နေလေ၏။ သို့ဖြင့် အမ္ဘဆလိုပိုဂတ်၏လက်ကိုဆွဲကိုင်ပြီး —

"မောင်ကြီးရယ်၊ ဇော်ကို ငါ့ဖွဲ့ဝါအပေါင်း ဆင်းရဲကြောင်း ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေတာနဲ့ စာရင်တော့ ကျမ စောစောက သေသွားပါရင်တယ်လောက် တောင်းလိုက်မလဲ"

"မင်းသေရုံနဲ့ကိစ္စပြီးသေးဘူးကွ၊ ဘာ လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ငါနဲ့က အချက်ဘယ်နည်းနဲ့မှ မပြေနိုင်ဘူးပေါ့နဲ့ ငါဟာလဲ မောင်နှမ အရင်းမဟုတ်ကြဘူးဆိုတာ မင်းသိထားဖို့လိုတယ်။"

ဤသို့ပြောသံကြားရသောအခါ နာဓါသည် ခပ်ကျယ်ကျယ် ငိုလေး အလန့်တကြားအော်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ရုတ်တရက် ဆွဲကိုင်လိုက်တာ—

"ကျမနဲ့ အတူအမွှာပူးမွေးလာတဲ့ မောင်ကြီးတယောက်လုံးအရေ ကျမနဲ့ မောင်နှမ မတော်ရပါဘူးလို့ ပြောနေပါလား ဘာဘော—ဇော် လိုဆိုရင် အင်္ဂန်ဆလိုဗိုဂိုဟ်ဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဘောဘောကပြောပြပါ အုံး"

"မောင်နှမအရင်းတော့မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ တာဝမဲ့ မောင် နှမတဝမ်းကွဲ တော့တော်တယ်"ဟု အစချီကာ ယခင်အနည်းငယ်ပိုင်း ကျွန်ုပ်သည် အ ကြောင်းကို ပြောပြလိုက်ရလေတော့၏။ ပြောပြီးသောအခါ နာဓါက— အင်္ဂန်ဆလိုဗိုဂိုဟ်အား—

"လက်စသတ်တော့ မောင်ကြီးရဲ့ မျိုးရိုးက တယ်မသန့် ပါကလား။ ချာတာရဲ့သားဆိုရင်တော့ အရှင်ကာလို မချစ်နိုင်တော့ဘူး တော်ရေ့"

"တာရမသဲကွား၊ အရှင်ကထက်ချစ်ရမှာပေါ့၊ ငါအခု မင်းကို မယားအ ဖြစ်နဲ့ ပေါင်းဘက်တော့မှာ နာဓါရဲ့။"

"ဟိုအရင်တခါ ကျောက်ဂူထဲမှာ တုန်းက ဇော်ဒိုင်တာဆိုတဲ့ မယား တယောက်ရှိခဲ့ဘူးတယ်လို့ မောင်ကြီးပြောခဲ့ဘူးတယ်မဟုတ်လား။"

"ဟ. နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲကွ၊ ဇော်ဒိုင်တာဟာ ငါ့မယားဆိုပေမဲ့ လူတ ယောက်ဟာမယားတယောက်ရှိနေတဲ့အကြောင်းကြောင့် နောက်ထပ် မိန်းမ မယူရတော့ဘူးလား။"

"ဪ မောင်ရယ် ဘာပေမဲ့ မယားငယ်တော့ မခံနိုင်ဘူး၊ မယားကြီး အဖြစ်နဲ့မှ ပေါင်းနိုင်မှာ။"

"စိတ်ချပါကွာ မင်းကသာ ငါ့ချစ်သဘောအိုင်ရှိတဲ့ကိုပြုစုချစ်စေနိုင်ပါ"

"ကဲ ..... ကဲ..... ယုံပါပြီဗိုလ်လေးက်ခြပြောချင်သုံ့ပါဘိ၊ ကျမ အတွက်လဲ ဟောဒီကဗျာသဘောကို မကြည့်စေး၊ မောင်ကြီးကို ခြွသော် ကိုက်ဘာ်းသွား ပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျမထ မောင်ကြီးကို အနန္တဆလိုပိုဂတ်ထ ရွှဲချင် ဘယ်သူ့ကိုမှ လှမ်းမလှုပ်နိုင်ဘူး လို့တောင် ပြောပြီ သေးတယ်၊ အဲဒါ့ကြောင့်က သောသဘာက သောင် မောင်နှမချင်းဇာ လိုစိတ်မထားကောင်း ဘူးလို့ ဆုံးမဘူးသေးတယ်၊ အခုအထိလဲ ကျမဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယူဘဲ အပျိုကြီးနဲ့နေခဲ့တယ်၊ ဒီလို နှင်ရှည်လာများ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စောင့်ထိန်းနိုင်ခဲ့လို့လဲ နောက်ဆုံးမှာခုလို ကိုယ်ချစ်သူနဲ့ ပြန်တွေ့ရတာဘဲ၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့လူကိုမှလဲ ကိုယ့်အချစ်ကို အပ်နိုင်ဘယ်၊ ဒါ့ပေမဲ့ အခုတော့သတိထားနော် ကျမကိုချစ်တဲ့လူတွေဟာ လူတိုင်း လိုလိုသေး ခုကွန့်တွေကြုံရဘာချည့်ဘဲ၊"

"တွေ့ချင်ဘဲ့သေးနဲ့တွေ့စေးပါစေကွာ မပြုံပါဘူး" ဟုပြောကာ အနန္တဆလိုပိုဂတ်သည် နာဝါအား ပွေ့ပိုက်ကာ ဘာက်ရှင်းနမ်းရှုပ်လိုက် လေ၏၊

သို့သော်လည်း နာဝါက သူခရိုး ပမ်းလာ သော ကြောင့် အနန္တဆလိုပိုဂတ်အား သေးဒယ် ခေ့ရန် ပြောကြား တောင်းပန်ရာ အနန္တဆလိုပိုဂတ်သည် စိတ်သဘောကြီးစွာနှင့်တဲပြင်သို့ ဖဲခွါထွက်သွား ခဲ့လေ၏၊

—★—◦★◦—★—

(အခန်း— ၃၁)

နောက်တနေ့နံက်လင်းသောအခါ ဝံပုလွေဝါလာဇ်သည်၊ နာဝါ၏ ဘာဝတောင်ခြေမှ ပြီး ရဲဘင်းရွာသို့ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လေ၏၊ ရောက် လျှင်ရောက်ချင်းပင် တဲဆဲတွင် ပကြုပပတွဲ့ရ နာဝါအား တွေ့ရသော ကြောင့်—

"အော်— ငွေ့လှုပ်ပရောက်လာပြီဆိုရင်တော့ သေမင်း ရောက်လာတာနဲ့ အတူတူဘဲ။ သူရောက် လာမှာလို့ လားတော့ မပြော တတ်ဘူး။ မနေ့ညက နာနာဘာဝတောင်ခေါ်မှာ ဝံပုလွေတွေ အူသိုက် ကြားလှန်းပါရော့— ငါ့အဘိုးတော့ဘယ်မကျူးပါဘူး။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ငါ့ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ ဂြိုဟ်နက္ခတ်ဟာ အတော် အရေးပါ မှုး၊ မှိန်နေပြီ ဆိုတော့ ... ငါ့အဘိုးတော့— လင်းဆုံး ရောက်နေပါပြီ။ တာပေါ့ ဝရှုံ့မေ ကတော့— မှိုသမျှလူ အားလုံးကို ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ် ထင်တယ် ပော့"ဟုပြောကာ —တင်ပုတ်ကြီးကို လှုပ်ရှမ်းရင်း ပေါ်မှ ထွက်သွားလေ၏။ သူပြောပုံဆိုပုံကို ကျွန်ုပ်မှန်ဖိုးကျမှသောလည်း— ကျွန်ုပ်သည် အတော်ကလေးဘုန်လှုပ်ချောက်ချားမိလေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဝရှုံ့မပေါ်အလှစက်ကွင်းဘဲသို့ ဝင်ရောက်ခိုသူမှန်သမျှမှာနောက်ဆုံးတွင် သေခြင်းတရားနှင့်သာ ရင်ဆိုင်ရတတ်စမြဲဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

ထို့နောက်သော်ကား—ကျွန်ုပ်သည် ရဲဘင်းရွာအစည်း အဝေး ကျောင်းပမည့် အရပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားရန် အတွက်နာဝါအား သွား ရောက် တွေ့ဆုံလေ၏။ နာဝါသည် ယခုအခါတွင် မိမ္မအဝတ်အစားများနှင့်ဖြစ်နေလေပြီ။ ခေါင်းမှ နောက်ကျော တွဲလွဲလိမ်နေသော ဆံပင်များသည် ဖိုး ပေါ်တွင် ဖုံ့ဖဲပြီးကျနေကြ၏။ လက်—လည်ပင်းနှင့် ဖျံဆံ များတွင် ဆင်စွယ် ဘယက်တန်ဆာပလာများကို ဝတ်ဆင်ထား၍ လက်ထဲတွင်ကား စောစောက မြစ်ထဲသို့ ရေချိုးသွားစဉ် ချိုးယူလာခဲ့သော ကြာပန်းပွင့် တပွင့်ကို ကိုင်ထားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် နာဝါ၏ လက်ကို ဆွဲကိုင် လိုက်ပြီး —စည်းဝေးပွဲ ကျင်းပမည့်နေရာသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့လေ၏။

လစဉ်ကျင်းပနေကျ အချိန်ဖြစ်သည့် အလျောက် စည်းဝေးပွဲ ကျင်းပမည့်နေရာတွင် ဖရိုသောက်အဘော်များများရောက်ရှိနေပေ၏။ ထိုနေရာတွင်ကား၏နိတာခေါင်းဆောင်ဘားသော ရွာထဲမှ မိမ္မကြီးငယ်များ ထိုင်နေကြ၏။ ဤမိမ္မများသည် ဟာလာကာ၏ ဘေချာက်ကျကြီးထဲမှ တွေ့ခဲ့ရသော ဝရှုံ့ပမတွဲ့ရ နာဝါအား အထူးအဆန်း သဖွယ် မြူးထိ ပြူးကြောင် စိုက်ကြည့် နေကြကုန်၏။ ယောက်ျားများကမူ လှပသော နာဝါအား ကြည့်ကာ ...

"အင်း......ဦးလေးဘက်လှတဲ့ မိန်းကလေး အတွက် ယောက်ျားတွေ သော်ကြံ ကြောကြရတယ်ဆိုတာ ဘာမှမဆန်းပါ ကလား"ဟု ပြောကြ လေ၏။ မိန်းမ များက မူကား ချီသည် ခါးသည် အလုံးတပါခြား စကားပြောကြားခြင်း မရှိကြပေ။ ယောက်ျားများ ပြောသမျှ စကား များ၊ ခြိမ်းမွှဲ တောပနာ သံများကို ကြားရ သော ကြောင့် လည်း နာ ဝါ သည် အိမ်ရှေ့ မပျက် ခပ်ပြုံးပြုံး လုပ်နေ လေသည်။ ဇာနီတာ သေရူအား နာဝါအား မျက်စေ့ဖြင့် လှမ်းကြည့် နေရင်း လက်တဘက်မှ အနှုန်းဆပ်ပိုဂတ်နှင့် ရသော ဘူးကလေးကို ဖွေ့နိုးသားလေ၏။ ဇာနီတာ အိမ်ရှေ့မှနေပြီး ကျွန်ုပ်တို့ဖုတ်သန်းသွားကြသောအခါ နာဝါသည်ဖဲခြသ ထွက်သောမျက်လုံးနှင့် ကြည့်နေသည့် ဇာနီဘာအား တုံ့ပြန်ကြည့်ရှုနေ ရာ ဇာနီဘာသည် ခဏမျှ ကြာသော အခါ မျက်နှာ လွှဲသွား လေ၏။ အနှုန်းဆပ်ပိုဂတ်၏အပေါ်သို့ရောက်သောအခါတွင်ကား အနှုန်းဆပ်ပိုဂတ် ကမ္ဘာဝါအား"ဟော နာဝါ"ဟု နှုတ်ဆက်ပြီးနောက်သူ့အပေါ်တွင်ထိုင်နေ သော လက်အောက်ခံ ရွာသူကြီးများအား"ငါတို့- ဟာ လာ ကာဇီ ကျောက်ဝကြီးထဲသွားပြီး ဖင်ဝန်ကိုဆက်ဘို့ တိုက်ရိုက် ယူငင် လာရတဲ့ ဝဋ္ဋူပမဆိုတာ သူပေါ့ကွ။ ဦးအကြောင်းကို မင်းတို့အားလုံး သိနေကြ သားဘဲ၊ ဝဋ္ဋူပမဟာ သူ့ကိုဝင်ခွင့်လက်မှတ်ဘို့ ငါ့ကိုတောင်းပန်တာ နဲ့ ငါကလဲဘမ္ဗြာမိန်းမလေး တယောက်ရဲ့ အလောင်းကို ဝဋ္ဋူပမ လုပ် ပြီး ဆက်ခဲ့တယ်။ ဘာပေမဲ့ သင်္ချိုင်းကျော်ဘဲသောက်က ပေါ်ထွက်လိုက် တာနဲ့ တို့လိမ်လည်နေတာကို ဖင်ဝန်ဘုရင်သိသွားတယ်။ ကဲ-ကြည့်စမ်း ပါအုံးကွာ၊ ဝဋ္ဋူပမဟာ မလှပေဘူးလား၊ မင်းတို့ရဲ့ဘင်းလှူချီးတွေရဲ့ ရဲဘင်းဘုရင် ထေဓတော်လုပ်ဘို့ရာ မသင့်ခဲ့လျှင် ပေဘူးလား"

"မှန်ပါပေတယ်ခင်ဗျာ၊ သင့်လျော်လှပါပေတယ်"ဟု နာဝါ၏ ညို့ မျက်စိနေပြီးရှိသော ရွာသူကြီးအပေါင်းတို့ အာမေဋိတ် ဟစ်ကြလေ၏။ ဝါလာဇီ တယောက်တည်း အင်းလှုပ်-ဆဲလှုပ်နှင့်ခေါင်းကိုသာ ထွက် ထွက်ခါ၍ အောင်ရှင်းနေလေ၏။ သို့သော်လည်း ဘာစကားမျှ ဝင်ရောက် ပြောဆိုခြင်းမရှိချေ။ တံတားဆီ၏ ရှေ့ လမ်းကြောင်းကို စကားတခွန်း

လောက်ဝင်ပြောရုံနှင့် ပြောင်းလဲ သွားလိမ့်မည် မဟုတ် ကြောင်း ကို ဂါလောဇ်ကောင်းစွာသိပေ၏။

ဇော်နိတာသည် ယခင်က ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ကားပြော နေခိုက်က ချောင်းနားထောင်ထားသောကြောင့် နာဒါနှင့်အနန်ဆလိုပိုက်တို့ မောင်နှမအရင်းမဟုတ်ကြောင်းသိနေနှင့်သော်လည်း အနန်ဆလိုပိုက် က နာဒါကို သိမ်းလိုက်တော့မည်ဟု ပြောသံ ကြားရသော အခါတွင်ကား ဘာမျှမသိလေဟန်နှင့်—

"ရှင်—လက်ထပ်သိမ်းပိုက်မယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုလက်ထပ် သိမ်းပိုက် မှာလဲရှင်"

"အို—ယောက်ျားဆိုတာ မိန်းမ ယူချင် သလောက် ယူခွင့် ရှိတယ် မဟုတ်လားကွဲ့"

"ယူခွင့်တော့ရှိတာပေါ့လေ—တာပေမဲ့ ဘယ်သူမှ နှမကို မယား လုပ်ခိုးတဲ့ ထုံးစံမရှိပါဘူး။ ကျမ ကြားသလောက်တော့ နာဒါဟာ ရှင့်နှမ တော်နေတဲ့အတွက်လဲ ရှင်ဟာ နာဒါကို ခင်ဝန်လက်က ဝယ်ယူခဲ့တယ် ဆိုပါလား။ ဒီလိုဝယ်ယူတဲ့အတွက်လဲ ခုတော့ ခင်ဝန်က မဲ့တင်း လူမျိုးဘာမျိုးလုံးကို အပြုတ်ချနေပါပေါ့လား"

"အေး ... မောင်နှမအရင်းတော့မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ နာဒါဟာ ဟောဟို က မေ့ပိုဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးရဲ့ သမီးတော်တယ်၊ တာပေမဲ့ ငါက မေ့ပိုရဲ့ သားအရင်းမဟုတ်ဘူး"ဟု ပြောရာ ဇော်နိတာသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့် ကြည့်ပြီး—

"အောင်မယ်...ရှင်မကောင်းကြီးတိုင်း ကျမကခံနေလိမ့်မယ် အောင့် မေ့လို့လား"ဟု ဘီးတိုးကြီး သိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ်အပေါ်ပြလေ၏။ ၎င်းသို့ ကြိမ်းပြီးမှ ဆက်လက်၍ အနန်ဆလိုပိုက်ရှိရာ ဘက်သို့ လှည့်ကာ—

"ဘာဖြင့်နေပါသေး—အခုဆို ဘယ်သူမှ ကောင်းကောင်း နားမလည် ကြပါဘူး။ မေ့ပိုဟာ ရှင့်ဖခင်မဟုတ်ရင်—ရှင့်ဖခင်က ဘယ်သူလဲ"

၎င်းတွင်—ချာကာ၏ သားဖြစ်ကြောင်း၊ ထုတ်ဖော် ပြောမပြ သိုသော အနန်ဆလိုပိုဂတ်က သူ့တွင် ဖခင်မရှိ။ မိုးကောင်းကင်မှ ကျလာသူ ဖြစ်ကြောင်း— ဇော်နိတာအား ပေါက်ကနဲပြီး ပြောလေ၏။

ပြီးမှ ဆက်လက်ပြီး သူသည်–ဆိုဗီယက် တိုင်းပြည်တွင် အကျော်စောဆုံး ဖြစ်ရုံမျှမက လူနေအရပ်တွင် မနေဆိုင်ဘဲ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွား နေသော "အင်စ်ဂါဘာဇီဒိနုခေါ် စုန်း ပီဆွာ ကြီး၏ သား ဖြစ် ကြောင်း ပြန်ပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် နာဝါသည် ဇာနိဘာ၏ဘက်သို့လှည့်ကာ ရှိသောသော လေသံဖြင့်......

"ကျွန်မဟာ– ရဲဘော်၊ ဘုရင် အနန္တဆိုလိုဂါတ်ရဲ့ မောင်နှမ အရင်း မတော်စပ်ပေမဲ့ ခုတော့ အနန္တဆိုလိုဂါတ်ရဲ့ မိဖုရားကြီးဖြစ်တဲ့ ရှင်ရဲ့ ညီမတစ်ယောက်ဖြစ်တော့မှာပါရှင့်၊ မိလောက်ဝေးလံတဲ့ အရပ်က နေပြီး ရှင့်ညီမအဖြစ် ခံယူဖို့ရောက်လာတဲ့ ကျွန်မကို ညီမလေးလိုဘဲ သဘော ထားမယ် မဟုတ်ပါလားရှင်"ဟု ပြောကာ ရှေ့သို့လက်ကို ဆန့်တန်း၍ ဇာနိဘာအား နမ်းရှုံ့ရန် ဟန်ပြင် နေလေ၏။ လူပုံ အလည်တွင် မျက်နှာသန်း လှစေရန်အတွက် နာဝါသည် ဤသို့ ပြုမူ လေသလော...... သို့တည်းမဟုတ် တကယ် ရိုးရိုး စေတနာနှင့် ဇာနိဘာအား မိတ်ဖွဲ့လေ သလော ဆိုသည့်အချက်ကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာမသိပေ။ သို့သော်လည်း ဇာနိဘာတစ်ယူ လည်ပင်းမှ ဆွဲကြိုးကို ဖြတ်ကာယောင်လက်နှင့် ရမ်းကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး–မျက်နှာထား မှုန့်ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့်–

"အမယ်လေး နမ်းမနေပါနဲ့တော့၊ အနန္တဆိုလိုဂါတ် နမ်းတာများ ချန်စမ်းပါဟဲ့ ...... ဟောဒီ ငါ့လည်ပင်းကဆွဲကြိုးကျ ပြတ်ကျပြီး မြေ ပေါ်မှာပြန့်ကြဲသွားသလို ညီးလဲ ရဲဘော်လူမျိုးတွေရဲ့ အလယ်မှာ အပိုင်း ပိုင်း အပြတ်ပြတ် ပြန့်ကြဲသွားရမဲ့ မိန်းမပါဟဲ့"

ဤသို့ပြောသံကြားကို လိုက်ရသောအခါ နာဝါသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ရာ မရိသဘော်ကလည်း ဇာနိဘာ၏ ပြုမူပုံ မိုးမိုင်း လှသည်ဟု သဘောထားကာ ငြီးတွားလိုက်ကြလေ၏။ ထို့ပြင်နာဝါသည် လက်ထဲ မှ ကြာပန်းကို အနန္တဆိုလိုဂါတ်အားလှမ်းပေးရင်း ...။

"ဒီပန်းဟာ ကျွန်မနဲ့ ရှင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ခေါ်စပ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ် အဖြစ်နဲ့ ပေးတဲ့ ပန်းပါဘဲ။ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မအဘေဟာ ခြေသလုံး ဆိမ့် တိုင် အခြေမကျ အနေမကျ ဘဝမှာ လျှောက်နေကြရတာမို့ နွားတော့

လက်မခံနိုင်ကြပါဘူး" ဟုပြောကာ ကြာပန်းကိုလှမ်းပေးလိုက်လေ၏။

ကြိုကြိုက်သည်ကား၊ ထိုနေ့—ထိုရက်မှာ ရဲတင်း လူမျိုးတို့၏ ဓလေ့ ထုံးစံအတိုင်း ရဲဘင်းဘုရင်၏ လက်မှရဲတင်းကို ယှဉ်ပြိုင်လုယူလိုသူရှိအ ရှေ့ထွက်ကာ အနန်ဆလိုပိုဂတ်နှင့်ငါလေး၈ တို့ နှစ်ဦးပေါ် ပိုင်ဆိုင်ထားသော ရဲတင်းကိုလုယူရမည့် နေ့ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် နာဗါနှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းသော ကိစ္စပြီးဆုံးသွားသည့် အခါ၌ အနန်ဆလိုပိုဂတ်သည် ထုံးစံအတိုင်း ရဲတင်းကြီးကို လုယူလိုသူရှိက ထွက်ရန်ကြေညာရလေ၏။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်များစွာကပင် ရဲတင်းကြီးကို လုယူလိုသူ ပြိုင်ဘက်မပေါ်ခဲ့သောကြောင့် ယခု နှစ်တွင်လည်း တယောက်မျှ ယှဉ်ပြိုင် လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု အနန်ဆလိုပိုဂတ် တွေးထင် မိလေ၏။ သို့သော်လည်း လက်တွေ့တွင်ကား၊ ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ ရဲတင်းကိုလုယူရန် လူသုံးယောက်မတ်တတ်ရပ်ပြကြသည်ကို တွေ့နေရ၏။ ထိုသုံးယောက်ထဲတွင် နှစ်ယောက်သောသူတို့မှာ အနန်ဆလိုပိုဂတ် အထူးချစ်ခင်အရေးပေးခြင်း ခံရသော ရဲဘင်း တပ်မှ စစ်ဗိုလ်များ ဖြစ်နေ သောကြောင့် အနန်ဆလိုပိုဂတ်သည် အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် သူတို့အား စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ရဲတင်းလု ရန်အနီးတွင် ရပ်ပြနေသော စစ်ဗိုလ်အား—

"တာကဘာဏ်လို ဖြစ်ရတာလဲ" ဟု ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်လေ၏။ ဤတွင် အမေးခံရသော စစ်ဗိုလ်က နာဗါအား လက်ညှိုး ထိုးပြ လိုက်ရာ အနန်ဆလိုပိုဂတ်သည် နာဗါသို့ အတွေ့မကိုင်ပန်းကို လှတိုင်းဆင်မြန်းလိုကြကြောင်း၊ ယခု ထ့သတ်ရန်ကြိုးခြင်းမှာလည်း၊ ရဲတင်းကြီးကို ရလိုသည်ထက် နာဗါကို ရလိုခြင်းက ပိုများကြောင်းကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်မိလေတော့၏။ ရဲဘင်းကိုအပိုင်သိမ်းနိုင်သူသည် မုချ နာဗါကို လက်ထပ်ယူနိုင်မည်မဟုတ်ပါလော။

ရဲဘင်းကိုလုယက်ရန် အတွက် တိုက်ခိုက်ကြပုံ ကိုကား၊ အကျယ်မချဲ့ပြလိုတော့ပြီ၊ အနန်ဆလိုပိုဂတ်သည် လက်ဦးလူနှစ်ယောက်ကို ရက်ရက်စက်စက် ခုတ်ပိုင်း သတ်ဖြတ် လိုက်နိုင် သောကြောင့် တတိယ လူသည် အနန်ဆလိုပိုဂတ်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်မတိုက်ဝံ့တော့ဘဲ နောက်ဆုံး အရှုံးပေး

လိုက်ခြင်းဖြင့် တိုက်ပွဲဆုံးခန်းတိုင်သွားလေသည်။ တိုက်ပွဲ ပြီးသွားသော အခါ ဂါလာဇ်က ကျွန်ုပ်အား—

"ကဲ—ကျုပ်ပြောတာမမှန်ဘူးလား၊ ခင်ဗျားသိုး သွားလေရာရာမှာ သေမင်းနောက်ကအမြဲပါလာတယ်ထင်တယ်ဗျ"

"အေး—မှန်သင့် သလောက်တော့ မှန်ပါတယ်လေ၊ တာပေမဲ့ ဝဏ္ဏမမလဲ တကယ်ချောလှပေသကိုးဗျ"

"လှရုံနဲ့ထဲ ကိုရွှေပြီးတာမျိုးမဟုတ်တော့ အခက်သားဘဲ၊"

ထိုနေ့တွင်ပင် အနန္တဆိုဗိုဇ်သည် နာဒါအား ထိမ်းမြား လက် ထပ်ကာ မိဖုရား အဖြစ်သို့ မြှောက်လိုက်ရာ အနက် အတာရှိ အားဖြင့်ကား ရဲတင်းရွာတရွာလုံး ငြိမ်းချမ်းနေပေ၏။ သို့သော်လည်း ထူးခြားသည်မှာ အနန္တဆိုဗိုဇ်သည် နာဒါနှင့် ရသည့်နေ့ကစ၍ ဇာနိတာနှင့် တကွ အခြားသူသိမ်းပိုက်ထားသော မိဖုရားများအား တနေ့တခြားမုန်းတီးခဲ့ရှာ လာခဲ့လေ၏။ ဂါလာဇ်၏ ပြောဆိုချက်အရကား ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ နာဒါက အနန္တဆိုဗိုဇ်အား ပြုစားထားသောကြောင့်ဟု ဆိုပေ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်သိရသလောက်ကား ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ နာဒါ၏ သူမတူအောင် ချောမောလှပမှုကြောင့်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။ ဇာနိတာတို့ ဘက်ကလည်း အငြိမ်မနေဘဲ နာဒါအကြောင်းကိုအား မကောင်းသတင်းများ ဖွင့်ကာ အမျိုးမျိုး မကောင်းကြံကြရာ နောက်ဆုံးတွင် ရဲတင်းရွာ၌ လူ နှစ်စုကွဲပြားလာခဲ့လေ၏။ တစုကား ဇာနိတာ၏ ဘက်သားများ၊ တစုသို့ သက်ရောက် လာခဲ့လေသည်။ ဇာနိတာ၏ ဘက်တွင် မိန်းမများ—မိန်းမ ကြောက်ရသော ယောက်ျားများ ပါဝင်ပြီး နာဒါ၏ ဘက်တွင် ကား အနန္တဆိုဗိုဇ် အပေါ်အဝင်ဖြစ်သော ရွာတဲမှ ယောက်ျားများပင် ဖြစ် လေသည်။ တဘက်နှင့်တဘက် တစုနှင့် တစု အကြီးအကျယ် ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားလေ—ဖြစ်ပွားတော မူကြ သော်လည်း နာဒါနှင့် အနန္တဆိုဗိုဇ် တို့သည် ဘာမျှအရေးမလုပ်ကြချေ။ တယောက်နှင့်တယောက်ချစ်ပြီးရင်း ချင်ရင်းနှင့်သာ အချိန်ကုန်ကြလေလော့၏။

အနန္တဆိုဗိုဇ်နှင့်နာဒါတို့ လက်ထပ်ပြီး သုံးလမြောက်သောနံနက်ခင်း၊

တခုတွင်နာဇါသည် အနန္တဆလိုပိုဂတ်၏ တဲထဲမှ ထွက်လာပြီးမြစ်ဆိပ်သို့ ရေချိုးဆင်းသွားလေ၏။ မြစ်ဆိပ်သို့ သွားရာလမ်း၏ ညာဘက်ဘေးတွင် ပြောင်းခင်းတခင်းရှိ၍ ဇမ္ဗိုတာနှင့်မိန်းမအချို့တို့သည် ထိုပြောင်းခင်းထဲ တွင် ပြောင်းဖူးချိုးလျက် ရှိကြကုန်၏။ နာဇါ ရေချိုး ထွက်သွားသည်ကို ဇမ္ဗိုတာတို့ မိန်းမယာငုက မြင်သောကြောင့် ခပ်ဆိတ်ဆိတ် ပြောင်းဖူး ချိုး ချိုးနေကြသော်လည်း နာဇါရေချိုးပြီးလှုပ်ရှားသန်းမန် ပြန်လာသည်ကို မြင်ရုံမှုကော မပါစေမှလည်း အချစ်သီချင်းတပုဒ်ကို သီဆိုလာသံကြားရ သောအခါတွင်ကား ဇမ္ဗိုတာသည် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာသောကြောင့် အနီးမှ မိန်းမတယောက်အား—။

"ဒီကောင်မကို တို့ဒီအတိုင်း ခံနေကြရတော့မှာ လားဟေ"

"ဘာလို့ခံရမှာလဲ—တဲ့ သူ့ကို ရှချက်ချင်း ဝိုင်းပြီး သတ်လိုက်ကြ စို့လား"

"သတ်စရာကောင်းတာက နာဇါထက် အနန္တဆလိုပိုဂတ်ကို သတ် ဘို့ကောင်းတာဟေ့။ နာဇါကတော့ ညီးတို့ငါတို့ လိုမိန်းမဘဲ။ မိန်းမ ဆိုတာမျိုးဟာ ရတဲ့အခွင့်အရေးမှန်သမျှကို ကုတ်တွယ် ယူဆတ် ကြစမြဲ ဆိုတော့ သူ့သူ့ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ဆိုနေစရာ မလိုတော့ဘူး။ တာဝေ့ အနန္တဆလိုပိုဂတ်ကတော့ ယောက်ျားလဲ ယောက်ျား၊ ဘုရင်လဲ ဘုရင် ဆိုတော့ ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ်တရားမျှတစွာ ခွဲဝေဘို့ကောင်းတယ်"

"အို—တာက နာဇါဟာ အနန္တဆလိုပိုဂတ်ကိုပြစားသောလို့ ဒီလိုဖြစ် ရတာပါ။ ဒီကောင်မကိုသတ်ဘဲမှအေးမှာပါ"

"နေအုံး—မသတ်နဲ့အုံး။ ငါဒီကောင်မနဲ့ စကား ပြောအုံး မယ်"ဟုပြောကာ ဇမ္ဗိုတာသည် နာဇါ လာနေသော လမ်း ကြောင်း ရှေ့မှ ဆီးကြိုစောင့်ဆိုင်းရပ်၍ ရပ်နေလေ၏။ နာဇါကဇမ္ဗိုတာကို မြင် သောကြောင့် နှုတ်ဆက်ရန် လက်ကို ကမ်းပေးလိုက်ရာ ဇမ္ဗိုတာသည် အလားတူ နှုတ်ဆက်ရန်ပြင်ပယ်ရင်း—။

"လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်စရာမလိုပါဘူးဟေ့—ငါ့လက်က ပြောင်းဖူး ချိုးထားလို့ပေတေနေတာပါ ညီးက အခုမှရေဆိပ်က ရေချိုးပြန်လာ တာဆိုတော့ ငါနဲ့လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လို့ အကျင့်တွေ ပျက်ကုန် ပါအုံး"

မယ်။ အခုငါပြီကိုရောက်နေတာက ငါ့ခရာ တခြား အန္နဆလိုဗိုဂတ်ရဲ့ မိန်းမတွေရော အားလုံးရဲ့ ကိုယ်စား စကား ပြောရာ မှိုလို့ ရောက်နေတာဘဲ၊ ဘောတို ပြောင်းဖူး ခင်းထဲမှာ အပင်တွေက ဘော်တော်များနေတယ်၊ပြောင်းဖူးတွေကချိုးလို့မနိုင်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်၊ တို့မလဲ ပြောင်းဖူးချိုးပဲ့ မိန်းမနဲ့နေတယ်—၊ ခုအချိန်မှာ ဆိုရင် ဦး— အန္နဆလိုဗိုဂတ်နဲ့ အချစ်ပကျူးတို့အမျိုးလဲ ဘော်ဒတော်ကလေး အား ရလောက်အောင်ကြာလာပြီဆိုတော့ — တဆိပ်လောက် ဒေ— တို့ ကိုကူညီပြီး ပြောင်းဖူးချိုးပေးစေချင်ပါလား။"

ဤတွင် — နားမသည် ဇာဒိုဘာ၏ စကားမှိုင် စကားသာကို ရိပ်မိ သောကြောင့် ချက်ချင်းပြုံးလာလေ၏။

"ကူတော့ကူညီချင်ပါရဲ့ အစ်မကြီးရယ်၊ ကျမဟာ တသက်နဲ့ တကိုယ် အလုပ်ကြမ်းမလုပ်ခဲ့ဘူးဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် တောကလွှဲရင် ယောက်ျား တွေအ ကျနလုပ်ရမဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်ပေးခဲ့ကြဘာချည့်ဘဲ ဆိုပေမဲ့ အစ်မကြီးတို့ကို ကူညီပြီး ပြောင်းဖူး ချိုးပေး ချင်ပါတယ်၊ တာပေမဲ့ အန္နဆလိုဗိုဂတ်က ကျမကို အလုပ်ကြမ်းမလုပ်ရဘူးလို့ ပညတ်ထားထား မှိုနေပါတယ်၊ ကျ အန္နဆလိုဗိုဂတ်က ပညတ်ထားဘာကို ဖျက်ပြီး အလုပ်ကြမ်း မလုပ်ရဲ ပါဘူး။"

"ခအော် ....ဟုတ်ရဲ့လား— မီနာအေ ငါအ အန္နဆလိုဗိုဂတ်ရဲ့ မယားကြီးပါ၊သားတယောက်မွေးပေးတဲ့မိန်းမလဲဟုတ်တယ်၊ နောက်ပြီး သူ့ရဲ့ဘကြီးကိုရပြီး ဘုရှင်ဖြစ်အောင်လဲ ကူညီခဲ့တဲ့ မိန်းမပါ၊ တခါ့ တောင် အန္နဆလိုဗိုဂတ်က ငါ့ကိုအလုပ်ကြမ်းမလုပ်ရဘူးလို့ မပညတ် ခဲ့ဘူးပါဘူး၊ညီးကျမှ ပညတ်တယ်ဆိုရအောင် ညီးက အန္နဆလိုဗိုဂတ် ဟာ တို့တွေ တခြားယောက်ျားဘက် ညီးအပေါ် အချစ် ပိုတယ်လို့ ဆိုသိဘာလား။"

"လှတဲ့လူကို—ဘခြားလူက အချစ်ကြီးရဘာချည့်ဘဲ အစ်မကြီးရဲ့၊ ကျမနဲ့ အန္နဆလိုဗိုဂတ်ဟာလဲ ရှင်တို့နဲ့ မတွေ့ခင် ကို—ငယ်စဉ် တောင်ကျေး ကလေးအရွယ် ကတဲ့က ချစ်လာကြပါတယ်၊ အခုလဲချစ်

မောင်ကိုလဲ အမြဲတန်းချစ်ကြမှာပါဘဲ။ ဒီတော့ အထူးပြောစရာမရှိတော့ပါဘူး၊"

"ညီးအထူးပြောစရာမရှိပေမဲ့ ငါကတော့အထူးပြောရလိမ့်အုံးမယ်ဟေ့—ညီး တခုရွေးစမ်း— ဒီရွာက ထွက်သွားမလား— ဒါမှမဟုတ် ဒီမှာတွင်ဘဲနေပြီး အကျွန်လုံးသေအောင် သတ်မသို့လား ..... ဒါဘဲ။ ညီးကြိုက်ရာကို ရွေးစမ်း။"

"ကျွန်မကိုချစ်တဲ့လူဟာ ရှိနေသရွေ့လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မအစကတည်းကပြည့်ရင် ကျွန်မ အသက် သေမဲ့ နေ့ ရောက်တော့မှ ကျွန်မ ဒီကို လာဦး ကာတာ မလာပါဘူး။ အနှင်းဆီပိုက်ဝတ်ကို ခွဲထွက် သွားနှင့်ပါဘဲ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ဒီလို အခွဲအလမ်းတွေကို မယုံကြည် ပါဘူး" ဟု ပြောကာ နာဝါသည် ဇော်နီဘာအား ကျော ရှောင်ပြီး ရှေ့ သို့ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဇော်နီဘာသည် နာဝါအား ဖျက်စေ့ တချုံး လှမ်းမျှော် ကြည့်နေပြီး အထန်ကြာမှ ပြောင်းခင်းဘဲရှိ အမြဲ မိန်းမများထံ ပြန်လာကာ—

"ကောင်မက တို့အားလုံးကို စော်ကားသွားပါ ပေါ့လား အေတို့ရဲ့၊ ကဲ— ငါ အကြံတခု ပေးမယ်။ ငါတို့ ငဝေ အမျိုးသမီး ပျော်ပွဲသဘင်တခုကို အရှင်ဝေးမှာ သွားပြီး ကျင်းပကြို့၊ ဒီလို ကျင်းပတဲ့အခါမှာ ရွာထဲကမိန်းမတိုင်း ပျော်ပွဲသဘင်ကို လာကြမှာဘဲ။ ဒါပေမဲ့ နာဝါကတော့ သူ့အချစ် အနှင်းဆီပိုက်ဝတ်နဲ့ မခွဲချင်ဘဲနဲ့ လိုက်မယ်မထင်ဘူး။ အဲဒီ ပျော်ပွဲသဘင်မှာ ညီးတို့ ချစ်တဲ့ ယောက်ျားတွေကိုလဲ ခေါ်နိုင်အောင်ခေါ်ခဲ့ကြပေတော့၊ ဘာသို့လဲဆိုတော့ လာခန်းရှင် ကျင်းပမဲ့ မိန်းမပျော်ပွဲ သဘင်ကို မလိုက်ဘဲ ရွာထဲမှာ ကျန်နေ ရစ်ခဲ့ရင်—ဗိုက်ရှိနေ အဲဒီအချိန်မှာ ရဲတင်းရှာပဟာ ဘေးဒုက္ခ တခုခုနဲ့ တွေ့ရလိမ့်မယ်။"ဟု ပြောရာ အမြဲမိန်းမများက—

"ဘယ်လို ဘေးဒုက္ခမျိုး ကျရောက်မှာလဲအကြီး။"

"ဘယ်လို ဘေးဒုက္ခမျိုးဆိုတာတော့ မပြောတတ်ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ တို့ လိုချင်တာက နာဝါရော တို့ကို ပစ်ပယ်ပြီး နာဝါကို ချစ် တဲ့ ယောက်ျားတွေရော ဒုက္ခရောက်ဘို့ဘဲ လိုတယ် မဟုတ်လား။"

"မှန်ပါတယ်။"

"ဟေး…… ဒီလိုဆိုရင် ဘာမှ မေး မြန်း မနေကြနဲ့၊ မိန်းမ ပျော်ပွဲ သဘင်ဖြစ်မြောက်ရေး အတွက်ကိုသာ လုံးပန်းကြပေတော့၊"

ဤသို့ဖြစ်ပျက်ပြီးနောက် နာဝါရှာသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ နာဝါ သည် ရေချိုး သွားစဉ်က ဇီနီတာနှင့် စကား ပြောခဲ့ရမှု ထိုကို ...... အနန္တဆလိုပိုဂတ်အား အလုံးစုံ တိုင်ကြား လေ၏။ အနန္တဆလိုပိုဂတ်မှာ ကြားရသမျှကို နားထောင်ကာ စိတ် မကောင်း ဖြစ် နေ သော် လည်း နာဝါအား အချစ်ကြီး ချစ်သူ ဖြစ်သောကြောင့် မည်သည့် အခါ မဆို နာဝါဘက်မှသာ အမြဲတန်း အခွင့်အရေး ပိုပေးလေ့ ရှိပေ၏။ သို့ဖြင့်— ဇီနီတာရှာသို့ ပြန်ရောက်လာပြီး မိန်းမ ပျော်ပွဲသဘင်ကို ရင်ဝေးသို့— သွားပြီး ကျင်း ပ လို ကြောင်း ပြောသော အခါ၌ ဇီနီတာနှင့် ခဏ တဖြုတ်မျှ ဝေးလွင့်ပြီးနောက် သဘောတူလေတော့ လွယ်ကူစွာ ခွင့်ပြုလိုက် လေ၏။ ဇီနီတာ ဘာတွေကြံ၍ အာတွေလုပ်နေသည်ကိုကား သူမသိ။ နာဝါနှင့် အတူနေရလျှင် ပြီးရောဟု သဘော ထားကာ မိန်းမ ပျော်ပွဲ သဘင်သို့ နာဝါ ထက်ရောက်ခွင့် ရလိမ့်မည် မဟုတ် ဟူ၍ ပင် ဇီနီတာ အား ပြောကြားလိုက်လေသေး၏။

ကျွန်ုပ် မော့ပို မှာကား၊ အနန္တဆလိုင်ဂတ် အချစ်ရေးညို ကြောတွင် ပျော့ပါသော တိုင်းရေး ပြည်ရေး တို့တွင် အမေ့မေ့ အလျော့လျော့နှင့် ဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုမိသောကြောင့် အနန္တဆလိုပိုဂတ်အား သတိပေး ရန် ငံပုရွေ ဂါလာဇီ နှင့် တိုင်ပင် နှီးနှောသိလေ၏။ ကျွန်ုပ် က ဂါလာဇီအားအနန္တဆလိုပိုဂတ်ကိုဝင်ဝန်၏နေရာတွင် ပင်းမြှောက်ရန် လို ကြောင်း။ ထိုသို့ မင်းဖြစ်စေရန်အတွက်လည်း ရင်ဝေးသို့ရေးတွက်အာ တိုင်းပြည်စေ့ခဲ့ရန် လူမျိုးစု အကြီးအကဲလုပ်သူတို့ကို ကိုယ်တိုင်ပါအောင် သိမ်းသွင်းထားနှင့် ရန် လိုကြောင်း ပြောရာ ဂါလာဇီသည် ပြောသမျှ ကို ကောင်းစွာ နားရိုက် လေ၏။ ထို သို့ ပြော နေ ခိုက် တွင် အပါမှ နာဝါ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်ကို မြင်ရသောအခါတွင်ကား ဂါလာဇီ က နာဝါအား လက်ညှိုးထိုးပြကာ ကျွန်ုပ် အကြံ အစီ လုပ်နိုင်သော ဆင် အား ထက် ကျွန်ုပ်၏ သမီး၊ လုပ်သူ နာဝါက ကျွန်ုပ် ကြံမှု စည်သမျှ

အရေးအခင်းများကို ငုံမို လျှင်မြန်စွာ ဖျက်ဆီး ပယ်နိုင် ကြောင်း ပြန်ပြော လေ၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်သည် အလ္ဗန်ဆလိုပိုဂတ်အား သတိ ပေး စကားသွားပြောရန် သန္နိဋ္ဌာန် ချထားပြီး ဖြစ်ရာ အလ္ဗန်ဆလိုပိုဂတ်ထံသို့ သောလျှင်စွာပင်သွားခဲ့လေ၏။ ထိုသို့အလ္ဗန်ဆလိုပိုဂတ် ထံသို့ သွားသော နေ့မှာ မိန်းမ ဖျော်ဖြေသူ သဘင် ကျွန်းပ ရှိ အဖွဲ့က ဇာတ်ဂုဏ်ဘာ အား အလ္ဗန်ဆလိုပိုဂတ်က ဆွဲမြှောက်သောနေ့မဟုတ်ပဲ ဘရက်ဆဲလ်ခေါ်လေသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်က အလ္ဗန်ဆလိုပိုဂတ်အား လုပ်ငန်း–ကိုင်ငန်း အကြီးအကျယ် များကို ပြောပြနေသော်လည်း နာဝါ၏နောက်မှနေ၍ တနေရာရာဆီသို့ လိုက်ပါသွားရန်အားသာပြင်းနေပုံ ရသော အလ္ဗန်ဆလိုပိုဂတ်သည် ကျွန်ုပ်၏ စကားများကို စိတ်မဝင် စားဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ချိန်စေ့ ခင်စေ့ မို ဤမျှ သံ နေကြ မြို၊ ဖြစ် ရ မည်။ နောင် နာဝါ နှင့် အလ္ဗန်ဆလိုပိုဂတ်တို့ တဦးနှင့် တဦးချစ်ကြိုက် အားရပြီး သွေးအေး သွားမှ ပြောစရာရှိသော စကားများကို သတိပေးပြောရတော့မည်ဟု လက်လျှော့ကာ ပြန်လာခဲ့ရလေ၏။

သို့သော်လည်း နာဝါနှင့် အလ္ဗန်ဆလိုပိုဂတ်တို့၏ အချစ်သည် တယ် အဓါမျှ မခိုးဘဲ ဆက်တန်းရှည်သလောက် ရှည်လျားလှသည် ကိုကား ကျွန်ုပ်မသိလေစွတကား–။

—★—•★•—★—

(အခန်း–၃၂။)

အလ္ဗန်ဆွန်ဆွန်သေဒိုဗူ– မင်းနေပြည် မြို့တော်ကြီး၌ ဝင်ဝန် ဘုရင်မင်း မြတ်သည် ဘိုးဝါချောင်နှင့်ဖြူများအား သွားရောက် သုတ်သင် တိုက်ခိုက် နေသော ဗုလ္လစစ်သားများ ပြန်ရောက်လာမည့် အရေးကို စောင့်မျှော် နေလေသည်။ ဗုလ္လ စစ်သား များသည် အောင်ကိုမမြင် ပေါ်တွင် တစ်ချ ထားသော ဘိုးဝါချောင်နှင့်ဖြူများကို သွားရောက်တိုက်ခိုက်လျက်ရှိသည်

ဖြစ်ရာ မကြာမီအတွင်း ဗိုလ်စစ်သားများ ဆောင်ပန်းဆင်ထော ပြန်လာကြလိမ့်မည်ဟု—ခင်ဝန်ထင်မိ၏။ ထိုသို့ဖြင့် သူသည် တံနန်းရှေ့တွင်ထိုင်ထော ဆောင်းဆောင်တွင် ဝဲနေသော ငွေးဝိများကို ကြည့်ရင်းအနားရှိ အတိုင်ပင်ခံ အမှုဝင်လူကြီးတဦးအား—

"ငါ့—ငွေးဝိငှက်တွေတော့— တော်တော်ဆာလောင် မွတ်သိပ် နေကြဘီနဲ့တူတယ်ကွဲ့"

"မှန်ပါတယ်အရှင်။မကြာခင် ငှက်တွေဟာ လူဖြူသားကို စားရမှာ မုချပါဘဲ။"

ထိုသို့ စကားပြောနေခိုက်တွင်ပင် တမာန်တော်ထမ်းယောက် ရောက်လာပြီး မိန်းမတယောက်အား ဘုရင်နှင့် တွေ့ဆုံ လိုကြောင်း ပြောလာသောကြောင့်—

"အေး— အေး— ဝင်ခွင့် ပြုလိုက်"ဟု ခပ်လွယ်လွယ်ပင် ပြောလိုက်လေ၏။ မကြာမီအတွင်း အရပ်ရှည်ရှည် ရုပ်ရေ သနားကမား မိန်းမတယောက်သည် ကလေးငယ် နှစ်ယောက်ကို လက်ကဆွဲကာ ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ခင်ဝန်က—

"သူတို့က ဘာကိစ္စရှိလို့တဲ့လဲ"ဟု မေးရာ ထိုမိန်းမက

"တရားမှန်ကန်မှုကို အလိုရှိလို့ ကျမတို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်ပါတယ် အရှင်"

"လူသတ်မှုဖြင့် ဗိုလ်လွယ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်ကွဲ့"

"မှန်ပါတယ်အရှင် လူသတ်မှုဖြင့် ခွင်းဆို့ ရောက်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပါတယ်"

"ဘယ်သူ့ကိုသတ်ပေးရမှာလဲ"

"ရဲတင်းဘုရင် အနန်ဆလိုဗိုဂတ်ရယ် ဝဏ္ဏပပတွဲ့ရ နာ ဝါရယ် သူတို့အပေါင်းပါမှန်သမျှကိုသတ်စေချင်ပါတယ်ရှင်"

ဤတွင်ခင်ဝန်သည်ရုတ်တရက်နေရာမှထလိုက်ပြီး၊

"ဘုရားရေ—ဝဏ္ဏပပတာ အခု ရဲတင်း ဘုရင် အနန်ဆလိုဗိုဂတ်နဲ့ အတူရှိနေသလား"

"မှန်ပါတယ် အရှင်။ ဝဏ္ဏပပတာ ရဲတင်းဘုရင်နဲ့ အတူ ပေါင်း

ဘက်နေထိုင်ရုံ မကဘူး၊ သူပြီးတော့ တောင်းဆိုသလို အဝန်ဆဲလိုပိုဂတ် က ကျနော့လိုသားကြီး မသားကြီးကို ပစ်မယ်ထားပါတယ်၊ အရှင်မင်းကြီး က ဒီလိုမတရားမှုကို အမြန်ဆုံး တရားမှ ဘဝကို ရောက်အောင် ကူညီပါ၊ ကျနော်ကိုယ်တိုင် အဝန်ဆဲလိုပိုဂတ်နဲ့ နှာခေါင်းကို လက်စားချေပေးတော် မူပါ”

“အေး . အေး ... ငါမင်း ကို ကူညီရမှာ ပေါ့၊ ငါကိုယ်တိုင်ကလဲ အဝန်ဆဲလိုပိုဂတ်ကိုရော အဲ့သူ့ပက်ပါ ချေမှုန်းချင် နေတာကြာပြီ၊ တာ ပေမဲ့ မင်းဆောက်လာတဲ့ အချိန်ကတယ်ပဲ၊ အခြေအနေမသာယာလှ ဘူး၊ အခု-နေပြည်တော်မှာ တမ်းမဟာ ထဘော်ထဲ ဘဲရှိတယ်၊ အဲဒီ တော့ ငါ့ထယ်တွေကိုးဝါ၊ မျက်နှာချိုတွေကိုသတ်ပစ်၊ ပြန်လာတဲ့ အ ထိ ခဏစောင့်အုံး၊ အဲဒီကျတော့ မင်းစိတ် ကျေနပ်လောက် အောင် ဖြစ်မါစေ့မယ်၊ နေပါအုံးဝါ အလေးနှစ်ယောက်က ဘယ်သူ့ ကလေး တွေလဲ”

“ကျွန်နော့ရဲ့ဘင်းဘုရင် အဝန်ဆဲလိုပိုဂတ်နဲ့ ရတဲ့ ကလေးတွေပါ အရှင်”

“မင်းသတ်ချင်တဲ့ လူတွေရဲ့ကလေးတွေပေါ့!”

“မှန်ပါတယ်အရှင်”

“အေး ..... အေး .... ကောင်းဘီပြန်တော့”

သို့သော်လည်းဇော်နိဘာသည်ဒိမိ၏ အချစ်ကိုလုယူသော နှာခေါင်းအား၎င်း၊ ဒိမိကိုအေးချိတ်လိုက်သော အဝန်ဆဲလိုပိုဂတ်ကို၎င်း၊ လက်စား ချေလိုစိတ် ပြင်းထန် နေသောကြောင့် တခါနှင့် အစဉ်မှာ မ စောင့် ဆိုင်းနိုင်ဘန်ဖြင့်—၊

“ကျွန်မပြောစရာ စကားလေးတွေကျန်သေးပါဘူးအရှင်၊ဒီအဝန်ဆဲလိုပိုဂတ် ဆိုတဲ့ ရဲ့တင်းဘုရင်ဟာ မောဂို ဆိုတဲ့ အရှင့်အဘိုဝပင်မ်ခံ လူကြီးနဲ့ အတူ ပူးပေါင်းပြီး—အရှင့်ကိုလုပ်ကြံဖို့ ကြံစားကြံစည်နေပါတယ်၊”

“ဘာပြောတယ်သူတို့အငါ့ကို ပုန်စားပုန်ကန်မယ်ကြံကြံသယ် ဟုတ် လား၊ ကြံစမ်းပါစေ၊— ကြံစေးပါစေ၊ မောဂိုဆိုတဲ့ သစ္စာဖေါက် ကိုလဲ ငါက အရှင်ရအောင်ဘမ်းရအုံးမှာပေါ့ကွယ်”

“နောက်ပြီးတော့— ဗီဆန်ဆလိုဗိုဂ်ဆိုတဲ့ လူဟာ တခြားလူ မဟုတ်ပါဘူးအရှင်။ မောင်ပိုရဲ့သားအရင်းလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ချာတာနဲ့ ဘာလေကာတို့က ရတဲ့သားဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာအရှင်အခုစံမြန်းနေတဲ့ ထီးနန်းရဲ့ အရိုက်အရာဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ မောင်ပိုပြောဆိုနေသံကို ကြားရပါတယ်။”

အတန်ကြာ လောက်အောင်ပင် ခင်ဂန်သည် ငိုင်နေပြီး ဇာနီဘာ အား သူသိသမျှအကြောင်းအရာအစုံအလင်ကို ပြောပြ ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ဇာနီဘာနှင့် ခင်ဂန်တို့ တီးတိုးစကား ပြောနေ ကြစဉ်တွင် ခင်ဂန်၏ နောက်၌ သူ့အချစ်တော်အတိုင်ပင်ခံလူကြီးနှစ်ဦးသည်ထိုင်လျက် ရှိနေကြသောကြောင့် ဇာနီဘာပြောသော စကားများကို ထိုအတိုင်ပင်ခံ လူကြီးနှစ်ဦးသည် ကြားသိကြရလေ၏။ ဇာနီဘာ၏ပြောစကားအရလည်း အကြောင်းကြောင်းကို ထောက်ရှုသောအားဖြင့်—ဆန်ဆလိုဗိုဂ်သည် ချာတာနှင့် ဘာလေကာတို့မှ ရသော သား ဖြစ်ကြောင်းကို ခင် ဂန် ကောင်းစွာ ယုံကြည်လေ၏—။

ဇာနီဘာစကားပြောပြီးဆုံးသွားသောအခါ၌ ခင်ဂန်သည်သူ့လူယုံ တပ်မဟာမှူးလုပ်သူ ဖါကူးဆိုသူနှင့် အခြားလူများကို အပါးသို့ ခေါ်ပြီး တပ်မဟာမှူး လုပ်သူအား—

“မင်းနဲ့ တပ်ပါဘည်းတပ်ခွဲ(၃)ခုကိုခေါ်ပြီးနားနားဘာဝတောင်ခြေမှာ ရှိတဲ့ ရဲဘင်းရွာကို ညည့်အချိန်မှာဝင်—တရွာလုံး ဝိုင်းတိုက်ပြီး ရွာသူ ရွာသားမှန်ရင် အကုန်သတ်။ ရဲဘင်းဘုရင် လုပ်နေတဲ့ ဆန်ဆလိုဗိုဂ် ကိုတော့ တပိပိညှင်းဆဲပြီးမှ သတ်။ နောက် ပြီး သူ့ခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး ငါ့ဆီယူလာခဲ့ရမယ်။ သူ့မယား နာဘါလို့ ခေါ်တဲ့ ဝဏ္ဏပ ကိုတော့ တတ်နိုင်ရင် အရှင်ဖမ်းခဲ့ပြီးမှ ငါကိုယ်တိုင်သတ်မယ်။ ကိုင်း—သွားသွား ချက်ချင်းခပ်မြန်မြန် သွားပေါ့၊ ခိုင်းတဲ့ အတိုင်းလဲ တသွေမတိမ်းဖြစ်အောင် လုပ်နော်၊ တာဝန်ပေါ့လျော့မှု တစုံတခု ရှိရင်တော့ မင်းရော—မင်းနောက် လိုက်ခဲ့ကြတော့ အားလုံးကုန် သေမယ်သာ မှတ်ကြ ထားကြ နားလည် လား—”

ဤတွင် တပ်မဟာမှူးလုပ်သူသည် တပ်ခွဲ သုံးတပ်မှ စစ်သားများကို

ခေါ်ကာ နာနာဘာဝ တောင်ခြေမှ ရဲဘင်းရွာဘက်သို့ အပြေး ချီတက်သွားလေ၏။ ထိုနောက် ခင်ဝန်သည် အခြားလူသုံးယောက်ကို ခေါ်ပြီး စော စောကဇော်နီတာသွန့်ကို စကားပြောခိုက်တွင်နောက်မှ နေ၍ ခုတ္တန်းတစ ကြားသိသွားသော အင်္ဂလိပ်သူကြီးနှစ်ယောက်အား အသတ်ခိုင်းလိုက် လေ၏။ အင်္ဂလိပ်ခံလူကြီးများကို သတ်ပြီးသောအခါ၌ကား ခင်ဝန်သည် ဇော်နီဘာ၏လက်ထဲမှ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုပါ အသတ်ခိုင်း ပြန်လေ၏။ ဤတွင် ဇော်နီတာသည် သား သမီးတို့အပေါ် ချစ်သည့်စောနှင့် စိုးရိမ်ဘကြီး တချက်အော်ဟစ်လိုက်ရာ ခင်ဝန်က ဇော်နီဘာအား—

"ဟော့—ဘာသံကြွ၊ မင်းရူးနေသလား။ မင်းကိုယ်တိုင်ဘဲ ဒီကလေး နှစ်ယောက်ဟာ အင်္ဂလိပ်ဝတ်ရဲ့ သား သမီးတွေ ပါလို့ ပြောခဲ့ တယ်မဟုတ်လား။ အင်္ဂလိပ်ဝတ်ရဲ့ သားသမီး ဆိုရင် ဒီ ကလေး တွေဟာ ထင်းလောင်းနှန်းလှော ချာကာရဲ့ အဆက် အနွယ်တွေ ဘဲမ ဟုတ်လား။"

ဇော်နီဘာကား—ကိုယ့်အတော်နှင့် ကိုယ့်ရူးနေရှာခလေပြီ။ သို့ဖြင့် မိမိ၏ပြုမှုကိုမိမိဘာသာ နောင်တရကာ— အင်္ဂလိပ်ဝတ် တို့အား အမှိုန်မှိ သွားပြီးသတိပေးအုံးမည်ဟု ဆော်ပြည် ရဲရှာချင်း ရွာသို့ ထွက်ပြေးလေ၏။ သို့သော်လည်းခင်ဝန်သည် ဇော်နီတာကို ကြည့် ကာ ပြုံးရယ်နေလေ၏၊ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဇော်နီဘာအား နောက် မှ ခင်ဝန်၏စစ်သားများက သိုက်ဘမ်းကာ—လောလောလတ်လတ်— ကျွမ်း မျက် သတ်ဖြတ် ပစ်လိုက် ကြသောကြောင့်ဖြစ်လေ၏။

သို့ဖြင့်ပင်လျှင် ယုတ်မာလှသော ဇော်နီဘာသည် အနိစ္စ သဘောနှင့် ကိစ္စချောခဲ့ရရှာလေတော့၏။

သို့သော်လည်း ဤသို့ကွပ်မျက်သတ်ဖြတ်မှုကား စည်ခင်အားဖြင့် ခင်ဝန် ၏-နောက်ဆုံးအကြီး ဖြစ်သော ကွပ်မျက်သတ်ဖြတ်မှုသာ ဖြစ်ပေတော့၏။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော်……ခင်ဝန်သည် ဇော်နီဘာအား သတ်ဖြတ်ပြီး ခေါင်းမော်ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ မြို့တော်ပါတ်ဝန်းကျင် တောင်ကုန်း တကာတိုင်းတွင်ပင် စစ်သားများနှင့် မှဲမဲ မဲမဲဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ

သည်။ ထိုစစ်သားများမှာ ခင်ဂန်၏ ဇူလူစစ်သားများပင် ဖြစ်သော်လည်း သူတို့သည် ဆောင်ပန်း ရွှတ်ချုံး လာသူများ မဟာ စစ်ဒေသ သီချင်းကို သီဆိုရင်း ကြွကြွ—ရွရွ နှိုလှုံး ခေါင်းငိုက်စိုက် ချပြီးသော လာလျက်ရှိကြသူတို့၏။ ဇူလူစစ်သားများကား အင်ကွန်ဗေမြစ်ရိုးတခလျောက်တွင် ဘိုဝါးရှယ်နာဂြိုဟ်များ၏ သေနတ်ပြောင်းဝသေဘက်၌ အသေ အကြေကုန်းခဲ့ကြရ၏။ အင်ကွန်ဗေမြစ်ကြီးမှာလည်း ဇူလူစစ်သားများ၏ သွေးကြောင့်ချင်းချင်းနီသွား၍ သူ့ခမျိုးအများ မရှုမလှ စစ်ရေး ရှုံးနိမ့်လာခဲ့ကြရလေပြီ။

ဤသို့ စစ်ရှုံးပြီး မထာ ဘိုးဝါး နယ်မြေဘူများမှာ ယခုအခါတွင် ခင်ဂန်း၏ မြေတော်ဆိုသို့ ချီတက်လာကြပြီဖြစ်ကြောင်း ကြားသိရသော အခါတွင်ကား—ခင်ဂန်သည် ပြင်းပြစွာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားလေ၏။

ထိုနေ့ညတွင်—ခင်ဂန်းသည် အနန်းတွင်းမှ ခေါ် မြစ်ကားနေ၊ ခြုံး ထောင်သို့ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်ခဲ့ရ၏။ ထိုညတွင်ပင် သူ့စိုးမိုးသော အနန်းတွင်းနှင့်မြို့တော်သည် ရဲရင့်သော မီးတောက်မီးလျှံများကြား တွင် ပြာပုံအသွင်သို့ သက်ဆင်းခဲ့ပြီး ထိုအချိန်မှစ၍လည်း ဇူလူ မင်းဆက် ပြတ်ခဲ့လေတော့၏။ လူသတ်ကွင်းပေါ်တွင်ကား လူသားစား ငှက်ကြီးငှက်များသည် စားဖွယ်ကာ မျက်ကာမျ လာနိုင်ရှိနေကြလေတော့သတည်း။

—★—★—★—

ဦးစံပုလွေဒါလာဇ်သည် နေ့ဘေဘာဝ တောင်ပေါ်မှ ကျောက်တုံး ရှည်ကြီး၏နံရံရွှေ ထက်ဝယ်ဘိုင်ရာ၊ ရှေ့ရှိ ကွင်းပြင် တမျှော်ဆုံးခေါ်ကြီး ကိုလငေးရင်းအဆုံးမကြိုပြင်လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ ဝရေး၀နေ့ဘော်ဟု နာမည်သည် ပေးထားသော သံပုလွေကြီးသည် အနားတွင် ဝပ်နေပြီး စက်ဝန်စ်ဟု နာမည်ပေးထားသော သေးစံပုလွေမှာတော့ဂါလာဇ်ကို လျှာနှင့် လျက်လျှက်ရှိနေသည်။ ဤသို့သော်လည်း ဝါလာဇ်သည် ဖာဘ၀ရာနှင့် ဝရေး၀နေ့ဘော်တို့အား ဂရုမစိုက်၊ ဝေ့ရှုမသဘော့ရ ဘောထို့ အမျိုးသမီး ချောချော လှလှ အငြိနှင့် ရှေ့ဘက်မှ သောက်များ အရင့်အမောကြီး နဲ့စသော ဘူမိတ်နေသူ အနန်းသဂိုဇိုင်ဘာ လွှဲချင်ဝ သို့ ဖျင်းသွားပုံကို စဉ်းစား နေမိ၏။ ယခုအခါတွင် အနန်းဘ ဇိုဇိုင်တော်သည် ဆောင်ကာကျွံ သူနှင့်အတူ အမဲလိုက်ဝေဘုံမရ၊ မိန်းမအပါးဘ ထဝေါ်မှုနှင့်ခဲ့သာ ရှိနေလေပြီ။

မ္နနှင့်ညာ၊ ဝေဘ ကျောထဲရုံဘုရား လေးဘက်တွင်းဆိုသော ကောဇ အတိုင်း မိန်းမနှင့်တွေ့လိုက်ကြိုလိုက်ရသောအခါ ဖြူးတွင်ဘယ်ယောက်ျား မဆို တော့ရှ်ကျွေးအော ပေမြှစ်အေးကြရစမြဲ ဓမ္မတာပါတကား။

ဤသို့စဉ်းစားရင်း ဂါလာဇ်သည် ရဲတင်းရွာဘက်သို့လှမ်းမျှော်ကြည့် မိရာ ရွာဘက်တွင် အရောင်တရဲလျှပ်လျှပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ လေ၏။ သို့ဖြင့် ရုတ်တရက် နေရာမှထ၍ သေချာစွာ ကြည့်မိရာ ထို အရောင်မှာ အခြားမဟုတ်၊ လရောင်အောက်တွင် တောက်ပြောင်နေသော လှံများမှထွက်သည့် အလင်းရောင်ဖြစ်နေရုံမျှမက လူနှစ်ရာခန့်မျှပါသည်ဟု ခန့်မှန်းရသော တပ်တတပ် အပြေးကလေး ချီတက် နေသည်ကို အထင် အရှား တွေ့ မြင် နေရလေသည်။ စစ်သား များ၏ လက် ထဲ တွင် လှံတို့များ ကိုင်ထားခြင်းကို တောက်ပြောင်ခြင်းအားဖြင့် ဤတပ်သည် အစုံ တခုသွေးထွက်သံ ယို ဆောင်ရွက်ရန်ကိစ္စနှင့် ချီတက်နေခြင်း ဖြစ်သည် မှာ ထင်ရှားနေလေတော့သည်။ ဂါလာဇ်သည် ညသို့တိုက်ပွဲဆင်လေ့ ရှိသော ဇင်ဂန်၏ ဗုလုစစ်သားများအကြောင်းကို ကြားဘူးပေ၏။ သို့ ဖြင့်ဆိုစစ်သားများ မည်သူ့ကို တိုက်ခိုက်ရန် ချီတက်နေခြင်း ဖြစ်လေသ နည်း— ဟုစဉ်းစားသင့်နေခိုက်၊ စစ်သားများသည် ရဲတင်းရွာ ဘက်သို့ ချီ တက်နေသည်ကို သောက်ချင့်ကာသာအနှံ့ဆသိုပိုဝတ်ထိုးလှုစုအား တိုက်ခိုက် ရန် ချီတက်နေခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု တွက်လိုက်လေ၏။ စဉ်းစား အားဖြင့်မူ ကား ဂါလာဇ်မြင်တွေ့ရသောစစ်သားများမှာ ဇာနီဘသာ၏ တိုင်းပြည်မှ ကြောင့် ရဲတင်းရွာ တရွာလုံးကိုချေမှုန်းရန် ဇင်ဂန် စေလွှတ်လိုက်သည့် ဖကြူ၊ ခေါင်းဆောင်သော စစ်သည်တော်များ ဖြစ်လေသည်။ ဇာနီဘသာ သည် ဤအရေးအခင်းကို ကြိုတင် မျှော်မြင်သောကြောင့်လည်း စော စောကပေါ်ပြူပါရှိသည့်အတိုင်းမိန်းမများ၏ ပေါ်ဂွဲသဘာဝကို ကျင်းပရန် ကြိုးစားပြီး သားယောက်ျားယောက်ျားများနှင့် သူ့အပေါင်းပါမိန်းမများကို ခေါ် ဆောင်ကာ ရဲတင်းရွာမှတိမ်းရှောင်ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဂါလာဇ်သည် ဇင်ဂန်၏ စစ်သည်တော်များကို မြင်တွေ့ ရသော ကြောင့် ထိုင်နေရာမှချက်ချင်းထလိုက်၏။ ဤစစ်သည်များကို သူသည်နောက် လိုက်နေခဲ့ပါ၏ ဝံပုလွေများ၏အကူအညီဖြင့် တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းခြင်း မပြု

နိုင်ပါပြီလောမှန်ပါသည်။ စောစောကသော ဤသို့စစ်သားများချီတက်နေကြောင်းကို သူသိပါက သူသည်စစ်သားများကို ရဲတင်းရွာ ဘက်သို့ အရောက်ခံမည်မဟုတ်။ လမ်းမတ်တစ်မှ ဖြတ်ပြီး တိုက်ခါ အစတုံး ချေမှုန်းပစ်မိမည်သာဖြစ်ပေတော့၏။ သို့သော်—ယခုသော်ကား အချိန်လင့်ခဲ့ချေပြီ။ စစ်သားများသည် ရဲတင်းရွာ အနီးရှိ မြစ်ကမ်းရိုး သောတွင်ရောက်နေပြီဖြစ်၍ သူ့ဝံပုလွေများတလည်း နယ်ကျော်ပယ်ကျော် ထိုနေရာသို့သွားရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း ပြုကြလိမ့်မည်မဟုတ်သည်ကို သူကောင်းစွာသိပေ၏။ သို့ဖြစ်၍ယခုသူဘာ လုပ်ရမည်နည်း....။ သေသေချာချာစဉ်းစားကြည့်သောအခါတွင် တခုသည်သာကျန်ပေတော့၏။ ထိုကိစ္စကား အခြားမဟုတ်။ ဆွန်ဆာလိုပိုင်ကိုသာ သွားရောက် သတိပေးရန်ပင်ဖြစ်ပေတော့၏။ ထိုသို့ သတိပေးရန်ကိစ္စမှာလည်း တုန်းကြောင်းအတိုင်းတွေ့ ရိုက်ပြီးချီနေသော စစ်သားများထက် ဦးစွာ ရဲတင်း ရွာ သို့ရောက်နိုင်ရန်အတွက်လမ်းတို ဖြစ်သော မြစ်ကြောင်း အတိုင်း ပြေးသွားရပေလိမ့်မည်။ သူသည် အပြေး ကောင်းသူ တစ်ယောက် ဖြစ် သည့် အလျောက် မိမိ ခဆု ကြီးဆွန်ဆာလိုပိုင်ကိုအား အချိန်မှီသတိပေးနိုင်သည်ဖြစ်စေ— ခပေးနိုင်သ သဲ့ဘုံးခ မြစ်ကြောင်း အတိုင်းရဲတင်းရွာသို့ သွားရန်ကြံသင့်ရ ပေါင်းပြည်အကယ်၍ စစ်သားများသည် မြစ်ဆိပ်ကူးတို့ ကူးရာအရပ်တွင် အပန်း ဖြေ ခေတ္တ ခဏ နားနေမည် ဆိုပါက သူသည်ဆွန်ဆာလိုပိုင်ထံ အချိန်မှီရောက်နိုင်ခွင့်ရှိနေသေးပေ၏။

ဤသို့ စဉ်းစားပြီးနောက် ဂါလာဇာသည် ကျောက်ဆုံးရှင်ကြီးပေါ်မှ ခုန်ချကာ နှာနှာဘာဘ တောင်ခြေ ရောက်အောင် ပြေးဆင်းခဲ့လေ၏။ မြစ်ကမ်းနဖူးသို့ ရောက်သောအခါ၌ တဖန် မြစ်ကို လျင်မြန်စွာ ဖြတ်ကူးကာ တဘက်ကမ်းမှနေပြီး ရဲတင်းရွာဘက်ဆီသို့ လျင်မြန်နိုင် သမျှ လျင်မြန်စွာ ပြေးနေလေ၏။ သူ့ ရှေ့တွင်ကား ရဲတင်းရွာကြီးသည် သာယာလှသော လ,ရောင် အောက်တွင် ဆိတ်ငြိမ်စွာ တည်ရှိနေ၏ ရွာထဲမှ လူရှိန် လူခေါ်များကိုပင် မြင်တွေ့ နေရ လေသည်။ ရွာ၏ လက်ဝဲ ဘက်နှင့်— လက်ျာဘက်တွင်ကား ဗိုလ်ကြီး၏ စစ်သား များသည် ခြေ ငြင်းပြေငြင်း ပုန်းကွယ်ပြီး နေရာယူလျက်ရှိကြလေသည်။

ဤစစ်သားငယ်ကို ဖြတ်သန်းပြီး ရွာထဲသို့ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း ဝင်ရပါ မည်နည်း။ သူသည် စစ်သားချုပ်၏ မြင်ကွင်းမှ လွတ်မြောက်စေရန် လှည့်ပတ်သွားရန် အကြံ အဖြစ် ကျွန်းသန်း ပြေး သွားရန် လိုပေသည်။ ထိုနေရာတွင် ပြောင်းပင်များသည် ရွာစည်းရိုးဆီသို့ ဆက်၍ ပေါက် ရောက်နေကြ၏။ ပြောင်းပင်များနှင့် ရွာစည်းရိုးကြားတွင်လည်း ရန်သူစစ်သားများ ပုန်းလျှိုးပြီး ဝပ်လျှက်ရှိကြလေသည်။ သို့ဖြင့် ဂါလာဇ်သည် ပြောင်းပင်များကြားမှ တိုးဝှေ့ပြီး ရွာထဲသို့ အဘင်းဝင် သွားရာ ဝပ်နေသော စစ်သား တစ်ယောက်၏ အနီးမှ အခြား စစ်သား တစ်ယောက်အား .....

"ဟေ့ .. အခုဏာညှစ်ဘ ဘာပေါ်လို့မလဲ။ ငါတော့ မဲမဲ သဏ္ဍာန်နဲ့ သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် ရွာစည်းရိုးကိုခုန်ပြီးဝင်သွားတယ် ထင်ပါတယ်။"

"အေး.... အသံတော့ ကြားလိုက်ပါတယ်၊ တာပေမဲ့– ဘာမှတော့ မမြင်လိုက်ဘူး။ ဒီလောက် မြင့်တဲ့ ရွာစည်းရိုးကို ခုန်ခင် တာ ဘောက် တော့–လူတော့ မဟုတ်တန်ရာပေါင်းပါဘူးထင်ပါရဲ့ကွာ၊ ခွေးတို့ ဘာတို့ တိရိစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။"

"ဟုတ်လှချည်ကောင်နဲ့ တွေ့ပါရဲ့ကွာ၊"

ထိုသို့ပြောနေရိုက်တွင်ပင် ရွာထဲမှ—

"နံ့ထင်းရွာသားတို့ ထကြလော့၊ ရန်သူစစ်သားများ သင်တို့ ရွာမြေကို ရောက်နေကြပြီ။" ဟူသော အော်ဟစ် သတိပေးသံကို ရွာပြင်မှ ခင်ဝန်း၍ စစ်သည်တော်တို့ ကောင်းစွာကြားလိုက်ကြရလေ၏။

—✱—✱—✱—

(အခန်း— ၃၃)

ဂါလာဇ်သည် အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း နံ့ထင်းရွာထဲတွင် ဟိုပြေးဒီပြေးသွားလုပ်ရင်း အော်ဟစ်သတိပေးလျက်ရှိရာ သူ့အနောက်မှာကား ရွာသားများသည် ရှုတ်ရှက်ခတ်ရှက်နှင့်ဖြစ်နေလေ၏။ အချို့မှာဗိုဗိုဂတ်

မှာ နဘဝါဓိ အရှေ့ရှုပါရုံမှုိင်းမိနေတာ သတိမေ့ကျိုးကျွန်ရှိသောကြောင့် ရွာထလျှောက်တွင် ကား ချယား မြင်း မရှိ သဖြင့် ရွာသား များ အား လုံးပင် အေးအေးရွှာထိုင်စက်နေကြလေ၏။ မကြာမှီအတွင်း ဂါလာဇ သည် အနန်ဆယိုင်ဝင်နှင့် နဘဝါတို့ စံမြန်းနေကျဖြစ်သော ထဲခ်ကြီးကြီး ထာလုံး ဆီသို့ ရောက်လာလေ၏။ ထဲထဲတွင် အနန်ဆယိုင်ဝင် သည် ရိုဘင်ကြီးကို ဘေး၌ချကာ နဘဝါ၏ ရင်ဘတ်ကို ခေါင်းမှီပြီး အိပ်ပျော်နေ သောကြောင့် ဂါလာဇ က—

"ဟေ့—ထ–လ"ဟု ပြောလိုက်လေ၏၊ ဤတွင်အနန်ဆယိုင်ဝင် သည် နေရာမှ ခုန်ထလိုက်ကာ ရိုဘင်ကြီးကို ဆွဲထားနိုင် လိုက်သော် လည်း နဘဝါမှု လက်ကိုဖွဲ့ချီရေး—

"အေး–အေး–အိပ်ပင်းပါရစေဦး၊ ကျမ အိပ်ချင်လွန်းလို့ပါ"ဟု ပြောရာ ဂါလာဇ က—

"အင်း–စိတ်ချနေပါ၊ ခင်ဗျားကြောင့် အိပ်ရပါလိမ့်မယ်။ မထ သော အိပ်ခြင်းမျိုးနဲ့ အိပ်ရမှာပါ" ဟု ပြော ပြီး ဆက် လက် ၍ အနန်ဆယိုင်ဝင်အား—

"ဟေ့ကောင်–မြင်းမြန်တွေ ပံ့ပွေ ရောက်ပြီ၊ ဗိုင်းကိုကိုင်၊ ဝင်ဝန် ဘုရင်ရဲ့စစ်သားတွေ ရွာကိုရောက်နေကြပြီ။"

ဤသို့ ပြောသံကြားလိုက်ရသောအခါ နဘဝါသည် နေရာမှ ခုန်ထ လိုက်လေ၏။ ထိုနောက် နှင်းယောင်ဆား ဂါလာဇ ပြောသည့်အတိုင်း အသေ့ပြင်ဘွယ် မှိုးသင်တို့ကို ဆောင် ပြင်ဆင်လေ၏။ သို့သော်လည်း ယခုအခါတွင်ကား မိုးကောင်းကင် ထလျှောက် မီးနီ မှာ ဖြင့် အုံ့ဆိုင်းညို့မှိုင်းနေပြီဖြစ်၍ ရွာအရှေ့ဘက် အနောက်ဘက်၊ တောင်ဘက်၊ မြောက်ဘက်တို့ မှာကား ဝင်ဝန်၏ စစ်သားများ မှိုသော မီးတောက် မီးလျှံ များဖြင့် ထိန်ဘင်း နေလေပြီ၊ အနန်ဆယိုင်ဝင်က ဂါလာဇ အား—

"ကဲ......အခြေမလှ တော့ဘူး၊ တို့ဘယ်နေရာက နေပြီး ပြေးကြရ မှာလဲ။"

“မီးတောက်နေတဲ့ နေရာနဲ့ ရန်သူစစ်သားတွေကိုမြင်တယ်ပြီး နာမှာ ဘာဝတောင်အဓရောက် မပြေးကြရမှာဘဲ။ ဟိုကိုရောက်အောင် ပြေးနိုင်ရင် တော့ သက်သာတာနဲ့တောင်းပါရဲ့ ။”

“ရွာထဲက ငှါးရွာသားတွေရဲ့ အတွက်တော့ကော–”

“ရွာထဲမှာ လူသိပ်မရှိဘူးတွေး ဒိန်းမတွေ–ကလေး တွေက မျော်ပွဲ သဘင်ကိုသွားနေကြတယ် မဟုတ်လား။ ကျန်တဲ့ ယောကျ်ား တွေကိုလဲ ငါလျှောက်သတိပေး ထားပြီးဘီဗို့ လူတိုင်း လက်လွတ် ထွက်ပြေးနိုင်မှာ ပါဘဲ။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ။”

သို့ဖြင့် သူတို့သည် ဝါလာစ် ပြော သည့်အတိုင်း တပြင်သို့ထွက် ခဲ့ကြရာ သူတို့နောက်မှကား ဘုမသိဘမသိနှင့်လိုက်လာခဲ့သော ရွာသား ဆယ်ယောက်ခန့်သည် ရိုင်ဖယ်များ တင်ပုတ်များ ကိုယ်စီကိုင်ဆော အဝတ်အစားဘလာနှင့် နှင့်အရောင်ရောင်အမှားမှား ပြေးလိုက်နေကြ လေ၏။ အနန်ဆာလိုပိုဂတ်နှင့် ဝါလာစ် တို့သည် နာဝါဏ်လောက်ကို ဘာဘက် ဘူချက်ပြီးနောက် မီးလောင်နေပြီဖြစ်သောရွာစည်းရိုးဆီသို့ ပြေးလေ၏။ စည်းရိုးနားသို့ရောက်သောအခါ အပြင်ဘက်၌ရန်သူစစ်သားများ၏ ဟောဟစ်ကြွေးကြော်သံကိုကြားရသောကြောင့်နာဝါဏ်ကနောက်တွန့်တွန့်ဖြစ်နေ သော်လည်း အနန်ဆာလိုပိုဂတ်နှင့် ဝါလာစ်တို့က သူ့အား အတင်း ဆွဲခေါ်ခဲ့ကြလေ၏။ သို့ဖြင့် မီးတောက်နေသော စည်းရိုးကိုရိုင်ဖယ်များ တင်ပုတ်များနှင့် ရိုက်ထွင်းကာ ဖြတ်သန်း သွားလိုက် ကြသောအခါ ပြင်ဘက်၌ မြင်ရခြင်း မီးခိုးနှင့် လွတ်ကင်းလောက်သော အကွာအဝေးမှ နေပြီး ရပ်စောင့်နေသော ရန်သူ စစ်သားအုပ် တအုပ်ကို တွေ့ရလေ၏။ စစ်သားများကလည်း သူတို့ကို မြင်လျှင်ပင် “ဟော့—ဒီမှာ ရိုင်ဖယ်တွေ ကိုင်ထားတဲ့ရန်သူ—ရိုင်ဖယ်ကိုင်တဲ့ရန်သူ” ဟု အော်ဟစ်ကာ အနန်ဆာလိုပိုဂတ်နှင့် ဝါလာစ်တို့ထံ လှံများကို– မြှောက်ရင်း ချဉ်းကပ် လာကြ လေ၏။ ဤတွင်ရွာထဲမှ ယခင်က ရှောင်တိမ်းနေခဲ့ကြ၍ လိုက်လာသော ရိုင်ဖယ် ကိုင်ရွာသားများသည် နာဝါဏ်အား နံဘေးမှ ဝိုင်းရံ စောင့်ကြပ်ပေးနေကြပြီး အနန်ဆာလိုပိုဂတ်နှင့် ဝါလာစ်တို့က ရှေ့မှနေ၍ ရန်သူ များနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန်တိုးသွားလေ၏။ မကြာမြင့်မီ အတွင်းတွင်ပင် ဓားချင်း

စစ်သားများမှာ ရဲတင်းနှင့်တင်းပုတ်ချက်များကို မခံရပ်နိုင်ကြသောကြောင့် အတုံးအရုံး ကျဆုံးကြရလေ၏။

သို့ဖြင့် အနန္တသိုပိုဂတ်တို့မှာ မိမိတို့ဘက်မှ လူအယောက် စစ်ရေ ရရှိမှုသည်နှင့်ပြီး ရန်သူတုကို ကျော်နိုင်းမိကြလေ၏။ သို့သော်လည်း ယခု အခါတွင် ရန်သူများသည် ရဲတင်းဘုရင်နှင့် ဓမ္မပဒတို့ ထွက်ပြေးကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း အချင်းချင်းအော်ဟစ်နေကြပြီ ဖြစ်ရှိမှုကြ ရန်သူစစ်မိုလ် သုပ်သူသည် ရွာထဲဝင်ပြီး လူနေအိမ်ခြေများကို မီးတင်ရှို့ သတ်ဖြတ် လုယက် နေကြသော သူ့စစ်သား အားလုံးကို စုရုံးခေါ် ယူလိုက် ပြီးနောက်—— အနန္တသိုပိုဂတ်တို့ နောက်မှ ဖလကြီး လိုက်နေ လေတော့၏။ ယခုအချိန်အထိ ရဲဘင်း ရွာသား တချို့ခမျှ သေဆုံး ပြီ ဖျစ်၍ ရန်သူ စစ်သား ငါးဆယ်ခန့် ကျဆုံး ခဲ့လေပြီ။ ဝါသဝ ဇ၏ အော်ဟစ် သတိပေး ချက်ကို ကြားသိ ရသော ရဲတင်း ရွာ သားများသည် ရဲရင့်ကြံ့ခိုင်စွာ တိုက်ခိုက်ကြသောကြောင့်— ဤမျှ ရန်သူ များ ကျဆုံးကြရခြင်းဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့သည် မည်သူ မျှ အနန္တသိုပိုဂတ်တို့ထွက်ပြေးကြပြီဖြစ်သည်ကို မသိကြချေ။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင်အနန္တသိုပိုဂတ်တို့သည် အပြေးသန်သူများပြီပြီ ရန်သူများ၏ဘေးရန်မှ လွတ်ထွက်အောင် ပြေးနေကြလေ၏။ သို့သော် လည်း နာဝါမှာကားအနန္တသိုပိုဂတ်တို့ကို အမှီလိုက်နိုင်ချေ။ မည်သို့ ပင်ဖြစ်စေ သူတို့အားလုံးပင် ခရီးအတော်ရောက်လျက်ရှိကြရာ မကြာမီ အတွင်းမြစ်ကမ်းဘက်သို့ဆိုးဆင်းသော ရှိုးသဲသို့ ရောက်လာကြလေ၏။ ရှိုးမှာ ဘူးလည်ပင်းပမာ တနေရာတွင် ကျဉ်းမြောင်း လှသော ကြောင့် ဝါသဝဇ်က——။

''ဟေ့......ခဏ ရပ်ကြအုံး။ နောက်ကရန်သူတွေ မှီလာခင် တိုင်ပင်ကြအုံးစို့။ အနန္တသိုပိုဂတ်နဲ့နာဝါတို့ကမြစ်ကိုကြက်ကျပြီ၊ နာနာ ဘာဝဝေဘာင်အခရောက်ပြေကြ။ ထာဘယ်သို့ ငါတို့နဲ့ ပြိုင်မဆုံးမီကူးဆိုရင် မင်းလဲ ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာကို သိသားဘဲ။ နာဝါ ကို ကျောက်ဂူသဲ ထည့်ပိတ်ပြီး၊ ငံပုရေ့ကျွေးကိုစုရုံးထားနှင့်.... တာပေမဲ့ ငါမင်း၊ တို့ နှစ်

ယောက်ဆီကို မရောက် ရောက်အောင် လိုက်လာခဲ့မယ်။ ဒီဝင်ဂန်နဲ့ ငါးသားတွေကိုတော့ ငါတို့ အမဲလိုက်သလို ဝံပုလွေတွေနဲ့ တိုက်ခိုက် ပစ်ဖို့ရှိတာပေါ့ကွာ။ ကဲ—ကဲ—မင်းတို့နှစ်ယောက်သွားကြတော့”ဟု ပြောရာ အန္တနီဆလိုပိုဂတ်က....။

“အိုး—မင်းတို့ကတီးမှာ တိုက်နေပေါ်ကြော ထွက်ပြေး ရမှာလားကွ။ အေးလေ— တာပေမဲ့ ဝရှာ့ဝကာပါနေ့သေးတော့ ဗင်လိုထွက်ပြေး ရတာဘဲကောင်းပါတယ်ထင်ပါရဲ့။” ဟုပြောလေ၏။ ဝရှာ့သက ...။

“ကျုပ်အတွက်တော့ ဘာမှ ထည့်တွက် မနေကြပါနဲ့။ ကျုပ်ကြောင့် ဗင်လို အားလုံးဒုက္ခရောက်ကြရတာမို့— ကျုပ်တော့ သေသာသေသေ လိုက် ရှာသာပါဘဲ။”

သို့သော်လည်း အန္တနီဆလိုပိုဂတ်က နာသါ၏ လက်ကို အတင်းဆွဲ ကာမြစ်ဆိပ်ဘက်သို့ ဆင်းပြေး သွားသောကြောင့် နာသါသည် ကန့် လန့်— ဆန့်လန့်နှင့် ပါသွား ရလေ၏။ သို့သော်လည်း သူတို့မြစ်ဆိပ်သို့မ ရောက်မီပင် နောက်ဖိုင်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဂါလာဇါတိုးအား ရန်သူ များဝိုင်းထိုးနှိက်သံ ဂါလာဇါ၏ အော်သံ တကြွေးကြွေးမြည်သံတို့ ကိုကြားရလေ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ သူတို့သည် အရှင်း အသွင်းအတွက်ဝင် မြစ်ထဲသို့ခုန်ဆင်းလိုက်ကြလေ၏။ ထံကောင်း သောင်မ သော ကြောင့် နာသါမှာလည်း ရေကူးကောင်းသူဖြစ်၍ မြစ်တဘက် ကမ်း နားသို့ သာဝ တော်ခြေဘက်သို့ လွယ်လင့်တကူရောက်သွားကြလေ၏။

ထောင်ခြေသို့ ရောက် သော အခါ လူစိမ်း မှန်လျှင် ဝံပုလွေ ရန်ကို ကြောက်ရသောကြောင့် အန္တနီဆလိုပိုဂတ်သည် နာသါအား ပုန်း ပေါ်သို့ တင်ပြီး ထမ်းလိုက်လေ၏။ မကြာမီအတွင်းတွင်ပင် ဝံပုလွေများ အမြောက် အမြား စုရုံးရောက်ရှိလာပြီး ငါးသားအားရနှင့် အန္တနီဆလိုပိုဂတ်၏ ပတ် ဝန်းကြင်မှ အူတော်နေကြသောကြောင့် ပုန်းပေါ်မှ နာသါသည် ကြောက် စိတ်ဖြင့် ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထနေလေ၏။

သို့သော်လည်း အန္တနီဆလိုပိုဂတ်က ဝံပုလွေ များမှာ သူ့ နောက် လိုက်များ ဖြစ်သောကြောင့် ဘာမှ ကြောက်စရာ မရှိကြောင်း အားပေး စကားပြောကာ ရှေ့သို့ ခရီး ဆက်လက် ထွက်ခွာခဲ့ရာ မကြာမီအတွင်း

ယင်းက ဤဝဏ္ဏဓမ္မတွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သော အနန္တဆိုင် ဗိုဝတ်နှင့် ဓါလာဇာတို့ ဝံပုလွေဘုရင် ဘာဝနန်း နေထိုင်စဉ်က အောင်းခဲ့သော ကျောက်ဂူကြီးသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ယခုအခါတွင် ဓါလာဇာမှာ ကျောက်ဂူ ထဲတွင် အမြဲတစေ – နေ၍လေ နေ၍ မရှိတော့သောကြောင့် ကျောက်ဂူတခုလုံး ဝံပုလွေ သတ်ကောင် နံ့ကောင်မှ အပ ဆိတ်ငြိမ်နေပေ၏။ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ပင် အနန္တဆိုင် ဗိုဝတ်က နာဝါအား—

"မင်း–ဒီမှာဘဝဏ္ဏစေနေအောင်မှကြိုးယင်း၊ ငါတို့ ရှာသူတွေနဲ့ သွားတိုက်လို့ ပြီးတဲ့အချိန်ထိအောင်ဘဲ စောင့်နေအုံးပေါ့၊ မင်းစားဘို့ အစါးအသောက် ကလေး ဘာ ကလေးဘဲ ရှာပေးခဲ့ချင်ပါရဲ့၊ တာမဲ့–အချိန်ကမရှိတော့ဘူး၊ ဒီကျောက်ဂူ သခင်တဲ့ ကျောက်တုံး ကိုဘယ်လို ဖွင့်ရ ပိတ်ရသယ်ဆိုတာကိုလဲ ကြည့်ထားအုံး၊ ဟော ကြည့်– ဒီကျောက်တုံးကို ဒီလောက်ဘဲ ပိတ်၊ ဒီလောက် ဖွင့်ပိတ်နဲ့၊ ကြည့်...ကြည့် ဒီ ထက် ပိုပိတ်ရင် ပြန်ဖွင့်ဘို့ လွယ်တော့ဘူး၊ အားကောင်း မောင်းသန် လူနှစ်ယောက် အားကိုးမဘဲ ဘယ်အားနဲ့မှာ ပြန်ဖွင့်နိုင်တော့တယ်၊ အဲဒီတော့– ကျောက်ဂူဝက ကျောက်တုံးကို ပိတ်ချင်ရင် ငါပြတာထက်ပိုပြီးမပိတ်နဲ့၊ ပိုပိတ်လို့ ကျောက်တုံး သူ့နေရာနဲ့သူ အံကျသွားရင် ပြန်ဖွင့်ဘို့ခက်တယ်၊ ဘာမှ မကြောက်နဲ့၊ မင်းဒီနေရာမှာ ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိဘူး၊ ဘယ်သူမှလဲ ရှာပြီး တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေရာကို ငါနဲ့ ဝါလာဇာ နှင့်ခြေ ဘက်သားဘဲ သိတယ်၊ ကဲ– ငါသွားလိုက်အုံးမယ်၊ ဝါလာဇာတို့ကို သွားကူပြီး တိုက်အုံးမှ ဖြစ်မယ်၊ ရန်သူတွေကိုလဲ ချေမှုန်းပစ်မယ်၊ ဟုတ်လား၊ ဘာမှ မပူနဲ့၊ ဒေါ်းကျောက်တုံးကြီးကို ငါပြောတဲ့ နေရာထက်ပိုပြီး မပိတ်နဲ့၊"

ဤသို့ နာဝါသည် ကျောက်ဂူထဲ၌ တယောက်တည်း နေခဲ့ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် တကြောင်း၊ အနန္တဆိုင်ဗိုဝတ်နှင့် သည်သည့် အခါမှ မတွေ့ရတော့ဘဲနိုင်တော့မည်လော ဟု ကြောက်သောကြောင့်တကြောင်း၊ သည်းထန်စွာငိုကြွေးလေ၏။ အနန္တဆိုင်ဗိုဝတ်က နာဝါအား ဘာမှ မငိုဖို့ရန်

ချောင်းဖြတ်နှစ်သိမ်းပြီး စောစောက ပေါ်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကျောက်ဂူဝမှကျောက်တုံးကို ဘော်ဂျို ဘန်းစ်မှ ပိတ်ဆို့ကာထွက်ခွာသွားလေ၏။

ကျောက်ဂူဝကို ကျောက်တုံး ကြီးနှင့် ပိတ်ဆို့လိုက်သော အခါ ဂူကြီး တခုလုံး မှောင်အတိ ကျနေလေ၏။ သို့သော်လည်း တံခါးရွက် ကျောက်တုံးကြီး၏ ညာဘက်ဘေး အမြင့် ၁၀ ပေရာတွင် အပေါက်ငယ် တခုရှိရာ ထိုအပေါက်မှတဆင့် အလင်းရောင်အနည်းငယ် ထိုးဝင်နေလေသည်။ သို့ဖြင့် နာဇံပါသည် ထိုသို့ ထိုးဝင် နေသော အလင်း ရောင် အောက်တွင်ထိုင်က ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် တွေးရာလေးပါး စဉ်းစားနေလေ၏။ ဤသို့ထိုင်နေခိုက်တွင် အပေါက်မှဝင်လာသော အလင်းရောင် ရုတ်တရက်ပျောက်သွားပြီး သားကောင် ဘသကောင်ကောင်၏ အစာ အဟာရ ရှာဖွေသံကဲ့သို့ အသံမျိုးကို ကြားမိလေ၏။ သို့ဖြင့် သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ အလင်းရောင်ဝင်သော အပေါက်ငယ်ထဲသို့ ဝံပုလွေတကောင်က နှုတ်သီးနှင့်ထိုးပြီး နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် နာဇံပါသည် ကြောက်အား လန့်အား အော်ဟစ် လိုက်ရာ အပေါက်ဝမှ ဝံပုလွေသည် နောက်ဆုတ်သွားလေ၏။ သို့သော်လည်း မကြာမီ အတွင်း တွင်ပင် ကျောက်ဂူဝကို ပိတ်သော ကျောက်တုံးကြီး လှုပ်ရှားသံ၊ တစုံတယောက်၏ ခြေသံများ၊ လက်သည်းများနှင့် ကုတ်သံ၊ ခြစ်သံကို ကြားမိလေ၏။ ဤတွင် နာဇံပါသည် ဝံပုလွေ များက ကျောက်တုံးကြီးကို ဘယ်လို ဖွင့်ရမည်ကို နားလည်ကြသဖြင့် မကြာမီ အတွင်း ကျောက်တုံးကြီးကို ဖွင့်ပြီးကျောက်ဂူထဲသို့ဝင်လာကာသူ့ကို ကိုက်သတ်စားပစ် ကြလိမ့်မည် ဟု တွေးသင့်မိလေ၏။ သို့ဖြင့် ခေတ္တမှာသာ အလ္လာဆလိုပိုဝတ် အထန်တန် မှာကြား ထားခဲ့သည့် အတိုင်း ကျောက်တုံးကြီးကို ပိတ်သင့်သော အဆောင်အဝိုင်းထက်ကော်လျှန်၊ အခေါင်တွန်းပြီး ပိတ်လိုက်ရာ ကျောက်တုံး ကြီးသည် ကျောက်ဂူဝတွင် အံဝင်ခွင်ကျ ပိတ်ဆို့မိသွားလေ၏။ ဤတွင် နာဇံပါသည် ကျောက်တုံးကြီး လှုပ်၍မင် မရ နိုင်လောက်အောင် အသေအချာ ပိတ်သွားပြီကို တွေ့ရ သောကြောင့် ပြင်ဘက်မှ ဝံပုလွေ များ၏ရန်မှ လွတ်လေပြီဟု တွေးကာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွား လေ၏။ သို့သော်လည်း အထယ်၌ အလ္လာဆလိုပိုဝတ်တို့ အချိန်မှီ ပြန်ရောက် မလာ

ပါက ကျောက်တုံးကြီးကို ပြန်ဖွင့်ပေးမည့်သူ မရှိဘဲ နေမည်ဖြစ်ရာ မိမိမှာ ရှုရှု အရှင်လတ်လတ် ဂူအတွင်းခံရသူလိုဖြစ်ချေတော့မည်ဟု တွေးမိသောကြောင့် ကျောတချက်စိမ့်သွားလေ၏။ သို့သော်လည်း အနန္တဆလိုဂိုဂတ်တို့ အချိန်မှီ ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု စိတ်ဖြေလိုက်ကာ အလင်းရောင် ဝင်သော အပေါက်နားသို့ ကပ်ပြီး နားစွင့်ကြည့်ရာ ရပ်ဝေးဆီမှ လှေများ အခဲလိုက်နေသော အသံကို ကြားရလေ၏။

အနန္တဆလိုဂိုဂတ် အသင်းမှာအား မှာခါသေး ကျောက်ဂူကြီး ထဲတွင် ထည့်ထားခဲ့ပြီးနောက် ဝံပုလွေအချို့ကို ရှုံးခေါ်ပြီး နားသောဝ တောင်ခြေအတိုင်းဆင်းသွားလေ၏။ သူ့စိတ်မှာ ဂါလာဇ်သေလေပြီဟု အောင့်မေ့သောကြောင့် ဝံပုလွေအားလုံးကိုခေါ်နေတော့ဘဲ ဇင်ဂန်းစ်သားများကို ခေါ်မှန်းလိုစိတ် ထက်သန်စွာနှင့်ပင် ခရီးထွက်ခဲ့လေ၏။ ထိုသို့သွားနေခိုက်တွင်ပင် ရပ်ဝေးသဲ့သဲ့ဘက်ဆီမှ အော်ဟစ်သံတစ်ချက်ကို ကြားရသောကြောင့် ဘိုအရပ်ဘက်သို့ထွက်ခဲ့ရာ သစ်ငုတ်တစ်ခုမှ ကျောက်တုံး တစ်ခု ပေါ်တွင် ဂါလာဇ်သည် ဝံပုလွေများ ခြံရံပြီး ထိုင်နေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ ဂါလာဇ်မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေ၍ ကိုယ်ခန္ဓာ ပေါ်တွင်လည်း ဒဏ်ရာများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်ကို တွေ့ရ သောကြောင့် အနန္တဆလိုဂိုဂတ်က—

“အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိနေသလဲဟေ့။”

“ငါတို့နဲ့ အတူတူ ပါလာတဲ့ ရဲဘော်မွှသားတွေဟာ အားလုံး သေကြေပျက်စီးကုန်ပြီ။ ရန်သူဘက်ကလဲ တော်တော်များများကျဆုံးတယ်။ ရန်သူအတို့ကို သုံးကြိမ်သုံးခါ ထိုးစစ်ကြီးကြီးမားမားပေမဲ့ ငါအလဲခံနဲ့ နာသါတို့ မြစ်ကိုဖြတ်ကူးနိုင်ကြပါစေမ့ 'အဆိုပ်'တော့သူတို့ကိုခံချနေတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ တို့ဘက်ကလဲ ငါတယောက်တည်းပဲ၊ အကျွန် ကျကျန်တာနဲ့ ငါလဲ မြစ်ဆီ ပြတ်ကူးပြီး ဒီခရီးလာခဲ့ရတာဘဲ။ ဟုတ်ဘယ်လေ သေချင်း သေရင်တော့ ကိုယ့် ကျွန်ုပ်သန်ဖြစ်တဲ့ ဒီနေရာမှာ ပြန်ပြီး အသေခံချင်တာကိုးကွ”

နောက်ဆုံးအားဖြင့်မူကား ဂါလာဇ်တို့နှင့် တိုက်ခိုက်ရသည့် ဇင်ဂန်း

စာသား အခြေအမြီးပင် မြစ်ကမ်းနဖူးရှိ မြို့ထဲတွင် ကျဆုံးခဲ့ရလေသည်။ ဝါလာဇ်က ဆက်လက်ပြီး—

“ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့ ငါနဲ့တော့ သေတွဲ တွဲကြ ရတော့မယ် ထင်တယ်။ ဘာခမဲ့ မသေခင်အချိန်ရှိတုန်းဆက်လက်ပေါင်းဘက်နေကြ သေးတာပေါ့ကွာ။ ပျော်ခဲ့တော့ မင်းနဲ့ငါနဲ့ဟာ မိန်းမတယောက် အပေါ်ချစ်ခြင်းကြောင့် ကိစ္စနေရာကြရတော့မှာဘဲထင်ပါရဲ့ကွာ။ မိန်းမကိစ္စပေါ်လာသော်က အရေးအခင်းတွေ ရှုပ်ထွေး လာခဲ့တာဘဲ။ ထာဝရမှာတကယ်သို့ မင်းသေသွားပါ၊ ငါကျန်နေအုံးမယ် ဆိုရင်တော့ ငါ ဂတိပေးနိုင်တယ်၊ မင့်ကိုယ်စား ငါလက်စားချေ၊ ပျော်မယ် ထိုးသိမ်း စောင့်ရှောက် သွားပါမယ်။ အခုတော့ ရုံသူတွေ ချီတက် လာနေ့ ကြတယ်ကွာ၊ ဒီဝန် အပေါ်မှ ပေးထားတဲ့ အသိုင်း သူတို့ အ တိုကို သူသေသေ— ကိုယ် သေသေ၊ တိုက်နိုင်မယ်ဆိုတဲ့ ဖွဲ့နဲ့ ချီလာ တာဘဲ။ အခုတော့ တိုကာလဝံပုလွေတွေနဲ့ ကြိုးတိုက်ရမှာတော့ဘဲ။ ဟဲ ... လုပ်ကွာ၊ မင်းဘဲ ခေါင်းဆောင်လုပ်၊ ငါကောင် တွေ ကို တိုက်မယ်၊”

အာ့ဂ်ဆင်ဒိုဂင်သည် ရဲဘင်းကြီးဂါဂါရင်းကာဝါလာဇ် ပြောသမျှကို နားထောင်နေသေး၏၊ ဘလောဂကလုံးတွင် ပျော်ပတွေ့ရနေသော သို့ ၍ သူ့အချစ်ခံရသော မုန်းလိုမှာ ဝါလာဇ်ပင် ဖြစ်သည်။ အာ့ဂ်ဆင်ဒိုဂင်သည်ဝါလာဇ် ပြောသမျှကို နားမိုက်ထောင်ရင်း..... နှုတ်ခမ်း ကျုံခဲလေ၏၊ ထို့ကြောင့် ဝါလာဇ်အား —

“တော့— ဟိုကျောက်ဂူထဲမှာတွက်ထားခဲ့တဲ့ ပျော်ပသာ မ ရှိရင် ရုရု—ငါတော့—မင်း တော်တော်နဲ့ဝင်နိုင်မှာ မဟုတ် သေမှာအမှန်ဘဲ။ ထကယ်လို့ မင်းသေသွားပါ၊ ငါတယောက်ထည်း ကျန်နေ ရမှာမယ် ဆိုရင်လဲ တိုင်းချို၊ ငါဖန်တီးသမျှထားလုပ်တဲ့လုံးတော့ ရုံ သူတွေ သေ နိုင်သမျှသေအောင်သတ်သွားမယ်၊ ဒါကကိစ္စပ၊ ထားရင်တော့ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ မိန်းလုံးလုံး မတွေ့ နိုင်ခဲ့နေရာကို သွားပါနေကြရိုကွာ၊ အခု ဝံပုလွေတွေနဲ့အတူ ကင်ဝန်ရဲ့ စစ်သားတွေကိုတိုက်ကြတာပေါ့၊ ထို တော့ ငါတို့ရဲ့ရန်သူကို ပဌမအချီသတ်တော့ထဲကနေပါ၊ ဆီးတိုက်မယ်၊

ထဲက ကအရေးလှောသို့ ဆုတ်ရရင် ကျောက်စိုင်း ရုပ်ကြီးမြေမြင်းတော နှာခေါ် ပွန်းအောင်းနေတဲ့ ကျောက်ဂူ တော နေပါ့ ခံချယ်၊ နေပါအုံး— မင်း— ဝံပုလွေတွေကထောင်ဘုံးကြပါ့မလား။"

"တိုင်းမှားပါကွာ— စိုင်းချုပ်၊ ကဲ ..... ကဲ..... လာလာ ငါလဲ အပမ်း ပြေဘီ။"

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဝံပုလွေများ ခြေရာကိုခန့်ရေးမှ ထကြ လေ၏။ သို့သော်လည်း ရှေးသင့်ယခင်အခါများ ကဲ့သို့ကား အုပ် အ သင်းအဖွဲ့ကောင်းလှော သော့ရေ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဝံပုလွေများ မှာရှေးက လူနေလူရှပ်များနည်းသွားပြီ၊ အနှန်အလိုပိုဝင်တို့နှင့် တွဲဘက် တိုက်နိုင်ရ နှိ ခဲ့သော သူငေ ခဲ့ခဲ့ပျံ့မှုမကာ နောက်ထပ် လည်း၊ ဝံပုလွေ တပ်များခေါ်ပါကွာသွားခြင်းမရှိကြ၍ ယခင်ကဘက် အရေအတွက် နည်းပေါ၊ နေပေ၏။ သို့သော် လည်း ထုံးစံ အတိုင်း ဝံပုလွေ သ များ သည် ငါလာဇ၏ နှာင်းမှုဥ်း၊ ဝံပုလွေများသည် အနှန်အလိုပိုဝင်၏နောက် မှဥ်း ရှစ်၍ပြီးလိုက်ပါချိအောင်နေကြလေ၏။

သို့ဖြင့်ကာမျှကြာသောအခါ၊ သူတို့သည် သစ်တောထဲရှိ မြို့ တခု၏ အေးသို့ရောက်လာကြရာ အသီးသီးရှိ၏ တောတဘက်တချက်တွင် နေ ရာယူနေကြလေ၏။ ထိုနေရာတွင်ပင် ရှန်သူများ ရောက်လာသည့် တိုင် အောင် ဆိတ်ငြိမ်စွာ စောင့်နေကြရာ..... မကြာမီအတွင်း ရှန်သူ ၏ ရှေ့ပြေး ကင်းခသောက်နှစ်ယောက်သည် တိုဟိုသည်သည် လှည့်လည် ကြည့်ရှုအကဲခတ်ရင်း ရောက်လာကြပြီး ၎င်း၏ တွင်းရပ်ကာ နောက်မှ သူတို့ တပ်များ ရောက်အလာကို စောင့်ဆိုင်းနေကြလေ၏။ လူ၁ ယောက်က သူ့အခေါ်လုပ်သူအား—

"ဒီနေရာက အနှံ့ တွေ့သူသဲမြှေ၊ အသံ ဘလ တွေ— ဝံပုလွေ အရှာသိခတွေ့ကို သောက်သော ဘယ်ပ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အရပ်ဘဲ၊ နာနာဘာဝတောင်လို့ ခေါ်ကာလဲ ခေါ်လောက် ပါပေသယ်၊ ဝင်ဝန် ဘုရင်ခင်ဗျာ်ကာလဲကွာ— တို့ကို ဒီလို စုန်းတစ္ဆေတွေနဲ့ အတိုက်နိုင်းခဲ့ အစား တခြားနေရာမှာ အသုံးနိုင်းခဲ့ပေါ့။ တုတ်ဘယ်ကွ— စုန်းတွေ ဝံပုလွေတွေနဲ့ တိုက်ရတာ ဘယ် ပ ကြောက်စရာကောင်းဘယ်။ မင်း

မှတ်မိသေးလား။ မင်းက တို့ရဲ့ဘင်းရွာကို ဝိုင်းနေတုန်း တို့ဘေးက နေပြီး ရွာစည်းရိုးကို ခုန်ကျော် ပြေးသွားတာဟာ မုချ ဝံပုလွေရှင် ဖြစ်ရမယ်။ တနေ့ ဘုရင်ဖြစ်ရမယ်။ တခုတော့– တခုခုဘဲ။ ဒီရဲ့ဘင်း ဘုရင်နဲ့ ဝံပုလွေ ဘုရင် နှစ်ယောက် ပေါင်းမိနေရင်လဲ အခက်သား။ တို့ တောင် တတောင်သုံး ပြတ်ပြတ်ပြန်းမှာ အမှန်ဘဲ။”

“အင်း.... ရဲဘင်းဘုရင်က မိန်းမ တယောက်ကို အကျွယ် နေရပေ တာကိုးကွ။ ဟား–ဟား–ဟား။ ကဲပေတဲ့– မင်း ပြောတာလဲ မှန်ပါ တယ်လေ။ ဒါနေရာဟာ မုချ တနေ့ သူ့ရဲ့ ခွနေတဲ့ နေရာဖြစ်မှာပါဘဲ။ ငါတော့– သစ်ပင်တွေ ကြားထဲမှာ ဝံပုလွေ မျက်လုံးတွေကို မြင်မိတယ် ထင်တာဘဲ။ ဝံပုလွေနဲ့ လဲရှေ့နေတယ်။ ဒါပေမဲ့– အခုနေတုန်း နောက် ပြန်ဆုတ်သွားလို့လဲ မဖြစ်ဘူးကွ။ နေပြည်တော် ရောက်လို့ ဘုရင့်အမိန့် မဆောင်ခဲ့မှန်း သိသွားရင် ဗင်ဂနီဘုရင်က တို့ကို ကွပ်ချင်မှာ အမှန်ဘဲ။ ကဲရှေ့ ဆက်သွားကြရို့လား။ နောက်က တို့ထင်သလို မှီလာပါပြီ။ တောင်းကျွာ... ငါ့တို့ စားနိုင်ဖို့ ဂါကူးက တို့နေရာမှာ ဘခြား လူ နှစ် ယောက်ကို ယူပေါ့။ ကင်းထောက်နိုင် ရင်ကောင်းမှာဘဲ။ ငါတော့–ဒီလို ရှေ့က သွားနေရတာ ဘယ်ပေါ့။ စိတ်မသန့်ဘူး။ ဟုတ်တယ်ကွ။ ဘော် တော်ကြာ နောက်ပြန်ပေါ့။ ဆုတ်ပြေးမရှုမှိုင် ငါက ရှေ့ဆုံးက ပြေး ချင်တဲ့ကောင်။”

ဤသို့ စကားပြောနေကြတွင် ဝါလာဇော်နှင့် အဝန်အသို ဂိုဏ်တို့သည် လူကိုမြင်ရသဖြင့် အမွေး အမျှင် ထောင် ထ လောက်အောင် ဒေါကြီးချင်း ဖောင်ဆန်နေသော ဝံပုလွေများကို ထိန်းချုပ်အောင် ခနည်းကြိုးစားနေကြ ရလေ၏။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံး တွင်ကား ဘယ်လိုမှ လုပ်၍ မရ။ ဝံပုလွေ တကောင်သည် ရှေ့ပြေး ကင်းထောက် နှစ်ယောက်အနက် မှ တယောက်သော သူကို ခုန်အုပ် ကိုက်ရာ မကြာမီ အတွင်းလူ ရော ဝံပုလွေပါ တွေ့လုံးရှုပ်ပေါ်ပြ ဖြစ်ကာ လိုက်နိုက် နေကြ လေတော့၏။ ဤတွင် ကျန်လူသည် ကြောက်အား လန့်အားနှင့် ဓားကိုတစ်ချက်း သူ့တပ် ရှိရာ နောက်ဘက်ဆီသို့ ထွက်ပြေးသွားလေ၏။ သို့သော်လည်း သူ့ခမြာ တပ်ရှိရာသို့မရောက်နိုင်ရှာပေ။ အကြောင်းကြောင့် ဆိုသော် ယခုအခါတွင်

စံပုရွေ့များသည် မုန်းကျွယ်နေရာမှ ခုန်ထွက်လာ၍ ထိုလူအား ဝိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက်ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

ဤတွင် နောက်မှ ချီတက် လာနေသော ရန်သူ စစ်သားများသည် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်လာကြ၍ အချို့က နောက်ကြောင်း ပြန်ပြေးရန် အားထုတ်ကြလေ၏။ သို့သော်လည်း ရဲရင့်သော ရန်သူစစ်ဗိုလ် ဗိုလ်ကြီးက အော်ဟစ်ပြီး ထွက်မပြေးရန် တားမြစ်လိုက်လေ၏။ စစ်သား များသည် စစ်ဗိုလ်လုပ်သူ၏ အော်သံကိုကြားရသောကြောင့် ထွက်မပြေး ကြတော့ဘဲ၊ အမိန့်အတိုင်း အဝန်းအဝိုင်းပြုကာ တန်းစီနေကြလေ၏။ အတွင်း လူများ ဝိုင်းထားသော စည်းဝိုင်းကိုကျော်၍ စစ်သားများက အပြင်မှနေပြီး နောက်ထပ် ရှေ့ဖော ဝန်းဝိုင်းပြီး တန်းစီ နေကြရိုက် သူ့ဘက် ဘေးမှ အနှံ့ဆဲလိုဝိုင်းသည် စံပုရွေ့မတော်ကြီးကို မြေ့ဆောင်လာ ဖလဘော ထိုးဆင်းပြီး ရန်သူတို့ကိုတိုက်ခိုက်လေ၏။ ထို့သို့ ရှေ့နောက်တွင်ပင်သယ်ဘက် ဘေးမှလည်း ဂါလာဇ၏ စံပုရွေ့ အင်အားနှင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် ခြင်းပြုရာ ရန်သူ တပ်၏ စည်းဝိုင်းမှာ ဖရိုဖရဲ ပျက်စီး၍ ပြိုလာပြီး အနှံ့ဆဲလိုဝိုင်းနှင့် ဂါလာဇာတို့သည် အတွင်းစည်းဝိုင်းသို့ ရောက် လာကြလေ၏။ ယခုအခါတွင် ဗိုလ်ဂန်း၏ စစ်သားများမှာ သူတို့အချင်းချင်း ကျောချင်းဆိုင်တိုက်ခိုက်ရုံမှ အပ အခြားလုပ်စရာမရှိ၊ ထွက်ပြေး တိုက်ခိုက် ခြင်းမပြုလျှင် မုချ ဤစံပုရွေ့များ၏ အလည်တွင် အသက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် ထိုးစားကျွေးကြရပေတော့မည်။

အချိန်နည်းမျှကြာသွားသည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်၊ အလွန်လျှင်မြန်စွာ အချိန် ကုန်သွားသည်ဟုသာ တွေးထင်မိ၏။ [illegible] သိသည်လည်း၊ သသစ် ညွှန်း၏။ နောက်ဆုံးတွင်ကား အနှံ့ဆဲလိုဝိုင်း၊ ဂါလာဇာနှင့် စံပုရွေ့ များသည်၊ နောက်သို့ ပြန်ပြီး ဆုတ်ကြရလေတော့၏။ သို့သော်လည်း ရန်သူ စစ်ဗိုလ် ဗိုလ်ကြီးတို့ဘက်မှာလည်း မသက်သာချေ။ ယခု အခါတွင် လူသုံးပုံ တစ်ပုံခန့်မျှသာကျန်တော့ပေ၏။ ဗိုလ်ကြီးက သူ့တပ်သားများအား—

"ဒီတိုက်ပွဲဟာ မုချ စံပုရွေ့ယောင် ဆောင်ထားတဲ့ တစ္ဆေတွေနဲ့ တိုက်ရတဲ့ တိုက်ပွဲဘဲကွ။ စံပုရွေ့ဆိုရင် နှစ်ယောက်တလဲ သာသာ ပြော ပြော ရုန်းစိုးလာတွေ၊ ထစေပေတွေ ဖြစ်ရမယ်၊ ဘာသာခြွင်းချက် ထိုကတော့

သူသေသေ ကိုယ်သေသေ တိုက်ရမှာဘဲ။ တို့ဘက်က အကျေ အသုံးများ တယ်ဆိုပေမဲ့ ဝံပုလွေတွေ သေတာ လယ်မနဲပါဘူး။ ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့ ဝံပုလွေဘုရင်နှင်းယောက်ဟာလဲ တော်တော်ငြိမ်းနေကြပါပြီ"ဟု ပြောသော သူ့ဘဝ်သားများကိုရှေ့ဆောင်ပြီးတောင်ပေါ်သို့ဆက်လက်ချီတက် ခဲ့ကြလေ၏။ သူတို့ချီတက်နိုင်ဘဲ ရှိစဉ်ပင်။ ဝံပုလွေများသည် ရန်သူ့စစ်သား များကို ဝင်ခဲ့သူ့ဘဲ အဘင်းကိုက်သူတို့နှင့် လုံ့နေလေ၏။ သို့သော် လည်း— အနုန်ဆလိုပိုဂတ်နှင့် ဂါလာဇ်" တို့မှာတော့ အတော်အတန် အပင်းပြေစေရန်အတွက် ရန်သူ့— ကိုယ်ဘိုင်ကိုယ်ကျ ဝင်မတိုက်ဘဲ ချုတိသ—တိုက်ပွဲကြီးအရေးအတွက် အားမွေးနေကြလေ၏။

တောင်ပေါ်သို့ ချီတက်ရသောခရီးမှာ အတော်အတန် ရှည်လျားပြီး စစ်သား များမှာလည်း လမ်းပေါ်ခင်းရွှာ သိလှ များ မဟုတ်ရုံမျှ ထော လမ်းဆလျှောက်လုံးတွင်ပင် ဝံပုလွေများ၏နောက် လိုက်တိုက်နိုက် မှုမျိုး ကို ခံနေကြရလေသည်။ သို့ကြသူတို့သည် နေဝင်ချိန်ရောက်မှ ကျောက် ရှိန်းရှပ်ကြီး၏ခြေရင်းသို့ရောက်ကြလေ၏။ ကျောက်ရှိန်းရှပ်ကြီး၏ ခြေရင်း ကျောက်ဆောင်အခု ပေါ်တွင်ကား အနုန်ဆလိုပိုဂတ်နှင့် ဂါလာဇ တို့သည် နှင်ယောက်သား ယှဉ်တွဲ ရပ်ဘတ်လျက် ရှိကြလေ၏။ ဝါကူး သည် အနုန်ဆလိုပိုဂတ်တို့အား လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း.....

"တော်တော်အတင်ကြီးတဲ့ နေသန်နှင်ယောက်ဘဲ။ တာပေမဲ့ ဒီကောင် တွေကို ငါအသေ တိုက်သင်မယ်"ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် အနုန်ဆလိုပိုဂတ်သည် ကျောက်ရှိန်းရှပ်ကြီးကိုမော်ပြီးကြည့်ရင်း ဂါလာဇ် အား.....

"ထိုင်ခိုက်နေတာကို ကျောက်ရှိန်းရှပ်ကြီးက ပြုံးနေဘဲ့ရှင် တောင် မှာဘဲ"ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍ အော်ဟစ်ရင်း "ဟော..... ဟော ..ကျောက်ရှိန်းရှပ်ကြီး ပြုံးနေဘီဟော့။ ငါတို့ရန်သူကို တိုက်နိုက်ဖို့ အချိန်တန်ဘီ ဂါလာဇ ရေ့"ဟု ပြောကာ မသေဘဲ ကျန်နေသေးသော ဝံပုလွေများကိုခေါ်ကာရန်သူအား စုရုံးတိုက်နိုက်ကြလေ၏။ ဝံပုလွေ များသည် အားကြီးမာန်တက် တိုက်နိုက်ကြသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင်

အားလုံးကျွန်ရှန်သူ၏ လှံချက်ဖြင့်သေဆုံးကြရလေ၏။ ဤသို့ ဝံပုလွေများ သေဆုံးကုန်သည်ကို တွေ့ရသောအခါ ဂါလာဇီက—

"ငါ့ကောင်—ကျေးဇူးကြွန်မှဲ့တဲ့ ဘုရင်လိုဖြစ်ပါပေါ့လား။ ငါ့နောက်လိုက် ဝံပုလွေတွေအားလုံးသေကုန်ကြပြီ။ ငါလဲ သေတာနဲ့ မခြားတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ အပြတ်အသတ် တိုက်တော့မယ်။ ဟေ့— အလ္လန်ဆလိုပိုဂတ် မင်း ညာဘက်ကနေ တိုက်မလား—ဘယ်ဘက်ကနေ တိုက်မလား။ မင်း ကြိုက်တဲ့ ဘက်ကနေတိုက်......တတ်လား"

အောက်ခြေရှိ မြေအနေ့ အထေးမှာ ကျောက်တုံး၊ တခုရှိနေ သော ကြောင့် နှစ်ခု ကွဲ ပြား လျှက် ရှိပေ၏။ တ အား ဘ ချက် စီ ဘွင် ကျောက် ရုန်း ရုပ် ကြီး ၏ ခြေ ရင်း သို့ ရောက် အောင်...... ဆယ် လှမ်း ကွာစီခြားပြီး လှသွားလေးကလေး နှစ်ခု ရှိလေသည်။ အလ္လန်ဆလိုပိုဂတ် သည် ဘယ်ဘက် လမ်းကို ကာဘူယ် တိုက်ခိုက်ရန်တန်ပြင်ရာ ဂါလာဇီ သည် ညာဘက်လမ်းမှ နေရာယူပြီး လှံ တဝင့်ဝင့်နှင့် ချီတက် လာနေကြ သော ရန်သူစစ်သားများကို တိုက်ခိုက်ရန်အသင့်စောင့်နေလေ၏။ မကြာ မီ အတွင်းတွင်ပင် ရန်သူများသည် လက်ဝဲဘက်မှ တချို့ လက်ျာဘက်မှ တချို့ အသီးသီး ချီတက်လာ အလ္လန်ဆလိုပိုဂတ်တို့၏ ကျောက်ဆောင် ဘက် သို့ ဦးတည်ပြီး ချီတက်နေကြလေ၏။ အလ္လန်ဆလိုပိုဂတ်တို့သည် လက်ဝဲမှ လှံနှင့် တက်လာသူများကို ပစ်လိုက်ရာ ရန်သူသုံးယောက်နေရာတွင်ပင် ကျဆုံးသွားလေသည်။ သို့နောက်သော်အား ရန်သူများသည် ဆက်ကြိုး တက်လာနေကြသောကြောင့် အလ္လန်ဆလိုပိုဂတ်သည် ထိပ်ဆုံးမှ လူအား ရဲတင်းနှင့် ခုတ်ပြီး ချုပ်ကိုင်နိုက် တွင် ဘယ်ဘက်မှ ဂါလာဇီ ကလည်း နောက်တယောက်ကိုထိုးသတ်နှင့် လှဲချလိုက်လေ၏။ သို့သော်လည်းရန်သူ များအား အားမလျှော့၊ ဆက်လက် ချီတက်မြဲ ချီတက် လာနေကြသော ကြောင့် အလ္လန်ဆလိုပိုဂတ်သည် ဒုတိယလူကို ရဲဘင်းနှင့် ဝိုင်းလိုက်ပြန်လေ ၏။ ဤတွင် ဒုတိယလူမှာအား အစရှာချင်ကောင်းသောကြောင့် ရဲဘင်း ချက်နှင့် လဲသွားရာ အလ္လန်ဆလိုပိုဂတ်သည် ရဲဘင်းကြီးကို လွှဲရင်း အရှိန် လွန်ပြီး အကာအကွယ် ကင်းနေခိုက် ထိုလူက အလ္လန်ဆလိုပိုဂတ် အား လှံနှင့်ထိုးလေ၏။ လှံချက်မှာမူ အလ္လန်ဆလိုပိုဂတ်၏ ရဲဘင်းသည်

အထောက်သို့ပြန်ဘက်လာတော ရန်သူ စစ်သား၏ ပါးရိုးကို ခုတ်မိ သဖြင့် ရန်သူမှာ ဘုံးဘုံးလဲကျသွားလေ၏။ သို့ဖြင့်ပင် ရန်သူ့ဘက်မှ တက်လာ သမျှ ကျဆုံးခဲ့လေ၏။

စမ်းဒိုးလ် ဗါကျူးသည် သူ့လူများကို ခုချီးစေတော ဗိုင်းများကို ရှေ့က တားရင်း၊ အနန်ဆိုလိုပိုဝတ်တို့အား အသင်းဘွဲ့အတုတ်ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။ သို့သော်လည်း ထိုသို့ စစ်ပရိယာယ် တစ်မျိုး ဆင်၍ တိုက်ခိုက် ကာမှ ရန်သူ့ဘက်မှ လေးငါးယောက်ကျဆုံးပြန်လေ၏။ ဤတွင် ဗါကျူးက—

"ဟေ့—ဒီကောင်နှစ်ယောက်ကို ဝန်းရံပြီးဖမ်းကြ" ဟု အမိန့်သံ ထုတ်လိုက်လေသည်။ သို့ သော် လည်း မည် သို့ပင် တိုက် စေ ကာ မူ အနန်ဆိုလိုပိုဝတ်အား ရန်သူက မပိုင်နိုင်ဘဲ ကျဆုံးမြဲ ကျဆုံးလျက် ရှိကြလေသည်။ ဝါလာဇ်၏ ဘက်မှသည်း ဓားပုဘ်သံ မြိုင်မြိုင်ကြားနေရပြီး ကျဆုံးသော ရန်သူများကိုတစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရေတွက်နေလေ၏။ ဝါလာဇ် မြွာမှာ ဓားသွားများရှနေသည် မှန်သော်လည်း တတ်နိုင် သမျှ အားထုတ်ပြီး တိုက်ခိုက်လေ၏၊ နောက်ဆုံးတွင် ရန်သူနှစ်ယောက်မျှသာ ကျန်တော့သော အခါ၌ အနန့်ဆိုလိုပိုဝတ်ရောက်လာရာ ဝါလာဇ်သည် ထိုရန်သူနှစ်ယောက်အား ဘဲဥကြက်ဥကို မွှေနွှဲသကဲ့သို့ဘင်းပုတ်နှင့် ထုနှက် သတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင်ပြီးချင်းပင် သူသည် အနန် ဆိုလိုပိုဝတ် ဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ရန်သူနှစ်ယောက်ထည်းသာ ကျန်တော့ သည်ကို တွေ့ရပြီး ထိုရန်သူများမှာလည်း အနန်ဆိုလိုပိုဝတ်၏ ဓားထက်အောက်တွင် အသက်ပျောက်ကြရလေတော့၏။ သို့သော်လည်း ဝါလာဇ် မြွာမှာတော့ မကြာခင်အတွင်း ရန်သူ၏ ဓားရှ သော်ချက် ပြင်းထန် မှုကြောင့် တိုက်ပွဲပြီးကာမှ ခံနေရ တွင်ပင်လဲကျ သေဆုံး သွားရှာလေ၏။

ယခုအခါတွင်— အနန်ဆိုလိုပိုဝတ်နှင့် ရန်သူ စမ်းဒိုးလ် ဗါကျူး တို့သာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ကြလေတော့၏၊ အနန်ဆိုလိုပိုဝတ်မှာ— ဓါတ်မှ ဓါတ်ချက်များနှင့် ပင်ပန်း နွမ်းနယ်နေပြီး ဗါကျူးမှာတော့ လုံးဝ— မိုင်းတစ်ခုကို လက်တွင် ကိုင်ကာ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းနှင့်ရှိနေလေသည်။ ဗါကျူးက တစ်ချက် ရယ်မော လိုက်ပြီး—

"အင်း—လက်စသတ်တော့ မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်သဲ ကျန်ပါတော့ သလား။ အေးလေ မင်းတို့လူစု တိုက်ပုံအတော့ တယ်ပြီး ရဲရင့်ပါပေဘယ်။ အဲဒါတော့ မင်းနဲ့ငါ မတိုက်ခင် ခဏလောက် အမောပြေနားနေချင် နားနေ သေးတာပေါ့။ တကယ်လို့ မင်းနဲ့ငါ တိုက်လို့ ငါ မသေဘဲ ကျန်ခဲ့သေးရင်တော့ မင်းတို့အခုလို ရဲရဲရင့်ရင့် တိုက်ခိုက်ပုံကို ငါ့ရွာက လူတိုင်းကို ကောင်းချီးစကား ပြောပေးပါ့မယ်ကွာ မိတ်ဆွေ။"

—✶—✶—✶—

(အခန်း—၃၄။)

နေမှာ တခေါ်ခေါ်နှင့် ဝင်းနှုပ်ဖိတ်ရော အလင်းရောင်နည်းပါးလာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အန္တီဆိုပုဂ္ဂိုလ်သည် စကားကို အထူးအခေါ် ပြောမ နေတော့ဘဲ ဖါကူးအား—

"ဟေ့—ငါ့အသင့်ဖြစ်နေပြီ" ဟု ပြောကာ ရဲတင်းကြီးကို မြှောက် လိုက်လေ၏။

အဘန်ကြာ လောက်ခဲ့ရောင်ဖင့် လူနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပိုင်းပိုင်းပြီး လျှောက်ခဲ့ကြရာ ချုံကောင်းကိုးခြင်းနေကြ လေ၏။ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် ဖါကူးသည် အန္တီဆိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ခေါင်း ကိုတည့်တည့်ကြီး ချိန်ရွယ်ပြီး လက်သံမှ ရဲဘင်းနှင့် အားအားနှင့် ခုတ်လိုက်၏။ အန္တီဆိုပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း ဖါကူး၏ ရဲဘင်းစသည်ကို ရှောင်ရင်းနှင့် သေသော ငှာ မိမိ၏လက်သံမှ ရဲဘင်းနှင့် ဆီးပြီး ခံလိုက်လေသည်။ ထိုနောက်တွင် ဖါကူး၏ ရဲဘင်းသည် အန္တီဆိုပုဂ္ဂိုလ်၏ မှုန်းခပ်းပြောင်ပြောင်ကို ထိပြီး ထိသွားလေ၏။ ထိုအခါ အနည်းငယ် နောက်ကြောင် သွားသော အန္တီဆိုပုဂ္ဂိုလ် သည် ဒေါသထွက်ကာ သို့ပြီးလျှင် ရဲတင်းကြီး ကို အားမြှောက် လောပြင်းအိ သော အရှိန်နှင့် သုံးကြိမ်သုံးခါ ဖါကူးကို ထုနှက်လိုက်လေ၏။ ပ မရဲဘင်း ချက်သည် ဖါကူး၏ ခေါင်းပေါ်တွင် ထောင်အားသည့် ဦးထုပ်ကို ကာ ထားသော ငြိမ်းကို ပြတ်ထွက်သွားစေ၍ ဖါကူးအား လှဲ တစ်ဖား ရွာ

လောက်နေရာသို့လျှင့်စင်သွားလေလေ၏။ ဒုတိယရဲတင်းချက်မှာ အား လွှဲချော်သွားပြီး ထတိယ ရဲတင်း ချက်သည် အပြင်းထန် ဆုံး သော အရှိန်နှင့် ဓါကူး၏ နံဓေါင်းကို အည့်တည့်ကြီးရိုက်ခတ်မိ သော ကြောင့် ဓါကူးသည် နံရိုးကြီးကာ တောင်ထမှုပေါ်မှ အောက်မြေပေါ်သို့ လိမ့်ကျ သွား ပေ ပြီး မလှုပ်နိုင် မရှုက်နိုင် ဖြစ်နေလေ၏။ ဤတွင်အနန်ဆလိုပိုဂတ်သည်—

''ခင်း–ဗိုကောင် ခုချက်ချင်း မသေတောင်မှ နက်ဖြန် နံ့ထဲ လင်းရင် သေမှာအမှန်ဘဲ''ဟု တီးတိုးရေရွတ်ကာ နာဒါရှိရာ ကျောက်ပြောက် ဆီသို့ထွက်ခဲ့လေ၏။ သို့သော်လည်းစဉ်စဉ်အားဖြင့်မူကား ဓါကူးမှာလုံးဝ သေသွားခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဓါတ်ရော ရှဲ့ သတိ မေ့နေခြင်း မျှသာ ဖြစ်ရာ အနန်ဆလိုပိုဂတ်တဘက်သို့လှည့်သွားသည်နှင့်တပြိုင်နက်နေရာတွင် ထ ထိုင်ကာ မြှသမျှအားကိုညှစ်ထုတ်ပြီးလက်ထဲမှ ရဲတင်းနှင့်အနန်ဆလိုပိုဂတ် အားလှမ်းပေါက်လိုက် လေ၏။ရဲတင်းသည် အနန်ဆလိုပိုဂတ်၏ဘယ်ဘက် ပါးသွယ်ကိုရှင်ရွှစ်ရှစ်ချပ်ကြီး ထိသွားကာ ဓါတ်ရော စီးကျ ပြင်းထန်စွာ ရနေလေ၏။ထိုသို့ရဲတင်းနှင့် ပေါက်ပြီးနောက် ဓါကူးသည် နေရာတွင်ပင် ပြန်ပြီးလဲကျသေဆုံးသွား၏။ အနန်ဆလိုပိုဂတ် မှာလည်း၊ လက်နှင်ဘက်ကို လေထဲတွင် ဆန့်တန်း၊ မြှောက်လျှင့်ကာ မြေပေါ်သို့ ဘုန်းကနဲ ပုံလျက် သား လဲကျသွားလေ၏။

ထိုနေ့ ထနေ့တုံ့မင်းဘုံသည် ကျောက်ဂူထဲတွင် ထိုင်ကာ ပြင်ဘက် မှ တိုက်သိမ်းသံများကို နားထောင်နေလေ၏။ ဝံပုလွေအုပ်၊ လူဆော် သံ၊ လှံ–ဒါး–ရဲတင်း အချင်းချင်း ထိရိုက်ပုတ်ခတ်မိသံများကို ကြားနေ ရ၏။တိုက်သိမ်းသံများကိုတနေ့ကုန်လုံးပင် ဆူညံစွာကြားနေရပြီးနောက် တဖြေးဖြေး ဆိုနီကုန်လာကာ ညနေရှိုးသို့ ရောက်လာသော အခါ၌ ထိုအသံများသည်ကျောက်ဂူကြီးနှင့်နီးသည်ဘက်နီးလာကာ နောက်ဆုံး တွင် တဖြေးဖြေးနှင့် တိမ်မြုပ်တိမ်ြ သွားခဲ့လေပြီ။ အနန်ဆလိုပိုဂတ်နှင့် ဓါလောဇ်တို့၏အော်ဟစ်သံများကိုလည်းကြားရသည်ဖြစ်ရာ နာဒါသည် အားတက်သပိုလို ရှိလာသော်လည်း သူတို့၏အသံသည် နောက်ဆုံးတွင် လုံးဝ ပျောက်ဆိတ်သုဉ်းလျက် လာခဲ့လေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် လူအော်သံ၊ ဝံပုလွေအူသံ၊ အသံ ညသံမျှ မကြားရ

တော့ဘဲ။ တလောကလုံး သုသာန်တစပြင်ပမာ ဆိတ်ငြိမ် နေလေ၏။ ခဏမျှကြာသောအခါ ဖောင်ပေါ် အတိုင်း ပင့်ကိုယ်သူ တီးတိုးပြောဆို လျှက်ရှိပေ၏။

“ခဏနေရင် ငွေယာကျွား အနန္တဆလိုင်ဂစ် ပြန်ရောက်လာမှာပါ ဘဲ။နေ့နဲ့ပါ။ပါ။တော်ရေရဘာနဲ့ လက်တို့ခြေဘို့ကို ဆေးကြော သုတ်သင် နေလို့ ကြာနေတာဘဲပေါ့..... ဟုတ်ပါတယ်လေ။ သူတော့ထိုက်... မှာကျမှာ မဟုတ်ပါဘူး ခဏနေရင်ပြန်လာမှာပါဘဲ။”

ဤသို့မျှော်လင့်ခြင်းနှင့် တီးတိုးပြောဆိုနေခိုက်ခြင်းမှာလည်း ငွေစင်အား ဖြင့်မှုကား မျှော်လင့်ဘွယ် ကောင်းလောက်သော အရိပ် အရောင်ဟူ၍ ကား မတွေ့မမြင်ရသေးချေ။ ထိုနောက် ဆက်လက်ပြီး......

“အင်း... ငါ တော့ ကြောက်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကျောက်ဂူ ထဲက ကျောက်ဘုံးကြီးကိုဖွင့်ပြီး ငြင်သာစွာထွက်ရှာရချေအုံးမှာဘဲ။ အနန္တဆလိုင်ဂစ် ဟာ ဂါလာဇီ ထားရနေဘာကို ပြနေရလို့ အလာ နောက် ကျနေ တာဖြစ်မှာဘဲ။ ငါလဲ ဂါလာဇီကို သွားပြီး ကူညီပြီး ပေးအုံးမှာဘဲ။ ဂါလာဇီဟာ— ငါနဲ့ အနန္တဆလိုင်ဂစ်တို့ ချစ်နေတာကို မသိလား တဲ့ လူဆိုးပေဘဲ ဒီတကြိမ်တော့— ငါကဘဲ သဘောထားကြီးကြီး နဲ့ ကြင်နာမှုကိုပြပေးရအုံးမယ်။” ဟု တီးတိုးပြောပြီးနောက် နေရာမှ ထ၍ ကျောက်ဂူမှ ကျောက်ဘုံးကြီးကို တွန်းဖွင့် ကြည့်လေ၏။ သို့သော်လည်း မည်မျှပင် တွန်းသည်ဖြစ်စေ ကျောက်ဘုံးကြီးမှာ နေရာမှ လုံးဝ မရွေ့သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဤအခါမှ ပါဝါသည့် တစေတက ဝံပုလွေများကို ကြောက်သောကြောင့် အနန္တဆလိုင်ဂစ် မှာကြားခဲ့သည် ကို မှားပေါင်ဘဲ ကျောက်ဘုံးကြီး ဆက်လှမ်းအောင် ပိတ်ဆို့ထိုက်သည်ကို စဉ်းစားမိလေ၏။လက်ဦးပိတ်စဉ်ဘာမှ ကျောက်ဘုံးကိုဖွင့်ရဘာနဲ့ ကောင်း၏ ဟုအောင်မေ့ကာ ဤမျှ အလွန်အကျူး ပိတ်ဆို့ထားခြင်း ဖြစ် ပေ၏။ သို့သော်လည်း ယခုသော်ကား ကျောက်ဘုံးကို ဖွင့်နိုင်သော နည်းလမ်းမျှ လှုပ်ရှားဆောင်ပင် မတတ်နိုင်ခဲ့ပေ။ သို့ဖြစ်၍ကား သူ့ အတွက် ဤကျောက်ဂူ ထဲတွင်ပင် အနန္တဆလိုင်ဂစ် ပြန်ရောက် လာသည့် တိုင်အောင် အလင်းရောင်မဲ့စွာ... အစာအဟာရ ကင်းမဲ့စွာနှင့် နေရ

ချေတော့မည်။ အကယ်၍—ဆနီဆလိုဗိုဂတ် ပြန်ရောက်မလာပါကလည်း သူ့အတွက်သောရန် လမ်းတလမ်းသာရှိလေတော့၏။ ဤအတွင်မှ နာဒါသည် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဆနီဆလိုဗိုဂတ်၏ နာမည်ကိုခေါ်ဟစ်ခေါ်မိလေ၏။ သို့သော်လည်း ထူးဆက်မှုမဲ့ တင်းတင်းသိမ့်မှုသာပါ။ ဘာသံကိုမျှ ပြန်ပြီး မကြားရချေ။

နောင်သောအခါတွင်ကား– နာဒါသည် အရှုးအမူး ဖြစ်လာခဲ့ရှိမှုမှာ ထိုကျောက်ဂူထဲတွင်ပင် ဘယ်နှစ်ရက် ကြာသွားသည်ဟု မခန့်မှန်းနိုင်လောက်အောင် အချိန် ကြာညောင်းစွာ ပိတ်မိနေလေ၏။ ထိုသို့ရှိနေရာ၌တွင် တခါကသူ့ကို ဂါလော်ဇ်ာ ပြောဘူးသော လူသေကောင်ကြီးသည် ယခင်က ခေါ်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း ကျောက်နံရံတွင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ အောက်ပါအတိုင်း စကားပြောနေသည်ဟု နာဒါသည် ကရောင်ကတမ်း တွေးထင်မိလေ၏။ ထို လူသေကောင်ကြီး၏ ပြောစကားမှာကား—

"ဂါလော်ဇ်ာ ယေား သေဆုံးလေပြီ၊ ဂါလော်ဇ်ာနှင့် တကွ ဖုံရွေ အားလုံးလည်း သေဆုံးခဲ့ရပြီ၊ ငါတရုလည်း ဤကျောက်ဂူကြီးထဲတွင် အစာ အဟာရ ပြတ်လပ်ကာ သေဆုံးခဲ့ရပြီဖြစ်၏၊ ငါသေရသကဲ့သို့ပင် အသင် အမျိုးသမီးလည်း သေရမည် မချွတ်၊ သင်၏ လှပမှု ချောမောမှုတို့သည် သင်၏ သေရာ သေကြောင်း သေခြင်းတရားများပင် ဖြစ်ခဲ့ပေ၏။"

ဤသို့ပင်နာဒါသည် လူသေကောင်ကြီး ကျောက် နံရံပေါ်တွင် ယခင်က အတိုင်းထိုင်နေကာ စကားပြောနေသည်ဟု ကရောင် ကတမ်းတွေး ထင်မိလေ၏။ နှင်ကြိုက်တိုင်နံရံပေါက်မှ အလင်း ရောင် ထိုးဝင် လာသည်ကိုတောက်ရှုခြင်းဖြင့် နေ့ပေါင်းနှစ်ရွေ့ ဟု ထင်မှတ်ရပြီး နှစ် ကြိမ် တိုင်တိုင် ထိုနံရံပေါက်မှ အလင်းရောင် ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့သည် ကို တွေ့ရပြီး ညပေါင်း နှစ်ညစ္စ လွန်မြောက်ခဲ့ပြီဟု ယူမှတ် ရလေ၏။ တတိယ အကြိမ်မြောက် အလင်းရောင်ပေါ်လာပြီး တဖန် ပျောက်ကွယ် သွားသောအခါ၌ နာဒါသည် ကရောင် တတမ်း၊ စိတ်ကင်းမဲ့သွားကာ သတိပြန်လည်လာပြီး သူ့ကိုယ်သူ သေချိန်နှင့် နီးကပ်နေပြီဖြစ်သည်ကို သိလာလေ၏။ ထိုအခိုက်တွင်ပင် နံရံပေါက်မှအဆနီဆလိုဗိုဂတ်၏ လေသံနှင့်—

"နာဝါ၏ မင်း အသောက်ရှင်နေသေးရဲ့လား" ဟု မေးရာ နာဝါက အားပျော့သော လေသံနှင့်—

"ရှိပါတယ်၊ ရေပေးပါ ရေ—ရေ"

ထိုနောက်သော်တား နာဝါသည် တိရစ္ဆာန်တကောင် ပင်ပန်းနွမ်းဖိရွာနှင့် လှုပ်ရှားနေသော အသံမျိုးသို့ အသံကိုကြားမိလေ၏၊ အဘန်ကြာသောအခါ ကျုံ့ပေါက်မှနေ၍ လက်တခုသည် ရေဘူးရှောက်ခွက်တခွက်ကို ထိုးပေး နေသောကြောင့် နာဝါသည် ရေကို ယူ၍ အားရ ပါးရ သောက်ချလိုက်လေ၏၊ ရေ၏ဘုန်းကြောင့် အားအနည်းငယ်ရှိသဖြင့် စကားပြောနိုင်လာသဖြင့်——

"မြို့သားက အနန္တသိဒ္ဓိဂတ် အမှန်ဘဲလား၊ အာမှမဟုတ် ရှင်သေနေဘီလား၊ ကျုမ အိပ်မက် မက်နေတာလား"

"ငါ—အနန္တသိဒ္ဓိဂတ်ပါဘဲ၊ နာဝါရဲ့၊ မင်း ကျောက်တုံးကြီးကို အကုန်လုံးပြတ်ပြင်သိုက်သလား—ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်—တာပေမဲ့ ကျုမတို့နှစ်ယောက် မြို့တူ တွန်းပွင့်ကြည့်ရင်တော့ ပွင့်တန်ကောင်းပါရဲ့"

"အေး—မင်းမှာ နဂိုရှိခဲ့ အတိုင်း အားရှိသေးရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ကဲ ခင်းကြည့်သေးတာပေါ့၊"

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျောက်ဂူဝမှ ကျောက်တုံးကြီးကို တွန်းကြည့်ကြလေ၏၊ သို့သော်လည်း နှစ်ယောက်ပေါင်း၏ အားခွန်ဗလသည် သားမာန် အားနည်းသော မိန်းမလေးတယောက်၏ အားလောက်ပင် မရှိဘဲဖြစ်နေသဖြင့် ....

"ဖွင့်လို့မရပါဘူးကွာ—မင်းနဲ့ ငါနဲ့တော့ ဒီလိုကျောက်တုံးကြီးကြီးကို ခြေးပြီး တယောက်တဘက်စီ သေဘို့ဘဲ ရှိတော့တာဘဲ၊ ငါ့မှာ အားကုန်နေပြီမို့ အစောကြီးက သွားရတော့ မထင်နိုင်တော့ဘူး၊"

"တာဖြင့်—ရှင် ဘယ်ကရ ရလာသလား၊"

"အေး.... ဝါကျူးဘသီအောင်မေ ပြီး ငါနှုတ်မြိန် လှည့်ထားတုန်း ဝါကျူးဘမဲတင်နဲ့ ရှမ်းပယ်လို့ ခေါင်းကိုရိုက်မိ သွားတယ်လွဲ့၊ ဘယ်

လောကကြီး သတိမေ့ပြီးလဲနေပြီဘယ်ဆိုတာတောင်ငါ့ကိုယ်ငါမသိဘူး။ ငါ့မှာမှာ သေနေတဲ့ ဂါလာဇ်ကို ဝမ်းရွေ့ တွေတောင် ငွေးတဲ့ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ ငါပြန်သတိရလာတာလဲ ငွေးဗဒေါ့က ငါ့ကိုသောက် ထင်ပြီး ထိုးကြ-ဆိတ်ကြတာနဲ့ သတိပြန်လည်လာရတာဘဲ။ သတိရရချင်း ဒီကို တွားလာခဲ့တာဘဲ၊ ငါသာ သတိပြန်လည် မလာ ရင်တော့ မနက်လဲ ဒီ ကျောက်ဂူထဲမှာ သေရမှာဘဲ။ ငါလဲ မင့်နောက်ကတပါးတည်း လိုက်ခဲ့ မှာဘဲ။”

“ဒီ ညို-ငယ်ရွယ်နုပျိုချိန်မှာ သေလို့ဘော့ဘယ်တောင်းမလဲ။ ကျွမ်းတော ရှင့်ကိုချစ်လဲချစ်တယ်။ သားသမီးလဲ မွေးဘွား ပေးဘူးခဲ့ ဒီနီးမ ဆိုတော့ မသေချင်သေးဘူး။ ဘာပေမဲ့-မတတ်သာလို့ သေရတော့မယ် ဆိုရင်လဲ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ အခုလဲ-ကြောက်ရလန့်ရတာတွေ အစာ အဟာရမွတ်သိပ်မှုတွေကြောင့်ကျမသေလုနေပါပြီ။ ကဲ….သေခဲ့ကြမဲ့ အကြောင်းတွေကိုပြောနေဘော့ဘဲငယ်ငယ်တုန်းက ရှင်နဲ့ ချစ်သောက်ထဲ ပျော်ခဲ့ပါးခဲ့ပုံတွေ၊ ချစ်ခဲ့ပုံတွေကို ချစ်တင်းနှောနှောပြီး ပြောကြပါစို့-ဟောဒီအမှောင်ထဲကို ကျမလက် လျှိုလို့ရတယ်။ ရှင် ကျမ့လက်ကို မနှုန်းနိုင်ဘူးလား- အလွန်ဆလိုပိုဂင်”

သို့ရင့်… အလွန်ဆလိုပိုဂင်သည် အမှောင်ထဲမှ ထွက် လာ သော နာဒါဇ်လက်ကိုဆွဲကိုင်ကာပွတ်ရှု လိုက်လေသည်။ ဤညနှင့်နှင့်အတိုင်း နောက်ဆုံး အချိန်အထိ အလွန်ဆလိုပိုဂင်သည် ကျောက်ဂူ မြင်ဘက်မှ နေကာ နာဒါဇ်လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ကာရင်း-အထူးမှ နာဒါသည် ကိုယ်ကို ဝမ်းလျှားမှောက်ကာအမှောင်ထဲသို့ လျှိုကာရင်း-လက်တွဲရင်း ရှေး ဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို ပြောဆိုမပြီ ပြီးနေကြလေသည်။ နာဒါက…

“ဒီ ညို ရက္ခနေကေရာဘာဟာ ဇ္ဗါနီ အဘရဲ့ လက်ချက်ဘဲ၊ ဇ္ဗါနီဘာက ကျမကိုရန်းတာနဲ့ ခင်ဝန်ရဲ့ စစ်သားတွေကို ကျမတို့ရဲတင်းရွာဆီ လွှတ် လိုက်တာဖြစ်မှာဘဲ”

“စောစောတုန်းကတော့ ငါသေဘောမှာ မင်းနဲ့ ငါနှစ်ယောက် ထွက်ပြေ သွေဝင်ပြီး ဂါလာဇ် နေကျက်နေတဲ့ သေမင်းတိုင်းပြည်ကို သွားမလို့

စိတ်ကူးမိတယ်၊ တာပေမဲ့ခုတော့ မသေချင်သေးဘူး။ ငါခဏလောက် အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး လက်စားချေလိုက်ချင်သေးတယ်။"

"လက်စားချေဖို့ကိစ္စကို ပြောမနေပါနဲ့တော့ မောင်ရယ်၊ ကျမလဲ သေမင်းရဲ့တိုင်းပြည်နဲ့ နီးနေပါပြီ၊ သေတဲ့အခါမှာ အချစ်ထားရာနဲ့ ပြည့်ဝပြီး ပါးစပ်ကလဲမောင့်နာမယ်ကို အကျော်ကျော်ခေါ်ရင်း သေချင်ပါတယ်၊ အဲဒီမှာ—နောင်ဖြစ်လေရာဘဝမှာ မောင်နဲ့ထပ်ခတ္တုကြ ရအုံးမယ် ဆိုရင် တယောက်နဲ့တယောက် အချစ်ကို မမေ့မပျောက်ဘဲ ရှိကြမှာဘဲ။ တာပေမဲ့ကျမစိတ်ထဲမှာတော့ မောင်ဟာ ဒီနေရာမှာ မသေဘဲ ထခြား တပါး ရှောင်ဝေးသွားပြီး မိန်းမကြောင့်သေရတဲ့ သေခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ—မှန်မြင်တဲ့ သေခြင်းမျိုးနဲ့ သေနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ ဒီကျောက်ဂူထဲမှာ … နေပေမဲ့ ကျမဟာမောင်ရဲ့ ယောက်ျားပီသတဲ့ မျက်စေ့ ရှေ့မှာ ကိုယ်သုံး ကိုယ်ဖန်ကို မြင်နေမိတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါကိုရှေ့ရှာကလေးလဲ့အတက်ပါကွယ်မှာရှိလာတာဘာမဟုတ်ဘူး"

"အေး—ဟုတ်တယ်"

ထိုနောက်—နာဝါသည် အဘန်ကြာလောက်အောင် စကားမပြောဘဲ နေလေ၏။ အမှုံဆာဒိုပ်ဝတ်မှာလည်း ဖူးကူးငြိမ်းသော ဘသိန်းသက်ချက် ကြောင့် အားပျော့နေသဖြင့် ဤသို့နေပါကို ကျောက်ဂူထဲမှ ထွက်မယူ နိုင်ဘဲရှိရာ သူ့ချစ်သူ အစာပြတ် ရှေ့တွင်နှင့် သေရမည့်အရေးကို တွေး တောရင်းစိတ်နှလုံးနာကျည်းလှသောကြောင့်အဘန်ကြာလောက်အောင် စကားမပြောနိုင်ဘဲ ရှိနေသေး၏။ မိမိသည်ကိုရှုမကသော ရှေးကြီး နွှင်း ကျယ် တိုင်းပြည်ကိုစွန့်ခွာ၍ဘာမန်ဆောင်ရွက် လာနိုင်သူဖြစ်ပါလျက် ယခု သော်ကား ဘာမဟုတ်သည့်အခက်အခဲကြား ရောဘိတွင် နစ်နေရသည့် ကိုယ့်ချစ်သူကို ကယ်ဆယ်ရန်မဘာင်စွမ်းနိုင်သေးချေ၊ ဤ သို့စဉ်းစား ရင်း မျှင်ရေမေပါက်ကြီးသည်များ တွေတွေ—တွေတွေနှင့် ကုဆင်းလာရာ နာဝါ၏လက်ပေါ်သို့ မျှင်ရေပေါက်ထိမိသောကြောင့်နာဝါက …။

"ငိုပါနဲ့မောင်ရယ်၊ တာလောက်ကောင်း ဝုဏ္ဏခဲ့ပေးတဲ့ ကျမ လို မယားတယောက်အတွက် မျက်ရေ ကျမနေပါနဲ့တော့၊ တာပေမဲ့ တခု တော့ မှတ်ထားပါ၊ ကျမဟာမောင့်ကို အသဲစွဲချစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့

မစေ့လိုက်ပါနဲ့" ဟုပြောကာ နှုတ်ဆက်သည့် ဘဝင်ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းပြန်လေ၏။ အဘော်ကလေးကြာသွားမှ နောက်ဆုံးပြောခြင်း အနေမျိုးဖြင့် အမေပါက်အတိုင်း လှေသံသဲ့သဲ့ကလေးနှင့်.....။

"သွားတော့မယ်မောင် ... ကျမချစ်တဲ့ လင်ကြီး အဝန်ဆလိုပ်ပွဂတ်ရေ—ကျမသေရှာတော့မယ်။"

အဝန်ဆလိုပ်ပွဂတ်သည် မည်သို့မျှ စကားပြန် မပြောနိုင်တော့ဘဲ— လက်ထဲတွင် ဆုတ်ကိုင်ထားသည့် နာဇါနီ လက်ကိုသာ ဖိုးကြည့် နေလေ၏။

လက်ချောင်းကလေးများသည် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်တိုင် စေ့သွား၏။ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်ပြန်ပြီးပွင့်သွား၏။ တဖန်တတိယအကြိမ်မြောက် ပွင့်ထွက်လာပြန်ကာ တကျော့ရှိုးနှင့် ညိုရေးငယ်သန်း—ညိုရာမှ ဖျော့လျော်ပြီးနောက်ဆုံးတွင် ထာဝစဥ် မလှုပ်ရှားနိုင်တော့သောအသွင်ဖြင့် လုံးဝ ဆိတ်ငြိမ်သွားလေတော့သတည်း။

နာဇါ သေဆုံးသည့်ကား— နံက် အာရုဏ်တက်စ အချိန်ဖြစ်လေသည်။

—✱—✱—✱—

(အခန်း- ၁၅)

ကြိုကြိုက်သည်ကား ထိုနေ့—ထိုရက် နာဇါ သေဆုံးသည့် အာရုဏ်တက်အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်ဖေ့ဗိုသည် အဝန်ဆလိုပ်ပွဂတ် ဘုရင်ဖြစ်ရေး အတွက်တိုင်းပြည်တခွင်းလုံး၌ လူမျိုးစု ခေါင်းဆောင်များကို သိမ်းသွင်းရန်ခရီးထွက်ခဲ့ရာမှ ရဲတင်းရွာသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့လေ၏။ ရွာအနားသို့ရောက်သောအခါ တရွာလုံးဓါးလောင်ရှာတုန်း ဘာသို့ ရောက်နေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ သို့ဖြင့်ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ ဓင်ဂနီ၏ လက်ချက်ပင်ဖြစ်ရမည်ဟုတွေးတောရင်း......ဗိုယုံမြှည်တင်းထော ခြေဦး တည့်ရာသို့ လျှောက်ခဲ့ရာ

တနေ့ရာတွင် မသေ ကျန်ရစ် နေသေးသော ရဲတင်းစွာသားတစုကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုသူများသည် ပြောင်းခင်း တခုထဲတွင် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်သောစိတ်ဓာတ်နှင့် ပုန်းအောင်းနေကြခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် သူတို့ထံမှပင် ဖြစ်ပုံ ပျက်ပုံ အကြောင်းစုံတို့ကြားသိရလေ၏။ ဥပဂုန်၏ စစ်သားများ ဘယ်အရပ်သို့ ရောက်နေ သနည်းဟု ကျွန်ုပ်က မေးမြန်းသောအခါတွင်ကား၊ ရဲတင်းစွာသားများက စစ်သားများသည် အနန္တသီရိဂတ်နှင့် နှစ်ပါးအားသင်းဆီးရန် နဘုဘာဝ တောင်ပေါ်သို့တက်သွားကြကြောင်း၊ တောင်ပေါ်မှလည်း တိုက်သံ မိုက်သံ၊ ဝံပုလွေ အော်သံ များကို ကြား ရ ပြီး ယခုတိုင်အောင်ပင် မည်သည့် စစ်သားမျှ တောင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာသည်ကို မတွေ့ရသေးကြောင်း ပြန်ပြောကြ လေ၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်က တောင်ပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြရန် သူတို့အား အဓော်ညှိ လေ၏။ လက်ဦးကမူ ရဲတင်းစွာသားများသည် ကြောက်ရွံ့နေကြ သေးသော်လည်း၊ နောက်ဆုံးတွင်ကား၊ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လိုက်ပါရန် သဘော တူကြသောကြောင့်— ကျွန်ုပ်တို့သည် ဥပဂုန်၏ စစ်သားများ ချီတက်ရာ လမ်းကြောင်း အတိုင်း တောင်ပေါ်သို့တက်ပြီးလိုက်ခဲ့ကြလေ၏။ လမ်း တလျှောက်လုံး တွင်ပင် တိုက်ပွဲ၏အရိပ်လက္ခဏာများကို တွေ့ရှိရသောကြောင့် ဥပဂုန်၏စစ်သားများ ဘာတွေကြုံခဲ့ ဘာတွေ့ခဲ့ကြသည်ကို ကောင်းစွာ သိရှိကြရပေ၏။ ကျောက်ဆိုင်၊ ချောက်ကြီး၏ ခြေရင်းသို့ ရောက် သော အခါ တွင် ကား— အနန္တသီရိဂတ်နှင့် ဝါလာဇာ တို့၏တိုက်ခိုက်မှု လက်ရာ ခြေရာ တို့ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ တိုက်ပွဲတွင် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သူ မှန်သမျှမှာ— ယခုအခါတွင် အရိုးစုမျှသာ ကျန်ပေတော့၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်— ထိုသူတို့၏ အသားအရေများမှာ ငှက်များ စားသုံးသဖြင့် ကုန် ခန်း ခဲ့ရသောကြောင့်ဖြစ်ပေ၏။ သို့သော်လည်း ဝါလာဇာ၏ ရင်ဘတ်သားမှာမူကား— မသေမရှင် ဖြစ်နေသေးသော ဗိုလ်ဂုဏ်ခေါ် ဝံပုလွေကြီးက မှီ ပြီး ထားသောကြောင့် ငှက်စားခြင်းဘေးရန်မှ ကင်းဝေးလျက် ရှိပေ သေး၏။ ဗိုလ်ဂုဏ်မှာ ယခုတိုင် မသေမရှင်နှင့် သူ့ သခင် ဝါလာဇာ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် မှီနေ ရာမှ ကျွန်ုပ်ကိုမြင်လိုက်သောအခါ၌ ကိုက်ဖဲ့သော အမူအရာဖြင့် ပါးစပ်ကိုဖြဲကာ ရှေ့ တိုးလာလေသည်။ သို့သော်လည်း— ထို့

ခမြာမှာ အားအင် လုံးဝကုန်ခမ်းနေဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်မလာမီ ပင် မြေပေါ်သို့ လဲကျသေဆုံးသွားခဲ့ရှာလေ၏။

လူသေကောင်အချို့မှ ချွန်းကြီးများတွင် အနန်ဆလိုပိုက်တိ၏ ရဲဘော်ကြီးကို တွေ့လို တွေ့ညား ရှာဖွေသော်လည်း လုံးဝ ရှာမတွေ့သောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အနန်ဆလိုပိုက်တိအတွက် မျှော်လင့်ချက် ရှိလာပြန်သေး၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် နိုင်ရာ ကျွန်ုပ်သိမ်းပြီးဖြစ်သော ကျောက်ဆူကြီးဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ရာ ဂူဝတွင် လူတစ်ယောက် ပုံလဲနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ထိုနေရာသို့ အပြေးကလေး တက်သွားမိလေ၏။ လဲနေသူမှာကား အခြားမဟုတ် အစာငတ်မွတ်သော ကြောင့် အားအင်ကုန်ခမ်းနေ၍ မျှမစ ပါးသွယ်ကျွင်ရင်း၊ တကိုယ်လုံးတွန့်ရှုံး၊ ခေါင်းမှ ဆံချည်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော အနန်ဆလိုပိုက်တိပင် ဖြစ်လေ၏။ သူ့လက်ထဲတွင်ကား ကျောက်ဂူထဲမှသိုးထွက်နေသောလက်ကလေးတဘက်ကိုကိုင်ထားသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သေချာ စွာကြည့်လိုက်ရာ သူကိုင်ထားသောလက်မှာ ကျွန်ုပ်မြင်ဖူးနှင့် သိသောသော ကျွန်ုပ်၏သမီးဖြစ်သူ ဇရူပဘဲ့ ရှုနာဇ၏ လက်တဘက်ဖြစ်နေလေသတည်း၊ ဤသို့မှ ကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ သဘောပေါက်တော့သောကြောင့် ချုံးခေါင်းပြီး၊ အနန်ဆလိုပိုက်ကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုလိုက်ရာ အနန်ဆလိုပိုက်မှာ ယခုတိုင် အသက်ငွေ့ငွေ့ ရှင်နေသေးသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခေတ်ပါ လူများ၏ အကူ အညီဖြင့် ကျောက်ဂူဝမှ ကျောက်တုံးကြီးကို ထွန်းကြည့်ရာ ကျောက်တုံးကြီး ပွင့်ထွက် သွားပြီး ဂူထဲသို့ အလင်းရောင် တိုးဝင်လာသောကြောင့် ၎င်းဂါ၏ အလောင်းကို ကောင်းစွာ တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ ၎င်းခန္ဓာမှာ သေနေစဉ် တွင်ပင် အလှန် မတန် ချောမောလှပနေပေသေး၏။ သူ့ကို သေသော ချုချော စင်းသပ်ကြည့်သောအခါ ပြွင်းအား အသက်မရှိတော့သည်ကို ကောင်းစွာ တွေ့ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က—

"သေတဲ့လူတော့ သေဘီဗို့ မထူးတော့ပါဘူး။ ရှင်တဲ့ လူကိုဘဲ ပြုစုကြပါစို့။"ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်တို့သည် အနန်ဆလိုပိုက်တိအား ထမ်းလိုက်ဘော စွပ်ပြုတ်ခွက်ကို အလျှင်အမြန် ကြံပြီး သူ့ပါးစပ်ထဲသို့လောင်း

ထည့်လိုက်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ရန်ကုန်မြို့မှာ ဆေးဆရာတယောက် လုပ်ခဲ့ဖူးသော ကြောင့်လည်း၊ အန္တုဆာလိုမိုဂတ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို ကောင်းစွာ ဆေးကြောသုတ်သင် ပြုစု ပေးနိုင်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဆေးအတတ်စွမ်းသောကြောင့်လည်း၊ အန္တုဆာလိုမိုဂတ်အသက် ပြန်ရှင်နိုင်ခြင်းဖြစ်ပေ၏၊ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အန္တုဆာလိုမိုဂတ်မှာ သေလုမျောပါး အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက် နေရာမှပြန်ရှင်လာနိုင်သော ကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ အန္တုဆာလိုမိုဂတ် လူကောင်း လူသန် ကျန်းမာသူ တယောက်ဖြစ်လာရန်အတွက်သုံးရက်တိုင်ကြာညောင်းသွား၏။ (၃)ရက် မြောက်သော နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်ဂူကြီး၏ အခြေတွင် တွင်းကြီးတတွင်းတူးကာ နဂါး၏ အလောင်းကို မြုပ်နှံ လိုက်ကြလေ သည်။ မြေမြုပ်နှံရာတွင်လည်း ပျော့ပျောင်းသော နဂါး၏အလောင်းကို မြေ ကြီးနှင့်မထိမတွေ့စေရန်အတွက်ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်တွင် ပန်းများကြဲပြီးမှ မြေ ဖို့ခြင်းဖြစ်ပေ၏၊ သို့သော်လည်း — နဂါးကို မြုပ်နှံရာ တွင် အန္တုဆာလိုမိုဂတ်အား အသိမပေးခဲ့ — အကြွင်းမဲ့ခံ့နေ၍၊ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် အန္တုဆာလိုမိုဂတ်မှာ နဂါးနှင့်ပတ်သက်၍ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်လိုသူဖြစ်ရာ လက်ရှိရောဂါမှ ဆိုးဝါးသွားမည်ကို စိုးရိမ်ရသော ကြောင့်ဖြစ်ပေ၏၊ ဝံပုလွေဂါးလား၏ အလောင်းကိုလည်း ထိုကျောက် ဂူထဲတွင်ပင် ဘုရင်ကြီးနှင့်ရောပြီးမြှုပ်နှံခဲ့ရပေ၏။

တတိယမြောက်သောနေ့တွင် အန္တုဆာလိုမိုဂတ်သည် သတိပြန်လည် လာကာ နဂါးကို တမ်းတနေလေ၏၊ သို့ဖြင့်ကျွန်ုပ်က မြေကြီး ထဲသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ရာ အန္တုဆာလိုမိုဂတ်သည်ဆိုလိုသော အဓိပ္ပါယ် ကို ကောင်းစွာ ရိပ်မိလေ၏၊ ထိုအချိန်မှစ၍ အန္တုဆာလိုမိုဂတ်သည် ထ ရေးခြေးနှင့် ကျေးဇူးကာကာ ဒဏ်ရာများ ကျက်စပြုလာသော်လည်း— စကားမပြော ပြောဆိုခြင်းမရှိ၊ ယခင်ကထက် ရှုသိုးကာ မျက်နှာသာ မှုန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်နေလေတော့၏။

ရက်များကြာမြင့်တွင်ပင် မိန်းမ ပျော်ပွဲ သသင်သို့ သွား ကြ သော ရဲတင်းစွာသူများပြန်မ လာကြပြီး ဇာနည်ဘာကို မိသား တစု ပြန်ရောက်မလာခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည်ဇာနည်တို့၏ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံအသုံးကို

ကိုသိရှိကြရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဒုလျှို၊ ကာယောက်ထံမှ ကြားသိရချက် အရသည်း ဇော်နိုဘာ သေဆုံးချိန်နှင့်- ခင်ဝန်ထွက်ပြေးရမှုတို့ကို ကျွန်ုပ်အောင်းစွာသိရှိရပေ၏။

အန္တနီဆာလုံပိုဂတ်ပြန်လည်ကျန်းမာလာသောအခါကျွန်ုပ်က သူ့အား ဘယ်ပုံဖန်၍ ဘက်ပုံကြံသည်--- ထိုချုံကြီးခွဲထားသော မင်းဖြစ်ရေးကို ဆက်လက်ကြိုးစားမည်- မကြိုးစားမည်ကို မေးကြည့်ရလေ၏။ သို့သော်လည်း အန္တနီဆာလိုပိုဂတ်သည် ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါခါနှင့် ရှင်းကာ ခင်ဝန်ကို သတ်ချင်စိတ်ရှိသော်လည်း- မိမိကိုယ်တိုင်ကမူ၊ ဘုရင်မလုပ်ချင်တော့ကြောင်း၊ လက်စားချေလိုစိတ်သာပြင်းပြနေကြောင်း၊ ပြန်ပြောရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း လက်စားချေလိုစိတ်ရှိသောကြောင့် တွေဝေ၊ နှစ်ယောက်သတ်စားချေနိုင်အောင် ပူးပေါင်းကြိုးစား ကြံမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်ရလေ၏။

"ယခု ဤအဖြစ်အပျက်ကိုရေးသားနေသော အခန်းချပ်နှာ၌ လူသား--ဖုစ်ဖြုးသဏ္ဍာန်ကို ဆင်အရှည် ရေးသားလိုပါသေးသော၊ ပြောစရာဆိုလျှင် ပြောဆိုရန် အများအပြားပင် ရှိသေးသော်၊ သို့သော်လည်း ယခုအခါ၌ ဆီးနှင်းများလည်း ကျစပြုပါပြီ-။ ကျွန်ုပ် ရှေ့ဖြစ်ဟောသည့်အတိုင်းလည်း သင်တို့အား ဖြူးကိုပြန်လည်ရောက်ရှိ ဖြစ်သောကြောင့် သင်သည် ခရီး ဆက်လက် ထွက်ခွာလို လှပါပြီ-။ ကျွန်ုပ်အဖိုလည်း သင့်ထက် မိုရှည်လှသော မရှေ ခရီးသွားကို လှမ်းရချိန် နီးလာ ပါပြီ။ သို့ကြောင့်- ဤ အဖြစ်အပျက်ကို အဆုံး စကားတိုပင် ချုံး၍ ပြောပါ တော့မည်။"

"ကျွန်ုပ်၏ ကြံရွယ်ချက်ကား ယခင်က ဖေါ်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ခင်ဝန်၏ ညီတော်သူ ပန်းဒါဆိုသူအား ခင်ဝန်က မသတ်ဖြတ်ရန်ကြိုးစားခဲ့ဘူး၏။ ဤသို့ ပန်းဒါ အသက်ချမ်းသာရအောင် ကျွန်ုပ် ကြိုးစားခဲ့ခြင်းကား-- ခင်ဝန်ဘုရင်နှင့် ပန်းဒါ၏ ညီသားတို့ အချင်းချင်း တိုက်ခိုက် ကျန်အောင် ရန်တိုက်ပေးလိုသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဘိုးဝါးမျက်နှာ များနှင့် တိုက်ခိုက်ပြီးသော အခါ၌ ခင်ဝန် ဘုရင်သည် ပန်းဒါအား ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အတွက် ဟုခြိမ်းပြီး အမဲ လိုက်ရန် ထွက်ခဲ့ဘော်

လေ၏။ ထို့ပြင် ကွန့်ပ်နှင့် အဝန်ဆာလို ပိုဂတ်တို့သည် တခုသော နေ့-
တနေ့တွင် ဇူရိဂ်သဘာမြစ်ပေါ်တွင် နေထိုင်သော ပန့်ဒါ၏ရွာသို့ ထွက်ခဲ့ကြ
လေ၏။ ပန့်ဒါ နှင့် တွေ့သောအခါ၌ ကွန့်ပ်က ပန့်ဒါအား ဒင်ဂန် ဘိတ်
ကြားသည့်အတိုင်း အမဲပစ်မလိုက်သင့်ကြောင်း။ အကယ်၍ အမဲပစ်လိုက်မိ
ပါက သူတို့ယဉ်တိုင်းပင် သားကောင်အဝသို့ ရောက်ကာ အမဲလိုက် သတ်
ဖြတ်ပစ်ခြင်းကို ခံရလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း။ ဤသို့ အမဲပစ်လိုက်မည့်အစား
နတ်ဘယ်ပြည်နယ်ဘက်သို့ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်သင့်ကြောင်း ပြောပြ
အကြံဉာဏ်ပေးရာ ပန့်ဒါသည် ကွန့်ပ်၏ စကားကို နား ထောင်ပြီး နတ်
ဘယ်ပြည်နယ်ဘက်သို့ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင် နေလေ၏။ ဤကိစ္စ ပြီးစီး
သောအခါ၌ ကွန့်ပ်သည် ဘိုးဝါးချက်နှာဖြူအကြီးအကဲများထံသို့ ချဉ်း
ကပ်ပြီး ဒင်ဂန်ကို မယုံရကြောင်း။ ပန့်ဒါသည် သစ္စာရှိကြောင်း သေည
ဖြင့် ယုတ္တိ ယုတ္တာနှင့် ဘွေးနွေး ရာ နောက် ဆုံး တွင် ချက် နှာ ဖြူ
များသည် ကွန့်ပ် လိုလားသည့် အတိုင်း ပန့် ဒါ နှင့် ပေါင်း ဘက် ပြီး—
ဒင်ဂန်ဘုရင်အား စစ်သာတင်ခင်းကျင်း တိုက်ခိုက်ကြလေတော့၏။ ဤသို့
ကွန့်ပ်ကြံစည်ခြင်းမှာကား အခြားကြောင့်မဟုတ်။ ဒင်ဂန်အားလက်စား
ချေလိုသော ကြောင့်သာဖြစ်ပေ၏။

ဘိုးဝါး ချက်နှာဖြူများနှင့် ဒင်ဂန်၏ စစ်သည်များ တိုက်ခိုက်သော
မာဂွန်ဒိုက်စ်ကို ကွန့်ပ်နှင့်အဝန်ဆာလိုပိုဂတ်ပါ—ပါဝင်ဆင်နွှဲကြရာ နောက်
ဆုံးတွင် ဒင်ဂန်သည် အခြေမလှ အနေမလှ စစ် အရှုံးကြီး ရှုံးနိမ့်ပြီး
ထွီးနန်းမှကျသွားလေ၏။

ထွီးနန်းမှကျသည့်တိုင် ဆိုရသော်လည်း၊ သူသည် အသက်ရှင်လျက်
ပင် ရှိနေသေးရာ ကွန့်ပ်ဘို့မှာ လက်စားချေလို စိတ် မပြတ်သေး
နိုင်သေးဘဲဖြစ်နေလေ၏။ ထို့ပြင်ကွန့်ပ်ဘို့သည်ဘိုးဝါးချက်နှာဖြူ ခေါင်း
ဆောင်နှင့် ပန့်ဒါဘုရင်ဘို့ထံချဉ်းကပ်ပြီး—

"ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့ဘက်က နေပြီး တိုက်လာတိုက်ခဲ့ဘီ။ ကူညီထဲ
ကူညီခဲ့ဘီ၊ အောင်လဲအောင်မြင်ခဲ့ဘီ၊ အခုဘဲဘဲ့ကျုပ်တို့ရဲ့ တောင်းဆို
ချက်တခုကို ပေးကြစေမ်းပါ၊ ဒင်ဂန် အသက်ရှင် နေသေးသမျှ ကာလ
ပတ်လုံး ကျုပ်တို့သူ့နောက်ကို ကြိုက်သလိုသတ်ပစ်မှ ပါရစေ၊ ကျုပ်တို့အပေါ်

အမြဲတန်းမကောင်းခဲ့တဲ့ ဗင်ဂန်ဆိုတဲ့ လူကို လက်စားချေစမ်းပါရစေ” ဟုပြောရာ မျက်နှာဖျက်ညှစ်ခံသံနှင့် မနေပါတော့ဘဲ ပြုံးရယ်ပြီး–

“လိုက်သတ်ပါဗျား၊ လိုက်သတ်ပါ။ ဆောင်မှာစေလို့လဲ ဆုတောင်း ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့က ဗင်ဂန်သေလောက်ဆိုတဲ့ သတင်းကိုကြားချင်နေတဲ့ လူတွေပါ”ဟုပြောကာ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ဘုဘောင်ခလောင်ဘက် ရစေရန် စေ့သားများ ထည့်ပေးသတည်း။

ထို့ပြင်— ကျွန်ုပ်တို့သည် ခွေစဉ်နှင့်အတူ ဗင်ဂန်အား လိုက်၍ ခွာ ဆင် မြင်း ဘမ်းသည်ကို အားရရန် နောက်ကြောင်းမှ လိုက်ခဲ့ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သူ့အား အနှံ့ဖါလိုဗ် သစ်တောထဲသို့ လိုက်ပြီး ရှာ ကြ၏။ သို့သော်လည်း နောက်မှ လူလိုက်နေမှန်း သိသော ဗင်ဂန်သည် ထွက်ပြေးရှောင်တိမ်းသွားနှင့်ခဲ့လေ၏။ ထိုနောက် သော်တား ကျွန်ုပ်တို့ သည် သူ့သတင်းကို အတန်ကြာလောက်အောင် မကြားရဘဲ ရှိနေခဲ့ရပြီး ဗင်ဂန်သည် ပွန်ဂိုလိုယန်ရှိ သူ့ကို ကြည်ညိုသေးသူ တချို့၏ လက် တွင် ရှိနေသည်ဟု ကြားသိရလေ၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကွာမြာစို နယ်ဘက် ဗို သွားရောက် ချောင်းမြောင်းနေကြလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် အား ကျွန်ုပ်တို့၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် အထမြောက်၍ လာခဲ့လေ ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် တနေ့သော အခါတွင် ဗင်ဂန်သည် နောက်လိုက် နောက်ပါ နှစ်ယောက်တည်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ခြောင်း နေသော သစ်တောထဲတွင် လမ်းလျှောက် လာသောကြောင့် ဖြစ် လေ၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့သည် သူ့နောက်လိုက်နှစ်ယောက်ကိုသတ်ဖြတ် ကာ သူ့ကို လက်မှ ဘမ်းဆီးလိုက်လေ၏။ ဗင်ဂန်သည်ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘမ်း ဆီးခြင်းကို ခံရသောကြောင့် ကျေးကန်းဘောင်းမှောက် ကြောက်ရွံ့နေ သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်က—

“ဟိုတုန်းက ကျုပ်ဘာပြောခဲ့သလဲ၊ ကျုပ်ကို နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်မိတဲ့ အတွက် ခင်ဗျားမှားတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဘဲ နှိမ့်ချင်ခဲ့တာဆိုးတော့—ခင်ဗျား ရုံးတော်ကထွက်ခဲ့ ရမဲ့နေ့ ရှိအောင် ကျုပ်ဘဲ ထင်ရှားတယ်လို့လဲ မပြောခဲ့ဘူးလား။ ကြိုးစည်းထားစမ်း”

ခင်ဝန်းက မည်သို့မျှပြန်မဖြေ၍ သဖြင့်ဘုန်းဝိုက်က ဆက်လက်၍—

"မာဓေတာသမာရဲ့သားကြွင်းတဲ့—ငါ—မေ့၊ဟာ မင်းဂု နန်းဘက်ခဲ့တယ်။ အေး အခုတော့ ငါကဘဲ မင်းကို နန်းပေါ်က ဆွဲချရတယ်။ ငါ—ပုံတုန်းက ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို ပြန်စဉ်းစားစမ်း။ ငါ့စကားသာမှာ ငါ့ကိုနှင်ထုတ်လိုက်ရင်ဘဲ မှားတယ်—ဘာဘဲပြော နှင်ထုတ်ထားလိုက် လိုက်သပီးရှာရင် ပိုပြီးမှားမယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ လိုက်ရှာသို့ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ တွေ့တဲ့အချိန်ဟာ မင်းရဲ့သေချိန်ဘဲလို့ ငါပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား"

သို့ဘုဏ်အောင်လည်း ခင်ဝန်းသည် တခွန်းတပါဒမျှ စကားပြန်မပြောသေးသောကြောင့် အဝန်းဆိုသိုဝိတ်က ကြားခင်ပြီ—

"ငါဟာ မင်းက ငါရော တရွာလုံးကိုပါ သတ်ပစ်ဘို့ စစ်သားတွေ စေလွှတ်အကိုက်အနိုင်ခံရဘဲ ရဲဘော်ဘုရင် အဝန်ဆိုသိုဝိုင်ဂင်ဘဲ။ ဘာဘဲဖြဲ—ခုတော့ မင်းစေလွှတ်လိုက်တဲ့စစ်သားတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြသလဲ။ အေး—မင်းမသေသေးခင် မင့်စစ်သားတွေ ဘယ်လိုကြမ္မာဆိုးနဲ့တွေ့ကြရတယ် ဆိုဘာကိုတော့ ပြပေးရ အုံးမှာပေါ့ကွာ"ဟု ပြောရာ။ ခင်ဝန်းက—

"ဟော့—မင်းတို့တယ်နိုင်တဲ့ အချိန်ကို ရောက်နေပြီဘဲကွ။ ငါ့ကိုသတ်ကြစမ်းပါ။"

"ခုတော့ — မသတ်သေးပါဘူး။ တနေ့ရာမှာ ဝဏ္ဏပပလို့ ခေါ်တဲ့ ငါ့မြို့မ အမျိုးသမီး တယောက် ရှိတယ်၊ ဟော ဒီက မော့ပိုဆိုဘာဟာလဲ တခြားသူမဟုတ်ဘူး။ ဝဏ္ဏပပရဲ့ ဘအေး။ ဘာပေတွဲ ခုတော့ ဝဏ္ဏပပဘွဲ့ ရတဲ့နာဝါဟာ ခသရွာပါပြီ။ မင်း သူ့ရဲ့ မြေပုံကိုတွေ့သွားရအုံးမှာပေါ့ကွာ။ နောက်ပြီးတော့လဲ— ဇာနိဘာဆိုတဲ့ မိန်းမတယောက်ရှိသေးတယ်။ အေး—သူ့ကလေး နှစ်ယောက်ကို မင်းက သတ်ခဲ့တာဆိုတော့ မင်းမသေခင် ဒီကလေး၊ ကလေးတွေဘယ်လိုသေသွားကြရတာဆိုဘာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဘွယ် ကောင်းလောက်အောင် ပြောပြ ရအုံးမှာပေါ့ကွာ။ ကဲ— ကဲ— သွားကြစို့— သွားကြစို့— သွားရမဲ့ခရီးက အတော်ကလေးလှမ်းနေသေးတယ်"

နောက် နှစ်ရက် မြောက်သော နေ့တွင် ခင်ဝန်းသည် နာနာဘာဝ

ဘောင်ပေါ်ရှိ ကျောက်ဂူကြီးထဲတွင် ခြေရာလက်ရာ အတုတ်နှောင်ခံရ ကာ ရောက်ရှိနေလေ၏။ ခုနှသာသာ တောင်ပေါ်သို့ သူ့ ကို ဖုတ် နှောင်ခေါ် ဆောင်လာခဲ့စဉ်က ကျွန်ုပ်တို့သည် လမ်းတလျှောက်လုံးတွင် ပင် သူ့ တပည့်သားများ၏အကြိုက်ခုန်ရှာဖွေပြီးမှ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ပြောပြနေသ ကဲ့သို့ ဖြစ်ပုံ ပျက်ပုံ တိုက်ပုံ ခိုက်ပုံ အကြောင်းစုံကို ပြောပြရင်း ခေါ် ဆောင်လာခဲ့ကြရသည်။

နေ့ဘက်ခုံ့နေ ကျောက်ဂူထဲသို့ ရောက်လာသော အခါတွင်အား ကျွန်ုပ် နှင့် အန္ဒြေဆုံးပုံသိသော သူ့ကို ၈ ကား ပြောသို့ ကြ သော ကြောင့် နောက်ပါ တပည့်သား များ ကို တ ခြား တ ပါး သို့ ရှောင်တိမ်း စေ ခဲ လေ၏။ ထင်ဝင်းသည် ကျောက်ဂူထဲရှိမြေပေါ်တွင် ထိုင်နေရာက ကျွန်ုပ်အား သူ့နောက်မြေထဲသို့ နာဝါဇ် ဆလောင်းနှင့်ဂါလောဇ်၏ အလောင်း ကို မြှုပ်နှံ ထားကြောင်းပြောပြလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်ဂူဝနှ ကျောက်တုံးကြီးကို အသား ကျအောင် ပိတ်လိုက်အော ဘိဝန်နှံတမြှောက်ထည်း ကျောက်ဂူထဲတွင်ထားခဲ့ကြလေသည်။

သုံးရက်မြောက်သောနေ့ အရှက်နှုတ်ဆက်စကားအမြိုက်တွင် ကျောက် ဂူကိုဖွင့်ပြီးဝင်သွားကြသောအခါ ထင်ဝင်းက.....။

"သတ်ချင် မြန်မြန်သတ်ကြပါကွာ။ ဒီ့ထဲက တနေ့ ဆိုင်ချောက် တာဘဲ"

"အော်..... အခုနေတော့ ဘုရင်ကြီးထင်ဝင်းဟာ တနေ့တွေကိုဘောင် ကြောက်နေပါပြီလား၊ အမှန်တော့၊ ဒီလိုတနေ့တွေ ပေါ်လာအောင် မင်း ကိုယ်တိုင်ဘဲ ဖန်တည်ခဲ့တာဘဲမဟုတ်လား။ ဒီလောကမင်းလဲတနေ့ ဘဝ ရောက်သို့ ဆကျွက် ဘယ်ညွှန်းဖို့နဲ့ သွား ချင် သလဲ ဆိုတာ ကြိုက်ရာ ပြောစမ်း" ဟု ပြော ရာ ထင်ဝင်းသည် တောင်းပန်းတိုးလျှိုးရင်း အသနားခံရန် ပြန်ပြောနေလေ၏။ သို့ဖြင့်– ကျွန်ုပ်က ..

"ဘာကွ– မင်းကိုသနားရမယ်– ဟုတ်လား။ မင်း – ငါ့သမီးအသက် ပြန်ရှင်လာအောင်လုပ်နိုင်ရင်၊ ဘာမှမဟုတ်– အနန္တတိုပ်တ် အတွက် သားတွေ– မယားတွေပြန်ရှင်လာအောင် လုပ်ပေးနိုင်ရင်တော့– သနား သင့် သနားရမှာပေါ့ကွာ၊ တာပေမဲ့– မင်းလို လူရိုင်းတနေ့ကဲ့ တော်

ပေါ့ ခင်ပြုံးမြို့ သေသာသာပဲ ကောင်းတယ်။"

သို့ဖြင့်— ကျွန်ုပ်နှင့် အနန္တဆိုင်ဝိတ်တို့သည် ဇင်ဂန်အား ဂျပ်ဆဲဗ် ချွဲထုတ်ကာ မှာခဲ့သော ဝဲတောင်ပင်ကျောက်ဂူနံရံ ကြီးနံဘေးရှိ ချောက် ကမ်းပါးစွန်းသို့ ခေါ်ခဲ့လေ၏။ ထိုနေရာတွင် နာဇါ သေဆုံးရသည့် အ မှုအဘောင်အမျိုးမျိုးကို ဖော်ပြ၍ ပြီး အကြံစေသည့်နှင့် တပြိုင်နက် နာဇါ၏ နာမည်— အနန္တဆိုင်ဝိတ်၏ ကလေး နှစ်ယောက် နာမည်ကို ခင်ဂန်၏ နားထဲသို့ ရူးဝင်လောက်အောင် အကျယ်တန် ပြောကြားရင်း— ချောက်က နားထဲသို့ လွှင့်ပစ်ချလိုက်ကြလေ၏။

သို့ဖြင့်ပင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှစွာသော ဇင်ဂန် ဘုရင်သည် စုတေ— မနေ သေလွန်ခဲ့ရရှာပေတော့၏။

အခန်း (၃၆)

"အို...အေး သွေးချက်နာ မချုပ်ချုပ်လှသား"

ဤသည်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ် မေ့ပုံ၏သမီး ဝဏ္ဏမေ ဘွဲ့ ရ နာဇါ၏ အဆုံးမဲ့အိပ်မက်ဖြစ်ပေသည်။ ဤ အဖြူမြအိုမှာ လှုပ်ရှားကြော့ကွဲ ဝမ်းနည်း ဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။ သို့သော်လည်း ဆိုခဲ့ပြီ ထိုအခါ အခါ ဆိုး အချိန်ဆိုးက ရှိသည့် အဖြူမြအိုမဆိုကြောကွဲ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရှုမြင် ဖြစ်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဇင်ဂန်အား သတ်ပြီးသောအခါ ထိုနယ်တွင်နေထိုင်ဖို့ စိတ်မရှိတော့သောကြောင့် ဤနယ်ထဲမှ ပြည်နယ်ဘက်သို့ပြောင်းရွှေ့လာ ခဲ့ပေ၏။ ယခုအခါတွင် ကျွန်ုပ်မှာ မုတ်ဆိတ် အလင်းရောင် ဖွယ်ဖြောက် နေခဲ့ပေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏နာမည်ကို လည်းလက်ဦးက နာမည်ဖြစ်သော မော့ပုံ အစား ဇ"တီ ဟု ပြောင်းလဲထားပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် ရှားဘာနှင့် ဇင်ဂန် ဘုရင်နှစ်ပါးကိုလုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့သူ ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၏ပင်ကိုယ်ကိုမြို့ မှုအတွက်စိတ်မချရသောကြောင့်ဖြစ်ပေ၏။ ဤနယ်တွင်ပင်ကျွန်ုပ်သည် မျက်မမြင် ဇ"တီအမည်ခံ စုန်းဝိဇ္ဇာကြီးဘဝဖြင့် အဖြစ်နှင့် နှစ်ရှည်လများနေထိုင်ခဲ့သော၏။ ယခုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသောအဖိုးအိုဖြစ်သို့ရောက်ခဲ့လေပြီ။

ဤအဖြူမြအိုကို တလောကလုံးတွင်သင်ချက်နာ ဖွဲ့ဘယောက်သည်း

ကိုသာ ကျွန်ုပ်ပြောပြခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်မသေသေးမီ အချိန်အတွင်း အသေ
ချွတ်နှာခေါင်းရှုံ့လူသားသည် မည်သူနည်းဟု ဆာဦးကုံးမှ ဤအထွေထွေဖြစ်ပုံကို စဉ်း
လက်ဆောင် မထောင်းပါလေနှင့်—

အမ္ဝန်ဆလိုပိုဝတ်အဘိုးကား တင်ဂနိုအသေသတ်ပြီးနောက် ရဲတင်း
မှူးများထံသွားကာ ဆက်လက်အုပ်ချုပ်မှု အုပ်ချုပ်နေလေ၏။ သို့သော်
လည်း ရဲတင်း လူမျိုးများသည် ယခုအလောက် အားအင် ဘောင့်ဖ
နိုင်မာသောလူမျိုးအဖြစ်သို့ ပြန်လည် မရောက်ကြသေး၊ ပေါ်မ၀န်ဆလိုပို
သည် မိမိကိုယ်မိမိ ချာကာခံ အခေါက်အခွယ် ပြန်ကြောင်းကို လူသိ
တော့ဘဲ ပန်းဒါဘုရင်မင်းမြတ်၏ လက်အောက်တွင် စစ်သူကြီးတယော
အဖြစ်နှင့်တိုက်ပွဲပေါင်း များစွာကိုအောင်မြင်စွာတိုက်ခဲ့သေး၏။ သူ့အသည်
ခါအရာကျွန်ုပ်မှောင်ထဲသို့ လာ၍လည်ပတ်လေ့ မရှိပေသည်။ သို့သော်လ
ယခုအခါတွင်ကားသူသည် မြောက်ဘက်အရပ်သို့ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေ
ရ၏။ ဤသို့ ထွက်ပြေးရသော အကြောင်းရင်းမှာ မိန်းမနှင့် ပတ်သက်
သည်ဆိုသည့်အချက်မှလွဲ၍ ကျွန်ုပ်အဘိုးအကျ မသိရပေ။ အမ ၀န်ဆလိုပိုဝ
ကား အခါမရွေး မိန်းမကြောင့် ပျက်စီးခဲ့ရသည်ချည်း ဖြစ်ပေတော့၏

ထို—အခွေချွတ်နှာခေါင်းရှုံ့လူသား … မီးလောင်ထား သဖြင့် သိမ်း
နေသော ဤလက်များကို ရှုလော့ … ဤလက်များသည် ယခု အခါ
သိမ်တွဲ၍ နေ သည် မှန်သော်လည်း အခါ တပါး ဧမူ ဂုလု ကေချုံ
ဘုရင်နှစ်ပါးတို့၏ သွေးတို့ဖြင့် ချင်းချင်းနီခဲ့ဘိ၏။ ကြည့်လော့—

ဤသို့ ပြောဆို နေရင်းပင် ရုံးဘိုးလူ လူအိုကြီး၊ ဝူ၀ီတီသည် ရင်ဘတ်
ပေါ်တွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလိုက်ကာ စကားပြောရပ်သွားလေ၏။ သို့ဖြ
ဤအထွေထွေဖြစ်ပုံပြောပြခြင်းကို ခံနေရသော ချွတ်နှာခေါင်း လူမျိုးသည် ဝူ၀ီ
၏ ဦးခေါင်းကိုလက်နှင့်ထွေး၍ မပြီး သေချာစွာအကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်ရာ
ရုံးဘိုးလူကြီး၊ ဝူ၀ီတီမှာသေဆုံးလျက် ရှိနေရှာသည်ကို တွေ့ရ လေတော့
သတည်း။ ။ (ပြီးပြီ)

(ဗိုလ်ဆေးမောင်)

၁၃၁၂—ခု၊ နတ်တော်လဆန်း ၁၇—၁၂—၅၀။ ရန်ကုန်
၀ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့